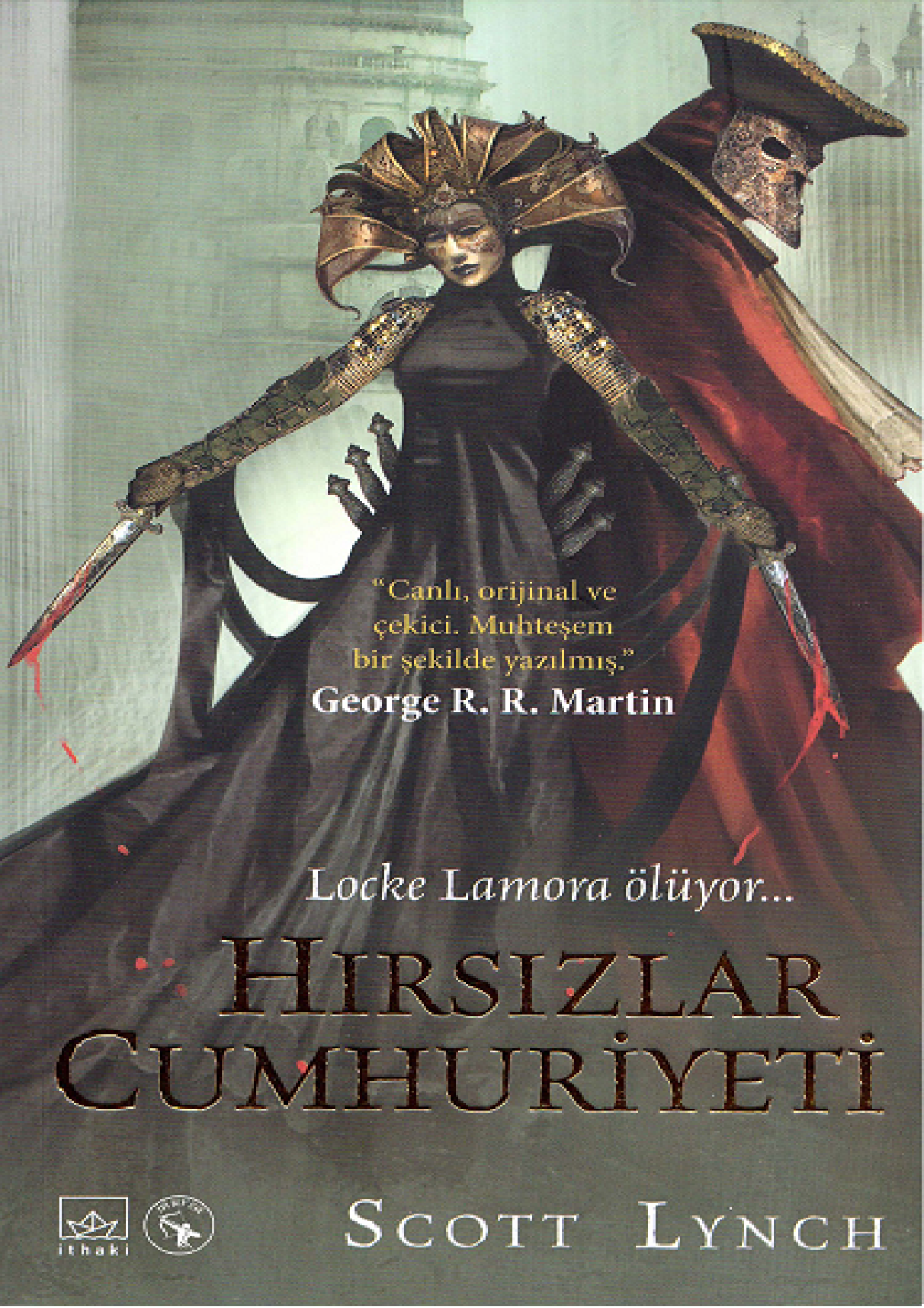

"Canlı, orijinal ve
çekici. Muhteşem
bir şekilde yazılmış."
George R. R. Martin

Locke Lamora ölüyor...

HIRSIZLAR CUMHURİYETİ

SCOTT LYNCH

ithaki

Scott Lynch

1978'de Minnesota'da doğan Scott Lynch, ilk romanı *Locke Lamora'nın Yalanları* yayımlanana kadar bulaşıkçılık, garsonluk, tasarımcılık gibi çeşitli işler yaptı. Centilmen Piç serisinin gösterdiği başarıyla birlikte fantastik kurgunun önemli isimlerinden birine dönüştü. Serinin ilk kitabı olan *Locke Lamora'nın Yalanları*'nın film hakları Warner Brothers tarafından satın alındı.

Hırsızlar Cumhuriyeti
Scott Lynch
Orijinal Adı: *The Republic of Thieves*

İthaki Yayınları -1112

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *M. İhsan Tatari*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak Görseli: *Benjamin Carré*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Haziran 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-563-0

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2016
© İthaki, 2016
© Scott Lynch, 2013

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap - Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Scott Lynch

Centilmen Piç Serisi | Üçüncü Kitap

HIRSIZLAR CUMHURİYETİ

Çeviren: Cihan Karamancı

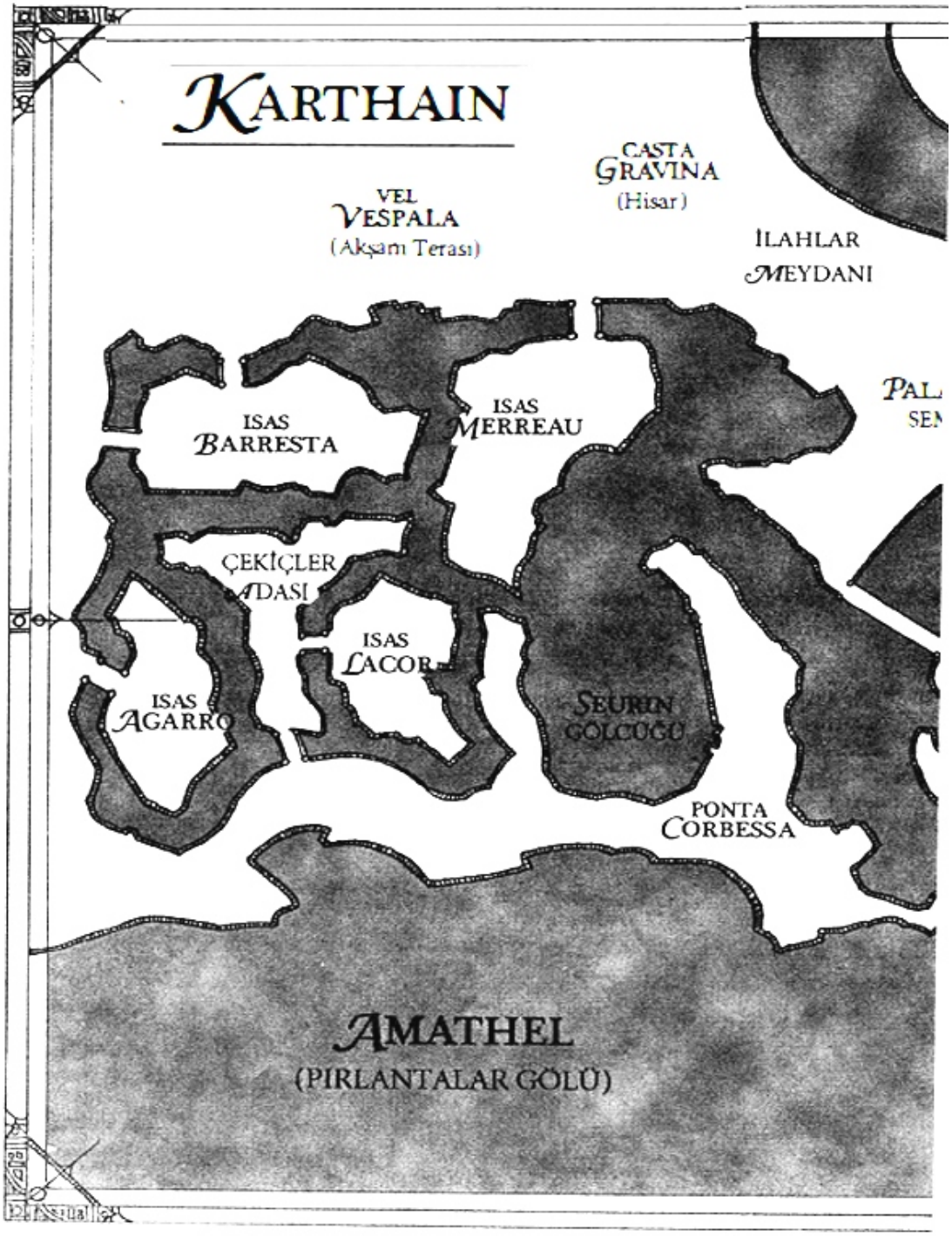
KARTHAIN
CASTA
GRAVINA
(Hisar)
VEL
VESPALA
(Akşamı Terası)
İLAHLAR
MEYDANI
ISAS
BARRESTA
ISAS
MERREAU
ÇEKİÇLER
ADASI
ISAS
LACOR
ISAS
AGARRO
SEURIN
GÖLCÜĞÜ
PONTA
CORBESSA
AMATHEL
(PIRLANTALAR GÖLÜ)

TOZLU
MEYDAN
ESKI SUR
VEL
VERDA
(Yeşil Taraça)
ISAS
SCHOLASTICA
GÜMÜŞYOL
ISAS
VORHALA
MARA
KARTHANI
ISAS
SALVIERRO
AZA
DOLO
ISAS
VADRASTA
BURSADI
SEMTİ
ISAS
MELLIA
ISAS
THEDRA
ISAS
JONQUIN

Giriş

BAKICI

1

On düzine aç yetimi eskiden mezarlık olan bir yerin altındaki rutubetli bir mağaralar ve tüneller labirentine yerleştirip, başlarına da kısmen sakat ve yaşlı bir adam getirirseniz onları yönetmenin hassas bir iş olduğunu kısa sürede anlarsınız.

Hırsızbaşı, yani yaşlı Camorr'daki Gölgeler Tepesi'nin altında yer alan yetimler krallığının asık suratlı efendisi, henüz pasaklı beslemelerinin ona tek başına kafa tutabilecekleri kadar ihtiyarlamış değildi. Buna rağmen bir ayaktakımının kaşınan ellerinde ve kurdumsu dürtülerinde kol gezen tehlikenin farkındaydı; hele ki o ayaktakımı verdiği eğitimle her geçen gün biraz daha yırtıcı hale gelirken... Yaşamının bağlı olduğu düzen kisvesi, en iyi zamanlarda bile ıslak bir kağıt kadar narindi.

Varlığıyla belirli bir alan dâhilindekileri mutlak riayete zorlayabilirdi elbette. Sesinin erişebildiği ve duyularının bir yaramazlık yakalayabileceği yerlerde yetimleri uslu dururdu. Fakat sarhoş olduğu, uyuduğu veya iş gereği kentte ağır aksak gezindiği zamanlarda pejmürde çetesini hizada tutmak için kendi rızalarıyla boyunduruk altına girmelerini sağlamak hayati bir önem arz ediyordu.

Bu yüzden Gölgeler Tepesi'ndeki en iriyarı, yaşça en büyük oğlanlarla kızları bir tür şeref kıtası haline getirerek onlara göstermelik ayrıcalıklar tanımış ve önlerine birkaç parça saygı atmıştı. Daha da önemlisi her bir yetimin kendisinden daima ölesiye korkması için canla başla çalışıyordu. Başarısızlıklar acıdan yahut acı vaadinden başka bir şeyle cevaplandırılmazdı ve cidden itaatsizlik edenler kaşla göz

arasında ortadan kaybolurdu. Hiç kimse öylelerinin daha iyi bir yere gittiği gibi hayallere kapılmazdı.

Hırsızbaşı bu sayede korku içinde yaşayan az sayıdaki gözdesinin öfkelerini çıkarabilecekleri (ve böylece hissettiklerine denk bir korku salabilecekleri) yegâne hedefin kendilerinden bir sonraki en iriyarı ve yaşça büyük çocuk grubu olmasını sağlardı. Tabii onlar da bir sonraki en zayıf kurban sınıfına zulmederlerdi. Sefalet bu şekilde adım adım paylaşılırdı ve Hırsızbaşı'nın otoritesi jeolojik bir basınç misali yetimler güruhunun en ezik kıyılarına kadar yayılırdı.

Kendi içinde ele alındığında takdire şayan bir sistemdi bu; tabii o dış kıyılarda yer alan ufak tefek, eksantrik, arkadaşsız çocuklardan biri değilseniz. Gölgeler Tepesi'ndeki hayat onlar için günün her saatinde suratlarına yedikleri bir tekme gibiydi.

Locke Lamora beş, altı veya yedi yaşındaydı. Hiç kimse tam olarak bilmiyor, bilecek kadar da umursamıyordu. Alışılmadık derecede ufak tefek, inkar edilemeyecek kadar eksantrik ve daima arkadaşsızdı. Kendisi gibi düzinelerce pis kokulu yetimden oluşan, kocaman bir ordunun içindeyken bile yapayalnızdı ve bu durumun son derece farkındaydı.

2

Toplanma vakti. Tepe'nin altındaki kötü bir zaman. İçinde her türlü belayı barındıran, fıkır fıkır bir yetim kalabalığı yabancı bir orman gibi Locke'un etrafını sardı.

Böyle bir durumda hayatta kalmanın ilk kuralı dikkat çekmemekti. Mırıltılı yetimler ordusu Hırsızbaşı tarafından çağrıldıkları yere, Gölgeler Tepesi'nin merkezindeki dev mağaraya doğru ilerlerken Locke sağına soluna göz atmayı ihmal etmiyordu. İşin püf noktası tanınmış zorbaları göz göze gelmeksizin (yapılabilecek en kötü şey; hataların hatası), güvenli bir mesafeden saptamak ve her bir tehdit geride kalana dek hiç çaktırmadan onlarla arasına tarafsız çocuklar sokmaktı.

İkinci kuralsa, ilk kural sık sık olduğu gibi yetersiz kaldığında tepki vermekten kaçınmaktı.

Arkasındaki kalabalık iki yana ayrıldı. Tüm av hayvanları gibi Locke da yaklaşan tehlikelere karşı iyice keskinleşmiş içgüdülere sahipti. Darbe gelmeden önce gözlerini yumacak kadar zaman buldu, sonra da kürekkemiklerinin arasına keskin ve sert bir şaplak indi. Tünelin duvarına yapışan oğlan zar zor ayakta kalabildi.

Darbeyi tanıdık bir kahkaha izledi. Ondan birkaç yaş daha büyük ve kırk kilo kadar daha ağır olan, Locke'un misilleme kabiliyetinin en az Camorr Dükü kadar dışında kalan Gregor Foss'tu bu.

"Tanrılar aşkına be Lamora, amma da çelimsiz ve sakar bir ufaklıksın." Gregor bir elini Locke'un başının arkasına koydu ve alnı tünelin tahtadan yapılma, eski kirişlerinden birine acıyla çarpana dek nemli toprak duvara sürttü. "Ayakta duracak kadar bile kuvvetin yok. Kahretsin, bir hamamböceğini düzmeye kalksan seni ters çevirip o senin kıçına sokar."

Yakındaki herkes güldü. Birkaçı bunu gerçek bir keyifle, geri kalanlarsa gülmedikleri görülür korkusuyla yaptı. İleri doğru tökezlemeyi sürdüren Locke içten içe köpürse de suratının toprakla kaplanmasından ve alnında zonklayan bir şiş bulunmasından daha normal bir şey olamazmışçasına sesini çıkarmadı. Gregor onu bir kez daha ama hevessizce itti, sonra da alaycı bir homurtu çıkardı ve kalabalığı yararak yoluna devam etti.

Ölü taklidi yap. Umursamazmış gibi davran. Birkaç saniyelik bir aşağılanmanın saatlerce veya günlerce sürecek bir acıya, morlukların kırık kemiklere ya da daha kötüsüne dönüşmesini engellemenin tek yoluydu bu.

Tepe'dekilerin neredeyse tamamından oluşan yetimler nehri, nadiren düzenlenen büyük toplantılardan birine doğru akmaya devam etti. Ana mağaranın havası daha şimdiden iyice ağırlaşıp bayatlamıştı. Yüksek arkalıklı sandalyesinde oturan Hırsızbaşı'nın kafası çocuk kalabalığının arasında belli belirsiz görülürken, yaşça en büyük kulları da onun

yakınındaki alışıldık yerlerini almak için kalabalığı yararak ilerliyordu. Kendine uzak bir duvar seçip oraya iyice yaslanan Locke elinden geldiği kadar bir gölge taklidi yaptı. Orada, korunan bir sırtın verdiği az bulunur rahatlıkta alnına dokundu ve suratını kısa süreliğine de olsa asmak için kendine izin verdi. Elini geri çektiğinde parmakları kandan yapış yapıştı.

Birkaç dakika sonra yetim akışı yavaşlayarak kesildi ve Hırsızbaşı genzini temizledi.

Yetmiş Yedinci Sendovani Yılı'nın Kefaret Günü'ndeydiler. Bu bir asılma günüydü ve Gölgeler Tepesi'ndeki köhne mağaraların dışında, parlak bir bahar göğünün altında Camorr Dükü'nün tebaası ilmek düğümlüyordu.

3

"İçler acısı bir durum," diye başladı Hırsızbaşı. "Kız ve erkek kardeşlerimizden bazılarını Dük'ün adaletinin vicdansız kollarına kaptırmaya daha başka ne denir ki? Enselenecek kadar beceriksizlik etmeleri olacak iş değil! Heyhat. Siz canlarıma üzülerek de olsa gece gündüz hatırlattığım gibi, bizimkisi titizlik gerektiren, müşterilerimizin zerre kadar takdir etmediği bir meslek."

Locke yüzündeki tozu toprağı sildi. Tuniğinin kolu muhtemelen aldığından daha çok pislik bırakıyordu ama kendine çekidüzen verme eyleminin sakinleştirici bir yanı vardı. O kendisiyle ilgilenirken Tepe'nin efendisi konuşmasını sürdürdü.

"Bu üzücü bir gün canlarım, tam bir trajedi. Ama süt kesilirse insan peynir yapmayı bilmeli, hımm? Ah, evet! Bir fırsat! Dışarıda asılma mevsimine uymayacak kadar güzel bir hava var. Bu da kesesi dolu kalabalıklar demek ve tüm gözler *gösteriye* çevrilmiş olacak, öyle değil mi?"

Adam eskiden kırılmış ve yanlış kaynamış iki çarpık parmağını kullanarak bir kenardan atlayıp hızla aşağı düşen

bir adamın pantomimini yaptı. Düşüşün sonunda parmaklar acıyla kasılırmışçasına tekmeler savurdu ve büyük çocuklardan bazıları kıkırdadı. Yetim ordusunun ortalarındaki biri ağlarcasına hıçkırsa da Hırsızbaşı ona aldırış etmedi.

"Hepiniz gruplar halinde idamları seyretmeye gideceksiniz," dedi adam. "Gördükleriniz kalplerinize korku salsın canlarım! Patavatsızlık, sakarlık, güvensizlik... bugün onların yegâne mükâfatını göreceksiniz. Tanrıların size verdiği hayatı yaşamak için göz koyduğunuz keseleri bilgece kapmalı, sonra da var gücünüzle koşmalısınız. Hem de günahkâr kokusu almış cehennem tazıları gibi! Biz ilmekten böyle kaçarız. Bugün kaçamayan bazı dostlarınızı son defa göreceksiniz.

"Ve geri gelmeden önce," dedi Hırsızbaşı, sesini alçaltarak, "her biriniz onların yapamadığını yapacaksınız. Ne pahasına olursa olsun birkaç sikke veya takı kaldıracaksınız. Eliniz boş gelirseniz mideniz de boş kalır."

"Mecbur muyuz?"

Çıkan ses ümitsizce bir sızlanmaydı. Locke konuşanın yeni gelenlerden Tam olduğunu gördü. Gölgeler Tepesi'ndeki yaşamı daha yeni yeni öğrenmeye başlayan çocuk en düşük seviyeden bir tantanacıydı. Az önceki ağlama sesi de ondan gelmiş olsa gerekti.

"Tam, kuzum, hiçbir şeye *mecbur* değilsin," dedi Hırsızbaşı, küflü kadife gibi bir sesle. Adam kolunu uzatıp yetim kalabalığını kirli başak sapları misali iki yana ayırdı ve elini Tam'in kazınmış kafasına koydu. "Ama çalışmazsan benim de seni beslemek gibi mecburiyetim olmaz, öyle değil mi? Hayhay, istemiyorsan bu büyük sefere katılmayabilirsin. Nasılsa akşam yemeğinde yiyebileceğin kadar soğuk mezarlık toprağı seni bekliyor olacak."

"Ama... başka bir şey yapsam olmaz mı?"

"Ah, keşke şöyle güzel bir gümüş çay takımım olsaydı da onu parlatabilseydin." Hırsızbaşı diz çökerek kısa süreliğine Locke'un görüş alanından çıktı. "Tam, elimdeki tek iş bu; o yüzden bunu yapacaksın, tamam mı? Aferin benim uslu

çocuğum. Benim gürbüz çocuğum. Neden iki gözün iki çeşme? İdamlar yüzünden mi?"

"Onlar... onlar bizim arkadaşlarımızdı."

"E öyleyse-"

"Tam, seni gidi sidikli paçavra. Al o sızlanmalarını da götüne sok!"

Hırsızbaşı hızla arkasına döndü ve sözünü kesen çocuk başının yanına yediği bir tokatla arkaya doğru savruldu. Talihsiz hedef geri geri sendeleyip düşer ve kıs kıs gülen arkadaşlarınca tekrar ayağa kaldırılırken sıkışık yetimler arasında bir dalgalanma oldu. Locke kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Zorbalardan birinin pataklandığını görmek daima içini ısıtırdı.

"Veslin," dedi Hırsızbaşı, tehlikeli bir neşeyle, "sözünün kesilmesi hoşuna gitti mi?"

"H-hayır... hayır efendim."

"Bu konuda hemfikir olmamıza ne kadar sevindim anlatamam."

"T-tabii. Özür dilerim efendim."

Hırsızbaşı'nın bakışları Tam'e geri döndü ve az önce günışığındaki buhar misali çabucak kaybolan tebessümü yeniden beliriverdi.

"Biraz önce de dediğim gibi, zavallı dostlarımıza yazık oldu. Çok yazık. Ama sallandırılırlarken bizim için büyük bir gösteri sergilemeyecekler mi? Cebi dolu bir kalabalık toplamayacaklar mı? Eğer böyle bir fırsatı değerlendirmeyi reddedersek ne tür bir dost oluruz? İyi bir dost mu? Gözü pek bir dost mu?"

"Hayır efendim," diye geveledi Tam.

"Aynen öyle. Ne iyi ne de gözü pek oluruz. O yüzden bu fırsatı değerlendireceğiz, değil mi? Ve sallandırıldıklarında başımızı öteye çevirmeyerek onları şereflendireceğiz, değil mi?"

"Siz... siz öyle diyorsanız öyledir efendim."

“Öyle diyorum tabii.” Hırsızbaşı çocuğun omzunu üstünkörü bir şekilde sıvazladı. “Artık işe koyulun. idamlar öğle vakti başlar; bu canı çıkasıca şehirdeki tek dakik yaratıklar Urgancıbaşlarıdır. Yerinizi almakta geç kalırsanız on kat daha sıkı çalışmanız gerekecek, sözüm söz. Bakıcılar! Tantanacılarınızı ve kapkaççılarınızı toplayın. Yeni kız ve erkek kardeşlerimizin dizginlerini sıkı tutun.”

Yetimler dağılır ve yaşça büyük çocuklar kendilerine tahsis edilmiş ortakları ile astlarını yanlarına çağırırlarken Hırsızbaşı da baş başa iki çift laf etmek için Veslin’i mağaranın toprak duvarlarından birine doğru çekti.

Kıs kıs gülen Locke o günkü macerada kimlerle eşleştirileceğini merak etti. Tepe’nin dışında boşaltılacak cepler, çevrilecek dümenler ve yapılacak cesurca hırsızlıklar vardı. Diğerleri tarafından garipsenmesinin ve dışlanmasının sebebinin kısmen hırsızlığa duyduğu bu katıksız heves olduğunu bilmesine rağmen, nasıl ki sırtında kanatlar yoksa bu konuda da nefsine en ufak bir söz geçirebilmişliği yoktu.

Gölgeler Tepesi’nin altındaki bu eziyet dolu hayat, işini yapmadığı zamanlarda katlanmak zorunda olduğu bir şeydi sadece. Locke asıl başka birinin değerli eşyalarını ellerinde sıkı sıkıya tutarken, güvenli bir yere doğru tabana kuvvet koşarken kalbinin gümbür gümbür attığı o parlak anlarda yaşardı. Beş, altı veya yedi yıllık ömrünün ona öğrettiği üzere insanları soymak tüm dünyadaki en güzel his ve sahip olduğu yegâne özgürlüktü.

4

“Liderlikte benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun evlat?” Kırık parmaklarının neden olduğu kısıtlı kavrayışına rağmen, Hırsızbaşı hâlâ bir yetişkinin kollarına sahipti ve bir süs çakmaya hazırlanan bir marangoz misali Veslin’i toprak duvara mıhlamıştı. “Konuşma yaparken aklına ve tecrübelerine ihtiyaç duyduğumu mu sanıyorsun?”

“Hayır ekselansları! Beni affedin!”

“Veslin, gözüm, zaten hep etmiyor muyum?” Hırsızbaşı sahte bir gelişigüzellikle yırtık pırtık ceketinin bir klapasını kenara çekti ve kemerinden sarkan kasap satırının sapını açığa çıkardı. Arkasındaki karanlıkta satırın yalımı belli belirsiz ışıldıyordu. “Affederim. Hatırlatırım. Hatırladın mı evlat? *Adamakıllı* hatırladın mı?”

“Hatırladım efendim, evet. Lütfen…”

“Fevkalâde.” Hırsızbaşı oğlanı bıraktı ve ceketinin bir kez daha belindeki silahı örtmesine izin verdi. “İkimiz için de ne mutlu bir sonuç.”

“Teşekkürler efendim. Üzgünüm. Ben sadece… Tam, sabahtan beri mızmızlanıp duruyordu. Daha önce birinin asıldığını hiç görmemiş.”

“Darağacı bir zamanlar hepimiz için yeniydi,” diye iç geçirdi Hırsızbaşı. “Bir kese araklayabildiği sürece bırak istediği kadar ağlaşsın. Araklayamadığı takdirde de açlık harika bir öğretmendir. Yine de onu ve sorunlulardan diğer birkaçını özel denetim için aynı gruba koyacağım.”

“Sorunlular mı?”

“Duyarlılığı yüzünden Tam. Ve de Dişsiz.”

“Tanrılar aşkına,” dedi Veslin.

“Evet, evet, o kırıntı beyinli küçük hıyar o kadar kalın kafalı ki ellerini kıçına dikseler bile onların üstüne sıçamaz. O. Tam. Ve biri daha.”

Hırsızbaşı mağaranın uzak köşesine, kollarını göğsünde kavuşturmuş somurtkan bir oğlanın diğer yetimlerin önceden belirlenen grupları oluşturmalarını seyrettiği yere imalı bir bakış attı.

“Lamora,” diye fısıldadı Veslin.

“Özel denetim.” Hırsızbaşı sol elinin tırnaklarını tedirgince kemirdi. “Biri onu aklı başında ve sağduyulu tuttuğu sürece ondan epey iyi para çıkar.”

“İyi de Lamora kahrolası şehrin neredeyse yarısını yaktı efendim.”

“Yalnızca Darlık’ı. Zaten yanıp kül olsaydı bile kimse orayı özlemezdi. Üstelik yaptığının cezasını gıkını çıkarmadan çekti. Ben o konuyu kapanmış farz ediyorum. Lamora’nın asıl ihtiyacı olan şey onu kontrol altında tutacak, sorumluluk sahibi biri.”

Veslin kapıldığı tiksintiyi yüz ifadesinden uzak tutamadı. Hırsızbaşı alaycı bir tebessüm etti.

“Senden bahsetmiyorum evlat. Sana ve o küçük maymunun Gregor’a oyalama postasında ihtiyacım var. Foyası meydana çıkan birileri olursa arkalarını kollayın. Ve içinizden biri yakalanırsa dosdoğru bana gelin.”

“Sağ olun efendim. Minnettarım.”

“Olmalısın da. Mızmız Tam... aptal Dişsiz... ve kısa pantolonlu bir cehennem iblisi. Bana o ekibi gözetecek, parlak bir mum lazım. Git bana Pencerelerden birini uyandır.”

“Ah.” Veslin yanağının içini ısırdı. Geleneksel ev soygunlarında uzmanlaştıkları için bu adı alan Pencereler, Gölgeler Tepesi’ndeki yetimlerin en seçkin mensuplarıydı. Çoğu angaryadan ayrı tutulurlardı, âdet gereği karanlıkta çalışırlardı ve öğleden sonraya kadar uyumalarına ses çıkarılmazdı. “Bundan hoşlanmayacaklar.”

“Hoşlanıp hoşlanmamaları umurumda değil. Zaten bu akşam işe çıkmayacaklar. Bana açıkgöz birini getir.” Hırsızbaşı pis bir tırnağın çiğnenmiş hilalini yere tükürdü ve parmaklarını ceketine sildi. “Hatta iyisi mi Sabetha’yı bul.”

5

“Lamora!”

Nihayet çağrılmıştı, hem de bizzat Hırsızbaşı tarafından. Locke, Tepe’nin efendisinin sırtı ona dönük, uzun boylu bir çocuğa talimatlar fısıldadığı yere doğru toprak zeminde temkinli adımlarla ilerledi.

Hırsızbaşı'nın karşısında iki oğlan daha vardı. Biri Tam'di. Diğeriyse yaşça büyük çocuklardan yediği dayaklar neticesinde zamanla lakabını kazanan ve bahtsız bir avanak olan Dişsiz. Locke'un içine bir kurt düştü.

"İşte buradasınız," dedi Hırsızbaşı. "Pırlanta gibi üç gözü pek delikanlı. Bugün özel bir görevde ve özel yetki altında beraber çalışacaksınız. Bakıcınızla tanışın."

Uzun boylu çocuk onlara doğru döndü.

Kız oradaki herkes gibi pasaklıydı ve mağaradaki simyasal fenerlerin gümüşi loş ışığında kestirmesi güç olsa bile biraz yorgun bir hâli vardı. Aşınmış kahverengi bir pantolon ve uzak geçmişte beyaz olan uzun, bol bir tunik giyiyordu. Kafasına sıkıca sarılmış fularının üstüne deri bir başlık taktığı için saçlarının tek bir telini bile görmek mümkün değildi.

Yine de bir *kız* olduğu inkâr edilemezdi. Deneyimsiz ve hayvansı bir içgüdü, hayatında ilk kez Locke'un içinde canlanarak onu bu hususta haberdar etti. Aslında Tepe kızlarla doluydu; fakat Locke'un daha önce birinin *kız* olduğunu uzun uzadıya düşünmüşlüğü hiç yoktu. Ani bir nefes alırken parmak uçlarının tedirgince karıncalandığını fark etti.

Kız ondan en az bir yaş daha büyük ve aşağı yukarı on beş santim daha uzun olma üstünlüklerine sahipti, ayrıca yorgunken bile bazı kızların genç oğlanlara ayak altında ezilen bir böcekmiş gibi hissettiren o yapmacıksız, doğal duruşa sahipti. Tabii Locke içine düştüğü durumu bu şekilde ifade edebilecek söz söyleme becerisinden ve tecrübeden bütünüyle yoksundu. Bildiği tek şey Gölgeler Tepesi'nde gördüğü diğer tüm kızların aksine bu kızın yakınındayken gizemli ve kendisinden çok daha büyük bir gücün etkisi altında kalmış gibi hissettiğiydi.

İçinden zıp zıp zıplamak geldi. Ve de kusmak.

Ansızın Tam ile Dişsiz'in oradaki varlığına ve 'bakıcı' kelimesinin altında yatan anlama içerlemeye, bu kızı etkileyecek bir şey, herhangi bir şey yapmak için yanıp tutuşmaya başladı. Alnındaki şişliğin nasıl göründüğünü ve

iki işe yaramaz, mıymıntı ahmakla aynı ekibe koyulduğunu düşününce de yanakları kızardı.

"Bu Beth," dedi Hırsızbaşı. "Bugün size o göz kulak olacak çocuklar. Söylediklerine benim ağzımdan çıkmışçasına itaat edin. Eliniz sağlam, aklınız başınızda olsun. Tembellik yok, kahrolasıca muzipliklerde öyle. İhtiyacımız olan son şey hırs yapmanız." Son kısmı söylerken Locke'a attığı buz gibi bakışı gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Çok teşekkürler efendim," dedi Beth, gerçek minnete benzer bir tavır sergilemeksizin. Tam ile Dişsiz'i mağaranın çıkışlarından birine doğru itekledi. "Siz ikiniz, girişte bekleyin. Arkadaşınızla özel olarak konuşmam lazım."

Locke şaşırdı. Kendisiyle özel olarak konuşmak ha? Acaba kız Locke'un kapkaççılıktan ve tantanacılıktan iyi anladığını, diğer ikisine hiç benzemediğini tahmin mi etmişti? Beth etrafına bakındı, sonra da ellerini onun omuzlarına koyup diz çöktü. Gözleri aynı hizaya gelirken Locke'un içindeki gergin bir hayvan taklalar attı. Göz temasından kaçmaya yönelik eski dürtüsü yalnızca bir kenara kaldırılmadı, büsbütün buhar olup uçtu.

O anda iki şey yaşandı.

Birincisi, Locke aşık oldu. Gerçi o hisse ne dendiğini ve hayatını ne ölçüde çetrefilleştireceğini anlaması yıllar sürecekti.

İkincisi, kız ilk kez ona doğrudan hitap etti. O yılların diğer hadiseleri hafızasında bulanıklaşarak bölük pörçük gerçekler halini aldıktan çok sonra bile Locke kızın sözlerini yürek titreten bir netlikle anımsayacaktı.

"Sen şu Lamora denen çocuksun, değil mi?"

Locke hevesle kafa salladı.

"Öyleyse beni iyi dinle seni küçük bok. Hakkında anlatılan her şeyi duydum, o yüzden çeneni kapa ve o pervasız ellerini ceplerinden çıkarma. Tüm tanrılar üstüne yemin ederim ki başıma azıcık bile dert açarsan seni bir köprüden atarım ve olaya kahrolasıca bir *kaza* süsü veririm."

6

Ansızın üç buçuk santim uzamış gibi hissetmek rahatsız edici bir durumdu.

Locke sersem sersem Beth, Tam ve Dişsiz'in peşi sıra Gölgeler Tepesi'ndeki mağaraların karanlığından kuşluk vakti güneşine çıktı. Gözleri yanıyordu ve bunun tek sebebi günışığı değildi. Artık dünyadaki diğer herkesten daha çok etkilemek istediği tek insanın aşağılamasını hak edecek ne yapmıştı? Ve o yaptıklarını kıza kim anlatmış olabilirdi?

Bunlara kafa yorarken düşünceleri huzursuzca etrafına yöneldi. Burada, sürekli değişen açık alanlarda görülecek ve duyulacak o kadar çok şey vardı ki... Hayatta kalma içgüdüleri yavaş yavaş devreye girdi. Zihninin bir yanı Beth'ten başka hiçbir şey düşünemese de gözlerini mevcut duruma odaklanmaya zorladı.

Bugün parlak ve işlek olan Camorr, baharın gri renkli sağanak yağmurlarının acısını alabildiğine çıkarmaktaydı. Pencereler ardına kadar açıktı. Müreffeh kalabalıklar yağmurluklarından ve kapüşonlarından sıyrılarak daha yazlık giysilere bürünmüştü. Fakirlerse her mevsim üzerlerinde taşıdıkları aynı pis kokulu paçavralara sarınmıştı. Tıpkı Gölgeler Tepesi ahalisi gibi ya giysilerini sırtlarında tutacaklar ya da onları paçavra toplayıcılara kaptırma riskine gireceklerdi.

Dört yetim, Gölgeler Tepesi ile Darlık'ı (kurduğu ufacık bir planın *tüm* bu mahalleyi yakıp kül edebileceğine Hırsızbaşı'nın bu denli ikna olması Locke için hem bir gurur hem de şaşkınlık kaynağıydı) birbirine bağlayan kanal köprüsünü geçerken oğlan kancalar vasıtasıyla iskelelerin ve rıhtım kazıklarının altındaki şişmiş ölüleri toplayan ceset balıkçılarıyla dolu en az üç tekne gördü. O cesetler soğuk ve yağışlı havalarda bazen günlerce görmezden gelinirdi.

Beth taş basamakları seke seke çıkarak ve tahtadan yapılmış köhne yaya köprülerinden geçerek üç oğlana Darlık boyunca öncülük etti. Ayyaşların, sokak köpeklerinin ve daha müphem tehlikelerin muhakkak kol gezdiği en sıkışık ve dolambaçlı ara

sokaklardan uzak durdular. Tam ile Locke kızın hemen arkasında kalsalar da Dişsiz sürekli yoldan sapıyor veya yavaşlıyordu. Darlık'tan çıkıp Mara Camorrazza'nın, yani kentin kadim gezinti parkının ormana dönmüş bahçe geçitlerine girerlerken Beth artık Dişsiz'i yakasından tutarak sürüklüyordu.

"Hay senin çıban başı kadar beynine lanet olsun," dedi kız. "Peşimden ayrılma ve sorun çıkarmayı kes!"

"Sorun çıkarmıyom," diye söylendi Dişsiz.

"İşin içine etmek ve bu akşam aç kalmak mı istiyorsun? Veslin gibi bir hödüğe ağzında kalan dişleri de dökmesi için bahane mi vermek istiyorsun?"

"Hayıııır." Kelimeyi bıkkın bir esnemeyle uzatan Dişsiz, dünyayı ilk kez görüyormuşçasına etrafına bakındı, sonra da silkinerek Beth'in elinden kurtuldu. "Şapkanı takmak istiyom," dedi, kızın deri başlığını işaret ederek.

Locke tedirgince yutkundu. Dişsiz'in bu tür ani, mantıksız krizlere girdiğini daha önce de görmüştü. Oğlanın kafasında birkaç tahta eksikti. Kuvvetsiz olduğunuz halde göze batmanın ızdırap anlamına geldiği Tepe'de dikkatleri çektiği için sık sık eziyet görürdü.

"Olmaz," dedi Beth. "Kendine hâkim ol."

"İstiyom işte. İstiyom!" Dişsiz ayağını yere vurup yumruklarını sıkacak kadar ileri gitti. "Uslu duracam, söz. Bana şapkanı ver!"

"Ben öyle dedim diye uslu duracaksın!"

Dişsiz'in tepkisi ileri atılmak ve deri başlığı Beth'in kafasından çekip almak oldu. Hatta başlığa o kadar sert asıldı ki fuları da çözüldü ve kızın omuzlarına karmakarışık bir kızıl-kahverengi bukle şelalesi döküldü. Locke'un ağzı bir karış açık kaldı.

O saçları günışığında serbestçe savrulurken görmenin öyle tarifsiz bir güzelliği, öyle bir *münasipliği* vardı ki Locke kapıldığı cazibenin bütünüyle tek taraflı olduğunu ve vazifeleriyle yakından uzaktan bir ilgisinin bulunmadığını kısa süreliğine unuttu. Kıza aval aval bakmayı sürdürürken

saçlarının yalnızca uç kısımlarının kahverengi olduğunu fark etti. Kulakların üstünde kalan yerler pas kızılıydı. Demek ki bir ara saçlarını boyatmış, ama daha sonra tekrar uzamışlardı.

Beth girdiği şoku atlattıktan sonra Dişsiz'den bile daha hızlı davrandı ve oğlanın başlıkla bir şey yapmasına fırsat kalmadan onu geri kaptı. Sonra da onunla çocuğun suratına sertçe vurdu.

"Of!"

Hırsını alamayan kız bir darbe daha indirdi ve Dişsiz sinerek geri çekildi. Aklını başına toplayan Locke, Tepe'deyken yakınlardaki biri pataklandığı sırada olaya müdahil olmayanların kullandığı o boş yüz ifadesini takındı.

"Dur! Dur!" dedi Dişsiz, ağlayarak.

"Eğer bu başlığa *bir daha* elini sürersen," diye fısıldadı Beth, oğlanı yakasından tutup sarsarak, "ölüleri sayan Aza Guilla üstüne yemin ederim ki seni dosdoğru ona teslim ederim. Seni gidi *beyinsiz* eşşoğlusu!"

"Yapmıycam! Söz!"

Kız kaşlarını çatarak onu bıraktı ve birkaç marifetli el hareketiyle kızıl buklelerini tekrar sıkıca bağladığı fuların altına sakladı. Deri başlık yerine oturup onları büsbütün hapsettiğinde Locke bir hayal kırıklığı sızısı hissetti.

"Başka bir gören olmadığı için şanslısın," dedi Beth, Dişsiz'i ileri itekleyerek. "Tanrıların sevdiği kuluymuşsun ki yaptığını bizden başka bir gören çıkmadı, seni gidi küçük zırtapoz. Yürü bakayım. Siz ikiniz de peşimden ayrılmayın."

Locke ile Tam, gözlerini annelerinin kuyruk tüylerinden ayırmayan yavru ördeklerin ürkekliğiyle, tek kelime etmeden onu izledi.

Locke heyecandan titriyordu. Eşleştirildiği ortaklarının beceriksizliği yüzünden ilk başta dehşete kapılmıştı, şimdiyse diğerlerinin sorunlarının Beth'in gözüne girmesini sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyordu. *Ah, evet. Bırak istedikleri kadar sızlansınlar Bırak istedikleri kadar ağlaşıp eve elleri boş dönsünler. Hatta oldu olacak şehir inzibatlarını teyakkuza geçirip*

düdük seslerinin ve köpek havlamalarının eşliğinde sokaklarda kovalansınlar. Hiç şüphe yok ki Beth diğer her şeyi öyle bir senaryoya tercih ederdi ve o diğer şeylerin arasında Locke da vardı.

7

Sonunda Mara Camorrazza'dan çıkarak kendilerini bir gürültü ve keşmekeş girdabında buldular.

Hava sahiden de asılma mevsimine göre fazlasıyla güzeldi ve normalde kasvetinden geçilmeyen Eski Hisar'ın, yani Dük'ün adalet merkezinin etrafındaki mahalle bir karnaval kadar fıkır fıkırdı. Kaldırımlar sıradan halkla dolup taşarken zenginlerin faytonları yer yer takırdayarak kalabalıkta ilerliyor, kiralık muhafızlar tehditler savurarak ve önlerine çıkanı itip kakarak onların yanı sıra koşturuyordu. Locke genç yaşına rağmen Tepe'nin dışındaki dünyanın bazı açılardan içeridekine oldukça benzediğini biliyordu.

Dört yetim o hengâmenin içinden geçebilmek için bir insan zinciri oluşturdu. Locke sıkıca Tam'e tutunurken Tam de Beth'e yapıştı. Kız, Dişsiz'i gözden kaybetmeye öyle gönülsüzdü ki onu bir şahmerdan gibi önlerinden yürüttü. Locke kendi hizasından ancak birkaç yetişkinin çehresini seçebildi; dünya sonu gelmez bir kemer, göbek, ceket kuyruğu ve fayton tekerleği kafilesi olup çıktı. Via Justica'ya, yani yarım milenyumdur asılarak idamlar için kullanılan kanala azimleri kadar şanslarının da yardımıyla ulaştılar.

Kanal banketinin kenarında, iki buçuk-üç metre aşağıdaki sulara kazara düşmeyi önleyen alçak bir taş duvar vardı. Yıkık dökük bir engel olmasına rağmen çocukların üstünde oturabilecekleri kadar sağlamdı. Beth arkasındaki Locke ile Tam'in kalabalığın arasından çıkmasına yardım ederken Dişsiz'i bir an bile olsun bırakmadı. Locke kızın yanına oturmak için çırpınsa da Tam aralarına daldı. Locke'un olay çıkarmadan diğer oğlanı yerinden etmesi mümkün değildi. O

da dikkatli bir yüz ifadesi takınıp etrafına bakınarak hüsranını gizlemeye çalıştı.

Bulunduğu yer itibariyle en azından vaziyeti daha net görebiliyordu. Kanalın her iki tarafı da kalabalıklardan geçilmezken işportacılar avaz avaz bağırarak teknelerinde ekmek, sosis, bira ve süs eşyası satıyor, sırıkların ucuna takılı sepetlerle yukarıdakilere mallarını ulaştırıyor ve paralarını topluyorlardı.

Locke ceket ve bacak ormanının arasında gezinen küçük suretlerin oluşturduğu grupları, yani işlerinin başındaki diğer Gölgeler Tepesi yetimlerini görebiliyordu. Görebildiği bir diğer şey de sırtlarında kalkanlarıyla timler halinde kalabalığa karışan şehir inzibatlarının koyu sarı ceketleriydi. Bu iki karşıt unsur buluşup başarısız bir simya deneyi misali birbirine karışırsa bir facia doğabilirdi; fakat henüz bağrışlar, inzibat düdüklerinin ıslıkları ya da sorun çıktığına dair herhangi bir emare yoktu.

Siyah Köprü'deki trafik durdurulmuştu. Heybetli taş kemere serpiştirilmiş fenerler siyah kefenlerle örtülmüştü ve köprünün yan taraflarından çıkıntı yapan idam platformlarının arkasında rahiplerden, mahkûmlardan, muhafızlardan ve düklük yetkililerinden oluşan küçük bir kalabalık toplanmıştı. Mahkûmların düşeceği suları boş tutmak için köprünün her iki tarafındaki kanala sarıceketlilerle dolu iki tekne demirlemişti.

"Yapçak işimiz yok mu?" dedi Dişsiz. "Kese, yüzük falan araklamamız-"

Ellerini yarım dakikalığına oğlanın üstünden çekmiş olan Beth onu tekrar kavradı ve sertçe fısıldadı. "Kalabalığın arasındayken böyle şeyler söyleme. Çeneni kapalı tut! Şimdilik burada uslu uslu oturacağız. İdamlardan sonra da işe koyulacağız."

Titreyen Tam'in her zamankinden daha sefil bir hâli vardı. Kafası karışan ve sabırsızlanan Locke iç geçirdi. Gölgeler Tepesi'ndeki bazı akranlarının asılacak olması üzücüydü; fakat daha en başta sarıceketlilere yakalanmaları da öyleydi. İnsanlar Camorr'un her yanında, ara sokaklarda, kanallarda,

meyhanelerde, mahalleleri bütün bütün kırıp geçiren yangınlarda ve salgın hastalıklarda ölüyordu. Tam de bir yetimdi; bu gerçeği anlamıyor muydu? Ölmek Locke'un gözünde yemek yemek ya da işemek kadar sıradan bir olaydı ve sırf uzaktan tanıdığı birilerinin başına geliyor diye kendini kötü hissetmesi mümkün değildi.

Görünüşe bakılırsa o ölümler gerçekleşmek üzereydi. Köprüden düzenli bir davul sesi yükselip sulardan ve taşlardan aksetti. Kalabalığın heyecanlı mırıltıları kademeli olarak kesildi. Dini törenler bile Camorrluları âleni bir idam kadar saygılı bir sükûnete sevk edemezdi.

"Camorr'un sadık vatandaşları! Yetmiş Yedinci Sendovani Yılı'nın Tirastim ayının on yedinci gününün öğle vakti gelip çattı!" Bu sözler samur tüyleriyle bezeli bir cüppe giyen, koca göbekli bir çığırtkan tarafından Siyah Köprü'nün tepesinden bağırılmıştı. "Bu mahkûmlar Camorr'un yasalarına ve geleneklerine karşı idamlık suçlar işlemekten suçlu bulundular. Ekselansları Dük Nicovante'nin yetkisine ve Kızıl Oda'nın saygıdeğer yargıçlarının hükmüne dayanarak adaletin tecellisi için buraya getirildiler."

Adamın yanında bir hareketlenme oldu. Her biri kızıl kukuletalı bir çift inzibat tarafından tutulan yedi mahkûm öne çıkarıldı. Locke yanındaki Tam'in endişeyle yumruğunu ısırdığını gördü. Beth kolunu çocuğun omuzlarına attı ve Locke dişlerini sıktı. Gerektiği gibi davranıyor, uslu duruyor, kendini utandırmaktan kaçınıyordu. Gel gör ki Beth'in şefkatine Tam mazhar oluyordu.

"Zamanla alışırsın Tam," dedi Beth usulca. "Şimdi onlara saygı göster. Güçlü ol."

Urgancıbaşları köprü platformunda hükümlülerin boynuna birer ilmek geçirdi. İdam halatları aşağı yukarı her bir mahkûmun boyu uzunluğundaydı ve ayaklarının hemen arkasındaki mapalara bağlanmışlardı. Asılma platformlarında akıllıca mekanizmalar, göz boyayıcı düzenekler yoktu. Burası Tal Verrar değildi. Burada, doğuda, mahkûmlar kenardan öylece aşağı atılırdı, hepsi bu.

“Jerevin Tavasti!” diye bağırdı çığırtkan, bir parşömene başvurarak. “Kundakçılık, çalıntı mal alma teşebbüsü, Dük’ün bir subayına saldırı! Malina Contada; sahtecilik ve de Ekselansları Dük’ün adını ve görüntüsünü kötü amaçlarla kullanmak. Caio Vespasi; soygun, kasıtlı yanıltmaca, kundakçılık ve at hırsızlığı! Lorio Vespasi; çalıntı mal alma teşebbüsü.”

Yetişkinlerle işi biten çığırtkan üç çocuğa geçti. Tam’den bir hıçkırık yükseldi ve Beth tekrar fısıldadı ona. “Şışşşt, ses çıkarma.” Kızın soğuk bir sükunet içinde olduğu Locke’un gözünden kaçmadı ve onun bu aldırışsızlığını taklit etmeye çalıştı. Gözler keskin, çene yukarıda, dudaklar neredeyse aşağı kıvrık. Beth merasim sırasında ona bakacak olursa bu hâlini görür ve takdir ederdi muhakkak.

“Mariabella, soyadı yok!” diye bağırdı çığırtkan. “Hırsızlık ve taksirli riayetsizlik! Zilda, soyadı yok. Hırsızlık ve taksirli riayetsizlik.”

Düşüşlerinin sonunda kendi ufak tefek bedenleri yeterince hızlı bir ölüm temin etmeyebilir diye Urgancıbaşları bu son üç mahkumun bacaklarına ilave ağırlıklar bağlıyorlardı.

“Lars, soyadı yok. Hırsızlık ve taksirli riayetsizlik.”

“Zilda bana iyi davranırdı,” diye fısıldadı Tam, sesi çatlayarak.

“Tanrılar biliyor,” dedi Beth. “Şimdi sessiz ol.”

“Bedeninizin işlediği suçlar dolayısıyla bedeninizin ölümüyle cezalandırılacaksınız,” diye devam etti çığırtkan. “Akan suyun üstüne sarkıtılacak, ölene kadar orada boyunlarınızdan asılı bırakılacaksınız. Huzursuz ruhlarınız Dük’ün diyarındaki başka birine veya meskene zarar veremeyecekleri Demir Deniz’in sularına taşınacak. Tanrılar zamanı gelince ruhlarınıza insaf etsin.” Çığırtkan elindeki tomarı indirip mahkumlara doğru döndü. “Dük’ün adına size adalet dağıtıyorum.”

Davullar çaldı. Urgancıbaşlarından biri mahkumların muhafızlara direnmeleri ihtimaline karşı kılıcını çekti. Locke birinin asılarak idam edildiğini daha önce de görmüştü ve

hükümlülerin ellerinde kalan haysiyeti korumak için tek bir fırsatları olduğunu biliyordu.

Bugün düşüşler sorunsuzdu. Davul sesleri kesildi. Kukuleta takan sarıceketli çiftlerden her biri öne çıkıp kendi mahkumlarını asılma platformunun kenarından aşağı itti.

Tam tıpkı Locke'un tahmin ettiği gibi irkilerek başını başka yöne çevirdi. Fakat urganlar kendilerinden, mahkumların boyunlardan yahut her ikisinden çıkabilecek birer şaklamayla gerildiğinde o bile Dişsiz'in tepkisine hazır değildi.

"Ahhhhhh! Ahhhhhhhhhh! AHHHHHHHHHHHHHHHHHH! "

Her çığlık bir öncekinden daha uzun ve daha yüksekti. Beth bir eliyle Dişsiz'in ağzını kapatarak onunla boğuştu. Dört büyük ve üç küçük ceset, suyun birkaç metre üzerinde birer sarkaç misali gittikçe yavaşlayarak sallandı.

Locke'un kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yakınlardaki herkes onlara bakıyor olmalıydı. Kulağına kıkırdamalar ve kınayıcı yorumlar çalındı. Dikkatleri ne kadar üzerlerinde toplarlarsa gerçek işlerini yapmaları o kadar zorlaşırdı.

"Şışşşt!" dedi Beth, Dişsiz'i kontrol altında tutmak için mücadele ederek. "Sessiz ol kahrolasıca, sus!"

"Sorun ne çocuk?"

Locke tam arkalarındaki kalabalıktan bir çift sarıceketlinin çıkmış olduğunu görüp korktu. Tanrılar aşkına, bu olabilecek en kötü şeydi! Ya adamlar Gölgeler Tepesi yetimlerine karşı kol geziyorlarsa? Ya zor sorular sorarlarsa? Locke altındaki sulara atlama dürtüsüne direnerek ardına kadar açılmış gözlerle oturduğu yerde dondu kaldı.

Beth her nasılsa bir kolunu Dişsiz'in suratından çekmeksizin arkasına dönmeyi ve başıyla inzibatlara saygılı bir selam vermeyi becerdi.

"Küçük kardeşim daha önce hiç asılma görmedi," dedi kız nefes nefese. "Niyetimiz yaygaraya çıkarmak değildi. Onu susturdum."

Dişsiz debelenmelerini kesse de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Suratı yara izleriyle dolu, orta yaşlı bir adam olan sarıceketli, küçük oğlanı tasvip etmezcesine süzdü.

"Siz dördünüz buraya yalnız mı geldiniz?"

"Bizi annemiz gönderdi," dedi Beth. "Oğlanların bir asılma seyretmelerini istedi. Aylaklığın ve kötü arkadaşlar seçmenin sonuçlarını görsünler diye."

"Annenin kafası çalışıyormuş. Bir eniğin gözünü korkutup haylazlık etmekten çekinmesini sağlamak için şöyle adamakıllı bir asılmadan âlâsı yoktur." Adam kaşlarını çattı. "Peki anneniz niye yanınızda değil?"

"Ah, anneciğim idamlara bayılır," dedi Beth, sonra da sesini bir fısıltıya kadar alçalttı. "Ama, şey, bu sabah ishal olmuştu. Hem de çok fena. Bütün gün oturup-"

"Ah. Tamam öyleyse." Sarıceketli öksürdü. "Tanrılar ona acil şifalar versin. Yine de *bunu* bir süreliğine Kefaret Günü törenlerine getirmemeye bak."

"Haklısınız efendim." Beth yine başını eğerek selam verdi. "Annem bu yaptığı yüzünden onun derisini yüzecektir."

"Öyleyse yola koyulun çocuk. Daha fazla olay çıkarmayın."

"Tabii efendim."

İnzibatlar tekrar canlanmaya başlayan kalabalığa karıştılar. Beth taş duvardan aşağı kaba bir şekilde kaydı, çünkü Dişsiz ile Tam'i de beraberinde sürüklüyordu. İlk çocuğa hâlâ sıkıca sarılırken ikincisiyse onun kolunu bırakmaya yanaşmıyordu. Tam, Dişsiz gibi bağırmamıştı belki ama gözleri yaşlarla doluydu ve eskisinden bile daha solgun gözüküyordu. Locke sarıceketlilerin tetkiki altındayken kuruyan dilini ağzının içinde gezdirdi.

"Gelin hadi." dedi Beth. "Buradan gidiyoruz. Görülecek ne varsa gördük."

Ceket kuyruğu, bacak ve göbek ormanında bir yolculuk daha. Kalabalığın heyecanının yeniden yükseldiğini hisseden Locke, kızı gözden kaybetmemek için Beth'in tuniğinin arkasına nazikçe tutundu ve ondan en ufak bir tepki gelmeyince hem keyiflenip hem de hüsrana uğradı. Beth onları Mara Camorrazza'nın yeşil gölgelerine, yüzlerce kişinin oluşturduğu kalabalıkla arasında kırk metre bile bulunmayan dingin bir tenhalığın hüküm sürdüğü yere geri götürdü. Kuytuluk bir köşeye güvenle sokulduklarında da Tam ile Dişsiz'i yere itti.

"Ya Tepe'den gelen başka bir grup o hâlimizi gördüyse? Tanrılar aşkına!'

"Üzgünüm," diye inledi Dişsiz. "Ama onlar... ama onlar... öldürül-"

"İnsanlar asıldıklarında ölür. Onları bu yüzden asarlar!" Beth tuniğinin önünü iki eliyle birden burdu, sonra da derin bir nefes aldı. "Kendinize çekidüzen verin. Hemen. Tepe'ye geri dönmeden önce her birinizin bir para kesesi ya da onun gibi bir şey yürütmesi lazım!"

Yine bir ağlama krizine giren Dişsiz yattığı yerde yan dönüp parmak eklemlerini ısırdı. Locke'un ihtimal verebileceğinden daha bitap bir ses çıkaran Tam ise, "Yapamam Beth. Üzgünüm. Yakalanırım. Yapamam işte," dedi.

"Öyleyse bu akşam aç kalırsın."

"Olsun," dedi Tam. "Lütfen beni geri götür."

"Kahretsin." Beth gözlerini ovuşturdu. "Sizi eliniz boş götürürsem benim başım da en az sizinki kadar derde girer, anlıyor musunuz?"

"Sen Pencerelerdensin," diye geveledi Tam. "Sana bir şey olmaz.

"Ah keşke," dedi Beth. "ikiniz de bir an önce toparlanıp-"

"Yapamam, yapamam, yapamam!"

Locke müthiş bir fırsat yakaladığını sezinledi. Beth banketin orada onları büyük bir dertten kurtarmıştı ve Locke'un aynı şeyi yapması için ideal bir zamandı bu. Kızdan

gelecek tepkinin düşüncesiyle gülümseyerek elinden geldiği kadar dik durdu ve genzini temizledi.

"Tam, pısırıklık etme," dedi Beth, Locke'a zerre kadar ilgi göstermeden. "Ya bir şey araklayacaksın, ya da başka biri araklayabilsin diye tantana çıkaracaksın. Sana başka bir seçenek-"

"Affedersin," dedi Locke, çekinerek.

"Ne istiyorsun?"

"Diğerleri benimkilerden birini alabilir," cevabını verdi Locke.

"Ne?" Beth ona doğru döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Locke tuniğinin altından iki deri kese ve azıcık kirlenmiş, kaliteli bir ipek mendil çıkardı.

"Üç kişiye üç parça," dedi. "Kişi başı birer tanesini arakladık farz et. Hemen eve gidebiliriz."

"Bunları hangi cehennemden-"

"Kalabalıktan," dedi Locke. "Sen o sırada Dişsiz'le uğraşıyordun. Ona o kadar çok dikkatini vermiştin ki herhalde beni görmedin."

"Sana henüz bir şey yürütmeni söylemedim ki!"

"Eh, yürütmememi de söylemedin."

"Ama-"

"Bunları geri götüremem," dedi Locke, niyetlendiğinden çok daha huysuzca.

"Bana laf yetiştirme! Of, tanrılar aşkına, surat da asma," dedi Beth, diz çöküp ellerini onun omuzlarına koyarken. Locke onun dokunuşu ve yakın ilgisi karşısında kendini ansızın kontrolsüzce titrerken buldu. "Ne var? Sorun ne?"

"Yok bir şey," dedi Locke.

"Tanrılar aşkına, sen ne tuhaf bir çocuksun." Kız dönüp Tam ile Dişsiz'e bir kez daha göz attı. "Üçünüz de tam bir baş belasısınız. İkinizin elinden hiçbir iş gelmiyor. Üçüncünüzse

emir almadan iş yapıyor. Sanırım dediğini yapmaktan başka seçeneğimiz yok."

Beth keseleri ve mendili ondan aldı. Parmakları birbirine temas edince Locke yine titredi. Beth'in gözleri kısıldı.

"Daha önce başını bir yere mi vurdun sen?"

"Evet."

"Seni kim itti?"

"Kendim düştüm."

"Tabii canım."

"Doğru söylüyorum!"

"Anlaşılan yediğin darbe epey sertmiş. Veya belki de hastasındır. Tir tir titriyorsun."

"Ben... ben iyiyim."

"Keyfin bilir." Beth gözlerini kapatıp parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturdu. "Sanırım beni bir yığın dertten kurtardın. Benden istediğin... bak, seni rahatsız etmekten vazgeçmesini istediğin biri var mı?"

Locke şaşırdı. Yaşça büyük bir çocuk, hem de Pencerelerden biri, bu *kız*, onca insan dururken kendisine koruma mı teklif ediyordu? Böyle bir şey yapabilir miydi? Veslin ile Gregor'a hadlerini bildirebilir miydi?

Hayır. Locke gerçeklerle yüzleşmek için bakışlarını Beth'in her ayrıntısıyla büyüleyici çehresinden ayırdı. Başka Veslinler, başka Gregorlar daima olacaktı. Ya kız müdahale etti diye kendisine daha da çok bilenirlerse ne olacaktı? Beth Pencerelerden, kendisiyse Sokaklardandı. Gündüzleri ve geceleri birbirine zıttı. Locke kızı bugüne dek hiç görmemişti; Beth onu ne kadar koruyabilirdi ki? Locke ölü taklidi yapmayı, dikkat çekmekten kaçınmayı sürdürecekti. Birinci ve ikinci kural. Her zamanki gibi.

"Kendim düştüm," diye tekrarladı. "Ben iyiyim."

"Eh," karşılığını verdi kız, biraz soğuk bir üslupla, "nasıl istersen."

Locke ağzını birkaç kez açıp kapayarak bu yabancı yaratığı cezbedecek bir şey akıl edebilmek için ümitsizce çabaladı. Fakat artık çok geçti. Kız arkasına döndü ve Tam ile Dişsiz'i ayağa kaldırdı.

"İnanasım gelmiyor," dedi kız, "ama siz iki ahmak akşam yemeğinizi Darlık'ın kundakçısına borçlusunuz. Bu olanlar hakkında birilerine tek kelime bile ederseniz başımızın ne kadar büyük bir derde gireceğini anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedi Tam.

"Öyle bir şey yaptığınızı duyarsam çok fena tepem atar," diye devam etti Beth. "Ona göre! Beni duydun mu Dişsiz?"

Perişan haldeki çocuk kafa salladı, sonra da kaldığı yerden parmak eklemlerini emmeye devam etti.

"Öyleyse artık Tepe'ye dönebiliriz." Beth fularını çekiştirip başlığını düzeltti. "Eşyalar bende kalsın. Onları efendiye kendi ellerimle teslim ederim. Kimseye tek kelime etmek yok ha!"

Kız, artık âdeti olduğu üzere, mezarlığa kadar olan tüm yol boyunca Dişsiz'in üzerindeki tutuşunu gevşetmedi. Onun peşinden ayrılmayan Tam'in bitkin fakat rahatlamış bir hali vardı. En geriden gelen Locke ise tamamen yetersiz tecrübelerini son raddesine dek zorlayarak düşünüp taşınıyordu. Yanlış ne yapmış veya söylemişti? Neyi hatalı değerlendirmişti? Beth'i böyle büyük bir dertten kurtarmasına rağmen kız niçin ondan hoşnut değildi?

Eve kadarki yolculuk boyunca Beth oğlanla tek kelime etmedi. Oraya vardıklarında da Locke'un onunla konuşmak için bir bahane bulmasına fırsat kalmadan Pencereler tayfasının özel mıntıkasına, oğlanın onu takip edemeyeceği tünellere dalarak gözden kayboldu.

Gece boyunca somurtan Locke atik parmaklarının kazandığı akşam yemeğinden çok az yedi ve Beth'e değil de onu bir şekilde uzaklaştırdığı için kendisine kızmadan edemedi.

9

Aradan günler geçti. Artık günlük suçların geçici heyecanının ve hayatta kalmak için gereken daimi angaryaların ötesinde kafa yoracak bir şey bulduğu için Locke'a daha evvel hiç olmadığı kadar uzun gelen günler...

Beth'i bir türlü aklından çıkaramıyordu. Onu ve başlığının altından dökülen saçlarının Mara Camorrazza'daki birbirine dolanmış bitkilerin arasından sızan günışığında nasıl parıldadığını rüyalarında görüyordu. Ne gariptir ki rüyalarında o saçlar boyaya yahut makyaja gerek kalmaksızın kökten dibe kadar kıpkızıldı. Bu düşlerin bedeliyse soğuk, kaskatı bir hüsranla uyanmak ve karanlıkta öylece yatarak daha önce hiç dert etmediği gizemli duygularla cebelleşmekti.

Onu tekrar görmeye mecburdu. Her ne yoldan olursa olsun.

İlk başlarda sorunlular ekibine sürgününün kalıcı olduğunu, Beth'in devamlı surette onlara bakıcılık edeceğini ummuştu. Ama maalesef Hırsızbaşı'nın o yönde bir planı varmış gibi gözükmüyordu. Locke kızı etkileyebileceği ikinci bir fırsat yakalamak istiyorsa riske girmek zorunda olduğunu yavaş yavaş anladı.

Kendisi için belirlediği rutinleri terk etmesi, onunki kadar düşük mevkideki birinden beklenmeyecek laflar etmeye başlaması zordu. Yine de Beth'i bir anlığına bile olsa görebilme hevesiyle evinin mağaralarında ve tünellerinde daha sık gezmeye, kendini canı sıkılan büyük çocukların sataşmalarına ve alaylarına daha çok maruz bırakmaya başladı. O tür durumlarda ölü taklidi yaptı. Tepki vermedi. Birinci ve ikinci kural. Gerçek bir amaç uğruna itilip kakılmanın neredeyse iyi hissettiren bir yanı vardı.

Sokaklar grubunun düşük kademelere mensup yetimleri (yani neredeyse tamamı) yuvayı andıran yan mağaraların zeminlerinde, her odada birkaç düzine olacak şekilde topluca yatarlardı. Rüyaları onu geceleyin uyandırdığında Locke artık uyanık kalmak, etrafındakilerin mırıltılarının ve hışırtılarının ötesinde sesler duymak, gizli kapaklı işler peşinde koşan

Pencereler tayfasının geliş gidişlerini saptamak için uğraşıyordu.

Daha önceleri hep horuldayan akranlarının ortasında veya huzur verici, sağlam bir duvarın dibinde güvenle uyurdu. Şimdiyse tünellerdeki insanları göz ucuyla yakalayabilmek uğruna sıkışık kalabalığın dış kenarlarındaki pozisyonlarda yatma riskine giriyordu. Ne de olsa gelip geçen her gölge ve duyduğu her ayak sesi Beth'e ait olabilirdi.

Başarıları tek tüktü. Kızı akşam yemeklerinde birkaç kez görse de Beth onunla hiç konuşmadı. Hatta onu fark ettiyse bile bunu gizlemekte harika bir iş çıkardı. Etrafı Pencerelerden dostlarıyla çevriliyken ve o dostlar Sokakların yaşça büyük zorbalarıyla yan yana otururken Locke'un inisiyatif göstererek onunla konuşmaya kalkışması olacak iş değildi. Bundan daha ölümcül bir densizlik zor bulunurdu. O da elinden geldiğince sinsilik ederek kızı gözetledi ve yarım saniyelik bakışların bile karnında yarattığı pırpırlanmaların zevkine vardı. O bakışlar ve pırpırlanmalar günler süren yılgı dolu hasretlerin acısını çıkarmaya yetti.

Çocukluk yıllarının puslu ve ebedi şimdisinde pek çok gün ve pek çok hafta geride kaldı. Beth'in huzurunda geçirdiği, onunla sahiden konuşup muhatap olduğu o kısacık ama parlak anlar hafızasında tekrar tekrar cilalandı; tâ ki hayata o gün gözlerini açmış gibi olana dek.

O ilkbahar aylarının bir noktasında Tam öldü. Dedikodular Locke'un kulağına kadar geldi. Oğlan bir kese yürütmeye çalışırken yakalanmış, sözde kurbanı bir bastonla kafasını kırmıştı. Nadir rastlanan bir olay değildi bu. Eğer adamın hırsızlık teşebbüsünü doğrulayacak tanıkları olsaydı oğlan muhtemelen az kullandığı elinin bir parmağını kaybederdi. Anlattıklarını kimse desteklemediği takdirde de asılırdı. Ne de olsa Camorr medeni bir yerdi; çocuk öldürmenin kabul edilebilir ve edilemez zamanları mevcuttu.

Çok geçmeden onu güpegündüz bir at arabasının altında kalıp ezilen Dişsiz izledi. Locke böylesinin herkes için daha iyi olup olmadığını merak etti. Tepe'deyken hem Dişsiz hem de Tam sefil bir yaşam sürmüştü ve belki tanrılar onlara verecek daha iyi bir iş bulabilirlerdi. Hem zaten bunlar Locke'un

sorunu değildi. Onun kovalaması gereken kendi takıntısı vardı.

Dişsiz nalları diktikten birkaç gün sonra, Kuzey Köşesi semtine kurulu hâllice pazarlardaki işporta tezgâhlarını gözetleyerek ve soyarak geçirdiği uzun ve ıslak bir öğleden sonranın ardından Locke eve geri döndü. Yağmurda ıslanmış eğreti pelerinini, yani her gece ona battaniye vazifesi de gören leş kokulu deri paçavrayı silkti. Sonra da her gün hasılatlarıyla çıkagelen daha küçük çocuklardan haraç toplamakla görevli, Veslin ile Gregor'un önderlik ettiği büyükler kalabalığının yanına gitti.

İkili genellikle enerjilerinin çoğunu Locke'un akranlarını alaya almaya ve tehdit etmeye harcardı, fakat bugün heyecanla başka bir şey hakkında konuşuyorlardı. Locke eziyet görmek için sırasını beklerken aralarında geçen sözleri bölük pörçük de olsa yakaladı.

"... Hırsızbaşı pek mutsuz... kız en çok kazananlardan biriydi."

"Biliyorum. Zaten havasından geçilmiyordu."

"Pencereler işte. Topu birden öyle değil mi zaten, ha? Eh, artık akılları başlarına gelmiştir. Onların da bizim kadar fani oldukları anlaşıldı. Onlar da bizim gibi sıçıp batırabiliyormuş."

"Amma boktan bir ay oldu. Önce kafası kırılan o zavallı hergele... sonra döve döve dişlerini döktüğümüz o küçük bok... şimdi de o kız."

Locke içinin buz kestiğini hissetti.

"Kim?" diye sordu.

Veslin cümlesinin orta yerinde duraksadı ve Sokaklardaki küçük yaratıkların konuşma yetisine sahip olabilmesine şaşırmış gibi Locke'a bakakaldı.

"Kim ne, seni gidi kıç biti?"

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Sana ne lan?"

“KİM?”

Locke’un elleri kendiliğinden yumruk hâline gelmişti ve yine avazı çıktığı kadar bağırırken kalbi hızla çarpıyordu. “KİM?”

Veslin’in tek bir tekmesi onu devirmeye yetti. Locke darbenin geldiğini, zorbanın ayağının suratına doğru yükseldiğini, o ayağın gitgide büyüdüğünü görmesine rağmen sakınamadı. Zemin ile tavan yer değiştirdi ve oğlan gözünü tekrar açabildiğinde kendini Veslin’in topuğu göğsünde olduğu halde yerde yatarken buldu. Boğazından aşağı damlayan sıcak kanın bakırımsı bir tadı vardı. “Bizimle nasıl böyle konuşabiliyor?” dedi Veslin sakince. “Bilmem. Zavallıcık aklını kaçırmış olmalı,” karşılığını verdi Gregor.

“Ne olur,” dedi Locke. “Söyleyin bana.”

“Neyi söyleyelim? Senin bir şey bilmeye hakkın var mı ki?” Veslin oğlanın göğsüne diz çöktü, kıyafetlerini yokladı ve o gün aşırabildiği şeyleri çıkardı. İki para kesesi, bir gümüş kolye, bir mendil ve Jeresh kozmetik ürünleri içeren bazı tahta tüpler. “Biliyor musun Gregor, Lamora’nın bu akşam eve gelirken yanında bir şey getirdiğini hatırlamıyorum.”

“Ben de Ves.”

“İşte, buna ne dersin sidikli? Akşam yemeği istiyorsan kendi bokunu yiyebilirsin.”

Locke bu tür şeylere ve tünelden yükselen kahkahalara aldırış etmeyecek kadar alışkındı. Doğrulmaya çalıştığında zahmetlerine karşılık boğazına bir tekme yedi.

“Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum,” dedi soluk soluğa.

“Bundan sana ne ki?”

“Lütfen... lütfen... “

“Eh, madem bu kadar kibarsın, peki.” Veslin oğlanın hasılatını pis bir bez çuvala attı. “Pencereler kötü bir gece geçirmiş.”

“Bir güzel sıçıp batırmışlar,” dedi Gregor.

“Büyük evlerden birini soyarken yakalanmışlar. Hepsi kaçamamış. Biri kanala düşmüş.”

“Kim?”

“Beth. Boğulup gitmiş.”

“Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı Locke. “YALAN SÖYLÜYORSUN!”

Veslin karnının yanına bir tekme daha atınca Locke yerde kıvrandı. “Boğulduğunu kim... kim söylüyor?”

“Ben söylüyorum.”

“Sana kim söyledi?”

“Dük’ten bir mektup aldım, koduğumun yarım akıllısı. Efendimiz söyledi, kim olacak? Beth dün gece boğulmuş. Tepe’ye geri dönmeyecek. Yoksa ona sevdalı falan mısın? Bak hiç güleceğim yoktu.”

“Cehenneme git,” diye fısıldadı Locke. “Cehenneme-”

Veslin aynı noktaya attığı bir diğer sert tekmeyle onun sözünü kesti.

“Gregor,” dedi büyük oğlan, “burada gerçek bir sorunumuz var. Bunun aklı başında değil. Bizim gibilere ne deyip ne diyemeyeceğini unutmuş.”

“Ben çaresini biliyorum Ves.” Gregor yerde yatan oğlanın apış arasına tekme attı. Locke’un ağzı açıldıysa da kuru bir ızdırap tıslamasından başka ses çıkmadı.

“Şu küçük pisliğe haddini bildir.” Sırıtan Veslin dostuyla beraber dikkatle hedeflenen tekmelerle Locke’u pataklamaya başladı. “Hoşuna gitti mi Lamora? Bize tafra yaptığında başına ne geldiğini beğendin mi?”

Locke’un hayatını kurtaran tek şey Hırsızbaşı’nın yetimler arasında doğrudan cinayete koyduğu yasaktı. Eğlencelerinin bedeli kendi kelleleri olmasaydı hiç şüphe yok ki oğlanlar onun pestilini çıkarırlardı. Buna rağmen çok ileri gitmelerine ramak kaldı.

Locke ancak iki gün sonra yeniden işe çıkabilecek kadar kıpırdayabilir hâle geldi. O süre zarfında da onunla

ilgilenecek bir arkadaşı olmadığından dolayı açlık ve susuzluk çekti. Fakat iyileşmek onu memnun etmediği gibi işinin başına dönmekten de hiç zevk almadı.

Ölü taklidi yapmaya, kuytu köşelerde saklanmaya, birinci ve ikinci kuralı uygulamaya geri dönmüştü. Bir kez daha Tepe'de yapayalnızdı.

I

ONUN GÖLGESİ

“SÖYLEYEMEM şimdi sana;
Rüzgarın esişi ve üfürüşü
Beni uçurmaz olduğunda,
Ve rüzgar nihayet döndüğünde bir fısıltıya-
İşte belki o zaman
Söylerim sana.”

- *Carl Sandburg,* “Büyük Av” şiirinden

Birinci Bölüm
VAZİYET KÖTÜYE GİDERKEN

1

Gözkapaklarına vuran zayıf günışığı onu uykusundan uyandırdı. Aydınlık gözlerini işgal etti, giderek arttı ve mahmurca göz kırpıştırmasına neden oldu. Açık bir pencereden içeri ılıman ikindi havası ve tatlı su kokusu girmekteydi. Camorr'da değildi. Kumluk bir sahile vuran dalgaların sesi işitiliyordu. Evet, kesinlikle Camorr'da değildi.

Yine çarşaflarına dolanmıştı. Başı dönüyor, damağını güneşte kurutulmuş bir kösele gibi hissediyordu. Çatlak dudaklarını aralarken ağzından bir inilti çıktı. "Sen ne... "

"Şşşt. Seni uyandırmak istememiştim. Odanın biraz temiz havaya ihtiyacı vardı." Solunda aşağı yukarı Jean'ın boylarında, koyu bir gölge belirdi. Siluet etrafta gezinirken zemin gıcırdadı. Kumaşın yumuşacık hışırtısı, bir para kesesinin şıngırtısı, metalin çınlaması. Locke dirseklerinin üzerinde doğrulurken kendini baş dönmesine karşı hazırladı. Beklediği gibi de oldu.

"Rüyamda onu görüyordum," diye mırıldandı. "İlk... ilk tanıştığımız zamanlar."

"Onu mu?"

"O işte. Biliyorsun."

"Ah. Kutsal kitaplarda adı geçen *o*." Jean yatağın yanına diz çöktü ve bir bardak su uzattı. Locke bardağı titreyen sol eliyle alıp minnetle yudumladı. Dünya yavaş yavaş netleşmeye başladı.

"Çok gerçekçiydi," dedi Locke. "Ona dokunabilecek gibiydim. Ona... ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyecektim."

“Elinden ancak o kadar mı geliyor? *Onun* gibi bir kadını rüyanda görüyorsun ve akıl edebildiğin tek şey özür dilemek mi oluyor?”

“Rüyamda ne yaptığımı kontrol-”

“Onlar senin rüyaların. Dizginleri eline al.”

“Tanrılar aşkına, altı üstü küçücük bir çocuktum.”

“Eğer aynı rüyayı yine görürsen on-on beş yıl geleceğe gidiver. Bir dahaki sefere uyandığında yüzünün kızardığını ve eveleyip gevelediğini görmek istiyorum.”

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Biraz dışarı çıkıyorum. Günlük turumu atacağım.”

“Jean, buna hiç gerek yok. Kendine eziyet etmekten vazgeç.”

“Bitti mi?” Jean boş bardağı ondan aldı.

“Daha yarılamadım bile. Bana-”

“Geç kalmam.” İriyarı adam bardağı sehpaya koydu ve kapıya yönelirken formalite icabı ceketinin klapalarını düzeltti. “Sen biraz daha dinlen.”

“Hiç laf dinlemeyeceksin, değil mi?”

“Taklit ve övgü hakkında ne derler bilirsin.”*

*** “Taklit, övgünün en içten biçimidir.” Yabancı bir atasözü -*çn***

Kapıyı kapayan Jean dışarıya, Lashain’in sokaklarına çıktı.

2

Lashain herhangi bir şeyin satın alınabileceği ve herhangi bir şeyin geride bırakabileceği bir şehir olarak ün salmıştı. İki kuşaktan daha eskiye dayanan her unvanın köklü sayıldığı kentte *regio*‘nun, yani en yüksek ve seçkin asilzade sınıfının izniyle cebinde yeterince parası olan ve yarı bilinçli kalmaya yetecek kadar nabzı atan herkes kanını makul ölçüde soylulaştırabilirdi.

Therin dünyasının dört bir yanındaki tüccarlar ve suçlular, paralı askerler ve korsanlar, kumarbazlar, serüvenciler ve sürgündekiler gelirdi buraya. Muhasebe bürolarının kozalarına sıradan biri olarak girer, içeride bol miktarda kıymetli metal saçar ve günışığına Lashain'in yeni doğmuş asilzadeleri olarak adım atarlardı. Regio genellikle kendi icadı olan unvanlarla yarıbaronlar, baronlar, vikontlar, kontlar, hatta arada bir markiler üretir dururdu. Bir listeden seçilebilen nişanlar ilave ücrete tabiydi ve bunlardan 'On ikili Dinin Savunucusu' epey popülerdi. Ayrıca bir ceket klapasında fevkalade duran yarım düzine anlamsız şövalyelik nizamı da mevcuttu.

Bu satılık saygınlığın onun ticaretini yapanlar nezdindeki önemi sebebiyle Lashain, Jean Tannen'ın hayatı boyunca ziyaret ettiği en adap düşkünü şehirdi. Kentin sonradan görmüşleri, kendilerine güven verecek yüzlerce yıllık bir aristokratik soy eksikliğini aşırı resmiyetle telafi ederlerdi. Kıdem kuralları simyasal bir formül gibiydi; yemekli davetler her yıl sıtmaların ve kazaların toplamından daha çok cana mal olurdu. Görünüşe bakılırsa unvanlarını yeni satın alanlar için o unvanları (ve tabii canlarını) önemsiz hakaretler karşılığında tehlikeye atmak kadar heyecan verici bir uğraş yoktu.

Jean'ın duyduğu kadarıyla muhasebe bürosundan düello alanına, oradan da cenaze arabasına gitme rekoru üç gündü. Regio ölenlerin yakınlarına para iadesi yapmıyordu elbette.

Bu saçmalığın bir sonucu olarak, sikkelerinin rengi ne olursa olsun bir unvana sahip olmayanların şehirdeki en iyi hekimlere erişimi güçtü. Hekimler soylu hastalarınca öyle bir mevki sembolü haline getirilmişlerdi ki başka altın kaynaklarının peşinde koşmaya nadiren ihtiyaç duyarlardı.

Diğer bir adı da Pırlantalar Gölü olan Amathel'den, yani Lashain'in kuzey ufkunu kaplayan tatlı su denizinden esen serin rüzgâr sonbaharın tadını taşıyordu. Jean üstündeki kahverengi kadife frak ceketle ve sıradan bir esnafın yaklaşık üç aylık kazancından daha pahalı olmayan ipeklilerle yerel standartlara göre nispeten mütevazı giyinmişti. Bu da onu daha ilk bakışta birinin adamı gibi gösteriyor ve mevcut işine

dört dörtlük uyuyordu. Ensesi kalın hiçbir asilzade bir hekimin bahçe kapısında bizzat beklemezdi.

Tüm Lashain'in en iyi hekimi olarak kabul edilen Âlim Erkemar Zodesti kemik testeresindeki ve simyacı potasındaki hüneriyle ün salmıştı. Ayrıca üç gün boyunca Jean'ın muayene ricalarını cevapsız bırakmıştı.

İriyarı adam bugün bir kez daha Zodesti'nin arka bahçesindeki demir parmaklıklı kapıya yaklaştı. Kapının ardındaki yaşlıca bir uşak onu sürüngenimsi bir arsızlıkla süzdü. Tıpkı geride kalan üç gün boyunca olduğu gibi Jean'ın ileri uzanmış elinde parşömenden bir zarf ve kare şeklinde beyaz bir kart vardı. Jean sinirlenmeye başlıyordu.

Uşak tek kelime bile etmeden parmaklıkların arasından uzanıp kendisine sunulan her şeyi aldı. Geleneksel bir bahşiş olan (çok sayıda) gümüş sikkelerle dolu zarf uşağın ceketine girerek gözden kayboldu. Yaşlı adam beyaz kartı ya okudu ya da okurmuş gibi yaptı, ardından Jean'a bakarak kaşlarını kaldırdı ve yürüyüp gitti.

Kartta her zamanki cümle yazıyordu: *Contempla va cora frata eminenza*. "Seçkin bir dostun ricasını kırmayın," İmparatorluk Therincesinde böyle bir istekte bulunmanın en kibar yoluydu. Bu mesaj güçlü birinin adını açıklamadan başka birini muayene ettirmek istediği anlamına gelirdi. Kimliğini riske atmaksızın para yoluyla bir sorununu, mesela hamile kalan bir metresi çözmek isteyen önemli şahıslar bu tür yöntemlere sıkça başvururlardı.

Jean bekleyişinin uzun dakikalarını hekimin evini inceleyerek geçirdi. Sağlam görünümlü bina aşağı yukarı Camorr'daki küçükçe bir Alcegrante malikânesiyle aynı ebatlardaydı. Lâkin daha yeniydi ve sakinlerinin önemini duyurmak için uğraşan, Tal Verrar taklidi bir tarzda inşa edilmişti. Çatı volkanik camdan kiremitlerle kaplıydı ve pencereler bir tapınağa daha çok yakışacak dekoratif süslemelerle çevriliydi.

Bahçenin üç metrelik bir taş duvarla gözlerden saklanan orta kısmından şen şakrak bir partinin sesleri geliyordu.

Çınlayan bardaklar, tiz kahkahalar ve tümünün gerisinde dokuz telli bir viyola ile birkaç farklı enstrümanların iniltisi.

"Âlimin efendinden gelen muayene ricasını hâlihazırda yerine getiremeyeceğini üzülerek bildiririm." Uşak boş ellerle tekrar demir kapının arkasında belirmişti. Bir içtenlik sembolü olan zarf tabii ki ortada yoktu. Jean paraların Zodesti'nin mi yoksa uşağının mı kesesine gittiğini bilmiyordu.

"Öyleyse âlimin ne zaman efendimin istirhamına cevap verebileceğini söyleyebilir misin?" dedi Jean. "Belli ki yarım haftadır öğleden sonraları müsait olmuyor."

"Bilemiyorum." Uşak esnedi. "Âlimin işi başından aşkın."

"Demek işi başından aşkın." Bahçedeki davetten alkış sesleri yükselirken Jean için için köpürdü. "Ona ne şüphe. Efendim büyük bir yetenek ve ağzı sıkılık gerektiren bir meseleyle karşı karşıya. Onun için-"

"Efendin âlimin ağzı sıkılığına daima güvenebilir," diye karşılık verdi uşak. "Fakat maalesef şu anda yeteneklerine başka bir yerde ihtiyaç duyuluyor."

"Hay boyun devrilsin be adam!" Jean kendine daha fazla hâkim olamadı. "Bu iş çok önemli!"

"Böylesine kaba bir üsluba katlanacak değilim. İyi günler."

Jean demir parmaklıkların arasından uzanmayı ve yaşlı adamın boğazına yapışmayı düşündü; fakat öyle bir davranış işini daha da zorlaştırırdı. Lüks kıyafetinin altına deri zırh giymediği gibi süslü pabuçları da bir kavga esnasında çıplak ayaklı olmaktan bile daha beter bir sonuç verirdi. Ceketinin altına gizlediği nacak çiftine rağmen yemekli bir daveti bile basacak kadar donanımlı değildi.

"Âlim çok mühim bir vatandaşı gücendirme riskine giriyor," diye homurdandı Jean.

"Âlim o vatandaşı *gücendiriyor*, seni gidi akılsız adam." Yaşlı adam gevrek gevrek güldü. "Bak açıkça söylüyorum, Âlim bu tür yollardan yürütülen münasebetlere sıcak bakmaz. Seçkin tek bir vatandaşın bile işini ön kapıdan halletmekten çekinecek kadar âlime yabancı olduğunu sanmam."

"Yarın tekrar uğrayacağım," dedi Jean, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Belki efendinin kayıtsızlığını bile aşacak bir meblağ belirtebilirim."

"İdrak kabiliyetin değilse bile ısrarın takdire değer. Yarın efendinin emrettiği gibi davranmakta serbestsin. Fakat bugünlük iyi günler dilemiş bulunuyorum."

"Sana da iyi günler," diye homurdandı Jean. "Umarım tanrılar böyle bir şefkatin ikâmet ettiği evi kutsar." Belini kırarak verdiği zoraki bir selamın ardından yürüyüp gitti.

Para dolu zarflar saçmanın bile bir soruna dikkat çekmeyi garantileyemediği bu tanrıların cezası şehirde şimdilik yapacak başka bir şey yoktu.

Jean kiralık faytonuna doğru öfkeyle yürürken Maxilan Stragos'a bininci kez sövüp saydı. Pezevenk herif o kadar çok yalan söylemişti ki... Neden doğru söylemeyi seçtiği tek konu o kahrolasıca zehir olmuştu sanki?

3

Şu an için yaşadıkları yer Villa Suvela'da, yani Amathel'in sularına girme maksadıyla Lashain'e gelen yolcuların tercih ettikleri gösterişsiz fakat tertemiz bir pansiyonda yer alan kiralık bir süitti. Gölün romatizmayı iyileştirdiği söylense de Jean henüz o sularda yıkanan birinin hoplayıp zıplayarak karaya çıktığını görmemişti. Pansiyon kentin kuzeydoğu sahilindeki siyah kumlu bir plaja tepeden bakıyordu ve tüm müşteriler kendi halindeydi.

"Piç kurusu," dedi Jean, süitin iç dairesinin kapısını sertçe açarken. "Anasız Lashain sürüngeni. Bir sidik kovasının ve ağır bir osuruğun açgözlü evladı."

"İnce ayrıntıları kavrama kabiliyetim bana öfkelenmiş olabileceğini söylüyor," dedi Locke. Doğrulmuş oturuyor ve tamamen uyanmışa benziyordu.

“Yine geri çevrildik,” dedi Jean, kaşlarını çatarak. Açık pencereden giren temiz havaya rağmen iç daire hâlâ bayat ter ve taze kan kokuyordu. “Zodesti gelmeyecek. En azından bugünlük.”

“Öyleyse canı cehenneme Jean.”

“Henüz akıl danışmadığım tek meşhur hekim o. Diğerlerinden bazıları da güçlük çıkarmıştı ama bu herifin inadı inat.”

“Bu şehirde bir gırtlaktan aşağı ilaç sokuşturmuş her kaçık tarafından çimdiklenip kanatıldım,” dedi Locke. “Biri de eksik kalıversin.”

“Zodesti içlerinde en iyisi.” Jean ceketini bir sandalyenin üstüne attı, nacaklarını bıraktı ve dolapların birinden bir şişe mavi şarap çıkardı. “Bir simya uzmanı. Ve götü kalkık bir sıçan sevici.”

“Öyleyse gelmediği iyi olmuş,” dedi Locke. “Kemirgenleri beceren bir adama muayene olursam komşular ne der sonra?”

“Onun teşhisine ihtiyacımız var.”

“Tıbbi bir garabet gözüyle bakılmaktan bıktım usandım,” dedi Locke. “Gelmezse gelmesin.”

“Yarın tekrar evine uğrayacağım.” İriyarı adam iki kadehi yarısına kadar şarapla doldurdu ve hoş bir öğleden sonra göğünün rengini alana dek onları sulandırdı. “O kendini beğenmiş lavuğu öyle ya da böyle buraya getireceğim.”

“Ne yapacaksın, kabul etmezse herifin parmaklarını mı kıracaksın? Bak öyle bir şey işimi zora sokabilir. Özellikle de bir yerlerimi kesmesi gerekirse.”

“Belki sorununa bir çözüm bulabilir.”

“Of, tanrılar aşkına.” Locke’un öfkeli iç geçirişi bir öksürüğe dönüştü. “Çözüm falan yok.”

“Güven bana. Yarın her zamankinden daha ikna edici olduğum o günlerden biri olacak.”

“Bana kalırsa ne denli önemsiz olduğumuzu keşfetmemiz bize yalnızca birkaç altına mal oldu. Çoğu sosyal

başarısızlıklar bundan çok daha fazla masraf çıkarır."

"Oralarda bir yerde," dedi Jean, "insanı uysal, mazlum ve nazik kılan bir hastalık olmalı. Bir gün onu bulacağım ve ne yapıp edip sana da en ağır şekilde bulaşmasını sağlayacağım."

"Öyle bir şeye bağışıklı doğduğumdan eminim. Nazik demişken, o şarap bu yıl içerisinde elime ulaşacak mı?"

Locke yeterince ayık gözükse bile dili dolaşıyor ve sesi bir önceki günkünden bile daha zayıf çıkıyordu. Jean şarap kadehlerini yabancı ve muhtemelen tehlikeli bir yaratığa sunulan bir barışma hediyesi gibi önünde tutarak yatağa kaygıyla yaklaştı.

Locke daha önce de bu hâllere düşmüş, fazlasıyla zayıflayıp solduğu ve haftalarca aynı sakalla yattığı olmuştu. Fakat bu sefer pansuman yapılacak bariz bir yarası, sarılacak bir kesiği yoktu. Maxilan Stragos'un sinsi mirası sessiz sedasız işini görüyordu, hepsi bu. Çarşafı kan damlalarıyla ve yüksek ateşin koyu renkli ter lekeleriyle bezeliydi. Gözleri morarmış yuvalarında ışıldıyordu.

Jean her gece bir yığın tıbbi metni gözden geçirmesine rağmen ona olanları ifade edecek sözcükleri hâlâ bulamamıştı. Locke içten dışa doğru çözülüyor, damarları ve tendonları birbirinden ayrılıyordu. Kanı sanki şeytani bir hevesle bedeninden dışarı sızıyor, bazen öksürük yoluyla çıkıyor, bazen de gözlerinden yahut burnundan akıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Jean, dostu şarap kadehine uzanırken. Locke'un sol eli parmaklarını kana batırmışçasına kıpkırmızıydı. "Bu da ne?"

"Sıradışı bir şey değil," dedi genç adam, gevrek gevrek gülerek. "Sen yokken başladı... tırnaklarımın altından. Dur, kadehi diğer elime ala-"

"Bunu benden saklamaya mı çalışıyordun? Kahrolasıca çarşaflarını kimin değiştirdiğini sanıyorsun?"

Jean kadehleri bırakıp pencerenin önündeki masaya gitti. Masada bir keten havlu yığını, bir su testisi ve bir yıkama leğeni vardı. Leğenin suyu eski kanlar yüzünden pas kızılıydı.

"Canım yanmıyor Jean," diye mırıldandı Locke.

Jean ona aldırış etmeden leğeni aldı. Pencere villanın o sırada şans eseri boş olan iç avlusuna tepeden bakmaktaydı. Kanlı suyu dışarı döktü, testideki suyla leğeni yeniden doldurdu ve içine bir keten havlu batırdı.

"Elin," dedi Jean. Locke surat asarak ona itaat etti ve iriyarı adam ıslak havluyu dostunun parmaklarına sardı. Havlunun pembeye çalması uzun sürmedi. "Bir süre havada tut."

"Kötü göründüğünün farkındayım ama sahiden de o kadar çok kanamadı."

"Sanki kaybedecek çok kanın var da!"

"Ayrıca canım hâlâ şarap istiyor."

Jean kadehleri alıp geldi ve birini dikkatle Locke'un sağ eline tutuşturdu. Genç adamın titremeleri şu an için o kadar da fazla değildi, ki bu iyi bir şeydi. Son zamanlarda eşyaları tutmakta zorlanır olmuştu.

"Gel kadeh kaldıralım," dedi Locke. "Simyacıların şerefine. Topu birden bağırttıran ateş boku hastalığına tutulsun." Şarabını yudumladı. "Veya yataklarında boğazlansınlar. Artık hangisi olursa. Bu konuda seçici değilim."

Sonraki yudumunda öksürdü ve şarabına düşen parlak kırmızı bir kan damlası sarmallar çizerek dibe çökerken arkasında morumsu bir kuyruk bıraktı.

"Tanrılar aşkına," dedi Jean. Kendi şarabının geri kalanını bir dikişte bitirip kadehi kenara koydu. "Gidip Malcor'u getireceğim."

"Jean, şu anda başka bir lanet olasıca it baytarına daha ihtiyacım yok. Adam buraya altı-yedi kez geldi zaten. Niye-"

"Belki bir değişiklik olmuştur. Belki bu sefer bir farklılık saptayabilir." Jean ceketini aldı. "Veya kanamanı dindirebilir. Belki de bir ipucu-"

"*İpucu* falan yok Jean. Ne Malcor'un ne Kepira'nın ne Zodesti'nin ne de bok dolu bu şehir müsveddesindeki herhangi bir çıban patlatıcı sahtekârın bulabileceği bir panzehir yok."

"Az sonra dönerim."

“Kahretsin Jean, boşa para harcamaktan vazgeç!” Locke yine öksürdü ve şarabını elinden düşürecek gibi oldu. “Biraz mantıklı davransana, tuğla kafalı hergele! Seni gidi inatçı-”

“Az sonra dönerim.”

“... inatçı, ıiıı, bir şey... alaycı, nüktedan ve ikna edici bir şey bir şey işte! Hey, eğer şimdi gidersen ne kadar ikna edici olabileceğimi göremeyeceksin! Kahretsin.”

Locke başka bir şey söyleyecektiyse bile Jean kapıyı arkasından çoktan kapatmıştı. Dışarıdaki gökyüzü artık alacakaranlığın renkleriyle bezeliydi ve ufkun turuncusu yerini gümüşe bırakıyor, semanın çanağındaysa mora çalıyordu. Mavi şarabın içinde dağılan kanı anımsatan bir mora...

Kuzeyden, Amathel’in açıklarından yaklaşan alçak bir gri duvar sanki fırtınanın gelişini vadediyordu. Bunun Jean için hiçbir sakıncası yoktu.

4

Karmaşık bir komploya harcadıkları iki yılın ardından, elde etmeyi umdukları büyük miktarda paranın sadece cüzi bir kısmına sahip bir vaziyette, on iki metrelik bir yatla Vel Virazzo’nun o küçük limanından ayrılmalarının üzerinden altı hafta geçmişti.

Jean, Lashain sokaklarına çıkarken deri bir kordonla sıkıca bağlanmış bir tutam kıvırcık siyah saçın üstünde gezdirdi parmaklarını. Bunu daima bir ceket cebinde saklar veya kemerinin altına sıkıştırırdı. Son zamanlarda yitirdiği onca şey arasında en az dert ettiği şey paraydı.

Locke ile Jean ilk başta doğudaki Tamalek ile Espara’ya, yani Camorr taraflarına yelken açmayı düşünmüşlerdi. Fakat oralarda tanıdıkları dünyanın büyük bölümü silinip gitmiş, eski dostlarının çoğu ölmüştü. O yüzden fikir değiştirip batıya yollanmışlardı. Kuzeye ve batıya.

Sahili takip edip hantal denizcilik yeteneklerini son raddesine kadar zorlayarak Tal Verrar'ın etrafından dolaşmış, bir zamanlar lüksünden geçilmeyen Salon Corbeau'nun kararmış harabelerini geride bırakmış ve iyice kuzeyde yer alan Yedi İlik Krallığı'ndaki Balinel'e kadar gitme fikrini değerlendirmişlerdi. Ne de olsa her ikisi de yeni bir suç fırsatı kollarken herhangi bir işle uğraşmaya yetecek kadar iyi Vadraca biliyordu.

Daha sonra denizden ayrılmış ve Atalar tarafından ehlileştirilip okyanus gemilerine uygun hâle getirilmiş olan geniş Cavendria Nehri'ni kullanarak karanın iç kesimlerine dümen kırmışlardı. Batı yönünde akan Cavendria'nın kaynağı Pırlantalar Gölü Amathel, yani kadim kardeş kentler Karthain ile Lashain'i birbirinden ayıran içdenizdi. Locke ile Jean daha önceleri Lashain'in soyluları arasında bir mevki satın almayı ummuşlardı. Yeniden gözden geçirilmiş planlarıysa Balinel'e kadarki yolculuk için teknelerine erzak depolamaktan ibaretti.

Locke'un semptomları Cavendria halicine girdikleri gün ortaya çıkmıştı.

Önceleri kısa süreli baş dönmelerinden ve görüşündeki bulanıklıklardan ibarettiler. Fakat günler geçtikçe ve akıntıya karşı ilerleyişleri sürdükçe genç adamın ağzından burnundan kan gelir olmuştu. Lashain'e ulaştıklarında artık gitgide artan takatsizliğine ne gülüp geçebiliyor ne de onu gizleyebiliyordu.

Erzak ikmali yapmak yerine kentte birer oda tutmuşlardı ve Locke'un tüm itirazlarına rağmen Jean ceplerindeki neredeyse her sikkeyi konfor ve şifa peşinde harcamaya başlamıştı. Camorr'unki kadar geniş değilse bile katlanılacak derecede renkli olan Lashain yeraltı dünyasında rüşvet yedirebildiği tüm zehircilere ve kara simyacılara akıl danışmıştı. Hepsi de başlarını iki yana sallamış ve Locke'a yapılan şeye duyduğu profesyonel takdiri ifade etmişti; söz konusu maddeyi etkisiz hâle getirmek güçleri dâhilinde değildi. Locke'a yüz farklı müshil, çay ve iksir içirilmişti. Her biri bir öncekine nazaran daha acı ve daha pahalı olmasına rağmen hiçbirinden fayda gelmemişti.

Jean bunun ardından şık giyinmeye ve itibarlı hekimlerin kapısını çalmaya koyulmuştu. Locke'u zengin birinin 'mahrem hizmetkârı' olarak tanıtmıştı, ki bu tarif gizli bir sevgiliden tutun da kişiye özel bir suikastçıya kadar her türlü anlama yorulabilirdi. Mamafih hekimler de eşit ölçüde üzüntü ve hayranlık belirtmekten fazlasını yapamamışlardı. Hatta çoğu bir tedavi denemeyi reddederek Locke'un acısını hafifletecek çareler teklif etmişti. Jean bu tekliflerin altında yatan anlamı bütünüyle kavramasına rağmen onların karamsarlıklarına kulak asmamıştı. Hekimlerden her birini kapıya kadar geçirmiş, istenen fahiş ücreti ödemiş ve listesindeki bir sonraki ismin peşine düşmüştü.

Ellerindeki para fazla dayanmamıştı. Jean birkaç günün ardından teknelerini satmış (denizde iyi şans için hayati önem taşıyan mukim kedileriyle beraber elbette), onu satın alırken ödedikleri fiyatın yarısını elde edebildiğine bile sevinmişti.

Artık o kaynaklar dahi tükenme aşamasındaydı ve Lashain'de Jean'a dostunun durumunun ümitsiz olduğunu henüz söylemeyen tek hekim Erkemar Zodesti'ydi.

5

"Yeni bir semptom yok," dedi Malcor. Gri sakalı yaklaşan bir fırtına bulutu misali çenesinin altından kıvrılarak çıkıntı yapan, tombul ve yaşlı bir adamdı. Malcor bir it baytarı, yani resmi bir eğitimi yahut lisansı olmayan bir sokak hekimiydi. Fakat Lashain'deki tüm meslektaşlarının arasında en çok ayık gezen oydu. "Sadece tanıdık semptomların yeni bir yansıması. İçin rahat olsun."

"Bak o biraz zor," dedi Locke. "Yine de elime baktığın için sağ ol."

Malcor genç adamın parmak uçlarına mısır lapası ile bal karışımı bir merhem sürmüş, sonra da parmaklarını kuru keten sargılarla bağlayarak Locke'un sol elini hiçbir işe yaramayan dolgun bir yumruya çevirmişti.

“Heh. Eh, tanrılar zorluklara gülüp geçen kullarını severler.”

“Zorluklar çok sıkıcı. Sarhoş olamayacaksan gülecek bir şey bulmaya mecbursun,” dedi Locke.

“Yani bu kanama yeni bir şey değil, öyle mi? Yani durum eskisinden kötü değil ha?” diye sordu Jean.

“Yeni bir külfet olduğu kesin.” Malcor tereddüt etti, ardından omuz silkti. “Vücudundaki kan özünün topyekûn kaybına gelince... Emin değilim. Suyuna yakından bakarsam belki-”

“Eğer yine bir kâse sidik istiyorsan,” dedi Locke, “şahsi rezervinden alabilirsin. Buraya geldiğimden beri yeterince numune verdim.”

“Peki öyleyse.” Ayağa kalkarken Malcor’un dizleri paslı menteşeler misali gıcırdadı. “Sidiğine bakmamı istemiyorsan bakmam. Lâkin on iki ilâ yirmi dört saat boyunca seni fazlasıyla rahatlatacak, hatta belki de tükenmiş özlerini yeniden canlandıracak bir hap-”

“Harika,” dedi Locke. “Bu seferki bütünüyle tebeşirden mi olacak? Yoksa şekerden mi? Şekeri yeğlerim.”

“Bak... Bana bak dedim!” Malcor’un yaşlı ve buruşuk yüzü kızardı. “Kolej cüppesi giymiyor olabilirim, ama huzurlarına çıktığımda tanrılar hastalarımı rahat ettirmek için canla başla uğraştığımı biliyor olacaklar! “

“Sakin ol ihtiyar.” Locke öksürdü ve sargısız eliyle gözlerini ovuşturdu. “Niyetinin iyi olduğunun farkındayım. Ama sahte ilaçlarını benden esirge.”

“Dostun birkaç saat sonra sargılarını açabilir,” dedi Malcor hırçınca, koyu lekelerle bezeli, yıpranmış frak ceketini tekrar giyerken. “İçki içerse de aşırıya kaçmasın. Şarabını sulandır.”

“Şarabımı bakire bir prensesin kaygılı dadısı gibi sulandırdığından emin olabilirsin.”

“Kusura bakma,” dedi Jean, it baytarını kapıya kadar geçirirken. “Hastalandığında pek tafralıdır.”

“İki veya üç günü kaldı,” dedi yaşlı adam.

"Ciddi olamaz-"

"Evet, olabilirim. Kanaması iyice kötüleşti. Takatsizliği daha belirgin. Özleri ölümcül derecede dengesiz ve suyunda yapılacak bir tetkikte kana rastlanacağından eminim. Onu yüreklendirmeye çalıştım ama dostunun aldanmadığı belli."

"Ama-"

"Onu örnek almalısın."

"Bir şeyler yapabilecek biri mutlaka olmalı!"

"Tanrılar."

"Eğer Zodesti'yi ikna edebilirsem-"

"Zodesti mi?" Malcor bir kahkaha attı. "Ona hekimlik yeteneği bahşetmek ne büyük bir israf olmuş. Zodesti yalnızca iki hastalığa şifa bulur: zenginlik ve ehemmiyet. Dostunun nabzına bakmaya bile tenezzül etmez."

"Yani verebileceğin başka bir ipucu yok mu? Başka bir tavsiyen?"

"Rahip çağır. Dostunun bilinci hâlâ açıkken." Jean kaşlarını çatınca yaşlı it baytarı onu omuzlarından nazikçe kavradı. "Dostunu yavaş yavaş öldüren zehrin adını bilmiyorum. Ama seni öldürenin adı umut."

"Vakit ayırdığın için sağ ol," diye homurdandı Jean. Kesesini sallayarak birkaç gümüş sikke çıkardı. "Eğer böyle harikulade vukuflara tekrar ihtiyaç duyarsam-"

"Tek bir *duvesta* yeter de artar bile," dedi Malcor, "ve şu anki aksiliğine rağmen ne zaman istersen geleceğimi bil. Büyük ihtimalle sona doğru dostunun sıkıntıları azalmaktan çok artacaktır."

Güneş batmıştı. Kentin damları ve kuleleri kararan geceye karşı ateşlerle bezenmeye başlıyordu. Jean it baytarının sokakta gözden kaybolmasını seyrederken birine vurmayı her şeyden çok istiyordu.

“Hayırlı günler,” dedi Jean, bir kez daha bahçe kapısına yaklaşırken. Ertesi günün öğleden sonra ikisiydi ve tepedeki gökyüzü çalkantılı bir grilikten ibaretti. Yağmur henüz başlamamıştı ama eli kulağında olduğu kesindi. “Her zamanki istirhamım için buradayım.”

“Ne kadar da şaşırtıcı,” dedi demir parmaklıkların arkasındaki yaşlı uşak.

“Uygun bir vakitte geldim mi?” Jean bahçenin içinden yine kahkahalar yükseldiğini duyabiliyordu. Fakat bu sefer yumuşak bir şey taş duvarlardan birine tekrar tekrar atılıyormuşçasına onlara bir dizi şapırtının yankısı eşlik ediyordu. “Yoksa âlimin yine-”

“İşi başından aşkın. Yabancı, yoksa dünkü konuşmamız hafızandan silinip gitti mi?”

“Yalvarırım bayım.” Jean sesine katabildiği kadar coşkulu bir samimiyet kattı. “İyi kalpli bir adam ölüm döşeğinde yardım bekliyor. Efendin Kolej’in bir hekimi olarak ant içmedi mi?”

“Onun antları seni alâkadar etmez. Ayrıca Lashain’de, Karthain’de ve dünyanın diğer her yerinde iyi kalpli pek çok adam ölüm döşeğinde yardım bekliyor. Âlimin atına atlayıp onların yardımına koştuğunu görüyor musun?”

“Lütfen.” Jean içindeki sikkelerle şıngırdayan, yeni bir zarf çıkardı. “En azından tüm tanrıların aşkına şu mesajı ilet.”

Uşak kaş çatış ile dudak büküş arası bir ifadeyle parmaklıkların arasından elini uzattı. Jean zarfı bıraktı, adamı yakasından kavradı ve sertçe çekerek kapıya çarptı. Hemen ardından da boştaki elinde tuttuğu bıçağı ortaya çıkardı.

Silah bir eskrimci tutuşuyla değil de sıkılı bir yumrukla kullanılan türde bir saplama hançeriydi. Jean’ın parmak eklemlerinin arasına oturan yalımı on beş santim uzunluğunda ve bir hayvan pençesi gibi kıvrıktı.

“Böyle bir hançer tek bir iş için kullanılır,” diye fısıldadı Jean. “Onu görüyor musun? Bağırmaya veya kaçmaya

kalkışırsan göbek yağını bir önlük gibi takmaya başlarsın. Aç şu kapıyı."

"Bunun bedelini canınla ödeyeceksin," diye tısladı uşak. "Derini yüzüp seni tuzlu suda haşlayacaklar."

"Peki bu sana ne gibi bir teselli sağlayacak, ha?" Jean bıçağıyla adamın karnını dürttü. "Kapıyı aç, yoksa anahtarı cesedinden alırım."

Yaşlı adam titreyen ellerle kilidi açtı. Jean kapıyı hızla itti, uşağı yeniden kavradı ve gerisingeri çevirdi. Bıçak artık adamın beline dayalıydı.

"Beni efendine götür. İstifini bozma. Ona önemli bir vakanın geldiğini ve teklifimi *mutlaka* duymak isteyeceğini söyle."

"Efendim bahçede. Ama sen aklını kaçırmışsın... Âlimin çok yüksek makamlarda dostları var- ıh!"

Jean onu bıçakla tekrar dürterek ilerlemeye teşvik etti.

"Elbette vardır," dedi Jean. "Peki senin hançerimden daha yakın bir dostun var mı?"

Bahçenin ortasında yaşı otuz beşi bulan, kısa boylu ve tıknaz bir adam, daha yirmisini bile görmemiş bir kadınla candan kahkahalar atarak gülüşüyordu. Her ikisi de ince pantolonlar, ipek gömlekler ve dolgulu deri eldivenler giyiyordu. Bu da daha önceki o ritmik sesi açıklamaya yetiyordu. İkili taş duvarın açık bir kısmında *pursava*, yani eltopunun aristokratik bir kuzeni olan 'ortak kovalamaca' oyununu oynuyordu.

"Efendim, hanımefendi, çok özür dilerim," dedi uşak, hançerin bir diğer dürtüşünün ardından. Jean uşağın yarım adım gerisinde, bahçeye girmekte kullandığı asıl yöntemin ne Zodesti ne de konuğu tarafından görülebileceği bir yerde duruyordu. "Çok acil bir mesele var efendim."

"Acil mi?" Zodesti terden ıslanmış siyah buklelere ve sosyetik bir Verrar aksanının kalıntılarına sahipti. "Bu adam kimin adına konuşmaya gelmiş ki?"

“Seçkin bir dost adına,” dedi Jean. “Alışıldık usulde. Lâkin bu konuyu genç misafirinizin önünde görüşmemiz hiç uygun-”

“Tanrılar aşkına, kendi bahçemde neyin uygun olup neyin olmadığına ben karar veririm! Şu küstahlığa bak. Loran, tercihlerimi biliyorsun. Umarım bu iş ciddidir.”

“Hem de çok ciddi efendim.”

“Öyleyse bu adamın bilgilerini al. Onları münasip bulursam akşam yemeğinden sonra tekrar uğrayabilir.”

“Şimdi konuşmamız daha iyi olur,” dedi Jean. “Herkes için.”

“Sen kim olduğunu sanıyorsun lan? Ciddi işine sıçayım! Loran, at şu herifi-”

“Talebiniz alındı ve en içten duygularla reddedildi.” Jean uşağı çim kaplı zemine itti. Yarım saniye sonra Zodesti’nin tepesine binmişti bile. Kalın kollarından birini hekimin boğazına doladı ve bıçağını genç kadının görebileceği şekilde havaya kaldırdı. “Yardım çığlığı atarsanız bunu kullanırım bayan. Âlimin başına geleceklerin vicdanınıza yük olmasını hiç istemem.”

“Ben... ben...” dedi kadın.

“Bağırmadığınız sürece istediğiniz kadar kekeleyebilirsiniz. *Sana* gelince-” Jean kuvvetini göstermek için hekimin soluk borusunu sıkınca Zodesti’nin nefesi kesildi. “Medeni davranmayı denedim. İyi de para ödeyecektim. Ama şimdi sana iş yapmanın yeni bir yolunu öğreteceğim. Zehirlenme vakalarına giderken yanında götürdüğün bir avadanlığın var mı? Bir muayene için gereken malzemelerin?”

“Evet,” dedi Zodesti, boğulurcasına bir sesle. “Çalışma odamda.”

“Şimdi hep beraber evine gireceğiz. Ayağa kalk Loran. Mülkünde bir fayton ve sürücü var mı Âlim?”

“Evet,” diye tekrarladı Zodesti.

“Öyleyse en ufak bir terslik yokmuş gibi içeri girin. Herhangi biriniz bana sorun çıkarırsa tanrılar şahidim olsun ki ayaküstü bir gırtlak ameliyatı yaparım.”

7

İşin zor kısmı bir aşçının ve mutfak yamağının meraklı bakışları arasında herkesi Zodesti'nin çalışma odasına sokmaktı. Lâkin Jean'ın rehinelerinden hiçbiri olay çıkarmadı ve çok geçmeden çalışma odasının kapısı onlar ile olası bir müdahalenin arasına girdi. Jean kapıyı sürgüleyip gülümsedi. "Loran rica etsem-"

Yaşlı adam tam o anda gözünü karartıp son bir direniş için gereken cesareti buldu. Asabı ne denli bozuk olursa olsun Jean'ın zavallı ahmağı bıçaklayası yoktu. O yüzden bıçağının kenarıyla Loran'ın çenesine bir tane patlatmakla yetindi. Uşak baygın bir halde yere yığıldı. Köşedeki bir yazı masasına doğru fırlayan Zodesti tam çekmecelerden birini açmışken Jean onu yakalayıp Loran'ın yanına fırlattı. Açık çekmeceye göz atınca da gülmeden edemedi.

"Benimle bir mektup açacağıyla mı dövüşecektin? Oturun, ikiniz de." Jean arka duvara dayalı bir çift koltuğu işaret etti. Zodesti ile misafiri, öğretmenlerinden ceza bekleyen öğrenciler misali kocaman açılmış gözlerle oraya otururlarken Jean da odadaki panjurlu pencerenin önünde sarkan perdelerden birini kesti. Sonra da onu şeritlere ayırdı ve Zodesti'ye fırlattı.

"Anlamıyor-"

"Genç dostun bir sorun teşkil ediyor," dedi Jean. "Üstünüze alınmayın bayan, ama tek bir rehineyi bile idare etmek kolay değildir ve iki tanesi işleri daha da güçleştirir. Hele ki rollerine ve kendilerinden beklenenlere alışık olmayan sakar, amatör rehinelerse. Bu yüzden sizi ne çok erken *ne de* çok geç bulunacağınız şu kocaman gömme dolapta bırakacağız."

"Bu ne cüret," dedi genç kadın. "Sen amcamın kim olduğunu biliyor-"

"Vaktim kıymetli ve bıçağım keskin," dedi Jean. "Uşaklardan biri o dolabı nihayet açtığında canlı mı bulunmak istersiniz, yoksa ölü mü?"

"Canlı," dedi kadın, yutkunarak.

“Konuğunun ağzını bağla Âlim,” dedi Jean. “Sonra da şöyle birkaç sıkı düğüm at. İşini bitirdiğinde onları bizzat kontrol edeceğim. Bayanı sağlama aldıktan sonra aynı şeyi ihtiyar Loran’a da yap”

Zodesti *pursava* ortağını (tabii ilişkileri bununla sınırlıysa) bağlamakla uğraşırken Jean da bir başka perdeyi yırtıp yine şeritlere ayırdı. Bakışları odanın cam kapaklı dolaplarında gezindi. İçlerinde bir kitap koleksiyonu, cam kaplar, bitki numuneleri, simyasal tozlar ve birbirinden tuhaf ameliyat aletleri mevcuttu. Gördüklerinden cesaret buldu; eğer Zodesti’nin ne idüğü belirsiz eşyaları gerçek hünerini yansıtıyorsa sorunlarının çözümü de onda gizli olabilirdi.

8

“Burası iyi,” dedi Jean.

“Michel,” dedi Zodesti, faytonunun yan tarafındaki pencereden sarkarak, “kenara çek.”

Fayton sarsılarak durdu ve sürücü kapıyı açmak için aşağı atladı. Bıçağını ceketinin geniş yeniyle kısmen gizleyen Jean hekime önden inmesini işaret etti. Elinde deri bir çanta ve birkaç giyim eşyası taşıyan Âlim kendisinden istenileni yerine getirdi.

Jean çiselemeye başlayan yağmura minnettardı; olası görgü tanıklarını sokaklardan kaçıracaktı. Ayrıca kapalı hava da kente ikindiden çok alacakaranlığa özgü bir görünüm katmaktaydı. Adam kaçıran biri bundan daha fazlasını isteyemezdi.

Jean’ın durmalarını emrettiği yer, Villa Suvela’dan yaklaşık iki blok uzaklıktaki dolambaçlı bir ara sokağın önüydü ve o yolu kullanan birinin pansiyonun dışındaki daha pek çok yere gitmesi mümkündü.

“Âlimin işi birkaç saat sürer,” dedi Jean, sürücüye katlı bir parşömen uzatarak. “Tekrar buluşana kadar bizi bu adreste bekle.”

Parşömendeki adres Lashain'in ticaret semtinde yer alan, bir kilometre mesafedeki bir kahvehaneye aitti. Sürücü kaşlarını çattı.

"Bu sizin için de uygun mu efendim? Akşam yemeğini kaçıracak-"

"Sorun değil Michel," dedi Zodesti, sesine bir parça öfkeyle. "Sen sadece talimatlara uy."

"Elbette efendim."

Fayton takırdayarak sokağın aşağısına doğru uzaklaştıktan sonra Jean hekimi ara sokağın içine çekti. "Bu işten hâlâ sağ çıkabilirsin. Konuştuğumuz gibi üstünü değiştir."

Giysilerin arasında, her ikisi de efendisiyle hemen hemen aynı cüssedeki Loran'a ait olan hırpani bir şapka ve yağmur lekeleriyle bezeli bir pelerin vardı. Zodesti pelerini üstüne geçirirken Jean da cebinden perdeyi keserek hazırladığı o şeritlerden birini çıkardı.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu Zodesti.

"Bunca zahmete katlanıp da nereye gittiğimizi görmene izin vereceğimi mi sandın? Gözbağını bayıltılmaya yeğlersin diye düşündüm."

Zodesti kıpırdamadan beklerken Jean onun gözlerini bağladı, pelerinin başlığını adamın kafasına geçirdi ve üstüne bir de şapka oturttu. Sonuç hiç fena değildi. Birkaç adım öteden bakıldığında gözbağı şapka tarafından gizleniyor veya başlığın gölgelerinde kayboluyordu.

Jean hekimin tıp çantasından bir şişe şarap çıkardı. Zodesti'nin çalışma odasında yarı dolu halde bulduğu şişenin tıpasını çıkardı, içkinin bir kısmım rehinesinin üstüne döktü ve kalanını yere saçtı. Sonra şişeyi Zodesti'nin sağ eline tutuşturdu. Etraflarına yayılan kokuya bakılırsa az önce çok değerli bir *kameleona*'yı heba etmişti.

"Şimdi," dedi Jean, "güvenli bir yere kadar eşlik ettiğim sarhoş dostumsun. Başını eğik tut." Tıp çantasını hekimin sol eline verdi. "Tökezlememen için kollarımı sana dolayacağım. Hançerimin isteyebileceğinden çok daha yakınında olduğunu unutma."

“Bu yaptıklarına karşılık diri diri haşlanacaksın, seni gidi orospu çocuğu.”

“Annemi bu işe bulaştırma. Adım attığın yere de dikkat et.”

Pansiyona ağır aksak bir şekilde ulaşmaları yaklaşık on dakika sürdü. Yolda bir sorunla karşılaşmadılar. Anlaşılan yağmura yakalanmış az sayıdaki kişinin bir çift ayyaşa ilgi göstermekten daha önemli işleri vardı.

Pansiyondaki süite sağ salim girmelerinin ardından Jean ön kapıyı kilitledi ve Zodesti’yi bir sandalyeye oturttu. “Artık herkesten uzağız. Kaçmaya çalışır, sesini yükseltir veya herhangi bir şekilde dikkat çekersen canım yakarım. Hem de çok fena.”

“Beni tehdit etmeyi bırak ve kahrolasıca hastanı göster.”

“Az sonra.” Jean iç dairenin kapısını açtı, Locke’un uyanık olduğunu gördü ve özel işaret dillerinde hızlı hızlı bir şeyler söyledi:

İsim kullanma.

“Neyim ben,” diye homurdandı Locke, “salak mı? Herifin buraya kendi rızasıyla gelmeyeceğini zaten biliyordum.”

“Nasıl-”

“Giderken ayağında dövüş çizmelerin vardı ve pabuçlarını gardırobun yanında bıraktın. Ayrıca silahlarından hiçbiri burada değil.”

“Ah.” Jean hekimin gözbağını ve sahte kılığını çıkardı. “Rahatına bak ve işe koyul.”

Hekim çantasını eline aldı ve Jean’a nefret dolu bir bakış attıktan sonra Locke’un yatağına yaklaştı. Genç adamı bir müddet süzdü, ardından tahta bir sandalye çekip oturdu.

“Burnuma şarap kokusu geliyor,” dedi Locke. “Sanırım *kameleona*. Herhalde yanınızda başka yoktur?”

“Sadece arkadaşınızın üstüme döktüğü. kadarı var,” dedi Zodesti. Genç adamın gözlerinin önünde parmaklarını birkaç kez şıklattı ve her iki bileğinden nabzını ölçtü. “Vay, durumun hiç iyi değil. Zehirlendiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Locke, öksürerek. “Kahrolası bir merdivenden düştüm. Sence neye benziyor?”

“Ayağına gelen hiçbir hekime kibar davranamaz mısın sen?” dedi Jean.

“Gidip onu kaçıran sensin lan.”

“Madem ki seçme şansım yok,” dedi Zodesti, “seni kapsamlı bir muayeneden geçireceğim. Bu biraz rahatsız edici olabilir ama şikayet etme. Zaten etsen bile kulak asmam.”

Zodesti’nin ilk muayenesi çeyrek saat sürdü. Locke’un homurdanmalarına aldırış etmeksizin kollarının ucundan ayaklarına kadar tüm eklemlerini ve uzuvlarını yoklayıp dürttü.

“Uzuvlarında his kaybı var,” dedi Zodesti nihayet.

“Onu da nereden çıkardın?”

“Az önce her iki ayak başparmağına da bir bisturi batırdım.”

“Yani ayaklarımda delik mi açtın?”

“Başka yerlerinden ne kadar kan kaybettiğin düşünülürse bir nehre birkaç damla eklemiş oldum, hepsi bu.” Zodesti çantasını eşeledi, ipek bir kutu buldu ve içinden aşırı büyük lenslere sahip bir gözlük çıkardı. Gözlüğü taktıktan sonra da Locke’un dudaklarına asılarak dişlerini ve dişetlerini inceledi.

“Behn karolsca bi at deilm,” dedi Locke.

”Sessiz ol.” Zodesti çözülmüş sargılardan birinin temiz tarafını birkaç saniye boyunca Locke’un dişetlerine bastırdı, geri çekti ve bezi çatık kaşlarla süzdü.

“Dişetlerinden kan sızıyor. Ayrıca tırnaklarının kesik olduğunu görüyorum,” dedi Zodesti.

“Ne olmuş yani?”

“Onları bir Kefaret Günü’nde mi kestin?”

“Nereden bileyim lan?”

“Kefaret Günü dışındaki herhangi bir günde tırnak kesmek kanı seyreltir. Söyle bana, semptomların ilk kez ortaya çıktığında bir ametist yutmayı akıl ettin mi?”

“Niye elimin altında bir ametist bulunduracaktım ki?”

“Temel tıp alanındaki kara cehaletin kendi zararına. Lâkin bir doğulu gibi konuştuğun için şaşırdığımı söyleyemem.”

Muayenenin geri kalan bir saatlik kısmında Zodesti gittikçe daha esrarengiz hâle gelen testler yaptı. Adamın hemen arkasında duran Jean herhangi bir kalleşliğe karşı tetikteydi. Sonunda Zodesti iç geçirip ayağa kalktı ve kanlı ellerini Locke’un çarşaflarına sildi.

“Deneyimlerimin ötesinde bir maddeyle zehirlenmek gibi talihsizce bir ayrıcalığa sahipsin. Therin Koleji’nin simya bölümünden bir Ustalık Yüzüğü aldığım düşünülürse-”

“Takım taklavatının canı cehenneme,” dedi Jean. “*Herhangi* bir şey yapamaz mısın?”

“Zehirlenmenin erken safhalarında belki. Ama şimdi...” Zodesti omuz silkti.

“Seni gidi solucan!” Jean adamı klapalarından tuttu, hızla savurdu ve Locke’un yatağının yanındaki duvara çarptı. “Seni gidi götü kalkık sahtekâr! Bu şehrin en iyisi sensin ha? BİR ŞEY YAP!”

“Yapamam,” dedi Zodesti, sesinde yeni bir metanetle. “İstediğini düşünmekte ve yapmakta serbestsin. Arkadaşın müdahale kabiliyetimin dışında. Övünmek gibi olmasın ama bu diğer herkesinkinin de dışında olduğu anlamına gelir.”

“Bırak onu,” dedi Locke.

“Yapabileceğin bir şey mutlaka-”

“Bırak onu!” Locke öğürdü, daha fazla kan tükürdü ve bir öksürük krizine tutuldu. Jean hekimi bıraktı ve Zodesti ona kötü kötü bakarak geri çekildi.

“Zehir daha yeni tatbik edilmiş olsaydı,” dedi âlim, “bir müshil deneyebilirdim. Yahut arkadaşının karnını süt ve parşömen hamuruyla doldurabilirdim. Ya da zehri seyreltmek için kan alabilirdim. Fakat bu madde çok uzun zaman bünyesinde kalmış.

“Bilinen zehirlerde bile,” diye sözlerini sürdürdü, aletlerini çantasına geri koyarken, “organlara veya özlere verilen

zararın giderilemeyeceği bir an gelip çatar. Panzehirler ölü eti yenilemez. Hele bu bilinmeyen zehir söz konusuyken? Arkadaşın oluk oluk kan kaybediyor. Parmaklarımı şıklatarak o kanı yerine koyamam."

"Tanrılar cezasını versin," diye fısıldadı Jean.

"Buradaki asıl soru *eğer* değil *ne zaman*," dedi Zodesti. "Bak, seni gidi çirkin piç. Beni bu işe bulaştırış şekline rağmen arkadaşına tam ve tarafsızca bir ilgi gösterdim."

"Anlıyorum." Jean yavaşça keten havluların bulunduğu masaya gitti, toprak bir fincanı eline aldı ve onu testideki suyla doldurdu. "Yanında derin uyku getirecek bir şey var mı? Dostumun ağrılarının artması halinde?"

"Tabii." Zodesti çantasından küçük bir kağıt kese çıkardı. "Bunu onun suyuna veya şarabına katarsan gözünü açık tutamaz."

"Lanet olsun, durun bir dakika," dedi Locke.

"Ver şunu," diyen Jean paketi aldı, içeriğini suya döktü ve fincanı birkaç kez salladı. "Etkisi ne kadar sürer?"

"Saatlerce."

"Güzel." Jean fincanı Zodesti'ye verdi ve onu hançeriyle işaret etti. "İç bakalım."

"Ne?"

"Sokağa çıkmaz koşarak inzibatlara gitmeni istemiyorum."

"Elinden kurtulmaya çalışacak kadar aptal olduğumu mu sanı-?"

"Ne olduğun umurumda değil. O suyu bitir, yoksa kollarını kırarım."

Zodesti fincandaki sıvıyı çabucak kafasına dikti. "Sizi yakaladıklarında nasıl da güleceğim ama, seni orospu çocuğu." Fincanı umursamazca Locke'un yatağına attı ve sırtını duvara yaslayarak oturdu. "Lashain'deki tüm yargıçlar hastalarımdır. Arkadaşın kaçıp gidemeyecek kadar rahatsız. Yakalandığınızda sırf kendi idamını beklerken seyredecek bir şeyin olsun diye onu urganlarla atlara bağlatıp parça... par..."

Birkaç saniye sonra başı öne düştü ve horlamaya başladı.

“Rol yapıyor olabilir mi?” dedi Locke.

Jean hançerinin ucunu Zodesti’nin ileri uzanmış sağ baldırına batırdı. Hekim kıpırdamadı.

“Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum,” dedi, Locke tekrar yastıklarına yaslanıp ellerini önünde kavuştururken. “Bekle. Hayır, etmiyorum. Şu anda bir şişe şarap hiç fena olmaz. Bu seferkini sulan-”

“Gidip Malcor’u getireceğim,” dedi Jean. “Geceyi burada geçirmesini isteyeceğim. Devamlı bakım için.”

“Kahretsin Jean, uyan artık!” Locke öksürüp göğsünü yumrukladı. “Rolleri nasıl da değiştik ama, ha? Vel Virazzo’da ölmek isterken aklımı başıma getirdin. Şimdi sahiden ölüyorum ve bu sefer senin aklın başında değil.”

“Henüz-”

“Başka hekim istemiyorum Jean. Başka simyacı ve it baytarı da. Bulduğun her taşın altında mucize arama artık.”

“Kıyıya vurmuş bir balık gibi hiç direnmeden nasıl öylece yatabiliyorsun?”

“Faydası olacağını düşünüyorsan biraz çırpınabilirim.”

“Gri Kral seni kasaplık et gibi dilimledi. Yine de her zamankinden iki kat usandırıcı bir şekilde kendini toparladın.”

“Onlar kılıç yarasıydı. Renkleri yeşile dönmüyorsa iyileşmeyi umabilirsin. İşin doğası böyle. Kara simyadaysa neyin ne olacağını kim bilebilir ki?”

“Sana şarap vereceğim, ama Malcor’un dediği gibi bire iki oranında sulandırarak. Ayrıca bu akşam yiyebildiğin kadar yemeni istiyorum. Kuvvetini koruman-”

“Yerim ama sadece şarabı dengelemek için. Başka türlü hiç anlamı yok Jean. Şifa falan bulacak değilim.”

“Şifa bulamazsan dişini sıkıp dayanacaksın. Bunu bir sıtma gibi atlatana kadar.”

“Zehrin beni atlatma ihtimali daha yüksek.” Locke öksürdü ve çarşafının köşesiyle ağzını sildi. “Jean, bu küçük sansarı evinden kaçırarak başını derde soktun. Herhalde durumun farkındasındır.”

“Dikkati elden bırakmadım.”

“Kendini kandırma! Zodesti simanı hatırlayacak ve Lashain pek büyük bir kent değil. Bak, kalan parayı al ve bu akşam şehirden sıvış. Bir düzine mesleğe atılabilirsin. Ayrıca dört dil biliyorsun. Göz açıp kapayana dek tekrar zengin olur-”

“Söylediklerinin tümü anlaşılmaz zırvalar.” Jean yatağın kenarına oturdu ve Locke’un terden sırılsıklam olmuş saçlarını gözlerinin önünden nazikçe çekti. “Ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi anlam veremiyorum.”

“Seni tanırım Jean. Kanın kaynadığında bir mahallenin yarısını gözünü kırpmadan öldürebilirsin; ama bize zarar vermemiş baygın bir adamın gırtlağını asla kesmezsin. Yani inzibatlar eninde sonunda kapımızı kıracaklar. Lütfen öyle yaptıklarında burada olma.”

“Panzehiri gizlice içkime karıştırdığında bu derdi başına sen açtın. Sonuçlarına da kendin katla-”

“Hadi oradan. Sana kalsa o seçeneği de elimden alırdın! Tanrılar aşkına, ahlaki üstünlük elde etmek için yaptığımız şu manevralara bak! Gören de evli olduğumuzu sanır.” Locke sırtını kasarak öksürdü. “Seni hemşirem yaptıklarına göre tanrılar sana epey diş bilemiş olmalılar,” dedi usulca. “Hem de bir değil, iki defa.”

“Heh, beni daha on yaşımdayken hemşiren yaptılar. Keyfin çattığında koskoca krallıkları devirebilirsin. İhtiyacın olan şey karşıdan karşıya geçerken bir at arabasının altında kalmamanı sağlayacak biri.”

“Ama artık hepsi geride kaldı. Hem şimdiye kadar arabanın altında kalsaydım senin için daha hayırlı olur-”

“Bunu görüyor musun?” Jean sıkıca bağlanmış siyah, kıvırcık saç tutamını ceket cebinden çıkarıp havaya kaldırdı. “Bunu görüyor musun, seni gidi kahrolasıca piç kurusu? Bunun nereden geldiğini iyi biliyorsun. Kaybetmekle işim

bitti. Beni duyuyor musun? İşim bitti diyorum. Kendine acımaktan vazgeç, çünkü burası bir sahne değil ve birinin ölüm döşeğindeki son sözlerini dinleyerek gözyaşı dökmek için para ödemedim. O sözleri etmen yasak, anladın mı? Kovalar dolusu kan kussan bile umurumda değil. Kova taşımaya itirazım yok. Aylarca köpek gibi ulusan da umurumda değil. Yiyip içecek ve direnmeyi sürdüreceksin."

"Eh," dedi Locke, sessiz geçen birkaç saniyenin ardından. Buruk bir tebessüm etti. "Madem inatçı bir puşt gibi davranmakta kararlısın, bari şu şarabı aç da işin içme kısmına başlayalım, ne dersin?"

9

Jean hekimi Villa Suvela'nın yaklaşık üç blok batısındaki bir ara sokağa bıraktı. Adamı güzelce saklamaya ve çantasını çöplerle örtmeye özen gösterdi. Zodesti uyandığında hiç hoşnut kalmayacak, ama en azından yaşıyor olacaktı.

Locke'un durumu o gece çok az değişti. Genç adam bölük pörçük uyudu, şarabından yudumladı, soğuk dana eti ile yumuşak ekmekten oluşan yemeğini gönülsüzce çiğnedi ve kan kaybetmeye devam etti. Otururken uyuyakalan Jean zehirler hakkında yararsız bir incelemenin üstüne bira dökmeyi becerdi. Son zamanlarda geceleri hep böyle geçiyordu.

Yağmur ertesi akşama kadar devam ederek tüm kenti kasvete boğdu. Jean gözden ırak günbatımından hemen önce taze erzak almaya çıktı. Villa Suvela'dan on dakikalık mesafede olmadık saatlerde ihtiyaç alıp satmaya alışkın bir tüccar hanı vardı.

Geri geldiğinde ön kapı her zamanki gibiydi. Ortada bir terslik olduğundan şüphelenmek için hiçbir sebebi yoktu; ta ki eşiğe göz atana ve kısa süre önce içeri girmiş bol miktarda suyu görene kadar.

Her iki tarafta da hareketlenme oldu; saldırganlar çok kalabalık, çok hazırlıklıydı. Bir sepet yiyecek ile bir şişe şaraptan silah olmazdı. Jean üzerine çullanan bedenlerin altında kaldı. Canını dişine takarak bir burnu kırdı, bir ayağı tekmeledi, nacaklarından birini çekmesine yetecek kadar boş alan yaratmaya-

"Yeter," dedi buyurgan bir ses. Jean kafasını kaldırdı. İç dairenin kapısı açıktı ve Locke'un yatağının başında bekleyen adamlar vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Jean, dövüşmekten vazgeçerek. Dört adam onu sıkıca kavrayıp iç odaya sürükledi. Jean orada en az beş tane daha görülebilir rakip saydı. İçlerinden biri masadan bir havlu alıp kanayan burnuna bastırdı.

"Üzgünüm," dedi Locke boğuk bir sesle. "Sen çıktıktan hemen sonra geldi-"

"Kes sesini." Konuşan kişi aşağı yukarı iki kafadarın yaşlarında, sağlam yapılı bir adamdı. Bir güreşçinin yara izli çenesine ve sert düşüşleri yumuşatmaya alışkın gibi gözüken bir buruna sahipti. Saçları kısacık kesilmişti ve siyah renkli uzun pardösüsünün altına deriden yapılma, kaliteli bir dövüş zırhı giymişti. Eğer Jean sağlıklı düşünebilmiş olsaydı Zodesti'nin kaçırılmasının Lashain inzibatlarının dışında tehlikeler de doğurabileceğini akıl edebilirdi. "Başın nasıl Leone?"

"Gaholası bunumu gıdı," dedi suratına havlu bastıran adam.

"Sana kişilik katar." Siyah pardösülü adam bir sandalye aldı, Jean'ın önüne koydu, sonra da onun karnına şöyle okkalı ve hızlı bir tekme attı. Canı yanmadan önce irkilecek zamanı bile zor bulan Jean inlerken onu tutan dört adam aptalca bir şey yapması ihtimaline karşı tüm ağırlıklarını onun üstüne verdi.

"Bekleyin," dedi Locke, öksürerek. "Lütfen-"

"Eğer bir kez daha 'kes sesini' demem gerekirse," diye sözünü kesti siyah pardösülü adam, "kahrolası dilini kesip duvara çivilerim. Şimdi kapa şu çeneni." Sandalyeye oturup gülümsedi. "Adım Cortessa."

"Fısıltı," dedi Jean. İşte bu, inzibattan çok daha beterdi. Fısıltı Cortessa, Lashain'in yeraltı dünyasındaki en büyük güçlerden biriydi.

"Evet, bana öyle derler. Sanırım sen de Andolini oluyorsun."

Jean oda kiralarken o ismi vermişti. Kafa salladı.

"Gerçek adın buysa ben de Yedi İlik kralıyım," dedi Cortessa. "Ama umurumda değil. Niye burada olduğumu söyleyebilir misin?"

"Düzecek koyunun kalmadı ve biraz eğlence aramaya çıktın."

"Tanrılar aşkına, Camorrlulara bayılıyorum. İşleri kolay yoldan halletmek gibi bir yetenekleri asla olmaz." Cortessa genç adama gözlerini sulandıracak kadar sert bir tokat attı. "Tekrar dene. Niye buradayım?"

"Nihayet," dedi Jean nefes nefese, "sokak köpeklerinin kıçına benzeyen bir suratla doğmuş olmaya bir deva keşfettiğimizi duydun."

"Hayır. Keşfetseydiniz onu önce sen kullanırdın." Cortessa'nın bir sonraki darbesi bir tokat değil, elinin tersiyle attığı ve indiği yeri morartan bir yumruktu. Oda fırıl fırıl dönerken Jean gözlerini kırpıştırdı.

"Bak, burada oturup yerleri kanınla boyamak çok hoşuma gider. Hele Leone mutluluktan dört köşe olur. Ama sanırım hepimize bir sürü zaman kazandırabilirim." Cortessa'nın bir el işaretiyle Locke'un yatağının başındaki adamlardan biri bir sopa çıkardı. "Arkadaşın önce neresini kaybetsin? Bir dizini mi? Birkaç ayak parmağını mı? Yaratıcı olabilirim."

"*Hayır.* Lütfen." Eğer onu tutuyor olmasalardı Cortessa'nın ayaklarına kapanabilirdi. "İstediğin benim. Vaktini daha fazla boşa harcamayacağım. Lütfen."

"İstediğim sensin, öyle mi? Seni neden isteyeyim ki?"

"Sanırım bir hekimle ilgili."

"Ha şöyle. Çok da zor olmadı." Cortessa parmaklarını çıtlattı. "Zodesti gibi biri dün yediğin halttan sonra evine döndüğünde neler olacağını zannettin?"

“Kimseye bir şey söylemeseydi çok daha iyi olacağı kesindi.”

“Alıklık etme. Bak, senin dostlardan bir dost olduğunun farkındayım. Böyle şeyler muhakkak kulağıma çalınır. Lashain’e ilk geldiğinizde yol yordam biliyordun. Huzur bozmadın, hibeni verdin, *uslu durdun*. Belli ki dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorsun. Zodesti’nin ne yapacağını sanıyordun? Sokaklarda koşturarak bir çocuk gibi kaçırıldığını mı bağıracaktı? Yoksa birilerini tanıyan birilerine birkaç özel mesaj mı yollayacaktı?”

“Siktir,” dedi Jean.

“Aynen öyle. Sonuçta iş bana kaldı ve ben de kendi kendime dedim ki… daha geçen hafta simyacı ve it baytarı arayan iriyarı bir adam yok muydu? Peki konuştuğum kişiler onun hakkında ne dediler? Ah? Kötü bir zehirlenme vakası ha? Villa Suvela’daki yatağında kan kaybından yavaş yavaş can veren bir adam ha?” Cortessa kollarını iki yana açtı ve keyifli bir tebessüm etti. “Bazı sorunlar kendiliğinden çözülüverir.”

“Verdiğim zararı nasıl telafi edebilirim?” diye sordu Jean.

“Edemezsin.” Cortessa gülerek ayağa kalktı.

“Lütfen dostuma bir şey yapma. Onun hekime olanlarla bir ilgisi yok. Bana ne istersen yap. İşbirliğine hazırım. Yeter ki-”

“Vay be, bir anda yumuşayıverdin koca adam. Demek işbirliğine hazırsın, öyle mi? Yok bir de olmasaydın. Üstünde dört adamım oturuyor.”

“Paramız var,” dedi Jean. “İstersen senin için çalışabilirim. Hem-”

“Senden istediğim hiçbir şey yok,” dedi Cortessa. “Zaten sorunun da bu. Ama benim de ciddi bir sorunum var.”

“Öyle mi?”

“Normalde şu an taşaklarından çorba yapıp sana içirirdik. Normalde. Ama *çıkar çatışması* denebilecek bir meseleyle karşı karşıyayız. Bir yandan sen bir yabancısın ve güçlü dostlara sahip bir Lashainliye el sürdün. Bu seni öldürmemizi gerektirir.

"Öte yandan belli ki Camorr'da tanıdıkları olan birisin veya biriydin. Koca Barsavi artık aramızda olmayabilir, tanrılar onun o madrabaz ruhuna merhamet etsinler. Ama aklı başında hiç kimse çapalara yamuk yapmak istemez. Önemli birinin kuzeni falan olabilirsin, kim bilir? Bir-iki yıl sonra birileri seni aramaya gelebilir. Sorup soruştururlar. Eyvah! Biri onlara gölün dibine bakmalarını söyler. Peki borcu kapatmak için bir tabut içinde Camorr'a kim gönderilir? Bendeniz. Bu da seni *öldürmememizi* gerektirir."

"Dediğim gibi, paramız var," diye tekrarladı Jean. "Eğer yardımı dokunacaksa."

"O paralar artık sizin değil. Ama yardımı dokunacak bir şey varsa o da dostunun zaten ölüyor olması... ve görünüşe bakılırsa nalları diktiğinde buna en çok kendisi sevinecek."

"Bak, en azından onun burada kalmasına izin ver. İstirahata ihtiyacı-"

"Biliyorum. Zaten o yüzden sizi Lashain'den kovuyorum." Cortessa adamlarına el etti. "Her şeyi alın. Tüm yiyecekleri ve şarapları. Battaniyeleri, sargı bezlerini ve paraları da. Şöminede odun bırakmayın. Testideki suyu dökün. Bu iki yavşağın yasaklı olduğunu hancıya haber verin."

"Lütfen," dedi Jean. "Lütfen-"

"Kapa çeneni. Silahlarınız ve giysileriniz sizde kalabilir. Sizi çırılçıplak sokağa atmayacağım. Ama buradan gitmenizi istiyorum. Gündoğumuna kadar şehirden çıkmazsanız Zodesti kulaklarınızı kendi elleriyle kesip atar. Dostuna öleceği başka bir yer bul." Cortessa, Locke'un bacağını sıvazladı. "Cehennemde beni sevgiyle an, seni gidi zavallı piç kurusu."

"Nasılsa sen de çok geçmeden oraya düşersin," dedi Locke. "Seni kocaman bir öpücükle bekliyor olacağım."

Cortessa'nın adamları süiti talan ettiler. Jean'ın silahlarını dikkatle yere dizdiler; diğer her şeyse ya toplandı ya da kırıldı. Locke kanlı pantolonu ve tuniğiyle yatakta bırakıldı. Hem Jean'ın özel kesesi hem de müşterek fonlarını içeren kese

boşaltıldı. Hemen ardından Cortessa'nın bir adamı boş keseleri de cebine attı.

"Ah," diyerek Jean'a doğru döndü Cortessa, hengâme yavaş yavaş dinerken. "Bir şey daha var. Leone bir dakikayı köşede seninle baş başa geçirecek. Burnunu kırdığın için."

"Hay sen cok yaja patğon," diye geveledi Leone, dudaklarına kadar yayılan şişliği hafifçe yoklayarak.

"Dayağını kuzu kuzu yiyeceksin yabancı. Parmağını dahi oynatırsan arkadaşının karnını deşerim." Cortessa bir eliyle Jean'ın yanağına hafif hafif vurdu, sonra da gitmek üzere döndü. "Günbatımı. Lashain'den siktir olup gidin. Yoksa bir dahaki sohbetimizi Âlim Zodesti'nin mahzeninde ederiz."

10

"Jean," diye fısıldadı Locke, Cortessa'nın son fedaisi de gider gitmez. "Jean! İyi misin?"

"İyiyim." Jean adamlardan biri alıp götürmeden önce havlu masasının bulunduğu yerde tortop olmuş bir vaziyette yatıyordu. Leone elini çabuk tutmasına rağmen işini hevesle halletmişti ve genç adam kendisini kayalık bir yamaçtan aşağı atılmış gibi hissediyordu. "Sadece... zeminin keyfini çıkarıyordum. Düştüğümde beni tutacak kadar nazikti."

"Jean, dinle. Tekneyle buraya geldiğimizde paramızın bir kısmını alıp sakladım. Yatağın altındaki bir döşeme tahtasını gevşettim."

"Biliyorum. Ben de parayı oradan alıp ötekilerin arasına kattım."

"Seni gidi yılanbalığı seni! Ben öldükten sonra cebin boş kalmasın diye-"

"Öyle bir şeye kalkışacağını biliyordum Locke. Yatağın sürünme menzilinde eşya saklayabileceğin çok fazla yer yoktu."

“Eh be!”

“Asıl sana eh.” Jean sırtüstü döndü ve kısa kısa, sığ nefesler alarak gözünü tavana dikti. Kırığı çıkığı yok gibiydi ama kaburgaları ve onlara bağlı olan her şey şikayette bulunmak için sıraya girmişti. “Bana birkaç dakika ver. Dışarı çıkıp senin için birkaç battaniye bulacağım. Bir el arabası çalabilirim. Hatta belki bir tekne. Şafaktan evvel seni bir şekilde buradan götüreceğim. Nasılsa havanın aydınlanmasına daha çok var.”

“Jean, buradan gidene kadar seni izleyecekler. Büyük bir şey çalmana” -Locke birkaç kez öksürdü- “göz yummazlar. Ve beni sırtında taşımana izin vermeyeceğim.”

“Seni taşımama izin vermeyeceksin ha? Beni neyle başından savacaksın, alaylarla mı?”

“Beni dinleseydin şimdi cebinde birkaç bin solari olurdu Jean. O parayla istediğin her yere gidebilirdin… canın ne isterse yapabilirdin.”

“Zaten tam da canımın istediği şeyi yaptım. Bak, benimle geleceksin. Veya burada kalıp seninle beraber ölürüm.”

“Sana laf anlatılmaz.”

“Sanki sen tam bir taviz örneğisin de. Domuz beyinli kahrolasıca egoist.”

“Bu hiç de adil bir çekişme değil. Tumturaklı laflar etmek için benden daha çok enerjiye sahipsin.” Locke güldü. “Tanrılar aşkına, şu halimize bak. Yakacak odunlarımızı bile aldıklarına inanabiliyor musun?”

“Bugünlerde beni çok az şey şaşırtıyor.” Jean yüzünü ekşiterek yavaşça ayağa kalktı. “Eh, gel bir envanter çıkaralım. Para yok. Yakacak odun da. Tek giysilerimiz sırtımızdakiler. Daha çok benim sırtımdakiler. Birkaç silah. Şehirde bir şey araklamama müsaade edeceklerini sanmadığımıza göre sanırım yollarda biraz eşkıyalık yapmam gerekecek.”

“At arabalarını nasıl durdurmayı planlıyorsun?”

“Seni yola atıp duracaklarını umarak.”

“İşte gerçek bir suç dehası. Halime acıdıkları için mi duracaklar?”

“Daha ziyade tiksindikleri için.”

O sırada ön kapı çalındı.

İkili aralarında huzursuzca bakıştı, ardından Jean yanlarında bırakılan küçük silah yığınından bir hançer seçti.

“Belki şimdi de yatağı almaya gelmişlerdir,” dedi Locke.

“Öyleyse *neden* kapıyı çalmakla uğraşıyorlar?”

Jean kapıyı açarken bedeninin büyük bölümünü onun arkasında tuttu ve hançeri görüş alanının hemen dışında, belinin arkasında sakladı.

Gelen Cortessa, bir it baytarı veya Jean’ın tahminlerinin aksine Villa Suvela’nın sahibi değildi. Kapıdaki kişi bol nakışlı yağmurluğundan sular damlayan bir kadındı. Ellerinde bir simyasal küre tutuyordu ve Jean onun solgun ışığında kadının genç olmadığını görebiliyordu.

İriyarı adam, kadının arkasındaki kaldırıma göz attı. Görünürde ne bir fayton ne bir tahtırevan ne de herhangi bir refakatçi vardı; sadece puslu bir karanlık ve yağmurun pıtırtısı. Kadın kentin bir yerlisi miydi? Yoksa Villa Suvela’nın diğer bir konuğu mu?

“Ben, şey... yardımcı olabilir miyim bayan?”

“Birbirimize yardımcı olabileceğimiz kanaatindeyim. İçeri girebilir miyim?” Kadının yumuşacık ve çok güzel bir sesi vardı. Aksanı Lashain’inkine yakın olmakla beraber aynı değildi.

“Biz... üzgünüm ama şu an bazı zorluklar yaşıyoruz. Dostum hasta da.”

“Mobilyalarınızı aldıklarının farkındayım.”

“Öyle misiniz?”

“Hoş, bundan önce de elinizde fazla bir şey yoktu zaten.”

“Bayan, beni hazırlıksız yakalamışa benziyorsunuz.”

“Sen de beni yağmurda bırakmışa benziyorsun.”

“Şey…” Jean hançeri çevirip tuniğinin yenine sakladı. “Dediğim gibi, dostum ağır hasta. Bu durumda-”

“Sorun değil.” Jean’ın azmi sarsıldığı anda kadın içeri girdi ve iriyarı adam kapıyı kapatırken zarifçe yoldan çekildi. “Ne de olsa zehirler sadece yemekli davetlerde bulaşıcıdır.”

“Bunu nereden… yoksa bir hekim misiniz?”

“Hiç de bile.”

“Cortessa’nın adamı mısınız?”

Kadın bu söz üzerine gülmekle yetindi ve yağmurluğunun kapüşonunu geriye attı. Yaşı elli civarıydı -yalnızca servetin mümkün kılabileceği türden bakımlı bir elli- ve şakaklarına kır düşmüş saçları kuru sonbahar başaklarıyla aynı renkteydi. Karemsi bir surata ve görenleri şaşırtacak kadar geniş, koyu renkli gözlere sahipti.

“İşte, al şunu.” Simyasal küreyi Jean’a fırlattı ve genç adam refleks icabı onu havada kaptı. “Işıklarınızı da aldıklarını biliyorum.”

“Şey, teşekkürler ama-”

“Vay vay vay.” Kadın pelerininin tokasını açtı ve rahat adımlarla iç daireye girerken giysiyi savurarak omuzlarından aldı. Hem ceketi hem de etekleri gümüş ipliğiyle adamakıllı sırmalıydı ve manşetlerinden dökülen kabarık gümüşi danteller ellerini kısmen saklıyordu. Locke’a göz gezdirdi. “Hasta lafı eksik kalır.”

“Ayağa kalkamadığım için kusuruma bakmayın,” dedi Locke, “ve size oturacak bir yer gösteremediğim için. Ve giyinik olmadığım için. Ve… zerre kadar umursamadığım için.”

“Bakıyorum da cazibenin sonlarına yaklaşmışsın.”

“Her şeyimin sonlarına yaklaştım. Siz kimsiniz?”

Kadın pelerinini silkti, sonra da bir battaniye gibi Locke’un üstüne örttü.

“Te-teşekkürler.”

“Haysiyeti zedelenmiş biriyle ciddi bir konuda konuşmak güçtür Locke.”

Odada duyulan bir sonraki ses Jean’ın ön kapıdaki sürgüyü sertçe yerine oturtmasıydı. İriyarı adam elinde hançeriyle bir çırpıda iç daireye geri döndü. Işık küresini yatağa attı ve Locke onun yere düşmesine engel oldu.

“Doğrusunu isterseniz,” dedi Jean, “gizemli haltlara olan sabrım paralarla ve mobilyalarla beraber o kapıdan çıktı gitti. O yüzden dostumun adını nereden bildiğinizi açıklayın da boşu boşuna vicdan azabı-”

“Kapıldığın dürtüyle hareket edersen sağ kalacağından kuşkuluyum Jean Tannen. En azından gururunun kalmayacağı kesin. Kaldır şu bıçağı.”

“Çok beklersin!”

“Zavallı Centilmen Piçler,” dedi kadın usulca. “Evden ne kadar da uzaklardasınız. Fakat daima gözümüzün önündesiniz.”

“*Olamaz,*” diye fısıldadı Jean, hayret dolu bir sesle.

“Ah, tanrılar aşkına,” dedi öksüren Locke, gözlerini yumarak. “Yine mi siz? Eninde sonunda kapımızı çalacağınızı biliyordum.”

“Hüsrana uğramış gibisin.” Kadın kaşlarını çattı. “Utandırıcı bir buluşmadan kaçınmayı başaramamışçasına. Sahiden de ölümü küçük bir sohbete yeğliyor musun Locke?”

“Bağlıbüyücülerle edilen küçük sohbetler asla iyi sonlanmaz.”

“Burada olmamızın sebebi sizsiniz,” diye homurdandı Jean. “Siz ve Tal Verrar’daki oyunlarınız. O kahrolası mektuplarınız!”

“Pek sayılmaz,” dedi kadın.

“Gece Çarşısı’nda bizi korkutamadınız.” Jean’ın parmakları hançerin sapını daha da sıkı sardı; az önce yediği dayağın acısını bütünüyle unutmuştu. “Şimdi de korkutmuyorsunuz!”

“Öyleyse bizi hiç tanımamışsın.”

“Bence tanıyorum. Ve tanrıların cezası *kurallarınızı* zerre kadar umursamıyorum!”

Jean şimdiden harekete geçmişti bile. Kadının sırtı ona dönüktü ve konuşmaya yahut el hareketleri yapmaya fırsatı yoktu. Genç adam sol kolunu kadının boynuna doladı ve hançerini elinden geldiği kadar sertçe kurbanının kürek kemikleri arasına sapladı.

11

Jean’ın kolunun altındaki beden sıcak ve katıydı. Hemen sonrasındaysa bıçak boşluğu yarıp geçti.

Genç adam ömrü boyunca pek çok hızlı rakiple karşılaşmıştı; fakat dokunduğu anda yok olan birine hiç rastlamamıştı. Bu insana mahsus bir sürat değil, düpedüz büyüydü.

Fırsatı kaçırmıştı.

Ani bir nefes aldı ve yaptığı bir hatanın karşılığında yiyeceği darbenin o eski, tanıdık hissiyle sırtından bir ürperti geçti. Nabzı kafatasının içinde davul gibi atarken gelecek olan misillemenin acısını bekledi; ta ki-

“Ah, evet,” dedi konukları sakince, iriyarı adamın arkasında bir yerden. “Kendimi güçlü kuvvetli bir adamın ve güttüğü kinin insafına bıraksaydım pek de akıllıca davranmış olmazdım Jean Tannen.”

Jean yavaşça arkasına döndü ve kadının artık yaklaşık altı adım solunda, eskiden havlu masasının durduğu pencerenin yanında durduğunu gördü.

“Gerçek adını kafese kapatılmış bir kuş misali elimde tutuyorum,” dedi yabancı. “Bana zarar vermeyi denersen ellerin ve gözlerin seni yanıltacak.”

“Tanrılar aşkına,” dedi Jean, ansızın muazzam bir bezginlik hissine kapılarak. “İllâ lokmanızla oynamak zorunda mısınız?” Locke’un yatağının kenarına oturdu ve hançerini

yere fırlattı. Bıçak tahta zemine saplanarak titredi. "Normal bir insan gibi beni öldür gitsin. Oyuncağın olmayacağım."

"Ya ne olacaksın?"

"Kıpırdamadan bekleyip sıkıcı olacağım. Bitir artık şu işi."

"Neden sizi öldürmek için buraya geldiğimi farz edip duruyorsun?"

"Öldürmek için değilse daha beter bir şey için gelmişsindir."

"İkinizi de katletmek gibi bir niyetim yok. Ne şimdi ne de daha sonra." Kadın ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "Hâlâ yaşıyor olmanız sizin için yeterli bir kanıt değil mi? Beni durdurabilir miydiniz?"

"Siz tanrı değilsiniz," dedi Locke dermansızca. "İnsafınıza kalmış olabiliriz ama bir keresinde sizden biri de bizimkine kalmıştı."

"Bu adına tehdit denen şeyin zavallı bir taklidi miydi, yoksa Şahinci o berbat muhakeme yeteneğine nihayet yenik düştüğünde sizin de tesadüfen orada bulunduğunuzu mu hatırlatıyorsun?"

"Biricik Şahincimiz bugünlerde nasıl?" diye sordu Locke.

"Emin ellerde. Karthain'de." Kadın iç geçirdi. "Camorrlu casuslarımız onu eve geri getirdiğinde nasılsa hâlâ öyle. Aklı başında değil ve yarı baygın."

"Acıya iyi tepki verir gibi gözükmüyordu," diye belirtti Jean.

"Onu delirten şeyin yaptığınız işkenceler olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Muhabbetimizden delirecek değil ya," dedi Locke.

"Şahinci'ye en büyük zararı kendisi verdi. Görüyorsunuz ya, bizler zihinlerimizi bedenin çektiği herhangi bir ızdıraba karşı köreltebiliriz. Fakat bu ihtiyat gerektiren bir sanattır. Alelacele kullanılması aşırı derecede tehlikelidir."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam," dedi Locke. "Yani diyorsun ki Şahinci acıdan kaçmaya çalışırken-"

“Zihni kendi eseri olan bir zindana hapsoldu,” dedi kadın. “Dolayısıyla durumunu bir türlü düzeltemedik.”

“Fevkalâde,” dedi Locke. “Nasıl veya neden olduğu umurumda değil. Oldu ya, o bana yeter. Hatta geri kalanınızın da bu gücü alelacele kullanmasını öneririm.”

“Böyle konuşarak pek çoğumuza haksızlık ediyorsun,” karşılığını verdi kadın.

“Ulan kaltak, gücüm dâhilinde olsa kalbini göğsünden söker ve eltopu niyetine kullanırdım,” dedi Locke, öksürerek. “Hem de bunu hepinize yapardım. Siz Bağlıbüyücüler canınızın istediği herkesi öldürüyor ve yaptıklarınız için sizden intikam alanların hayatlarını mahvediyorsunuz.”

“Öyleyse bizi hor görmek sizin için aynaya bakmaktan farksız olsa gerek.”

“Sizi hor görüyorum,” dedi Locke, doğrulup oturmaya çalışarak. “Calo ve Galdo için. Böcek için. Nazca ve Ezri için. Ve… Tal Verrar’da boşa harcadığımız… onca zaman için.” Kıpkırmızı bir suratla ve tir tir titreyerek boş yatağına gerisingeri yığılıp kaldı.

“Siz birer katil ve hırsızsınız,” dedi kadın. “Nereye giderseniz gidin ardınızda kargaşa ve öfke bırakıyorsunuz. En az bir hükümeti devirdiniz ve duygusal sebeplerden dolayı bir diğerinin devrilmesini önlediniz. Bizi canımızın istediği gibi davranmakla suçlarken hiç mi istifiniz bozulmuyor?”

“Bozulmuyor,” dedi Jean. “Ayrıca Ezri’nin başına gelenleri oldukça kişisel alıyorum.”

“Yaşantınıza müdahale etmeseydik o kadınla tanışabilir miydin? Denize hiç açılır mıydın?”

“Bunu hiçbirimiz bileme-”

“Yani aksilikleriniz tamamen bizim suçumuz ama sevindirici gelişmelerde hiç parmağımız yok, öyle mi?”

“Ben-”

“Yer yer işinize karıştığımız oldu Jean, fakat sizi hedef alarak bu kadar çetrefilli bir komplo kurduğumuzu sanıyorsanız kendini kandırıyorsunuz. Ezri çatışmada can

verdi. Ölümüyle hiçbir alakamız yok. Yine de kaybın için üzgünüm."

"Sizin herhangi bir şey için üzülebilecek *yetiniz* var mı?"

Kadın Jean'a doğru yürüyerek sol elini uzattı ve genç adamın irkilerek geri çekilmemek için iradesini son raddesine kadar zorlaması gerekti. Kadının sıcacık parmakları nazikçe yanağına dokunurken yavaşça ayağa kalkıp onu hışımla süzdü.

"Vaktimiz kıymetli," dedi kadın. "Senin üstündeki cezamı kaldırıyorum Jean Tannen. Tenine değen tenim gerçek. Bana zarar vermeye çalışırsan *belki* seni durdurabilirim; ama sonuç artık çok daha belirsiz. Şimdi ne yapacaksın? Kavga mı edeceğiz, yoksa konuşabilir miyiz?"

Jean'ı bir titreme aldı. Kadına inanıp da ona bir tane patlatma dürtüsü dayanılmazdı. Hayatı boyunca hiç yapmadığı kadar hızla, kaslarının ve tendonlarının izin verdiği kadar sertçe vurması lazımdı. Kadının kafatasını kırmalı, onu boğazlamalı, tüm ağırlığıyla üstüne çullanmalı ve karşılığında gelecek sözcüğü ya da el hareketini engelleyecek kadar zarar vermiş olmak için tanrılara dua etmeliydi.

Uzun ve gergin bir an boyunca hiç kıpırdamadan orada öylece durdular. Kadının koyu renkli gözleri onunkilerden bir an bile olsun ayrılmadı. Derken Jean'ın sağ eli hızla ileri atılıp Bağlıbüyücü'nün sol bileceğini acı bir kuvvetle sımsıkı kavradı. Derinin altındaki incecik kemikleri hissedebiliyordu, şöyle sertçe bir çevirdiği takdirde-

Kadın irkildi. Gözlerinin derinliklerinde gerçek bir korku, anlık bir parıltı belirdi. Ardından engin iradesi yükselen sular gibi geri gelerek içindeki insani zayıflığı boğdu. Fakat Jean parmaklarının altındaki et kadar gerçek olan korkuyu bir kez görmüş bulunuyordu. İriyarı adam tutuşunu biraz gevşetti, gözlerini kapadı ve tuttuğu nefesini yavaşça verdi.

"Vay canına," dedi. "Sanırım yalan söylemiyorsun."

"Bu çok önemli," diye fısıldadı kadın.

Jean kadının kolunu kavramaya devam ederken sol elini ileri uzattı ve Bağlıbüyücü'nün ceket manşetinden fışkıran gümüşi danteli sıyırdı. Kadının bileğindeki solgun tene muntazam çizgiler kullanılarak siyah halkalar dövmelenmişti.

"Beş halka," dedi Locke. "Tek bildiğim ne kadar çoksa o kadar iyi olduğu. Siz büyücüler en fazla ne kadar halka taşıyabiliyorsunuz sahi?"

"Bu kadar," dedi kadın, belli belirsiz kıvançla.

Jean onun kolunu bırakıp bir adım geri çekildi. Bağlıbüyücü sol elini başının yanına kadar kaldırdı ve diğer elinin parmaklarıyla dövmeleri nazikçe okşadı. Siyah çizgiler, sıvı mehtaptan yapılmış bilezikler takıyormuşçasına gümüşe çalarak dalgalanmaya başladı.

Jean ürkütücü parıltıya baktıkça gözlerinin arkasında soğuk bir kaşıntı ve sağ elinin parmak uçlarında sert bir baskı hissetti. Geri doğru sendelerken zihninden bazı imgelerin geçtiğini gördü: soluk renkli kat kat ipekler, narin dantele batıp çıkan iğneler, çözülerek ipliklere ayrılan bir kumaşın tiftik tiftik olmuş kenarı. Parmaklarındaki baskı, kumaş boyunca yukarı aşağı hareket ederek durmaksızın dans eden gerçek bir iğneydi sanki.

"Ah," diye mırıldandı, kapıldığı his kaybolurken bir elini alnına koyarak. "O da neydi lan öyle?"

"Bendim," dedi kadın. "Yani bir bakıma. Hiç içtiği tütünün kokusundan, kullandığı parfümden veya teninin dokunuşundan birini hatırladığın oldu mu? Kelimelere dökülemeyecek derin anılara kapıldığın?"

"Evet," dedi Locke, şakaklarını ovuşturarak. Jean her nasılsa dostunun da o kısa sanrıyı görmüş olduğunu tahmin etti.

"Cemiyetimde zihinden zihne konuşuruz. Kendimizi... bu tür izlenimlerle ifade ederiz. Belirli anıları yahut tutkuları kullanarak imgeler yaratırız. Bunlara *mühür* deriz." Gülümseyen kadın bileğini tekrar dantelli manşetiyle örterken siyah halkalar ruhani parıltılarını bütünüyle yitirmişti. "Kendiminkini sizinle paylaştığım için bundan

böyle dudaktan kulağa değil de zihinden zihne konuşmam gerekirse ödünüzün patlama ihtimali daha düşük."

"Sen nesin be yahu?" dedi Jean.

"Bizden dört tane var," dedi kadın. "İdeal bir dünyada beşinci halkaların en bilgeleri ve en güçlüleri olurduk. Başka hiçbir anlamı yoksa bile en azından en büyük evlerde biz yaşarız."

"Yani Bağlıbüyücülere hükmediyorsunuz," dedi Locke, hayretler içinde.

"Hükmetmek çok abartılı bir ifade. Arada bir kızılca kıyamet kopmasını önleyebiliyoruz desek daha doğru olur."

"Bir adın var mı?"

"Sabır."

"Ne yani, kurallarınız icabı ismini öğrenmeden önce biraz sabretmemiz mi gerekiyor?"

"Hayır, adım bu. Sabır."

"Deme yahu? Akranların sana epey saygı duyuyor olmalılar."

"Adımın özel bir anlamı yok. Tıpkı Menekşe adını taşıyan bir kızın mor renkli olmasının gerekmediği gibi. Bu sadece bir unvan. Arşidama Sabır. Eee, kimsenin kimseyi öldürmeyeceği konusunda anlaştık mı?"

"Sanırım bu ne hakkında konuşmak istediğine bağlı," dedi Jean.

"Siz ikiniz," dedi Sabır. "Gözüm epeydir üzerinizde. İşe Şahinci'nin anılarından toplayabildiğim parçalarla koyuldum. Casuslarımız onun... sakat kalmasının ardından Camorr'da kalan eşyalarını bulup geri getirdiler. Aralarında daha önce Anatolius ikizlerinden birine ait bir bıçak vardı."

"Üstüne kanımın bulaştığı bir bıçak," dedi Jean.

"Ondan yola çıkarak izinizi kolayca bulduk."

"Ve ondan yola çıkarak hayatlarımızın içine ettiniz."

"Anlamanız gereken bir şey var," dedi Sabır. "O da ne kadar az şey anladığınız. Tal Verrar'da hayatınızı kurtardım."

“Komik, seni orada gördüğümü hiç hatırlamıyorum,” dedi Jean.

“Şahinci’nin çevresi geniştir,” dedi Sabır. “Yardakçıları, destekçileri, adamları var. Tüm kusurlarına rağmen eskiden pek popülerdi. Gece Çarşısı’ndayken o insanların ucuz hilelerini gördünüz ama sırf o kadarına izin verdiğim için. Müdahale etmemiş olsaydım sizi oracıkta öldürürlerdi.”

“Sen o rezalete ‘ucuz hileler’ deyip geçebilirsin,” karşılığını verdi Jean. “Yine de Tal Verrar’daki o saldırı başımıza bir sürü dert açtı.”

“Ama muhakkak ölmekten iyidir,” dedi Sabır. “Üstelik şartlar göz önüne alındığında normalde olabileceğimden çok daha merhametliydim.”

“Şartlar mı?”

“Şahinci küstah, habis ve sapkındı. Aldığı bir kontrata göre hareket ediyordu ki bu bizim için kutsal bir yükümlülüktür. Fakat durumun gerektirdiği gaddarlığı çığırından çıkardığını reddedecek değilim.”

“Herif yüzlerce kişiyi içi boş kabuklara, tanrıların cezası birer eşyaya dönüştürecekti. Bu senin için yeteri kadar gaddarca değil miydi?” diye sordu Jean.

“O insanlar kontratın bir parçasıydı. Siz ve dostlarınızsa değildiniz.”

“Eh, eğer bu bir tür özürse cehenneme kadar yolun var,” dedi Locke, öksürerek. “Ne kadar hayırsever bir cadı olduğunu sandığın umurumda değil. Şahinci’nin nasıl veya neden kafayı yediği de öyle. Eğer daha çok zamanım olsaydı elimdeki her saniyeyi onun kanını daha da fazla akıtmaya harcardım. Hak ettiği belanın çok ufak bir kısmını buldu.”

“Ne kadar haklı olduğunun farkında bile değilsin Locke. Ah, hem de hiç.” Sabır tekrar ellerini kavuşturup iç geçirdi. “Ve hiç kimse bu durumu benden iyi anlayamaz. Ne de olsa Şahinci benim oğlum.”

Ara
BOĞULMAYAN KIZ

1

Yetmiş Yedinci Sendovani Yılı'nın yazında, Beth'in ortadan kayboluşunun ardından gelen o mevsimde, Hırsızbaşı tarafından Peder Zincir'e, yani Perelandro Tapınağı'ndaki meşhur Gözsüz Rahip'e satıldığında Locke Lamora'nın dünyası genişleyiverdi. Eski tasaları ve ızdırapları ansızın geride kalmış, fakat yerlerini her gün artan yepyeni bir şaşkınlıklar dizisi almıştı.

"Ya başka bir tarikata mensup bir rahip ya da rahibe yanımızdan geçecek olursa?" diye sordu Zincir, Sanza ikizlerinin özensizce Locke'un başına geçirdiği kukuletalı beyaz cüppeye çekidüzen vererek.

"Ortak inancımızın, ıii, işaretini yapacağım." Locke sağ avucunu sol elinin üstüne kapattı ve neredeyse başparmaklarına değene dek kafasını aşağı eğdi. "Ve bana hitap edilene kadar konuşmayacağım."

"Güzel. Peki ya başka bir tarikatın çırağıyla karşılaşırsan?"

"Dertlerinin geride kalması için hayır duasında bulunacağım." Locke sağ elini avucu yukarı bakacak şekilde öne uzattı, sonra da bir şeyi sol omzunun üstünden geriye itercesine yukarı kaldırdı.

"Ve?"

"Şey, selam verirlerse ben de vereceğim... ve onun dışında hiç konuşmayacağım, değil mi?"

"Ya bir Perelandro çırağına rastlarsan?"

"Daima selamlayacak mıyım?"

"Unuttuğun bir şey var."

“Eeeee… Ah, evet. Ortak inanç işaretini yap. Daima selam ver. Çıraklarla, ıı, muhabbet kur ve daha, şey, yüksek rütbeli birinin yanında çeneni kapalı tut.”

“Bir Kefaret Günü’nde yağmur yağıyorsa vereceğin alternatif işaretlerden ne haber?” diye sordu Sanza ikizlerinden biri.

“Şey…” Locke tedirgince ellerine öksürdü. “Ben… emin değilim…”

“Bir Kefaret Günü’nde yağmur yağıyorsa vereceğin alternatif bir işaret *yok*. Veya başka bir günde,” diye mırıldandı Zincir. “Eh, artık en azından duruma uygun giyiniyorsun. Ve sanırım dış ayinde sana güvenebiliriz. Dört günlük eğitim için hiç fena değil. Birkaç ay geçmeden çoğu çırağın pabucunu çıkarmadan ondan yükseğe kadar sayabileceğine bile güvenilmez.”

Zincir ayağa kalkıp kendi beyaz cüppesini düzeltti. Perelandro Tapınağı’nın mabedinde, yani Perelandro müritlerinin yalnızca tevazularını değil, küf kokusuna kayıtsızlıklarını da beyan eden mağaramsı ve rutubetli bir odadaydılar.

“Peki o zaman,” dedi Zincir. “Salak ve avanak, bana ismimi veren şeyleri getirin bakayım.”

Calo ile Galdo efendilerinin bütünüyle göstermelik prangalarının taşa çakılı, kocaman bir demir cıvataya bağlı olduğu duvara koştular. Zincirleri yerlerde sürükleyip kelepçeleri iriyarı adama takarken birbirleriyle yarışmayı da ihmal etmediler.

“Aha,” dedi işini ilk bitiren. “Bir sualtı osuruğundan bile daha yavaşsın!”

“Aman ne komik,” dedi diğeri. “Hey, o çenendeki de ne?”

“Ha?”

“Bir yumruğa benziyor!”

Locke’un önündeki boşluk ansızın Sanza uzuvlarından oluşan, çılgın bir anaforla doldu ve Zincir’in yanaşması olarak geçirdiği şu son birkaç günde oğlan yüzüncü kez kardeşleri

birbirinden ayırt edemedi. ikizler bir müddet çılgınca gülüşerek güreşti. Zincir soğukkanlı bir ustalıkla uzanıp onları kulaklarından yakalayınca da aynı anda uludular.

"Siz iki bilgin," dedi adam, "gidip cüppelerinizi giyebilir ve Locke ile ben yerlerimizi aldıktan sonra güğümü taşıyabilirsiniz."

"Bugün basamaklarda oturmayacağımızı söylemiştin!" dedi kardeşlerden biri.

"Oturmayacaksınız zaten. Güğümü taşıyasım yok, hepsi bu. Onu dışarı çıkardıktan sonra aşağı inip ödevinizi yapabilirsiniz."

"Ödev mi?"

"Hani dün gece sahtelerini hazırladığımı söylediğim o gümrük evrakları var ya? İşte onlar gümrük evrakları falan değildi. Aritmetik problemleriydi. Kişi başı iki sayfa. Mutfakta karakalem, mürekkep ve parşömen olacaktı. Neler öğrenmişsiniz gösterin bakalım."

"Offffffffffffffffff." Aynı anda hüsrana uğrayan Sanza kardeşlerin çıkardığı ses garip bir ahenk taşıyordu. Locke'un daha şimdiden ikizleri şarkı söyleme alıştırması yaparken duymuşluğu vardı ve hiç de fena değildiler. Belki tesadüfen belki de kasten çoğu kez aralarında armoni kuruyorlardı.

"Git kapıyı aç Locke." Zincir kostümünün son ve en önemli kısmını taktı: katıksız biçareliğini ima eden, cüppesinin eteklerine basıp düşmeyecek şekilde ayarladığı bir gözbağı. "Güneş doğdu. Dışarıdaki onca para kendi kendini çalmayacak."

Locke odadaki küflü goblenlerden birinin arkasına gizlenmiş mekanizmayı çalıştırdı ve tapınağın duvarlarından hafif bir gümbürtü geldi. Kapı kanatları gıcırdayarak aralanırken doğu duvarında eriyik altına benzer, dikey bir çizgi belirdi ve sıcak sabah ışığı çabucak mabedi doldurdu. Zincir elini uzattı ve Locke koşup o eli tuttu.

"Hazır mısın?"

"Öyle olduğumu söylüyorsan öyleyim," diye fısıldadı Locke.

Hayali Gözsüz Rahip ile en yeni hayali çırağı, hayali taş hapishanelerinden el ele çıktılar. Dışarıdaki sabah sıcağı o kadar amansızdı ki kentin pişen taşlarından yükselen koku Locke'un burnuna kadar geliyor, dilinde tat bırakıyordu.

Daha sonra binlerce kez yapacakları gibi birkaç sözcükten ve boş bir bakır güğümden fazlasıyla silahlanmaksızın, tıpkı birer eşkıya gibi gelip geçenleri soymak için beraberce yollara düştüler.

2

Peder Zincir'le geçirdiği ilk birkaç ay boyunca Locke bir zamanlar bildiği Camorr şehrini unutmaya ve onun yerine bambaşka bir şey keşfetmeye başladı. Bir Gölgeler Tepesi çocuğuyken günışığını kısacık anlar hâlinde tecrübe eder, yukarıdaki dünyada biraz gezdikten sonra mezarlığın tanıdık karanlığına geri koşardı. Tıpkı nefessiz kalmamak için su yüzeyine çıkan bir dalıcı gibi... Tepe'de tehlikeden bol bir şey yoktu; fakat onlar *tanıdık* tehlikelerdi ve yukarıdaki şehir bitmek bilmez gizemlerle doluydu.

Bir zamanlar aşağıdakileri yargılayan kocaman, yakıcı bir göz gibi algıladığı güneş, küçük beyaz cüppesiyle tapınak basamaklarında otururken başını ısıtmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu artık. Daha mutlu bir oğlan dilenmekle geçirdiği uzun saatlerden bıkabilirdi; fakat Locke sabrı mümkün olan en emin yoldan öğrenmişti, yani hayatta kalmak için saklanarak. Gecenin yarısı boyunca aynı gölgeye sığınmak ona göre olağan bir durumdu ve paralar ayağına kadar gelirken aylaklık etmeye hiç itirazı yoktu.

Dilenirken Tapınak Semti'ndeki günlük yaşantının ritimlerini inceliyordu. İşitme menzilinde kimsecikler yokken Zincir alçak sesle Locke'un sorularını cevaplıyor, adına Camorr denen o koca kitle yavaş yavaş sırlarını onunla paylaşıyordu. Eskiden gizemli ayrıntılardan teşkil bir deniz olan şey parça parça netleştikçe oğlan on iki tarikatın rahiplerini tanıyabilir, çok zenginleri yalnızca varlıklı

olanlardan ayırt edebilir ve daha başka bir düzine faydalı ayrım yapabilir hâle geldi.

Bir sarıceketliler devriyesini tapınak basamaklarının önünden geçerken görmek hâlâ yüreğini hoplatsa bile adamların kibar ilgisizliklerinden katıksız bir haz duyuyordu. Hatta içlerinden bazıları onlara *selam* bile veriyordu. Bir zamanlar gözüne son derece gaddar ve mutlak gözüken bir güce karşı üstündeki incecik pamuklu cüppenin böyle bir zırh sağlaması Locke'u hayrete düşürüyordu.

İnzibatlar. Ona *selam* veriyordu! Olacak iş değildi.

Tapınağın içinde, fukaralık maskesinin altında yatan gizli yuvada daha başka dönüşümler de söz konusuydu. Locke hayatı boyunca ilk kez karnını doğru düzgün doyuruyor, Zincir'in coşkulu yönlendirmeleri doğrultusunda Camorr'un tüm yemek çeşitlerinin tadına bakıyordu. İlk başlarda beceriksizliğiyle kendisinden çok daha tecrübeli olan Sanzalara ayak bağı olmasına rağmen undaki ekinbitlerinin nasıl ayıklanacağını, etlerin nasıl doğranacağını, bir fileto bıçağının bir yılanbalığı çatalından nasıl ayırt edileceğini hızla öğrendi.

"Hele şükür," dedi Zincir bir gece, Locke'un göbeğini sıvazlayarak. "Artık haftalar önce aramıza katılan o hırpani ceset değilsin. Yiyecek ve günışığı resmen ölüyü diriltti. Hâlâ ufak tefeksin ama artık hafif bir rüzgârda devrilivereceksin gibi gözükmüyorsun."

"Harika," dedi Sanzalardan biri. "Yakında şişmanlar ve biz de tıpkı ondan öncekilere yaptığımız gibi bir Kefaret Günü şöleni için onu doğrayıp pişirebiliriz."

"Kardeşimin söylemeye çalıştığı şey," dedi diğer ikiz, "senden önceki tüm çocukların yalnızca doğal sebeplerden öldüğü ve bizden korkman için hiçbir sebebin olmadığı. Al, biraz daha ekmek ye."

Peder Zincir'in gözetimindeki yaşam Locke'a Gölgeler Tepesi'ndekinden çok daha fazla konfor sağlıyordu. Artık yiyecek bol miktarda yemeği, yeni kıyafetleri ve kendine ait bir yatağı vardı. Geceleri Sanza ikizlerinin şaka teşebbüslerinden daha büyük bir tehlikeyle karşılaşmıyordu.

Lâkin ne gariptir ki Locke bu yeni hayatının geride bıraktığından daha kolay olduğunu asla söyleyemezdi.

Gelişinden sadece birkaç gün sonra bir 'Perelandro çırağı' olarak eğitilmeye başlanmış, o noktadan itibaren dersler giderek ağırlaşmıştı. Zincir'in Hırsızbaşı'yla en ufak bir benzerliği yoktu; ne Calo ile Galdo'nun Locke'a gerçekten eziyet etmesine izin veriyordu ne de başarısızlıkları bir kasap satırı çekerek cezalandırıyordu. Fakat o da hüsrana uğrayabiliyordu. Ah, evet. Tapınağın basamaklarında gizemli güçlerini kullanarak oradan geçenlerin aklını çelebiliyor, insanlar güçbela kazandıkları paralarından vazgeçene kadar makul bir dille yalvarıp hışımla nutuk atabiliyordu ve eğitim verirken de aynı güçlerden yararlandığı için öyle bir an gelip çattı ki Zincir'in hüsranı Locke'a dayak yemekten bile daha ağır bir ceza gibi gelir oldu.

Bu sahiden de tuhaf bir durumdu. Locke, yeterince kışkırtıldığı takdirde adamın neler yapabileceğinden korkmasına korkuyordu (boynuna astığı, içinde köpekbalığı dişi bulunan deri kese kaçınılmaz bir hatırlatıcıydı), ama direkt Zincir'den korktuğu yoktu. İriyarı ve sakallı adam Locke'un derslerini öğrenmesinden gerçek bir mutluluk duyuyor, ona günışığı kadar iç ısıtıcı görünen bir takdirle bakıyordu. Zincir birbirine taban tabana zıt bu iki farklı mizacıyla -derin bir hüsran ve parlak bir memnuniyet- tüm oğlanları sonu gelmez testlerden geçiriyordu.

Locke'un günlük eğitiminde bazı bariz konular mevcuttu; yemek pişirmeyi, giyinmeyi, bedenini nispeten temiz tutmayı öğrendi. Perelandro tarikatını ve onun içindeki hayali yerini öğrendi. At arabalarındaki bayrakların ve muhafızların tabardlarındaki* armaların anlamlarını, Tapınak Semti'nin tarihini ve sembol yapılarını öğrendi.

*** Kalın bir kumaştan dikilen ve genellikle zırhın üstüne giyilen kolsuz bir giysi -çn**

İlk başlarda en zor olanı okuma yazma öğrenmekti. Her gün basamaklara oturmadan iki saat önce ve iki saat sonra vaktini bu işe ayırdı. Therin alfabesindeki otuz harfe dair bölük pörçük de olsa bilgi sahibiydi ve önünde sikke gibi sayabileceği eşyalar olduğunda basit toplama-çıkarma

işlemleri yapabiliyordu. Fakat Zincir ona harfleri öyle çok tekrarlatıp yazdırdı ki onları rüyalarında bile görmeye başladı. Oradan da önce kısa kelimeleri, sonra daha uzunları, sonra da tam tümceleri öğrenmeye geçti.

Zincir her sabah ona yazılı talimatlar bırakıyordu ve Locke onları çözene dek kahvaltı edemiyordu. Sonunda kısa paragraflar zeka savaşında ona rakip olmaktan çıktı. Fakat bu sefer de kendini aritmetikle karşı karşıya buldu. Artık cevabı kafadan hesaplamak yetmediği için devreye karatahta ve tebeşir girdi.

"Yirmi altı eksi on iki," dedi Zincir, güz başlarındaki bir akşam. Şehrin ne yağmurlardan sırılsıklam olduğu ne de sıcaktan kavrulduğu ılık günlerle gecelerin yaşandığı, alışılmadık derecede hoş zamanlardı. Galdo'yla karşılıklı Dükü Yakala oyunu oynayan adam dönüşümlü olarak taşlarını oynatıyor ve Locke'a matematik problemleri yöneltiyordu. Üçü birlikte mutfak masasında, Zincir'in altın sarısı ışık saçan harikulade simyasal avizesinin altında otururken Calo da yakınlardaki bir tezgahta seyyah arpı denilen içler acısı bir müzik aletini tıngırdatıyordu.

"Şey... " Locke işini düzgün yapmaya özen göstererek kara tahtasına bir şeyler karaladı. "On dört."

"Aferin," dedi Zincir. "Şimdi de yirmi bir ile on üçü topla."

"Yürü bakalım," dedi Galdo, taşlarından birini oyun tahtasındaki karelerde ilerleterek. "Git ve Kral Galdo için canını ver."

"Dileğin beklediğinden daha çabuk gerçekleşecek," diyen Zincir hamleye derhal karşılık verdi.

"Madem siz ikiniz savaştasınız," dedi Calo, "bakalım bunu nasıl bulacaksınız?" Oğlan sadeleştirilmiş arpında bir ezgi çalmaya ve yumuşak, tiz bir sesle şarkı söylemeye başladı.

"Güzel Camorr'dan uzaklardaki Tanrıkapı Tepesi'ne,

Üç bin mert adam çıktı sefere.

İki bini yatar hâlâ orada,

Camorr için fethettikleri kızıl toprakta.”

Galdo tahtadaki taşlarını kurcalarken genzini temizledi ve ikizi şarkıya devam edince ona eşlik etti. Sanzaların o ürkütücü, notasına kadar kusursuz armonilerini bulmaları bir kalp atışı bile sürmedi.

“Güzel Camorr’dan uzaklardaki Tanrıkapı Tepesi’ne,

Bir dük gitti, istemiyordu olmak köle.

Mezarındaki Ekselansları yatar hâlâ orada,

Cesurlar için fethettiği kızıl toprakta.

“Güzel Camorr’dan uzaklardaki Tanrıkapı Tepesi’ne,

Bin fersah çeker karadan gidildiğinde.

Ama eski düşmanlarımız yatar hâlâ orada,

Kanlarıyla boyanmış kızıl toprakta!”

“Övgüye layık bir müzik yeteneği,” diye mırıldandı Zincir. “Ama maalesef yaşlı bir adamın budalalığını haklı çıkarmak için eli yumuşak züppelerin sıçtıkları bir şarkı bozuntusunda heba oldu.”

“Tavernalarda herkes bunu söylüyor,” dedi Calo.

“Söyleyecekler tabii. Ne de olsa sanat yoksunu yalakalığıyla anlamsız bir katliamın üstünü örtmeyi amaçlıyor. Ama ben kısa süreliğine de olsa o üç bin adamdan biriydim ve o günlerde tanıdığım hemen hemen herkes *hâlâ orada yatıyor*. Sana zahmet daha neşeli bir şarkı seç.”

Calo yanağının içini ısırarak arpını akort etti ve yeniden başladı.

“Kâhya dedi ki çiftliğe yeni yerleşen kıza,

‘Dur bahçedeki hayvanları göstereyim sana!’

İşte eti yenen bir domuz ve süt veren bir inek,

İşte bir keçi, bir kuzu ve bir de köpek

İşte eğitilmiş bir şahin ve de bir at, gürbüz ve mağrur,

Ama asıl görmen gereken bu horoz denen harika kuştur!”

“Ulan bunu nereden öğrendin?” diye bağırdı Zincir. Calo bir kıkırdama krizine tutuldu ama Galdo son derece ciddi bir yüz ifadesiyle şarkıyı sürdürdü.

“Ah, bazı kuşlar erken kalkar ve bazıları dimdik durur,

Ama bu kuştan daha amansızı, daha serti yoktur!

Ve derler ki sertlik bir erdemdir kuşlarda,

O yüzden ne dersin canım, var mısın şöyle bir el at-”

Ansızın mutfağın yanındaki Atacam kaplı tünelde yuvanın gizli girişinin o şüphe götürmez gümbürtüsü yankılandı. Belli ki gelişinin duyulup duyulmayacağını umursamayan biri kapağı sertçe kapatmıştı. Zincir hızla ayağa kalktı. Calo ile Galdo onun arkasına koşarak mutfaktaki bıçaklara kolayca erişebilecekleri bir yerde durdular. Aritmetik karatahtasını bir kalkan gibi tutan Locke sandalyesinin üstüne çıktı.

Köşeden kimin döndüğünü gördüğü anda karatahta parmaklarının arasından kaydı ve yere çarparak takırdadı.

“Canım,” diye bağırdı Zincir, “aramıza erken döndün!”

Kız, Locke’un hatırladığından daha uzundu ve saçları açık kahverenginin yeknesak bir tonuna boyanmıştı. Fakat *oydu*. Karşısındaki kesinlikle Beth’ti.

“Burada olamazsın,” dedi Locke. “Sen öldün!”

“Basbayağı olabilirim. Burada yaşıyorum.” Beth yanında taşıdığı kahverengi kösele çantayı yere bıraktı ve saçlarını açarak omuzlarına dökülmesini sağladı. “Sen de kimsin?”

“Ben... şey... bilmiyor musun?”

“Bilmeli miyim?”

Locke’un şaşkınlığı buruk bir hüsrana karıştı. Beyninin çarkları bir cevap üretmek için vızır vızır dönerken kız da onu inceliyordu. Derken gözleri ardına dek açıldı.

“Ah, tanrılar aşkına. Bu o Lamora denen çocuk değil mi?”

“Evet,” cevabını verdi Zincir.

“Onu da mı satın aldın?”

“Bazı öğle yemeklerime bile daha çok para harcadığım oldu ama evet, onu eski efendinden aldım.” Zincir babacan bir sevgiyle kızın saçlarını okşadı. Beth de onun elinin tersini öptü.

“Ama sen öldün,” diye ısrar etti Locke. “Boğulduğunu söylediler!”

“Evet,” dedi kız, istifini bozmadan.

“Ama neden?”

“Sabetha’mızın çetrefilli bir geçmişi var,” dedi Zincir. “Onu Gölgeler Tepesi’nden aldığımda izini saklamak için küçük bir gösteri ayarladım.”

Beth. Sabetha. Burada yaşamaya başladığından beri *Sabetha* adını en az on kez anmışlardı. Locke bu iki isim arasındaki bağlantıyı daha önce kuramadığı için ansızın kendini bir ahmak gibi hissetti... fakat kızın öldüğünü sanıyordu, öyle değil mi? Hayretinin, utancının ve hüsranının altında içini bir sıcaklık kaplıyordu. Beth yaşıyordu... ve *burada* kalıyordu!

“Eh, nereye... neredeydin?” diye sordu oğlan.

“Eğitimde,” dedi Sabetha.

“Peki nasıl geçti?” diye sordu Zincir.

"Muallime Sibella ders verdiği çoğu Camorrlu kadar kaba ve beceriksiz olmadığımı söyledi."

"Yani sen... şey-" diye geveledi Locke.

"O süslü kocakarıdan geldiği düşünülürse bu büyük bir övgü," dedi Zincir, Locke'u görmezden gelerek. "Bakalım haklı mıymış? Galdo, bir dört adımlı için Sabetha'ya eş ol. *Complar entant.*"

"Mecbur muyum?"

"İyi bir soru. Peki ben seni beslemeye mecbur muyum?"

Galdo hemen Zincir'in arkasından çıktı ve belini kırarak Sabetha'ya öyle abartılı bir selam verdi ki neredeyse burnu yere sürtecekti. "Müşerref oldum hanımefendi. Sizinle dans etme zevkini bana bağışlar mısınız? Bu boktan vaziyetten hoşlanıyormuşum gibi davranmazsam hamim beni daha fazla beslemeyecek de."

"Sen ne şirin, ne gözü pek bir maymunsun öyle," dedi kız. İkili odanın en geniş yerine, masa ile tezgâhların arasına geçti.

"Calo," dedi Zincir, "bir zahmet."

"Evet evet, biliyorum." Calo harpını biraz kurcaladıktan sonra daha evvelden tıngırdattığı mânilerden daha hızlı, karmaşık ve ritmik bir ezgi çalmaya başladı.

Galdo ile Sabetha uyumlu bir şekilde hareket etmeye başladılar. İlk başta yavaştılar, fakat ezgi devam ettikçe güvenleri ve süratleri arttı. İkili Locke'un hayatı boyunca tavernalarda yahut arka sokaklarda gördüğü diğer her şeyden daha kontrollü bir tarzda dans ederken oğlan şaşkın fakat büyülenmiş gözlerle onları seyretti. Görünüşe bakılırsa dans, kolların her bir ana hareketinde dört defa olmak kaydıyla topukların sertçe yere vurulması üstüne kuruluydu. Çift el ele tutuştu, döndü, birbirinden ayrıldı, yer değiştirdi ve tüm bunlar olurken ayaklarıyla mükemmele yakın bir ritmi korudu.

"Soylular arasında yaygındır," dedi Zincir. Locke adamın ona hitaben konuştuğunu fark etti. "Tüm dansçılar daire şeklinde dizilirler ve dansbaşı çiftleri belirler. Seçilen çift

grubun içinde, hepsinin ortasında dans eder ve hata yaparlarsa, eh... ceza alırlar. Sataşmalar, romantik eziklik falan herhâlde."

Locke onu yarım yamalak dinliyordu; bakışları ve aklı dansa kapılmıştı. Galdo'ya baktığında kendisi gibi bir yetimin tedirgin atikliğini, Gölgeler Tepesi'nde yaşayanları Dişsiz gibilerden ayıran o mecburi zarafeti görüyordu. Lâkin Sabetha'da ona ilaveten başka bir şey daha vardı; yalnızca hızlı değil akıcıydı da. Dans ederken kızın dizleriyle dirsekleri âdeta bir belirip bir kayboluyor ve Locke'un gözüne tamamen kıvrımlardan, burgulardan, zahmetsiz dönüşlerden oluşurmuş gibi geliyordu. Harcadığı çabayla yanakları gittikçe kızarıyor, avizenin altın sarısı ışığı kahverengi saçlarını daha bir parlak gösteriyordu. Öyle ki hipnotize olan Locke onu eski kızıl hâliyle kafasında canlandırabiliyordu...

Zincir üç defa el çırparak Locke'un içine düştüğü hayalleri değilse de dansı sonlandırdı. Sabetha kendisine bön bön bakıldığının farkındaysa bile ya kibarlığından ya da umursamazlığından dolayı bunu belli etmedi.

"Bakıyorum da bir çuval dolusu altını boşu boşuna saçmamışım," dedi Zincir. "Aferin kızım. Anlaşılan dans eşinin Galdo olması bile seni dizginlemiyor."

"Beni ne dizginledi ki?" dedi Sabetha, gülümseyerek. Sonra da Locke odada değilmişçesine davranmayı sürdürerek Galdo ile Zincir'in oyun oynadıkları masaya kadar yürüdü. Oyun tahtasını birkaç saniye süzdükten sonra da, "Hapı yutmuşsun Sanza," dedi.

"Hadi oradan!"

"Aslına bakarsan üç hamlelik canı kaldı," dedi Zincir, gülümseyerek sandalyesine kurulurken. "Ama oyunu biraz daha uzatacaktım."

Galdo oyundaki durumunu kara kara düşünürken o, kardeşi ve Sabetha ustalarıyla beraber samimi bir muhabbete girip Locke'un hiç anlamadığı konulardan bahsettiler: danslar, soylu adetleri, hiç tanımadığı insanlar, kendisi için yalnızca birer isimden ibaret olan şehirler. Gittikçe şevke gelen Zincir birkaç dakikanın ardından Calo'ya el etti.

“Git bize tatlı bir şeyler getir,” dedi adam. “Sabetha’nın dönüşü şerefine kadeh kaldıracağız.”

“Lashain Siyah Şerisi’ne ne dersin? Onu hep tatmak istemişimdir.” Calo bir içki dolabını açtı ve mürekkep karası bir sıvıyla dolu, yeşil camlı bir şişeyi dikkatle dışarı çıkardı. “Tanrılar aşkına, ne kadar iğrenç gözüküyor!”

“Siz ikinizi doğurtan ebe gibi konuşuyorsun,” dedi Zincir. “Hepimiz için kadeh getir. Tabii bir tane de dilekler için.”

Dört çocuk masanın etrafına toplanırken Zincir de kadehleri dizip şişeyi açtı. Stratejik düşünen Locke ikizleri kendisi ile Sabetha’nın arasına alarak kızı süzmeye devam edebilmek için daha iyi bir açı yakaladı. Zincir kadehlerden birini ağzına kadar şeriyle doldurdu. Tepelerindeki avize, siyah içkiye altın sarısı-siyah bir renk katıyordu.

“Bu kadeh hamimiz ve gözeticimiz Madrabaz Bekçi’ye. Lüzumlu Bahaneler Babamıza.” Zincir kadehi dikkatle iterek diğerlerinden ayırdı. “Bu gece dostumuz ve hizmetkârı Sabetha’nın bize dönüşünü bahşetti.” Adam sol elini dudaklarına götürüp avucuna üfledi. “Sözlerim. Nefesim. Andım bunların üstüne. Yetim Ayı’nın karanlığında denize atılmak üzere namuslu erkek ve kadınlardan usulüne göre çalınacak yüz altın sikke. Sabetha’nın selametine minnettarız.”

Locke’un bildiğine göre Yetim Ayı yılda sadece bir kez, kışın sonlarına doğru, dünyanın en büyük iki ayı da karanlık dönemlerindeyken doğuyordu. Doğum tarihlerini bilen sıradan vatandaşlar, Yaz ortası iminde yasal olarak bir sene yaşlanırdı. Yetim Ayı da, tıpkı Locke gibi, gerçek yaşları birer gizem olan kişiler için aynı anlama gelirdi.

Zincir diğer kadehleri de doldurup masadakilere dağıttı. Ürkütücü derecede koyu renkli şeriden diğer çocuklara çeyrek kadeh verilirken kendi bardağının neredeyse dolu olduğunu görmek Locke’u şaşırttı. Zincir ona sırıtarak kendi kadehini kaldırdı.

“Kötü korunan derin ceplere,” dedi adam.

“Nöbet yerlerinde uyuyakalan inzibatlara,” dedi Sabetha.

“Bizi doyuran şehre ve saklayan geceye,” dedi Calo.

“Ganimeti bölüşecek dostlara!” Galdo, Centilmen Piçler’e katıldığından beri Locke’un pek çok kez duyduğu kadeh kaldırma faslını bitirir bitirmez beş kadeh beş çift dudağa gitti. İçkisini dökmekten korkan Locke kendisininkini iki eliyle kavradı.

Siyah şeri, oğlanın gırtlağında tatlı bir aroma patlamasına neden oldu: krema, bal, ahududu ve adını sanını bilmediği daha pek çok şey Sanki burnundan yukarı sımsıcak buharlar yükseliyor ve gözlerinin arkasında birikiyordu; ta ki kafatasının içi aynı anda onlarca kuştüyü tarafından gıdıklanıyormuş gibi gelene dek... Böyle ciddi bir kadeh kaldırma faslında ortalığı batırmanın ne kadar büyük bir densizlik olduğunu bildiği için kendini sonuna kadar zorlayarak içkisini tamamen yutmaya yoğunlaştı.

“Öhürk,” dedi kadehi boşalır boşalmaz. Çıkardığı ses kibar bir öksürük ile ölen bir kuşun son nefesi arasında bir yerdeydi. Göğsünü yumrukladı. “Öhürk, öhürk, öhhüürk!”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Galdo, boğuk bir fısıltıyla. “Buna bayıldım.”

“İshalin tüm harici faziletlerine sahip,” diye düşüncelerini ifade etti Zincir, boş kadehine bakarak, “ama tadı mutlu meleklerin işedikleri saf keyif gibi. Tabii bunun her şey için geçerli olduğunu sanmayın. Fani dertlerinizden çabucak kurtulmak istemedikçe sakın bunun gibi görünen bir şey içmeyin.”

“Acaba diğer şehirlerde neden hiç şarap renkli şarap üretmiyorlar?” dedi Locke. İçine bakmakta olduğu kadehi onu tutan parmaklar gibi bulanıklaşmaya başlıyordu.

“Simyacı eli değdiğinde bazı şeyler çok daha ilginç hale gelir,” dedi Zincir. “Mesela başın. Siyah şeri katır gibi tepmesiyle ünlüdür.”

“Eveth, ünlüüü,” diye geveledi Locke, aptal aptal sırıtarak. Karnı sıcacık, başı tüy gibi hafifti ve niyetleri vücut hareketlerinden bir kalp atışlık arayla kopuktu. Henüz sarhoş

olmadıysa bile duvara fırlatılmış bir dart oku misali hızla o yönde ilerlediğinin farkındaydı.

"Şimdi Locke," dedi Zincir. Sesi uzaklardan gelir gibiydi. "bu üçüyle konuşmam gereken birkaç konu var. Belki bu gece erken yatmak istersin."

Onu neredeyse tamamen yutmuş olan o sıcak hoşnutluk balonu keskin bir sızıyla delindi. Erken yatmak mı? Ne yani, arada bir gözlerini kırpmak için gereken zamanı bile kendine çok görerek bulanık güzelliğine bakakaldığı Sabetha'nın yanından ayrılacak mıydı?

"Şey," dedi. "Ne?"

"Bu bir rica değildi Locke," dedi Zincir nazikçe. "Seni temin ederim ki yarın çok yoğun bir akşam geçireceksin. Çekebildiğin tüm uykuya ihtiyacın olacak."

"Nasıl yani?"

"Göreceksin." Zincir ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve Locke'un elindeki boş kadehi dikkatle aldı. Oğlan tuttuğunu bile unuttuğu kadehe şaşkın şaşkın baktı. "Haydi artık."

Locke'un zihnindeki ufacık bir parça, Gölgeler Tepesi'ndeyken ona gözcülük eden soğuk bir temkin Zincir'in onu yatağına erkenden, mutlu bir hezeyan içinde göndermeyi daha en başından planlamış olduğunu fark etti. Şarabın neden olduğu mahmurluğa rağmen bu durum içini sızlattı. Her geçen gün burayı biraz daha evi gibi görür olmuştu; fakat Sabetha kapıdan içeri adım atar atmaz her şey sil baştan Sokaklar ile Pencereler olup çıkmıştı ve Locke diğer çocukların yararlandıkları ayrıcalıklardan mahrum bırakılarak karanlık bir köşeye gönderiliyordu.

"Ben," diye geveledi, dakikalardan beri ilk defa gözünü Sabetha'dan ayırarak. Ama sözleri kıza yönelikti. "Gidiyorum. Ama... ge-geldiğine sevindim." İçinden başka bir şey daha, kızın o güzelim başını çevirecek ve bir aynaya bakarcasına tüm dikkatini üstünde toplayacak okkalı ve nükteli bir şey söylemek geldi. Fakat sarhoşken bile büyüklerin yaptığı gibi dikkatli, güçlü ve doğru kelimelerle konuşma ihtimalinin

kıçından yakut taşlar çıkarma ihtimalinden daha düşük olduğunu biliyordu. “Sabetha,” diye geveledi, yarım yamalak.

“Sağ ol,” dedi kız, gözünü masadan ayırmaksızın.

“Yani biliyor… seni kastettiğimi biliyordun Sabetha… pardon. Ben sadece… boğulmadığına sevindim işte.”

O anda her şeyden çok kızın ismini telaffuz etmesini, kendisine ‘o” veya ‘Lamora denen çocuk’ dışında bir şey demesini, varlığını ve Zincir’in çetesindeki ortaklıklarını doğrulamasını istedi. Tanrılar aşkına, onun o ince dudakları arasından ismini duyabildiği takdirde her akşam seve seve erken yatardı.

“İyi geceler,” dedi Sabetha.

4

Locke ertesi gün kafatasının içeriği boşaltılmış ve tepetaklak edildikten sonra tekrar yerine koyulmuş gibi hissederek uyandı.

“Al,” dedi Sanzalardan biri. Kucağında bir kitapla Locke’un karyolasının yanında oturuyordu. Sanza (Locke o sersem haliyle onun ikizlerden hangisi olduğunu bir türlü çıkartamıyordu) ona tahta bir kupada su verdi. Su ılık ama temizdi ve Locke kupayı hiç de nazik olmayan bir şekilde kafasına dikerken boğazının ne kadar kurumuş olduğuna hayret etti.

“Saat kaç?” diye sordu hırıltılı bir sesle, suyunu bitirdiğinde.

“Öğlen olmalı.”

“Öğlen mi? Ama… işlerim… “

“Bugün doğru düzgün bir iş yok.” Sanza gerinerek esnedi. “Aritmetik yok, Dükü Yakala yok, yabancı dil yok, dans yok.”

“Basamaklarda oturmak yok!” diye seslendi diğer Sanza, yan odadan. “Eskrim, sikkeler halatlar ve düğümler yok.”

“Müzik yok,” dedi kitaplı Sanza. “Görgü kuralları, tarih ve kahrolası armalar da yok.”

“Öyleyse ne yapacağız?”

“Calo ve ben senin ayakta durabildiğinden emin olacağız,” dedi kitaplı Sanza. “Gerekirse seni bir kalasa çivileyeceğiz.”

“Ve o iş bittiğinde bütün bulaşıkları yıkayacaksın.”

“Sabetha. Locke gözlerini ovuşturdu ve yana yuvarlanarak yatağından kalktı. “O sahiden de bizden biri mi?”

“Tabii ki öyle,” dedi kitaplı Sanza.

“O... şimdi burada mı?”

“Yok be. Zincir’le dışarı çıktı. Bu akşama hazırlık yapıyorlar.”

“Akşam ne var ki?”

“Bilmem. Tek bildiğimiz öğleden sonrası. Ve öğleden sonra senin için bulaşık yıkayarak geçecek.”

5

Bir görev verildiğinde yeteri kadar enerjik olmalarına rağmen kendi hâllerine bırakıldıklarında Calo ile Galdo tam birer tembellik abidesiydiler. Ufak müdahalelerle ve aleni şaklabanlıklarla Locke’un bulaşıkları yıkamak için normalde ihtiyaç duyacağı yarım saati neredeyse üç saate kadar uzatmayı başardılar. Yukarıdaki tapınağa çıkan gizli kapı Peder Zincir’in arkasından çarparak kapandığı sırada Locke’un parmakları buruşmuş ve gümüşleri parlatmak için kullandığı simyasal maddeden dolayı ağarmıştı.

“Ah,” dedi Zincir. “Güzel, güzel. Biraz canlanmış gibisin. Kendini dinç hissediyor musun?”

“Sanırım,” dedi Locke.

“Bu akşam işimiz var. Bir ev soyacağız. Pencere işi. Ve yükün çoğu senin o küçük omuzlarında olacak.” Zincir geniş

göbeğini sıvazlayarak alaycı bir sırıtış takındı. "Ben tırmanma ve koşuşturmadan elimi ayağımı çekeli epey oluyor."

"Pencere işi mi?" dedi Locke, mutfakta geçirdiği uzun öğleden sonranın bezginliğini bir anda unutarak. "Çok... çok isterdim. Ama senin, şey, o tür işler yapmadığını sanıyordum."

"Genellikle yapmam. Ama senin hakkında öğrenmem gerekenler var Locke."

"Ah, peki." Locke şevkinin biraz kırıldığını hissetti. "Bir imtihan daha. Sonu ne zaman gelecek?"

"Öldüğün zaman evlat." Zincir diz çöktü ve Locke'un ensesini samimice sıktı. "Toprağa gömüldüğünde ve bir balığın memelerinden bile daha soğuk olduğunda. İşte o zaman sonu gelecek. Şimdi beni iyi dinle.

"Meraggio'nun muhasebe bürosundaki bir arkadaştan tüyo aldım." Zincir mutfakta dolanarak eline bir tebeşir ve çocukların derslerde kullandığı karatahtalardan birini aldı, sonra da hızla bir şeyler karalamaya başladı. "Görünüşe bakılırsa belirli bir zeytin tüccarı beş para etmez oğluna soylu bir eş arıyor. İşi daha cazip hâle getirmek için de aile yadigârı takım taklavatını piyasaya sürmesi gerekecek."

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Locke.

"Bazı mücevherlerini ve eşyalarını satması gerektiği anlamına," cevabını verdi Calo.

"Akıllı çocuk. Tüccarın adamı yaklaşık bir saat önce çantasına doldurduğu bir sürü güzel şeyle muhasebe bürosundan ayrıldı. Bu akşam yanında sadece iki muhafızla beraber Razona'daki bir konakta kalacak. Efendisi yarın daha büyük bir maiyetle şehir dışındaki mülkünden çıkagelecek. Yani bu gece elimize bir fırsat geçti."

"Neden biz?" Kapıldığı şaşkınlık heyecanına gem vuruyordu. "Adamın topu topu iki tane muhafızı varsa canı isteyen herkes yanına bir çete alıp konağı basabilir."

"Hayatta olmaz," dedi Zincir, gevrek gevrek gülerek. "Barsavi buna asla izin vermez. Razona kapıların kırılmadığı, huzurlu bir semttir. Barış öyle icap eder. Onu bozanların bazı

nadide parçaları kesilip gözbebeklerine dikilir. O yüzden kapıdan içeri bir grup ızbandut yollamaktansa pencereden içeri sessiz sedasız birini yollayacağız."

Zincir karatahtayı Calo, Galdo ve Locke'a doğru çevirdi. Üst yarısında bazı evlerin ve çevrelerindeki sokakların kabataslak bir krokisi yer alıyordu. Onun altındaysa kalın bir merkezi tasmadan iri iri ovallerin sarktığı bir gerdanlığın çizimi mevcuttu. Zincir, bir parmağıyla çizimi gösterdi.

"Tek bir parça," dedi adam. "Sadece bunun peşindeyiz. Yirmi kadar takıdan sadece biri. Dokuz zümrüt taşının bağlı olduğu altın bir gerdanlık. Onu çaldığımızda fazla bir yaygara koparmaya vakitleri olmayacak. Taşları gerdanlıktan ayırıp dokuz farklı yöne göndereceğiz ve altını eriteceğiz. Al sana izi sürülemez bir kâr."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Locke.

"Eh, zaten işin eğlenceli kısmı da o." Zincir çenesini kaşıdı. "Kendi ağzınla söyledin, bu bir imtihan. Bu tür şeylerde senden daha tecrübeli olduğu için Sabetha'yla beraber çalışacaksın. Calo ile Galdo tepedeki gözünüz olacak; yani kıçınızı kollamak için bölgeyi gözetleyecekler. Ben de aşağıda kalıp yakınlarda bir yerde bekleyeceğim ama işe doğrudan karışmayacağım. Siz küçük madrabazlarım işin geri kalanını kendiniz halledeceksiniz."

Locke'un kalp atışları hızlanıverdi. İmtihan olsun veya olmasın heyecan verici bir şeyde Sabetha'yla beraber çalışma fırsatı yakalamıştı. Tanrılar onu seviyor olmalıydı!

"Sabetha şu an nerede?"

"Burada." Zincir krokinin üst kısmındaki bir kareyi gösterdi. "Via Selaine'de. Bir çatı bahçesine sahip dört katlı bir ev. Hedefimiz orası. Sabetha hava kararana dek yakınlarda bekleyecek; ilk ay doğar doğmaz seninle bu ara sokakta buluşacak." Parmağını bir dizi çizgide aşağı yukarı gezdirerek tebeşirin hafifçe dağılmasına neden oldu. "Sanzalar sokağı kolaçan edebilecekleri bir konum aldıklarında gerisi sana ve Sabetha'ya kalacak."

"Hepsi bu kadar mı?"

“Bu kadar. Ve sakın unutma, sadece tek bir zümrüt gerdanlık istiyorum. İki gerdanlığa, konağın tapusuna veya Camorr’un kahrolası saray mücevherlerine ihtiyacım yok. Bu gece senin için ağırdan alma zamanı.”

6

Bir ara sokakta tedirgince kıpırdanarak ve Sabetha’nın onunla temas kurmasını bekleyerek geçen alacakaranlığın ardından Camorr gecesi nihayet çöktü. Locke artık kızla beraber hedeflerinin hemen yanındaki evin damında, uzun zamandır bakımsız kalmış bir bahçenin eski ahşap çerçevelerinin ve boş saksılarının arasına çömelmiş bir vaziyette duruyordu. İkinci ay daha yeni doğmuştu ve bulutsuz gökyüzü yıldızdan geçilmiyordu. On binlerce kırpışan göz adeta onu iş üstünde görme hevesiyle Locke’a tepeden bakıyordu.

Bir metre ötedeki taş korkuluğa dayanmış hâlde yatan Sabetha basık, koyu renkli bir siluetten ibaretti. Buluştuklarında oğlana ettiği tek söz, “Çeneni kapa, yakınımda kal ve konuşma,” olmuştu. Locke da aynen öyle yaparak onun peşinden şu an üstünde bulundukları evin ara sokağa bakan duvarına tırmanmış, pencere pervazlarına ve derin oymalı süslemelere tutunarak kendini yukarı çekerken hiç zorlanmamıştı. O andan itibaren kızla konuşma hevesini bastıran tek şey onun sinirini bozmaktan duyduğu dehşet olmuştu ve çatıda geçirdikleri süre zarfında iyi bir ceset taklidi yaptığı kanaatindeydi. Sabetha nihayet konuştuğunda yumuşacık sesiyle oğlanı irkiltti.

“Sanırım nihayet uyudular.”

“N-ne? Kimler?”

“Burada oturan üç yaşlı kadın.” Sabetha başını çatının taşlarına yasladı ve bir süre kulak kesildi. “İkinci katta yatıyorlar ama dikkatli davranmaktan zarar gelmez.”

“Ah. Elbette.”

“Daha önce hiç çatı işi yapmadın. Öyle değil mi çocuk?” Sabetha hafifçe kıpırdarken o kadar sessizdi ki Locke kızın siyah tuniğinin ve pantolonunun tek bir hışırtısını bile işitmedi. Kız birkaç kalp atışlık süre boyunca korkuluğun üstünden baktı, sonra tekrar yere çöktü.

“Ben, şey; hayır. Böylesini yapmadım.”

“Eh, sadece çalmak için gönderildiğimiz şeyle yetinebilecek misin? Yoksa Razona’yı da yakma ihtimaline karşı sarıceketlilere kova zinciri kurdurayım mı?”

“S-sen ne dersen yapacağım. Dikkatli olurum.”

“Ne dersem mi?” Sabetha’nın yüzü gümüşi-gri gölgeler arasındaydı; fakat oğlana doğru dönerken gözleri yıldızların ışığını yansıttığı için Locke onları apaçık seçebildi. “Ciddi misin?”

“Ah, evet.” Locke birkaç kez kafa salladı. “Yemin ederim. İki gözüm önüme aksın.”

“İyi. Öyleyse belki bu işi yüzüne gözüne bulaştırmazsın.” Kız korkuluğu işaret etti. “Yavaş hareket et. Sadece gözlerini kenardan çıkaracak kadar kalk. İyice bir bak.”

Locke konağın güney korkuluğunun üstünden ileriye göz attı. Hedeflerindeki gür çatı bahçeli ev sağındaydı ve dört kat aşağısında ay ışığıyla yıkanan parke taşlı uzunca bir yol vardı. Razona Semti sakin, huzurlu bir yere benziyordu; lağım oluklarında sızıp kalmış ayyaşlara, durmaksızın çarparak açılıp kapanan taverna kapılarına, ellerinde cop ve kalkanlarıyla timler hâlinde devriye atan sarıceketlilere rastlanmıyordu. Sokak seviyesinde, pencerelerin arkasında ve kapıların üstünde alevden meyve öbeklerini andıran, düzinelerce simyasal küre yanıyordu. Gerçek anlamda karanlık olduğu söylenebilecek yegâne yerler ara sokaklar ve çatılardı.

“Calo ile Galdo’yu görüyor musun?” diye sordu Sabetha.

“Hayır.”

“Güzel. Demek ki olmaları gereken yerdeler. Eğer bir terslik çıkarsa, mesela sokağa bir sarıceketliler timi girerse o ikisi,

‘Beyimiz daha çok şarap istiyor, beyimiz daha çok şarap istiyor,’ diye bağırmaya başlayacak.”

“Ya sonra?”

“Sonra da kaçacaklar ve biz de aynını yapacağız.” Sabetha oğlanın yanına kadar süründü ve Locke nefesinin kesildiğini hissetti. Kız bir sonraki sözlerini onun kulağına fısıldadı. “Çatı işinin ilk kuralı aşağıya nasıl ineceğini bilmektir. Biliyor musun?”

“Şey, geldiğimiz gibi mi?”

“Çok yavaş. Çok riskli. Hızla aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha tehlikelidir, özellikle de geceleri.” Sabetha damın ortasındaki incecik, gri bir halatı işaret etti. Locke halatı bir saksı ve kırık çardak yığınına kadar gözleriyle takip etti. “Buraya geldiğimde onu çatıya bağladım. Yarı-ipektir. Bizi yere bir buçuk metre kalana dek aşağı indirmesi lazım. Kaçmamız gerekirse ucunu kenardan at, yapabildiğin kadar hızla aşağı kay ve halatı geride bırak. Anladın mı?”

“Anladım.”

“Şimdi şuraya bak.” Kız onu dürterek korkuluğun üstünden tekrar bakmasını sağladı ve parmağıyla caddenin karşısındaki bir ara sokağı gösterdi. “Kaçış yolumuz orası. Caddenin karşısına geçmen gerekecek ama Sanzalardan biri oradan gizlice seni izliyor olacak. Zincir oranın bir-iki blok ilerisinde. İşler sarpa sararsa git bir Sanza bul. Anladın mı?”

“Evet. Ama ya yakalanmazsak?”

“Plan aynı çocuk. Sadece daha ağırdan alacağız, o kadar. Hazır mısın?”

“Tabii. Ne zaman istersen. Peki, şey, karşıya nasıl geçeceğiz?”

“Yangın kalasıyla.” Sabetha ona peşinden gelmesini işaret edip hedefledikleri eve bakan korkuluğa doğru emekledi. Oraya vardığında taş duvara yaslanmış uzun bir latayı nazikçe tıklattı. “Altındaki bina yanmaya başlarsa bunu komşularına uzatıp senden hoşlandıklarını umarsın.”

İki çocuk sessizce ve yavaşça çalışarak beş metre uzunluğundaki kalası korkuluğun kenarına kadar kaldırıp ara sokağın üzerinden karşı tarafa uzattı. Sabetha kalası yönlendirirken Locke da tüm ağırlığını iç kenara verdi. Oğlan kendini kalasın öteki ucu aşağı düştüğü takdirde uçup gidecek bir mancınık taşı gibi hissetmekten alıkoyamadı; fakat birkaç riskli saniyenin ardından Sabetha tahtanın karşı ucunu hedefledikleri evin korkuluğuna dayamayı becerdi. Kız zarifçe kalasın üstüne sıçradı, sonra da emekleme pozisyonu aldı.

"Teker teker geçeceğiz," diye fısıldadı. "Kafanı kaldırma ve acele etme."

O karşıya geçerken Locke'un kalbi suç işlemekte olmanın verdiği tanıdık heyecanla çarpmaya başladı. Hava, Cellat Rüzgârı'nın taşıdığı toprak kokusuyla doldu ve sıcak bir esinti oğlanın saçlarını uçuşturdu. Beş Kule'nin akıl almaz uzunluktaki gölgeleri kuzeydoğuda tüm heybetleriyle yükseliyor, gümüşi ve altın sarısı fenerlerinin ışıkları birer taç gibi zirvelerini süslüyor, bu suni takımyıldızlar soğuk ve gerçek yıldızlarla birbirine karışıyordu.

Sıra ona geldi. Kalas bir yetişkin için cesaret kıracak kadar dardı; fakat Locke'un cüssesindeki biri onun üzerindeyken ayağa kalkma gereği bile duymadan arkasına dönebilirdi. Oğlan kolayca karşıya geçti, kalasın ucundan aşağı atladı ve canlı bir bahçenin ıslak kokuları arasında çömeldi. Tepesindeki yapraklı dallar hışırdıyordu. Sabetha gölgelerin içinden uzanıp da onu omzundan tuttuğunda neredeyse havaya sıçrayacaktı.

"Gürültü yapma," diye fısıldadı kız. "Ben gerdanlığı almaya gidiyorum. Sen çatıyı gözetle. Kalasın yerinde kalmasını sağla."

"Y-ya bir şey olursa?"

"Yere üç defa vur. Zaten benden önce fark ettiğin bir şey olursa kaçmaktan başka seçeneğimiz yok demektir. Seslenirsen sakın ola adımı kullanma."

"Kullanmam. İyi... şey, iyi şans-"

Fakat kız çoktan gitmişti. Locke hemen sonra bir dizi hafif tıkırtı işitti. Sabetha bahçenin bir yerlerinde maymuncuk kullanarak bir kilidi açıyordu. Bu iş uzun sürmedi ve bir kapının menteşeleri belli belirsiz gıcırdadı.

Uzun dakikalar boyunca kalasın başında nöbet tutan Locke devamlı etrafına bakınmasına rağmen damdaki sarmaşıkların ve yaprakların gölgeleri arasında bir düzine yetişkin adamın saklanıyor olabileceğini düşünmeden edemedi. Arada bir başını korkuluktan çıkarıp dar köprünün karşısına da göz attı. Diğer çatı rahatlatıcı bir şekilde boş kaldı.

Locke tam yolun karşısına attığı dördüncü veya beşinci bakışın ardından yerine dönüyordu ki ayaklarının altından bazı sesler geldi. Hemen diz çöküp bir kulağını sıcak taşlara dayadı. Duyduğu bir mırıltıydı. Önce biri, sonra da başka biri konuştu. Yetişkin sesleri bir koro hâlinde yükseldi. Ardından bağrışmalar başladı.

"Hassiktir," diye fısıldadı Locke.

Sabetha'nın gittiği yönden bir dizi patırtı, sonra da hızla açılan bir kapının gümbürtüsü geldi. Kız gölgelerin arasından Locke'un üstüne fırladı, onu kollarından tuttu ve kalasın üstüne kaldırdı.

"Koş koş koş," dedi nefes nefese. "Çabuk ol."

"Sorun nedir?"

"Koşsana be kahrolasıca! Ben kalası tutarım."

Locke emniyete uzanan o beş metreyi hayatı boyunca hiç yapmadığı kadar hızlı bir şekilde aştı. Hatta o kadar hızlıydı ki kalasın sonuna vardığında korkuluktan aşağı yuvarlandı ve kafa üstü çakılmamak için sarsakça bir takla attı. Ardından sersemlemiş bir hâlde ayağa kalktı ve hemen Sabetha'ya doğru döndü.

"Hadi!" diye bağırdı. "Hadi!"

"Halat," diye tısladı kız. "Kahrolası halattan aşağı in!"

"Sen geçene kadar kalası t-tutarım." Locke ellerini tahtaya kenetledi, dişlerini sıktı ve kendini kastı. O sırada zihninin

bir bölümü bu kıt kuvvet gösterisinin ne kadar gülünç göründüğünün farkındaydı. İyi de Sabetha neden gelmiyordu?

"HALAT!" diye bağırdı kız. "GİT!"

Locke başını kaldırınca kızın arkasındaki bahçeden uzun, koyu renkli siluetlerin fırladığını gördü. Yetişkinler. Kollarını kıza doğru uzatıyorlardı ama Sabetha kaçmaya çalışmıyor, hatta onlara doğru dönmüyordu. Öyle yapmaktansa kalası kavramıştı ve-

"Hayır!" diye haykırdı Locke. "HAYIR!"

Sabetha arkadan yakalanarak havaya kaldırıldı. Fakat ayakları yerden kesilirken son saniyede kalasın kendi tarafındaki ucunu korkuluktan kaldırıp boşluğa itmeyi becerdi. Locke ağırlık merkezinin kaydığını ve kalasın aşağıdaki ara sokağa düşmeye başladığını hissetti. Tahta onun tek başına sabit tutamayacağı kadar ağırdı. Kalasın ona bakan ucu hızla havaya kalktı ve çenesine çarparak oğlanı geriye savurdu. Locke kıç üstü düşerken dört kat aşağıdaki parke taşlarına çarpan kalasın yankılı gümbürtüsünü duydu.

"KAÇ!" diye bir kez daha bağırdı Sabetha. Bağrışı boğuk bir çığlıkla son buldu ve Locke kan tükürerek alelacele ayağa kalktı.

"Diğer çatı!" Yeni bir ses, bir adam. "Sokağa inin!"

Locke kalmak, Sabetha'yı gözden kaybetmemek, ona yardım etmek istiyordu; fakat kendini bildi bileli kafasından daha hızlı çalışan ayakları onu daha şimdiden oradan uzaklaştırıyordu. Apar topar halatın yanına vardı, ucunu karşı korkuluktan attı ve tereddüt etmeksizin kendini kenardan aşağı bıraktı. Taşlar gözünün önünden hızla geçip giderken halatın avucunda yarattığı baskı çabucak artarak sıcak, yakıcı bir acıya dönüştü. Uluyan Locke dibe varır varmaz halatı bıraktı. Son bir buçuk metreyi düşerek kat etti ve yere yığılıp kaldı.

Hiçbir yeri kırılmışa benzemiyordu. Çenesi ağrıyor, avuçları kör bir baltayla yüzülmüş gibi yanıyor ve başı hâlâ dönüyordu; ama en azından hiçbir yeri kırılmışa benzemiyordu.

Tökezleyerek bir koşu tutturdu. Çıplak ayakları parke yolda şaplarken hedef evin kapısı güm diye açıldı ve altın sarısı bir ışıkla çevrili iki adam ortaya çıktı. Bağıran adamlar hiç vakit kaybetmeden onu peşine düştü.

Locke bacaklarını bir su motorunun pistonları gibi kalkıp inmeye zorlayarak ara sokağın karanlığına daldı. Kaçmak istiyorsa aradaki mesafenin her santimini koruması gerektiğinin farkındaydı. O koştukça gölgelerin arasından ne idüğü belirsiz siyah şekiller fırlıyor, yanlarından geçtiği sırada da normal nesnelere -boş fıçılara, çöp yığınlarına, kırık at arabası parçalarına- dönüşüyordu.

Arkasından çizmeli ayakların *rap-rap-rap*ları geliyordu. Locke kısa, kesik kesik nefesler alırken kırık bir saksıya yahut şişeye basmamak için dua ediyordu. Çıplak ayaklar tırmanış için iyiydi ama tabana kuvvet koşarken tüm avantaj pabuç giyenlerdeydi. Adamlar gittikçe yaklaşıyordu-

Bir şey Locke'a öyle sert çarptı ki ilk başta bir duvara tosladığını zannetti. Ciğerlerindeki tüm hava boşalıverdi ve bir sonraki izlenimi kafa karıştırıcı bir hareketlilik oldu. Biri onu tuniğinden tutup yere çaldı; karanlıktan fırlayan başka biri -onunla aynı cüssede veya azıcık daha iri biri- onun az önce koşmakta olduğu yönde depara kalktı.

"Şşşt," diye doğrudan kulağına fısıldadı Sanzalardan biri. "Kıpırdama."

Yanağını nemli taşlara dayamış yatan Locke dar bir aralıktan tuğla duvarlı bir geçide bakıyordu. Kaçarken kullandığı ara sokağa bağlı, daha dar bir yola çekilmiş olduğunu anlaması uzun sürmedi. Onu tutan Sanza ağır, ıslak ve kötü kokan bir şeyi üzerlerine kapatarak dışarıyı görebilmeleri için yalnızca ufacık bir boşluk bıraktı. Hemen sonra Locke'un iki takipçisi oflayıp poflayarak ve sövüp sayarak apar topar önlerinden geçti. Adamlar Locke'un yerine geçmiş suretin peşinden koşmayı sürdürdüler ve birkaç metre ötede gizlenen iki oğlana dönüp bakmadılar.

"Calo onları bir güzel peşinden koşturacak, takibi bıraktıklarında da yanımıza gelecek," dedi Sanza, birkaç saniyenin ardından.

“Galdo,” dedi Locke, “onu yakaladılar. Beth’i yakaladılar.”

“Biliyoruz.” Galdo kamuflajlarını bir kenara itti. Hayvanlarca çiğnenmiş ve bir ara sokakta birikebilecek her türlü pislikle kaplanmış şey kadim bir deri pardösüye benziyordu. “Bağrışmaları duyunca koşup geldik ve seni tutabilecek bir yere konuşlandık. Şimdi çabuk ve sessiz ol.”

Galdo onu ayağa kaldırdı, döndü ve yumuşak adımlarla yan sokakta ilerledi.

“Onu yakaladılar,” diye tekrarladı Locke, ansızın yanaklarının gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark ederek. “Onu yakaladılar. Bir şeyler yapmalıyız. Bir şey-”

“O kadarını ben de biliyorum.” Galdo onu elinden tutarak peşi sıra sürükledi. “Zincir bize ne yapmamız gerektiğini söyler. Yürü hadi.”

Sabetha’nın vadettiği gibi, Zincir fazla uzakta değildi. Sanza ikizi Locke’u batıdaki rıhtımlara, Razona’nın en uzak sınırını teşkil eden kanala paralel sıralanan ucuz ambarlara doğru çekiştirdi. Gündelik giysiler ve uzun bir kahverengi pardösü giyen Zincir onları oradaki küf ve kafur kokan boş bir ambarın içinde bekliyordu. İki oğlan kapıdan içeri daldıklarında adam simyasal bir küreyi sallayarak zayıf bir ışık sağladı ve hemen yanlarına geldi.

“İşler ters gitti,” dedi Galdo.

“Onu yakaladılar!” dedi Locke, avaz avaz bağırıyor olduğunu umursamadan. “Sabetha’yı yakaladılar. Üzgünüm. Onu... onu bir anda yakaladılar işte!” Locke kendini Peder Zincir’in üstüne attı ve adam hiç tereddüt etmeden onu kucağına alıp sarıldı. Tüm bedenini sarsan hıçkırıkları dinene kadar da çocuğun sırtını sıvazladı.

“Tamam, geçti artık oğlum,” dedi Zincir. “Artık bizimlesin. Her şey yolunda. Sabetha’yı kim yakaladı? Bana söyleyebilir misin?”

“Bilmiyorum... evdeki adamlar.”

“Yani sarıceketliler değil mi?”

“San-sanmıyorum. Özür dilerim. Aklıma... bir fikir gelmedi. Bir şeyler düşünmeye çalıştım ama-”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” dedi Zincir kesin bir dille. Locke’u yere bıraktı ve pardösüsünün yenlerinden biriyle oğlanın yanaklarını kuruladı. “Kaçmayı başardın ya, o kadarı yeter.”

“Ger-gerdanlığı alamadık...”

“Siktir et gerdanlığı.” Zincir oğlanı oraya getiren Sanza’ya doğru döndü. “Galdo nerede?”

“Galdo benim.”

“O zaman-”

“Calo bizi kovalayan iki adamı ekiyor.”

“Ne tür adamlar? Üniformaları var mı? Silahlar?”

“Sarıceketlilerden olduklarını sanmam. Belki de soymamızı istediğin ihtiyarın adamlarıdır.”

“Cehennemin alevli bokları adına.” Zincir bastonunu kaptı (bu kostümünün bir parçası ve aynı zamanda el altında bir silah bulundurmanın iyi bir yoluydu), sonra da deri kınlı bir hançer çıkarıp Galdo’ya attı. “Burada kalın. Işığı söndürüp saklanın. Benden önce gelecek olursa Calo’yu bıçaklamamaya çalış.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Locke.

“Kiminle karşı karşıya olduğumuzu bulmaya.”

Zincir ilerleyen yaşına dair sıkça dile getirdiği yakınmalarını haksız çıkaran bir süratle kapıdan çıkıp gitti. Galdo ufak simyasal küreyi alıp Locke’a fırlattı, o da ellerini ışığın üstüne kapadı. Karanlıkta yalnız kalan iki oğlan oturup bundan sonra olacakları beklemeye koyuldu.

Zincir bir saat kadar sonra suratı kül gibi olmuş Calo'yla beraber geri geldi. Onlar ambara girerlerken Locke ellerini ışığın üstünden çekti ve ikiliye doğru koştu.

"Sabetha nerede?" diye sordu.

Zincir üç oğlanı süzüp iç geçirdi. "Bana en ufağınız lazım," dedi usulca.

"Ben mi?"

"Tabii ki sen Locke." Adam uzanıp Sanza kardeşleri kollarından tuttu. Yanlarına diz çökmesinin ardından onlara Locke'un duyamayacağı kadar kısa ve alçak sesli talimatlar fısıldadı. Calo ile Galdo itiraz edecek gibi oldular.

"Kahretsin çocuklar," dedi Zincir. "Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsunuz. Hemen eve gidin. Birbirinizden ayrılmayın."

İkizler tek kelime daha etmeksizin koşa koşa ambardan ayıldılar. Zincir doğrulup Locke'a baktı.

"Gel," dedi adam. "Zaman bu akşam dostumuz değil."

"Nereye gidiyoruz?" Locke ona yetişmek için peşinden koşturdu.

"Uzağa değil. Çatısına çıktığın binanın bir blok kuzeyindeki bir eve."

"İyi de... tekrar o taraflara gitmemiz güvenli mi?"

"Artık yanında ben olduğum için tamamen güvenli." Zincir sözlerini doğrularcasına bir ara sokağa değil de bir caddeye saptı ve. Locke'un kısa süre önce kaçtığı mahalleye doğru tez adımlarla ilerledi.

"Sabetha'yı kimler yakalamış? Sarıceketliler mi?"

"Hayır. Onlar Sabetha'yı özel bir meskene değil, bir karakola götürürlerdi."

"Şey, öyleyse soymaya çalıştığımız adamlar mı?"

"Hayır. Daha da beteri." Locke adamın yüzünü görememesine rağmen telaffuz ettiği her sözcükte kaşlarını

çattığını tahmin edebiliyordu. "Dük'ün casusları. İsimsiz bir adamın komutasındaki gizli polisleri."

"İsimsiz mi?"

"Ona Örümcek derler. Adamları, sarıceketlilerin yapamayacağı kadar nazik görevleri üstlenir. Birer casus, suikastçı ve sahtekârdırlar. Dürüst Vatandaşlar kadar tehlikelidirler."

"O evde ne arıyorlardı ki?"

"Şanssızlık doğru olamayacak kadar iyimserce bir ihtimal. Sanırım gerdanlıkla ilgili o tüyo bir yalandı."

"Ama o zaman... hassiktir! Demek aramızda bir muhbir var!"

"Bizim gibiler için *o kelimeyi* düşüncesizce söylemek çok ağır bir günahtır." Zincir hızla ona doğru dönünce irkilen Locke geriye doğru sendeledi. Adamın suratı daha hiç görmediği kadar asıktı ve söylediklerini vurgulamak için işaret parmağını ileri geri sallıyordu. "Bu bir Dürüst Vatandaş'ın bir başkası için düşünebileceği veya söyleyebileceği en kötü şeydir. Böyle bir suçlamada bulunmadan önce *kesinkes* emin olsan iyi edersin. O kelimeyi sağda solda pervasızca kullanacaksan yanında silah taşımaya bak, anladın mı?"

"E-evet. Özür dilerim."

"Meraggio'daki adamım sağlamdır." Zincir arkasına döndü ve peşinde Locke'la beraber yeniden sokaktan aşağı hızla yürümeye koyuldu. "Hele çocuklarım *tertemizdir*. Hem de hepiniz."

"Öyle bir şey demek isteme-"

"Biliyorum. Anlaşılan bilginin kendisi bir tuzak için yemdi. Herhâlde o yemi kimin kapacağını bile bilmiyorlardı. Olta atıp bir balığın gelmesini beklediler."

"Böyle bir şeyi niye umursasınlar ki?"

"Çıkarlarına da ondan," diye homurdandı Zincir. "Meraggio'da bağlantıları bulunan, Razona gibi sessiz sedasız bir yerde işe çıkmayı göze alan hırsızlar... öyleleri araştırılmaya değerdir. Veya ortadan kaldırılmaya."

Seçkin muhitlere geri dönerlerken Locke ustasının yenini bırakmadı. Kısa süre önce Sabetha'yla beraber kopardıkları yaygaranın ardından etraftaki huzur ve sükûnet oğlana son derece gerçeküstü geliyordu. Zincir en sonunda onu üç katlı evlerden oluşan bir bina sırasının arkasındaki alçak, bakımlı bahçelere soktu. Sonra da yandaki evi işaret etti ve ikisi birlikte etrafı gözlemlemek için yıkık bir taş duvarın ardına çömeldi.

Evin kıyısının biraz ilerisinde en az iki adam tarafından korunan, armasız bir fayton yarı yarıya görülebiliyordu. Evdeki ışıklar yanıyordu; fakat biri hariç tüm pencereler kalın buzlu camların arkasındaki perdelerle örtülmüştü. Tek istisna ikinci kattaki azıcık aralanmış bir pencerenin altından turuncu bir ışığın sızdığı arka duvardaydı.

"Sabetha orada mı?" diye fısıldadı Locke.

"Evet. O açık pencerenin arkasında."

"Onu nasıl dışarı çıkaracağız?"

"Çıkarmayacağız."

"Ama... buradayız... beni buraya getir-"

"Locke." Zincir bir elini oğlanın sağ omzuna koydu. "Sabetha o odada bağlanmış bekliyor. İçeride dört, öndeki faytonun orada da iki adam var. Dük'ün her türlü yasanın üzerinde olan adamları. Onlarla başa çıkamayız."

"Öyleyse beni buraya neden getirdin?"

Zincir elini tuniğinin içine soktu, boynunun etrafındaki kordonu kopardı ve ucuna bağlı olan küçük nesneyi ona gösterdi. Oğlanın serçe parmağı ebatlarındaki cam bir tüptü bu.

"Al bunu," dedi adam. "Sen o arka duvardaki sarmaşıklara tırmanıp pencereye ulaşabilecek kadar ufak tefeksin. İçeri girdiğinde de-"

"*Hayır.*" Locke tüpün ne anlama geldiğini kavrayınca kusacak gibi oldu. "Hayır, hayır, hayır!"

"Beni dinle çocuk, dinle! Zaman akıp gidiyor. Sabetha'yı oradan çıkaramayız. Yakında ona sorular sormaya

başlayacaklar. Bunu nasıl yapacaklar biliyor musun? Dağlama demirleriyle. Bıçaklarla. İşlerini bitirdiklerinde sen, ben, Calo ve Galdo hakkındaki her şeyi biliyor olacaklar. Neler yaptığımızı ve nerede çalıştığımızı. Camorr'da bir daha asla huzur bulamayacağız ve Dük'ün adamları gibi hemcinslerimiz de peşimize düşecekler."

"Hayır, Sabetha zekidir. O-"

"Hiçbirimiz demirden yapılmadık evlat." Zincir oğlanın sağ elini sıkıca tuttu ve sıcak cam tüpü onun avucuna yerleştirdi. "Hepimiz etten kemikteniz ve yeterince canımızı yakarlarsa bülbül gibi öteriz." Oğlanın parmaklarını nazikçe tüpün üstüne kapattı, sonra da ellerini yavaşça geri çekti. "Sabetha bununla ne yapacağını bilir."

"Yapamam," dedi Locke, yanaklarından aşağı taze yaşlar akarken. "Yapamam. Lütfen."

"Öyleyse ona işkence ederler," dedi Zincir usulca. "Onlara dayanabildiği kadar uzun süre karşı koyacağını biliyorsun. Bu yüzden ona saatlerce işkence edecekler. Belki de günlerce. Kemiklerini kıracaklar. Derisini yüzecekler. Ve sen o pencereye çıkabilecek *tek kişisin*. Onun yanındayken... dilin dönmez oluyor. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Locke. Gözünü karanlığa dikip o pencereye tırmanmaktan ve güzel bir kıza intihar etmesini sağlayacak bir tüp vermekten daha mertçe, daha akıllıca, daha cesurca bir fikir bulmak için çabaladı.

Aklına hiçbir şey gelmedi.

"Haksızlık bu," dedi ağlayarak. "Haksızlık işte."

"Sabetha'yı oradan çıkaramayız Locke." Zincir'in sesindeki şefkat ve keder hiçbir azarın veya buyruğun yapamayacağı bir şekilde oğlanın dikkatini çekti. "Bundan sonra olacaklar sana kalmış. Ona ulaşamazsan yaşayacak. Bir süre daha. Ve tarifsiz eziyetler çekecek. Ama o pencereye çıkabilirsen... tüpü ona verebilirsen..."

Locke başını olumlu anlamda salladı ve bunun için kendinden nefret etti.

“Benim cesur oğlum,” diye fısıldadı Zincir. “Oyalanma. Git. Bir esinti kadar hızlı ve sessiz ol.”

On metrelik karanlık bahçeyi sessizce aşmak, evin arkasındaki gür sarmaşıklarda tutunacak yerler bulmak ve yukarı tırmanmak hiç de zor değildi. Fakat saniyeler saatler gibi geldi ve Locke ikinci kat penceresine vardığında o kadar şiddetli bir biçimde titriyordu ki evdekilerin kendisini duyabileceğinden emindi.

Gel gör ki Madrabaz Bekçi’nin izniyle alarm veren bağrışlar, güm diye açılan pencereler, bahçeye hücum eden silahlı adamlar yoktu. Locke büyük bir dikkatle gözlerini açık pencerenin alt kısmındaki beş santimlik aralığa hizaladı ve odanın içine bakmaya yetecek kadar başını sağa kaydırdı.

Sırtı kendisine dönük vaziyette yüksek arkalıklı, ağır bir sandalyede oturan Sabetha’yı görünce hıçkırmamak için kendini zor tuttu. Kızın yanında bir tür dolap… hayır. Gördüğü şey uzun ve siyah bir pardösü giyen, devasa bir adamdı. Locke başını hemen aşağı çekti. Tanrılar aşkına, Zincir en azından bir konuda haklıydı. Yanında ona yardım edecek bir ev dolusu adam olsun veya olmasın böyle bir ızbandutla başa çıkamazlardı.

“Ben düşmanın değilim.” Adamın kulağa tuhaf gelen, belli belirsiz bir yabancı aksana sahip sesi derin ve netti. “Senden çok az şey istiyoruz. Dostlarının seni elimizden kurtaramayacaklarını anlamalısın.”

Uzun bir sessizlik yaşandı. Adam iç geçirdi.

“Daha önce ima ettiğim şeyleri yapamayacağımızı sanabilirsin. Güzel, küçük bir kıza. Ama buraya gelerek asılmış kadar oldun. Bu da vicdanımızdaki yükü hafifletiyor. Eninde sonunda konuşacaksın. Çığlıklar arasında konuşman gerekse bile.

“Seni, ah, biraz yalnız bırakayım. Düşünüp taşın. Ama iyi düşün kızım. Yalnızca bize öyle emredildiği sürece sabırlıyızdır.”

Ağır bir kapının çarpma sesi duyuldu ve bunu metalik bir şakırtı izledi. Adam kapının öteki tarafında bir anahtar

çevirmişti.

Şimdi tam zamanıydı. Odaya girmenin, tüpü vermenin ve kaşla göz arasında kaçıp gitmenin tam zamanı. Sonra Sabetha kendini öldürecekti ve Locke... ve Locke...

"Canı cehenneme," diye fısıldadı oğlan, kendi kendine.

Pencereyi iterek dibindeki aralığı genişletti. Yukarı aşağı kayan pencereler Camorr'da nispeten yeni ve pahalı bir gelişmeydi. Onlara öyle ender rastlanırdı ki Locke bile özel olduklarını biliyordu. Bunu nasıl bir mekanizma indirip kaldırıyorsa belli ki güzelce yağlanmıştı ve pencere çok az bir dirençle yükseldi. Sabetha başını sesin geldiği yöne çevirirken oğlan da pencere pervazını aşıp kendini içeri bıraktı. Kızın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Selam," diye fısıldadı Locke, umduğundan daha az dramatik bir edayla. İki buçuk santim derinliğindeki halıdan kalkıp Sabetha'nın sandalyesini gözden geçirdi. Umutları suya düştü. Perdahlı meşe sandalye pencereden daha yüksek ve muhtemelen Locke'tan daha ağırdı. Üstelik kızın elleri serbest olsa da ayak bileklerinden sandalyeye zincirliydi.

"Burada ne arıyorsun?" diye tısladı Sabetha.

"Seni kurtarıyorum," diye fısıldadı Locke. Odada etrafına bakınarak endişeyle kafa yordu. Bir kütüphanedeydiler ama raflar ve tomar kutuları boştu. Görünürde tek bir kitap bile yoktu. Keskin nesneler, kaldıraçlar veya el aletleri de öyle... Locke bir tür iç kilit ya da kapatabileceği bir sürgü bulmayı umarak kapıyı inceledi ve yine hüsrana uğradı.

"Bu sandalyeden kalkamıyorum," dedi Sabetha, alçak ve ivedi bir sesle. "Her an geri dönebilirler. Elindeki ne?"

Locke ansızın sağ elinde sıkıca tuttuğu tüpü hatırladı. Yapacak başka bir şey akıl edemeden önce budalanın teki gibi onu arkasına sakladı.

"Hiçbir şey," dedi.

"Zincirin seni buraya neden yolladığını biliyorum." Sabetha konuşurken gözlerini yumdu. "Sorun değil. Onunla bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Bana-"

“Hayır. Bir çözüm bulacağım. Bana yardım et.”

“Her şey yoluna girecek. Ver o tüpü bana.”

“Yapamam.” Locke yakarırcasına ellerini kaldırdı. “Seni o sandalyeden kaldırmama yardım et.”

“Locke,” dedi kız. İsmini onun ağzından duymak yüreğine inen bir çekiç darbesi gibiydi. “Ne dersem yapacağına yemin ettin. İki gözüm önüme aksın dedin. Sözünde ciddi miydin?”

“Evet,” diye fısıldadı oğlan. “Ama öleceksin.”

“Başka yolu yok.” Sabetha elini uzattı.

“Hayır.” Gözlerinin tekrar yaşardığını hisseden oğlan gözlerini ovuşturdu.

“Öyleyse sadakatin kime Locke?”

Locke’un içini bir soğukluk kemirdi. Kısacık ömründe tecrübe ettiği her başarısızlık, yakalandığı veya engellendiği her girişim, bir hata yapıp cezalandırıldığı ya da aç bırakıldığı her sefer... tüm o anları aynı anda tekrar yaşasa bile kapılacağı his şimdi ruhuna çöken yenilginin buruk ağırlığıyla boy ölçüşemezdi.

Cam tüpü kızın eline bıraktı ve bir anlığına sıcak parmakları birbiriyle buluştu. Sabetha oğlanın elini hafifçe sıktı. Nefesi kesilen Locke tüpü elinden bıraktı ve kızın parmakları cama dolandı. Artık bu işin geri dönüşü yoktu.

“Git,” diye fısıldadı kız.

Böyle bir şeyi gerçekten yaptığına inanamayan Locke bir müddet ona bakakaldı, sonra nihayet döndü. Pencereyle arasında topu topu bir metre vardı ama ayakları uzak ve uyuşuk geliyordu. Kaçmaktan ziyade dengesini korumak amacıyla bir elini pencere pervazına dayadı.

Odada yüksek bir tıkırtı yankılandı ve kapı savrularak açılmaya başladı.

Oğlan kendini pervazın üstünden atarak zor da olsa ayaklarını evin dış tuğla duvarına dayadı ve fark edilmeyecek -ya da en azından arayı açabilecek- kadar süratle aşağı inebilmek için dua-

“Locke, bekle!” diye geldi, derin ve tanıdık bir ses.

Tehlikeli bir şekilde pervaza tutunan oğlan odaya tekrar göz atabilmesine yetecek kadar başını uzatmaya çalıştı. Kapı ardına kadar açıktı ve eşikte Peder Zincir duruyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı Locke, o geceki uygulamanın asıl amacını kavrayarak. Fakat bu... fakat bu Sabetha’nın ölmeyeceği anlamına-

O kadar şaşırdı ki pervaza daha fazla tutunamadı ve tiz bir çığlıkla aşağıdaki karanlık bahçeye sırtüstü düştü.

8

“Ölmediğini sana söylemiştim.” Karanlıktan yükselen ses Sanzalardan birine aitti. “Hekimden farkım yok. Teşhislerime karşılık senden ücret almalıyım.”

“Tabii canım.” Diğer Sanza’nın sesi Locke’un sağ kulağına yakın bir yerden geliyordu. “Umarım ücretini kafana tekme yiyerek almaktan hoşlanırsın.”

Locke gözlerini açtığında kendini iyi aydınlanmış bir odadaki bir masanın üstünde buldu. Oda nedense tıpkı Sabetha’nın zincirlendiği kütüphane gibi şaşaadan yoksundu. İçeride masanın yanı sıra birkaç sandalye olmasına rağmen ne bir goblene ne süslemelere ne de orada birilerinin yaşadığına dair bir belirtiye rastlamak mümkündü. Oğlan yüzünü ekşiterek derin bir nefes aldı ve dimdik oturdu. Sırtı ve başı hafifçe ağrıyordu.

“Acele etme evlat.” Zincir derhâl yanında belirdi. “Epey sert düştün. Bu kadar atik olmasaydın seni ikna-”

Zincir onu tekrar yatırmak için uzanmıştı ki Locke adamın ellerini tokatlayarak savuşturdu.

“Bana *yalan* söyledin,” diye homurdandı.

“Beni affet,” dedi Zincir usulca. “Hakkında bilmemiz gereken son bir şey daha vardı Locke.”

“Bana yalan söyledin!” Hiddetinin derinliği Locke’u şoke etti; Gregor ve Veslin gibi işkenceciler için bile bu tür bir hisse kapıldığını hatırlamıyordu. Üstelik onları öldürmüştü, değil mi? “Hiçbiri gerçek değildi!”

“Makul ol,” dedi Zincir. “Dük’ün gerçek casuslarını kullanarak bir adam kaçırma tertiplemek azıcık riskli olurdu.”

“Hayır,” dedi Locke. “Yaptığın yanlıştı. Yanlış! Onların gerçekte davranacakları gibi davranmadın! Sabetha’yı kurtarabilirdim!”

“Yetişkin adamlarla dövüşemezsin,” dedi Zincir. “Kötü bir durumda elinden gelenin en iyisini yaptın.”

“YANLIŞTI İŞTE!” Locke dikkatini toplamak, yüreğinin ona söylediklerini dillendirmek için kendini zorladı. “Onlar... gerçek muhafızlar farklı davranabilirlerdi. Onu zincirlemeyebilirlerdi. Tüm bunlar benim için tertiplendi. Hiçbir seçeneğim olmasın diye!”

“Evet,” karşılığını verdi Zincir. “Kazanamayacağın bir oyundu. Bu eninde sonunda hepimizin önüne çıkan bir durumdur.”

“Hayır,” dedi Locke, öfkesinin bedenini baştan aşağı ısıttığını hissederek. “Yaptığın yanlıştı!”

“Bir keresinde bize de yaptı,” dedi Calo, oğlanın sağ kolunu kavrayarak. “Tanrılar aşkına, ölmek istedik. O kadar kötüydü.”

“*Hepimize* yaptı,” dedi Sabetha. Locke hızla sesin geldiği yöne döndü. Kollarını göğsünde kavuşturan kız bir köşede durarak bir ilgi ve huzursuzluk karışımıyla onu inceliyordu. “Zincir haklı. Böyle bir şeyi yapıp yapamayacağını bilmemiz gerekiyordu.”

“Ve en iyi şekilde yaptın,” dedi Zincir. “Beklediğimizden bile daha-”

“Bu haksızlıktı!” diye bağırdı Locke. “Adil bir imtihan değildi! Kazanmanın yolu yoktu!”

“Hayat böyledir,” dedi Zincir. “Etten kemikten bir canlı olarak sana kalan tek miras budur. Hiç kimse sürekli

kazanamaz Locke."

Oğlan silkinerek kendini Calo'nun elinden kurtardı ve masanın üstüne çıktı. Artık Zincir'le göz göze gelebilmek için aşağı bakması gerekiyordu.

Tanrılar aşkına, daha önce de Sabetha'nın öldüğünü sanmış ve onu kanlı canlı bulunca bayram etmişti. Sonra da Zincir tarafından onu *öldürmeye* gönderilmişti. Yüreğinin arkasında bir kömür gibi yanan hiddetin sebebinin bu olduğunu fark etti. Zincir birkaç korkunç dakika boyunca ona Sabetha'yı yeniden kaybedeceğine inandırmıştı. Dünyasını tek bir feci seçeneğe indirgemiş ve kendisini çaresiz hissettirmişti.

"Bir daha asla kaybetmeyeceğim." Sarf ettiği sözcükler bir matematik probleminin çoktandır aranan çözümüymüşçesine kendi kendine kafa salladı. Sonra Razona'nın dört bir tarafından duyulup duyulmayacağını umursamaksızın avazı çıktığı kadar bağırdı. "Beni duydun mu? BİR DAHA ASLA KAYBETMEYECEĞİM!"

İkinci Bölüm
BİR İŞ TEKLİFİ

1

"Merhametli Tanrılar," dedi Locke. Jean'a dostu sahiden de şaşırmış gibi göründü. "Kendi canından kanından oğlun mu? Yani, şey, geleneksel yöntemlerle mi?"

"Onu bir kazanda yaratmadığım kesin."

"Eh, hadi ama," dedi Locke. "Sanki öyle yapsan bile gerçeği bilmemizin bir yolu-"

"O tür bir girişimin geleneksel yöntemlerden *başka* bir yöntemi yoktur."

"Vay anasını," dedi Locke. "Ben de az öncesine kadar bunun tuhaf bir sohbet olduğunu sanıyordum."

"Şahinci'nin kalbi hâlâ atıyor. Benden korkmanız için bir sebep yok."

"Buna inanmamızı mı bekliyorsun?" dedi Jean. Yıllar içerisinde dönüşümlü zaferlerle ve facialarla keskinleşen savunma içgüdüleri canlanıvermişti. Sabır, o an için tehlike teşkil etmiyorsa bile kafasının bir yerlerinde çarklar muhakkak dönüyor olmalıydı. "Şahinci'nin dostları gözlerini kırpmadan bizi öldürecekti ama sen tüm yaşananları üzgün bir tebessümle sineye çekebiliyorsun, öyle mi?"

"Siz ikiniz pek iyi geçinemiyordunuz galiba," dedi Locke.

"O dediğin hafif kalır," dedi Sabır, gözünü ayaklarına dikerek. Jean bu hareketin kadının her zamanki karakterine tamamen aykırı olduğu gibi bir hisse kapıldı. "Şahinci ilk halkasını kazanmadan önce bile... büyüyle alakalı olsun veya olmasın her konuda bana muhalifti. Rolleri değişmiş olsaydık kesinlikle benim hesabıma intikam peşinde koşmazdı."

Sabır bu sözlerin ardından bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı ve koyu gözleri Jean'ınkilerle buluştu. İriyarı adam ilk defa onları doğru düzgün inceleyebilme fırsatı yakaladı. Bazı insanlarda Jean'ın içten içe *okçu gözü* olarak adlandırdığı şey - sarsılmaz bir soğukkanlılık, tarafsız bir dikkat- olurdu. O tür gözlere sahip kişiler etraflarındaki dünyayı hedeflere ayırabilir, etraflarındakiler konuşma zamanının bittiğini bile anlamadan ilk atışlarını yapabilirlerdi. O tür gözlerin arkasında katiller olurdu ve Sabır'ın onlardan bir çift taşıdığı apaçık ortadaydı.

"Oğlum ve ben o daha Camorr'daki kontratı üstlenmeden önce verdiğimiz kararların sonuçlarına katlanıyoruz," dedi kadın, kendinden emin bir sesle. "O kararları açıklayıp açıklamamaksa tamamen bana kalmış."

"Öyle olsun," dedi Jean, geriye doğru içgüdüsel bir adım atıp ellerini kaldırarak.

"Tamam. Sakin ol." Locke bir öksürüğü bastırdı. "Eh, bizi öldürebilirdin ama güya öldürmek istemiyorsun. Oğlun kendi zihninin turşusunu kurdu ama bunu zerre kadar iplemediğini söylüyorsun. Öyleyse hikâyen nedir Sabır? Neden Lashain'e gelip bana pelerinini ödünç veriyorsun?"

"Size bir iş teklif etmek için buradayım."

"Bir iş mi?" Locke bir kahkaha attı, ardından kulağa daha da ağrılı gelen bir öksürük krizine tutuldu. "Bir iş ha? Umarım tabuta uzanacak birini arıyorsundur, seni zavallı Karthain cadısı, çünkü şu an vasıflı olduğum tek iş o."

"Sen alaycılıktan vazgeçecek kadar elden ayaktan kesilmeden önce bir ağıtçı tutacak değilim Locke."

"Merak etme, yakında kesilirim." Genç adam birkaç kez göğsüne vurdu. "İnan bana, bu hesabı ödemekten daha önce de sıyrıldığım oldu ama bu sefer müessesenin hakkını söke söke alacağından eminim. Daha en başından, ne bileyim işte, beni zehirlesin diye *planlarımı tanrıların cezası Tal Verrar Arhonu'na açıklamamayı denemeliydin!* Belki o zaman programım yakın gelecekte birazcık daha... müsait olurdu."

"Zehri vücudundan çıkarabilirim."

Birkaç saniye boyunca kimseden ses çıkmadı. Jean'ın nutku tutuldu, Locke kaşlarını çatmakla yetindi ve Sabır ayrıntıya girmeden kelimelerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Çatının keresteleri rüzgarın dokunuşuyla hafifçe gıcırdadı.

"Hadi oradan," diye homurdandı Locke, en sonunda.

"Sıkıntılarınız söz konusu olduğunda güçlerimin sınır tanımadığını farz edip duruyorsunuz. Neden yardım sağlamakta da ona denk bir kapasitem olabileceğine güvenmiyorsunuz?" Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Akıl danıştığınız kara simyacılardan bazıları mutlaka size bununla ilgili bir ipucu vermiştir..."

"Ben kahrolasıca efsunculuğundan bahsetmiyorum. Artık oynadığın *oyunu* gördüğümü söylüyorum. Hadi oradan dediğim o. Sahne bir, o Lashainli pezevenkler mekanı altüst ederler. Sahne iki, gecenin içinden gizemli bir kurtarıcı çıkagelir ve her ne teklif ediyorsa hiç düşünmeden kabul ederiz. Tüm bu dümeni sen tezgâhladın."

"Cortessa'yla hiçbir ilgim yok. Dün o hekime kötü muamele ederek bu belayı başınıza açan Jean'dı."

"Ne kadar da son derece makul bir bahane! Tanrılar aşkına be kadın, sen *kiminle* konuştuğunu sanıyorsun lan?" Locke yeni bir öksürük krizine tutulsa da kendini bariz bir şekilde zorlayarak kontrolünü çabucak geri kazanmayı başardı. "Bir dalavereyle karşılaştım mı hemen anlarım."

"Locke, sakin ol." Jean kalp atışlarını neredeyse boğazında hissediyordu. "Biraz düşün." Bu bir hile, bir plan, bir tür komplo olmalıydı ama tanrılar biliyorlardı ya, ölümün katiyeti karşısında onların lafı mı edilirdi? Jean sadece birkaç saniyeliğine de olsa dostuna mantık yürütme gücü vermesi için Madrabaz Bekçi'ye içinden dua etti.

"Param yok," dedi Locke. "Kaynaklarım ve hazinem de. Üstelik artık ayağa bile kalkamayacak kadar hastayım. Demek ki geriye benden alabileceğin tek bir şey kalıyor."

"Düşünmemiz gereken-"

"Adımı istiyorsun, değil mi?" Locke'un sesi kısık ve alaycıydı. Gerçek bir tartışmayı körükleyecek bir şey bulduğu

için zafer duyar gibiydi. Anlaşılan hırsızlar tanrısının şu an için ödünç verebileceği bir sağduyu yoktu. "Elimde avucumda ne varsa alıyorsun ve son dakikada ortaya çıkıp beni bir ertelemeyle kandırmaya çalışıyorsun. Dediğini yapabilmek için ihtiyacın olan tek şey gerçek adım, değil mi? Ah, bana karşı kullanacak bir koz istediğin her hâlinden belli. Şahinci'nin başına gelenlerden sonra *kimseyi* affetmiş değilsin."

"Ölüyorsun," dedi Sabır. "Sahiden de sırf sana eziyet etmek için bunca zahmete katlanacağımı mı sanıyorsun? Tanrılar aşkına, sana daha ne kadar baskı yapabilirim ki?"

"Bana kancayı takmak istiyorsan her şeyi yaparsın." Locke elinin tersiyle dudaklarını sildi. Tükürüğünde kan olduğu Jean'ın gözünden kaçmadı. "İntikam hakkında birkaç şey bilirim ve ancak hayallerimde görebileceğim güçlere sahipsin. O yüzden *her şeyi* yapabileceğine inanıyorum."

"Gerçek adını canım ne zaman isterse öğrenebilecekken niye bu kadar uğraşayım ki?"

"İşte bu dediğin küstahlığın daniska-"

"Tek soru," diye devam etti Sabır, "bana adını söyleyeme ayrılacağı için yalvarmaya başlamadan önce Jean Tannen'ın acı çekmesini ne kadar seyredebileceğin."

"Şahinci'den zerre kadar farkın yok," dedi Locke. "İkiniz de aynı-"

"Locke," dedi Jean, çok yüksek bir sesle.

"-kafada... efendim?"

"Rica etsem *kahrolasıca çeneni kapar mısın?*" dedi Jean, bu cümleyi küçük bir çocuğa ilk kez öğretiyormuşçasına her sözcüğü vurgulayarak. Ağzı bir karış açık bakakalan Locke'un bu hâli memnuniyet vericiydi.

"Sabır haklı," diye sözlerini sürdürdü iriyarı adam, artan heyecanını sesinden uzak tutmayı başaramayarak. "Tek istediği gerçek adın olsaydı neden bana işkence yapmıyor? Çaresiz ve savunmasızım. İstediğini çabucak ve kolayca elde edebilir. Öyleyse neden şu anda çığlık çığlığa bağırmıyorum?"

“Çünkü bu insanlar işlerini ‘çabucak ve kolayca’ görüyor olsalardı Şahinci bizi Camorr’da öldürürdü.”

“Hayır, canı çıkasıca. Biraz daha düşün.”

“Çok tatlı ve masum bir yüzün olduğu için mi?”

“Eğer gerçek adını kolay yoldan öğrenmek istemiyorsa-”

“O zaman başka bir gerekçesi vardır. Biraz kafayı çalıştır be Jean!” Locke yattığı yerde yuvarlanarak tekrar büyücüye doğru döndü, ama gözlerini kapatıp onları ovuşturdu. “İlmeği kendi elimle ve rızamla boğazıma geçirmemi istiyor. Anladın mı? Kendimi uçurumdan atmamı istiyor. Bileklerimi kendim keseyim ki benimle alay edebilsin... küçük düşür-” Locke bir kez daha ağır bir öksürük nöbetine tutuldu. Jean yatağa oturup dostunun sırtına nazikçe vurdu. Yaptığı ritmik hareketler iriyarı adamın taze ağrı ve morluk koleksiyonuna pek yaramadıysa da Locke’u çabucak sakinleştirdi.

“Burada bahsi geçen şey,” dedi Sabır, “zorlama değil, *istihdam*. Luciano Anatolius’un ve Maxilan Stragos’un başlarına gelenleri unutmuş değilim. Görünüşe göre siz ikinizi zorlamak asla işe yaramıyor. Fakat hizmete karşılık hizmet ayrı konu.”

“Sabır,” dedi Jean, “zehri sahiden de defedebilir misin? Bunu Locke’un gerçek adını kullanmadan yapabilir misin?”

“Elimizi çabuk tutarsak evet.”

“Eğer yalan söylüyorsan,” dedi Jean, “eğer söylemediğin bir şey varsa seni tekrar öldürmeye çalışırım. Anladın mı? Beni oracıkta öldürmek zorunda kalsan bile elimden geleni ardıma koymam.” Sabır kafa sallayarak anladığını belirtti.

“Öyleyse artık iş konuşalım.”

“Hayır, konuşmayalım,” diye hırıldadı Locke. “Onun yerine bu kaltağa kapıyı gösterelim ve onun kuklası olmayı reddedelim.”

“Kapa çeneni.” Jean onun omuzlarına sıkıca bastırarak yatakta kalkma çabalarını boşa çıkardı. “Bize şu işten bahset.”

Locke delice zırvalar sayıp dökmeye devam edebilmek için hırıltılı bir nefes aldı. Jean kılıçlar çekildiğinde hayatta

kalmasını sağlayan refleksleriyle o daha konuşamadan önce bir elini dostunun ağzına kapatıp başını yastığa itti. "Locke'un adına hiçbir şeyi kabul edemem ama teklifini duymak istiyorum. Bize şu işin ne olduğunu anlat."

"Siyasi bir şey," dedi Sabır.

"Mmmmmf mmf," dedi Locke, boş yere Jean'ın koluyla mücadele ederek. "Mmmmf khrlssc fmmmm!"

"O da seni dinlemek istiyormuş," dedi Jean. "Her şeyi duymak için can atıyormuş."

2

"Bir seçime hile karıştırmak istiyorum."

"Ne büyüklükte bir hile?"

"İhtiyatlı bir tahminle mi?" Sabır pencereye doğru döndü ve gözünü yağmura dikti. "Baştan aşağı karışmasına ihtiyacım var."

"Devlet meseleleri tecrübelerimizin biraz dışında," dedi Jean.

"Hiç de bile. Kendinizi evinizde hissedeceksiniz. Zaten devlet dediğin izinle yapılan soygundan başka nedir ki? Kafa denginiz bir camiaya karışacaksınız."

"Ne tür bir seçimi kurcalamamız gerekiyor?"

"Her beş yılda bir," dedi kadın, "Karthain vatandaşları Konseil adında bir meclis seçer. Şehrin on dokuz semtinden on dokuz temsilci. Kenti bu saygın insan kalabalığı yönetir. O koltukların çoğunluğuna benim istediğim hizbin oturması gerekiyor."

"Bizden istediğin bu mu?" diye sordu Locke, Jean'ın elini ağzından çekmeyi nihayet başararak. "Kıçımı öp! Sende bu güçler varken Jean ile benim yapabileceklerimizle yetinmen için kahrolasıca aklını kaçırmış olman lazım! Yahu

parmaklarını oynatsan o insanlara kedileri ve köpekleri seçtirebilirsin."

"Hayır," dedi Sabır. "Büyücüler halk önünde şehrin yönetimine tamamen ilgisizdirler. Fakat kendi içimizde sanatımızı kullanmamız yasaktır. Karthain'in en fakir vatandaşının oyunu bile etkileyemeyiz."

"Yani büyücülüğünüzü Karthain halkının üstünde kullanmıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Jean. "Azıcık bile mi?"

"Ah, yanlış anlamayın, Karthain tümüyle bize aittir. Her şeyi ihtiyaçlarımıza cevap verecek şekilde ayarladık ve buna şehrin sakinleri de dâhil. Ama bu müsabakaya, yani seçime el süremeyiz."

"Kulağa çok tuhaf geliyor. Bu kısıtlama niye?"

"Sanatımızın bir kısmına tanık oldunuz. Şahinci'ye kafa tuttunuz. Tal Verrar'dan sağ kurtuldunuz."

"Bir bakıma," diye söylendi Locke.

"Her biri o tür güçlere sahip erkeklerle kadınlardan oluşan bir cemiyet düşünün," dedi Sabır. "Örneğin... şarap kadehlerinin yanında kurulu bir arbalet bulunduran dört yüz insanla aynı masada yemeğe oturduğunuzu düşünün. Masadan sağ salim kalkabilmek istiyorsanız çok katı bazı yasaların uygulanması gerekir."

"Sanırım anlıyorum," dedi Jean. "Yemek yediğiniz yere sıçmamaya yönelik bir tür kuralınız var, öyle mi?"

"Büyücüler *asla* birbirlerine karşı büyü kullanmamalıdırlar," dedi Sabır. "Biz de sizler gibi insanız. Sizin kadar karmaşık, kuşkucu ve tartışma meraklısıyız. Aramızdaki tek fark tepemiz atarsa bir el hareketiyle karşımızdakini buharlaştırabilecek olmamız.

"Düelloya tutuşmayız," diye sözlerini sürdürdü kadın. "Sanatımızı kullanarak birbirimize *sataşmayız* bile. Çelişkili amaçlarımızın bizi öyle bir şeye kışkırtabileceği durumlardan güçlükle uzak dururuz."

"Yani şu seçim gibi durumlardan," dedi Jean.

“Evet. Konseil’i o veya bu şekilde kontrol etmemiz gerekir. Seçim sona erdiğinde yeni hükümet genel bir maşa olup çıkar. Üyelerini ortak çıkarlar doğrultusunda yönlendiririz. Fakat müsabaka sırasında, yani kanımız kaynıyorken sanatımızı işe karıştırmamamız ve izlemekle yetinmemiz gerekir.”

Sabır ellerini sanki iki görünmez nesneyi tartıyormuşçasına, avuçları yukarı bakacak şekilde havaya kaldırdı.

“Akranlarımın arasında iki ana hizip bulunur. Karthain siyasetine yön veren iki parti. Birbirimizle vekaleten çatışırız. Her iki tarafın da casuslar seçmesine izin verilir. Büyücü olmayan, girişimci bireyler. Onları bizim adımıza mücadele etmeleri için salıveririz. Geçmişte çoğunlukla hatipleri, siyasi örgütleyicileri ve demagogları tercih ettik. Fakat bu sefer akranlarımı daha sıradışı başarı portföyüne sahip birilerini kiralamamız için ikna ettim.”

“Neden?” diye sordu Jean.

“Bazıları eltopu oynar,” dedi Sabır, gülümseyerek. “Bazılarıysa Dükü Yakala. Bizim sporumuz da budur. Seçim, hiziplerimizin birbirine karşı hissettiği kırgınlıkları büyük ölçüde yatıştırır ve kazananlara arka çıkan tarafa prestij kazandırır. Zaman içerisinde dört gözle beklenen bir gelenek haline gelmiştir.”

“Karthain’de iplerin siz büyücülerin elinde olduğunu tahmin etmiştim,” dedi Locke. “Ama böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Her beş yılda bir oy kullanmak için sıraya giren o zavallı kerizlerin vay haline.”

“Keriz dediğin o insanlar seçimi kim kazanırsa kazansın intizamlı bir şehre kavuşurlar,” diye belirtti Sabır. “Karthain’de hiç kimse hazineyi boşaltıp ortadan kaybolmaz. Sokaklar dışkı ve hayvan leşleriyle doluyken hiç kimse her akşam maskeli balolar tertiplemez. Öyle şeyler olmamasına özen gösteririz.”

“Göstermeseniz bile kuklalarla dolu bir şehir bunu umursar mı?” dedi Locke hırıltılı bir sesle. Genç adam genzini

temizledi. “Demek düzen ve kamu hijyeni uğruna sahtekarlık yapmamızı istiyorsun. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi!”

“Hırsızlığın her türlüsü hırsızlık değil midir? Peki ya yalanın? Bu tam da bizzat akıl edip yıllarca peşinde koştuğunuz türden bir fırsat değil mi? Ayrıca, bu diğer herkes kadar sizin de işinize yarayacak. Onu kabul etmek hayatını kurtaracak.”

“Bize ne kadar süreliğine ihtiyacın var?” diye sordu Locke.

“Seçim altı hafta sonra.”

“Kaynaklardan ne haber? Giysiler, para, barınma-”

“Sizin için eksiksiz kimlikler hazırladık. Ayrıca mümkün olan her türlü konfora ve iş için harcayabileceğiniz büyük bir fon havuzuna kavuşacaksınız.”

“Sadece iş için mi?” dedi Locke.

“Altı hafta boyunca lüks içinde yaşayacaksınız. Daha ne isteyebilirsiniz ki?”

“Perelandro’nun hayaları aşkına, kazanmak için küçük bir teşvik hiç fena olmazdı.”

“Teşvik mi? Canın neyine yetmiyor? İyi giyineceksin, sağlığına kavuşacaksın ve iş bittikten sonra... kariyerini sürdürmek için çok daha iyi bir konumda olacaksın. Kazanırsanız minnetimiz kendi seçeceğiniz bir şehre yapılacak rahat bir ulaşımı bile kapsayabilir.”

“Peki ya kaybedersek?”

“Bizden başarısızlığı ödüllendirmemizi bekleyemezsiniz. Gitmekte yine serbest olacaksınız ama bunu yayan yapacaksınız.”

“Sadece kendi adıma konuşabilirim,” dedi Locke. Bunu duyunca Jean’ın içi cız etti. “Sözlerimde ciddiydim. Güçlerinin ne kadar geniş olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Sana ya da bu duruma güvenmiyorum ve eğer yalan söylüyorsan bunu fark etmem ihtimal dâhilinde değil. Sözlerinde samimi değilsen bu bir tuzak demektir. Yok eğer samimiysen garip bir acıma duygusuyla önüme kemik atıyor olmalısın.”

“Peki ya ömrünün geri kalan yılları ne olacak? Henüz yapmaya fırsat bulamadığın onca şey?”

“Hadi oradan. Sen *annem* değilsin. Jean işi kabul ederse ondan daha iyisini bulamazsın. Benim yapabileceğim her şeyi o da yapabilir ve kendi başının çaresine bakmakta çok daha iyidir. Bunca yol tepip beni eğlendirdiğin için eksik olma; fakat artık beni rahat bırak.”

“Dur bir-” diye başladı Jean.

“Hayal kırıklığına uğradım,” diye onun sözünü kesti Sabır. “Uğruna yaşayacağın en az bir şeyin daha olduğunu sanıyordum. Gözümün içine bakıp da oralarda bir yerde Sabetha’ya tekrar kavuşmak gibi bir ümidinin olmadığını dürüstçe söyleye-”

“Canın *cehenneme,*” diye hırıldadı Locke. “Ne bildiğini sandığın umurumda değil. Bu konuda fikir yürütmek sana düşmez.”

“Nasıl istersen.” Sabır sağ elinin parmaklarını açıp kapadı ve Jean kadının parmakları arasına gerili gümüş ipliğinin parıltısını yakaladı. “Anlaşılan vaktimizi boşa harcamışım. Dostun öldükten sonra seni Karthain’de beklemeli miyim Jean?”

“Dur!” dedi Jean. “Sabır, lütfen, bize konuşmamız için biraz zaman ver. Baş başa.”

Kadın başını olumlu anlamda hafifçe salladı ve sağ elinin parmak eklemlerini oynattı. Elindeki iplik ağının gümüşi parıltısında bir değişiklik oldu. Jean gözlerini kırpmasıyla birlikte hem iplik hem de kadın sırra kadem bastı.

“Harika,” dedi iriyarı adam. “Bundan iyisi can sağlığı. Sanırım nihayet onu *gerçekten* kızdırmayı becerdin.”

“Hâlâ öyle bir marifetimin olduğunu bilmek güzel,” dedi Locke.

“Kuzum sen cidden tanrıların cezası aklını mı kaçırdın? Sabır hayatını kurtarabilir.”

“Daha başka bir sürü şey de yapabilir.”

“Fırsatı değerlendir Locke.”

"O kadın bir şeylerin peşinde."

"Dünyada inanmam! Ne kadar harikulade bir gözlem! Kusura bakma ama başka ne gibi bir seçeneğin olduğunu bana hatırlatır mısın?"

"Sabır *benden* bir şey istiyor, kahrolasıca. Belli ettiğinden çok daha büyük bir şey! Ama senden alabileceği her şeyi zaten aldı, öyle değil mi? Kendi ağzınla söyledin. Seni avucuna düşürmenin peşindeyse amacına kolayca ulaşabilir. Ama sana hakkını verirse hayatına devam etmek için daha güçlü bir konuma kavuşursun."

"Aynı şey senin için de geçerli."

"O cadının oyuncağı olmayacağım," dedi Locke. "Karthain'deki tüm parayı verseler bile. O kadın *insan* değil. Hiçbiri değil."

Jean onu soğuk bakışlarla süzdü. Büyücünün pelerini altında yatarken Locke'un ipe sapa gelmez fikirleri o kaliteli yağmurlukla bağdaşmıyordu. Hünerli bir işçinin birkaç senelik kazancına bedel narin kumaşla örtünmüş hâliyle köşeye sıkışan ve ölmeye hazırlanan bir hayvandan farkı yoktu. Gözlerinin akı giderek pembeye çalıyordu.

"Sabır haklıydı," dedi Jean usulca. "Sahiden de vaktimizi boşa harcadı. Kendi kanında boğularak öleceksin. Bugün, yarın. Hiç fark etmez. Ve bunu yaptığın için zevkten dört köşe olacaksın. Çünkü her nasılsa senin için ölmek bir başarı hâlini aldı."

"Jean, bekle-"

"Bekle, bekle, *bekle*." Jean konuşurken son birkaç haftanın küskünlüklerini ve hüsranlarını kusuyordu âdeta. O tanıdık asabiyeti tek bir tele kadar yıpranmış bir halat gibi kopuyor, teninin altındaki sımsıcak bir basıncı andıran hiddeti kafatasından parmak uçlarına kadar zonkluyordu. Fakat bu sefer daha beterdi, çünkü vurabileceği hiçbir şey yoktu. Zodesti, Cortessa... Jean onların kemiklerini iyi pişirilmemiş çanaklar gibi kırıverirdi. Hatta Sabır'ın bile boğazına sarılabilir, büyücülüğüne kafa tutabilirdi. Ama Locke söz konusu olduğunda kelimelerle sınırlıydı, bu yüzden de onları

hor görüyle ağırlaştırarak telaffuz ediyordu. "Beklemekten başka ne yaptım ki? Gerçekten hastalanacak mısın diye teknede bekledim. Durumunun ağırlaşmasını seyrederek haftalarca burada bekledim. Ben gece gündüz bu kahrolası şehirden çıkabilecek umutları kovalarken sen-"

"Jean, sana söylüyorum. Tüm içgüdülerim bunun bir tezgâh olduğunu haykırıyor."

"Yapma ya. Peki madem bizi kullanmayı planladıklarının farkındayız, neden bize de onları kullanarak bu anlaşmadan koparabileceğimiz ne varsa koparmıyoruz?"

"Benden ümidi kes Jean. Beni bırak da eğlenecek bir şeyleri kalmasın. O zaman seni aldatmak için çok daha az sebepleri olur."

"Aman ne güzel. Ne kadar da zekice bir fikir. Sen ölmüş olacaksın, onlar da *azıcık* sıkıntı çekecekler. Hatta belki *biraz* hüsrana uğrayacaklar. Ne kadar değerli bir takas! Dükü Yakala'da rakibin taşlarından birini yiyemeden önce kendi gırtlağını kesmek gibi."

"Ama-"

"Kapa çeneni. Sadece sus. Biliyor musun, sağlıklı olduğunda tanrıların yüzüne karşı gülebiliyorsun. Ama rahatsızlığında *sefil* bir puşt olup çıkıyorsun."

"İyi de bunu hep itiraf-"

"Hayır. *Bunu* asla itiraf etmedin. Rahat durmuyorsun Locke. Tal Verrar'da kazanacağımız parayla emekli olacağımızdan bahsederken sesimi çıkarmadım, ama ikimiz de boş konuştuğunu biliyorduk. Senin emekli falan olacağın yok. Tatile bile çıkmıyorsun. Entrikadan entrikaya koşuyor, sıcak tavaya düşmüş bir örümcek gibi hoplayıp zıplıyorsun. Ve rahat durmaya *mecbur* bırakıldığında, kendi düşüncelerinden ayrı kalmanı sağlayacak bin farklı işle meşgul olmadığında *gerçekten ölmek istiyorsun*. Artık bunu görebiliyorum. O kadar kalın kafalıymışım ki daha yeni farkına vardım!"

"Yahu sen neden bahsediyorsun?"

"Sen ve ben, o kayıktayken. Hani Böcek'in katillerini öldürüp cam yuvayı ateşe vermiştik. O zaman ne hakkında

konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Ne hâlde olduğunu? Ve de Vel Virazzo'dayken. Kendini şaraba boğarak Gri Kral'ın başladığı işi bitirmeye çalışmıştın. Şimdi de bu. Hastalandığında sadece huysuz biri olmuyorsun Locke. Şendeki şey... bak, buna *Endliktgelaben* derler. Eski Vardaca bir kelime. Bir Aza Guilla müridi olarak eğitilirken öğrenmiştim. Ölüm sevgisi, ölüm arzusu gibi bir karşılığı var. Tercüme etmesi zor. Karamsarlığa kapıldığında *kendini tümüyle yok etmek istediğin* anlamına geliyor. Üstelik bu kendine acımak gibi gelip geçici bir heves değil. Bir kez kapıldın mı kurtulamıyorsun!"

"Perelandro aşkına Jean, kahrolası bir seçeneğim olsaydı bunu ister miydim sanıyorsun?"

"*Burada* istemiyorsun," dedi Jean, kendi kafasını göstererek. "Daha derinlerde, tanıyamayacağın kadar derinde bir yerde istiyorsun. Sabır'a kapıyı göstermek için mantıklı, soylu bir bahanen olduğunu sanıyorsun. Ama asıl sebep seni temelli mahvetmek isteyen o karanlık. Bir şey seni öylesine korkutmuş ki her şeyi tersten görüyorsun."

"Peki neymiş o? Madem bu kadar zekisin, beni korkutan ne?"

"Bilmiyorum. Belki Sabır karşısındakinin düşüncelerini bir kitap gibi okuyabiliyordur ama benim okuyamadığım kesin. Lâkin sana *benim* neyden korktuğumu söyleyebilirim: *yalnız* kalmaktan. Sırf sen bencil, inatçı bir ödleksin diye içimizde sağ kalan son kişi olmaktan."

"Haksızlık bu," dedi Locke, hırıltılı bir sesle.

"Hayır, değil. Sen hayatta kalasın diye pek çok iyi insan canını verdi. Bu saçmalığa devam edersen çok yakında onları tekrar göreceksin. O zaman Calo, Galdo ve Böcek'e ne diyeceksin? Zincir'e? Ya da Nazca'ya?" Jean onun üzerine eğilip sonraki sözcüklerini neredeyse fısıldadı. "Gönül verdiğim kadına ne diyeceksin? Buraya kadar gelebilmen için ufacık bir şansın olsun diye *kendini yakan* o kadına?"

Locke'un yüzünde kalan azıcık renk de solup gitti; genç adam dudaklarını oynatmasına rağmen sanki sözcükleri boğazından geçmeye ikna edemiyordu.

“Eğer ben her kahrolasıca gün yataktan kalkıp hayatıma devam edebiliyorsam bunu sen de yapabilirsin demektir, seni orospu çocuğu.” Jean yatağın yanında ayrıldı. “Dışarıda bekleyeceğim. Seçimini yap.”

“Jean… onu geri çağır.”

“Suyuma mı gidiyorsun?”

“Hayır. Lütfen. Sabır’ı geri çağır.”

“Utanıyor musun?”

“Evet! Evet, utanmamam mümkün mü seni puşt?”

“Peki yapacak mısın? Her ne gerekiyorsa, Sabır seni canlı tutmak için her ne istiyorsa?”

“Onu odaya geri çağır. Çağır dedim! Tanrılar aşkına, beni iyileştirsin ki seni bir güzel pataklayabileyim.”

“Ha şöyle. Sabır!” diye bağırdı Jean, dairenin kapısına doğru dönerek. “Sabır! Orada-”

“Tabii ki.”

Jean hızla sesin geldiği yöne döndü. Kadın daha şimdiden arkasında duruyordu. “Uzaklaşacağımı söylememiştim,” dedi büyücü, soruyu daha dile getirilmeden keserek. “İkiniz de razı mısınız?”

“Evet, biz-”

“Bazı şartlarımız olacak,” diye araya girdi Locke.

“Kahretsin Locke,” dedi Jean.

“Güven bana.” Genç adam öksürdü ve bakışlarını Sabır’a çevirdi. “Evvela sana olan yükümlülüğümüzün bu seçimle başlayıp bittiğini açıkça belirtmek istiyorum. Anlaşmanın bize düşen kısmı o kadar. Gizli saklı sürprizler, ikiyüzlü Bağlıbüyücü safsataları falan olmayacak.”

“Nasıl yani?” dedi Sabır.

“Beni duydun.” Locke’un sesi hâlâ boğuktu ama Jean’a gerçek bir azimle doluymuş gibi geliyordu. Ya da öfkeyle, ki şimdilik o da iş görürdü. “Beş yıl sonra adamlarından birinin kıçımdan fırladığını ve hayatımı kurtardın diye sana hâlâ

borçlu olduğumu ima etmesini istemiyorum. Bunu kendi ağzınla yüzümüze karşı söylemeni istiyorum. Bu iş bittiği zaman sana *en ufak* bir borcumuz kalmayacak."

"Bakıyorum da küstahlığı tam bir sanat hâline getirmişsin," dedi kadın. "Bu oyunu böyle oynaman gerektiğini düşünüyorsan peki. Hizmete karşılık hizmet ve borçsuz bir ayrılık. Daha önce de söylediğim gibi."

"Güzel. İstediğim bir ayrıcalık daha var."

"Anlaşmanın bize düşen kısmı zaten fazlasıyla cömertçe."

"Sen kiminle pazarlık ettiğini sanıyorsun, kahrolası bir fırıncıyla mı? Eğer seçimi kaybetmek istiyorsan-"

"İsteğini belirt."

"Cevaplar. Soracağım tüm sorulara ne zaman sorarsam sorayım elinden gelen en iyi şekilde cevap vermeni istiyorum. Ellerini sallayıp beni geçiştirmeni, her şeyin ne kadar karmaşık, korkunç ve akıl almaz olduğuna dair bir şeyler zırvalamam istemiyorum."

"Ne hakkındaymış o sorular?"

"Her şey. Büyü, Karthain, sen, Şahinci. Aklıma ne gelirse. Siz büyücülerin sohbet dediğiniz tanrıların cezası gölge oyunundan içim sıkıldı. Eğer senin hesabına çalışacaksam bazı şeyleri açıklamanı istiyorum."

Sabır bu isteğe bir müddet kafa yordu.

"Hayatım özel ve profesyonel olmak üzere ikiye ayrılır," dedi en sonunda. "İkincisi hakkında konuşmaya yanaşabilirim. Fakat ilkine saygı göstermezsen bunun... bazı sonuçları olur."

"Yeterince makul." Locke ağzını tuniğinin yenine silerek eski kan lekelerine yenilerini ekledi. "Jean, bu işi hâlâ istiyor musun?"

"Evet."

"Güzel," dedi Locke. "Ben de öyle. Bizi tuttun Sabır. Şimdi yap yapacağını. Bu boku içimden çıkar."

"O işi burada halledemem," dedi kadın. "Başka bir yere gitmeliyiz, hem de çabucak. Limanda bizi Amathel'in

karşısına geçirecek bir gemi bekliyor; ihtiyaç duyduğum her şey o güvertede."

"Pekâlâ," dedi Jean. "Ben gidip bir fayton-"

Sabır'ın parmaklarını şıklatmasıyla birlikte dairenin kapı açıldı. Dışarıdaki sokakta bir fayton duruyor, sarı fenerleri çiseleyen yağmurda loş bir ışık saçıyor ve önüne koşulmuş dört at ses çıkarmadan hazırda bekliyordu.

"Amma gösteriş meraklısıymışsın," dedi Locke.

"Gururunu ehlileştirmeye yeteri kadar zaman harcadık Locke. Bundan sonra olacaklardan sağ çıkman için geri çalabileceğimiz her saniyeye ihtiyacımız var."

"Dur bakalım," dedi Jean. "'Bundan sonra olacaklardan sağ çıkmak' da ne demek?"

"Suç kısmen bende. Sizinle konuşmak için çok bekledim. Bunu siz hekim kaçırmaya başlamadan önce yapmam gerekirdi. Locke'un durumu artık ağırdan da beter ve bu sapasağlam biri için bile yeterince zor olurdu."

"Ama dedin ki-"

"Boş ver Jean. Aynı satış taktiğini biz de kullanıyoruz," diye onun sözünü kesti Locke. "Önce şaşılası vaatler, sonra da mühim ayrıntılar. Ne yapman gerekiyorsa yap Sabır. Elinden geleni ardına koyma. Karşıma çıkartacağın her türlü büyüye kafa tutabilecek kadar kızgınım."

"Jean seni cesaretine tekrar kavuşacak kadar utandırabildiğine göre çok ilginç bir şey söylemiş olmalı." Sabır'ın ellerini çırpmasıyla birlikte ön kapıdan içeri uzun boylu iki adam girdi. Üzerlerinde geniş siperlikli şapkalar ile tüylerle kaplı uzun siyah pardösüler vardı ve aralarında katlanabilir bir sedye taşıyorlardı. "Hayatta kalmak istiyorsan o utancı canlı tut."

Bağlıbüyücü Locke'un alnına kısaca dokundu, sonra da arabacılara onu sedyeye yatırmalarını işaret etti. Jean olup bitenleri temkinli gözlerle seyretse de yaptıkları işten yeterince anlar gibi gözüktükleri için onlara karışmadı.

“Kesinlikle söz verebileceğim bir şey varsa,” dedi Sabır, dikkat gerektiren bu süreci takip ederek, “o da gemiye vardığımızda yapmam gerekenin bugüne kadar başına gelen en kötü şeylerden biri olacağı.”

Ara

KIRMIZI ELBİSE PEŞİNDE KOŞAN OĞLAN

1

"Bana hâlâ kızgınsın," dedi Zincir.

Bu bir soru değildi. Tuğladan bir kenef kadar anlayışlı biri bile Locke'un tutumunu apaçık görebilirdi.

Sabetha'nın 'yakalanışının' üzerinden bir gün geçmişti ve Locke bahçeye düşüşünün etkilerini hızla atlatmasına rağmen Perelandro Tapınağı'na döndüğünden beri somurtkan ve aksiydi. Akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmeyi ya da yemeyi apaçık reddetmişti ve kısa olduğu kadar gergin bir yemek teşebbüsünün ardından Zincir nihayet onu tapınağın damına çıkarmıştı.

Şimdi orada, Sahtefer'in sönmekte olan halesinin altında oturuyorlardı. Bu saatte Camorr'daki Atacam'ın görünür her santimi ikinci bir günbatımı getirmeye yetecek kadar doğaüstü bir parıltı saçardı. Şehirdeki her köprü, cadde ve kule o ürkütücü ışıkla kaplıyken çelik mavisi göğün altında tüm kent on binlerce ışıltılı iplikle örülmüş, koyu renkli bir goblenden farksızdı.

Tapınağın bakımsız çatı bahçesinin korkulukları Locke ile Zincir'i meraklı gözlerden saklıyordu. İkili saksı kırıklarının arasında birkaç adım mesafeyle oturmuş birbirine bakıyordu. Zincir sigarasından alışılmışın dışında bir sıklıkla nefes çekiyor, aldığı her solukta sigaranın tütünü kor gibi parlıyordu.

"Şu hâlime bak," diye söylendi adam. "Bana Anacasti Karası tüttürüyorsun. Yani bayram harmanımdan. Tabii ki bana hâlâ

kızgın olacaksın. Daha yedi yaşındasın ve dünyaya bakış açın ancak *bu kadar* geniş." Zincir sol elinin baş ve işaret parmaklarını havaya kaldırdı; aralarında cömertçe bir mesafe olduğu söylenemezdi. Bu hareketi nihayet Locke'un sessizliğini bozdu.

"Yaptığın adil değildi!"

"Adil mi? Sahiden de gözümün içine baka baka adına adalet denen o yalana inandığını mı söylüyorsun oğlum?" Zincir sönmek üzere olan sigarasından son bir nefes çekti ve izmariti karanlığa fırlattı. "Sen ve öteki kurt yavruları hariç Yangınyeri'ndeki herkes ölüp gitti. Gölgeler Tepesi'nde yetişkin bir adamın taşaklarını üzüm gibi soyduracak *en az* iki büyük hata yapmana rağmen hayatta kaldın ve hâlâ kalkmış adaletten-"

"Hayır," dedi Locke. Gücenik bir asabiyeti ifade eden tavırları, sanki altını ıslatmakla suçlanmışçasına yerini derhâl şaşkın bir utanca bıraktı. "Hayır, hayır, o şeylerin adilce olduğunu söylemedim. Hayatın adil olmadığının farkındayım. Ama senin... senin öyle olduğunu sanmıştım."

"Ah," dedi Zincir, "bak sen. Kendimi daima haddinden fazla adil biri olarak görmüşümdür. Bak, kafan en çok neye bozuk? Sabetha'ya ne olacağı konusunda yalan söylememe mi, yoksa kurduğum tezgâhın, ah, doğaçlama davranmaya umduğun kadar açık olmamasına mı?"

"Bilmiyorum. İkisine de! Hepsine!"

"Locke, resmi hitabet için fazla genç olabilirsin; fakat sorunlarını irdelemeyi ve onları parça parça izah etmeyi en azından denemek zorundasın. Şimdi, al sana bir diğer önemli soru: Bu tapınakta rahatın yerinde mi?"

"Evet!"

"Karnını güzelce doyuruyor ve mışıl mışıl uyuyorsun. Giysilerin temiz, oyalanacak pek çok şeyin var, hatta her hafta yıkanabiliyorsun."

"Evet. Evet, sahip olduklarım çok hoşuma gidiyor. Tüm bunlar yıkanmaya bile değiyor!"

“Hımmm,” dedi Zincir. “Hele bir taşakların aşağı sarkacak kadar yaşa da etrafında göğüsleri teoriyle sınırlı kalmayan genç kadınlar olduğunda yıkanmayı ne kadar zor bulduğunu o zaman konuşalım.”

“Ne? *Neyim* ne olduğunda?”

“Boş ver. Günü geldiğinde o konu zaten yeteri kadar kafanı karıştıracak. Sonuçta buradan hoşlanıyorsun. Rahat ve güvendesin. Sana kötü davrandığım oldu mu? Gölgeler Tepesi’ndeki gibi muamele ettim mi?”

“Şey, hayır… hayır, hiç de bile.”

“Peki bunların hiçbiri dün geceki olaya bakış açını etkilemiyor mu? Bana azıcık bile olsa güvenmeni, olumlu gözle bakmanı sağlamıyor mu?”

“Ben, şey, aslında… hay aksi.” Güzel konuşmak için çaresizce çabalasa da uğraşları her zamanki gibi sonuçsuz kaldı. “Kastettiğim… minnettar olmadığımı–”

“Sakin ol Locke, sakin ol. Görgü fukarası olman sözlerinde haksız olduğun anlamına gelmez. Ama bana kulak ver. Küçük bir evde yaşıyoruz. Tapınak, düzinelerce insanın arasında yaşamaya ve uyumaya kıyasla harikulade gözükebilir; fakat inan bana, duvarlar içlerinde yaşayanları eninde sonunda hayattan bezdirir.”

“Ben halimden memnunum,” diye atıldı Locke.

“Mesele yalnızca duvarlar değil Locke. Asıl mesele *insanlar*. Tanrıların izniyle daha uzun yıllar burada yaşayacaksın. Sen, Sabetha ve Sanzalar bir aile kadar yakın olacaksınız. Kimi zaman birbirinizle sürtüşeceksiniz. Kafan her bozulduğunda baş parmağını kıçına sokup duvar taklidi yapmana göz yumamam. Madrabaz Bekçi yardımcımız olsun; her an oturup konuşmaya hazır olmalıyız, yoksa eninde sonunda birbirimizi gırtlaklamamız işten bile değil.”

“Ben… üzgünüm.”

“Dayak yemiş bir enik gibi boynunu bükme öyle. Sözlerim kulağına küpe olsun yeter. Eğer burada yaşayacaksan medeni olmak da tıpkı basamaklarda oturmak veya bulaşıkları yıkamak gibi bir görevdir. Bak, bir eskrim ustasının

isabetliliğiyle ahlaki vaazlar vermeye bayılmıyor değilim, ama şimdilik beni alkışlama ve gel dün geceye geri dönelim. Canın sıkkın, çünkü içine düştüğün durum sana tek bir çıkış yolu bırakacak şekilde tasarlanmıştı; tabii tortop olup kendinden geçene kadar ağlamayı saymazsak."

"Evet! O adamlar gerçek birer muhafız olsaydı işler öyle yürümezdi. Anlarsın ya, yani beni beklemeselerdi."

"Haklısın. Eğer o adamlar sahiden de Dük'ün casusları olsalardı bazıları beceriksizlik edebilir veya rüşvete açık olabilirdi. Hatta küçük bir kızın başında nöbet tutmak gibi bir görevi pek ciddiye almayabilirlerdi. Doğru mu?"

"Şey, evet."

"Sahiden de Dük'ün casusu olsalardı Sabetha'yı girilmesi mümkün olmayan bir yere, mesela Sabır Sarayı'na da götürebilirlerdi elbette. Ve altı kişi yerine on iki, hatta yirmi kişi de olabilirlerdi. Tüm Gececamı bölüğü *seninle* şöyle koyu bir sohbet etmek için sokaklara dökülebilirdi." Zincir öne eğilip Locke'u alnından dürttü. "Şans işte böyle bir şeydir evlat. Birazcık daha şanslı olsaydın işlerin senin için nasıl daha iyi gidebileceği hakkında ağlayıp sızlayabilirsin. Ama seni temin ederim ki işler *daima* daha kötü gidebilir. Daima. Anladın mı?"

"Sanırım," dedi Locke, bir gülün taçyaprağında en fazla kaç meleğin eltopu oynayabileceği gibi kendi bilgi dağarcığının çok ötesindeki bir konuda öğretmeninin sözünü ihtiyatla kabul eden bir öğrencinin o tarafsız ses tonunu kullanarak.

"Eh, senin yaşındaki birini bu konu hakkında biraz düşünmeye sevk edebildiysem bu bile bir başarı sayılır. Üstüne alınma." Zincir sözlerini sürdürmeden önce parmaklarını çıtlattı. "Ne de olsa bir daha asla kaybetmeyeceğine dair başkalarının önünde ant içtin. Tabii böyle bir şey canım ne zaman isterse altın külçe sıçmayı öğrenmem kadar muhtemel, o ayrı."

"Ama-"

"Artık bu konuyu kapatalım. Mizacına aşinayım evlat ve tek seferde onu birkaç kereden fazla dürtmeyecek kadar kafam

çalışıyor. Gelelim diğer meseleye. Dün Sabetha'ya yapılması gereken şey hakkında yalan söylediğim için kızgınsın."

"Şey, evet."

"Ona karşı bazı hisler besliyorsun."

"Ben... şey, hiç de-"

"Numarayı bırak. Bu önemli. Ona karşı bazı hisler beslediğin gün gibi ortada. Burada incinmiş bir gururdan fazlası var. Bana bundan bahseder misin?"

İçinden her an ayağa kalkıp oradan kaçacakmış gibi hissetse de bir şekilde ağır ağır, gönülsüzce söze girdi ve gerek Sabetha'yla olan ilk karşılaşmasını, gerekse de kızın daha sonraki kayboluşunu en genel hatlarıyla Zincir'e aktaracak cesareti buldu.

"Vay canına," dedi adam usulca, oğlan sözünü bitirdiğinde. Locke hikayesini bölük pörçük anlatırken hem gökyüzü hem de altlarındaki şehir kararmıştı. "Artık neden öyle dellendiğini anlıyorum. Aynı halı iki defa altından çekildi. Beni affet Locke. Gölgeler Tepesi'ndeyken Sabetha'ya karşı böyle hisler geliştirdiğinden haberim yoktu."

"Sorun değil," diye geveledi Locke.

"Sanırım ona tutkunsun."

"Öyle miyim?" Bu sözcüğün anlamına dair çok az bir fikri vardı ve nedense kulağa doğru -hayır, *yeterli*- gelmiyordu.

"Niyetim hislerini küçümsemek değil evlat. Tutku tıpkı bir hastalık gibi ansızın ve şiddetle bastırabilir. Nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim. Vücudunun, ah, erkeklerle kadınlar arasında geçen münasebetlere hazır olmasına henüz yıllar var ama tutku öyle bir şeyi umursamaz. Kendince bir güce sahiptir. İşin kötü tarafı da bu."

"Peki iyi tarafı ne?"

"Tutkular zamanla kaybolur. Bu ikimizin şu an burada oturması kadar kesindir. Tutku bir ateşten fışkıran kıvılcımlar gibidir; bir an için akkor gibi yanar, sonra da sönüverir."

Sabetha'ya yönelik hislerini geride bırakmak istediğinden hiç de emin olmayan Locke kaşlarını çattı. Hisleri bir gizemler yumağıydı ve onları çözmek için zihninde yaptığı her girişim vücudundaki tüm sinirlere hoş bir ürperti yayıyordu.

"Heh. Bana inanmıyor veya inanmak istemiyorsun. Öyle olsun. Fakat içinizden biri eğitime gitmediği sürece her gün Sabetha'yla beraber yaşayacaksın. Tahminimce birkaç yıl geçmeden ona bir kız kardeş gözüyle bakmaya başlarsın. Yakınlığın diğer insanlara karşı beslediğimiz duyguları törpülemekte üstüne yoktur. Göreceksin."

2

Zaman akıp gitti. Günler ve aylar birbirine kaynayarak yıllara dönüştü ve Jean Tannen nihayet Centilmen Piçler'e katıldı. Yetmiş Yedinci Perelandro Yılı'nın yazında,Jean'ın gelişinden iki yıl sonra Camorr şehir devletinin üstüne o nadir kuraklıklardan biri çöktü ve Angevine Nehri alışıldık yüksekliğinin üç metre altında akar oldu. Kanallardaki su grileşip ağırlaşarak çürüyen bir cesedin damarlarındaki kanı andıran bir kıvama büründü.

Kanal ağaçları, yani upuzun kökleriyle etraflarındaki pislikleri içerek döne döne şehrin akıntılarında dolaşan o ihtişamlı bitkiler artık kasvetli yığınlar hâlinde sulara batıp çıkmakla yetiniyor, hareket alanları nehirle ve Yüzen Çarşı'yla kısıtlı kalıyordu. İpek parlaklığındaki yaprakları matlaşmış ve dalları sarkmıştı; kökleri ölü deniz canavarlarının dokunaçları misali suda gevşekçe salınıyordu. Tarikatlar yağmak bilmeyen sağanak, arıtıcı bir yağmur için akla gelen her türlü şeyi yakarak adaklarda bulunurken Tapınak Semti günden güne dumana boğuluyordu.

Sefilden de sefillerin penceresiz evlerdeki her odada onar kişi yattıkları Kazan ve Tortuluk'taki alışıldık cinayetlerde patlama olmuştu. Dük'ün kelle başına ücret alan ceset avcıları çürüme aşamasındaki eski vatandaşları fıçılardan ve lağım

çukurlarından çıkartırken bol bol ıslık çalıyorlardı. Kentin fevri katillerinden daha özenli çalışan profesyonel suçluları kurbanlarının kalıntılarını gece vakti körfeze atarak Camorr'un havası için üzerlerine düşeni yerine getiriyor, bu adaklar Demir Deniz'in yırtıcıları tarafından sessizce ortadan kaldırılıyordu.

İşte bu atmosferde, dumanın ve birbirinden farklı yüzlerce leş kokusunun havaya hâkim olduğu sıcak yaz akşamlarında Centilmen Piçler'in tapınak damında toplanması söz konusu bile değildi. Bu yüzden Peder Zincir beş genç yanaşmasını cam yuvadaki mutfağın rutubetli serinliğinde toplar olmuştu. Zincir'in emriyle son günlerde yemeklerini ılık yiyorlar, pişirilmesi gerekenleri Yüzen Çarşı'nın yakınındaki tezgâhlardan temin ediyorlardı.

O hafta yarım senedir ilk defa noksansız olarak bir araya gelmişlerdi. Zincir'in iç içe geçen eğitim programları bir cambazın tabak çevirme gösterisinin karmaşıklığına bürünmüştü. Genç yanaşmaları muhtelif tapınaklarda ve mesleklerde yer değiştirerek onların alışkanlıklarını, jargonlarını, âdetlerini ve gündelik yaşama dair ayrıntılarını öğreniyorlardı. Tüm bu eğitim gezileri Gözsüz Rahip tarafından Camorr'un ve onun suç camiasının çok ötesine kadar uzanan fevkalâde bir irtibat ağı vasıtasıyla tertipleniyor, maliyetleriyse büyük ölçüde Camorr vatandaşlarının senelerdir cömertçe bağışladıkları küçük çaplı servetten karşılanıyordu.

Zaman, genç Centilmen Piçler üzerinde daha bariz değişiklikler gerçekleştirmeye başlamıştı. Calo ile Galdo alışılageldik zarafetlerine mahcup edici bir sarsaklık katan bir boy atma safhasından geçiyor, sesleri geniş bir yelpazede farklılık gösteriyordu. Jean Tannen hâlâ tosunumsu bir yapıya sahip olmasına rağmen omuzları hızla genişliyordu ve Yarım Şilinler Savaşı gibi itiş kakışlar sayesinde rakiplerinin suratlarını parke taşlarıyla buluşturma sanatına hâkim birinin o kendinden emin havasını edinmişti.

Çevresindeki bu bariz gelişim emareleri sebebiyle Locke kendi durumuna gizli bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. Sesi henüz kalınlaşmamıştı ve hayatı boyunca hiç olmadığı kadar

irileşmesine karşın bunun tek faydası onu her zamanki oranında, yani dört bir yanı daha uzun ve geniş çocuklarla çevrili, ortalama cüssede bir çocuk olarak tutmaktı. Ve diğer oğlanların kendisine toplu operasyonlarının kalbi ve beyni gözüyle baktıklarını bilmesine rağmen Sabetha ne zaman eve gelse bu bir züğürt tesellisinden fazlası olmuyordu.

Centilmen Piçler'in içindeki yegâne bayan olmaya itirazı varsa bile bunu asla dile getirmeyen Sabetha bir mahkeme arzuhalcisinin yamaklığını yaptığı kapsamlı çıraklığından daha yeni dönmüştü ve o da bedensel bir gelişimin emarelerini taşıyordu. Hâlâ Locke'tan daha uzun boyluydu ve sıkıca örülmüş saçlarının doğal rengini kahverengi bir simyasal boyayla saklamayı sürdürüyordu. Fakat narin endamı ince gömleğine içeriden hafifçe baskı yapar gibiydi ve cam yuvadaki hareketleri Locke'un dikkatli gözlerine giderek belirginleşen daha başka kıvrımların ipuçlarını vermişti.

Kızın doğal duruşu yaşıyla doğru orantılı olarak gelişmişti ve her ne kadar Locke diğer üç oğlanın üzerindeki hâkimiyetini korusa da Sabetha onun çetedeki mevkiini ne küçümseyen ne de açık açık kabullenen, apayrı bir güçtü. Genç kız muhtemelen beşi arasında eşsiz bir özellik olduğu için Locke'un çekimine kapıldığı bir ciddiyete sahipti. Sanki bir tür minyatür yetişkinliğe atılmış, mesela Sanzaları tanımlayan zıpırca patavatsızlığı tümden es geçmişti. Bu hâliyle Locke'a eğitimlerinin onları götürdüğü yere bir an önce ulaşmayı diğer herkesten daha çok istiyormuş gibi görünüyordu.

"Genç bayan," dedi Peder Zincir, mutfağa girdiği sırada, "ve genç beyler, lütfen rahatınıza bakın. Çağrıma çabucak cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu nezaketinize sizi sonu hüsran ve sıkıntıyla bitecek bir yolculuğa çıkararak karşılık vereceğim. Siz beşinizin kendi aranızda yeterince didişmediğinize karar verdim."

"Kusura bakma ama," dedi Sabetha, "Calo ile Galdo'ya daha yakından bakacak olursan dediğinin doğru olmadığını anlarsın."

"Ah, onlarınki sadece bir iletişim biçimi," dedi Zincir. "Nasıl ki sen ve ben cümleler kurarak konuşuyorsak Sanza

ikizlerinin kendilerine has doğal etkileşimi de tamamen yellenmelerden ve vahşice yumruklaşmalardan oluşuyormuş gibi gözüküyor. Benim beşinizden asıl istediğim birbirinizle karşı karşıya gelmeniz."

"Yani birbirimize... vurmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Locke.

"Ben Sabetha'ya vurmaya gönüllüyüm," diye atıldı Calo, "ve Locke'un bana vurmasına!"

"Ben de Locke'tan dayak yemeye gönüllüyüm," dedi Galdo.

"Susun bakayım, sizi gidi şalgam beyinli sokak maymunları sizi," dedi Zincir. "Birbirinizle yumruklaşmanızı istemiyorum. Buna gerek yok. Hayır, bugüne dek size hem bireyler hem de bir grup olarak dünyayla karşı karşıya gelmenizi sağlayan pek çok görev verdim ve çoğu zaman beklentilerimin ötesine geçtiniz. Sanırım sizi bu rahat birlikteliğinizden koparmanın ve birbirinizle nasıl yarıştığınızı görmenin zamanı geldi."

"Ne tür bir yarış?" dedi Jean.

"Son derece eğlenceli bir yarış," dedi Zincir, kaşlarını kaldırarak. "Arkasına yaslanıp sizi seyredecek yaşlı bir adamın bakış açısından elbette. Çoğunuz üç-dört yıldır düzenli bir şekilde eğitim görüyorsunuz ve suça yönelik girişimlere duyduğunuz hevesi benzer bir eğitime sahip rakiplere karşı kullandığınızda neler olacağını görmek istiyorum."

"Öyleyse, şey, yanlış anlaşılma olmasın diye soruyorum," dedi Calo, "hiçbirimiz Jean'la kavga etmek zorunda kalmayacağız, öyle mi?"

"Akıl almaz ölçüde aptal değilseniz hayır."

"Peki," dedi Calo. "Planın nedir?"

"Sizi yaz bitene kadar burada tutacağım," dedi Zincir. "Çıraklıklarınıza bir müddet ara vereceksiniz. Hep beraber bu harikulâde havanın tadını çıkarabiliriz ve siz beşiniz şehrin dört bir yanında birbirinizin peşinden koşabilirsiniz. İlk olarak-" Bir parmağını kaldırıp Locke'a doğrulttu. "İşe senden

başlayalım. Veeeee…" Sabetha'yı gösterene kadar parmağını oynattı. "Senden!"

"Şey, nasıl yani?" dedi Locke. Sanki içinde kelebekler uçuşuyordu ve piç kurularının hepsi de tepeden tırnağa silahlıydı.

"Para Sayıcılar Yolu'nda biraz temel takip ve atlatma talimine ne dersiniz? Yarın öğleyin."

"Yüzlerce insanla çevriliyken," dedi Sabetha soğuk bir üslupla.

"Aynen öyle canım. Önünde saklanacak bütün bir gece varken birini takip etmek yeterince kolaydır. Sanırım artık daha zor bir şeye hazırsın. Yanına üstü açık bir el çantası alıp Para Sayıcılar Yolu'nun en güney ucuna gideceksin. Çantanın içinde her biri farklı renkte dört küçük ipek rulo olacak. Beş-altı metreden rahatlıkla görülebilecek şekilde. Bulunduğun yerden başlayarak semt boyunca sakin bir gezintiye çıkacaksın.

"Arkanda bir yerlerde Locke olacak. Belirli sayıda pirinç düğmelere sahip bir ceket giyecek ve bu düğmeler de nispeten yakın bir mesafeden kolayca sayılabiliyor olacak. Kurallar çok basit. Bana ipek ruloların renklerini söyleyebilirse oyunu Locke kazanır. Yok renkleri belli etmeden Para Sayıcılar Yolu'nu Çiftgümüş Yeşili'ne bağlayan Altınerim Köprüsü'nden geçebilirse oyunu Sabetha kazanır. Eğer Locke ceketindeki düğmelerin sayısını ona belli edecek kadar sakarsa *yine* Sabetha kazanır. Her ikinizin de tek bir cevap hakkı olacak; o yüzden doğruyu tutturana kadar kafadan atamazsınız."

"Dur bakalım," dedi Locke. "Benim kazanmamın tek bir yolu varken onun iki tane var, öyle mi?"

"Belki Altınerim Köprüsü'nü yakmayı deneyebilirsin," dedi Sabetha tatlı bir dille.

"Evet, Sabetha'nın kazanmak için iki yolu var," dedi Zincir, "ve Camorr'un şansına köprü taştan yapılma. Sabetha'nın koruması gereken bir paketi olacak. Ayrıca dediğim gibi sakin ve vakur bir tempoda yürümesi gerekecek. Koşmak veya

tırmanmak yok. Locke, senden olay çıkarmaman beklenecek ama daha geniş bir hareket serbestliğine sahip olacaksın."

"Ah."

"Birbirinize dokunmanız yasak. İpeklerin veya düğmelerin üstünü örtemezsiniz. Rakibinizin zarar görmesine veya zaptedilmesine yol açamazsınız. Ve ikiniz de diğer Centilmen Piçler'den yardım isteyemezsiniz."

"Öyleyse biz nerede olacağız?" diye sordu Galdo.

"Güvenle evde kalıp benim yerime basamaklarda oturacaksınız," dedi Zincir.

"Yok daha neler! Olanları görmek istiyoruz!"

"Müsabakanın ihtiyacı olmayan bir şey varsa," dedi Zincir, "o da yol boyunca bön bön bakan seyirciler. Ben yakınlarda kalıp her şeyi izleyeceğim. Döndüğüm zaman size her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacağıma söz veririm. Şimdi-" İki küçük deri kese çıkarıp Locke ile Sabetha'ya attı. "Operasyon fonlarınız."

Locke kesesini açtığında on gümüş solon saydı.

"Ne yapacağınızı düşünmek için önünüzde bütün bir gece var," dedi Zincir. "Canınızın istediği şekilde gidip gelebilirsiniz. Bir şeyler satın almak zorundaymışsınız gibi hissetmeyin; ama aldığınız takdirde de size verdiğim paradan daha fazlasını harcayamazsınız."

"Tüm bunlar ne için?" diye sordu Locke.

"Sizi güç bir durumda bırakmak ve böylece-"

"Sanırım," diye araya girdi Sabetha, "kazananın eline ne geçeceğini kastediyor."

"Ah," dedi Zincir. "Elbette. Eh, muazzam bir kişisel tatmin elde etmenin dışında, kazanan üç geceliğine akşam yemeğiyle ilgili görevlerini kaybedene devredecek. Uygun mu?"

Locke dönüp Sabetha'ya baktı ve kız kabul ettiğini göstermek için kafa sallayınca kendisi de aynı şeyi yaptı. Genç kız daha şimdiden düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ve oğlan artan heyecanına bir tutam endişe karıştığını hissetti.

Para keselerinden tutun da cesetlere kadar her şeyi fazla bir sıkıntı yaşamaksızın elde etmesini sağlayan kendi yeteneklerine sonuna kadar güveniyordu; fakat Sabetha'nın hünerlerine tamamen aşina değildi. Kızın tapınağın dışında geçirdiği süreler tüm oğlanlarınkinden daha fazlaydı ve dışarıdaki uçsuz bucaksız dünyada sayısız kötü sürpriz öğrenmiş olması mümkündü.

3

Sabetha birkaç dakika sonra müsaade istedi ve gerekli gördüğü hazırlıkları yapmak üzere gecenin içinde kayboldu. Locke bir Perelandro çırağının beyaz cüppesini alelacele üstüne geçirip onun peşinden koştu; fakat o Tapınak Semti'nin merkezi meydanının sıcak, dumanlı havasına ulaşana kadar genç kız çoktan gölgelere karışmıştı. Acaba oralarda bir yerde bekleyerek Locke'u seyrediyor, tıpkı oğlanın yapmaya çalıştığı gibi onu takip ederek ne işler çevirdiğini öğrenmeyi umuyor olabilir miydi? Bu düşünce onu kısa bir süre duraklattı; fakat ne yazık ki henüz elle tutulur bir plana sahip değildi, o nedenle Sabetha'nın bütün gece peşinde gezip gezmemesinin bir önemi yoktu.

Aklına daha iyi bir fikir gelmediği için gidip Para Sayıcılar Yolu'nda gezmeye ve semtin sembol yapıları konusunda hafızasını tazelemeye karar verdi.

Ellerini cüppesinin yenlerine sokup birbirine kenetledi ve kara kara düşünerek tez adımlarla yola çıktı. Dini kılığının kendisini potansiyel sıkıntılardan ve saldırılardan koruyacağına güveniyordu (zira seçtiği güzergâh hallice mahallelerden geçiyordu); o yüzden ayakları onu Para Sayıcılar Yolu boyunca getirip götürürken daldığı düşüncelerin girdabına kapıldı.

Büyük muhasebe bürolarının panjurları hava kardıktan sonra indirilmişti. Meyhanelerde ve kahvehanelerde in cin top oynuyor, leş gibi kokan kanalda her zamanki sarhoş eğlence trafiğine pek rastlanmıyordu. Locke yol boyunca

anıtlara, köprülere ve boşalalı çok olmuş meydanlara uzun uzun baksa da gökten herhangi ilham inmedi. Cesareti biraz kırılmış olarak eve döndüğünde Sabetha hâlâ ortalarda yoktu.

Locke kızın yukarıdaki tapınaktan cam tünele indiğini duymayı beklerken uyuyakaldı.

4

Öğleyin Para Sayıcılar Yolu eriyik bronzu andıran güneşin altında cehennem gibi yanıyordu; fakat Camorr'un üst sınıfından insanların korumaları gereken servetleri ve itibarları vardı. Önceki gece boş olan meydanlar aşırı giyimli kalabalıklarla dolu, kıpır kıpır bir şenlik yerine dönmüştü ve şimdi Locke ile Sabetha da onlara karışmaya hazırlanıyorlardı.

"İşte kıran kırana savaşacağınız cenk meydanı," dedi Zincir. "Sonunda biriniz dimdik ayakta kalırken diğerinize bulaşık yıkamak düşecek." Adam beline sıkıca sardığı gümüş tokalı üç ayrı kemer, siyah kadife bir pardösü ve incilerle bezeli bir yelekle modanın amansız doruklarına tırmanıyordu. Kıvırcık kahverengi bir peruğun üstüne geniş siperlikli, siyah bir şapka takmıştı ve yüzünden aşağı akan terler şehrin kanallarından en az birini doldurmaya yeterdi.

Locke sade bir beyaz gömlekle, siyah bir pantolonla ve şık pabuçlarla çok daha rahat bir şekilde giyinmişti. Pirinç düğmeli ceketini Sabetha iyice uzaklaşana dek Zincir tutacaktı. Kızın üstündeyse her ikisi de neredeyse tarçın rengi olan, koyu kırmızı bir keten elbise ile yalın bir ceket vardı. Saçları ve yüzü, son haftaların sıcağında ve rezilliğinde yeniden canlanan bir modaya uygun olarak sarkık gri peçelere sahip dört köşeli bir şapkanın altına gizlenmişti. Zincir tüm bu kıyafetleri dikkatle inceleyip uygun bulmuştu. Locke ile Sabetha mütevazı giyimli hizmetkârlar yahut tembel giyimli zengin çocukları zannedilebilir ve uslu durdukları sürece şüpheye ya da müdahaleye hedef olmaksızın oyunlarını oynayabilirlerdi.

“Eh, zaman geçiyor,” dedi Zincir, yere diz çöküp iki çocuğu kendisine doğru çekerek. “Hazır mısınız?”

“Elbette,” dedi Sabetha. Locke sadece başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

“Önce küçük hanım,” dedi Zincir. “Yirmi saniye önden başlayacak, sonra da konuştuğumuz gibi çantanı açacaksın. Ben de kalabalıkta sana paralel yürüyerek insafsız bir tanrı gibi performansını seyredeceğim. Hile yaparsanız kolay kolay unutamayacağınız bir şekilde cezalandırılacaksınız. Yürü bakalım.”

Sabetha kalabalığa karışırken Zincir de Locke’u pazısından sıkıca tuttu. Birkaç saniyenin ardından oğlanı çevirdi, kollarını kaldırttı ve ceketi giydirdi. Parmaklarını sağ klapada yukarı aşağı gezdiren Locke altı düğme saydı.

“Kolumu uzatıp seni kanatlanmaya bırakıyorum.” Zincir oğlanı hafifçe itti. “Şimdi avlan da şahin misin yoksa muhabbetkuşu mu görelim.”

Locke adamın itişinin kendisini kalabalığın akışına karıştırmasına izin verdi. Başlangıç konumu iyi gibi gözüküyordu. Yaklaşık otuz metre mesafedeki Sabetha kuzeye doğru ilerliyordu ve tarçın rengi elbisesini gözden kaybetmek zordu. Dahası, karmakarışık bir güruhtan ziyade küçük ve bilinçli gruplar hâlinde hareket etme eğilimindeki Para Sayıcılar Yolu müdavimlerinin bu tür bir iş için ideal bir kalabalık teşkil ettikleri oğlanın dikkatinden kaçmadı. Sabetha’yı kızın etrafında geçici bir süreliğine açılıp kapanan dar koridorlarda takip edecekti ve araları açılsa bile rakibinin ansızın saklanıvermesi pek muhtemel değildi.

Yine de heyecan kadar kaygı da duyan oğlan kendini bir şahinden ziyade bir muhabbetkuşu gibi hissediyordu, çünkü yeteneklerine ve koşullara güvenmenin ötesinde bir planı yoktu. Öte yandan Sabetha bin bir türlü plan kurmuş olabilirdi... Sırf Locke’un böyle *düşünmesini* sağlamak için mi dün gece birkaç saatliğine çekip gitmişti yoksa? “Pöh,” diye homurdandı, tiksintiyle. En azından Sabetha henüz hamlesini bile yapmadan önce kuşkuya kapılıp kendini paniğe sürüklemeyecek kadar akıllıydı.

Takibin ilk birkaç dakikası gergin fakat olaysız geçti. Locke aralarındaki mesafeyi birkaç adım kapatmayı becerdi, ki Sabetha'nın daha uzun bacaklara sahip olduğu düşünülürse bu hiç de hafife alınacak bir başarı değildi. O yürüdükçe Yol'un kendine has muhabbeti dört bir yandan etrafını sardı. Erkeklerle kadınlar karteller, yola çıkan ya da dönmesi beklenen gemiler, faiz oranları, skandallar ve hava durumu hakkında çene çalıyorlardı. Aslında bileşik faiz oranları gibi şeylere daha fazla değinilmesi haricinde bu konuşmaların daha aşağı semtlerdekinden pek de bir farkı yoktu. Eltopu ve kimin kimi becerdiği konularında kıtlık çekilmediği kesindi.

Locke o velvelede elini çabuk tutarak yola devam etti. Sabetha onun sinsice yaklaştığını fark ettiyse bile süratini arttırmadı. 'Vakur' kalması gerektiği için başka çaresi yoktu belki de. Yine de yer yer yolundan biraz saparak semtin kanal tarafından gitgide uzaklaştı ve Locke'un solundaki muhasebe bürolarının basamaklarına yaklaştı.

Locke arada bir kızın sağ omzundan gevşekçe sarkan çantayı görür gibi olsa da Sabetha son derece masumane gözüken küçük hareketlerle onu çoğu zaman sağ kalçasının önünde tutmayı başarıyor, rahatlıkla gözlerden uzak tutuyordu. Acaba planı bu muydu? Locke da kalabalığın arasında zikzaklar çizerken ceketindeki pirinç düğme sırasını elleriyle veya kollarıyla doğrudan gizlemeksizin, hareketlerini daima sol omzu ileri dönük şekilde yapmaya özen göstermeye başladı.

Eğer Zincir'in (bazen Locke'un sağında bir yerde sinsice yürüyen, iri bir süret olarak görülebiliyordu) bu tür hafif kural ihlallerine bir itirazı varsa bile henüz kalabalığın arasından fırlayıp da müsabakayı sonlandırmış değildi. Oğlan gözlerini kısarak beklenmedik tehlikelere karşı etrafını kolaçan etmeye birkaç saniye ayırdı, sonra da bakışlarını tekrar Sabetha'ya çevirdi ve kızı tam da bir karışıklık çıkarırken yakaladı.

Genç kız, Locke'un deneyimli gözlerinden kaçmayan, akıcı bir sahtekârlıkla iriyarı bir tüccara 'tosladı' ve adamın ipeklerle kaplı kıçının devasa yarıkürelerinden hafifçe sekti. Tüccar hızla arkasına bakarken Sabetha da çoktan Locke'un kendisini profilden görebileceği bir şekilde dönmeye

başlamıştı bile. Reverans yaparak özür diler ve çantasını vücudunun öteki tarafına gizlerken peçelerinin arasından dosdoğru Locke'a baktığına hiç şüphe yoktu. Tehlikeyi önceden sezen oğlan onunla aynı anda öteki tarafa dönerek kıza düğmesiz sol tarafının güzel bir manzarasını sundu ve fevkalâde önemli bir şey ararcasına sağ tarafını tararmış gibi yaptı. Mükemmel bir beraberlik.

Locke kızın şişman tüccara ne dediğini duyamayacak kadar uzaktaydı; fakat sözleri çabuk bir tatmin sağlamış olacak ki adam daha kendi işine dönemeden önce Sabetha kuzeye doğru hızla yol almaya başlamıştı bile. Derhâl takibe koyulan Locke'un suratı kıpkırmızı kesildi ve bunun tek sebebi havanın boğucu sıcaklığı değildi. Para Sayıcılar Yolu'nun güney kesiminin neredeyse yarısını geride bırakmışlardı; oyun alanının çeyreği daha şimdiden kullanılmıştı. Daha da kötüsü Locke'un da fark ettiği üzere Sabetha onun ceket düğmelerini saymakla uğraşıyorsa bile asıl amacı rakibini peşinden koşturtmaktı. Genç kızın tek yapması gereken Çiftgümüş Yeşili'ne çıkan son köprüyü aşana kadar oğlanın işini yokuşa sürmekti.

Sabetha sola doğru seğirtmeyi sürdürüp yüksek bir muhasebe bürosuna giderek yaklaştı. Pek çok çatkıya* sahip yapının ön yüzünde koca göbekli Ticaret Tanrısı Gandolo'nun -namı diğer Kasa Dolduran'ın- düzinelerce farklı temsilinin oyulduğu, dikdörtgen şeklinde sütunlar yer alıyordu. Genç kız binanın basamaklarını çıkıp o sütunlardan birinin arkasına geçti.

*** Bir binanın yan duvarının beşikçatıyla birleştiği yerde bulunan, üçgen şeklindeki kısım -*çn***

Oğlanın ceketine göz atabilmek için kurduğu bir başka tuzak mıydı bu? Dikkati elden bırakmayan Locke kıymetli düğmelerini Sabetha'nın bilinen son konumundan öteye çevirdi ve hızla sütunlara doğru yöneldi. Acaba kız muhasebe bürosuna mı girmeye çalışıyordu? Hayır, işte oradaydı-

İki Sabetha! Tarçın rengi elbiseler giyen ve koyu renkli uzun peçeler takan, birbirinin tıpatıp aynısı iki suret sağ omuzlarında küçük birer çantayla günışığına adım attı.

"Yapamaz," diye fısıldadı Locke. Ama belli ki yapmıştı. Geceleyin, Locke içi içini yiyerek karanlık sokakları arşınlarken, genç kız kendine hem bir yardımcı hem de birbirinin eşi kostümler bulmuştu. Sabetha ile dublörü sakin adımlarla şişman tanrının heykellerinden uzaklaşarak kuzeydeki Yedi Fener Köprüsü'ne, yani küçük müsabakalarının orta noktasına doğru ilerlediler. Kısacık ömrü boyunca Sabetha'ya dair aklına kazıdığı tüm kişisel özelliklere rağmen her iki kız da Locke'a birbirinden farksız gözüküyordu.

"Kurnazca," dedi oğlan, alçak sesle. Kızların arasında mutlaka saptayabileceği bir farklılık olmalıydı. Muhtemelen en iyi şansı çantalardı; kostümlerinin eşleştirilmesi en zor unsuru hiç şüphesiz onlardı.

"Kan yağmuru!" diye gürledi tok bir ses, Locke tekrar kalabalığa karıştığı sırada. Tam karşısından siyah-gri cüppelere bürünmüş bir adam kafilesi geliyordu. Pelerinlerindeki amblemlerde çaprazlanmış bir çekiç ile mala görünüyor, onların Kent Babası olarak da bilinen Morgante'nin -nizam, hiyerarşi ve sert yaptırımlar tanrısının- rahipleri olduğunu gösteriyordu. Her ne kadar hiçbir Therin tanrısına düşman gözüyle bakılmasa da hiç şüphe yok ki Morgante ile müritleri İsimsiz On Üçüncü olarak bilinen yarı kafirliğe en az müsamaha gösteren gruptu. Morgante cellatlara, inzibatlara ve yargıçlara hükmederdi; hiçbir hırsız O'nun tapınaklarından birine isteyerek adım atmazdı.

On iki kişiden oluşan siyah cüppeli kafile beraberlerinde demir bir kafes taşıyan, üstü açık bir at arabası itiyordu. Kafesin içine ayakta duracak şekilde zincirlenmiş, ince yapılı bir adam vardı ve vücudu ıslak, kanlı oyuklarla kaplıydı. Kafesin arkasındaysa çomaklı bir rahip bekliyor, elindeki sopa yaklaşık bir parmak uzunluğundaki pençemsi bir bıçakla son buluyordu.

"Kan yağmuru!" diye bağırdı rahiplerin lideri tekrar ve arkasındaki müritleri yanlarından geçen kalabalığa birkaç sepet uzattı. Bu bir seyyar adaktı demek. Sepetlere atılan her sikkeye karşılık kafesteki mahkûm bir diğer acı verici ama özenli kesiğe maruz kalacaktı. Adam Sabır Sarayı'nın

sakinlerinden biriydi muhtemelen ve bedenini böyle zalimce bir kullanıma sunarak sert bir cezadan (büyük ihtimalle bir uzvunun kesilmesinden) sakınmak istemişti. Locke zavallı adamcağıza daha fazla kafa yormadı, zira koyu kırmızı elbiseler giyen iki kız kafilenin öteki tarafında gözden kayboluyordu. Oğlan bir diğer tuzağın kendisini bekliyor olabileceği ihtimaline karşı daha geniş bir açıyla kafilenin etrafından dolaştı.

Kızlar öyle bir zahmete katlanmamıştı. Yedi Fener Köprüsü'ne doğru dümdüz yürüyorlardı ve Locke'un arayı daha fazla kapatmaya cesaret edemeyeceği kadar yakındılar. Köprü iki at arabasının ispitleri birbirine sürtmeksizin birbirinin yanından geçebileceği kadar genişse de meydanla kıyaslandığında çok daha dar olduğu kesindi ve kızlar kurnazca bir işe kalkışacak olsa bile arkasına saklanabilecekleri herhangi bir şeyden yoksundular. Locke avlarının temposuna ayak uydurdu ve arada yaklaşık otuz metre bırakarak onları bir uçurtma gibi takip etti. Müsabakayı yarılamışlardı ve daha en ufak bir ilerleme kaydedememişti!

Bütünüyle taştan olan Yedi Fener Köprüsü, uzun zaman önce ortadan kaybolan Atalardan kalma, huzur kaçırıcı herhangi bir oyuncağa sahip değildi. Korkulukları alçaktı ve Locke hafif eğimli kemerde adım adım ilerlediği sırada aşağıdaki kanalda yavaşça hareket eden düzinelerce teknenin güzel bir manzarasını görebiliyordu. İki rakibinin narin kırmızı şekillerine odaklandığı için görmezden geldiği bir manzara... O esnada araba trafiği yoktu ve Locke izlemeyi sürdürürken kızlar birbirlerinden ayrılarak köprünün zıt taraflarına yanaştılar, durakladılar ve suları seyredercesine bellerini büktüler.

"Hay ben böyle işin içine sıçayım," diye homurdandı Locke, o güne kadar hayatına girip çıkan az sayıdaki yetişkin rol modelinden duyduğu uzun küfür zincirlerini ilk kez taklit etmeye çalışarak. "Bendeki de tam eşek şansı." Şimdiki oyunları neydi? Onu süresiz olarak bekletmek ve güneşin tüm oyuncuları bir güzel pişirmesini sağlamak mı? Locke ilham bulmak için etrafına bakındı, sonra da gözlerini geldiği tarafa çevirdi.

Tarçın kırmızısı bir elbise giyen ve gri peçeli bir şapka takan *üçüncü* bir kız dosdoğru üzerine geliyordu. Aralarında yirmi metre bile yoktu ve kız o anda tam olarak meydandaki parke taşlarının köprü bendiyle buluştuğu noktadaydı. Locke'un kalbi herhangi bir saray akrobatının gurur duyacağı bir takla attı.

Oğlan çok şaşırmış gibi gözükmemeye çalışarak yeni gelene sırtını döndü. Madrabaz Bekçi aşkına, Sabetha'nın ilk kopyasının ortaya çıktığı bölgeyi tamamıyla gözden geçirmeyerek büyük bir aptallık etmişti. Ve şimdi de... evet, gözleri onu yanıltmıyordu; önündeki iki kız yavaş, sakin ve ölçülü hareketlerle ona doğru yaklaşıyordu. Locke kendi içine çöken bir kırmızı elbiseler üçgeninin ortasında mahsur kalmıştı. Çılgınca koşup kaçmadıkça -ki öyle bir davranış hem Zincir'e hem de Sabetha'ya rolünden caydığını ve oyundan çekildiğini gösterirdi- kızlardan birinin ceketindeki düğmeleri sayması işten bile değildi.

Tanrılar aşkına... Sabetha onu oğlan o sabah daha yatağından kalkmadan önce alt etmişti bile.

"Daha her şey bitmedi," diye mırıldandı kendi kendine, faydalanabileceği bir şey bulmak için çaresizce etrafı tarayarak. "Daha değil, *daha* değil." Az öncesine kadar duyduğu muğlak hüsranın yerini kaybetmenin -hayır, sadece kaybetmenin değil; etkilemek için sıcak demir çiviler yutmayı göze alacağı bir kızla giriştiği ilk müsabakada bu kadar büyük bir başarısızlığa uğramanın- insanı kan ter içinde bırakan o dehşeti almıştı. Yenilmek yalnızca onu utandırmakla kalmayacak, Sabetha'yı küçücük bir çocuktan başka bir şey olmadığına ikna edecekti. *Ebediyen*.

Locke'u kurtaran şey ani ve zekice bir ilham değil, tantanacılık zamanlarından kalma eski refleksleri, Gölgeler Tepesi'nde yaşadığı günlerde sokaklarda tek başına olay çıkarmak için kullandığı yakışıksız yöntemler oldu. Daha ne yaptığını bile fark etmeden kendini en yakın korkuluğun önüne atarak pirinç düğmeleriyle taşların arasında sadece birkaç santim kalıncaya dek eğildi. Sonra da bünyesindeki enerjiyi son raddesine kadar kullanarak kusarmış gibi yaptı.

“Haaarrrk,” diyerek öksürdü, tiksindirici bir senfoniye giriş babında, “hgggkk… höööööö-ğğğkkkk… HNNNNNN-ÖĞĞĞĞRRRKKK!” Çıkardığı sesler daha önce hiç olmadığı kadar inandırıcıydı. Titreyen bir kolla korkuluğa dayanmayı ihmal etmedi. Bu hep harika bir detay olagelmişti; yetişkinler ona hemen kanarlardı. Tiksinenler birkaç adım geri çekilirken acıma duygusuna kapılanların içi cız edecekti.

İnler, titrer ve öğürürken göz ucuyla etrafına bakındı. Yetişkin yayalar onunla aralarında epeyce mesafe bırakarak zengin ve meşgul insanlara özgü bir tarzda etrafından dolaşıyorlardı; başka birinin hasta uşağına yahut ulağına ilgi göstermenin kârlı bir tarafı yoktu. Kırmızı elbiseli rakipleriyse oldukları yerde kalakalmıştı ve peçeli hayaletler gibi öylece bekliyorlardı. Böyle bir anda ona yaklaşmaları şüphe çekici ve tehlikeli olurdu, öte yandan heykel gibi dikilmek de gereksiz bir ilgiye davetiye çıkarırdı. Locke kızların şimdi ne yapacağını merak ederken elde ettiği tek başarının beraberliği geri getirmek olduğunun farkındaydı; lâkin bu bile göz göre göre tuzağa düşmekten iyiydi.

“Sen öğürmene bak,” diye fısıldadı kendi kendine ve aynen öyle yaptı. Hayatı boyunca kurduğu onca plan arasında belki de en uyduruğu buydu; fakat bir sonraki hamleyi yapmak başka birine kalmıştı.

“Neler oluyor?” Otoriter bir kadın sesi duyuldu. “Derdini anlat çocuk.”

Anlaşılan hamle yapma sırasına sahip olan o başka biri şehir inzibatlarının hardal sarısı ceketini giyiyordu.

“Kahvaltına mukayyet olamadın, ha?” Muhafız kadın çizmesinin ucuyla Locke’u dürttü. “Bak, illâki kusacaksan git köprünün sonunda kus.”

“Bana yardım et,” diye fısıldadı Locke.

“Kendi başına ayağa kalkamıyor musun?” Kadın yanına çömelirken köseleden yapılma dövüş koşumu gıcırdadı ve kemerine asılı copu yere çarptı. “Bana bir dakika-”

“Hasta değilim!” Locke bir eliyle muhafıza yaklaşmasını işaret ederken vücuduyla bu hareketi diğer herkesten gizledi.

“Eğil lütfen. Tehlikedeyim.”

“Sen ne saçmalıyorsun?” Kadın temkinli davranmasına rağmen Locke’a biraz daha yaklaştı.

“Tepki gösterme. Bunu hemen sakla.” Locke o ana kadar hiç harcamadığı gümüş sikkelerle dolu, küçük kesesini kendi sağ elinden kadının sol eline aktardı. “Burada on solon var. Efendim çok zengindir. Bana yardım edersen adını unutmaz.”

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı kadın. Locke kesedeki paranın kadının birkaç aylık maaşına denk geldiğini biliyordu. Acaba böyle bir rüşvet karşılığında işbirliğine yanaşır mıydı? “Neler oluyor?”

“Tehlikedeyim,” diye mırıldandı Locke. “Takip ediliyorum. Adamın biri efendim adına taşıdığım mesajları istiyor. Buranın güneyindeki meydanda beni iki kez yakalamaya çalıştı.”

“Öyleyse seni karakoluma götüreyim.”

“Hayır, hiç gerek yok. Beni bu köprünün kuzey yakasına ulaştır yeter. Tutuklanmışım gibi beni kaldırıp taşı. Öyle yaptığını görürse burada oyalanmaz. Gidip efendilerine inzibatın eline düştüğümü söyler. Arayı biraz açtıktan sonra da beni bırakırsın, olur biter.”

“Seni bırakmak mı?”

“Tabii. Beni yere indir, sonra da sert bir dille ikaz edip serbest bırak.”

“Öyle bir şey kurallara son derece aykırı görünür.”

“Sen inzibatsın. Canın ne isterse yapabilirsin. Kimse de kalkıp bir laf etmez!”

“Hâlâ emin-”

“Bak, hiçbir yasayı çiğnemeyeceksin. Sadece bana yardım edeceksin.” Locke inzibatı avucuna düşürmek üzere olduğunun farkındaydı. Kadın çoktan onun parasını almıştı; şimdi her şey mükâfatı biraz arttırmaya kalıyordu. “Beni bu köprüden uzaklaştırırsan efendim sana o paranın iki mislini verir. Hem de gözünü bile kırpmadan.”

Muhafız bu sözlere birkaç saniye kafa yorarmış gibi gözüktü, ardından ayağa kalktı ve Locke'u ceketinin arkasından sıkıca tuttu. "Sen hasta falan değilsin!" diye bağırdı. "Olay çıkarmaktan başka bir halt yediğin yok!"

"Hayır, lütfen!" diye haykırdı Locke, bir fikir değişikliğine değil de parası peşin ödenmiş bir gösteriye tanıklık ettiğini umarak. Muhafız onu yerden kaldırdı, sol kolunun altına aldı ve sert adımlarla kuzeye yürüdü. İyi giyimli seyircilerden bazıları gevrek gevrek gülse de Locke'un doğaçlama taşıtı onu küçük düşmesine ramak kalan olay mahallinden uzaklaştırırken herkes yoldan çekildi.

Oğlan aldatmaca olduğunu umduğu şeyde kendi üzerine düşeni yerine getirmek için çırpınıp debelendi. Kıvranmalarından bazıları fazlasıyla gerçekti, zira kadının cop sapı kaburgalarına batarak diğer her açıdan şaşırtıcı derede rahat geçen yolculuğun keyfini kaçırıyordu. En azından hayati öneme haiz düğmeleri muhafızın gövdesine bakacak şekilde taşınıyordu.

Locke yan yatmış görüş alanını taradığında önündeki iki kırmızı elbiselinin iyice sola kaçmış olduğunu ve hem kendisinden hem de geçici bir süreliğine ehlileştirdiği sarıceketliden uzak durduğunu görüp sevindi. Acaba Sabetha sahiden de isteği dışında zaptedildiğine inanır mıydı? Muhtemelen hayır, ama artık suç ortaklarıyla beraber yeni bir saldırı planı hazırlaması gerekecekti. Artık onlar her kimse...

Öte yandan, onu zapt eden kadına karşı koyarmış gibi yapmayı sürdürürken kendi planları hızla ilerleme kaydediyordu. Kızlarla arayı iyice açtığında nihai hedeflerine, yani Altınerim Köprüsü'ne çıkan yolu kesebilirdi. Ve orada kendini tekrar üçe karşı bir dezavantajlı durumda bulsa bile en azından gerçek Sabetha'yı saptamak için daha fazla zamanı olurdu.

Çırpınan, hırıldayan ve yumruklar savuran Locke nihayet köprünün öteki ucundan kuzey meydanına indirildi. Para Sayıcılar Yolu'nun gerçek güçleri -para ve kredi ağları tüm kıtaya yayılan Meraggio ve Bonaduretta gibi muhasebe büroları- burada konuşlanıyordu işte.

"Bana dişlerini döktürtme," diye homurdandı muhafız kadın, bilhassa kalabalık bir seyirci grubu yanlarından geçerken. Locke kadının tiyatroculuk yeteneğine içinden alkış tutmadan edemedi; sarceketli olsun veya olmasın keskin içgüdülere sahipti. Artık tek yapmaları gereken Locke'u yere bırakabileceği uygun bir yer bulmaktı ve ondan sonra-

"Ah, inzibat, İnzibat, *lütfen* bekle!" Locke, Sabetha'nın sesinden önce koşturan ayaklarının yumuşak patırtısını işitmiş ve çılgınca kıpırdanarak genç kız yanlarına ulaşmadan önce onu tespit etmeye çalışmıştı. Fakat artık çok geçti; dört köşeli şapkasının peçesini kaldırmış olan Sabetha muhafızın öteki tarafındaydı ve elinde koyu renkli, küçük bir kese tutuyordu. "Bunu düşürdün İnzibat!"

"Neyi düşürdüm?" Kadın Sabetha'dan tarafa dönerken Locke'u da dosdoğru ona bakacak şekilde çevirdi. Genç kızın yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve üstü açık çantasını izah edilemeyecek bir şekilde öylece omzunda asılı bırakmıştı. Locke oraya tıkıştırışmış dört küçük ipek rulosuna ağzı bir karış açık vaziyette bakakaldı: kırmızı, yeşil, siyah ve mavi.

"Yanılıyor olmalısın çocuk."

"Hiç de bile. Kendi gözlerimle gördüm. Bunun sana ait olduğuna *eminim*." Sabetha küçük keseyi tıpkı Locke'un kısa bir süre önce yaptığı gibi inzibatın boştaki eline tutuşturdu ve o esnada kadına iyice yaklaşıp sesini alçalttı. "Orada dört solon var. Lütfen, lütfen küçük kardeşimi bırak."

"Ne?" İnzibat şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi gözükse de keseyi akıcı bir refleksle ceketine soktuğu oğlanın dikkatinden kaçmadı. Bu sarıceketlinin rüşvetleri ortadan kaybetmekte tecrübeli olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

"Niyetinin olay çıkarmak olmadığından eminim," dedi Sabetha, sesine çaresizce bir kaygı tınısı katarak. "Yalnız başına dışarı çıkmaması gerekiyordu. Aklı pek başında değildir de."

"Hey," dedi Locke, durumun kontrolünü biraz daha kaybederse ipeklerin rengini bilip bilmemesinin fazla bir önemi kalmayacağını fark ederek. Sabetha ne halt ettiğini sanıyordu ki? "Dur bir daki-"

"Kardeşim *tam* bir geri zekâlıdır," diye fısıldadı Sabetha, inzibatın boştaki elini sıkarak. "Yanında bir refakatçi olmadan gezmesi güvenli değildir! Kafasından öyküler uydurup durur, anlarsın ya? Lütfen... bırak onu eve götüreyim."

"Ben... nasıl... bak şimdi-"

Belli ki muhafızın kısa bir süre önceye kadar tıkır tıkır işleyen beyninin çarklarından bir-iki tanesi yerinden çıkmak üzereydi. Locke korkuyla büzüldü. Ansızın geniş, koyu renkli bir cüsse Locke'un inzibatı ile Sabetha'nın tarçın kırmızısı suretinin arasına girip genç kızı nazikçe kenara itti.

"Ahhhhhhhhh, İnzibat Hanım, kaybettiğim iki paketi bulmanıza ne kadar sevindim anlatamam," dedi Zincir. "Siz bir çalışkanlık abidesi, harikulade bir kadın, cennetten gelen bir armağansınız. Elinizi sıkmadan dünyada bırakmam."

Artık iyice afallayan muhafızın avucuna birkaç dakika. içinde üçüncü defa ufak bir para kesesi tutuşturuldu. Bu seferki çocuklarınkine nazaran çok daha hızlı ve akıcıydı; Locke ustasının avucundaki koyu renkli nesneyi sırf mümkün olan en uygun pozisyonda tutulması sayesinde seçebilmişti.

"Iıı... şey, bayım, ben..."

Zincir eğilerek kadının kulağına birkaç hızlı cümle fısıldadı. O daha sözünü bile bitirmeden kadın Locke'u nazikçe yere bıraktı. Başka ne yapacağını bilemeyen oğlan Sabetha'nın yanına geçti, sonra da bütünüyle zararsız bir izlenim vermek için tasarladığı ve sıkça başvurduğu bir yüz ifadesi takındı.

"Ahhh," dedi inzibat. Zincir'in rüşveti de ceketinin içindeki diğer iki keseye katıldı.

"Aynen öyle," dedi Zincir, gülümseyerek. "On İki'nin takdisi sizinle olsun ve üstünüze nur yağmurları yağsın sevgili İnzibat. Bu ikisi sizi daha fazla zahmete sokmayacak."

Zincir neşeli bir tavırla el salladı (muhafız da en az onun kadar neşeli bir karşılık verdi), sonra da dönüp Locke ile Sabetha'yı meydanın doğu kıyısına, kiralık yolcu teknelerine ayrılmış geniş bir iskeleye inen merdivenlere doğru itekledi.

"Küçük suç ortaklarına ne oldu?" diye fısıldadı Zincir.

“Sarıceketlinin peşine düştüğümde onlara ortadan kaybolmalarını söyledim,” cevabını verdi Sabetha.

“Güzel. Şimdi çenenizi kapayın ve ben bir tekne ayarlarken uslu durun. Burada kalmamız hiç iyi olmaz.”

İskelenin kıyısında sulara batıp çıkan bir gondol hariç yakındaki tüm deniz taşıtları ya oradan ayrılıyor ya da geçip gidiyordu. Ona da cebinden bir para kesesi çıkarmakta olan, orta yaşlı bir işadamı binmek üzereydi. Zincir akıcı bir hareketle adamın önüne geçti ve eliyle gondolcuya tuhaf bir selam verdi.

“Geç kaldığımız için kusura bakma,” dedi Zincir. “Bir arkadaşımızın arkadaşına ulaşmak için çok acelemiz var ve bunun doğru tekne olduğundan adım gibi eminim.”

“Doğrunun en doğrusu bayım.” Güneşin altında kala kala at dışkısı kadar kararmış olan gondolcu sıska ve genç bir adamdı. Saman sarısı sakalları kirli mavi tuniğinin ortasına kadar sarkıyordu ve üzerine takıp takıştırdığı gümüş-fildişi muskalar o kadar çoktu ki başını her hareket ettirişinde adam resmen şıngırdıyordu. “Bayım, ne kadar özür dilesem azdır ama beklediğim beyefendi buydu.”

“Beklediğin mi?” Para saymakla meşgul olan işadamı şaşırarak kafasını kaldırdı. “İyi de daha yeni yanaştın!”

“Öyle bile olsa önceden verilmiş bir sözüm vardı. Şimdi rica etsem-”

“Hayır, hayır, bu benim teknem!”

“Hatanızı düzeltmek yüreğimi sızlatıyor ama,” dedi Zincir, Sabetha’yı gondola iterek tekneye el koyma işlemini nihayete erdirirken, “teknenin bu eli sırıklı delikanlıya ait olduğunu belirtmek zorundayım.”

“Ve o tekne maalesef ve hâlihazırda dolu,” diye belirtti gondolcu.

“Sizi gidi arsız, saygısız rıhtım pislikleri! Buraya önce ben geldim! Sakın o tekneye çıkayım deme çocuk!”

Locke bu sözleri işittiği sırada Sabetha’yı takip etmekteydi. Orta yaşlı işadamı elini hızla uzatıp oğlanı ceketinin önünden

kavradı. Zincir de aynı hızla ona elinin tersiyle öyle sert bir tokat attı ki işadamı Locke'u derhâl bırakarak geriye doğru iki adım sendeledi. Neredeyse kanala düşecekti.

"Çocuklarıma bir daha elini sürersen," dedi Zincir, Locke'un o güne kadar benzerini duymadığı bir ses tonuyla, "seni öyle küçük parçalara doğrarım ki kentteki hiçbir fahişe hangi pörsük parçayı emeceğini bilemez."

"Köpek!" diye bağırdı işadamı, bir elini kanayan dudaklarına götürerek. "Aşağılık hergele! Senin kim olduğunu öğreneceğim; adını ve adamımın seni nerede bulabileceğini. Bil ki bunun hesabını senden-"

Zincir bir kolunu yabancının boynuna attı, sonra da talihsiz adamcağızı kendine doğru çekip kulağına sertçe bir şeyler fısıldadı. Yine, sadece birkaç cümle... Sonra da onu iterek uzaklaştırdı. İşadamının renginin ne kadar solduğunu görmek Locke'u hayrete düşürdü.

"Ben... şey, ben... anlıyorum," dedi adam. Dilini döndürmekte zorlanırmış gibi bir hâli vardı. "Şey, en içten özürlerimi sunarım. İzninizle-"

"Yıkıl karşımdan."

"Hayhay!"

Adam Zincir'in talimatına derhâl uydu ve Gözsüz Rahip dönüp Locke'un tekneye çıkmasına yardım etti. Oğlan pruvadaki bir oturağa yerleşen Sabetha'nın hemen yanına çöktü. Bacağı kızınkine sürttüğü zaman yanaklarında hissettiği kızarıklığın güneşle hiçbir ilgisi yoktu. Zincir iki çocuğun karşısındaki oturağa yerleşirken gondolcu da teknesini rıhtımın taşlarından kanalın sakin, balçıklı sularına itti.

Locke o esnada Sabetha'ya bu kadar yakın olmaktan ne kadar heyecan duyuyorsa Zincir'in yaptıkları karşısında da aynı oranda huşu duyuyordu. Sarıceketlileri parmağında oynatmak, teknelere el koymak, zengin adamların ödünü patlatmak... Üstelik rüşvetler hariç tüm bunları sadece birkaç sözcük fısıldayarak yapmıştı. Acaba neleri biliyor, kimleri tanıyordu? Capa Barsavi'nin hiyerarşisindeki asıl yeri neydi?

“Nereye?” diye sordu gondolcu.

“Tapınak Semti, Vanaportha iskelesi,” cevabını verdi Zincir.

“Kimlerdensiniz?”

“Centilmen Piçler.”

“Sizi duymuştum. Cebi dolularla içli dışlı olduğunuza göre herhâlde durumunuz epey iyidir.”

“Geçinip gidiyoruz işte. Sen Eksik Diş’in delikanlılarından mısın?”

“Tam üstüne bastın kardeşim. Kendimize Aklı Evveller deriz. Mekânımız batı Darlık’tır. Bazılarımız kanallarda keriz avlayarak iyi para kazanırız. Ama son zamanlarda işler boktan.”

“Al sana yolculuğumuzun rahat geçmesi için Dük’ün bir resmi.” Zincir arkasındaki oturağa şak diye bir altın tirin koydu.

“Bu akşam sıhhatine içeceğim dostum. Yalanım yok.”

Zincir gondolcuyu işiyle baş başa bırakıp Locke ile Sabetha’ya doğru döndü, onlara iyice sokuldu ve ellerini önünde kavuşturdu “Pekâlâ, az önce Para Sayıcılar Yolu’nda gördüğüm o kahrolasıca şey de neydi öyle?” diye sordu usulca. “İkinizden biri o rezaleti anlaşılır bir dille tercüme edebilir mi?”

“Altı düğmesi var,” dedi Sabetha.

“Kırmızıyeşilsiyah*mavi*!” diye atıldı Locke.

“Hadi oradan,” dedi Zincir. “Müsabaka bitti. Beraberlik ilan ediyorum. Teknik bir ayrıntıyla kapağı zafere atmak yok.”

“Eh, denemeye mecburdum,” dedi Sabetha.

“Belki de çıkarmamız gereken ders budur,” diye mırıldandı Locke.

“İş gerçekten ama gerçekten bitene kadar bitmiş sayılmaz,” dedi Sabetha. “Ya da onun gibi bir şey işte.”

“Benim gözde öğrencilerim,” dedi Zincir, iç geçirerek. “Bazen kalabalık bir meydanda birbirini kovalama yarışı

sadece kalabalık bir meydanda birbirini kovalama yarışıdır. Gel seninle başlayalım Locke. Planın neydi?"

"Şeyyy..."

"Bak, ister inan ister inanma ama 'tanrılar nasılsa rızkını verir' gerçek bir plan değildir evlat. Fevkalâde bir doğaçlama yeteneğine sahipsin, fakat o yeteneğin seni yüzüstü bıraktığında resmen yere çakılıyorsun. Bir sonraki hamleni hep önceden düşünmelisin, tıpkı Dükü Yakala'da olduğu gibi. O ceset meselesinin altından nasıl kalktığını hatırlıyor musun? Az öncekinden daha iyisini yapabileceğini adım gibi *biliyorum*."

"Ama-"

"Sıra Sabetha'da. Görebildiğim kadarıyla Locke avucundaydı. Sen arkadakiydin, değil mi? Hani o ilk ikisini kuzeye doğru kovaladıktan sonra geriden gelen?"

"Evet," dedi Sabetha, temkinli bir üslupla.

"O kopyacıları nereden buldun?"

"Pencerelerdeyken tanıdığım kızlar. Artık büyükçe çetelerde çıraklık ediyorlar. Dün gece elbiseleri aşırıp planı gözden geçirdik."

"Ah," dedi Zincir. "İşte az önce bahsettiğim o kavram tam olarak bu Locke. Bir *strateji*. Arkadaşlarının çantalarında ne vardı?"

"Renkli yünler," dedi Sabetha. "Bulabildiklerimizin en iyisi oydu."

"Fena değil. Yine de genç Efendi Plansız'la berabere kalmaktan öteye geçemedin . Onu faka bastırmıştın ve... sonra ne oldu?"

"Eh, hastalanmış numarası yaptı. Sonra da o sarıceketli gelip onu enseledi. Ben de... ben de ona yardım etmenin diğer her şeyden daha önemli olduğunu düşündüm."

"Bana yardım etmek mi?" diye atıldı Locke, şaşkınlıkla ağzından tükürükler saçarak. "Bana yardım etmek de ne demek? Beni kaldırıp kuzeye taşısın diye o kadına on solon verdim!"

“Seni gerçekten yakaladığını sanmıştım!” Sabetha’nın açık kahverengi gözleri karardı ve yanakları gül pembesine çaldı. “Seni küçük puşt. Seni *kurtardığımı* sanıyordum!”

“Ama... neden?”

“Peşinize takıldığım zaman yerde hiçbir şey yoktu!” Sabetha peçeli şapkasını eline aldı ve saçlarındaki lakeli tokaları öfkeyle çıkardı. “Köprüde hiç kusmuk göremedim. Aynı şeyi sarıceketlinin de fark ettiğini ve yalanını yakaladığını zannettim!”

“Yani *yanlış kustum* diye enselendiğimi mi sandın?”

“Bir sokak tantanacısıyken ne tür karışıklıklar çıkarabildiğini biliyorum.” Sabetha başını sallayarak saçlarını açtı; simyasal yöntemlerle üzerlerinde oynama yapılmış olsun veya olmasın, Locke’un kalbi göğsünü delecek gibi oldu. “Öyle detaylı bir oyun göremeyince tongaya bastığını düşündüm! Kalan bütün paramı o kadına verdim!”

“Bak, ben... belki *küçükken* parmağımı boğazıma sokuyordum ama... bunu *sürekli* yapacak hâlim yok!”

“Mesele o değil!” Sabetha kollarını göğsünde kavuşturup başını öteye çevirdi. Artık Videnza’nın kuzeyindeki uzun, eğimli kanalda doğuya gidiyorlardı ve Locke genç kızın ötesindeki arduaz çatıların arasından yükselen Sabır Sarayı’nın koyu, basık suretini görebiliyordu. “Kaybetmek üzere olduğunun farkındaydın, bir planın yoktu, o yüzden olay çıkarıp her şeyi allak bullak ettin! Kazanmaya çalışmıyordun bile; beceriksizlik ettin, o kadar. Ve ben de sana inanarak aynı şeyi yaptım!”

“Eninde sonunda böyle bir şeyin olacağından korkuyordum,” dedi Zincir, dalgın bir ses tonuyla. “Diğer Dürüst Vatandaşlarla kullandığımızdan daha kapsamlı bir işaret diline ihtiyaç duyduğumuzu düşünüyorum. Bir tür özel şifremiz olursa vurgun yaparken birbirimize derdimizi anlatabiliriz.”

“Hayır, Sabetha, bak,” dedi Locke, Zincir’i duymadan. “Beceriksizlik falan etmedin, harikaydın, kazanmayı sen hak-”

“Aynen öyle,” dedi kız. “Ama kaybetmediğin için *kazanamadım*.

“Bak, yarışmadan çekiliyorum. Zafer senindir. Konuştuğumuz gibi üç gün boyunca mutfaktaki tüm görevlerini ben-”

“Senden *çekilmeni* falan istediğim yok! Bana sadaka verir gibi acımanı istemiyorum.”

“Ben... benimkisi acımak değil, ciddiyim! Ben sadece... beni gerçekten kurtardığını sandın. Sana borçluyum! Görevlerini üstlenmek *istiyorum*. Bu benim için bir zevktir. Hatta bir... bir *ayrıcalıktır*.”

Sabetha tekrar oğlana doğru dönmese bile uzun, sessiz bir an boyunca onu göz ucuyla süzdü. Zincir tek kelime etmedi; âdeta taş kesilmişti.

“Beceriksiz ahmak,” diye homurdandı Sabetha sonunda. “Cezbedici olmaya çalışıyorsun. Eh, beni cezbetmene izin vermeyeceğim Locke Lamora.”

Sabetha oturakta yana kaydı ve gondolun küpeştesini sırtı tamamen oğlana dönecek şekilde, iki eliyle birden kavradı. “En azından bugünlük,” diye ekledi sonrada, usulca.

Kızın öfkesi Locke’un canını bir eşekarısı yutmuşçasına yaktı; fakat acısı daha sıcak, daha güçlü bir duygunun içinde kaybolup gitti. Bu duygu adeta kafatasını şişirdikçe şişiriyor ve onu bir yumurta gibi çatlatmakla tehdit ediyordu.

Görünürdeki tüm ilgisizliğine, aşılmazlığına ve kızgınlığına rağmen Sabetha onun gerçekten de tehlikede olduğunu sandığı anda müsabakayı bir kenara bırakacak kadar Locke’a değer veriyordu.

Yetmiş Yedinci Perelandro Yılı’nın adamı canından bezdiren o bitmek bilmez sıcak yaz aylarında Locke bu gerçeğe bir muska gibi sımsıkı sarıldı.

Kesit (I)

YAKIT

Düşüncenin zamansızlığında ve uzaysızlığında entrikaların tanığı olmazdı. Yaşlı adamın zihni iki yüz kilometrelik havayı ve suyu bir çırpıda kat etti. Dört halkalı biri için bu çocuk oyuncağıydı. Mevkidaşı ona derhâl cevap verdi.

Halloldu mu?

Camorrlular teklifi kabul etti. Tıpkı sana söylediğim gibi.

Ondan hiç şüphemiz yoktu. Sabır'da ikna kabiliyetinden yana bir noksanlık olduğu söylenemez.

Artık hareket hâlindeyiz.

Lamora o kadar hasta mı?

Arşidama bu işi çok fazla erteledi. Ciddi bir hata.

Üstelik ilk hatası da değil. Ya Lamora ölürse?

Timsalin Tannen'ı ezer geçer. Tannen çetin ceviz ama daha şimdiden üzerinde bir yasın yükünü taşıyor.

Lamora'yı... erken bir vedaya teşvik edemez misin?

O kadar ileri gitmeyeceğimi sana söyledim. Arşidama'nın gözü önündeyken olmaz! Canımın benim için hâlâ bir önemi var.

Elbette kardeşim. Uygunsuz bir teklifti. Beni affet.

Ayrıca Sabır onu sırf senin tepeni attırmak için seçmedi. Lamora'yla ilgili henüz anlamadığın bir şey var.

Niçin bilgi yerine ipucu verip duruyorsun?

Yaptığımın öğrenilmesi riskine giremem. Bu konuda olmaz. Emin ol ki bu mesele beş yıllık oyundan çok daha derine iniyor ve Sabır yakında her şeyi açık etmeye niyetli.

Bak, işte ŞİMDİ endişelendim.

Endişelenmemelisin. Oyunu oyna yeter. Eğer Lamora'yı kurtarabilirsek timsalin yoğun bir altı hafta geçirecek.

Hazırlıklarımız çoktan tamamlandı.

Güzel. Öyleyse kendine dikkat et. Her ne olursa olsun yarın Karthain'e geliyoruz.

Konuşma başından sonuna kadar üç kalp atışı sürdü.

Üçüncü Bölüm
KAN, NEFES VE SU

1

Lashain limanının üstündeki gökyüzünü sırlayan kömür balçığı rengindeki çalkantılı bulutlar, yıldızlardan veya aylardan gelen ışığın tek bir huzmesine bile geçit vermiyordu. Sabır'ın adamları Locke'un sedyesini faytondan indirip çiseleyen yağmurun altında rıhtımlara doğru taşırken Jean dostunun yanından ayrılmadı. İskelelerde demirli bir düzine geminin serenleri rüzgârda sallandıkça gıcırdamaktaydı.

Etrafta Lashain muhafızları ve çeşitli türde memurlar gezinmesine rağmen hiçbirinin Locke'un etrafındaki kafileye ilgi duyar gibi bir hâli yoktu. Genç adamı pruvasına kırmızı fener asılı bir şalupanın beklediği, taş bir iskelenin kenarına kadar taşıdılar.

Sabır'ın hizmetkârları sedyeyi şalupadaki kürek sıralarının ortasına bıraktı, sonra da küreklerin başına geçtiler. Jean dostunun ayakucuna otururken Sabır da tek başına pruvaya yerleşti. Kadının ilerisine bakan iriyarı adam sularda birer ürpertiyi andıran, alçak siyah dalgalar görebiliyordu. Tuzlu suyun kokusuna ve tortusuna iyice alışmış olduğundan Amathel'in taze kokularında garip bir eksiklik varmış gibi hissediyordu.

Hedefleri birkaç yüz metre açıkta, limanın kuzey ağzında yüzen bir brikti. Geminin kıç fenerleri, kaptan kamarası pencerelerinin üstüne boyanmış isme *-Göğebakan-* gümüşi bir ışık düşürmekteydi. Jean'ın görebildiği kadarıyla nispeten yeni bir gemiydi. Bocasına girdikleri sırada geminin belindeki vince bir askı bağlayan bazı adamlarla kadınları fark etti.

"Ahhh," dedi Locke nahifçe. "Ne kadar küçük düşürücü. Sabır, beni oraya kadar uçursan falan olmaz mı?"

“İrademi kullanarak pek çok alelade numara yapabilirim.” Kadın başını çevirip gülümsemeden ona baktı. “Ama sanırım gücümü yakında olacaklara saklamamı yeğlersin.”

Vincin askısı ucundan birkaç gevşek halat sarkan, basit bir takviyeli kösele ilmekten ibaretti. Jean halatları kullanarak dostunu askıya bağladı, ardından yukarıdakilere işaret verdi. Halatların ucundan bir kukla gibi sarkan Locke şalupadan yükseldi, bir-iki defa brigin bordasına çarptı ve birkaç çift el tarafından güvenle geminin beline alındı.

Jean bindirme ağına tutunarak kendini yukarı çekti ve mürettebat Locke’un halatlarını çözmeye başladığı sırada güverteye vardı. İriyarı adam onları hafifçe kenara itti, Locke’u kendi elleriyle askıdan çıkardı ve halatlar Sabır’ı almak için tekrar aşağı indirilirken dostunun ayakta durmasına yardım etti. Beklerken bir müddet *Göğebakan*‘ı gözden geçirdi.

İncelemeleri sudayken edindiği ilk izlenimlerini pekiştirdi. Genç denebilecek bir gemiydi; hoş bir kokuya ve gergin selviçelere sahipti. Fakat güvertede hepsi de vinci işleten şu dört kişinin dışında başka hiç kimseye rastlamadı. Ayrıca brik anormal derecede sessizdi. Rüzgâr, su ve tahta sesleri yerli yerindeydi; fakat insanlara ait unsurlar, yani koşuşturmacalar, öksürmeler, mırıldanmalar ve alt güvertelerdeki horultular eksikti.

“Teşekkürler,” dedi Sabır, askı onu da güverteye çıkardığında. Kadın kösele ilmekten zarifçe indi, sonra da Locke’un omzunu sıvazladı. “Kolay kısmı bitti. Yakında işe koyulacağız.”

Sabır’ın hizmetkârları da bordadan gemiye tırmandılar, katlanır sedyeyi bir kez daha açtılar ve Locke’u ona yatırmasında Jean’a yardım ettiler.

“Denize açılın,” dedi kadın, “ve konuklarımızı kaptan kamarasına götürün.”

“Peki ya şalupa Arşidama?” Konuşan kişi yağmurluk giyen, tıknaz ve gri sakallı bir adamdı. Kapüşonu inik olduğuna göre belli ki yağmurun kel kafasından akıp gitmesine itirazı yoktu.

Sağ göz yuvası göreni ürperten bir yara dokusu ve gölgeli oyuklar yığınından ibaretti.

"Bırakın gitsin," dedi Sabır. "Zaten yeterince geciktik."

"Hem dün hem de ondan önceki akşam aynı şeyi Arşidama'ya söylediğimi hatırlatmak bana düşmez ama-"

"Evet Buzilik," dedi kadın. "Sana düşmez."

"En doğrusunu siz bilirsiniz hanımım." Adam döndü ve genzini temizleyip bağırdı. "Demir alın! İstikametimiz kuzey-kuzeydoğu! Hızımızı sabit tutun!"

"Kuzey-kuzeydoğu, hız sabit, hayhay," dedi sesi bıkkın çıkan bir kadın, vinci sökmekte olan gruptan ayrılarak.

"Başka mürettebat almayacak mıyız?" diye sordu Jean.

"Niye ki?" dedi Sabır.

"Şey... rüzgâr kuzey-kuzeydoğudan esiyor. Yol almak için deli gibi tiramola etmeniz gerekecek ve görebildiğim kadarıyla gemide sadece yedi-sekiz kişi çalışıyor. Bu sayı limandayken onun bakımını yapmaya bile-"

"Tiramola," diye mırıldandı Buzilik denen adam. "Ne kadar antika bir fikir. Arkadaşını kıç kamarasına indirmemize yardım et Camorrlu."

Jean kendisinden istenileni yaptı. *Göğebakan*'ın kıç bölümü ana güverteyle aynı seviyede değildi; Locke'u tehlikeli basamaklara sahip, dar bir geçitten aşağı taşımaları gerekti. Gemi her ne amaçla tasarlanmış olursa olsun sakatların rahat hareket edebilmesinin düşünülmediği kesindi.

Kamara Locke ile Jean'ın *Kızıl Ulak*'tayken kullandığıyla hemen hemen aynı boyuttaysa da çok daha düzenliydi; duvarlara asılı silahlar, etrafa saçılmış haritalar ya da giysiler, yastıklar veya hamaklar yoktu. Odanın ortasında deniz sandıklarının üstüne kalaslar yerleştirilerek yapılmış bir masa duruyor, içerisi sarı bir ışık saçan loş fenerlerle aydınlatılıyordu. Kıç pencerelerinin panjurları sıkıca kapalıydı. Fakat en dikkat çekici şey orada uzun zamandır kimsenin yaşamadığını gösteren, derin bir kokuydu. Mekâna

bayat havayı dağıtmak için gardıroplara koyulan tarçın, sedir yağları ve diğer şeylerin aroması hâkimdi.

Jean dostunun masanın üstüne uzanmasına yardım ederken Buzilik de her nasılsa ince yünden gri bir battaniye çıkarıp ona verdi. Jean battaniyeyle Locke'un yüzündeki yağmuru sildi, sonra da üstünü örttü.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldadı Locke. "Azıcık, belli belirsiz, sersefil bir şekilde daha iyi. Ve- O da ne?"

Kamaranın karanlık bir köşesinden koyu renkli ve küçük bir siluet çıktı, hafif adımlarla ilerledi ve Locke'un göğsüne sıçradı.

"Tanrılar aşkına Jean. Hayal görüyorum," dedi Locke. "Ciddi ciddi hayal görüyorum."

"Hayır, görmüyorsun." Jean hayatlarından uzun zaman önce çıkmış olması gereken ipeksi kara kediyi okşadı. Asil, boğazındaki beyaz lekeye kadar tam da hatırladığı gibiydi. "Küçük piçi ben de görüyorum."

"Ama o burada olamaz," diye mırıldandı Locke. Kedi yüksek sesle mırıldanarak başının üstünde bir tur attı. "Bu imkânsız."

"Tesadüfün mucizelerine karşı ne kadar miyopça bir bakış açın var," dedi Sabır, merdivenden inerken. "Eski yatınızı satın alan kişi casuslarımdan biriydi. Birkaç hafta evvel kısa bir süreliğine *Göğebakan*'ın yanına demirledi ve bu küçük haylaz fırsattan yararlanarak mesken değiştirdi."

"Anlamıyorum," dedi Locke, Asil'in ensesindeki kürkü hafifçe çekiştirerek. "Kedilerden hiçbir zaman çok fazla hoşlanmadım."

"Kedilerin insanların görüşlerine pek saygı göstermediğinin farkındasındır herhâlde," karşılığını verdi kadın.

"Sakın Bağlıbüyücülerle akraba olmasınlar?" dedi Jean. "Eee, şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi," dedi Sabır, "açık konuşacağız. Olacakları seyretmek senin için zor olacak Jean. Muhtemelen çok zor. Yeteneklerimize sahip olmayan bazı... insanlar biz çalışırken

yakınımızda durmaya dayanamazlar. Orta güverteye gitmek istersen orada hamaklar ve başka konforlar-"

"Burada kalıyorum. Kahrolasıca şeyin başından sonuna kadar. Bu konu tartışmaya açık değil."

"Kararın kesinse öyle olsun. Ama bana kulak ver. Ne olursa olsun veya oluyormuş gibi gözükürse gözüksün *asla* müdahale edemezsin. *Asla* işe karışamazsın. Öyle bir davranış ölümcül sonuçlar doğurabilir. Üstelik sadece Locke için değil."

"Uslu dururum. Gerekirse elimi ısırırım."

"Hatırlattığım için kusura bakma ama mizacının tabiatı gereği-"

"Bak, eğer taşkınlık yaparsam tanrıların cezası adımı söyle ve beni zorla sakinleştir. Bunu yapabileceğini biliyorum."

"İş oraya kadar varabilir. Yeter ki sorun çıkarırsan neyle karşı karşıya kalacağını iyi bil. Sorun demişken, bir zahmet küçük dostumuzu pruvaya götürüver."

"Hadi bakalım ufaklık." Asil, daha taşınma işlemine hedef olduğunu bile fark etmeden Jean tarafından tutup kaldırıldı. Yumuşacık kürk yığını esneyerek iriyarı adamın sağ dirseğinin kuytusuna sokuldu.

Jean yolcusunu ana güverteye taşıdığında geminin daha şimdiden gabya yelkenleri altında ilerlemekte olduğunu görüp şaşırdı, çünkü onlar açılırken yapılan bağrışmaları ve uğraşıları duymamıştı. Kıç güvertesine çıkan basamakları koşarak tırmanıp Lashain'e baktı. Limanın sularına batıp çıkan koyu renkli suretlerin ardındaki kent ışıkları yağmurda bulanıklaşmasına rağmen daha şimdiden epeyce geride kalmıştı. Terk ettikleri şalupa, dalgaların üstündeki ufacık bir siluet olarak zar zor seçilebiliyordu.

Az önce vincin başında duran kadın artık dümende, kıç güvertesinin ön sınırının ana direk tarafından belirlendiği yerin hemen gerisindeydi. Yüzü pelerininin başlığı altında ancak kısmen görülebilse de düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı ve dümene el sürmediğini fark etmek Jean'ı epey şaşırttı. Kadının hafifçe çanak yaptığı sol eli havadaydı ve

kimi zaman görünmez bir nesneyi itercesine parmaklarını açarak onu ileri uzatmaktaydı.

Tepelerinde bir şimşek çaktı. İriyarı adam o ani ışıkta diğer tayfaların da pelerinlerinin başlıklarını takmış vaziyette güverteye dağılmış olduklarını, ellerini benzer şekilde kaldırarak sessizce ayakta beklediklerini gördü.

Amathel'in üstündeki gök gürlerken Jean dümendeki kadının yanına gitti.

"Affedersin," dedi. "Konuşabilir misin? İstikametimiz ne?"

"Kuzey... kuzeydoğu," dedi kadın, hülyalı bir edayla. Konuşurken başını genç adama doğru çevirmemişti. "Doğruca Karthain'e."

"İyi de direkt rüzgâra karşı yol alıyoruz!"

"Özel bir... rüzgâr kullanıyoruz."

"Hay ağzıma sıçsınlar," diye söylendi Jean. "Ben, şey, bu kediyi bir yere bırakmalıyım."

"Ana güverte kaportası... orta ambar."

Jean tüylü yoldaşını geminin beline götürdü ve orada bulduğu bir erişim kaportasını kaydırarak açtı. Dar bir merdiven bir buçuk-iki metre aşağıdaki loş bir boşluğa iniyor, Jean saman kaplı bir zemin ve yumuşak bir malzemeden yapılma şilteler görebiliyordu.

"Perelandro'nun taşakları aşkına ufaklık," diye fısıldadı genç adam, "kendi kahrolasıca hava durumlarını yaratabilen insanların hakkından gelebileceğimi de nereden çıkardım?"

"Mırrrrrrrrr," dedi kedi.

"Haklısın. Çaresizim. Ve de aptal." Jean kediyi elinden bıraktı ve Asil aşağıdaki yarı karanlığa, şiltelerden birinin üstüne hafifçe düştü. "Aman ortalarda gezineyim deme pisicik. Sanırım burada tuhaf bir şeyler olmak üzere."

“Kapıyı sıkıca kapat,” dedi Buzilik, Jean geri geldiğinde.

“Sürgüleyeyim mi?”

“Hayır. Yağmuru dışarıda tut yeter.”

Jean merdivenden indiği sırada Sabır da toprak bir bardağı deri bir tulumdan döktüğü açık sarı bir sıvıyla dolduruyordu.

“İyi bari,” dedi Locke. “En azından ölmeden önce bir şeyler içebileceğim.”

“O ne?” diye sordu Jean.

“Acıya karşı birkaç şey,” dedi Sabır.

“Yani Locke tüm bunlar olup biterken uyuyacak mı?”

“Hiç de bile,” dedi Sabır. “Hayır, korkarım gözünü bile kırpamayacak.”

Kadın bardağı Locke’un dudaklarına götürdü ve genç adam onun da yardımıyla sıvıyı yutmayı becerdi.

“Iyyyyy,” dedi Locke, başını iki yana sallayarak. “Tadı, cenazesinden bir hafta sonra ölü bir balıkçıdan alınmış sidik gibi.”

“Epey kullanışlı bir karışımdır,” diye belirtti Sabır. “Şimdi gevşe. Etkisini çabucak hissedeceksin.”

“Ahhh,” diye iç geçirdi Locke. “Haksız değilsin.”

Buzilik masanın yanına bir kova su bıraktı, sonra da Locke’un tuniğini çıkararak üst bedeninin solgun tenini ve eski yara izlerini gözler önüne serdi. Gevşek kas demetlerindeki tüm dinçliğin kaybolduğu gün gibi ortadaydı. Buzilik bir bezi ıslatıp Locke’un göğsünü, kollarını ve yüzünü dikkatle sildi. Sabır ise gri battaniyeyi katladı ve genç adamın alt kısmına tekrar serdi.

“Şimdi sıra geldi belli başlı gereksinimlere,” dedi Bağlıbüyücü, kamaranın bir köşesinden cadıtahtasından yapılma, süslü bir kutu alırken. Elinin bir hareketiyle kutunun kilidi kendiliğinden açıldı ve kapağının yana kaymasıyla birlikte bir hekimin alet setini andıran küçük nesnelerle dolu tepsiler meydana çıktı.

Sabır, kutudan ince bir gümüş bıçak seçti. Bununla Locke'un ıslak saçlarından birkaç tutam kesti ve onları Buzilik'in uzattığı bir çömleğe koydu. Sakallı adam hareket ederken yenleri geriye kaydı ve sol bileğinde dört halka dövmesi olduğu Jean'ın gözünden kaçmadı.

"Sadece birkaç tutam," dedi Sabır. "En dıştakiler oldukça gür. Aslında bir saç tıraşı olsa fena olmaz."

Buzilik, Locke'un sağ elinin altına başka bir kâse tutarken Sabır da genç adamın tırnaklarından kıymıklar yonttu. Locke bir şeyler mırıldandı, başını geriye attı ve iç geçirdi.

"Kan da lazım," dedi Sabır. "Artık ne kadar esirgeyebilirse." Bıçağını Locke'un parmaklarından ikisine batırdı, ama genç adamdan hiçbir tepki gelmedi.

Buzilik kırmızı damlaları üçüncü bir kâsede toplarken Jean giderek daha çok kaygılanıyordu. "Umarım bu... şey bittikten sonra onları saklamayı planlamıyorsundur," dedi.

Jean, lütfen," karşılığını verdi Sabır. "Bu şey bittikten sonra dostun hayatta kalırsa kendini şanslı saysın."

"Nahoş bir şey yapmayacağız," dedi Buzilik. "Arkadaşın değerli bir kaynak."

"Ya?" diye homurdandı Jean. "Bir kaynak ha? Kaynak bir rafa kaldırabileceğin veya bir deftere kaydedebileceğin bir şeydir, seni gidi tüyler ürpertici yavşak. Onun hakkında böyle konuş-"

"Jean," dedi Sabır sertçe. "Kendine hakim ol, yoksa ben olurum."

"Hey, sakinim. Bir kedi yavrusu kadar uysalım," dedi iriyarı adam, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bak ne kadar uslu duruyorum. Şimdi ne yapıyorsun?"

"İhtiyacım olan son şey," dedi kadın, "bir üfürüklük nefes." Seramik bir kavanozu bir müddet Locke'un ağzına tuttu, sonra kapağını kapatıp kenara koydu.

"Harika," dedi Locke mahmurca. "Şimdi şu *boku* çıkar içimden."

“O dediğini pat diye yapamam,” dedi Sabır. “Yaşamı yok etmek, onarmaktan çok daha kolaydır. Büyü bu gerçeği değiştirmez. Hatta buna kesinlikle bir tedavi gözüyle bakmamalısınız.”

“Peki ne öyleyse?” dedi Jean.

“Yanıltmaca,” dedi Sabır. “Zehri bir koruluğun ortasında tüten bir kıvılcım olarak düşün. Kıvılcım tutuşursa Locke ölür. Ona kendini başka bir yerde tükettirmemiz, başka bir şeyi *yok ettirmemiz* lazım. O güç elinden bir kez alındı mı kıvılcım söner.”

Sabır ile Buzilik sonraki çeyrek saat boyunca tuhaf kokulu, siyah bir mürekkeple Locke’un yüzüne, kollarına ve göğsüne karmakarışık bir çizgiler ağı boyarlarken Jean onları huzursuzca seyretti. Locke zaman zaman homurdansa da eskisinden daha rahatsız bir hali yoktu.

Mürekkep kururken, Buzilik uzun bir demir şamdan getirip masanın ve panjuru kapalı kış pencerelerinin arasına koydu. Sabır kutusundan üç beyaz mum çıkardı.

“Camorr’da üretilmiş sivri mumlar,” dedi kadın. “Yanında da yine Camorr’dan alınmış demir bir şamdan. Talihsiz dostunla daha güçlü bir bağ kurabilmek için hepsi de çalıntı.”

Sabır mumlardan birini elinde ileri geri yuvarladı ve mumun yüzeyi bulanıklaşarak ışıldamaya başladı. Buzilik kadının gümüş bıçağını kullanarak Locke’un kanını, saçlarını ve tırnak kıymıklarını balmumunun yüzeyine aktardı. ‘Belli başlı gereksinimler’ Jean’ın beklediği gibi yanlardan akıp gideceği yerde çabucak muma batarak gözden kayboldu.

“Kukla, sana adını koyuyorum,” dedi Sabır. “Kan-taşıyan, seni yaratıyorum. Bir ruhun gölgesi, aldatıcı muhafaza, sana yaşayan bir adamın bedenini veriyor ama yüreğinin adını gizliyorum. Sen hem osun hem de değilsin.”

Kadın mumu şamdana yerleştirdi, sonra da Buzilik’le birlikte aynı süreci diğer iki muma uyguladılar.

“Şimdi,” dedi Sabır usulca, “hiç kıpırdamamalısın.”

“Kalkıp dans edecek halim yok ya,” dedi Locke.

Buzilik eline bir kangal halat aldı ve kadınla beraber genç adamın belini ve ayak bileklerini birkaç kez sararak onu masaya bağladılar.

"Bekleyin," dedi Locke, onlar işlerini bitirirken. "Başlamadan önce Jean'la biraz yalnız kalmak istiyorum. Biz... birlikte anılmak istemeyebileceğiniz bir tanrının kullarıyız."

"Sırlarınıza saygı duyuyoruz," dedi Sabır. "Fakat oyalanmayın ve hazırlıklardan *hiçbirini* bozmayın."

O ve Buzilik kamaradan çıkıp kapıyı arkalarından çektiler. Jean dostunun yanına diz çöktü.

"Sabır'ın bana içirdiği o şey bir süre kafamı bulandırdı ama sanırım biraz kendime geldim," dedi Locke. "Eee, hiç bundan daha gülünç göründüğüm olmuş muydu?"

"Gülünç görünmediğin bir an hiç oldu mu ki?"

"Siktir git," dedi Locke, gülümseyerek. "Şu end-likt-ge-midir nedir-"

"*Endliktgelaben*."

"Hah, bahsettiğin şu *Endliktgelaben* boku... sadece tepemi mi attırmaya çalışıyordun, yoksa ciddi miydin?"

"Şey... tepeni attırmaya çalışıyordum elbette." Jean yüzünü buruşturdu. "Söylediklerimde ciddi miydim? Sanırım evet. Peki haklı mıydım? Bilmiyorum. Umarım değilimdir. Ama dünyadaki her şeyden suçluluk duymaya karar verdiğin zaman çekilmez, *sefil* bir velet olup çıkıyorsun. Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Beni dinle Jean... ölmeyi gerçekten de istemiyorum. Belki bu yüzden ödleğin tekiyimdir. Büyücüler hakkındaki sözlerimde ciddiydim; onların avuçlarından para almaktansa yüzlerine işemeyi yeğlerim. Ama ölmek istemiyorum... İstemiyorum!"

"Sakin ol," dedi Jean. "Rahatla. Bunu ispatlamak için yapman gereken tek şey *ölmemek*."

"Bana sol elini ver."

İkili tokalaşırcasına el ele tutuştu. Locke genzini temizledi. "Madrabaz Bekçi," dedi, "İsimsiz On Üçüncü, hizmetkârın sana sesleniyor. Şu anda tek tek sayamayacağım kadar çok kusurum olduğunu biliyorum." Locke öksürdü ve ağzına bulaşan taze kanları sildi. "Ama sözlerimde ciddiydim... ölmek istemiyorum. Bu şekilde, gerçek bir kavgaya tutuşmadan olmaz. O yüzden eğer münasip görüyorsan teraziyi bir kez daha lehime çevir... Kahretsin, benim için değilse bile bunu Jean için yap. Belki senin gözünde daha sağlam bir itibarı vardır."

"Bunu umut dolu kalplerle diliyoruz," dedi Jean, sonra da tekrar ayağa kalktı. "Hâlâ korkuyor musun?"

"Altıma kaçıracak kadar."

"Eh, masayı batırmaman için altına bir bez bağlarız."

"Götoş." Locke gözlerini yumdu. "Çağır şunları. Bu işi bir an önce bitirelim."

3

Jean saniyeler sonra Sabır ile Buzilik'in Locke'un her iki yanına geçmesini seyretti.

"Düşçeliği çıkar," dedi kadın.

Buzilik elini tuniğinin içine soktu ve gümüşi bir kolye çıkardı. Fısıldadığı bir buyrukla birlikte hem kolye hem de zincir dalgalanarak parlak bir sıvıya dönüştü, arından adamın parmaklarından aşağı aktı ve avucunda toplanarak titrek bir top halini aldı.

"Cıva mı?" diye sordu Jean.

"Alakası yok," dedi Sabır. "Cıva onu kullananların aklını zehirler. Düşçelik bizim eserimizdir. Düşüncelerimize göre şekil alır ve su kadar zararsızdır... çoğu zaman."

Her iki büyücü de kollarını masanın üstüne uzattı. Buzilik'in avucundaki ışıltılı kütleden incecik düşçelik

demetleri fışkırarak kayarcasına ilerledi ve adamın parmaklarının arasından döküldü. Bu demetler Locke'un göğsüne çarptığında etrafa saçılmayıp katılığını korudu. Esrarengiz madde su gibi hareket etmesine rağmen akışı bir rüyadaymışçasına yavaştı.

İncecik gümüşi akıntılar Locke'un göğsüne boyanmış siyah çizgileri takip etti. Sıvı metal iplikler yılankavi bir şekilde kayarak en ufak kıvrıma ve sarmala kadar tüm çizime yayıldı. Hassas iş nihayet tamamlandığında ve son düşçelik zerresi de Buzilik'in elinden düştüğünde Locke'un tenindeki her çizgi incecik ve kıpırtılı bir gümüş tabakasıyla kaplıydı.

"Bu kendini biraz tuhaf hissetmene neden olacak," dedi Sabır.

O ve Buzilik yumruklarını sıktılar. Karmaşık düşçelik örgüsü derhal binlerce farklı noktadan havaya fışkırarak Locke'un tenini patlarcasına terk etti. Genç adam kasılıp sırtını masadan kaldırdığında büyücüler tarafından nazikçe geri bastırıldı. Düşçelik, iğnelerden oluşan bir orman gibi aşağı çöktü.

Locke'un göğsü metalik bir kirpinin saldırısına uğramışçasına, boyalı çizgiler boyunca kan akıtmaksızın uzanan, saç teli inceliğindeki sayısız iğneyle kaplıydı artık.

"Soğuk," dedi Locke. "Çok soğuk!"

"Düşçelik olması gereken yerde," dedi Sabır, ardından Locke'un nefesini topladığı kavanozu alıp şamdana yaklaştı. "Kukla, seni tutuşturuyorum." Kavanozu açıp üç mumun önünde gezdirdi. "Nefes-paylaşan, sana yaşayan bir adamın soluğunu veriyor ama yüreğinin adını gizliyorum. Sen hem osun hem de değilsin."

Sağ elinin bir hareketiyle üç mumun fitili aynı anda yanarak titrek bir beyaz aleve boğuldu. Kadın bunun ardından Locke'un yanındaki eski yerini aldı ve Buzilik'le beraber sağ ellerinin parmak uçlarını genç adamın göğsünün üstünde bitiştirdiler. Sabır'ın daha evvelden kullandığı gümüş iplik tekrar ortaya çıktı ve Jean'ın güçlükle takip edebildiği, hünerli hareketlerle iki büyücü ellerini bir kedi beşiğinde birbirine

bağladı. Şahinci'nin de böyle bir gümüş iplik kullandığını hatırlayan Jean ister istemez ürperdi.

Bu iş de bitince Sabır ve Buzilik boştaki ellerini Locke'un kollarına koydu.

"Şimdi Locke," dedi kadın, "ne olursa olsun utancını ve öfkeni unutma. Gerekirse *bana* öfke duy. Benden, oğlumdan ve Karthain'deki bütün büyücülerden tüm benliğinle nefret et. Yoksa bu masadan canlı kalkamazsın."

"Gözümü korkutmaya çalışmaktan vazgeç," dedi Locke. "Bu iş bittiğinde görüşürüz."

"Madrabaz Bekçi," diye kendi kendine mırıldandı Jean, "Locke'un duasını duydun. Şimdi de benimkini duy. Gandolo, Servet Baba, ben tüccarların çocuğu olarak dünyaya geldim ve hatırlanmak için yalvarıyorum. Venaportha, Çift Yüzlü Hanım, bugüne kadar muhakkak bize bakıp bakıp eğlenmişsindir. Şimdi de sen bize gülümseyiver. Bağışlayıcı ve merhametli Perelandro, sana gerçekten hizmet etmemiş olabiliriz ama ismini Camorr'daki her dudağa zikrettirmişliğimiz var.

"Aza Guilla," diye fısıldadı, alnından aşağı bir kaygı terinin aktığını hissederek, "Hanımların En Şefkatlisi, eteklerinin altına azıcık göz atmış olabilirim, ama kalbimin temiz olduğunu bilirsin. Lütfen bu gece başka bir yerde acil bir işin çıksın."

Ensesinde bir kaşıntı hissetti; daha önce Şahinci'nin huzurundayken ve Tal Verrar'ın Gece Çarşısı'nda büyücüler ona ve Locke'a eziyet ederlerken de aynı ürkütücü hisse kapılmıştı. Sabır ile Buzilik derin bir konsantrasyon içindeydiler.

"Ah," diye bir nida attı Locke. "Ah!"

Ağzında metalik bir tat biriken Jean öğürdü, fakat boğazının kurumuş olduğunu fark etti. Damağı da zımpara kâğıdı gibi pütür pütürdü. Tükürüğüne ne olmuştu?

"Cehennemler aşkına," dedi Locke, sırtını kasarak. "Ah, bu... bu soğuktan da beter..."

Kamaradaki duvar kalasları sanki gemi bir fırtınaya yakalanmışçasına gıcırdadı, lâkin Jean'ın tüm hisleri ona *Göğebakan*'ın her zamanki gibi yavaşça ve kayarcasına ilerlediğini söylüyordu. Ardından zangırtılar geldi. İlk başta hafiftiler; fakat çok geçmeden sarı simyasal fenerler titremeye, odanın gölgeleri oradan oraya savrulmaya başladı.

Locke'tan bir inilti yükseldi. Sabır ile Buzilik öne eğilerek onun kollarına bastırdılar ve bitişik elleriyle gümüş ipliği karmaşık bir düzende kâh bağlayıp kâh çözdüler. Yaptıkları şey sakin şartlar altında bakanı âdeta büyülerdi; lâkin Jean'ın sakinlikle alakası yoktu. Midesi sanki bozuk istiridye yemiş de şimdi kusmak istiyormuş gibi şiddetle bulanıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı iriyarı adam ve tıpkı söz verdiği gibi elini ısırdı. Hissettiği acı, giderek artan mide bulantısını bastırmasına yardımcı olduysa da odanın atmosferi giderek daha da tuhaflaşıyordu. Fenerler artık fokur fokur kaynayan çaydanlıklar gibi takırdıyor, mumların beyaz alevleri hissedilmeyen bir esintide hiddetlenip dans ediyordu.

Locke öncekinden daha yüksek bir inilti koyverdi ve iplerine yüklenirken göğsüne gömülü binlerce farklı gümüşi ışık noktası ürkütücü bir sanat eseri yarattı.

Önce bir cızırtı, sonra da kamçımsı bir şaklama duyuldu. Simyasal fenerler paramparça olarak kabinin dört bir yanına cam kırıkları ve kükürt kokulu buharlar saçtı. Fener kırıkları etraflarındaki zeminde takırdarken Jean irkildi, Bağlıbüyücüler ise geriye doğru sendeledi.

"Pek çok kez zehirlendiğim oldu," dedi Locke durduk yerde.

"Yardım et," diye tısladı Buzilik, güçlükle.

"Nasıl? Neye ihtiyacın var?" diye sordu Jean, bedenini tekrar ele geçiren bir mide bulantısına kapılınca duvara tutunarak.

"Sen... değil."

Kamaranın kapısı güm diye açıldı. Locke'un sedyesini gemiye taşıyan hizmetkârlardan biri ıslak pelerinini çıkararak merdivenden aşağı indi, ellerini Buzilik'in sırtına koydu ve yaşlı adamı fiziksel bir güce karşı desteklercesine ayaklarını sıkıca yere bastı. Mum alevleri titreşirken gölgeler kamarada

çılgınca savruldu. Bulantısı daha da artan Jean dizlerinin üstüne çöktü.

Havada, güvertede, duvarlarda, hatta Jean'ın kemiklerinde tekinsiz bir titreşim vardı. Kendisini tüm çarkları dönen, devasa bir mekanik düzeneğe yaslanırmış gibi hissediyordu. Gözlerinin arkasında titreşim iyice artarak bir sıkıntı olmaktan çıktı ve acı vermeye başladı. Sanki kafatasında mahsur kalan bir böcek çılgına dönmüş bir hâlde ısırıyor, çırpınıyor ve önüne ne çıkarsa ona kanatlarıyla vuruyordu. Bu berbat hislerin baskısına daha fazla dayanamayan Jean başını öne eğip kustu.

İşini bitirdiği sırada kusmuğun yanında koyu renkli, ince bir çizgi belirdi; burnu kanıyordu. Öksürdüğünde ağzından bir dizi küfre ilaveten son yediği yemeğin asitli tadı döküldü ve ayağa kalkacak gücü kendinde bulamamasına rağmen artık neler olduğunu görmeye yetecek kadar başını kaldırabiliyordu.

"Bu senin ölümün kukla. Sen hem osun," diye çatlak bir sesle haykırdı Sabır, "hem de o değilsin!"

Kırılan ilik kemiklerini andıran bir çatırtı yükseldi ve üç mum alevi Jean'ın ellerini yutmaya yetecek kadar harlandı. Sonra alevler *siyaha* çaldı; bakana acı veren, gece karanlığı kadar koyu bir siyaha. Bu manzara karşısında gözlerinden sıcak yaşlar boşalan Jean irkilerek başını çevirdi. Siyah alevlerin ışığı donuk griydi ve kamarayı durgun bir mezarlık suyunun tonuna boyuyordu.

Geminin kalaslarından yeni bir zangırtı geçti ve Buzilik'in arkasındaki genç Bağlıbüyücü ansızın burnundan kanlar fışkırarak masadan geriye sendeledi. O yere devrilirken az önce kıç güvertesinde duran kadın ellerini doğaüstü ışığa karşı gözlerine siper ederek kapıdan içeri girdi. Tökezleyerek bir duvara çarpsa da dengesini korudu ve kulağa sert gelen, bilinmez bir dilde hızla zikretmeye başladı.

Kahrolasıca gemiyi kim idare ediyor? diye düşündü Jean, tüyler ürpertici gri ışık kalp atışlarına uygun bir hızda zonklar ve havanın ta kendisi sıtmaya yakalanmışçasına ısınarak yoğunlaşırken.

"Al bu ölümü. Sen hem osun," dedi Buzilik boğuk bir sesle, "hem de o değilsin! *Bu ölüm senin!*"

Karatahtaya sürten tırnakları andıran bir ses duyuldu, ardından Locke'un iniltileri çığlıklara dönüştü. Jean'ın hayatı boyunca duyduğu en yüksek, en uzun çığlıklara...

4

Locke acıya yabancı değildi; fakat iki Bağlıbüyücü onu masaya bastırır ve efsunları arasında sıkıştırırken olanları anlatmak için acı çok yetersiz bir ifadeydi.

Etrafındaki oda karmakarışık bir hâl aldı; göz kamaştırıcı ışıklar, dalgalanan hava... Gözleri öyle bir yaşardı ki Sabır ile Buzilik'in çehreleri bile sıcak balmumu misali eridi. Bir şey parçalandı ve Locke'un hem kafa derisine hem de alnına sıcak iğneler battı. Sarı buharların oluşturduğu garip bir anafor gördü, ardından göğsündeki gümüş iğneler ansızın iyice ısınarak çevresine yönelik tüm endişelerini silerken bir nida atıp inledi. Sanki tenindeki gözeneklerden içeri akkor hâlindeki binlerce kül zerresi sokuluyordu.

Bıçaklandım, diye düşündü, dişlerini sıkıp çığlığını bastırarak. *Bu ne ki? Daha önce bıçaklandığım oldu. Omzumdan. Bileğimden. Kolumdan. Kesildim, ezildim, yumruk ve tekme yedim... boğuldum... neredeyse boğuldum. Zehirlendim.*

Hafızasındaki upuzun yaralanma kataloğunu gözden geçirirken, şu anda çektiği acıyı unutmak için zihninin derinliklerinde yer alan ve şuurunu biraz da olsa koruyan bir bölümüyle daha önce çektiği acıları hatırlamanın hem aptalca hem de çok komik bir şey olduğunu fark etti.

"Pek çok kez zehirlendiğim oldu," dedi kendi kendine, kahkaha atmak ile sıcak iğnelerin acısına katlanmak arasındaki mücadeleden doğan bir feveranla ürpererek.

Bunu gürültüler takip etti; Bağlıbüyücülerin ve Jean'ın konuşmaları, gıcırtılar, iniltiler, patırtılar ve gümlemeler. Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken her şey bir

süreliğine puslandı. Derken, tahmin edilemez bir aranın ardından, ızdırabı bir insan sesiyle bölündü. Aslında duyduğu şey bir sesten fazlasıydı. Bilincinin merkezine dalıp çıkan sözcük şekilleri arasında, artık dokunuşunu içgüdüsel olarak tanıdığı Sabır tarafından biçimlendirilen bir düşünceydi.

"Sen hem *osun*... hem de o değilsin!"

Düşçelik iğnelerinin yabanarılarını andıran batışları altında, Locke'un içinde bir yerlerde bir kıpırdanma, karnında bir basınç yaşandı. Işığın kalitesi ve etrafındaki hava değişti; mumların beyaz parıltısı kapkara kesildi. Genç adamın içindeki kuvvet bir yılan gibi kıvrılarak yukarıya kaydı, kaburgalarının altından geçti, ciğerlerinin arkasına girdi ve çarpan kalbine dayandı.

"S-siktir," demeye çalıştı Locke; fakat o kadar korkmuştu ki dudaklarından tek kelime çıkmadı. Sonra içindeki şey ileri atıldı, köpürdü, *yedi,* birdenbire kaynama noktasına ulaşmış katran gibi burnuyla kasıklarının arasındaki her organın yüzeyini ve her kovuğu yakıp geçti. Bedeninin daha önce aklının ucundan bile geçirmediği her gediği ansızın zihninde canlandı ve aynı hızda, katıksız bir volkanik acıyla dağlandı.

Dur ah lütfen ah lütfen dur dinsin şu acı, diye düşünürken öyle bir kendinden geçmişti ki önceki azmi düpedüz hayvansı bir yakarışın altında unutulup gitti. *Acıyı dindir acıyı dindir-*

"Sen hem osun... hem de o değilsin!" Düşünce-ses, giderek artan içsel yangınının üzerindeki zayıf bir yankıdan ibaretti. Konuşan kişi Buzilik miydi? Yoksa Sabır mı? Bilmiyordu. Uyuşan kolları ve bacakları, ızdırabının akkor hâlindeki merkezinin ötesinde yer alan anlamsız bir duyusal sise karıştı. Bağlıbüyücüler ve onların ötesindeki her şey puslanarak kayboldu. Altındaki masa sanki düşüp gitti; yaklaşan uykuyu andıran bir karanlık çöktü üzerine. Gözkapakları kırpışarak kapandı ve o mukaddes uyuşukluk nihayet karnına, göğsüne ve kollarına yayılarak oralarda patlak veren cehennemi boğdu.

Artık bitsin. Ölmek istemiyorum ama tanrılar aşkına, lütfen bu acı artık bitsin.

Dışarıdaki dünya sessizliğe bürünmüştü; fakat karanlıkta hâlâ bazı sesler vardı, kendi çıkardığı sesler. Bir kalp atışının hafif zonklaması. Bir nefesin kuru hırıltısı. Eğer ölmüş olsaydı tüm bunlar mutlaka sona ererdi. Göğsünde bir basınç, bir ağırlık hissi mevcuttu; biri göğsüne bastırıyor, dokunuşu soğuk geliyordu. Locke bunun için harcaması gereken irade miktarına şaşırarak gözlerini kısmen araladı.

Yüreğinin üstündeki el Böcek'e aitti ve ölü oğlan kapkara gözlerle ona bakmaktaydı.

"*Acının bitmesi* diye bir şey yok," dedi Böcek. "Acı daima olacak. Daima."

Locke çığlık atmak için ağzını açtıysa da dudaklarından hiç ses çıkmadı; sadece belli belirsiz algılanabilen kuru bir tıslama... Kıpırdamaya çalıştı, ama uzuvları kurşun gibiydi. Boynu bile emirlerine itaat etmeye yanaşmıyordu.

Bu gerçek olamaz, demeye çalıştı ve dile getirilemeyen sözcükler kafasında yankılandı.

"Gerçek dediğin nedir ki?" Böcek'in teni solgun ve tuhaf bir şekilde gevşekti; sanki altındaki et kendi içine çökmüştü. Saçları bukle bukle olmuştu ve siyah renkli, ölü gözlerinin üstünde gevşekçe, cansızca sarkıyorlardı. Boğazına hâlâ pıhtılaşmış kanla kaplı bir arbalet oku saplıydı. Kamara karanlık ve boştu; Böcek sanki tepesinde çömeliyordu ama Locke'un hissedebildiği tek ağırlık kalbinin üstündeki elin soğuk baskısıydı.

Gerçekten burada değilsin!

"*İkimiz de* buradayız." Böcek arbalet okunu altı üstü bunaltıcı bir fularmışçasına çekiştirdi. "Neden hâlâ buralardayım biliyor musun? Öldüğün zaman günahların gözlerine kazınıyor. Yakından bak."

Kendine hâkim olamayan Locke o korkunç kara kürelere baktı ve siyahlıklarının tamamen yekpare olmadığını gördü. Sayısız cümlenin siyah satırları birleşerek tek bir kütle hâlini almışçasına pütürlü ve katmanlı bir niteliği vardı Böcek'in gözlerinin.

“Buradan çıkış yolunu göremiyorum,” dedi Böcek usulca. “Bundan sonrakine çıkan yolu bulamıyorum.”

Sen sadece on iki yaşındaydın. Kaç tane günahın-

“İhmalkârlığın günahları. Öğretmenlerimin ve dostlarımın günahları.” Locke’un kalbinin üstündeki buz gibi ağırlık daha da sert baskı yapar oldu.

Saçmalık. Beni kandıramazsın. Ben Madrabaz Bekçi’nin bir rahibiyim!

“Peki bu ne işine yarıyor?” Böcek boynundan aşağı akan kanları sildi. Solgun parmak uçlarına bulaşan kanlar kahverengi bir tozdan fazlası değildi. “Öyle olmanın ikimize de pek bir faydası dokunmuş gibi gözükmüyor.”

Ben bir rahibim. Bu işler nasıl yürür bilirim. Böyle olmaması gerekirdi! Ben İsimsiz On Üçüncü’nün bir rahibiyim!

“Eh... Gerçek adlarını bile bilmediğin kişilere güvenmenin seni ne hâllere düşüreceğini çok iyi bilirim.” Locke’un göğsündeki baskı biraz daha arttı.

Rüya görüyorum. Rüya görüyorum. Bu sadece bir rüya.

“Rüya görüyorsun. Ölüyorsun. Belki ikisi de aynı şeydir.” Böcek’in dudaklarının köşeleri zayıf bir tebessüm girişimiyle bir an için yukarıya doğru seğirdi. Locke bunun başı büyük belada olan birine edilen türden bir tebessüm olduğunu düşündü.

“Eh, kararlarını çoktan vermişsin. Artık bekleyip hangimizin haklı olduğunu görmekten başka yapacak bir şeyin yok.”

Dur, bekle, sakın-

Locke’un göğsünde acı tekrar alevlenerek kalbinden dışarıya doğru hızla yayıldı. Bu sefer soğuk, hem de ölümcül denecek kadar soğuktu. Katlanılması imkânsız, buz gibi bir basınç onu bir cendere gibi sıktı. Acıyı karanlık takip etti ve Locke’un bilinci kayalara çakılan bir gemi misali ona çarpıp parçalandı.

Ara

YETİM AYI

1

Sonunda onu karanlıktan çıkardılar ve bir saatlik boğucu çaresizliğin ardından tenine serin hava değdi.

Ayinin düzenlendiği yer her neresiyse oraya kadarki yolculuk zor olmuştu. Onu taşıyan adamlar hafif denebilecek ağırlığı karşısında çok fazla zorlanmamışlarsa bile pek çok basamaktan inmiş, dar ve kıvrımlı tünellerden geçmişlerdi sanki. Karanlıkta döne dolaşa götürülürken hem yetişkinlerin homurtularını ve fısıltılarını hem de başını kaplayan kaşındırıcı yün çuvalın içindeki kendi soluklarını bol bol dinleyecek zaman bulmuştu.

Kafasındaki başlığı nihayet çıkarmışlardı. Gözlerini kırpıştıran Locke kendini apliklere yerleştirilmiş soluk kürelerin loş ışığıyla aydınlatılan, yüksek kemerli tavana sahip bir odada buldu. Duvarlarla sütunlar taştandı ve orada burada yılların etkisiyle pul pul dökülen dekoratif tablolar görebiliyordu. Yakınlardan bir yerden su damlasa da bu durum aşağı Camorr'daki bir yapı için hiç de sıradışı sayılmazdı. Dikkat çekici olan asıl şey buranın görünürde zerre kadar Atacam içermeyen, bütünüyle tuğla ve harçtan yapılma bir insan mekanı olmasıydı.

Locke kubbeli odanın ortasındaki alçak bir tablada sırtüstü yatıyordu. Elleri ve ayakları bağlı olmamasına rağmen adamın teki yanına diz çöküp boğazına bir bıçak dayayınca hareket özgürlüğü büyük ölçüde kısıtlanmış oldu. Yalımın kenarını teninde hisseden oğlan bunun şakaya gelecek türden bir bıçak olmadığını hemen anladı.

“Bu gece burada yaptıklarımıza istinaden bugünden başlayarak ruhunun tartılmasına kadar her açıdan, her zaman sessiz kalmakla mükellef ve mecbursun,” dedi adam.

“Mükellef ve mecburum,” dedi Locke.

“Seni mükellef ve mecbur kılan kim?”

“Kendi kendimi mükellef ve mecbur kılıyorum,” cevabını verdi Locke.

“Bu mükellefiyeti bozmanın hükmü ölümdür.”

“Başarısızlığım karşısında o hükmü seve seve kabul ederim.”

“Sana o hükmü kim verir?”

“Kendim veririm.” Locke sağ elini kaldırıp adamın parmak eklemlerinin üstüne koydu. Yabancı elini çekince Locke bıçağı kendi boğazına kendisi tutar oldu.

“Kalk küçük kardeşim,” dedi adam.

İtaat eden Locke bıçağı sahibine geri verdi. Uzun saçlı ve kaslı *garrista*‘yı simaen tanısa da ismini bilmiyordu. Capa Barsavi’ni hükmettiği dünya büyük bir yerdi.

“Bu gece buraya neden geldin?-”

“Hırsızların arasındaki bir hırsız olmak için,” dedi Locke.

“Öyleyse işaretimizi öğren.” Adam parmaklarını hafifçe aralayarak sol elini kaldırdı ve hareketi taklit eden Locke avucunu sıkıca *garrista*‘nınkine bastırdı. “Sol el sol ele, ten tene durman erkek ve kız kardeşlerine silahsız geldiğini, onların dokunuşundan çekinmediğini, kendini onlardan üstün görmediğini söyler. Git ve bekle.”

Locke eğilerek selam verdi, sonra da bir sütunun gölgesine çekildi. Hesaplarına göre içeride birkaç yüz kişinin sığmasına yetecek kadar boş alan vardı. Lâkin o an için görünürde yalnızca birkaç adam ve kadın mevcuttu. Anlaşılan gizlilik yeminini edecek ilk adaylardan biri olarak oraya erken getirilmişti. Odaya daha fazla oğlanla kızın taşınmasını, kafalarındaki çuvalların çıkarılmasını ve kendisiyle aynı muameleye maruz bırakılmasını içi heyecandan kıpır kıpır

bir vaziyette seyretti. Calo... Galdo... Jean... hepsi de teker teker ona katıldı ve süreci onunla birlikte izlemeye koyuldu. Dostları alışılmadık derecede sessiz ve ciddiydi. Hatta her iki Sanza'nın da tedirgin olduğunu düşünecek kadar ileri gitti. Onları suçlamıyordu.

Kafasındaki çuval çıkarılan bir sonraki aday Sabetha'ydı. Kızın o güzelim, sahte kahverengi bukleleri bir bulut gibi dışarı saçıldı ve boğazına bıçak dayanırken Locke yanaklarının içini ısırdı. Sabetha geçen mevsimden bu yana bir ton buğulanmış bir sesle, hızlı ve soğukkanlı bir üslupla yeminini etti. Centilmen Piçler'in yanına gelirken Locke'a bir bakış attı ve oğlan birkaç saniye boyunca kızın yanında durmayı seçeceğini umdu. Lâkin Calo ile Galdo birbirlerinden ayrılarak ona aralarında yer açtılar ve kız bu teklifi kabul etti. Locke tekrardan yanaklarının içini ısırdı.

Beşi birlikte içeriye başka yetişkinlerin de girmesini ve kendileriyle aynı yaşlarda çocukların yemin etme bıçağının altından geçmesini seyretti. Kafilenin arasında bazı tanıdık simalar da vardı.

Önce yeleyi andıran, yağlı ve gece karası saçlarıyla Yarım Şilinler'den Tesso Volanti çıkageldi. Birkaç yaz önce Jean Tannen'dan okkalı bir dayak yemesine rağmen (veya muhtemelen o yüzden) Locke'un çetesine saygı duyardı. Ardından Sahtefer Kesicileri'nden Şişko Saulus ve Şipşişko Saulus geldi. Puşt Dominaldo... Loncalı Zambaklar'dan bir çıraklık satın almaya yetecek kadar hırsızlık yapmış Yankesici Amelie... muhtemelen Locke'la aynı zamanlarda Hırsızbaşı'nın yuvasından ayrılmış bir çift oğlan ve kız... ve son olarak Nazca Belonna Jenavais Angeliza Barsavi, yani Camorr'un yeraltı dünyasının mutlak hükümdarının en küçük çocuğu ve yegâne kızı.

Nazca da yeminini ettikten sonra deri bir kesenin içinden bir gözlük çıkarıp burnuna yerleştirdi. Aklı başında hiç kimse böyle bir şey yaptığı için ona gülmezdi; fakat Locke, Capa'nın kızı olmasaydı bile Nazca'nın alenen gözlük takmaktan azıcık bile çekinmeyeceği fikrindeydi.

Locke genç kızın ağabeyleri Pachero ile Anjais'in yaşça daha büyük üyelerle aynı saflarda durduklarını görebiliyordu.

Lâkin Nazca'nın yeri acemilerin arasındaydı. Kız gülümseyerek Locke'a doğru yürüdü ve onu sütunun yanındaki yerinden nazikçe itti.

"Merhaba Lamora," diye fısıldadı. "Daha güzel gözükmek için çirkin bir oğlanla yan yana durmam gerekiyor."

Locke kızın hiç de öyle bir şey yapması *gerekmediğinden* emindi. Ondan iki buçuk santim daha uzun boylu olan Nazca bugünlerde tıpkı Sabetha gibi bir kızdan çok kadındı. Ve her nedense onun da Centilmen Piçler'e karşı zaafı vardı. Locke, Peder Zincir'in bir zamanlar Capa Barsavi'ye yaptığı 'küçük iyiliklerin' hiç de ustalarının dile getirdiği kadar küçük olmadığından şüphelenmeye başlamıştı ve Nazca o hikâyenin en azından bir kısmına aşinaydı. Tabii bildiklerini paylaştığı yoktu, o ayrı.

"Seni de bizimle beraber ucuz koltuklarda görmek güzel Nazca," dedi Sabetha, Locke'un arkasındaki Jean'ı zarifçe itip onun yerine geçerek. Locke'un sırtından tatlı bir ürperti geçti.

"Böyle bir gecede ayrımız gayrımız yok," dedi Nazca. "Hırsızların arasındaki hırsızlarız, hepsi bu."

"Oğlanlar arasındaki kadınlar," dedi Sabetha, abartılı bir iç çekişle.

"Çöpler arasındaki inciler," dedi Nazca ve ikisi karşılıklı gülüştü. Locke'un yanakları kıpkırmızı kesildi.

O gece Yetmiş Yedinci Aza Guilla Yılı'nın kış mevsiminin başları, Marinel ayı, gökyüzünün boş kaldığı zamandı. Locke ile tüm soydaşlarının kadim Therin geleneklerine göre bir yıl büyümüş sayıldıkları, Yetim Ayı denen gece.

Genç hırsızların Camorr şehrinin karanlık ve yıkık dökük derinliklerinde bir yerde Madrabaz Bekçi'nin himayesine alındıkları yılın tek gecesi.

Zincir'in en iyi tahminlerine göre Locke'un on üçüncü yaşına bastığı gece.

Günün faaliyetleri münasip bir adağın teminiyle başladı.

"Hadi pastayı şuradaki adama atalım," dedi Jean. Vakit ikindi ortalarıydı ve Locke ile Jean Çeşmeli Dönemeç adlı zengin semtindeki Beş Aziz Caddesi'ne çıkan bir ara sokaktaydılar.

"Aradığımız tipte biri gibi gözüküyor," diye onayladı Locke. Vurgunlarının en önemli öğesi olan paketi kucakladı. Tahta bir çerçevenin etrafına keten kâğıdı sarılarak hazırlanmış, sağlam bir ahşap tabana sahip, küp şeklindeki paketin her bir kenarı yaklaşık yetmiş beş santim uzunluğundaydı. "Nereden geleceksin?"

"Onun sağından."

"Öyleyse gidip kendimizi tanıtalım."

Zıt yönlere doğru uzaklaştılar; Jean direkt doğuya yollanarak caddeye çıkarken Locke da ara sokağın batı ucuna gitti ki oraya paralel geçen Şöhretler Caddesi üzerinden kuzeye uzanabilsin ve uzun yoldan dolaşarak seçili hedeflerinin önünü kesebilsin.

Çeşmeli Dönemeç her tarafından kalite akan bir yerdi; insan sadece sokaklardaki uşakların sayısına bakarak ve bahçelerle caddelerde sakin sakin devriye gezen sarıceketlilerin tavrına dikkat ederek bunu kestirebilirdi. İnzibatların koşumları kusursuzca yağlı, çizmeleri cilalı, ceketleri ve şapkaları yepyeniydi. Böyle bir bölgede yalnızca torpilli muhafızlar görev alırdı ve bir kere görevlendirildiler mi çok daha şen şakrak bir yere tayin edilmemek için işlevleri kadar görünüşlerine de büyük özen gösterirlerdi.

Gökyüzü mesanesine hâkim olamayan yaşlı bir adam gibi işemediği zamanlarda Camorr'un kışları hoş geçebilirdi. Sıcak güneşin ve serin rüzgârın teninize aynı anda vurduğu böyle bir günde kentin bin bir farklı boğucu, ezici, kokuşmuş ve terli yönünü unutmak kolaydı. Locke tez adımlarla iki blok kuzeye gitti, sonra sağa dönüp Zümrüt Taban Bulvarı'na çıktı. Üstündeki uşak kıyafeti sayesinde biçimsiz kargosuyla beraber apar topar bir tempoda koşturması son derece normaldi.

Bulvarın Beş Aziz Caddesi'yle kesiştiği yerde tekrar sağa döndü ve avını derhal saptadı. Kavşağa ondan elli metre önce varmıştı ve yavaşlayıp rolüne bürünmesi için bol bol zamanı vardı. Artık ortalıkta daha fazla koşuşturamazdı; bu sokakta tam bir ihtiyat abidesi, makul bir hızla taşıdığı narin pakete özen gösteren, görevine bağlı bir uşak olmalıydı. Kırk metre... otuz metre... ve işte hedefe arkadan yaklaşan Jean.

Yirmi metre kala Locke hafifçe yana çekilerek o ve yabancı mevcut güzergâhlarında ilerlemeye devam ettiği takdirde bir çarpışma yaşanmasının mümkün olmadığını açıkça ortaya koydu. On metre... Jean neredeyse adamın dirseğindeydi.

Aradaki mesafe beş metreye indiği zaman Jean hedefe arkadan çarparak onu tam da Locke'un keten kağıdına sarılı paketine çarpacak istikamette ve ucu ucuna yetecek kadar bir ivmeyle itti. Locke çarpışma sırasında narin küpe ek olarak içindeki yedi kiloluk baharatlı ve kremalı pastanın da derhal ezilmesini sağladı. Pastanın çoğu bir kasap tezgahına çarpan etin sesiyle parke taşlarına saçılırken geri kalanı da ustaca kıç üstü düşen Locke'un üstüne döküldü.

"Ah, tanrılar aşkına!" diye haykırdı genç adam. "Mahvoldum!"

"B-ben- benim suçum... hay aksi!" diye kekeleyen hedef, darmadağın hâldeki pastadan geriye sıçradı ve elbiselerini gözden geçirdi. Saygın bir kıyafetin içerisindeki, besili ve yuvarlak omuzlu bir adamdı; ceketinin deri bir mürekkep koruyucusuyla kaplı sağ manşeti, masa başında geçen bir hayata işaret ediyordu. "Bana arkadan çarptılar!"

"Haklısınız," dedi en az hedefleri kadar iyi giyimli olan Jean. Adamın üçte bir yaşında olmasına rağmen genişlikte onunla yarışıyordu ve kucağında yarım düzine parşömen kutusu vardı. "Size kazara çarptım bayım. Özür dilerim. Ama bu zavallı uşağın pastasını birlikte ezdik."

"Eh, benim bir suçum yok." Hedef pantolonuna sıçramış birkaç pasta kırıntısını dikkatle silkeledi. "Arada kaldım, hepsi bu. Hadi ama çocuğum, yapma. Ağlayacak bir şey yok."

"Ah, ama var bayım," dedi Locke, Gölgeler Tepesi günlerindeki kadar ustaca burnunu çekiştirerek. "Efendim

derimi yüzüp kitap cildi yapacak!"

"Metin ol evlat. Ara sıra herkes şamar yer. Ellerin temiz mi?" Hedef bir elini gönülsüzce uzatarak Locke'un ayağa kalkmasına yardım etti. "Altı üstü bir pasta."

"O alelade bir pasta değildi," dedi Locke, ağlayarak. "Efendimin bir ay önceden sipariş edilen doğum günü pastasıydı. Zakasta'nın pastanesinde yapılmış bir taç pastası. İçinde her türlü simya ve baharat vardı."

"Zakasta ha?" dedi Jean, takdire değer bir huşu taklidiyle. "Vay canına! Ben kötü şans diye buna derim."

"O pasta benim bir yıllık ücretim kadardı," diye yakındı Locke. "Üstelik daha iki sene bir yetişkin maaşı almayacağım. Efendim bunun acısını hem postumdan *hem de* cebimden çıkaracak."

"Bu kadar aceleci olma," dedi Jean, teselli edici bir dille. "Sana yeni bir pasta veremeyiz ama en azından efendinin parasını iade edebiliriz."

"'Edebiliriz' de ne demek?" Hedef hızla Jean'a doğru döndü. "Sen kim oluyorsun da benim adıma konuşabiliyorsun çocuk?"

"Jothar Tathis," dedi Jean. "Avukat yamağı."

"Öyle mi? Hangi avukatın?"

"Bayan Donatella Viricona'nın," dedi Jean, belli belirsiz bir tebessümle. "Meraggio'dan."

"Ahhhh," dedi hedef, sanki Jean az önce kurulu bir arbaleti mahrem yerlerine doğrultmuşçasına. Bayan Viricona, Camorr'un en ünlü avukatlarından biri olarak birbirinden güçlü pek çok asilzade ailesinin sözcüsüydü. Hayatını mürekkep yalayarak geçiren birinin onu tanımaması mümkün değildi. "Anlıyorum... ama-"

"Bu zavallı oğlana bir şilin borçluyuz," dedi Jean. "Hadi ama, meblağı bölüşebiliriz. Size kazara çarpmış olabilirim, fakat siz de biraz daha dikkatli davransaydınız ondan muhakkak sakınabilirdiniz."

Locke kontrol altına almadığı takdirde şakaklarına dek ulaşacak bir sırıtışı bastırdı.

"İyi de-"

"İşte, yanımda her zaman yeteri kadar cep harçlığı taşırım." Jean sağ avucuyla iki altın tirin uzattı. "Herhâlde bu kadarcık para size de fazla gelmez."

"Ama-"

"Nesiniz siz, bir *Verrarlı* mı? Topu topu iki tirini gözünüzde büyütecek kadar cimri misiniz? Eğer öyleyseniz en azından bana isminizi verin de hanımıma-"

"Peki," diyen adam ellerini Jean'a doğru kaldırdı. "Peki! Kahrolası pastanın ücretini karşılayacağız. Yarı yarıya." Locke'a bir çift altın tirin uzattı ve Jean'ın da aynını yapmasını seyretti.

"T-teşekkürler saygıdeğer baylar," dedi Locke titreyen bir sesle. "Bunun için bir yığın azar işiteceğim ama durumum eskisiyle kıyaslanamaz bile."

"Olsun o kadarcık," dedi Jean. "İkiniz de tanrılara emanet olun."

"Evet evet," dedi yaşça büyük adam, kaşlarını çatarak. "Bir dahaki sefere pasta taşırken daha dikkatli ol çocuk." Ve tek kelime daha etmeden alelacele yoluna gitti.

"Vicdan azabı ne güzel şey," diye iç geçirdi Locke, yerdeki pasta artıklarını toplarken. Aslında kutudaki şey pasta falan değil, talihsiz kurbanın cebinden çıkan paranın yüzde biri bile etmeyen berbat bir bayat un, talaş ve beyaz sıva tozu karışımıydı. "Böylece kişi başı bir tirin kaldırmış olduk."

"Sence Zincir memnun kalacak mı?"

"Dua edelim de asıl Velinimet memnun kalsın," dedi Locke, sırıtarak. "Bu pisliği toplayıp başka bir yere atayım ki sarıceketliler kafamı kırmasınlar. Sen eve mi dönüyorsun?"

"Evet, dolambaçlı yoldan," dedi Jean. "Yarım saat sonra görüşürüz."

3

“Bir de baktık ki Jean kanlı canlı akreplerle hokkabazlık yapmaya başlamışçasına herif geri geri yürüyor,” dedi Locke, yarım saatten biraz sonra. “Sonra Jean adama cimri, Verrarlı falan demeye başladı. Sonunda zavallı pezevenk iki altın sikkeyi öylece verip gitti.”

Locke ‘öylece’ derken parmaklarını şıklattı ve Sanza ikizleri onu kibarca alkışladı. Calo ile Galdo sandalye gibi sıradan şeylere tenezzül etmeyip cam yuvanın mutfağındaki masanın üstünde oturuyorlardı.

“Yani adağınız bu mu?” dedi Calo. “Kelle başı bir tirin mi?”

“Hiç de az bir meblağ sayılmaz,” dedi Jean. “Hem işe epey çaba harcadığımız görüşündeyiz. Sanatsal katkı falan filan.”

“Pastayı hazırlamamız iki saatimizi aldı,” dedi Locke. “Hele oyunculuğu görecektiniz. Sahnede gibiydik. O kadar üzgün ve biçareydim ki adamın kalbi eriyip gitti.”

“Öyleyse rol yapmıyormuşsun,” dedi Galdo.

“Sen gel de hançerimi cilala Sanza,” dedi Locke, Camorrluların yalnızca alenen kavga çıkarmak istediklerinde başvurdukları abartılı bir el hareketi yaparak.

“Tabii, ben gidip mutfaktaki en küçük bezi getirirken sen de onu bunca yıldır nerede sakladığını gösteren bir harita çiz.”

“Ah, haksızlık etme,” dedi Calo. “Sabetha ne zaman odaya girse Locke’un hançerini kolayca görebiliyoruz!”

“Şimdi olduğu gibi mi?” dedi Sabetha, yuvanın giriş tünelinin köşesinden çıkarak.

Locke’un oracıkta ölmemesi, bir erkeğin vücudundaki tüm kan bir anda yanaklarına hücum etse bile hayatta kalabileceğinin kanıtı olarak görülebilirdi.

Sabetha’nın buraya gelmeden önce bir yerlerde efor sarf ettiği her hâlinden belliydi. Yüzü kızarmış, sıkıca örülü saçlarının bazı telleri yerinden çıkmıştı ve krem rengi tuniğinin açık yakasından teninin ince bir ter tabakasıyla kaplı olduğu görülebiliyordu. Normalde Locke’un bakışları

bahsi geçen tuniğe görünmez ipliklerle bağlıymışçasına kızın üzerinden ayrılmazdı; fakat o sırada mutfağın boş olan karşı köşesinde aniden çok mühim bir şey belirmiş gibi davranmakla meşguldü.

"Siz ikiniz Locke'a ne yüzle sataşıyorsunuz?" diye sordu Sabetha. "İkinizden birinin hayalarında kıl varsa bile onu oraya bir fırçayla koymuşsunuz demektir."

"Bizi derinden yaralıyorsun," dedi Calo. "Üstelik nezaketimiz aynı şekilde karşılık vermemizi engelliyor."

"Lâkin," diye ekledi Galdo, "bazı Loncalı Zambaklar'la konuşacak olursan-"

"Loncalı Zambaklar'a mı gidiyorsunuz?" dedi Jean.

"Ahhh," dedi Calo, öksürerek. "Demek istediğim, ah, eğer gittiğimizi varsayarsak-"

"Varsaymak," dedi Galdo. "Ne harika bir sözcük. Varsaymak."

"Bilemiyorum. Açıkçası bütün işi başkasına yaptırmak tam da size göre bir şey, öyle değil mi?" Sabetha gözlerini devirdi. "Eee, sizin adağınız ne?"

"Kırmızı şarap," dedi Calo. "On iki şişe. Onları Halatçılar Yolu'nun hemen dışındaki o yarı kör ihtiyar pezevenkten ödünç aldık."

"Şık giyinip içeri girdim," dedi Galdo. "Ben dükkânda herifi oyalarken Calo da bir örümcek kadar sessizce arka pencereden girip çıktı."

"Çok kolay oldu," dedi Calo. "Zavallı ihtiyara üç hak tanısanız bile bir köpeğin kıçını bir lazımlıktan ayıramaz."

"Her neyse, Zincir şarapların ayinden sonra kadeh kaldırmakta kullanılabileceğini söyledi," dedi Galdo. "Nasılsa amaç adakları elden çıkarmak."

"Güzel," dedi Jean, kalın çenesindeki belli belirsiz siyah tüyleri sıvazlayarak. "Sen neler yaptın Sabetha?"

"Evet, senin adağın ne?" diye aynı anda sordular ikizler.

“Bütün günümü aldı,” dedi Sabetha, “ve hiç kolay olmadı. Ama *bunları* görünce dayanamadım.” Genç kız arkasından cilalı cadıtahtasından yapılma üç cop çıkardı. İçlerinden biri yeniydi, biri hafifçe göçüktü ve biri de genç Centilmen Piçler’in yaşı kadar bir süre boyunca kafa kırmakta kullanılmışa benziyordu.

“Ah, benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedi Galdo.

“Hayır, asıl *benimle* dalga geçiyor olmalısın,” dedi Calo.

“Gözleriniz sizi yanıltmıyor,” karşılığını verdi Sabetha, copları kayışlarından tutup havada döndürerek. “Camorr’un dikkatiyle meşhur kent inzibatlarından bazıları ikna sopalarını kaybetmiş bulunuyor.”

“Tanrılar aşkına,” dedi Locke, içi hayranlık ve korku karışımı bir hisle çalkalanarak. Çeşmeli Dönemeç’teki o zavallı sersemden yarım şilin koparmaktan duyduğu hoşnutluk uçup gitmişti. “Bu... bu bir sanat eseri!”

“Teşekkürler,” dedi Sabetha, alaycı bir reverans yaparak. “İtiraf etmem gerekirse sadece ikisini kemerlerden yürüttüm. Üçüncüsü bir karakolda öylece duruyordu. O tür bir fırsata sırt çevirmek olmaz diye düşündüm.”

“İyi de neden bize haber vermedin?” diye sordu Locke. “Yalnız başına inzibatların peşinde koşman-”

“Sen sanki bir iş çevirirken gidip herkese haber veriyorsun da,” dedi Sabetha.

“Ama sorun çıksaydı bir gözcü veya oyalama işine yarardı,” dedi Locke.

“Eh, sen meşguldün. Seni ve Jean’ı o küçük pastanızı pişirirken gördüm.”

“Gösteriş yapıyorsun,” dedi Calo. “Yoksa iyi bir izlenim bırakmayı mı umuyorsun?”

“Bir seçme olacağını düşünüyorsun, değil mi?” dedi Galdo hınzırca.

“Zincir her yıl öyle bir şans olduğunu söylemişti,” dedi Sabetha. “Biraz dikkat çekmekten zarar gelmez. Siz ikiniz bunu hiç düşünmediniz mi?”

“Rahip olmayı mı?” Calo dil çıkardı. “Tarzımız değil. Yanlış anlama, Madrabaz Bekçi’yi severiz ama…”

“Kafayı çekmekten hoşlanmamız, tavernayı işletmek istediğimiz anlamına gelmez,” diye tamamladı Calo.

“Peki ya sen Jean?” dedi Sabetha.

“İlginç bir soru.” Jean gözlüğünü çıkardı ve konuşurken onu tuniğinin yenine sildi. “Madrabaz Bekçi benim gibi bir rahip isterse şaşarım. Ebeveynlerim Gandolo’ya ant içtiler. Tanrıların beni yerleştirdiği yerde hoş karşılandığımı düşünmek hoşuma gider; fakat rahiplik gibi bir şeye uygun olduğumu sanmıyorum.”

“Ya sen Locke?” diye sordu Sabetha, usulca.

“Ben, şey, sanırım bu konuyu pek düşünmedim.” Bu bir yalandı. Madrabaz Bekçi rahipliğinin gizli yapısı hakkında Zincir tarafından verilen ipuçları eskiden beri Locke’u cezbederdi. Fakat Sabetha’nın ne duymak istediğinden emin değildi. “Şey, ama sen düşünmüşe benziyorsun.”

“Düşündüm.” Sabetha bulutların arkasından çıkan güneşe benzer o tebessümünü etti. “Rahip olmayı istiyorum. Zincir’in sürekli neye kıs kıs güldüğünü bilmek istiyorum. Ve onu *kazanmak* istiyorum. Bu işte en iyi olup–”

Sözü giriş tünelinden gelen yankılı bir gümbürtüyle kesildi. Bu ancak o gece ihtiyaç duyulacak çeşitli hazırlıklardan dönen Zincir olabilirdi. Adam çok geçmeden köşeyi döndü ve hepsini bir arada görünce gülümsedi.

“Güzel, güzel,” diye mırıldandı. “Sanzalar, şaraplar sizin kadar meşgul olmayacak kişiler tarafından tapınağa taşınıyor. Geri kalanınız, adaklarınızın hazır olduğuna güvenebilir miyim?” Diğerleri başlarını olumlu anlamda sallayınca adam bundan hoşnut gözüktü. Locke, gözlerinin altlarındaki koyu renkli torbalara rağmen ustalarının bakışlarında sıradışı bir heyecanın parıltısını fark etti. “Harika. O hâlde gitmeden önce karnımızı doyuralım.”

“Bu iş için giyinip kuşanmamıza veya yıkanmamıza gerek var mı?” diye sordu Sabetha.

“Hayır tatlım, hayır. Bizimkisi pratik görüşlü bir tapınak. Zaten süslenip püslenmenin bir anlamı yok, çünkü kafalarınıza çuval geçirilecek. Bunu yaptıklarında şaşırmış gibi gözükmeye çalışın. Sizinle peşinen paylaşacağım tek sır bu.”

4

Çok sayıda erkek ve kadın katlanılabilir tahta çerçeveler kullanarak adayların içeri taşındığı kapı aralığına perdeler asarken orada toplanmış hırsız kalabalığının arasında bir *şşşşşt* sesi dolaştı. Locke’un görebildiği kadarıyla tavandaki birkaç mazgal haricinde odaya girip çıkmanın tek yolu o kapıydı. Perdelerin iki yanına muhafızlar -uzun deri pardösüler giyen, sopalar ve baltalar taşıyan ciddi görünümlü fedailer- konuşlandı. Zincir daha önceden muhafızların ayinin mahremiyetini korumakla görevli olduklarını açıklamıştı. Dışarıda, bir yabancının Yetim Ayı törenlerini gözetlemekte veya bölmekte kullanabileceği tüm güzergâhlarda kol gezen bunun gibi koca bir muhafız şebekesi vardı.

Odada yaklaşık yüz kişi bulunuyordu. Bu, hayatlarına adı gizli tanrı tarafından yön verilen Camorrluların sadece ufak bir kısmıydı, fakat Zincir’e bakılırsa dindarlığın tabiatı böyleydi. Başı sıkışan birinin dualar veya lanetler mırıldanması kolaydı; lâkin yılın bir araya gelmeye ayrılmış tek gecesinde, kuş uçmaz kervan geçmez bir yere gizlice gitmek çoğu kişiye daha zor gelirdi.

“Bu, tapınaksız kilisenin tapınağı,” dedi kukuletalı gri bir pelerin giyen bir kadın, kubbeli odanın ortasına adım atarken. “Bu, merasimsiz tarikatın merasimi.”

“Alınyazımızın babası, bu salonu senin davana adıyoruz; lütfunu paylaşmak ve gizemlerine mazhar olmak için.” Bunları söyleyen kişi gür ve yankılı sesiyle Zincir’di. Benzer bir cüppe giyen adam odanın ortasındaki kadının yanına geçti. “Biz hırsızların arasındaki hırsızlarız; kaderlerimiz

ortak. Kin veya hinlik gütmeksizin işaretlerin ve şifrelerin bekçiliğini yapmak için buradayız."

"Bu bize sevgiyle bahşettiğin gayemiz ve mesleğimiz." Üçüncü konuşmacı daha önce adaylara gizlilik yemini ettiren, şimdiyse üzerinde gri bir cüppe bulunan o *garrista*'ydı. "Gölgeler Babası, bize almaya cüret ettiğimizi almayı öğreten, lütfen dualarımıza kulak ver."

"Bize iyi talihin elde edilebileceğini ve paylaşılabileceğini öğrettin," dedi kadın rahip.

"*Hırsızları refaha kavuştur,*" diye zikretti kalabalık.

"Bize sanatımızın erdemini ve gereğini öğrettin," dedi Peder Zincir.

"*Zenginlere hatırlat.*"

"Karanlığı bize kalkan yaptın," dedi üçüncü rahip, "ve bize arkadaşlığın faziletini öğrettin."

"*Biz hırsızların arasındaki hırsızlarız.*"

"Atik ve gözü pek olanlara ne mutlu," dedi Zincir. Salonun ön kısmına, taş bir bloğun siyah bir ipek örtüyle kaplı olduğu yere geçti. "Sabırlı ve basiretli olanlara ne mutlu. Bir hırsıza yardım edenlere, bir hırsızı saklayanlara, bir hırsızın intikamını alanlara ve bir hırsızı hatırlayanlara ne mutlu, çünkü gece onlara kalacak."

"*Gece sana kalsın,*" diye tekrarladı kalabalık, ciddiyetle.

"Velinimetimizin, Yerin ve Göğün On Üçüncü Prensi'nin, adı sır gibi saklananın huzurunda kardeşçe toplandık." Sözü devralan kadın rahip Zincir'in soluna geçti. "Bu O'nun kendi yâdı için sahiplendiği gece. Bu Yetim Ayı."

"Aramızda bu tapınakla kutsal bir akit kuracak ve katılım yemini edecek biri var mı?" diye sordu üçüncü rahip.

En önemli an gelip çatmıştı. Gizlilik yemini ettiği takdirde her hırsıza, yasadışı bir yaşantıya ucundan kıyısından bulaşan herhangi birine bu toplantıda yer vardı. Fakat katılım yeminini ederek bir sonraki adımı atanlar İsimsiz On Üçüncü'yü ilahi hamileri kabul etmiş sayılırlardı. Bu hareket Therin dinindeki diğer tanrılara sırt çevirdikleri anlamına

gelmezdi; ama yaşadıkları müddetçe en içten dualarını ve en iyi adaklarını hamilerine borçlu olurlardı. Rahiplik eğitimi alan çocuklar bile ergenlik çağlarının başlarına kadar resmi katılım yemini etmezlerdi ve çoğu kimse o yeminleri ağzına bile almayıp tek bir tanrıya karşı daha resmi bir yükümlülükten ziyade tüm tanrılara karşı daha serbest bir bağlılığı yeğlerdi.

Öne ilk çıkan kişi Nazca oldu. Onu mahcup bir telaşla diğer herkes izledi. Adayların ellerinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde sıraya girmesinin ardından Zincir ellerini havaya kaldırdı.

"Bu karar bir kez verildikten sonra geri alınamaz. Tanrılar verilen sözlere karşı kıskançtırlar ve bu yeminin bozulmasına göz yummazlar. O nedenle ya kararınız kesin olsun ya da kenara çekilin. Şimdilik hazır olmamakta utanılacak bir şey yok."

Adaylardan hiçbiri geri çekilmedi. Zincir ellerini üç kez çırptı ve çıkan ses salonda yankılandı.

"Madrabaz Bekçi'ye selam olsun," dedi üç rahip aynı anda.

"DURUN!"

Salonun gerisinden yeni bir ses gürledi. İzleyici kalabalığının arkasından siyah cüppeler ve maskeler giyen üç adam çıktı; hemen arkalarından kırmızı elbiseli bir kadın geliyordu. Grup önlerine çıkan adayları itip kakarak salonun merkezindeki ara yolu hışımla kat etti ve adaylar ile mihrap arasında sıraya girdi.

"DERHÂL DURUN!" Konuşan adamın yüzünde fesat, somurtkan bir surattan etrafa ışık huzmeleri saçan, bronz renkli bir güneş maskesi vardı. Bıçak dövüşçüsü olarak ün salmış, vücudu yara izleriyle kaplı bir kız olan Oretta'yı tutup ileriye sürükledi. "Güneş sana emrediyor! Ben gölgeleri yakar, geceyi kovar, günahlarınızı gün yüzüne çıkarırım! Ben doğunca dürüst insanlar yataklarından kalkar, ben batınca uyurlar! Ben her tür görgü kuralının babasıyım. Sen kim oluyorsun da bana karşı geliyorsun?"

"Ben hırsızların arasındaki bir hırsızım," dedi Oretta.

“Seni lanetliyorum. Geceler gündüzün, solgun aylar güneşin olsun.”

“Lanetini ilahi hamimin bir takdisi olarak kabul ediyorum,” karşılığını verdi Oretta.

“Bu kız hepinizin adına mı konuşuyor?”

“*Evet!*” diye bağırdı aday kalabalığı. Güneş Oretta’yı sertçe yere itti ve hepsine sırt çevirdi.

“Şimdi de Adalet’in sözünü dinleyin,” dedi kırmızı elbisesi kısa ve kesik kesik olan kadın. Yüzünde Dük’ün yargıçlarının kimliklerini gizlemek için kullandıkları türden, kadife bir maske vardı. Adalet, Nazca’yı omuzlarından tutup öne çekti ve diz çökmeye zorladı. “Her şeyi tartanın ama en çok altına değer veririm ve sende ondan hiç yok. Tüm isimleri okurum ama en çok unvanlılardan hazzederim ve sen bayağı bir soydan geliyorsun. Sen kim oluyorsun da bana karşı geliyorsun?”

“Ben hırsızların arasındaki bir hırsızım,” dedi Nazca.

“Seni lanetliyorum. Bana hizmet eden herkes en ufak bir hatanı kollayacak, faziletlerine aldırmayacak ve yakarışlarına kulak tıkayacak.”

“Lanetini ilahi hamimin bir takdisi olarak kabul ediyorum,” dedi Nazca.

“Bu kız hepinizin adına mı konuşuyor?”

“*Evet!*”

Adalet, Nazca’yı kalabalığın arasına itip sırtını döndü.

“Ben Fedai’yim,” dedi kahverengi deri maskeli adam. Cüppesinin arkasında bir kalkan ve cop asılıydı. Adam Jean’ı tuttu. “Her kapıda bekler, her duvarı korurum. Benden üstünlerin yularını takarım. Ekmeğimi kazanmak için lağım oluklarını sizin kanınızla doldururum. Çığlıkların kulaklarıma müzik gibi gelir. Sen kim oluyorsun da bana karşı geliyorsun?”

“Ben hırsızların arasındaki bir hırsızım,” dedi Jean.

"Seni lanetliyorum. İster güneş ister yıldızlar altında olsun peşini bırakmayacağım. Seni kullanacak, kardeşlerine ihanet etmeye kışkırtacağım."

"Lanetini ilahi hamimin bir takdisi olarak kabul ediyorum," dedi Jean.

"Öyle mi?" Adam Jean'ı şiddetle sarstı. "Bu oğlan hepinizin adına mı konuşuyor?"

"*Evet!*"

Fedai Jean'ı bıraktı, bir kahkaha attı ve arkasına döndü. Locke dostunun ayağa kalkmasına herkesten önce yardım edebilmek için diğer adaylardan bazılarını itekledi.

"Ben Hüküm'üm," dedi yeni gelenlerden sonuncusu. Adamın siyah maskesi süsten yoksundu ve elinde bir cellat ilmeği tutuyordu. Onu Tesso Volanti'nin boynuna geçirdi ve asılarak oğlanı kendine doğru çekti. Tesso yüzünü ekşitti, urgana tutundu ve dengesini korumaya çalıştı. "Beni iyi dinle. Ben gösterilmeyen merhametim. Ben en kestirme çözümüm. Ben bir parşömen parçasının üstündeki imzayım. İşte öyle öleceksin; kâtiplerle, pullarla, balmumuna basılan mühürle. Ucuzum, kolayım ve *daima* açım. Sen kim oluyorsun da bana karşı geliyorsun?"

"Ben hırsızların arasındaki bir hırsızım," dedi Tesso nefes nefese.

"Peki diğerleri de arkadaşlık hatırına seninle beraber asılıp ölümü bir ganimet gibi eşit paylara mı ayıracaklar?"

"Daha yakalanmadım," diye hırıldadı oğlan.

"Seni lanetliyorum. Yolunu gözleyeceğim."

"Lanetini ilahi hamimin bir takdisi olarak kabul ediyorum," dedi Tesso.

"Bu ahmak hepinizin adına mı konuşuyor?"

"*Evet!*"

"Öyleyse hepiniz de asılmak için doğmuşsunuz." Adam ilmeğini Tesso'nun boynundan çıkarıp sırtını döndü. Geri geri sendeleyen oğlanı Calo ile Galdo yakaladılar.

“Çekin gidin hayaletler!” diye bağırdı Zincir. “Elleriniz boş gidin! Efendilerinize sizden ne kadar az korktuğumuzu ve sizi ne kadar hor gördüğümüzü söyleyin!”

Kostümlü düşmanlar geldikleri gibi ara yoldan geri gittiler. Locke onları kapının yakınındaki kalabalığın arkalarında bir yerde gözden kaybetti.

“Şimdi yemininizle yüzleşin,” dedi Zincir.

Kadın rahip mihraba deri ciltli bir kitap koydu ve erkek rahip onun hemen yanına metal bir leğen bıraktı. Zincir bir parmağıyla Locke’u işaret etti. Heyecandan yerinde duramayan oğlan hemen mihraba yaklaştı.

“Sana ne derler?”

“Locke Lamora.”

“Adı sır gibi saklanan On Üçüncü Tanrımızın gerçek ve gönüllü bir hizmetkârı mısın?”

“Öyleyim.”

“Düşüncelerini, sözlerini ve eylemlerini şu andan başlayıp ruhunun tartılmasına kadar O’na adıyor musun?”

“Adıyorum.”

“Bu yemini kanınla tasdikler misin?”

“Mesleğimin bir sembolüne akıtacağım kanımla tasdiklerim.”

Zincir oğlana karartılmış çelikten bir tören bıçağı verdi.

“O sembol nedir?”

“Kendi ellerimle çaldığım bir altın sikke,” diyen Locke bıçağı sol başparmağına batırdı, sonra da pasta vurgunundan kaldırdığı altın tirinin üstüne biraz kan damlattı. Ardından sikkeyi leğenin içine koyup bıçağı Zincir’e geri verdi.

“İnsanların yasaları sana çalmaman gerektiğini söyler,” dedi Zincir, deri ciltli kitabı göstererek. “Bu yasanın senin gözündeki değeri nedir?”

“Kâğıdın üstündeki kelimeler,” dedi Locke.

“Bu yasayı tanımıyor ve hiçe sayıyor musun?”

“Tüm ruhumla.” Locke öne eğilip kitabın üstüne tükürdü.

“Gölgeler seni kendilerinden biri bilsinler kardeşim.” Zincir, Locke’un alnına serin, parıltılı bir sikke bastırdı. “Seni ayların ve yıldızların ışığı olan gümüşle kutsuyorum.”

“Seni üstünde yürüdüğün parke taşlarının tozuyla kutsuyorum,” dedi kadın rahip, Locke’un sağ yanağına azıcık toz toprak sürerek.

“Seni çalmayı umduğun serveti taşıyan Camorr’un sularıyla kutsuyorum,” dedi üçüncü rahip, ıslak parmaklarıyla oğlanın sol yanağına dokunarak.

Ve böylece katılım yemini bir bocalama veya eksiklik olmadan tamamlandı. Gururdan içi içine sığmayan Locke diğer oğlanların ve kızların yanına dönse de onlardan birkaç adım ayrı durdu.

Ayin devam etti. Sıra Nazca’ya, sonra Jean’a, sonra Tesso’ya, sonra da Sabetha’ya geldi. Genç kız adak olarak çalıntı copları meydana çıkardığında genel bir beğeni mırıltısı yükseldi. Bunun ardından her şey beklenildiği gibi sürüp gitti; tâ ki Sanzalardan biri çağrılana ve iki kardeş beraberce öne çıkana dek.

“Teker teker çocuklar,” dedi Zincir.

“Biz yemini birlikte edeceğiz,” dedi Calo.

“Madrabaz Bekçi’nin bizi başka türlü istemeyeceğini düşünüyoruz,” dedi Calo. İkizler el ele tutuştular.

“Eh, öyle olsun!” Zincir sırıttı. “Yanılıyorsanız vebali sizin. Size ne derler?”

“Calo Giacomo Petruzzo Sanza.”

“Galdo Castellano Molitani Sanza.”

“Adı sır gibi saklanan On Üçüncü Tanrımızın gerçek ve gönüllü hizmetkârları mısınız?”

“Öyleyiz!”

“Düşüncelerinizi, sözlerinizi ve eylemlerinizi şu andan başlayıp ruhunuzun tartılmasına kadar O’na adıyor musunuz?”

"Adıyoruz!"

Sanzaların ardından, geriye kalan adaylar başka bir pürüz çıkmadan yeminlerini ettiler. Zincir topluluğa hitap ederken meslektaşları da adak dolu leğeni alıp götürdüler. Leğenin içeriğini o gecenin ilerleyen saatlerinde Demir Deniz'in karanlık sularına bırakacaklardı.

"Öyleyse geriye tek bir şey kalıyor. Bir seçim ihtimali. Madrabaz Bekçi'nin rahipleri sayıca azdır ve çok az kişi aramıza çağrılır. Üçüncü ve son yemini, yani hizmet yeminini edip etmeyeceğinizi çok dikkatli düşünün. Buna iştirak etmek istemeyenler salonun yanlarındaki arkadaşlarına katılsınlar. Seçilmeye aday olanlarsa yerlerinde kalsınlar."

Aday kalabalığı hızla dağıldı. Bazıları tereddüt etmesine etti; fakat Jean ve Sanzalar da dâhil çoğu kararından tamamen hoşnut gözüküyordu. Locke sessizce düşünüp taşındı... bunu *gerçekten* istiyor muydu? içinden geliyor muydu? Ortada bazı alametler, kehanetler, o veya bu tür bir belirti olması gerekmiyor muydu? Belki de en iyisi kenara çekilmek-

Ansızın kendisiyle beraber salonun ortasında duran tek kişinin Sabetha olduğunu fark etti.

Kızın tavırlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı. Sanki düşüncesini sorgulayacak biriyle yumruk yumruğa kavga etmeye hazırmış gibi bir hâli vardı. Sabırsız bir şekilde göz ucuyla Locke'u süzüyordu.

Alamet bu muydu? Locke bu fırsata sırt çevirirse Sabetha onun hakkında ne düşünürdü? Kızın yanı başında dururken onun cesaretiyle boy ölçüşememe düşüncesi Locke'un karnına saplanan bir bıçaktan farksızdı. Oğlan daha bir dik durdu ve Zincir'e bakarak başını olumlu anlamda salladı.

"İki gözü pek ruh," dedi Zincir usulca. "Diz çökün ve başınızı sessizce öne eğin. Bize yol gösterilmesi için üçümüz birlikte dua edeceğiz."

Locke dizlerinin üstüne çöktü, ellerini kavuşturdu ve gözlerini yumdu. *Madrabaz Bekçi, ne olur Sabetha'nın önünde*

büyük bir hata yapmama izin verme, diye geçirdi aklından, sonra da böyle bir anda kendi sorunları hakkında dua etmenin kâfirce bir davranış olabileceğinin farkına vardı. *Hassiktir,* oldu bir sonraki düşüncesi. Tabii bu daha da beterdi.

Zihnini hürmetkarca boş tutmaya çalışarak yetişkinlerin mırıldanmalarına kulak kabarttı. Zincir ile akranları bir süre baş başa konuştular. Sonunda Locke yaklaşan ayak sesleri işitti.

"Bir kişi seçilecek," dedi kadın rahip, "ve o kişi açıkça cevap vermeli. Bu fırsat bir kere tepilirse bir daha asla sunulmayacak."

"Bu konuda bize ufak tefek şeyler yol gösterir," dedi uzun saçlı *garrista.* "Geçmişe dair işaretler. Eylemlerinizin kanıtları. Zor anlaşılır alametler."

"Fakat Velinimet zor kararları bizim adımıza vermez," dedi kadın. "Seçimimizin onun çıkarlarına ve dolayısıyla bizimkilere de hizmet etmesi için dua ederiz."

"Locke Lamora," dedi Peder Zincir usulca, ellerini oğlanın omuzlarına koyarak. "Adı sır gibi saklanan Yerin ve Göğün On Üçüncü Prensi'nin hizmetine çağrıldın. O'nun çağrısına nasıl yanıt veriyorsun?"

Hayretten gözleri fal taşı gibi açılan Locke önce Zincir'e, sonra Sabetha'ya baktı. "Ben..." diye fısıldadı, ardından genzini temizleyip daha net konuştu. "Ben... kabul ediyorum."

Salonda tezahüratlar koptu; fakat Sabetha'nın o anki yüz ifadesi Locke'un heyecanını derhâl silip attı. Locke kendisinin de başvurduğu ve daha ateşli duyguları saklamak için kullandığı bu bomboş ifadeyi çok iyi biliyordu.

Locke genç kızın kısa süre önceki tavırlarını göz önüne aldığında o ateşli duyguların neler olduğunu tahmin etmekte zorlanmıyordu.

Dördüncü Bölüm
AMATHEL'DEN KARŞIYA

1

Yanlış giden her şey aynı anda zirve yaptı: Locke'un çığlıkları; Jean'ın felç edici baş dönmesi; kamarayı mezar suyuna benzeyen, tüyler ürpertici bir anti-ışıkla dolduran siyah mum alevleri...

Sıcak havada insanın kemiklerini titreten bir sarsıntı, devasa ve görünmez bir şeyin hızla geçip gittiğine dair bir his vardı. Derken siyah alevler sönerek odayı gerçek karanlığa gömdü. Locke'un çığlıkları kısılarak boğuk hıçkırıklara dönüştü.

Jean'ın gücü tükendi. Kurşun gibi üstüne çöken mide bulantısının etkisiyle öne devrildi ve çenesini başarısız sokak kavgalarının anılarını canlandıracak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Orada yatarken sadece birkaç kalp atışı boyunca dinlenmeye karar verdi. O kalp atışları soluklara, soluklarsa dakikalara dönüştü.

Sonunda Sabır'ın hizmetkârlarından biri daha kamaranın kapısını iterek açtı ve elinde bir fenerle basamaklardan indi. Jean fenerin sallantılı sarı ışığında karşısındaki manzarayı inceleyebildi.

Sabır ile Buzilik hâlâ ayakta ve uyanıktılar; fakat dengelerini korumak için birbirlerine tutunuyorlardı. Daha genç iki Bağlıbüyücü ise yerde yatıyordu ama Jean yaşayıp yaşamadıklarını umursayacak gücü kendinde bulamadı.

"Arşidama!" dedi yeni gelen kadın.

Sabır titrek bir el hareketiyle onu başından savdı.

Jean inleyerek tek dizinin üstünde doğruldu. Mide bulantısı hâlen kafaya yenen bir tekmeye eklenmiş on içki çarpması

gibiydi. Lâkin Sabır'ın ayakta durabiliyor olması ona kuvvet verecek kadar gurur inciticiydi. Yanan gözlerini kırpıştırıp öksürdü. Şamdan kararıp kömür olmuştu ve pis kokulu bir dumanla çevriliydi. Fenerli kadın kış pencerelerini açarak gölün iç acıcı temiz havasının odaya dolmasını ve içerdeki miyasmanın bir kısmını dağıtmasını sağladı.

Birkaç saniyenin ardından Jean yalpalayarak da olsa nihayet ayağa kalkabildi, Buzilik'in yanına kadar gidip masaya tutundu ve Locke'un sol kolunu sarstı.

Genç adam inleyerek sırtını kasınca Jean'ın yüreğine su serpildi. Mürekkep ve düşçelik yüzlerce farklı gümüşi-siyah akıntı hâlinde Locke'un solgun teninden akıp gitti. Genç adamın üstü başı batık da olsa en azından nefes alıyordu. Jean dostunun parmaklarının sıkıca kıvrılmış olduğunu fark etti ve onları dikkatle açtı.

"İşe yaradı mı?" diye mırıldandı. Her iki büyücüden de tepki gelmeyince Sabır'ın omzuna dokundu. "Sabır, beni duyabili-"

"Kıl payı başardık," dedi kadın. Gözlerini yavaşça açarken yüzünü ekşitti. "Stragos'un simyacısı işini biliyormuş."

"Yani Locke iyi mi?"

"Tabii ki *değil*." Kadın elini Buzilik'inkine bağlayan gümüş iplikten kurtardı. "Ona bir bak. Emin olabileceğimiz tek şey artık zehri taşımadığı."

Gece esintisi odayı doldururken Jean'ın mide bulantısı geçti. Locke'un çenesinin altındaki gümüşi-siyah artıkların bir kısmını silerken genç adamın boynunda atan hafif nabzı hissetti.

"Jean," dedi fısıldadı Locke, "berbat görünüyorsun."

"Eh, sen de sarhoş bir mürekkep tüccarıyla kavga edip kaybetmiş gibisin!"

"Jean," dedi Locke, bu sefer daha sertçe. İriyarı adamın sol kolunu sıkıca kavradı. "Jean, tanrılar aşkına, bu gerçek. Ah, tanrım, sandım ki... onu gördüğümü-"

"Sakin ol," dedi Jean. "Artık güvendesin."

"Ben..." Locke'un gözleri odağını yitirdi ve başı geriye düştü.

“Kahretsin,” diye söylendi Sabır, genç adamın yüzündeki gümüşi-siyah kirin bir kısmını daha silip alnına dokunurken. “Çok hırpalanmış.”

“Gene ne var?” diye sordu Jean.

“Senin de bizimle birlikte az önce katlandıkların,” dedi Sabır, “onun maruz kaldığı şokun çok küçük bir kısmıydı. Vücudu fanilik sınırlarına kadar zorlandı.”

“Peki bu konuda ne yapacaksın? Daha fazla büyü mü?”

“Sanatımın iyileştirme kabiliyeti yoktur. Dostunun gıdaya ihtiyacı var. Onu tek bir lokma daha yiyemeyene kadar doyurmamız lazım. Gerekli hazırlıkları yaptık.”

Buzilik inlemesine rağmen kafasını olumlu anlamda salladı ve sendeleyerek kamaradan çıktı.

Yaşlı adam az sonra bir tepsiyle geri geldi. Üzerinde bir havlu yığını, bir sürahi su ve yiyecek dolu birkaç tabak vardı. Adam bunları Locke’un yatmakta olduğu masaya, başının hemen üstündeki boşluğa bıraktı, sonra da havlularla hastanın yüzünü ve göğsünü sildi. Jean da tepsiden bir parça et aldı, sonra da Locke’un çenesini aşağı çekip lokmayı ağzına tıktı.

“Hadi bakalım,” dedi Jean. “Uykuya dalmak yok.”

“Mmmmph,” diye geveledi Locke. Çenesini birkaç defa oynatarak lokmasını çiğnemeye başladı ve gözlerini bir kez daha açtı. “Mmmhh hghhh fggggh gggıih hhhhgh,” diye mırıldandı. “Hgggh.”

“Yut,” dedi Jean.

“Mmmmph.” Locke ona itaat etti, sonra da eliyle su istedi.

Jean onu yavaşça dirseklerinin üstünde doğrulttu ve sürahiyi dudaklarına dayadı. Buzilik mürekkebi ve düşçeliği silmeye devam etse de Locke onu umursamadı. Sürahi boşalana kadar ağzını hoyratça şapırdatarak içti.

“Daha,” dedi Locke, dikkatini yemeklere yönelterek. Kadın büyücü fenerini bıraktı ve sürahiyi alıp oradan çabucak ayrıldı.

Tepsideki yemek sıradandı: fırında pişmiş domuz budu, kabuklu buğday ekmeği ve bir tür soslu pilav. Locke onlara tanrıların dünyada yarattıkları ilk gıdalarmış gibi saldırdı. Jean bir tabağı havada tutarken o da titreyen elleriyle ekmeği tabakta gezdirdi, diğer her şeyi ağzına tıkıştırdı ve neredeyse çiğnemeden yuttu. Su sürahisi geri gelene kadar ikinci tabağına geçmişti bile.

"Mmmm," diye mırıldandı Locke, buna kısıtlı felsefi kullanıma sahip birkaç tek heceli sözcük daha ekleyerek. Bakışları parlak ama hülyalıydı. Sanki tüm bilinci sadece tabağa ve sürahiye odaklanmıştı. Buzilik onu temizlemeyi bitirirken Sabır da bir elini genç adamın bacaklarının üstüne uzattı. Locke'u masaya bağlayan halat kendiliğinden çözülüp kadının eline sıçradı ve düzgün bir kangal şeklinde toplandı.

İçinde dört-beş aç insanı doyuracak kadar yemek bulunan ilk tepsinin bitmesi uzun sürmedi. Büyücü ikincisini getirdiğinde Locke hiç yavaşlamadan ona da saldırdı. Tüm bunlar yaşanırken Sabır hastasını dikkatle izliyor, Buzilik ise ayin sırasında yere yığılan genç büyücülerle ilgileniyordu.

"Yaşıyorlar mı?" diye sordu Jean, başka bir sebepten değilse bile nezaket icabı. "Onlara ne oldu?"

"Hiç çok ağır bir şeyi kaldırmaya çalıştığın oldu mu?" dedi Buzilik, parmaklarını baygın vaziyetteki genç kadının alnında gezdirirken. "Düzelecekler ve yaşadıklarından ders çıkaracaklar. Genç zihinler kırılgandır. Biz ihtiyarlara gelince, eh, epeyce hayal kırıklığı yaşamışlığımız vardır. Evrenin merkezi olduğumuz fikrinden vazgeçtiğimiz için zihinlerimiz zorluklarla kafa kafaya mücadele etmek yerine ona uygun şekilde bükülür."

Yaşlı adam ayağa kalkarken dizleri çıtladı. "İşte," dedi, "bu akşamki diğer tüm hizmetlerimize ilaveten biraz da felsefe."

"Jean," diye mırıldandı Locke. "Jean, biz nerede... ne halt yiyorum ben?"

"Bir boşluğu doldurmaya çalışıyorsun," dedi Sabır.

"Şey... öyle mi? Feleğimi şaşırmış gibiydim. Kendimi çok tuhaf hissediyorum."

Jean bir elini onun omzuna koyup kaşlarını çattı. "Ateşin çıkıyor," dedi, avucunu bu kez de Locke'un alnına dayayıp tenindeki ısıyı hissederken.

"Bana hiç de öyle gelmiyor," dedi genç adam. Tir tir titreyerek elini bacaklarındaki battaniyeye uzattı.

Jean battaniyeyi onun yerine tutup dostunun omuzlarına kadar çekti. "Kendine gelebildin mi bari?" diye sordu.

"Bilmem, sen söyle. Ben sadece... kendimi hiç o kadar aç hissetmemiştim. Hiç. Lanet olsun, şimdi bile yiyesim var ama sanırım midemde yer kalmadı. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Aynı şey gene olacak," diye belirtti Sabır.

"Aman ne güzel. Eh, bu aptalca bir soru olabilir," dedi Locke, "ama tedavi işe yaradı mı?"

"Eğer yaramasaydı yirmi dakika önce ölmüş olurdun," dedi kadın.

"Yani o zehirden kurtuldum," diye mırıldandı genç adam, gözünü ellerine dikerek. "Tanrılar aşkına. Ne büyük bir rezalet. Kendimi... nasıl hissettiğimi bilemiyorum. Az önce karnıma doldurduğum yüz tonun dışında daha iyi hissediyor muyum bilmiyorum."

"Eh, *benim* daha iyi hissettiğim kesin," dedi Jean.

"Üşüyorum. Ellerim ve ayaklarım uyuşmuş durumda. Sanki yüz yıl birden yaşlanmış gibiyim." Locke battaniyeye sıkıca sarınarak masadan kalkmaya davrandı. "Ama sanırım ayakta durabilirim!"

Bu beyanının ne kadar kuşkulu bir iyimserlik taşıdığını yüzüstü yere kapaklanarak gösterdi.

"Kahretsin," diye söylendi, Jean onu tekrar ayağa kaldırırken. "Bu konuda bir şey yapamayacağından emin misin Sabır?"

"Efendi Lamora, seni gidi nankör, bir gece için senin adına yeterince mucize gerçekleştirmedim mi?"

"Sadece iş amaçlı bir yatırım olarak," dedi Locke. "Sanırım yine de sana teşekkür etmeliyim."

“Evet, yine de. Gücünü geri kazanmaya gelince, artık her şey doğaya kalıyor. Nekahet hâlindeki herhangi bir hasta gibi yiyip içmeye ve istirahate ihtiyacın var.”

“Şey;” dedi Locke, “sorun olmayacaksa Jean’la yalnız konuşmak istiyorum.”

“Kamarayı boşaltalım mı?”

“Hayır.” Locke kısa bir süreliğine yerde baygın yatan genç büyücüleri süzdü. “Hayır, bırak çırakların mıdır nedir ayılana kadar dinlensinler. Güvertede biraz yürümek bana iyi gelir.”

“Hepsinin birer *adı* var,” dedi Sabır. “Artık bizim için çalışıyorsun, bunu kabullensen iyi edersin. Onlara-”

“Dur,” dedi Locke. “Yaptıkların için sana minnettarım ama beni Karthain’e birileriyle arkadaş olayım diye götürmüyorsun. Dost canlısı davranmazsam kusuruma bakma.”

“Hödüklüğünü bu kadar çabuk geri kazanmanı sanatıma iltifat olarak kabul etmeliyim sanırım,” dedi kadın, iç geçirerek. “Sana daha fazla yiyecek ve su getirilmesi için talimat vereceğim.”

“Bir lokma daha yiyebileceğimden kuşkuluyum.”

“Ah, hele birkaç dakika bekle bakalım. Benim çocuk doğurmuşluğum var. Seni temin ederim ki uzunca bir süre karnının sözünden çıkamayacaksın.”

2

“Sana söylüyorum Jean. Oradaydı. Şu an senin olduğundan bile daha yakınımda durmuş, bana bakıyordu.”

Locke ile Jean, *Göğebakan*‘ın kıç küpeştesine yaslanarak Pırlantalar Gölü’ne adını veren hayalet ışıklarının sudaki dansını seyrediyorlardı. Siyah derinliklerdeki soğuk yakut kırmızısı ve mat elmas beyazı benekler, suya batmış birer yıldız gibi insanoğlunun erişim mesafesinin çok ötesinde

parıldıyordu. Tabiatlarını bilen yoktu. Bazıları deli imparator Orixanos'un suda boğdurduğu isyancıların ruhları olduğunu söylerdi. Bazılarıysa Ata hazineleri olduklarına yeminler ederdi. Hatta Jean'ın Lashain'deyken okuduğu bir kitapçıkta Therin Koleji'nden bir Âlim, bunların ışık küreleri mükemmelleştirilmeden önceki yıllarda göle dökülmüş simyasal artıklara maruz kaldıkları için parıldayan balıklar olduğunu iddia ediyordu.

Her ne olurlarsa olsunlar geminin dümen suyunun altında belli belirsiz kırpışırlarken insanı oyalamaya yetiyorlardı. Ufuktaki gri lekeler şafağın yaklaştığını haber verse de karanlık bulutlardan oluşan alçak bir tavan hâlâ gökyüzünü kaplıyordu.

Battaniyesine bir şal gibi sarınan Locke titrek ve ateşliydi. Cümlelerinin arasında bir havluya sarıp yanında taşıdığı kurutulmuş gemi krakerlerinden tedirgince atıştırmaktaydı.

"Başına gelenleri düşünürsek Locke, gördüklerin büyük ihtimalle bir hayaldi."

"Bana kendi sesiyle hitap etti," dedi genç adam, ürpererek. Jean dostunun omzunu arkadaşça sıktı; fakat Locke sözlerini sürdürdü. "Hele gözleri... gözleri... Kaldığın tapınaklarda hiç öyle bir şey duydun mu? Bir insanın günahlarının gözlerine kazındığını?"

"Hayır," dedi Jean, "ama öte yandan sen bir tapınağın özel ayinlerini benden daha iyi biliyorsun. Ettiğin yeminler bu konuda konuşmamızı engel-"

"Hayır, hayır," dedi Locke. "On Üçüncü'nün tarikatında böyle bir şey öğrenmedim."

"Demek ki sadece hayal gördün."

"Ne halt yemeye öyle bir hayal göreyim ki?"

"Belki de vicdan azabı çekmeye çok meraklı bir budala olduğun içindir?"

"Senin için konuşmak kolay tabii."

"Değil. Bak, ölümden sonraki hayatın insanların ruhlarının kirletilmiş bedenlerle ortalıkta gezdiği bir maskaralık

olduğuna gerçekten inanıyor musun? Sence ruhların kafasında iki göz mü var? Hatta göze ihtiyaçları mı var?"

"Bazı gerçekleri idrak edebileceğimiz kısıtlı biçimlerde vücut bulmuş olarak görürüz," dedi Locke. "Ölümden sonraki hayatı gerçekten olduğu gibi görmeyiz, çünkü gözlerimiz doğamızın yapısına göre çalışır."

"Tıpkı temel ilahiyat derslerinde öğrendiğim gibi konuşuyorsun. Hem de pek çok dininkinde," dedi Jean. "Hem zaten ne zamandan beri bir vahiy uzmanısın ki? Bir rahip olduğundan beri hayatının herhangi bir noktasında ilahi bir ışığın zihin açıklığına kavuştun mu? Hayaller, sanrılar, kehanetler gördün mü? Dizlerini titreten ve sana, 'Hassiktir, tanrılar benimle konuştu!' dedirten herhangi bir tecrüben oldu mu?"

"Olsaydı sana söyleyeceğimi *biliyorsun*," dedi Locke. "Ayrıca, tarikatımızda bize öğretilenlere göre işler öyle yürümüyor."

"Her mezhepte aynı şeyin öğretilmediğini mi sanıyorsun Locke? Yoksa diğer tarikatlar yalnızca sezgileriyle düşe kalka yaşayıp giderken orada bir yerde devamlı olarak gerçeklerin vahiy geldiği kutsal bir tapınak olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bakıyorum da mevzuu genişlettikçe genişletiyorsun."

"Hiç de bile. Bunca yılın, bunca kavga dövüşün, bunca kanın ardından ne diye *şimdi* yaşamın ötesinden hakiki vahiyler almaya başlayasın ki?"

"Orasını bilemem. Tanrıların adına konuşmak bana düşmez."

"Ama yaptığın şey tam olarak bu. Dinle, bir kerhaneye girip de kendini muamele çekilirken bulursan bu tezgâha para bıraktığın içindir; tanrılar çüküne bir çift dudak yolladığı için değil."

"Bak bu... sahiden de harikulâde bir benzetme Jean, ama sanırım biraz tercüme etmen gerekecek."

"Diyorum ki tevekkül etmek ne kadar görevimizse tartmak ve muhakeme etmek de o kadar görevimiz. Bir kez dünyevi bir olayın aslında tanrıların mucizesi olduğunda ısrar edersen her şeye o gözle bakmaya başlarsın. Kahvaltıda yediğin sosiste

semadan gelen mesajlar bulmaya başlarsan kafanı kullanma sorumluluğunu bir kenara bırakmışsın demektir. Tanrılar kendilerine saftirik rahipler istiyorlarsa neden seçildiğin zaman seni o hale getirmediler?"

"Yahu sana anlattıklarım ben kahvaltı ederken olmadı ki."

"Evet, sen ölüme *şu kadarcık* uzakken oldu." Jean baş ve işaret parmağını birbirine iyice yaklaştırdı. "Hastaydın, bitkindin, ilaç almıştın ve dünyada en çok sevdiğimiz insanların özenli bakımı altındaydın. Asıl bir-iki kâbus görmeseydin şaşardım."

"Ama o kadar gerçekçiydi ki. Ve Böcek öylesine-"

"Onun soğuk ve kindar davrandığını söyledin. Bunlar Böcek'in yapacağı şeyler mi? Ve öldükten yıllar sonra bile sırf bir buçuk dakikalığına ödünü patlatmak için bu dünyadan ayrılmayacağına gerçekten inanıyor musun?"

Locke ağzına bir kraker daha atıp tedirgince çiğnedi.

"Uzun Sükût Hanımı'nın sırf birini korkutmak için bir oğlanın ruhunun yıllar boyu huzursuzca dünyada gezmesine izin vereceğine inanmayı *reddediyorum!*" dedi Jean. "Böcek çoktan bu dünyadan ayrıldı Locke. Bir kâbus gördün, hepsi bu."

"Umarım öyledir," dedi Locke.

"İllâ dertleneceksen başka bir şey için dertlen," dedi Jean. "Ciddiyim. Büyücüler anlaşmanın kendi üzerlerine düşen kısmını yerine getirdiler. Şimdi işe yarama sırası bizde."

"Ne nekahet ama," dedi Locke.

"Seni salamura yapılmış it boku gibi lüzumca yatakta yatarken değil de tekrar ayağa kalkıp somurturken görmek çok güzel. Sana ihtiyacım var kardeşim."

"Hastalanma sırası sana geldiğinde gösterdiğin bu içten sevgiyi hatırlayacağım," dedi Locke.

"Seni içtenlikle ve sevgiyle bir uçurumdan atmadım ya, sen ona dua et."

“Haklısın.” Locke arkasına dönüp güvertenin fenerlerle aydınlanan uzak köşelerini gözden geçirdi. “Biliyor musun, sanırım yavaş yavaş aklım başıma geliyor. Az önce bu gemiyi kimsenin idare etmediğini fark ettim.”

Jean etrafına bakındı. Görünürde hiç büyücü yoktu. Yine de geminin dümeni görünmez bir basıncın etkisi altındaymışçasına hareketsizdi.

“Tanrılar aşkına,” dedi Jean. “Bunu kim yapıyor?”

“Ben,” dedi Sabır, ansızın yanlarında belirerek. Elinde dumanı tüten bir fincan çay tutuyor, gölün pırlantalarla bezeli derinliklerine bakıyordu.

“Aaah!” diye çığlık attı Locke, kendini geriye atarak. “Sinirlerim zaten laçka. Bunu ikide bir yapmak zorunda mısın?”

Sabır hâlinden hoşnut bir tavırla çayını yudumladı.

“Keyfin bilir,” dedi Locke. “Küçük asistanlarına ne oldu?”

“Ayin herkesi sarstı. Onları biraz dinlenmeleri için kamaralarına gönderdim.”

“Sen sarsılmadın mı?”

“Hem de iliklerime kadar,” cevabını verdi kadın.

“Yine de bu gemiyi rüzgâra karşı yüzdürüyorsun. Yalnız başına. Bizimle konuşurken.”

“Evet. Buna rağmen ne zaman benimle konuşsan saygıyı rafa kaldıracağına bahse girerim.”

“Bayan, beni alırken zehir gibi olduğumu biliyordun,” dedi Locke.

“Peki şimdi nasılsın?”

“Yorgun. Hem de çok yorgun. Sanki biri eklemlerime kum doldurmuş gibi. Yine de artık eskisi gibi içimi kemiren bir şey yok. Kurt gibi açım, ama bu artık... *şeytani* bir açlık değil.”

“Peki ya aklın?”

“İdare eder,” dedi Locke. “Hem zaten düşecek gibi olduğumda Jean beni tutar.”

"Kaptan kamarasını sizin için temizlettim. Gardıropta bir çift üniforma var. Karthain'e varıp sizi terzilerin önüne atana dek işinizi görür."

"Sabırsızlanıyoruz," dedi Locke. "Sabır, sana birkaç soru sorarsak karaya oturma tehlikemiz var mı?"

"Yüz mil boyunca gemiyi oturtabileceğimiz bir kara yok. Ama önce dinlenmek istemediğinden emin misin?"

"Nasılsa yakında yığılıp kalırım. Öyle olacağını hissedebiliyorum. O yüzden elimden geldiği sürece bilinçli geçen tek bir anımı bile ziyan etmek istemiyorum," karşılığını verdi Locke. "Lashain'de bize verdiğin sözü hatırlıyor musun? Hani cevaplarla ilgili olanı."

"Elbette," dedi kadın. "Koyduğum sınırlamayı unutmadığınız müddetçe."

"Özel hayatına fazla girmemeye çalışırım."

"Güzel," dedi Sabır. "Öyleyse ben de tepem atarsa seni tutuşturmak için fazla çaba harcamamaya çalışırım."

3

"Niye başkalarına hizmet ediyorsunuz?" diye sordu Locke. "Niye kontratlar alıyorsunuz? Niye *Bağlı*büyücüler?"

"Bir insan niye bir balıkçı teknesinde çalışır?" Sabır çayından yükselen buharı içine çekti. "Niye üzümleri ezerek şarap yapar? Niye avanak asilzadeleri soyar?"

"Paraya o kadar çok mu ihtiyacınız var?"

"Bir araç olarak elbette. Kullanımı basit ve etkisi evrensel."

"Yani tek sebep bu mu?"

"Kendi hayatında sana bu kadarı yetmiyor mu?"

"Asıl kastettiğim-"

"Asıl kastettiğin," dedi Sabır, "canımızın her istediğini zorla alabilecekken niye paraya önem verdiğimiz."

"Evet."

"Canımızın her istediğini zorla alabileceğimizi nereden çıkardın?"

"Sıhhatime yönelik ani ilgine rağmen siz Bağlıbüyücüler hâlâ entrikacı, ruhsuz piç kurularısınız," dedi Locke, "ve vicdanlarınız yaşlı bir adamın hayaları gibi büzüşüp kalmış. Gel Therim Pel'den başlayalım. Koca bir şehri haritadan sildiniz."

"Yeterince motive olan birkaç yüz kişilik herhangi bir grup da Therim Pel'i yok edebilirdi. Kâfi gelecek tek yöntem büyücülük değildi."

"Senin için söylemesi kolay," dedi Locke. "Peki, diyelim ki teorik olarak ihtiyacınız olan tek şey birkaç el aleti ve biraz yaratıcılıktı. Ama siz kalkıp *kahrolası gökten ateş yağdırdınız.* Böyle bir güçle bile dünyaya hükmedemiyorsanız..."

"Bir domuzdan daha mı akıllısın Locke?"

"Arada sırada," dedi Locke. "Tabii karşıt görüşler yok değil."

"Peki bir inekten daha mı tehlikelisin? Bir tavuktan? Ya da bir koyun?"

"Gel cömertlik edip evet diyelim."

"Öyleyse neden en yakındaki çiftliğe gidip kafana bir taç takmıyor ve kendini hayvanların imparatoru ilan etmiyorsun?"

"Şey... çünkü-"

"Bu kadar saçma bir şey yapmak aklının ucundan bile geçmediği için mi?"

"Sanırım."

"Yine de canın ne zaman isterse ve yeni kullarından kayda değer bir direnişle karşılaşmadan öyle bir şey yapma gücüne sahip olduğunu reddetmiyorsun, değil mi?"

"Ahhh-"

"Ama hâlâ çekici bir fikir değil, öyle mi?" dedi Sabır.

"Yani sebebi sahiden bu mu?" dedi Jean. "Dağlarda kuş boku yiyerek yaşayan herhangi bir eşkıya fırsatını bulsa hiç düşünmeden kendini imparator ilan eder. Ama böyle bir şeyi canı istediği anda yapabilecek olan sizler öyle bir akıl-mantık timsalisiniz ki-"

"Çarşıdan istediğin kadar et satın alabilecekken ne diye kafanda bir taçla bir çiftlik avlusunda oturasın ki?"

"Yani hırstan tümüyle arındınız, öyle mi?" dedi Jean.

"Biz iliklerimize kadar hırslıyızdır Jean. Eğitimimiz mütevazılara *nefes* alacak kadar bile yer bırakmaz. Lâkin büyü yeteneğine sahip olmayanlar için hırsın doruk noktasının taçlara ve cüppelere bürünmek olmasını çoğumuz bütünüyle gülünç karşılarız."

"Çoğunuz mu?" diye sordu Locke.

"Çoğumuz," cevabını verdi Sabır. "Yıllar geçtikçe içimizde bir hizipleşme olduğuna değinmiştim. Bu hizipleşmenin *sizinle* ilgili olduğunu duymak herhâlde şaşırtıcı gelmeyecektir." Sol elinin iki parmağıyla Locke ile Jean'ı işaret etti. "Yani büyü yeteneği olmayanlarla. Sizinle ne yapacağımızla. Kendi içimize mi kapanacağız, yoksa dünyayı dize mi getireceğiz? İkincisini seçersek asalet bir berat ve soy meselesi olmaktan çıkar. Tamamen kişideki büyücülük becerisine bağlı hâle gelir. Dünyadaki tüm zamanla, parayla yahut eğitimle bile asla sahip olamayacağınız bir gücün esiri olursunuz. Öyle bir imparatorlukta yaşamak ister miydiniz?"

"Tabii ki hayır," dedi Locke.

"Eh, benim de onu inşa etmek gibi bir arzum yok. Sanatımız bize kusursuz bir bağımsızlık sağlıyor, servetimizse o özgürlüğe lüks katıyor. *Çoğumuz* bu gerçeğin farkındayız."

"O sözcüğü kullanıp duruyorsun," dedi Locke. "'Çoğumuz.'"

"Aramızda muhalifler var. Türünüzü insan yerine koymayan büyücüler. Daima bir azınlık olageldiler ve daha muhafazakâr, daha pratik bir felsefe benimsemiş olan bizler tarafından hep sıkı kontrol altında tutuldular. Fakat sayıları da asla gülüp geçilecek kadar az olmadı. Daha evvelden bahsettiğim iki hizip işte bunlar. Muhalifler genellikle genç,

yetenekli ve agresif olma eğilimindeler. Camorr'da yollarınız kesişmeden önce oğlum aralarında epey popülerdi."

"Harika," dedi Locke. "Demek Tal Verrar'dayken *senin* izninle ziyaretimize gelen o götoşların ikinci bir şans yakalamak için evlerinden çıkmalarına bile gerek kalmayacak! Aman ne güzel."

"Onlara izin vererek öfkelerinden kurtulabilecekleri bir çıkış yolu temin ettim," dedi Sabır. "Size el sürmelerini kesinkes yasaklasaydım bana itaatsizlik edip sizi öldürürlerdi. O zaman da itaatsizliklerine verebileceğim tek cevap bir iç savaş olurdu. Cemiyetimi ayakta tutan barış daima böylesine hassas bir dengededir. Siz ikiniz hepimizin parmağına batan en son kıymıklarsınız, hepsi bu."

"Karthain'e vardığımızda itaatsiz dostların ne yapacaklar? Bize sarılıp bir bira ısmarlayacak ve başımızı mı sıvazlayacaklar?" dedi Jean.

"Sizi rahatsız etmeyecekler," cevabını verdi Sabır. "Artık beş yıllık oyunun bir parçasısınız ve onun kuralları tarafından korunuyorsunuz. Size açık açık zarar verirlerse sert bir misillemeye hedef olurlar. Lâkin seçtikleri casuslar sizi faka bastırırlarsa benim hizbimden *büyük* bir prestij çalarlar. İkinizin oyun tahtasındaki birer piyon olmanıza en az benim kadar onların da ihtiyacı var."

"Ya kazanırsak?" dedi Jean. "Sonrasında ne yaparlar?"

"Kazanmayı başarırsanız benim ve dostlarımın gözüne girersiniz. Doğal olarak da bizden koruma bekleyebilirsiniz."

"Yani sizin şu küçük loncanızın iyi kalpli, güzel ahlaklı tarafı hesabına çalışıyoruz, öyle mi?" diye sordu Locke.

"İyi kalpli mi? Saçmalama," dedi Sabır. "Ama eğer emsalsiz konumumuzun ahlaki sorularını uzun uzadıya değerlendirmediğimizi sanıyorsan aptalın tekisin demektir. Burada sağ salim durabiliyor olman bile o değerlendirmenin bir kanıtıdır."

"Yine de krallıkları devirmek ve insanları öldürmek için hizmetlerinizin kiralanmasına izin veriyorsunuz."

“Evet,” dedi Sabır. “İnsanlar kısa süreli hafızalardan muzdariptir. Bize huşuyla bakmak için geçerli sebeplerinin olduğunu hatırlamaları gerek. İşte bu yüzden çok dikkatli incelemelerin ardından büyücülerin hâlâ kara kontratlar almalarına izin veriyoruz.”

“‘Dikkatli incelemeleri’ açıkla,” dedi Locke.

“Ölüm veya adam kaçırma içeren herhangi bir istek mercek altına alınır,” dedi Sabır. “Kara işlere akranlarımın çoğunluğu tarafından izin verilmelidir. Yetki verildikten sonra bile görevi kabul etmeye razı en az bir büyücünün olması gerekir.”

Sabır sol avucunu çanak haline getirdi ve parmaklarının arkasında gümüşi bir ışık çaktı. “Ne meraklı adamlarmışsınız,” dedi. “Size neredeyse her sorunun cevabını, binlerce kişinin açığa çıkarmak için can verdiği sırları teklif ediyorum. Sizse kalkmış faturalarımızı nasıl ödediğimizi öğrenmek istiyorsunuz.”

“Seni sıkboğaz etmeyi henüz bitirmedik,” dedi Locke. “Orada ne yapıyorsun?”

“Hatırlıyorum.” Gümüşi parıltı soldu ve yerinde kadının iki parmağına dayalı, uzun-ince bir düşçelik parçası belirdi. “Soru sorarken gayet cesursunuz. Dolambaçsız bir cevabı göze alabilecek kadar da cesur musunuz peki?”

“Teklifin nedir?” diye sordu Locke, dalgın bir edayla kraker atıştırmayı sürdürerek.

“Anılarımda yürüyün. Gözlerimden görün. Eğer bununla başa çıkabilecek kadar güçlüyseniz size konumuzla ilgili bir şey göstereceğim.”

Locke lokması alelacele yuttu. “Bu da son ayin kadar eğlenceli olacak mı?”

“Büyü ürkeklere göre değildir. Teklifimi tekrarlamayacağım.”

“Ne yapmalıyım?”

“Öne eğil.”

Locke denileni yaptı ve Sabır iğneyi andıran düşçelik parçasını onun yüzüne doğru tuttu. İğne iyice sivrildi, eğrildi

ve havaya sıçrayıp dosdoğru Locke'un sol gözüne döküldü.

Genç adamın ağzından bir nida koptu ve düşçelik gözüne yayılarak onu dalgalı bir aynaya çevirirken elindeki krakerler yere saçıldı. Hemen ardından sağ gözünde de gümüşi damlacıklar belirdi ve hızla kalınlaşıp yayıldılar.

"Ne oluyor lan?" Jean, Bağlıbüyücüyü tokatlayarak uzaklaştırmak ile kadının büyüye karışmaması yönündeki sert uyarısına uymak arasında kararsız kaldı.

"Jean... bekle..." diye fısıldadı Locke. Gümüşi bir iplikle Sabır'ın eline bağlanmış hâlde donakalmıştı. Gözleri hâlâ ışıl ışıldı. Girdiği trans yaklaşık on beş saniye sürdü, ardından düşçelik geri çekildi. Düşecek gibi olan Locke küpeşteye tutunup gözlerini hızla kırpıştırdı.

"Kutsal cehennemler adına," dedi. "O ne histi öyle."

"Neler oldu?" dedi Jean.

"Bana... tam olarak bilmiyorum. Ama sanırım bunu sen de görmek istersin."

Sabır gümüş iğneyi tuttuğu elini ileri uzatarak Jean'a doğru döndü. İriyarı adam öne eğildi ve daracık gümüşi nokta üstüne gelirken irkilme dürtüsüyle boğuştu. Düşçelik açık gözünü soğuk bir nefes gibi okşadı ve Jean'ın etrafındaki dünya değişiverdi.

4

Mermerde yankılanan ayak sesleri. Bilinmeyen bir dildeki konuşmaların belli belirsiz mırıltısı. Hayır, mırıltı değil. Ses bile değil. Bir düzine yabancıdan gelen, Jean'ın daha önce sahip olduğunu bile bilmediği bir şuura gıdıklarcasına sürtünen düşünceler. Zihninin yüzeyinde uçuşan güve kanatları gibi bir kıpırtı. Kapıldığı his korkutucu. Jean durmaya çalıştığında vücudunun buharımsı kütlesinin buyruklarına karşı geldiğini keşfederek şaşırıyor.

Ah, ama bunlar senin anıların değil ki. Sabır'ın sesi kafasının içinde. *Sen bir yolcusun. Gevşemeye çalış. Yakında alışırsın.*

"Hiç ağırlığım yok," diyor Jean. Kelimeler ciğerleri taş kesmiş bir adamın verebileceği en zayıf nefes gibi dökülüyor dudaklarından. Onları telaffuz etmek için iradesini sonuna kadar zorlaması gerekiyor.

Benim bedenimi taşıyorsun. Kafanı karıştırmamak için bazı şeyleri puslu bırakıyorum. Bir kültür dersi almak için buradasın, anatomi değil.

Yüzüne yukarıdan sıcak bir ışık düşüyor. Düşünceleri aşağıdan gelen bir güç algısıyla, tüm çabalarına rağmen anlamlı bir şekilde kavrayamadığı hayaletimsi bir fısıltılar bulutuyla destekleniyor. Derin bir okyanusun dalgalarına bata çıka giden bir tekne misali onların üstünde yüzüyor.

Gördüğün şey zihnim. Daha derin anılarımın konumuzla bir ilgisi yok. Dikkatini topla. Seni açığa vurduğum anlardan kalan en güçlü, en bilinçli düşüncelerime ortak edeceğim.

Jean gevşemek, kendini bu tecrübeye açmak için uğraşıyor ve izlenimler gitgide hızlanarak, parça parça gelmeye başlıyor. Kafa karıştırıcı bir bilgi yumağına çarpıyor: isimler, yerler, tarifler... Ve tüm bunlara pek çok farklı büyücünün düşünceleri ve mühürleri karışıyor:

Isas Scholastica

Âlimler Adası

-Arşidama, bizi bekletmek gibi bir alışkanlığın hiç olmadı-

(Karthain büyücülerinin özel kalesi)

-yoksa sebebi-

... bezgin bir asabiyet hissi ...

-Şahinci mi-

(hay bu bariz ve kaçınılmaz soruya lanet olsun)

...düzgün mermer zemindeki ayak sesleri...

-hâlinden anlıyoruz-

Onun varlığının geç kalmamla hiçbir ilgisi yok.

-yerinde olsak biz de aynı hislere kapılırdık-

Sanki onun yüzünden vazifelerimden kaçardım da...

(yukarıdaki tanrılar aşkına, bu beş halkayı uysalca davranarak mı kazandım?)

Jean'ın önünde yalın bir tahta kapı var. Gök Salon'un, yani Karthain büyücüleri arasında hükümet yerine geçen şeyin merkezinin kapısı. Kapı dokunarak açılmaz. Kapı tokmağını çevirmeye yeltenen biri, açıkça görülmesine rağmen eli onu bir türlü bulamayınca şaşkın şaşkın bakakalır. Jean/Sabır mührünü kapıya gönderirken içinin bir güçle pırpır ettiğini hissediyor. Görünmez okşayışıyla kapı savrularak açılıyor.

-kusura bakma, canını sıkmak istememiştim-

... Gök Salon'un sıcak havası daha şimdiden tıklım tıklım dolu ...

Kendi oğlum yüzünden yan çizecek değilim!

-kızmana gerek yok, ben sadece-

... işte orada, oturmuş bekliyor.

(tıpkı o lanet olasıca kuşu gibi gözünü ayırmadan izliyor)

Gök Salon, Tal Verrar'ın zanaatkârlarını kıskançlıktan çatlatacak bir illüzyon tonozu.* Ayrıca Jean'ın hayatı boyunca gördüğü, baştan aşağı büyüyle yaratılmış ilk nesne. Yuvarlak odanın çapı elli metre ve Sabır'ın bilgi dağarcığına dayanarak Jean kubbeli tavanın aslında yerin yedi metre altında olduğunu biliyor. Buna rağmen o devasa cam kubbenin ötesinde tıpkı hayat bulmuş bir tablo gibi görünen, en ufak ayrıntısına kadar kusursuz bir sahte gökyüzü yer alıyor. Görkemli bir akşamın ilk saatleri gibi gözüküyor ve güneş altın çeperli bulutların arkasında gizleniyor.

*** Kemerli taş yapı -*çn***

Sabır'ı bekleyen büyücüler eski imparatorluğun Lordlar Meclisi'ni -onu kopyalayan erkekler ve kadınlarca uzun zaman önce kül edilmiş bir kongreyi- andıran, kademeli sıralar hâlinde dizilmiş yüksek arkalıklı sandalyelerde oturuyorlar. Birbirine tıpatıp benzeyen kukuletalı cüppelerinin rengi gölgedeki gülleri andıran, yumuşak bir koyu kırmızı. Bu onların tören kıyafeti. Gri ya da kahverengi cüppeler daha tarafsız, daha huzur verici olabilirdi; fakat nizamın öncüleri mirasçılarının müzakereler sırasında *gereğinden fazla* huzurlu olmasını istememişti.

Kapı arkasından kayarak kapanırken en ön sandalye sırasında, Jean/Sabır'ın tam karşısında bir adam oturuyor. Jean adamın cüppeli koluna tünemiş, heykel hareketsizliğindeki şahini hemen tanıyor. O soğuk, ölümcül gözlerin ve tabii efendisininkilerin içine bakmışlığı var.

(tıpkı o lanet olasıca kuşu gibi gözünü ayırmadan izliyor)

Bir soru, selamlama ve mühür bombardımanı dev bir dalga gibi Jean/Sabır'ın üstüne geliyor, sonra da çabucak kayboluyor. Toplantı başlıyor ve Jean'ı rahatlatan nispi bir sessizlik çöküyor. Derken:

Anne.

Selamlama kibar olamayacak kadar geç geliyor. Yalnızca kandaş bir akrabanın düşüncelerinin olabileceği kadar keskin ve berrak. Ardında ustaca bastırılmış, duygusal bir eklenti var; engin ve parlak gökyüzü, havada süzülme algısı, surata çarpan rüzgâr hissi. Yükseklerde uçmanın mutlak özgürlüğü.

Şahinci'nin mührü.

Konuşmacı, karşılığını veriyor Sabır/Jean.

Resmiyetin böylesine esiri olmak zorunda mıyız anne?

Bu resmi bir durum.

Düşüncelerimizde yalnız olduğumuz muhakkak.

Sen ve *ben asla yalnız değiliz.*

Ama hiçbir zaman beraber de değiliz. Nasıl oluyor da bu ifadelerle ikimiz de aynı şeyi kastedebiliyoruz?

Bana bilgiçlik taslama Konuşmacı. Şimdi oyunlarının zamanı de-

Bu benim olduğu kadar senin de oyu-

SÖZÜMÜ KESME!

Son düşüncenin arkasında bir kuvvet, daha genç büyücünün henüz kafa tutamayacağı bir zihin kası zorlaması var. Bu bir konuşmada karşı tarafın sözünü kesmenin kaba bir yolu, ama Şahinci'nin üstünde etkili oluyor. Başını çok hafif bir şekilde eğiyor, akrep şahini Vestris de aynını yapıyor.

Gök Salon'un merkezinde düşçelikten bir yansıma havuzu var. Yüzeyi en ufak bir dalgalanmadan bile yoksun, dümdüz bir ayna. Etrafı dört sandalyeyle çevrili; bunlardan üçü dolu. Büyücüler, sıradan insanların bir gruptaki en yüksek rütbelinin astlarına karşıdan bakma âdetini umursamıyorlar. Bu kadar çok iş düşüncelerle gerçekleştiğinde fiziki yönler sembolik anlamlarını bile yitirmeye başlıyor.

Jean/Sabır boştaki sandalyeye geçiyor ve diğer üç Başbüyücüyle temas kuruyor. Bu onlar için el sıkışmak kadar kolay. Arşidonlar ile Arşidamalar enerjilerini birleştirerek ortak bir mühür, odayı bir anlığına dört ismin düşünce-şekliyle dolduran bir ideogram yaratıyorlar.

-Sabır-Tedbir-

-Sağduyu-İtidal-

İsimler anlamsız ve geleneksel; sahiplerinin kişisel özellikleriyle hiçbir ilgileri yok. Bileşik mühür resmi görüşmenin başlandığını duyuruyor. Salondaki ışık tepki olarak loşlaşıyor; akşamüzeri göğü, ufkunda sıcak bir sarımsı hat bulunan seher moru tonlarındaki bir kubbeyle yer değiştiriyor. Dörtlünün en kıdemlisi olan Arşidon İtidal düşüncesini yolluyor:

-Camorrlu Luciano Anatolius'un teklif ettiği kara kontrat meselesine geri dönüyoruz-

Jean'ın algısında bir burkulma, bir tür asılış gerçekleşiyor. Sabır -şimdiki zamanın Sabır'ı- anılarında düzeltmeye giderek onları Jean'ın daha iyi anlayabileceği bir bağlama sokuyor. Büyücülerin düşünce-sesleri bir diyalog niteliği kazanıyor.

"Bu tekliften doğacak sonuçların kılavuz Düsturlarımızın sınırlarında kalıp kalmadığındaki fikir ayrılığımız sürüyor. İlk mevzu kendine zarar. İkincisiyse ortak ziyan."

İtidal yetmiş yaşında, ince yapılı bir adam. Kahverengi cildi rüzgârda aşınmış ağaç kabuğu dokusuna sahip. Saçları gri. Derin ve karanlık yuvalarındaki puslu gözleriyse akik renginde. Lâkin zihni canlılığını koruyor; ömrünün yarısı boyunca beş halka taşımış.

"Müsaadenle kurulun dikkatini ahlak mevzuuna da çekmek isterim Arşidon." Bu sözler ilk sandalye sırasında oturan, solgun bir kadından geliyor. Sol kolu yok ve cüppesinin o kolu kıvrılarak bir harmaniye gibi omzuna iğnelenmiş. Ayağa kalkıp tek eliyle kukuletasını açarak gümüş bir filenin altında sıkıca örülmüş seyrek sarı saçlarını meydana çıkarıyor. Yaptığı hareket söz alma ve mevcut müzakereyi etkileme niyetini duyuran bir Konuşmacı'nın ayrıcalığı.

Sabır kadını belli belirsiz fısıltılarla Jean'a tanıtıyor: Adı *Seyrüseferci,* üç halkalı, bir Vadra ticaret gemisinde doğmuş ve daha çocukken Karthain'e getirilmiş. Kendine has tutkusu denizi incelemek ve Sabır'ın müttefikleri arasında tanımlanıyor.

"Konuşmacı," diyor Jean/Sabır, "teklif edilen *hiçbir* kontratın kendi Düsturlarımızdan daha geniş bir sınırda ele alınması gerekmediğini sen de pekâlâ biliyorsun."

Sabır pek de dürüstçe olmayan bir tarafsızlık izlenimi vermek ve daha hasmane bakış açısına sahip biri fırsattan

yararlanarak çok daha hararetli bir çıkış yapmadan önce bariz olanı vurgulamak için bunu çabucak söylüyor.

"Elbette," diyor Seyrüseferci. "Kurucularımızın muazzam bir dirayetle koydukları yasalara karşı çıkmak gibi bir arzum yok. Sunulan kontratı değil, kendimizi sınamamız gerektiğini belirtiyorum, o kadar."

"Konuşmacı, aradaki ayırım anlamsız." Şimdi Sağduyu adlı kadın, yani ancak kırkında olan en genç Başbüyücü konuşuyor. Şahinci'yle iş birliği içerisinde. Ayıca Atacam kadar sert mizacıyla beş halkalı büyücülerin en saldırganı. "Açık ve bağlayıcı yasalar mevzuunda bölünmüş durumdayız. Neden bu görüşmeyi muğlak bir felsefeyle bulandırıyorsun?"

"Öne sürdüğüm fikir hiç de muğlak değil Arşidama. Doğrudan doğruya ilk Düstur'u, yani kendine zararı ilgilendiriyor. Şu Anatolius'un teklif ettiği katliam öyle bir boyuttaki onu kabul edersek kendimizden bir şeyler kaybetme riskine girmiş olacağız. Burada kara kontratlar tarihindeki en büyük toplu kıyımı tartışıyoruz."

"Konuşmacı, abartıyorsun," diyor Sağduyu. "Anatolius, Camorr'un soylularına dair planlarını açıkça anlattı. Sonuçta içlerinden çok azı, hatta belki de hiçbiri ölmeyecek."

"Açıkçası bu hafife alan üslubunla beni şaşırtıyorsun Arşidama. Öcütaşı zehirlenmesi neticesinde canlı bir süs eşyası hâline gelecek birinin öldürülmemiş sayılacağına kendimizi inandıracak kadar çocuk olamayız!"

Güneş ufukta yüzünü gösterirken suni gökyüzünde bir aydınlanma oluyor. Seyrüseferci'nin argümanının haklılığı ne olursa olsun kurul, kadının o argümanı dile getiriş tarzını takdir ediyor. Tavan, katılımcı büyücülerin zihinsel teşviklerine tepki veriyor. Güneş genel beğeni kazananların üstünde kelimenin gerçek anlamında parlıyor ve argümanlarında bocalayanların karşısında batıyor.

"Konuşmacı Kardeş," diyor Şahinci, sakince ayağa kalkıp kendi kukuletasını indirirken. Jean adamın tanıdık yüz hatlarını -açılmakta olan alnını, parlak ve tehlikeli gözlerini, rahat buyurganlığını- görünce yine bir ürpertiye kapılıyor.

“Kara kontratlara prensip gereği karşı çıktığın konusunda hiç çekingen davranmadın, değil mi?”

Jean, Sabır’ın fısıltılarından bilgi alıyor. Meclis’te devamlı surette gizli oylamalarla seçilen, popüler ve açık sözlü yarım düzine civarı Konuşmacı oluyor. Yasa çıkarmak veya mevcut yasaları çiğnemek gibi bir güçleri yok; fakat Gök Salon münazaralarında söz alma ve destekçilerinin çıkarlarını dolaylı şekilde temsil etme hakkına sahipler.

“Konuşmacı Kardeş, herhangi bir konuda çekingen davrandığımı sanmıyorum.”

“Öyleyse itirazının kapsamı tam olarak nedir? Her şey ahlakla mı ilgili?”

“O kadarı kâfi değil mi? Ruhlarımızın tartılışı sırasında kusurlu bulunup bulunmayacağımız sorusu *ölçülü* davranmak için yeterli bir dayanak teşkil etmiyor mu?”

“Tek dayanağın bu mu?”

“Hayır. Haysiyetimiz mevzuunu da dile getirmek isterim! Büyü yeteneği olmayanların hesabına paralı suikastçılık yapacak kadar alçalırsak itibarımıza zarar vermiş olmaz mıyız?”

“İyi de bu çalışırken esas aldığımız ilkenin ta kendisi değil mi? *Incipa veila armatos de* - ‘Biz bir gereciz,’” diyor Şahinci. “Müşterinin planlarına hizmet etmek için kendimizi alet yerine koyarız. Bu da kimi zaman bizi bir cinayet silahı hâline getirir.”

“Evet, bir cinayet silahı aynı zamanda bir alettir. Fakat her alet bir cinayet silahı değildir.”

“Potansiyel müşterilerimiz bizden kayıp akrabalarını bulmamızı veya yağmur yağdırmamızı istediklerinde teklif ettikleri kontratı kabul etmiyor muyuz? Lâkin dünya hâli gereği maalesef aynı müşteriler genellikle daha *kanlı* konularda bizden yardım isteme eğiliminde oluyorlar.”

“Teklif edilen kontratlar arasında seçim yapamayacak kadar çaresiz-”

“Konuşmacı Kardeş, affedersin. Sözünü kesiyorum, çünkü bu münazarayı lüzumsuz yere uzattığımızdan çekiniyorum. İzin ver belirttiğin konulara açıklık getireyim ki önceki düğümümüzü çözmeye geri dönebilelim. Yoğun itirazlarının altında yatan sebebin bu belirli kontratın kapsamı olduğunu söylüyorsun. Onu nasıl daha ahlaki bir operasyona indirgememizi önerirsin?”

“İndirgemek mi? Plan baştan sona o kadar hunharca ki kalabalığın arasında birkaç can bağışlayarak onu nasıl hafifletebileceğimizi aklım almıyor.”

“Öyle bir hafifletmenin seni tatmin etmesi için kaç can bağışlamamız gerekir?”

“Bunun basit bir aritmetik mevzuu olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun Konuşmacı Kardeş.”

“Değil mi? Senelerdir pek çok bireyin, çetelerin, hatta ailelerin ortadan kaldırılmasını kapsayan pek çok kara kontrat teklifi dinledin. Bunlara prensipte karşı çıkmış olabilirsin; fakat iptal edilmeleri için herhangi bir girişimde bulunmadın.”

“Her ne kadar kendi içinde alçaltıcı bir eylem olsa da tek bir cinayet, bir şehir devletinin bütün hükümdar kadrosunun topyekûn yok edilmesinden daha seçicidir!”

“Anlıyorum. Öyleyse ‘seçici’ kavramının ‘topyekûn’ haline geldiği bir noktada anlaşabilir miyiz? Sana göre kaç cinayet dengeyi bozar? On beş ceset ahlakiyken on altı aşırı mıdır? Veya on yedi? Yahut yirmi dokuz? Bir uzlaşmaya varabileceğimizden hiç şüphem yok. Üç haneli düşük sayılara ne dersin?”

“Argümanı kasten abeslik boyutuna indirgiyorsun!”

“Yanılıyorsun Konuşmacı Kardeş. İşaret ettiğin hususları çok ciddiye alıyorum. O hususlara asırlardır yasalarımızda ve geleneklerimizde ciddiyetle yaklaşılmıştır! Ve kullanılan yaklaşım şudur: *Incipa veila armatos de!* Biz bir gereciz. Ve gereçler fikir yürütmezler!”

Şahinci kollarını iki yana açıyor. Vestris kanatlarını çırparak onun sol omzuna sıçrıyor ve tekrar rahat bir durgunluğa

bürünüyor.

"Bu tam da böyle durumlar sebebiyle asırlardır izlediğimiz yol olmuştur. Tam da diyorum, çünkü biz tanrılar değiliz ve müşterilerimiz namına eylemde bulunmadan önce hak edenleri etmeyenlerden ayırt edecek kadar geniş çaplı düşünemeyiz!"

Jean adamın küstahlığına hayran kalmadan edemedi. Büyücülerin hiç çekinmeden katliam yapabilmeleri argümanını tevazuuyla savunuyordu!

"Bunu denemek bile çılgınlığın daniskasıdır," diye sözlerini sürdürdü Şahinci. "Sonu sofistlikte ve kibirde biter. Kurucularımız aldığımız teklifleri değerlendirmek için bize bu kadar az Düstur bırakmakta haklılardı. *Kendimize zarar verecek miyiz?* Bunu cevaplayabiliriz! Çıkarlarımız zedelenene kadar *dış dünyaya zarar verecek miyiz?* Bunu da cevaplayabiliriz! Peki ortadan kaldırabileceğimiz erkeklerle kadınlar tanrıların önünde tövbekâr mı? Çocuklarına iyi ebeveynlik yapabiliyorlar mı? İyi huylular mı? Fakirlere sadaka veriyorlar mı, veriyorlarsa bu durum onlara el sürmememizi gerektirir mi? Bu tür soruları nasıl cevaplayabiliriz ki?

"Biz kendimizi birer gereç kılarız! Birer gereçken öldürdüğümüz insanları bizden çok daha bilge bir muhakemeye havale etmiş oluruz. İşlediğimiz cinayet günahsa bile onu buyuran müşteriye aittir; itaat bağı altında eylemi gerçekleştirene değil!"

"İyi dedin Konuşmacı." Arşidama Sağduyu tebessümünü bastıramıyor; Şahinci argümanını yaparken güneş yükselmiş ve salon altın sarısı bir ışıkla dolmuştu. "Başbüyücü emsallerimi bağlayıcılığa çağırıyorum. Felsefi ayrılıklara ayıracak zamanımız yok. Bizi bu sabah fikir ayrılığına sürükleyen şey belirli bir kontratın konusu. O ayrılık sürüyor. Yasa bağlamında kalarak aramızdaki bölünmeyi o veya bu şekilde gidermeliyiz."

"Kabul," diyor İtidal. "Bağlayıcıdır."

"Kerhen kabul," diyor Tedbir. "Bağlayıcıdır."

Jean/Sabır sıcak bir minnet duygusuna kapılıyor. Tedbir, kendisinden daha kıdemli olan Sabır'dan önce hüküm bildirerek teşrifata aykırı davrandı; fakat böyle yaparak oyların dörtte üçüyle kararı kesinleştirmiş oldu. Sabır'ın konuya dair asıl düşünceleri her ne olursa olsun artık onları gizlemekte ve Seyrüseferci'ye küçük bir iyilik yapmakta serbest.

"Çekimser," diyor Jean/Sabır.

"Bağlayıcıdır," diyor Sağduyu.

"Öyleyse bağlanmıştır," diyor İtidal. "Düstur dışı tüm müzakereler bir kenara bırakılmıştır."

Seyrüseferci kukuletasını başına geçiriyor, belini kırarak selam veriyor ve yerine oturuyor. Kurul önceki çıkmazına geri dönüyor. Tedbir, önerilen kontrata yetki vermeyi reddederken Sağduyu onu destekliyor. İtidal ve Sabır henüz fikir belirtmiş değiller.

"Söyleyecek başka bir şeyin var mı Konuşmacı?" diye soruyor İtidal, ayakta kalan Şahinci'ye hitaben.

"Var," diyor Şahinci. "Tabii devam ederek *sabrınızı* zorlamayacaksam."

Genç adamın meseleye yaklaşım biçimindeki muğlaklık Jean'ı şaşırtıyor. Düşünce dilinde nükte yapmak mümkün mü? Şahinci'nin planı daha en başından bu muydu? Yoksa Sabır tercümesinde oğlunun niyet etmediği nüansları mı vurguluyor? Gerçek ne olursa olsun Başbüyücülerden hiçbiri tepki göstermiyor.

"Camorr halkına belirli bir sevgi duymuyorum. Onlara karşı kötü bir niyet de beslemiyorum," diyor Şahinci. "Önerilen kontrat oldukça ağır, evet. Hüner ve dikkatin yanı sıra pek çok kişinin ortadan kaldırılmasını gerektirecek. Sonuçları olacak; fakat o sonuçların hiçbirinin bizi ilgilendirmediğini ileri sürüyorum.

"Gelin ilk Düstur'u, yani kendine zarar mevzuunu ele alalım. Camorr'un mevcut hükümdarlarıyla aramızda belirli bir bağ var mı? Hayır. Şehirde koruyamayacağımız mülklerimiz ya da yatırımlarımız var mı? Hayır! Üç bin kilometre uzaklıkta

karışıklık çıkardığımızda Karthain'in başına bela mı açacağız? Yok daha neler. Camorr yolun üç kilometre ilerisinde bile olsa buradaki varlığımız Karthain'in çıkarlarını korumaya yeter de artar bile!"

"Yatırımlardan bahsediyorsun." Şimdi Arşidon Tedbir söz alıyor. Sabır'ın yaşlarındaki, yanıltıcı derecede mazlum görünümlü adam onun sıkı bir müttefiki. "Anatolius bu planla geniş bir alanı etkiliyor. Kuzgun Yuvası'ndaki bir şölen, Meraggio da dâhil kentin para odaklarını cezbedecektir. Gerek onun gerekse de diğerlerinin muhasebe bürolarında hesaplarımız olduğunu reddedemezsin."

"O hesapları inceledim," diyor Şahinci. "Bahsi geçen kişiler muhasebe bürolarını veya ticari kartellerini kendi başlarına mı yönetiyorlar? Hepsinin de ailesi, danışmanları ve yardımcıları var. Kabiliyetli ve hırslı mirasçılar. Kasa odalarındaki paralar hiçbir yere gitmeyecek. Kredi mektupları ortadan kaybolmayacak. Teşkilatlar yeni yetkililerin yönetiminde çalışmayı sürdürecek. En azından ben bu sonuca vardım. Yanıldığımı düşünüyor musun Arşidon?"

"Şimdilik hayır."

"Ben de," diyor Sağduyu. "Camorr'la aramızdaki kısıtlı bağlar güvende. Oraya karşı bir yükümlülüğümüz bulunmuyor. Aramızda Anatolius'un kontratını kabul ettiğimiz takdirde kendimize vereceğimiz somut bir zararı belirtebilecek biri var mı?"

Salondan ses seda çıkmıyor.

"Sanırım ilk Düstur'u kapatılmış farz edebiliriz," diyor Şahinci. "Gelin ikincisini ele alalım. Anatolius'un istediği ve karşılığında fahiş bir bedel ödeyeceği şey, Camorr'un asilzadelerinden ve başlıca suç ailesinden intikam almasına imkân tanıyacak *bir fırsat yaratmamız.* Burada amacım Anatolius'un niyetinin boyutlarını gizlemek değil. Konuya genel hatlarıyla yaklaşıyorum, hepsi bu.

"Anatolius bizim yardımımızla muhtemelen başarılı olacak ve de Camorr'un en güçlü adamlarıyla kadınlarından yüzlercesi Hımbıllaşacak. Kardeşimiz Seyrüseferci bu hususta lafı dolandırmanın budalalığını belirtmekte haklı. O

adamlarla kadınlar bir daha asla anlamlı bir düşünce kuramayacaklar. Kendi kıçlarını bile silemeyecekler. Akıbetleri cinayete eşdeğer olacak.

"Tanıdığım veya değer verdiğim hiç kimsesinin başına böyle bir şey gelmesini istemem elbette; fakat Arşidama'nın da belirttiği gibi eylemlerimizin somut zararlarını değerlendirmek için buradayız, tanımadığımız şahıslara sempati göstermek için değil. Böyle bir eylemden doğacak zararın kendi çıkarlarımızı ve hareket serbestliğimizi tehlikeye atacak kadar geniş olup olmayacağını ölçmeliyiz."

"Şüphelerimi bağışlayın ama," diyor Jean/Sabır, "Konuşmacı böyle bir ölçümde bize yardım edecek peşin hükümlü kanılarla bu oturuma gelmiş gibi gözüküyor."

"Arşidama, böylesine mühim bir konuda irticalen konuşmaya cüret etseydim bana iyi bir sözcü denebilir miydi? Teklif edildiği andan itibaren bu kontrat üzerinde enine boyuna düşündüm."

"Eğer uygulanırsa," diyor Arşidama Sağduyu, "Camorr'a ne olur?"

"Bence," diyor Şahinci, "Camorr'daki tüm soyluların bu tuzağa yakalanması mümkün değil. Şölene iştirak edemeyecek kadar hastalanmış, sarayın gözünden düşmüş ve şehir dışında seyahate çıkmış birileri mutlaka olacaktır. Aynı şey erkenden ayrılanlar veya çok geç gelenler için de geçerli. Sonuçta soylulardan düzinelercesi hayatta kalacak. Anatolius bu gerçeğin farkında. Yine de amacına ulaşacak.

"Camorr'da çok sayıda bölüğe sahip daimi bir ordu ve nispeten kötü şöhretli bir inzibat teşkilatı bulunuyor. Gecenin sonunda sağ kalanların huzuru korumak için disiplinli bir askeri kuvveti olacak."

"Demek o iş için kullanılacaklar?" Arşidon Tedbir sahte bir şaşkınlığa bürünüyor. "Eski defterleri kapatmakta değil yani, öyle mi? Ne de olsa Camorrlular kin gütme konusunda köklü özdenetim anlayışlarıyla meşhurdurlar."

"Hayalperest veya aşırı iyimser olmaya çalışmıyorum Arşidon," diyor Şahinci. "Fakat elimizdeki bilgilere göre -ki o

bilgiler Camorr Dükü'nün elinde olandan bile daha detaylı- Dük'ün askeri kuvvetleri tahta ve Camorr'a epey sadık. Tabii ki kan dökülecek. Evler basılacak, ara sokaklarda kavgalar patlak verecek ve Camorrluların kendilerine has huyları gün yüzüne çıkacak. Lâkin en güçlü felaketzedeler meşru bir emir-komuta zinciri kurana dek ordunun ve inzibatın tarafsız kalacağı kanaatindeyim."

"Camorr'un yüzlerce soylunun ani ve korkunç eksilişini karanlıkta cereyan edecek birkaç bıçaklı kavga haricinde başka bir istikrarsızlık yaşamadan atlatabileceğini mi iddia ediyorsun gerçekten de?" diyor Tedbir.

"Tabii ki hayır. Arşidon, bana hitabi bir haksızlık ediyorsun. Camorr pek çok şeyini yitirecek: mevcut hırslarını, diğer şehir devletleriyle arasındaki yakın ilişkileri, yüksek kültürünü... Eğer Anatolius amacına ulaşırsa Bin Gün savaşlarında galip gelen ve Deli Kont'un isyanını bastıran ihtiyar köpeklerin çoğunu ortadan kaldıracak.

"Camorr ağır bir imtihandan geçecek. Tal Verrar'ın açıktaki her yarayı dürteceğini farz etmeliyiz. Peki Camorr çökecek mi? Sokaklarında isyanlar çıkacak mı? Ordusu silah bırakıp şehirden kaçacak mı? Tanrılar aşkına, hayır. Peki saldırıya geçecek mi? Kime? Anatolius, planı başarıya ulaştığı takdirde yaşananların bir Camorrlunun başka bir Camorrludan intikam alması olduğunu duyurmaya niyetli. Kovalayacakları yabancı gölgeler olmayacak."

"Yine de deneyecekler," diyor itidal, dalgın bir edayla, "ve yaradılışın sonuna kadar Anatolius'un peşine düşecekler. Suikastçılar iş için şehir kapılarının önünde sıraya girecekler."

"Aynı fikirdeyim," diyor Şahinci. "Fakat bu Anatolius'un sorunu ve onu üstlenmeye pek hevesli. Bir daha bulunmayacak şekilde ortadan kaybolmanın bedelini konuşmak isterse casuslarımıza nasıl ulaşacağını biliyor."

Salondan keyifli mırıldanmalar yükseliyor. Güneş biraz daha tırmanıyor; iç ısıtıcı parıltısı sabit.

"Anatolius'un planından doğacak kaosun kısa, yerel ve kolayca kontrol altına alınabilir olacağına inanıyorum," diye

devam ediyor Şahinci. "Yeteri kadar ikna edici olup olmadığıma karar vermek Başbüyücülere düşer elbette. Fakat belirtmek istediğim bir şey daha var: Burada alınacak karar, kontratın yürürlüğe koyulması için gereken adımların sadece ilki. O kontratı gerçekleştirecek bir de büyücü olmalı. Ben riyakâr değilim! Başbüyücüler müsaade ederlerse bu görevin onurunu üstlenmek isterim."

Jean yaşadığı anıların derinliklerinde bir yerde aniden alevlenen, garip bir duygu hissediyor. Öfke de değil şaşkınlık da. Daha ziyade... tatmin mi? Ya da beklenti? Sabır'ın onu zihin sahnesindeki perdenin gerisine itince duygu emaresi çabucak ortadan kayboluyor.

"İkinci Düstur'a dayanarak Anatolius'un teklifine yönelik başka bir argümanı olan var mı?" diyor İtidal.

Salon sessiz kalıyor.

"Öyleyse soruya geçiyoruz." İtidal sol elini kaldırıyor. Yaptığı hareket beş halkasını açığa çıkarmaya yetecek kadar yenini sıyırıyor. "Bu argümanlar akranlarımca öne sürülen fikirleri değiştirdi mi?"

"Ben hâlâ kabul edilebilir bulmuyorum," diyor Tedbir.

"Ben buluyorum," diyor Sağduyu.

"Öyleyse Sabır ile benim kararımızı verme vaktimiz geldi." İtidal sözlerini sürdürmeden önce düşünüp taşınıyor. "Bunun emsalsiz bir teklif olduğunda hemfikirim. Müstesna ve meşum göründüğüne katılıyorum ve de kara kontratlara düşman değilim. Fakat âdetlerimiz muğlak izlenimlere değil, gerçeklere bağlılığı gerektirir. Yasalarımızda teklifi reddedecek geçerli bir sebep görmüyorum."

Kritik bir an. İtidal, tüm oturumun en manidar kararını Sabır'a bıraktı. Eğer teklifi reddederse Bağlıbüyücülerin casusları Luciano Anatolius'u telifinin uygun bulunmadığına dair kibarca bilgilendirecekler. Yok eğer teklifi kabul ederse Şahinci bir katliam yapmak için Camorr'a gidecek.

"Saygıdeğer Seyrüseferci'nin ve kıymetli Arşidon Tedbir'in çekincelerini paylaşıyorum," diyor Jean/Sabır nihayet. "Arşidon İtidal'in Düsturlarımızın kesinliğine duyduğu

saygıyı da paylaşıyorum. Ben de kontratı reddetmek için geçerli bir sebepten yoksunum."

Jean bu beyanın kendi/Sabır'ın dudaklarından çıktığını hissederken bulutumsu bedeninin özüne kadar ürperiyor. Hayatı boyunca kendisine bahşedilen tüm ilginç ayrıcalıklar arasında bu -Barsavi ailesini katletmesi; Calo, Galdo ve Böcek'in ölümlerine yol açması, kendisini ve Locke'u öldürmesine ramak kalması için Şahinci'yi Camorr'a yollayan kelimeleri telaffuz etme fırsatı- kesinlikle en fecisi.

"Teklif kabul edilmiştir," diyor İtidal. "Görevi senin üstlenmeni oldukça âdil buluyorum Şahinci. Sende kara kontratların altından kalkacak yürek olduğunu biliyoruz. İş bilirliğin şevkinle boy ölçüşebiliyor mu görelim."

Şahinci'ye çift taraflı bir şans tanınmış oldu; bu benzersiz kontratla nispeten erken denebilecek başarılarını taçlandırma veya onun altından kalkacak metanetten yoksunsa büyük bir başarısızlığa uğrama şansı.

"Bu oturum sona ermiştir," diyor itidal. Jean'ın algısı yeniden değişiyor; yaşça en büyük Arşidon'un sesi cümlesinin orta yerinde bir düşünceler akımına dönüşüyor. Sabır kendi doğal perspektifine geri dönüyor.

Büyücüler, alkışsız tiyatro seyircileri gibi ayağa kalkıyor ve tek sıra hâlinde Gök Salon'dan çıkmaya başlıyorlar. Yüzlerce özel görüşme devam ediyor; fakat bu konuşmalar düşüncenin çabuk sessizliğinde cereyan ettiğinden diyalog düğümleri ve kümeleri kurmaya gerek yok.

Diğer Başbüyücüler de gitmek üzere yerlerinden kalkıyor; fakat Jean/Sabır salonun ortasındaki düşçelik havuzuna bakarak oyalanıyor. Salonun karşısındaki Şahinci'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyor.

İtiraf etmeliyim ki izin vermeni beklemiyordum anne.

Sen riyakâr değilsen ben de değilim.

Jean/Sabır bir elini düşçelik havuzunun üstünden geçiriyor; ruhani damarlar boyunca sıcak akıntılar gidip geliyor. Gümüşi metal dalgalanarak narin şekiller doğuruyor. Biçimlendirme işlemi birkaç saniye sürüyor ve

mükemmelden uzak; fakat Jean/Sabır çok geçmeden düşçeliği Camorr'un ufuk çizgisinin bir karikatürüne dönüştürüyor. Öyle ki daha küçük binalarla bezeli adalara tepeden bakan Beş Kule dahi görülebiliyor.

Onay vermemek için bir bahanemin olmaması, tasvip ettiğim anlamına gelmez.

Nasıl istersen öyle dillendir.

Bir nasihat versem anlamı olur mu?

Vereceğin sahiden nasihatse şaşarım.

Camorr'a gitme. Bu kontrat karmaşık olmakla kalmıyor. Tehlikeli de.

Ben de böyle söylemeni bekliyordum. Tehlikeli mi? Adımın Luciano Anatolius'un düşman listesinde yer aldığını hatırlamıyorum.

Bu iş yalnızca büyü yeteneği olmayanlar için tehlikeli değil. Senin için de tehlikeli.

Ah, anne. Oynadığın oyun bana fazla mı derin, yoksa fazla mı sığ geliyor bilemiyorum. Yine efsanevi önsezini mi konuşturuyorsun? Ne zaman bana zorluk çıkarmak için bariz bir sebebin olsa o yönünü işe karıştırman çok ilginç.

Şahinci bir elini uzatıyor ve Beş Kule batıyor. Sıvı binalar eriyerek saniyeler içinde tekrar ilkel bir gümüş balçık hâline dönüyor. Düşçelik titreşiyor, ardından bir kez daha ayna pürüzsüzlüğü kazanıyor. Şahinci sırıtıyor.

Günün birinde, Konuşmacı, kendine güveninin şiddetinden pişman olabilirsin.

Evet, eh, belki kusurlarımın oldukça kapsamlı kataloğunu Camorr'dan dönüşümün ardından incelemeye devam edebiliriz. O zamana kadar-

Bu fırsatı bir daha yakalayacağımızdan kuşkuluyum. Güle güle Şahinci.

Hoşça kal anne. Bil ki son sözü söylemenin keyfini yaşamayı iple çekiyorum.

Genç adam kapıya doğru dönüyor. O yürüyüp giderken Vestris başını hafifçe kaldırarak avcılara özgü o soğuk gözleriyle Jean/Sabır'ı süzüyor ve incecik bir sesle cıyaklıyor. Küçümseyici bir gülüşün kuşlardaki karşılığı.

Şahinci iki gün sonra Camorr'daki görevine doğru yola çıkıyor. Geri geldiğinde aradan aylar geçmiş olacak ve kimseyle tek bir çift laf bile edemeyecek.

5

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı Jean, *Göğebakan*'ın güvertesi ayaklarının altında tekrar gerçeklik kazanırken. Gözlerini sert bir rüzgâra uzun uzun bakmış gibi hissediyordu. Kendini yeniden vücudunun tanıdık şeklinin ve kütlesinin içinde bulmak huzur vericiydi.

"İlk sefer kolay değildir. Yine de iyi dayandın."

"Siz büyücüler bunu sık sık yapar mısınız?" diye sordu Jean.

"'Sık sık' denecek kadar değil."

"Anılarınızı birbirinize alıp verebiliyorsunuz," dedi Locke, başını iki yana sallayarak. "Eski bir ceket gibi."

"Pek sayılmaz. Bu teknik hazırlık ve bilinçli bir yönlendirme gerektirir. Size anılarımın tamamını şıp diye veremem. Veya bir dokunuşla Vadraca konuşmayı öğretemem."

"Ka spras Vadrain anhalt."

"Evet, konuşabildiğini biliyorum."

"Şahinci," diye mırıldandı Jean, gözlerini ovuşturarak. "Şahinci! Onu durdurabilirdin Sabır. Onu durdurmaya *niyetliydin!*"

"Öyleydim," dedi kadın. Gözünü Amathel'e dikerken çayının soğuyan posasını çoktan unutmuştu.

"Ama Şahinci sizin şu muhaliflerden biriydi, değil mi?" dedi Locke. "Sağduyu mudur nedir, onun gibi. Ve karşınıza bir kontrat, gidip Therim Pel tarzında ortalığın tozunu attıracak

bir görev çıktı. Şahinci görevinin altından kalkabilseydi -ve emin ol kalkmak üzereydi- bu tam da onun hizbine daha çok prestij kazandıracak türde bir şey olmaz mıydı?"

"Kesinlikle."

"Yine de gitmesine izin verdin."

"İlk başta çekimser oy kullanacaktım. Ta ki oğlum kontratı almak istediğini duyuruna dek. Hayır, alma *niyetini.* Bunu yaptığı zaman Camorr'dan sağ salim dönmeyeceğini anladım."

"Nasıl yani, içine mi doğdu?"

"Bir bakıma. Yeteneklerimden biri de budur."

"Sabır," dedi Locke, "sana son derece kişisel bir şey sormak istiyorum. Sana sataşmak için değil. Sormak istiyorum, çünkü oğlun dört yakın dostumun öldürülmesine yardım etti ve... sanırım..."

"Onunla neden geçinemediğimizi bilmek istiyorsun."

"Evet."

"Benden nefret ederdi." Sabır ellerini ovuşturdu. "Deliliğinin sisleri ardında hâlâ da ediyor. Hem de Gök Salon'da yollarımızın ayrıldığı gün ettiği kadar."

"Neden?"

"Sebebi basit. Ama aynı zamanda... açıklaması güç. Anlamanız gereken ilk şey adlarımızı nasıl seçtiğimiz."

"Şahinci, Seyrüseferci, Buzilik, vesaire," dedi Jean.

"Evet. Onlara *gri adlar* deriz, çünkü sisten farksızdırlar. Esassızdırlar. Bileğine ilk halkasını dövmeleten her büyücü kendine bir gri ad seçer. Mesela Buzilik adını kuzeyli kökeninin anısına seçti."

"Sabır adını almadan önce sen neydin?" diye sordu Jean.

"Kendime *Terzi* derdim." Hafifçe gülümsedi. "Tüm gri adlar şaşaalı değildir. Ama bir ad türü daha vardır. Ona kızıl ad, kanda yaşayan ad, asla geride bırakılamayacak gerçek ad deriz."

“Benimki gibi,” diye mırıldandı Jean.

“Aynen öyle. Anlamanız gereken ikinci şeyse büyü yeteneğinin kalıtımla bir ilgisinin olmadığıdır. Nesilden nesle geçmez. Onlarca yıl boyunca büyücülerin özel yaşantılarına yapılan üzücü müdahaleler bunu açıkça göstermiştir.”

“Büyü yeteneği olmayan bir çocuğunuz olduğunda ne yaparsınız?” diye sordu Jean.

“Onları bağrımıza basar ve büyütürüz seni ahmak. Çoğu Karthain’de ve başka yerlerde bizim için çalışır. Sen ne yaptığımızı sandın, kazığa bağlayıp yaktığımızı mı?”

“Hiç sormadığımı farz et.”

“Peki ya yetenekli çocuklar?” dedi Locke. “Evde imal edilmiyorlarsa nereden geliyorlar?”

“Eğitimli bir büyücü eğitimsiz bir yeteneği sezebilir,” dedi Sabır. “Onları genellikle çok küçükken yakalarız. Karthain’e getirilirler ve eşsiz cemiyetimizde büyütülürler. Bazen kendi rahatları için asıl anıları bastırılır.”

“Ama bu durum Şahinci için geçerli değil,” dedi Locke. “Onun kendi kanından oğlun olduğunu söyledin.”

“Evet.”

“Peki onun bu güce sahip olması… ne kadar ender rastlanan bir durum?”

“Son dört yüz yılda beşinciydi.”

“Babası da büyücü müydü?”

“Bahçıvanbaşıydı,” dedi Sabır yumuşak bir sesle. “Oğlumuz doğduktan altı ay sonra Amathel’de boğuldu.”

“Üzgünüm.”

“Tabii ki değilsin.” Sabır parmaklarını hafifçe oynatınca çay fincanı ortadan kayboldu. “Şahinci olmasaydı aklımı kaçırırdım sanırım. Onunla avundum. O küçük bir oğlanken birbirimizle çok yakınlaştık. Yeteneklerini birlikte keşfettik. Fakat en nihayetinde büyücünün büyücüden doğması bir lütuftan ziyade lanettir.”

“Niye?” dedi Jean.

“Sen hayatın boyunca Jean Tannen olarak kaldın. Konuşmayı öğrendiğin günlerde annen ve baban sana o isimle hitap etti. Adın ruhuna kazındı. Yanındaki dostunun da bir kızıl adı var ama onun şansına daha erken yaşlarda kendine bir gri ad buldu. Kendisine Locke Lamora diyor, fakat derinlerde bir yerde kendini düşünürken başka bir ad kullanıyor.”

Locke ince bir tebessüm edip biraz kraker kemirdi.

“Kabullendiğimiz ve *biz* olarak tanıdığımız ilk kimlik kızıl adımız olup çıkar. Bu durum bebekliğin ham içgüdülerini geride bırakıp varolduğumuzu keşfettiğimizde, bilinçli ve etrafımızdaki diğer şeylerden ayrı olduğumuzu anladığımızda gerçekleşir. Çoğumuz kızıl adımızı ebeveynlerimizin bize tekrar tekrar fısıldadıklarından ediniriz ve sonunda onu kendi düşüncelerimizde yinelemeyi öğreniriz.”

“Hıh,” dedi Locke. Hemen sonra ağzından lokmayı tükürdü. “Hassiktir. Şahinci’nin gerçek adını biliyorsun, çünkü o ismi ona sen koydun!”

“Bundan kaçınmaya çalıştım,” dedi Sabır. “Çok uğraştım. Ama kendime yalan söylüyordum. Bir bebeği sevip de ona ad koymadan yapamazsın. Kocam yaşasaydı Şahinci’ye gizli bir ad verebilirdi. Prosedür öyledir. Ne yaptığımı bilselerdi diğer büyücüler bana engel olurlardı ama onları kandırdım. Sağlıklı düşünemiyordum. Oğlumla aramda özel bir bağ kurmayı öyle çok istiyordum ki... ve kaçınılmaz olarak ona ad koydum.”

“O da öyle yaptığın için sana içerledi,” dedi Jean.

“Bir büyücünün en büyük sırrı budur,” dedi Sabır. “Ustalar ile çıraklar, en yakın dostlar, hatta karı kocalar arasında bile asla paylaşılmaz. Bir büyücünün gerçek adını öğrenen başka bir büyücü onun üstüne mutlak bir hâkimiyete sahiptir. Oğlum kendisine karşı elimde nasıl bir koz olduğunu öğrendiği andan itibaren, onu kullanmayı seçip seçmediğime bakmaksızın benden nefret etti.”

“Madrabaz Bekçi aşkına,” dedi Locke. “Sanırım zavallı hergeleye karşı biraz sempati duymalıyım. Ama duyamıyorum. Keşke normal bir oğlun olsaydı.”

“Sanırım şimdilik yeterince konuştum.” Sabır küpeşteden ayrıldı ve Locke ile Jean’a arkasını döndü. “Biraz dinlenin. Başka sorularınız varsa kalktığınız zaman sorarsınız.”

“Sanırım yedi-sekiz yıl uyuyabilirim,” diye itiraf etti Locke. “Daha kalkmamışsam ay sonunda biri gelip kapımı kırsın. Ve Sabır... sanırım... her şey için üzgü-”

“Çok ilginç birisin Efendi Lamora. Hiç düşünmeden esip gürlüyorsun, sonra da vicdanına yenik düşüyorsun. Böyle çelişkili bir kişiliği nereden kazandığını hiç merak ettin mi?”

“Söylediklerimin hiçbirinden pişman değilim Sabır. Fakat arada bir iş işten geçtikten sonra medeni davranmaya gayret ederim.”

“Kendi ağzınla da söylediğin gibi, sizi birileriyle dostluk kurasınız diye Karthain’e götürmüyorum. O birilerinin en başında da ben geliyorum. Artık gidip dinlenin. Daha sonra tekrar konuşuruz.”

6

Jean bu uzun gecenin kendisini ne kadar yorduğunu fark etmemişti ve hamağına uzanır uzanmaz kafasına birkaç yüz kilo tuğla düşmüş de bilincini kaybetmişçesine bir uykuya daldı.

Saatler sonra mahmur ve uyku sersemi bir hâlde pişmiş et ve keskin göl havası kokusuna uyandı. Locke arıtma ayininde üstüne yatırıldığı eğreti masanın daha küçük bir versiyonunun başına oturmuş, küçük bir dağı andıran bir diğer gemi tayını yığınını mideye indirmekle meşguldü.

“Iıiıh.” Jean yattığı yerde yuvarlanarak ayağa kalkarken eklemlerinin gıcırdayıp çıtırdadığını işitti. Cortessa’yla yaşadığı karşılaşmadan kalan ağrıları birkaç gün daha

çekecekti ama bu yabancı olduğu bir durum değildi. “Saat kaç?”

“Akşamüzeri beş,” dedi Locke, ağız dolusu yiyeceğin arasından. “Şafaktan hemen önce Karthain’de olacağımızı söylüyorlar.”

Jean esnedi, gözlerini ovuşturdu ve karşısındaki manzarayı inceledi. Locke’un üzerinde arkasındaki duvara dayalı duran, kapağı açık sandıktan seçtiği belli olan, bol ve temiz bir üniforma vardı.

“Kendini nasıl hissediyorsun Locke?”

“Kurt gibi açım.” Genç adam elinin tersiyle dudaklarını sildi ve suyundan bir fırt çekti. “Bu seferki Vel Virazzo’dakinden de kötü. Nereye gidersek gidelim sürekli zayıflıyor gibiyim.”

“Hâlâ uyuyor olacağını sanmıştım.”

“Uyumaya niyetliydim ama midem ötelenmeye yanaşmadı. Bu arada kusuruma bakma ama kahveye çaresizlik derecesinde ihtiyaç duyan birine benziyorsun.”

“Burnuma kahve kokusu gelmiyor. Yoksa hepsini içtin mi?”

“Hadi ama, o kadar da alçak değilim. Gemide hiç kahve yok. Görünüşe bakılırsa Sabır çaya düşkün.”

“Kahretsin. Çay medenice uyanma konusunda işe yaramaz.”

“O karman çorman beyninde neler kaynıyor?”

“Sanırım kafam karışık.” Jean masanın yanındaki iki boş sandalyeden birine oturdu, eline bir bıçak aldı ve biraz jambon kesip bir dilim ekmeğin üstüne koydu. “Ve de afallamış hâldeyim. Bizim şu Beş Halkalı Hanım durumumuzu hiç beklemediğim bir hâle soktu.”

“Bak onu iyi bildin. Gel bir de benim hâlimi düşün!”

“Orası öyle.” Jean bir yandan karnını doyururken diğer yandan da dostunu inceledi. Locke temizlenmiş, tıraş olmuş ve uzayan saçlarını kısa bir kuyrukta toplamıştı. Sakalının noksanlığı nekahetinin izlerini açıkça ortaya çıkarıyor, solgun teniyle ilk defa bir Therinliden ziyade Vadralıya benziyordu. Ağız kenarlarındaki kırışıklıklar biraz daha derinleşmiş,

gözlerinin altındaki çizgiler daha bir belirginleşmişti. Sanki görünmez bir heykeltıraş son birkaç haftadır Locke'un üzerinde çalışarak Jean'ın neredeyse yirmi yıldır tanıdığı çehreye ilerleyen yaşın ilk belirtilerini oymuştu. 'Tanrıların aşkına, bunca yemeği nerene sokuyorsun Locke?"

"Bilseydim hekim olurdum."

Jean kamaraya tekrar bakındı. Kıç pencerelerinin yakınına bakır bir küvet yerleştirilmişti, yanında da bir havlu yığını ve yağ şişeleri vardı.

"Küveti mi merak ediyorsun?" dedi Locke. "Su temiz; işim bittikten sonra değiştirdiler. Düzgün görünmemiz için bizden göle dalmamızı beklemiyorlar."

Kamaranın kapısı çalındı. Jean dostuna göz attı, Locke da olumlu anlamda kafa salladı.

"Gel!" diye seslendi iriyarı adam.

"Uyanık olduğunuzu biliyordum," dedi Sabır. Merdivenden inen kadın gelişigüzel bir el hareketi yaptı ve kapı kendi kendine onun arkasından kapandı. Bağlıbüyücü üçüncü sandalyeye kurulup ellerini kucağında kavuşturdu. "İyi birer ev sahibi olduğumuzu ispatlayabildik mi bari?"

"Görünüşe göre iyi bakılıyoruz," dedi Jean, esneyerek. "Tabii barbarca bir kahve noksanlığını saymazsak."

"Bir gün daha dayan Efendi Tannen. Ondan sonra içebileceğin kadar siyah su israfına kavuşacaksın."

"Şu küçük oyununuza ayar çekmek için bizden önce tuttuğun son insanlara ne oldu Sabır?" diye sordu Jean.

"Doğruca iş mevzularına giriyoruz, öyle mi?" dedi Locke.

"Bence sakıncası yok," dedi Sabır. "Zaten o yüzden buradayım. Peki ama ne demek istiyorsun?"

"Bunu her beş yılda bir yapıyorsunuz," cevabını verdi Jean. "Bağlıbüyücü olamayacak casuslar aracılığıyla çalışmayı seçiyorsunuz. Madem öyle, tuttuğun son gruba ne oldu? Neredeler? Onlarla konuşabilir miyiz?"

“Ah. İşimiz bittiğinde ayaklarına ağırlık bağlayıp onları göle atıp atmadığımızı merak ediyorsun.”

“Onun gibi bir şey.”

“Bazılarıyla hizmet takası yaptık. Diğerlerineyse ücret ödedik. Tazminatları ne olursa olsun eski timsallerimizin tümü de yanımızdan serbestçe ve sağ salim ayrıldı.”

“Yani asırlardır mahremiyetinizin her yönünü acımasızca koruyorsunuz ama her birkaç yılda bir kendinize özel bir arkadaş seçiyor, kafalarındaki soruları yanıtlıyor, onlara kahrolası *anılarınızı* gösteriyor -üstüne alınma- sonra da işiniz bittiğinde neşeyle el sallayarak onları yolcu ediyorsunuz, öyle mi?”

“Önceki timsallerimizden hiçbiri bir Bağlıbüyücü’yü sakatlamadı Jean. Size gösterilen şeyler hiçbirine gösterilmedi. Fakat yalnızca en sıkı önlemlerle korunabilecek, akıl almaz sırlara ortak edildiniz diye hemen gururlanmayın. Bu iş bittiğinde yaşamlarınızın geri kalanı boyunca sizden gizlilik bekleyeceğiz. Ve eğer öyle bir nezaket göstermezseniz en azından birinizi *hiçbir* sıkıntı çekmeden bulabileceğimizi iyi biliyorsunuz.”

“Sanırım bu kadarı yeterli,” dedi Jean, bozum olarak. “Eee, geçen seferki seçimde kim galip geldi?”

“Size bir galibiyet geleneği emanet ediliyor,” dedi Sabır. “Her ne kadar üst üste iki zafere çok büyük bir başarı denemese de bir üçüncüyü beklemek için iyi bir dayanak olduğu kesin. Şimdi, Karthain’de yapacaklarınızı ayrıntılarıyla konuşmasına konuşacağız, ama ikinizi birden buraya getirebilmek için sıradışı bir söz verdim. O sözü en iyi şekilde tutmak isterim. Cemiyetim ve sanatım hakkında başka sorularınız var mı?”

“Şimdi sormazsak dilimizi ebediyen tutmamız mı gerekecek?” dedi Locke.

“Size kısa bir fırsat sundum, ilmi bir inceleme değil.”

“Şu işe bak ki,” dedi Locke, “gerçek bir cevap istediğim son bir şey daha var. Jean üstlendiğiniz kontratlara değindi. O *neden* diye sordu, sense bize *neden olmasın* dedin. Ama bence

bu cevap meselenin özüne inmiyor. Siz Bağlıbüyücülerin dört asrın ardından cidden paraya ihtiyaç duyabileceğinizi düşünemiyorum. Yanılıyor muyum?"

"Hayır. Bir saat içinde bir şehir devleti satın alabilecek meblağlara erişebilirim."

"Öyleyse neden hâlâ paralı askerlik yapıyorsunuz? Neden dünyanızı bunun üstüne kuruyorsunuz? Neden hiç çekinmeden kendinize Bağlıbüyücüler diyorsunuz? Neden *'Incipa veila armatos de?'*"

"Ahhh," dedi Sabır. "Bak bu girmek isteyebileceğinden daha derin bir mevzu."

"Bırak ona ben karar vereyim."

"Nasıl istersen. Vadralılar kuzey kıyılarına, şu an İlikler Krallığı'nın bulunduğu bölgeye ne zaman akınlar düzenlemeye başladı?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Sen bana cevap ver. O sefil çöllerinden çıkıp... ne diyorlardı oraya?"

"*Krystalvasen,*" dedi Jean. "Cam Diyar."

"Yaklaşık sekiz yüz yıl önce," dedi Locke. "En azından bana öğretildiği kadarıyla."

"Peki Therin halkı Demir Deniz'in karşı tarafından bu kıtaya göçeli ne kadar oluyor?"

"Herhâlde iki bin yıl falan," dedi Locke.

"Sekiz yüz yıllık Vadra tarihi," dedi Sabır. "Therin için iki bin yıl. Syresti ve Altın İhvan onlardan da eski. Gelin cömertlik edip onlara üç biner yıl verelim. Peki... ya size bu kıtadaki bazı Ata harabelerinin yirmi bin yıldan daha uzun bir süre önce inşa edildiğine inanmak için geçerli sebeplerimizin olduğunu söylersem? Hatta belki de otuz bin yıldan?"

"Olacak iş değil," dedi Locke-. "Bunu nasıl bile-"

"Kendimizce yöntemlerimiz var," dedi Sabır, geçiştirici bir el hareketiyle. "Nasıl bildiğimizin bir önemi yok. Önemi olan

şu: Yazılı tarihte hiç kimse Ataları gördüğüne dair güvenilir bir iddiada bulunabilmiş değil. Atalar her neyseler *o kadar uzun bir zaman önce* ortadan kayboldular ki ceddimiz onlarla tanıştıklarına dair herhangi bir efsane bile bırakmadılar. Biz buralara yerleştiğimizde Ata şehirlerinin ne zamandır terk edilmiş olduğunu ancak tanrılar bilir.

"Şimdi, bu şehirlere şöyle bir bakmak bile Ataların büyücülükte son derece usta olduklarını anlamak için yeterli. Öyle ki biz Bağlıbüyücülerin büyüsü onlarınkinin yanında bir geri zekâlının kart hileleri gibi kalıyor. Atalar yüzlerce asra meydan okuyacak mucizeler inşa ettiler. Burada çok ama çok uzun bir zaman kalmaya niyetliydiler."

"Gitmelerine sebep olan neydi o hâlde?" diye sordu Locke.

"Çocukken bu konuyu düşünerek kendimi korkuturdum," dedi Jean.

"Aynı şeyi şimdi de yapabilirsin," dedi Sabır. "Evet Locke, gitmelerine sebep olan neydi? İki ihtimal söz konusu. Bir şey ya onları tamamen ortadan kaldırdı ya da öyle fena korkuttu ki tüm şehirlerini ve hazinelerini arkalarında bırakarak apar topar kaçtılar."

"Yani *dünyadan* mı ayrıldılar?" dedi Locke. "Nereye gidebilirler ki?"

"En ufak bir fikir zerreciğimiz bile yok," dedi Sabır. "Fakat sebebi ne olursa olsun, biz buralara yerleşmeden evvel o harikulade kentlerini boşalttıkları bir gerçek. Bir şey onları buna *zorladı.* Ve o *şeyin* geri gelebileceğini farz etmek zorundayız."

"Of," dedi Locke, ellerini başına koyarak. "İnsanı neşelendirmekte üstüne yok, bunu biliyor muydun?"

"Sizi bunun iç açıcı bir mevzu olmadığı konusunda uyarmıştım."

"Hem bu dünya hem de üzerinde yaşayan tüm ruhlar On Üç'ün hükmü altındadır," dedi Locke. "Onu yönetir, korur ve tabiatının işleyişini düzenlerler. Kahretsin, Ataları kovanlar onlar bile olabilir."

“Bize bundan açık açık söz etmemeleri çok garip o hâlde,” diye belirtti kadın.

“Müsaade et sana kişisel deneyimlerime dayanan bir şey açıklayayım,” dedi Locke. “Tanrılar bize bilmemiz *gerekenleri* söylerler. Fakat kalkıp da sadece bilmek *istediklerini* sormaya başlarsan sohbette uzun duraksamalar beklemen gerekir.”

“İnandırıcı değil,” karşılığını verdi Sabır. “Ataların başına ne geldiğini bizden saklıyor olmaları mümkün elbette. Onları yok eden şeyi engelleyememiş… veya buna yanaşmamış olmaları da öyle. Bu ihtimalleri kendi aramızda asırlarca tartıştık. Akla yatkın tek varsayım kendi başımızın çaresine bakmamız gerektiği.”

“Nasıl yani?” diye sordu Locke.

“Büyünün büyük ölçekli ve toplu olarak, pek çok büyücünün birlikte çalışmasıyla uzun vadede kullanımı dünyada silinmez bir iz bırakır. Büyüye karşı hassas kişi ve kuvvetler bu fenomeni tespit edebilirler. Tıpkı sizin bir nehre bakarak hangi yönde aktığını, elinizi suya sokarak ne kadar hızlı ve sıcak olduğunu anlamanız gibi… Büyük çaplı çalışmalar, bulutsuz bir gecede yanan işaret ateşleri gibidir. Karanlıkta dikkatini çekmenin işimize gelmeyeceği şeylerin olduğunu farz etmemiz gerekir.

“İşte bu yüzden Gök Salon gibi çok az yer bulundurur ve vaktimizi kırk katlı cam kuleler inşa etmeye harcamayız. Ataların incelik yoksunluklarının bedelini ödediğinden şüpheleniyoruz. Kendilerini yollarının kesişmemesi gereken bir güce açık ettiler.”

“Zehrimden… zehrimden kurtulmak için düzenlediğin şu ayin-”

“Ah, hiç de bile. Evet, otuz kilometre dâhilindeki her büyücünün hissedebileceği türden, hatırı sayılır bir işti. Fakat ben çok daha fazla zaman ve emek gerektiren bir şeyden bahsediyorum. Sonuç olarak, kontratlarımızı yaşamlarımızın odak noktası yapmamızın sebebi bu. Yıllar içerisinde binlerce ve binlerce kişinin birbirinden ayrı amaçları doğrultusunda çalışmak, güçlerimizi bir noktada yoğunlaştırmanın büyüsel etkilerini azaltır.

“Bizi geceleyin çıtırdayan birkaç yüz minik alev olarak düşünün. Farklı zamanlarda ve istikametlerde rasgele kıvılcımlar saçarak hep birlikte kocaman ve görünür bir yangın çıkarmanın tehlikesinden kaçınırız.”

“Tebrik ederim,” dedi Locke. “Kafamı ancak bu kadar karıştırabilirdin. Ama sanırım ne kastettiğini anladım. Sizin şu küçük loncanız… eğer dediklerin doğruysa sırf huzuru sağlamak veya onun gibi zırva için bir araya gelmediniz demektir. Şu Ata olayı sizi cidden korkutuyor.”

“Evet,” dedi kadın. “Therin Hükümdarlığının son birkaç yılında saray büyücüleri iyice kontrolden çıkmıştı. Birbirlerinin kuyusunu kazan birer hırs küpüydüler. Mantığın sesini dinlemiyorlardı. Nizamımızın kurucuları endişelerini İmparator Talathri’ye bildirdiklerinde alaya alındılar. Fakat işin aslını biliyorduk. Eğer insan büyücülüğü varlığını sürdürecekse bunun sessiz sedasız ve disiplinli bir şekilde gerçekleşmesi lazım. Yoksa Ataların akıbetini ilk elden öğrenme riskine gireriz.”

“Güçlerinize yönelik kısıtlı anlayışımın kusuruna bakma ama.” dedi Jean, “Therim Pel’e yaptıklarınız hiç de sessiz sedasız değildi.”

“Veya disiplinli,” dedi Sabır. “Evet, tam da göze alamayacağımız türden toplu ve büyük ölçekli bir büyü çalışmasıydı. Fakat Therim Pel’in durumunda bu gerekli bir riskti. İmparatorluğun merkezi, altyapısı, arşivi… gücünün tüm kalıtsal yönleri yok edilmek *zorundaydı.* Therim Pel ortadan kalkınca imparatorluğu yeniden kurmaya niyetlenenler meşruiyete çıkan kolay bir yol bulamadı. İlk yıllarımızda bu tür bir güvenliğe ihtiyacımız vardı.”

“Yani size katılmak istemeyen büyücüleri avladığınız yıllarda.” dedi Locke.

“Hem de hiç acımadan,” dedi Sabır. “Bize özgeci gözüyle bakmamakta haklısınız. Katı yürekli davranabildiğimiz kesin. Fakat güdülerimizin insancıl değilse bile en azından… karmaşık olduğuna artık hak verebilirsiniz belki.”

Locke homurdanmakla yetinip bir kaşık yulaf lapası daha yedi.

“Bu mevzuda sizi tatmin edebildim mi?”

Locke başını olumlu anlamda sallayıp yutkundu. “Biraz daha açıklama yaparsan bir daha asla karanlık bir odada uyuyamayacağımdan korkuyorum.”

“Artık Karthain’deki işimizden bahsedebilir miyiz?” dedi Jean, hem kendisinin hem de dostunun daha az huzur kaçırıcı bir konuya geçmek istediğini sezinleyerek.

“Beş yıllık oyun.” dedi Sabır. “Ayrıntıları dinlemeye hazır mısınız?”

“Mücadeleci ruhum geri geldi,” dedi Locke. “Haftalarca yataktan kalkamadım. Çiğnenmesini istediğin yasaların bir listesiyle beni salıver gitsin.”

“Çay istemediğinden emin misin Jean?” diye sordu kadın.

“Yok,” cevabını verdi iriyarı adam. “Kahvaltıda hayır. Yine de kırmızı şaraba hayır demem. Şöyle boya döken cinsten sert bir mahsul. İçinde kum olan çakırlardan. Öyleleri plan kurmak için birebirdir.”

“İlgilenirim.”

“Eh,” dedi Locke, “artık senin hizbin için çalışıyoruz. Sanırım o da sen, Buzilik, Seyrüseferci ve insanları sadece yaramazlık yaptıklarında katleden diğer alicenap tipler oluyorsunuz. Peki ya beş halkalı akranlarından ne haber? Onlar hangi tarafta?”

“Tedbir ve İtidal sizden yana olacaklar. Ama Sağduyu’nun düşüp boynunuzu kırmanız için dua edeceğini bilmek herhâlde sizi şaşırtmaz.”

“Sağduyu ve Şahinci’nin yandaşları... Onlar diğer takım mı oluyorlar? Yani sadece iki taraf mı var? Ya ayrık gruplar, bizi bekleyen sürprizler?”

“Kokarım yalnızca iki hizbe yetecek kadar büyük çaplı uyuşmazlıklara sahibiz.”

Kapı yavaşça açıldı ve Buzilik elinde bir tepsiyle içeri girdi. Adam masaya açık bir şişe kırmızı şarap, birkaç kadeh ve Sabır’ın geçen akşamki fincanını bıraktı. Sonra da kadına iki parşömen tomarı verdi ve geldiği gibi sessizce gitti.

Sabır çay fincanını eline aldı. İçinden bir cızırtı geliyor, bir buhar bulutu yükseliyordu. Jean iki kadehi şarapla doldurup birinin Locke'un önüne bıraktı, sonra da kendininkinden bir yudum içti. Tadı bir tabaklama fıçısından çıkmış gibiydi.

"Ah," dedi, "şeytani taharet suyu. Tam ihtiyacım olan şey."

"Onu içmek için gemide taşıdığımızdan emin değilim," dedi Sabır. "Muhtemelen bordacıları geri püskürtmek içindir."

"Kokusu tam da öyle bir işe uygun geliyor," dedi Locke, kendi kadehine su ekleyerek.

"Şimdi," dedi Sabır, boştaki eliyle parşömen tomarlarını Locke ve Jean'a iterek, "bunlar sizin."

Jean tomarını aldı, mührü kırdı ve aslında sıkıca dürülmüş birkaç evrak olduğunu keşfetti. Onları gözden geçirdiğinde Lashain'den alınmış transit geçiş belgeleriyle karşılaştı.

"Bunlar... Tavrin Callas için!" dedi, kaşlarını çatarak.

"Senin için eski ve rahat bir kıyafet gibi olsa gerek," dedi kadın, alaycı bir tebessümle.

Kendisini taşıyan yolcunun evsiz barksız bir serseri olmadığını ispatlamanın nispeten yaygın bir yöntemi sayılan geçiş belgelerinin altında, Tivoli adlı bir muhasebe bürosundan çıkartılmış üç bin Karthain dukatı değerinde bir kredi mektubu vardı. Eğer bu parayı almak istiyorsa eski sahte adını bir kez daha kabullenmesi gerekecekti elbette.

"Neşelen Jean," dedi Locke. "Görünüşe bakılırsa ben Sebastian Lazari oluyorum. Adamı daha önce hiç tanımadım."

"Sahte kimliklerinizi kendiniz seçmekten zevk duyuyorsanız özür dilerim," dedi Sabır. "Sizi Lashain'den almadan önce o hesapları açmamız ve daha başka şeyleri yoluna koymamız gerekiyordu."

"Sorun değil," dedi Locke. "Artık sinirlerim biraz yatıştığına göre bunlarla işe başlamamamız için bir sebep göremiyorum. Ama umarım altın memeden emip emebileceğimiz süt bundan ibaret değildir."

“Bunlar yalnızca ilk birkaç günü atlatmanızı sağlayacak başlangıç fonlarınız. Tivoli sizi faaliyetleriniz için kullanacağınız hazinenin başına geçirecek. Tıpkı rakiplerinizinki gibi yüz bin dukat. Rüşvet yedirmek ve diğer ihtiyaçlarınız için dolgun bir meblağ. Fakat Karthain’i paraya boğup yarışmayı kurnazlık etmeden kazanabileceğiniz kadar da değil.”

“Peki, şey, sonrası için kenara biraz ayırırsak?” diye sordu Locke.

“Tüm o parayı son bakırına kadar seçime harcamanızı öneririz,” dedi Sabır. “Zira sonuçlar doğrulandığında kalan tüm para âdeta büyüyle yok olacak. Anlatabildim mi?”

“Hem de hayallerimizi suya düşürecek kadar açıkça,” dedi Locke.

“Şu seçim temel olarak nasıl yürüyor?” diye sordu Jean.

“Hükümdar Konseil’de toplam on dokuz sandalye bulunur. Bunlardan on dördü şehirdeki mahalleleri temsil eder, beş tanesi de kırsal malikâneleri. Her siyasi parti sandalye başına bir aday gösterir ve asıl adayın bir skandala karışması ya da başka bir soruna bulaşması ihtimaline karşı bir yedek belirler. Ne gariptir ki bu tür olaylara sıkça rastlanır.”

“Aman ne şaşırdım,” dedi Locke. “Peki şu siyasi partiler neler?”

“Karthain’e iki ana görüş hâkimdir. Bir yanda eski aristokrasiyi temsil eden Derin Kökler bulunur. Unvanları yasal olarak ellerinden alınmıştır; fakat paraları ve bağlantıları yerli yerindedir. Diğer yanda da Kara Zambak Partisi vardır. Esnaflardan ve genç tüccarlardan teşkildir. Kısacası eski para ile yeni para karşı karşıya diyebiliriz.”

“Biz kimin adına çalışacağız?” diye sordu Jean.

“Derin Kökler’in.”

“Nasıl? Demek istediğim, bu insanların gözündeki konumumuz ne?”

“Kampanyayı perde arkasından yürütmek için tutulmuş Lashainli danışmanlarsınız. Gücünüz hemen hemen mutlak

olacak."

"İyi de bize kulak vermelerini onlara kim söyledi?"

"Hepsi *ayarlandı* Jean. Size şevkle riayet edecekler; en azından seçim kampanyasıyla ilgili konularda... Gelişiniz için onları hazırladık."

"Tanrılar aşkına."

"Sizin cazibeyle ve süslü püslü masallarla yaptığınızdan fazlası değil. Bizim yöntemimiz daha hızlıdır, o kadar."

"Önümüzde altı hafta var, öyle mi?" diye sordu Locke.

"Evet." Sabır çayından bir yudum aldı. "Seçim düşmanlıkları ertesi günün akşamında resmen başlamış olacak."

"Şu Derin Kökler Partisi," dedi Locke. "Son iki seçimi kazandıklarını söylemiştin, değil mi?"

"Ah, hayır," cevabını verdi kadın.

"Öyle dedin," dedi Jean. "Bize bir galibiyet geleneğinin emanet edildiğini söyledin!"

"Ah. Pardon. *Benim* hizbimin seçimi kazanan yeteneksizler partisini iki defa üst üste desteklediğini kastetmiştim. Hangi tarafın hangi partiyi alacağını şans belirler. Derin Kökler geçtiğimiz şu son on yıldır sönük kalmıştı; fakat o yıllarda şans bize Kara Zambak'ı verdi. Şimdiyse maalesef-"

"Tanrıların kusursuz sidiği aşkına," diye söylendi Locke.

"Davranış sınırlarımız nedir?" diye sordu Jean.

"Büyü yeteneği olmayanlar söz konusu olduğunda çok fazla değil. Tarih boyunca kaleme alınmış her seçim yasasını çiğnemenize yardım etmek için can atan kişilerle beraber çalışacaksınız; tabii kanlı veya görgüsüzce bir şey yapmadığınız sürece."

"Şiddet yok mu?" dedi Locke.

"Kavgalar coşkunun doğal bir sonucudur," diye belirtti Sabır. "Herkes iyi bir yumruklaşmanın havadislerini dinlemeye bayılır. Fakat iş yumruklarda kalsın. Silah ya da ceset olmasın. Birkaç Karthainliyi pataklayabilir ve istediğiniz

tehditleri savurabilirsiniz; lâkin kimseyi *öldüremezsiniz.* Aynı şekilde bir Karthain vatandaşını kaçıramaz veya bedenen kentten çıkaramazsınız. Bu kurallar cemiyetimce uygulanır. Sebebi bariz olsa gerek."

"Evet. Bize tüm Kara Zambaklar'a suikast düzenleyelim ve günbatımına doğru çekip gidelim diye para ödemiyorsunuz."

"Sizin durumunuz daha belirsiz," dedi Sabır. "Hem siz ikiniz hem de Kara Zambak'ı kontrol edecek mevkidaşınız kaçırılma da dâhil her şeyi beklemelisiniz. Arkanızı kollamaya bakın. Size karşı yasak olan tek şey doğrudan bir cinayet."

"İşte şimdi neşem yerine geldi," dedi Locke. "Peki şu mevkidaş hakkında neler öğrenebiliriz?"

"Zaten epey bilgi sahibisiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu tatsız bir haber," dedi Sabır, "fakat hizbimdeki en az bir kişinin Arşidama Sağduyu'ya bilgi aktardığını öğrendik."

"Bu ne gaflet!"

"Konu üstünde çalışıyoruz. Her halükârda Sağduyu ve yandaşları sizi tutma planımı haftalar önce öğrendiler. Bunun üzerine doğrudan bir karşı önlem aldılar."

"O da ne demek?"

"Sen ve Jean kandırma, kılık değiştirme ve manipüle etme alanlarında benzersiz bir geçmişe sahipsiniz. Eşine az rastlanır insanlarsınız. Aslına bakarsanız dünya genelinde yöntemleriniz ve eğitiminiz hakkında birebir bilgi sahibi tek bir kişi-"

Locke sanki sandalyesi bir arbaletmiş de biri gelip tetiği çekmiş gibi hızla ayağa fırladı. Kadehi elinden uçarak masanın üstüne sulandırılmış şarap saçtı.

"Hayır," dedi. "Hayır. Dalga geçiyorsun. Hayır."

"Evet," dedi Sabır. "Rakiplerim eski dostunuz Sabetha Belacoros'u timsalleri olarak tuttular. Kendisi birkaç gündür Karthain'de hazırlık yapıyor. Biz burada konuşurken size bazı sürprizler hazırladığına bahse girerim."

II

KARŞIT AMAÇLAR

“Gülün göz kırpışı günbatımına
Yüreğimi burktuğunda,
Ve gül kırmızı bir mazi olduğunda,
Çekip gittiğinde sevdiğim sima
Ve sona açılan kapı çarptığında,
Ve el sallamak ya da ‘Hoşça kal’ demek işe yaramadığında-
İşte belki o zaman Söylerim sana.

- *Carl Sandburg*, “Büyük Av” şiirinden

Ara

KIVILCIMLAR ÇAKARKEN

1

Locke birinin kendisini izlediğinden emin bir hâlde, ansızın uyandığında Centilmen Piçler'in serin ve karanlık Atacam yuvası her zamankinden çok daha sessizdi. Bir an için nefesi kesildi, ardından uykunun o derin ve yavaş solumasını taklit etti. Gözlerini kısarak odanın gri karanlığını tararken herkesin nerede olduğunu merak ediyordu.

Mutfağın aşağısındaki koridorda dört oda, daha doğrusu dört hücre mevcuttu. Kapı işlevi gören, koyu renkli perdelere sahiptiler. Biri Zincir'e, bir diğeri Sabetha'ya, üçüncüsü Sanzalara, dördüncüsüyse Locke ile Jean'a aitti. Jean'ın karşı duvardaki karyolada, küçük kitap ve tomar raflarının hemen berisinde yatıyor olması gerekiyordu ama o yönden hiç ses gelmiyordu.

Locke kulak kesilerek zonklayan nabzının ötesini duymaya uğraştı. Zemine sürten çıplak tenin fısıltısını ve bir kumaşın hışırtısını işitti. Sol elini ileri uzatarak doğrulup oturduğunda başkasına ait sıcak parmakların kendisininkilere dolandığını fark etti ve göğsünün ortasına bastıran bir avuç onu tekrar aşağı itti.

"Şışşşt," dedi Sabetha, karyolaya uzanarak.

"Ne... herkes nerede?"

"Şu an için burada değiller," diye kulağına fısıldadı kız. Locke'un yanağına çarpan nefesi sıcacıktı. "Zamanımız az, ama gene de biraz var."

Kız Locke'un ellerini tutup karnının düzgün, gergin kaslarına götürdü. Sonra da onları yukarı kaydırarak göğüslerini avuçlattı. Odaya tuniksiz gelmişti.

On altı yaşındaki oğlanların (ki Locke da aşağı yukarı bu yaşlardaydı) bedenlerinin ılımlı tepki vermediği bir şey varsa o da tahriktir. Locke'un aleti derhâl pantolonunun ince kumaşını zorlayıp canını yakacak kadar sertleşti ve şok ile haz karışımı bir duyguyla derin bir nefes verdi. Sabetha battaniyeyi yana çekip sol elini onun apış arasına soktu. Sırtını kasan Locke hiç de ölçülü denemeyecek bir ses çıkardı. Neyse ki Sabetha bunu sevimli bulmuştu ve kıkırdadı.

"Mmmm," diye fısıldadı kız. "Kendimi beğenilmiş hissediyorum." Elini kararlı fakat nazik bir şekilde aşağı bastırdı ve Locke'un cinsel organını giderek şiddetlenen soluklarının ritmine göre sıkmaya başladı. Aynı anda delikanlının diğer elini göğüslerinden aşağı çekip karnına ve oradan da bacaklarına indirdi. Altında doğru yere şöyle bir asılarak çözülebilecek türden, keten bir pijama vardı. Delikanlının elini bacaklarının arasına, kumaşın hemen arkasındaki merak uyandırıcı ısıya bastırdı. Locke kızın orasını okşarken birkaç harikulade an boyunca kendilerini bütünüyle bu yarı paylaşım, yarı düelloya kaptırdılar. Birbirlerine verdikleri tepkiler her hırıltılı solukta daha az kontrollü hale geldi ve ilk önce kimin kendini kaybedeceğinin merakı nefis bir beklentiydi.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldadı Locke. Kızın teninden yayılan ısı öylesine yoğundu ki onu karanlıkta parlayan bir hayalet gibi görebileceğini hayal etti. Sabetha öne eğildi ve nefesi tekrar delikanlının yanaklarını gıdıkladı. Locke kızın saçlarının, terinin ve parfümünün kokusunu içine çekip bir zevk kahkahası attı.

"Niye hâlâ giyiniğiz?" diye sordu kız. Yuvarlanarak birbirlerinden ayrıldılar ve yoklayarak, boğuşarak, kıkırdayarak durumu düzeltmeye davrandılar. Lâkin artık kızın teninin yumuşak ısısı kayboluyor ve odanın gri gölgeleri daha bir koyulaşıyordu. Sonra kız bir esinti gibi ellerinin arasından kayıp gitti ve vücudu boylu boyunca kasılan Locke kendini yattığı yerde çırpınırken buldu.

Ev sahiplerinin en zalimi olan soğuk sabah gerçekliği, delikanlının kafasına kısa bir süreliğine yerleşen sıcak fanteziyi kapı dışarı etme işini bitirdi. Homurdanan ve sövüp

sayan Locke karmakarışık olmuş battaniyesinden kurtulmak için debelendi, derken karyolasının duvardan ayrılarak devrildiğini hissetti ve zeminle olan buluşmasına kendini hazırlamanın hiçbir hususunda başarı sağlayamadı. Romantik açıdan heyecanlanmış bir ergenin sert bir yüzeye çarpmasını asla istemeyeceği üç belirgin nokta mevcuttur. Locke üçünün de üstüne düşmeyi becerdi.

İleri uzattığı sağ eli düşüşünü yavaşlatma konusunda hiçbir işe yaramasa da karyolasının başucundaki simyasal küreyi kaplayan kalın örtünün devrilmesine ve yerde acıyla kıvrandığını herkes görebilsin diye hücrenin loş bir altın sarısı ışığa boğulmasına neden oldu. Özensizce istiflenmiş bir kitap yığını gürültüyle yere devrildi, ardından benzer birkaç yığını daha beraberinde götürdü.

"Aşağıdaki tanrılar aşkına," diye söylendi Jean, ışığa sırtını dönerek. İriyarı delikanlı kesinlikle yerli yerindeydi ve hücreleri bir kez daha Locke'un rüyalarının karanlık ve özel sahnesi değil de günlük yaşantının darmadağın keşmekeşiydi.

"Arrrrrrhhhh," dedi Locke. Bunun pek faydası dokunmadığından tekrar denedi. "Arrrrr-"

"Biliyor musun?" dedi Jean, esneyerek. "Uykunda konuşmadığına şükretmek için tanrılara bir adak yakmalısın."

"... rrhhhh. O da ne demek be?"

"Sabetha'nın kulakları cidden çok keskindir."

"Iııııhhhhh."

"Demek istediğim, yattığın yerde kahrolasıca kaligrafi rüyaları görmediğin oldukça belli."

Birisi hücrelerinin hemen dışındaki duvara sertçe vurdu, hemen ardından perdeleri çekilerek açıldı ve uzun saçları gözlerinin önüne sarkan, bacaklarına bir pantolon geçirmekte olan Calo Sanza ortaya çıktı.

"Günaydın canlarım! O gürültü de neydi?"

"Biri tepetaklak oldu," diye söylendi Jean.

“Normal biri gibi karyolanda uyumanın nesi bu kadar zor, seni gidi spastik köpek?”

“Sen benim kıçımı öp Sanza,” dedi Locke nefes nefese.

“Heyyyyy, MİLLET!” diye bağırdı yan odadaki Calo, bir yandan da duvara vururken. “Uyumak için yarım saatimiz daha olduğunu biliyorum ama Locke artık kalkmamız gerektiğini düşünüyor! Mutlu suratlarınızı takının Centilmendebur Piçler. Yepyeni bir gün doğuyor ve ona ERKENDEN başlayabileceğiz!”

“Calo, senin derdin ne?” diye bağırdı Sabetha, koridorun ilerisinde bir yerden.

Locke alnını yere dayayarak inledi. Yetmiş Sekizinci Preva Yılı’nın -Kızıl Cinnet Hanımı- sonu gelmez yakıcı yazının ortasıydı ve her şey son derece allak bullak olmuştu.

2

Sabetha ileri atıldı, Locke’un gard alma girişimini bertaraf etti ve kestane ağacından copuyla delikanlının sol dizinin dış kısmına vurdu.

“Of,” dedi Locke, sızı yavaşça azalırken olduğu yerde zıplayarak. Ardından alnını sildi, yine düellocu duruşu takındı ve copunun ucunu Sabetha’nınkine değdirdi. Jean’ın dikkatli gözetimi altında, Perelandro Tapınağı’nın mabedini bir talim odası olarak kullanıyorlardı.

“Yüksek karo, alçak kare,” dedi Jean. “Başlayın!”

Bu gerçek bir dövüş tekniğinden ziyade bir hız ve isabetlilik idmanıydı. Coplarını Jean’ın talep ettiği silsilelerde birbirine vuruyor, son temasın ardından kollara ya da bacaklara saldırmak için serbest kalıyorlardı.

Tak! Tak! Tak! Coplarının sesi taş duvarlı odada salonda yankılandı.

Tak! Tak! Tak!

Tak! Tak! Çot!

"Ufff," dedi Locke, kırmızı bir şişliğin yükselmekte olduğu sol bileğini sallayarak.

"Bundan daha hızlı olduğunu sanıyordum Locke." Sabetha başlangıç pozisyonuna döndü. "Bu sabah dikkatini dağıtan bir şey mi var?"

Kız beyaz renkli, bol bir tunik ile zarif olduğu kadar kaslı bacaklarının hiçbir yerini hayal gücüne bırakmayan siyah bir şort giyiyordu. Yanakları kızarmış, saçları keten bir kordonla sıkıca arkada toplanmıştı. Locke'un güne başlarken kopardığı kıyamet hakkında bir şey duymuşsa bile en azından dile getirmiyordu.

"Yoksa birden fazla şey mi demeliyim?" diye devam etti Sabetha. "Sakın onlardan bazıları benimle bağlantılı olmasın?"

Belirsizliğin yarım yamalak tesellisi buraya kadardı.

"Bu gidişle *ben* sana bağlanıp kalacağım," dedi Locke, tekrar coplarını tokuştururlarken neşeli gözükmeye çalışarak.

"Belki de öyle yapmaya can atıyorsundur, hımm?"

"Orta kare," diye bağırdı Jean, "orta kare, orta karo! Başlayın!"

Hamle ve karşı hamleleri birbiri ardına sıralayarak takırtılar eşliğinde cop çarpıştırdılar; tâ ki raundun sonunda Sabetha rakibinin silahını aşağı çekip onun sağ pazısına sert bir darbe indirene dek. Locke kolunu ovuştururken kızın bu zafere yaptığı tek yorum copunu dalgın bir edayla döndürmek oldu.

"Durun," dedi Jean. "Yeni bir idman deneyeceğiz. Locke, ellerini kaldırmadan öylece bekle. Sabetha, sen de yorulana kadar ona vur. Bir şey hissetmemesi için kafasına yoğunlaştığından da emin ol."

"Aman ne komik." Locke yerine geçti. "Bir raunda daha hazırım."

Olmadığı çabucak anlaşıldı. Bir sonraki silsilenin sonunda Sabetha yine onun sağ pazısına vurdu. Ve izleyen silsilede apaçık bir kasıtla bunu tekrarladı.

“Biliyor musun, çoğu günlerde en azından karşılık verebildiğin oluyor,” dedi kız. “Yelkenleri suya indirmek ister misin?”

“Tabii ki hayır,” dedi Locke, göz kenarlarındaki yaşları çaktırmadan silmeye çalışarak. “Daha yeni başlıyorum.”

“Keyfin bilir.” Sabetha tekrar yerine geçti. Delikanlı onun duruşundaki soğukluğu istese de gözden kaçıramazdı. Ah, tanrılar yardımcısı olsundu. Genç kız ne zaman küçük düşürüldüğünü hissetse öyle soğuk, öyle mesafeli bir ifade takınırdı ki Locke aynı bakışın ancak bir cellat ile idam mahkûmu arasında geçebileceğini düşünürdü. O ifadeye hedef olmanın ne anlama geldiğini çok iyi bilirdi.

“Yüksek karo,” dedi Jean ihtiyatla, Sabetha’nın mizacındaki değişikliği sezerek. “Orta kare, alçak çarmıh. Başlayın.”

İkili hışım dolu bir süratle silsileleri birbiri ardına geride bıraktı. Sabetha tempoyu belirlerken Locke da ona yetişmeye çalışıyordu. Resmi idmanın son cop tokuşturması tamamlanır tamamlanmaz delikanlı hırpalanmış pazısına hedeflenen herhangi bir hamleyi savuşturacak bir gard pozisyonu takındı. Lâkin Sabetha onun kalbinin tam üstündeki bir noktaya nişan aldı ve yakıcı darbenin Locke’u yıkmasına ramak kaldı.

“Yukarıdaki tanrılar aşkına,” dedi Jean, aralarına girerek. “Kuralları biliyorsun Sabetha. Kollar veya bacaklar dışında bir yere vuramazsın.”

“Bir taverna kavgasında veya arka sokak dövüşünde kural var mıdır?”

“Bu kahrolası bir arka sokak dövüşü değil. Zindelik kazanmak için bir idman, hepsi bu!”

“Anlaşılan birimizin pek işine yaramıyor.”

“Senin neyin var böyle?”

“Asıl *senin* neyin var Jean? Hayatın boyunca kendini ona siper mi edeceksin?”

“Hey, hey,” diyen Locke çektiği hatırı sayılır acıyı yapmacık bir tebessümün arkasına gizlemeye çalışarak Jean’ın

etrafından dolaştı. “Her şey yolunda Jean.”

“Hiç de değil,” dedi Jean. “Biriniz bu işi fazla ciddiye alıyor.”

“Kenara çekil Jean,” dedi Sabetha. “Eğer Locke elini ateşe sokmak istiyorsa onu kendi başına geri çekmeyi de öğrenebilir.”

“Eksik olma ama *Locke* yanı başınızda ve bir şeyi yok,” dedi Locke. “Sorun değil Jean. Hadi bir silsile daha atalım.”

“Önce Sabetha’nın sakinleşmesi gerek.”

“Sakin değil miyim ki?” dedi kız. “Locke ne zaman isterse ona aman verebilirim.”

“Henüz teslim olmuş değilim,” dedi Locke, cezbedici ve kaygısız olduğunu umduğu bir sırıtışla. Cevaben Sabetha’nın çehresi daha da karardı. “Ama eğer benim için endişeleniyorsan mücadeleden vazgeçebilirsin.”

“Ah, hiç de bile.” Sabetha kesinlikle sakin falan değildi. “Hayır, hayır, hayır. Ben geri çekilmeyeceğim. *Sen* teslim olacaksın. Bilerek ve isteyerek. Yoksa sen ayakta duramayana kadar buna devam edeceğiz.”

“Bak o dediğin biraz zaman alabilir,” karşılığını verdi Locke. “Bakalım gereken sabır sende-”

“Kahretsin, kaybettiğini itiraf etmekten kaçınmanın kazanmakla aynı şey olmadığını ne zaman öğreneceksin?”

“Reddetmeyi ne kadar sürdürdüğüme bağlı, değil mi?”

Sabetha kaşlarını çattı. İfadesi Locke’un canını herhangi bir cop darbesinden daha fazla yaktı. Kız gözünü ondan ayırmaksızın copunu iki eliyle birden kavradı, dizine çarparak kırdı ve parçaları yere fırlattı.

“Beni affedin *centilmen* beyler,” dedi. “Anlaşılan bu idmanın ruhuna uyum sağlayamıyorum.”

Sabetha arkasını dönüp oradan uzaklaştı. Tapınağın arka koridorunda gözden kaybolduğunda Locke keyifsiz bir sesle iç geçirdi.

“Tanrılar aşkına,” dedi. “Aramız neden bu kadar bozuk? Az önce ne oldu?”

“Zalimlik onun içinde var,” diye belirtti Jean.

“Bizdekinden daha fazla değil!” dedi Locke, niyetlendiğinden daha hararetli bir üslupla. “Eh, aramızda bazı... felsefi görüş ayrılıkları olduğu kesin.”

“O bir mükemmeliyetçi.” Jean kızın copunun kırık iki yarısını topladı. “Sen de bazen tam bir ahmak oluyorsun.”

“Usta bir cop düellocusu olamamak dışında ne kabahat işledim?” Locke kızın üstün tekniğiyle vücudunda bıraktığı acı yadigârlarından bazılarını ovuşturdu. “Ben senin gibi Don Maranzalla’dan eğitim almadım.”

“O da almadı.”

“Eh, hadi ama. Bu beni niye ahmak yapsın ki?”

“Sen bir Sanza değilsin,” dedi Jean, “ama bazen gerçek bir baş belası olabiliyorsun. Bak, sırf onunla aynı odada bulunabilmek için orada öylece dikilip pestilini çıkarmasına izin verdin. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. O *da* biliyor.”

“Şey, ama-”

“Davranışın hiç çekici değil Locke. Bir kızı gündoğumundan günbatımına kadar seni itip kakmaya davet ederek ona kur yapamazsın.”

“Sahi mi? Şimdiye kadar okuduğum her aşk hikâyesi tam da öyle-”

“Gerçek anlamda itilip kakılmaktan bahsediyorum; tahta bir sopayla evire çevire dövülmek gibi. Bu cezbedici veya etkileyici bir şey değil. Seni aptalın teki gibi göstermekten başka bir işe yaramıyor.”

“Eh, onu herhangi bir alanda yenmemden hazzetmiyor. Pes ettiğim takdirde de bana saygı duymayacağı kesin! Peki ne yapacağım o zaman?”

“Hiçbir fikrim yok. Karasevdalı olmadığım için bazı şeyleri senden daha net görebiliyor olabilirim, ama siz ikinize ne olacağını ancak tanrılar bilir.”

“Yüreğime su serptin.”

“İşe iyi tarafından bakacak olursak,” dedi Jean, “şimdilik sana Sanzalardan daha çok saygı duyduğundan eminim.”

“Tanrılar aşkına, böyle övgü olmaz olsun.” Locke bir duvara yaslanarak gerindi. “Sanzalar demişken, onu bu sabah uyandırdığımızda Zincir’in yüzünü gördün mü?”

“Görmez olaydım. O ikisini Sabetha’nın copu gibi dizinde kıracak.”

“Sence nereye çekip gitti?”

“Hiçbir fikrim yok. Daha önce güneş bile dogmadan hışımla buradan ayrıldığını hiç görmemiştim.”

“Bize neler oluyor böyle?” dedi Locke. “Sanki bütün yaz her şeyin ters gittiği koca bir idmandan ibaretti.”

“Zincir birkaç gece önce bana bir şeyler homurdandı,” dedi Jean, kırık copla oynayarak. “Sıkıntılı senelerle ilgili bir şey. Hep beraber buraya kısılıp kalmamız hakkında bir şeyler yapması gerekebilirmiş.”

“Umarım bu daha fazla çıraklık anlamına gelmiyordur. Başka bir tapınağın ayinlerini öğrenmeye gidip, sonra da ölmüş gibi yapacak havamda değilim.”

“Ne anlama geldiğine bilmiyorum ama–”

“Hey, siz ikiniz!” Kafasını saçının son teline dek kazıtmış olması haricinde Calo’nun birebir kopyası olan Galdo Sanza arka koridordan çıktı. “Şişko ve talim mankeni! Zincir geri döndü, bizi hemen mutfakta görmek istiyor. Bir de Sabetha’ya bu sefer ne yaptınız?”

“Varoldum,” dedi Locke. “Bazı günler bu kadarı bile yetiyor.”

“Gidip Loncalı Zambaklar’da kendine birkaç arkadaş edinmelisin ahbap,” dedi Galdo. “Çoktan eyer vurulmuş bir düzine ata sahip olmak varken neden bir diğerini evcilleştirmekle uğraşıyorsun ki?”

“Demek artık atları becermekten hoşlanıyorsun,” dedi Jean. “Tebrikler keltoş.”

“Sen istediğin kadar gül. Orada bizi el üstünde tutuyorlar,” dedi Galdo. “Gözde konuklarız. Performansımızla göz

dolduruyoruz."

"Popüler olduğunuzdan eminim," dedi Jean, esneyerek. "Kolay ve hızlı bir iş karşılığında para almaktan kim hoşlanmaz ki?"

"Bir dahaki sefere iki tane birden götürürken senin için dua edeceğim," dedi Galdo. "Belki tanrılar sesimi duyup taşaklarının nihayet büyümesine izin verirler. Ama cidden, Zincir nehir girişinden çıkageldi ve sanırım hepimizi gebertmek üzere."

"Oley," dedi Locke. "Kim böyle bir havada yaşamak ister ki?"

3

Cam yuvanın mutfağında bekleyen Peder Zincir, alışılagelmiş sahte kılıklarından veya göstermelik eşyalarından yoksundu. Dayandığı bir bastonu veya değneği, giydiği bir cüppesi, buruşuk ve sakallı yüzünde o kurnazca minnet ifadesi yoktu. Şehirde gezmek üzere giyinmişti, harcadığı efordan dolayı kan ter içindeydi ve alnındaki tüm çizgiler haşin bakışlı kara gözlerinin üstündeki meşum bir vadide buluşur gibiydi. Locke'un huzuru kaçtı; çırakları şöyle dursun, Zincir'in bir düşmanına yahut yabancıya bile böyle kötü kötü baktığını nadiren görmüştü.

Tüm çocukların adamla aralarında belirli ve içgüdüsel bir mesafe bıraktığı delikanlının dikkatinden kaçmadı. Diğer herkesten uzak duran Sabetha mutfak tezgâhına oturup kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sanzalar samimiyetten ziyade alışkanlık icabı birbirlerine yakın oturuyorlardı. Görünüşleri uyumsuzdu; Calo uzun, bakımlı ve yağlanmış lülelere sahipken Galdo bir ödül dövüşçüsü gibi keldi. İkizler ne şakalaşıyor ne herhangi bir el hareketinde bulunuyor ne de gevezelik ediyordu.

"Sanırım," dedi Zincir, "söze hepinizi yüzüstü bıraktığım için özür dileyerek başlamalıyım."

“Şey,” dedi Locke, öne çıkarak, “bizi tam olarak hangi konuda yüzüstü bıraktın?”

“Öğretmenliğim konusunda. Mutlu yuvamızın müşterek fesatlıklarla dolu bir öfke çukuruna dönüşmesine engel olma sorumluluğum hususunda… çünkü evimizin dönüştüğü şey tam olarak bu.” Sanki sırf bu sözleri sarf etmek bile boğazını tahriş etmişçesine öksürdü. “Eğitim programınızı önceki yaz aylarına oranla biraz gevşetebileceğimi düşünmüştüm. Daha az ders, daha az angarya, daha az imtihan. Kısıtlamalar olmayınca gelişip serpileceğinizi ummuştum. Ama bunun yerine çiçek bile açmadan kök saldınız.”

“Dur biraz,” dedi Calo, “biraz mola vermemiz o kadar da kötü olmadı, değil mi? Üstelik eğitime devam ediyoruz. Jean düzenli bir şekilde birbirimizi patakladığımızdan emin oluyor.”

“Bugünlerdeki başlıca idman yönteminiz o değil,” dedi Zincir. “Zambaklar’dan haber aldım. Siz ikiniz yatakta yatalaklardan bile daha fazla vakit geçiriyorsunuz. Plan yaparak veya mesleğimizi uygulayarak geçirdiğinizden çok daha fazlasını.”

“Birkaç hafta boyunca kimseye vurgun yapmadıysak ne olmuş yani?” dedi Calo. “Gökten kahrolası Ata-ateşi mi yağıyor? Biraz keyif çatmamızı kim neden umursasın ki? Sence ne yapmalıydık usta? Daha fazla mı Vadraca öğrenmeliyiz? Yoksa dans mı? Bıçak ve çatal tutmanın on yedinci bir yöntemini mi?”

“Seni gidi sümüklü küstahlık dükü,” dedi Zincir, her kelimede sesini daha da yükselterek. “Seni gidi cahil, şımarık, karı kız peşinde koşma meraklısı, bok mavnası iti! Sana sağlanan imkânlar hakkında en ufak bir fikrin var mı? Bunca yıldır ne için eğitildiğin hakkında? Ne *olduğun*?”

“Bildiğim tek şey bana bağırılmasından bık-”

“Çatımın altında geçen on sene,” dedi Zincir, duydukları ağırına giden seyyar bir dağ misali Calo’nun tepesinde heyula gibi yükselerek. “Soframda karnını doyurarak, elimle ve paramla bakılıp büyütülerek, korumam altında geçen on sene.

Seni hiç dövdüm mü? Hiç becerdim mi? Hiç karda kışta bıraktım mı?"

"Hayır," dedi Calo, korkuyla sinerek. "Tabii ki ha-"

"Öyleyse çeneni açmadan tek bir tanrıların cezası azara katlanabilirsin."

"Elbette," dedi süklüm püklüm olan Calo. "Özür dilerim."

"Siz eğitimli hırsızlarsınız," diye devam etti Zincir. "Sıradan biriymiş gibi davranmanın size ne kadar fayda sağladığını düşünürseniz düşünün *öyle değilsiniz.* Uşak, çiftçi, tüccar veya soylu kılığına girebilirsiniz; her türlü duruma uyum sağlayabilecek bir duruşunuz ve adabınız var. Sizi bu kadar şımartmasaydım sahip olduğunuz kişisel özgürlüğün ne kadar benzersiz olduğunu anlardınız belki."

Locke refleks icabı ustasının gönlünü alacak bir şey söylemek üzere ağzını açtı, fakat adamın sert bakışlarına yarım saniye maruz kalmak dilini tutması için yetti de arttı.

"Sizce tüm bunların amacı ne?" dedi Zincir. "Tüm bunları ne için yapıyorum sanıyorsunuz? Aylaklık edip arada bir adi hırsızlıklar yapasınız diye mi? İşiniz bitene veya asılana kadar diğer Dürüst Vatandaşlarla beraber kafayı çekmeniz, fahişelerle düşüp kalkmanız ve zar atmanız için mi? Bizim gibilerin başına ne geldiğini hiç *gördünüz* mü? Neşe dolu küçük kafadarlarınızdan kaçı yirmi beşini görecek kadar yaşayacak? Otuzuna basan olursa kahrolası bir dede sayılır. Onların bir köşede para biriktirdiklerini mi sanıyorsunuz? Taşrada villaları mı var? Hırsızlar geceden geceye refaha kavuşabilirler; fakat zor günler gelip çattığında avuçlarını yalarlar, anlıyor musunuz?"

"İyi ama *garrista*lar var," dedi Galdo. "Ve bir de Capa. Yüzen Mezar'da bir sürü yaşlı tip-"

"Doğru," dedi Zincir. "Capalar ve garristalar aç kalmazlar, çünkü kardeşlerinin ağzındaki lokmaları alabilirler. Hem Capa'nın hizmetindeyken nasıl yaşlanacağınızı sanıyorsunuz? Mıntıkasındaki bir inzibat gibi elinizde bir sokakyayıyla kapısını koruyarak. Dostlarınızın asılmasını, lağım oluklarında can vermesini, kendi aralarında

konuşurken yanlış bir laf ettikleri veya bir seferliğine birkaç gümüşü kendilerine sakladıkları için diş derslerine çağrılmalarını seyrederek. Ebediyen başınızı önünüze eğip dilinizi tutarak. İşte size birkaç tel gri saç kazandırabilecek şeyler bunlar.

"Adalet yok," diye sürdürdü sözlerini, buruk bir üslupla. "Gerçek bir kardeşlik yok. Biri aç kalana veya paraya sıkışana kadar geçerli olan, karanlıkta edilmiş birkaç yemin, hepsi bu. Sizi neden Gizli Barış'a göz kırpabilecek şekilde yetiştirdim sanıyorsunuz? Biz Dürüst Vatandaşlar kendi bağırsaklarını kemiren hasta birer köpekten farksızız. Ama *sizin* gerçek bir güven ve kardeşlik içinde yaşama, zenginleri soyup soğana çevirerek ve prensiplerinize sadık kalarak tanrıların tasarladıkları gibi hırsızlar olma şansınız var. Birbiriniz için ne büyük bir nimet olduğunuzu unutmanıza izin verirsem canım çıksın."

Gelmiş geçmiş hiçbir ukalaca yorum bu tür bir azarın şiddeti karşısında duramazdı. Ansızın gözünü yere dikme dürtüsüne kapılan tek kişinin kendisi olmadığı Locke'un gözünden kaçmadı.

"İşte bu nedenle kendi başarısızlığım yüzünden sizlerden özür dilemem gerekiyor." Zincir ceketinin iç cebinden katlı bir mektup çıkardı. "Bu sevimli duruma düşmemize, kendimizi unutup birbirimizle didişmemize göz yumduğum için. Hepiniz kötü bir dönemden geçiyorsunuz. Birer sinir ve tutku küpü olarak karşılıklı saygınıza azami hasar verebileceğiniz bu yerde kısılıp kaldınız. En azından benimle iyi geçinemediğiniz kesin. İşte bu yüzden bir tatile çıkmaya karar verdim."

"Şey, iyi de," dedi Jean, "nereye gideceksin?"

"Nereye mi? Sanırım içmeye. Belki de gidip ihtiyar Maranzalla'yı görürüm. Zaten bir süredir oda müziği dinleyesim var. Ama yeterince açık konuşamadıysam beni affedin. Evet, sizden ayrı kalmaya ihtiyacım var ama Camorr'dan ayrılan ben değilim. Beşiniz birden Espara'ya gidiyorsunuz. Orada sizi birkaç ay meşgul edecek bir iş ayarladım."

“Espara mı?” dedi Locke.

“Evet. Ne kadar heyecan verici, değil mi?” Odadan çıt çıkmadı. “Böyle tepki vereceğinizi tahmin etmiştim. Bakın, tam da bu an için ceketime bir iğne taktım.”

Zincir klapalarının birinden gümüş bir iğne çekip havaya attı. İğne belli belirsiz bir çınlamayla yere düştü.

“Oldum olası bu deyimin doğruluğunu sınamak istemişimdir,” dedi Zincir.* “Ama sözlerimde ciddiyim, gidiyorsunuz. Kovuldunuz. Hepiniz. Dükün Günü’nde Cenza Kapısı’ndan şehri terk edecek bir araba kervanı var. Kendinizi onun bir parçası kılabilmek için iki gününüz bulunuyor. Ondan sonra da Espara’ya kadar bir buçuk haftalık bir yolculuk sizi bekliyor.”

*** Burada İngilizcede derin bir sessizliği ifade eden, “Yere iğne atsan duyulur,” deyimine atıfta bulunuluyor -*çn***

“Ama,” dedi Calo, “ya canı çıkasıca Espara’ya gitmek istemiyorsak?”

“Öyleyse gidin ve bir daha bu tapınağa dönmeyin,” dedi Zincir. “Her şeyden vazgeçin. Hatta iyisi mi Camorr’dan da ayrılın. Bir daha sizi gözüm görmesin.”

“Espara’da bu kadar önemli olan ne var?” diye sordu Sabetha.

“Ortaklığınız. Sizi kapasitemin çok ötesindeki gerçek bir imtihana tâbi tutmanın vakti geldi de geçiyor bile. Yıllardır gördüğünüz eğitimi alın ve bir işte kullanın. Beraber çalışın; birbirinize bel bağlayın ve sağ salim geri gelin. Burada geçen onca zamanı boşa harcamadığımızı kanıtlayın… hem bana hem de kendinize.”

Zincir katlı mektubu gösterdi.

“Espara’ya bir sahne kariyeri yapmak üzere gidiyorsunuz.”

“Askerliğim bittikten sonra,” diye sözlerini sürdürdü Zincir, “Camorr’a geri dönmeden önce çeşitli heveslerime boyun eğdim. Bunlardan biri de oyunculuktu. Espara’da insanlık tarihi boyunca bir ana rahminden çıkmış en şanssız ve en kalın kafalı puştun yönettiği bir kumpanyaya katıldım. Jasmer Moncraine. Ben onun hayatını kasten kurtardım, o da benimkini kazara. Aradan geçen yıllarda da irtibatı kesmedik.”

“Ah, tanrılar aşkına,” dedi Sabetha, “bizi bir borcunu ödemek için yolluyorsun!”

“Hayır, hayır. Jasmer ve ben çoktan ödeştik. Kıyaklarımız karşılıklı. Benim beşinizi başımdan savmam gerekiyor. Jasmer’ın ise para ödemeden çalıştırabileceği aktörlere.”

“Yani sahiden de şaibeli koşullar söz konusu.”

“Ah, ona ne şüphe. Mektuplarına bakılırsa borçları yüzünden hapse atılmasına sadece ramak kalmış. Buna engel olursanız minnettar kalırım. Jasmer, Lucarno’nun *Hırsızlar Cumhuriyeti* adlı oyununu sergilemek istiyor. Camorr’dan gelen yeni yetme bir aktör grubu ayağına yatacaksınız. Ona durumdan nasıl istifade edebileceğini anlatan bir mektup yolladım bile. Gerisi tamamen size kalmış.”

“Bize o mektubun bir kopyasını verecek misin?” diye sordu Locke.

“Hayır.”

“Eh, öyleyse şimdi ne-”

Zincir onun kafasına şıngırtılı bir kese fırlattı. Locke keseyi burnuna çarpmadan hemen önce yakalamayı zar zor başardı.

“Ah, şuna bak, bir kese para. Benden alıp alabileceğiniz tüm yardım bu evlat.”

“İyi de... sahte adlar, yolculuk hazırlıkları-”

“Benim değil, sizin sorununuz.”

“Tiyatrolar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ki!”

“Kostümlerden, makyajdan, diksiyondan ve duruş biçimlerinden anlıyorsunuz. Geri kalan her şeyi orada

öğrenebilirsiniz."

"Ama-"

"Bakın," dedi Zincir, "günün geri kalanını sözünüzü keserek geçirmek istemiyorum, o yüzden nasıl konuşulduğunu geçici bir süreliğine unutacağım. İkinci bir emre kadar Devrikev'de bir şişe soğutulmuş Vadra beyazını devirmekle meşgul olacağım. Kervanı unutmayın. İki gün. Ona katılabilir veya Centilmen Piçler'den ayrılabilirsiniz. Bundan böyle ne yapacağınız size kalmış."

Zincir hâlinden son derece hoşnut bir biçimde mutfağı terk etti. Locke birkaç saniye sonra yuvanın nehre bakan gizli çıkışının gıcırdayıp çarptığını işitti. O ve arkadaşları içten bir şaşkınlıkla birbirlerine bakakaldılar.

"Eh, siki tutmak diye ben buna derim," dedi Calo.

"Aranızda Espara'ya gitmektense çeteden ayrılmayı yeğleyen biri var mı?" diye sordu Locke, usulca.

"Olmasa *iyi* olur," dedi Galdo.

"Bilardo topu bu seferlik haklı," dedi Calo. "Espara'ya gitmeye meraklı değilim ama çeteden ayrılmak isteyen biri varsa o işi tapınağın damından balıklama atlayarak yapabilir."

"Güzel," dedi Locke. "Öyleyse konuşmamız gerek. Mürekkep ve parşömen bulun."

"Parayı da sayın," dedi Sabetha.

"Ben biraz şarap getireyim," dedi Jean. "Hem de en sertinden."

5

Bir aradayken rahat oldukları söylenemezdi. Sanzalar masada karşılıklı otururlarken Sabetha ise diğer herkesten uzağa çektiği bir sandalyeye yaslanıyordu. Buna rağmen hepsi de durumlarının ivediliğini kavramış görünüyordu; iki şişe Verrar limon şarabı boyunca çoğu medeni geçen tartışmalar

atlattılar ve hem malzeme hem de sorumluluk listeleri çıkardılar.

'Tamam öyleyse," dedi Locke, kadehi boşaldığı ve not aldığı kâğıtlar dolduğu zaman. "Sabetha yoldayken gözden geçirelim diye dükkânlardan ve kâtiplerden *Hırsızlar Cumhuriyeti*'nin bir kopyasını bulmaya çalışacak."

"Ben de yanıma Lucarno'nun diğer piyeslerini alacağım," dedi Jean. "Ve de birkaç Mercallor Mentezzo'nun süprüntüsü. Kendisinden hiç hazzetmem ama onları da çalışıp birkaç replik ezberlesek iyi olur."

"Jean ve ben bir at arabası ayarlayıp kervancıbaşına yamanacağız," dedi Locke, listelerinden birini Galdo'ya uzatarak. "Sanzalar da malzeme ve erzak toplayacaklar."

"Bize birer sahte isim lazım," dedi Sabetha. "Öykülerimizi yoldayken rötuşlayabiliriz ama vurgun isimlerimiz kullanıma hazır olmalı."

"Öyleyse kim olmak istersin?" diye sordu Jean.

"Hımmm. Bana... Verena deyin. Verena Gallante."

"Lucaza," dedi Locke. "Ben de Lucaza... de Barra olacağım."

"Mecbur musun?" diye sordu Sabetha.

"Neye mecbur muyum?"

"Kendine hep L'yle başlayan bir sahte isim seçiyorsun. Jean da neredeyse her seferinde J'yı kullanıyor."

"Böylesi daha kolay," dedi Jean, "ve sırf sen öyle söylediğin için adım... Jovanno. Hah, Locke'la ben kuzen bile olabiliriz. Ben Jovanno de Barra'yım."

"Sahte isimler eğlencelidir," dedi Calo. "Bana Kıtzekâ Ufakçük deyin."

"Bunlar sahte isim, biyografik taslaklar değil," diye belirtti Galdo.

"Peki öyleyse," dedi Calo. "Bana yardım edin. Sabetha'nın erkeksi bir karşılığı vardır herhâlde, değil mi?"

"Sabazzo," dedi Galdo, parmaklarını şıklatarak.

"Evet, Sabazzo. Ben Sabazzo'yum."

"*Nah* öylesin," diye çıkıştı Sabetha.

"Hey, buldum," dedi Galdo. "Ben Jean olacağım. Sen de kendine Locke diyebilirsin."

"Ben size bu masayı yedirdikten sonra aylarca kıymık sıçacaksınız," dedi Jean.

"Eh, madem öyle diyorsun," dedi Calo. "Neden göbek adlarımızı kullanmıyoruz? Ben Giacomo olayım, sen de Castellano."

"Bak bu işe yarayabilir," dedi gönülsüzce Galdo. "Bize bir de soyadı lazım."

"*Asino!*" diye atıldı Calo. "İmparatorluk Therincesinde 'eşek' anlamına gelir."

"Tanrılar bana sabır versin," dedi Sabetha.

6

"Efendi de Barra," dedi Anatoly Vireska iki gece sonra, dişlerindeki her gediği yıkık bir hisardaki okçu delikleri misali meydana çıkaran bir sırıtışla başını kaldırırken. Sırığı andıran, orta yaşlı ve Vadra asıllı kervancıbaşı, Jean arabalarını çeken dört atı durdururken Centilmen Piçler'in aracına dostane bir şaplak attı. "Ve tayfası. Gelmek için iyi bir zaman seçtiniz."

"Burayı işlekken de gördüm," dedi Locke, başını arkaya çevirip kaybolma aşamasındaki Sahtefer'in tuhaf ve alacalı pusunun altında uzanan Değirmen Şelaleleri Semti ile Yedi Çark Sokağı'na göz atarak. Hava karardığında iş amacıyla Cenza Kapısı'ndan girip çıkan yolcuların sayısı azaldığından parke taşlarıyla kaplı yoldaki trafik seyrekti. "Kargaşadan önce davranalım dedik."

"İyi yapmışsınız. Arabanızı surların altındaki ortak alanlara çekebilirsiniz. Şimdi, eğer atlarınız için doğru düzgün bir

barınak istiyorsanız caddenin aşağısına doğru sağ tarafta Andrazi'nin ahırı var. Umbolo'nunkiyse hemen şurada, önüne katırlar bağlı olan. Andrazi yolcularımı ona göndereyim diye her hafta bana birkaç bakır öder; ama ahırının daha kelepir olduğunu düşünmeseydim parasını almazdım, değil mi ya?"

"Anlaşılmıştır," dedi Jean.

"Atlarınıza yardım etmesi için bir oğlan yollamamı ister misiniz? Teçhizatçıma da yükünüzü iyi bağlayıp bağlayamadığınızı kontrol ettirebilirim."

"Biz böyle iyiyiz, sağ ol," dedi Locke.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yine de bir konuyu açıklığa kavuşturalım; muhafızlarım yarın sabah tüm yavru ördeklerimizi hizaya sokana kadar göreve başlamayacak. Surların arkasında olduğumuz sürece kendi güvenliğinizden siz sorumlusunuz. Ancak bir inzibat kışlasından yirmi metre ötede yatacağınız düşünüldüğünde yerinizde olsaydım uykularım kaçmazdı."

"Bizimki de kaçmayacak." Jean el sallayarak adamla vedalaştı, sonra da atlarını grubu Camorr surlarının gölgesine çekmeye razı etti. Surların kuytu tarafında ticari ahırlara para ödeyecek maddi güçten veya niyetten yoksun kişilerin arabalarını yanaştırabilecekleri, tepesi köhne panellerle kaplı olan, yaklaşık yüz metrelik umumi bir alan mevcuttu. Üstü açık araba durmak için yavaşladığı esnada Sabetha, Calo ve Galdo sırayla arka taraftan aşağı indiler.

"Yarım kilometre tamam. Geriye kaldı topu topu üç yüz kilometre," dedi Locke. Nemli havaya bayat saman, hayvan teri ve gübre kokusu hâkimdi. Diğer yolcular fenerlerini yakıyor, uyku tulumlarını seriyor ve yemek ateşleri tutuşturuyorlardı; surların yanına en az bir düzine araba ekibi yanaşmıştı. Locke içlerinden kaçının Espara'ya gitmek için Vireska'nın yönetimindeki kervana katıldığını merak etti aylakça.

"Hadi sizi geceye hazırlayalım çocuklar." Jean arabadan aşağı atladı ve en yakınındaki koşum atının sağrısını güven verici bir edayla sıvazladı. İki yıl önce bir arabacı yamağı

rolünde birkaç ay geçirmiş olan iriyarı delikanlı arabayı sürme ve hayvanlarla ilgilenme sorumluluklarını hiç şikâyet etmeksizin üstlenmişti. Atlar, Zincir'in onlara verdiği paranın önemli bir bölümüne mal olmuştu olmasına ama Espara'ya vardıklarında onları tekrar satarak geçici bir süreliğine azalmış fonlarını yenileyebilirlerdi.

"Arabanın altını bir süpürüver Giacomo," dedi Galdo. "Gübrelerden yastık yapmak istemiyorum."

"Git kendin süpür *Castellano,*" dedi Calo. "Hiç kimse seni başımıza getirmedi."

"Kendinize hâkim olun," diye fısıldadı Sabetha, Calo'yu kolundan tutarak. "Önümüzdeki on günü yollarda geçireceğiz. O süreyi boş yere çekilmez kılmak zorunda mıyız?"

"Ben onun kahrolası uşağı değilim," dedi Calo.

"Doğru." Locke bir yandan kafasını hızla çalıştırırken diğer yandan da Sanzaların arasına girdi. "Hiçbirimiz değiliz. Süpürme işini hep beraber üstleneceğiz. Bu gece Calo'dan başlaya-"

"Benim adım Giacomo."

"Evet, pardon. Bu gece Giacomo'dan başlayacağız. Yarın mola verdiğimizde sıra diğer kardeşe geçecek. Ondan sonraki gece de bana. Ve böyle devam edecek. Alın size adil bir döngü. Kabul mü?"

"Sanırım bununla yaşayabilirim," diye homurdandı Calo. "Ellerimi kirletmekten çekindiğim yok. Yeter ki havalara girmesin."

Locke dişlerini sıktı. Sanzalar son birkaç ayı davranışlarındaki ve görünümlerindeki uyuma dair eski alışkanlıklarını üzerlerinden atarak geçirmişlerdi. Kendilerini birbirlerinden farklı kılmak için bin bir zahmete katlanıyorlardı ve kılık kıyafetlerindeki farklılıkları bu fenomenin dışa yansıyan belirtilerinden en küçüğüydü. Locke bireyselci bir dönemi ikizlere asla çok görmezdi; fakat zamanlamaları berbattı ve süregiden ağız dalaşları zaten kontrolden çıkan bir ateşe taze odun atmak gibiydi.

“Bakın,” dedi Locke, çetenin kardeşlik mekanizmasının epey yağlanmaya ihtiyaç duyduğunu fark ederek, “yakınımızda bu kadar çok taverna varken haşlanmış sığır etiyle ve tulum suyuyla kendimize işkence etmek için bir sebep göremiyorum. Gidip bize daha hoş bir şeyler getireceğim.”

“Böyle bir lüks için paramız var mı?” diye sordu Sabetha.

“Bu sabah dışarıdayken birkaç kese yürütmüş olabilirim. Sadece, şey, maddi esneklik hatırına.” Locke ayaklarını sürüyerek genzini temizledi. “Benimle gelmek ister misin?”

“Bana ihtiyacın var mı?”

“Şey... gelmeni isterim.”

“Hımmm.”

Kız onu birkaç saniye boyunca süzdü. Locke bu zaman zarfında kalbinin santim santim göğsüne batması gibi ilginç bir his tecrübe etti. Sonra Sabetha omuz silkti.

“Olur.”

Jean’ı atlarla ilgilenmeye, Galdo’yu malzemeleri korumaya, Calo’yu da arabanın altındaki zemini çekine çekine temizlemeye bıraktılar. Surların ilerisinde, Andrazi’nin ahırının hemen ötesinde iyi aydınlanmış bir taverna vardı ve çöken karanlıkta dile getirilmeyen, ortak bir rızayla oraya yöneldiler. Locke yürürlerken ara sıra Sabetha’ya kaçamak bakışlar attı.

Kızın sıkıca örülmüş saçları dar bir keten başlığın altında toplanmıştı ve tüm vücut hatları uzun ve bol giysilerince gizlenmişti. Bu tam da ölçülü, ılımlı ve iddiasız bir genç kadının yolculuk için seçeceği türden bir kıyafetti, dolayısıyla Sabetha’ya zerre kadar yakışmıyordu. Buna rağmen genç kız onların içinde herhangi birinin yapabileceği kadar rahat bir biçimde hareket ediyordu. Ya da en azından Locke’un gözünde öyleydi...

“Ben, şey, seninle konuşabilmeyi umuyordum,” dedi delikanlı.

“Ondan kolay ne var,” karşılığını verdi Sabetha. “Ağzını aç ve bırak sözcükler dışarı çıksın.”

“Ben- Bak rica etsem… rica etsem beni terslemekten vazgeçer misin?”

“Şimdi de bir mucize istiyorsun, öyle mi?” Sabetha aşağı bakıp yolunun üstündeki bir taşı tekmeledi. “Bak, üzgünüm. Yollarda geçireceğimiz şu on günü düşünüp duruyorum. İkizlerin hâli de cabası. Tüm bu olay bana kendimi dikenlerini çıkarıp tortop olmuş bir kirpi gibi hissettiriyor. Ne yapayım, elimde değil.”

“Ah, seni kıyaslayacağım son şey bir kirpi,” dedi Locke, kahkaha atarak.

“Hislerimden bahsettiğim zaman kendimi bana nasıl baktığın konusunda temin etmeye çalıştığımı düşünmen ilginç.”

“Ama… ” Locke’un göğsü bir kez daha sıkışır gibi oldu. Ne zaman Sabetha’yla konuşsa kendi içinde daha önce varlığından haberdar bile olmadığı yeni bir arızalı gizemin farkına varır gibiydi. “Hadi ama, ettiğim her lafı parçalara ayırmak, o parçaları bir anatomici gibi iğnelemek ve tek tek gözden geçirmek zorunda mısın?”

“Önce seni tersliyorum, şimdi de ince eleyip sık dokuyorum. Söylediklerine bu kadar yakın ilgi gösterilmesinden memnun olman gerekmez mi?”

Locke açık açık dile getirmek üzere olduğu şeyi düşününce ellerinin tedirginlikle titrediğini hissetti. “Senin yanındayken her seferinde bir pot kırdığımın farkındasın. Hatta bazen birden fazla. Bunu apaçık görüyorsun.”

“Hımmm,” dedi kız.

“Dahası da var. Bu avantajdan yararlanıyorsun.”

“Evet.” Kız ona garip bir bakış attı. “Benden hoşlanıyorsun.”

“Bak bu,” dedi Locke, yıldırım çarpmışa dönerek, “ben olsam… bunu tam olarak… böyle ifade…”

“Sözlerini dile getirdiğinde buradaki kadar ahım şahım olmuyorlar, değil mi?” Genç kız kendi alnına birkaç kez dokundu.

“Sabetha, ben… gözünde iyi bir intiba bırakmaya dünyadaki her şeyden daha çok değer veriyorum. Bunu başaramamak beni öldürüyor. Buna başarabilip başaramayacağımı *bilmemek* beni öldürüyor. Bunca yıldır birlikte yaşıyoruz ve aramızda hâlâ bir sis var. Onu oraya nasıl yerleştirdiğimi bilmiyorum ama kaldırmak için kendimi bir arabanın önüne bile atarım, inan bana.”

“Neden bunu *senin* yaptığını ve canın istediği zaman geri alabileceğini farz ediyorsun? Ben çözülmeyi bekleyen bir aritmetik problemi değilim Locke. Aramızdaki mahcubiyete… tanrılar aşkına, şimdi de beni bocalatıyorsun. Aramızdaki mahcubiyete bilfiil katkıda bulunuyor olabileceğimi hiç düşündün mü?”

“Bilfiil katkıda bulunmak mı?”

“Evet, sanki bir yağlıboya tablo veya başka bir süs eşyası değilmişim de kendimce tutkularım varmış gibi.”

“Yani benden hoşlanıyor musun?” dedi Locke, bu soruyu pat diye sorduğu için kendini hayrete düşürerek. Bu, kalbini bir örsün üzerine koyması ve parçalanmasına razı gelmesi için bir davetti. Üstelik Sabetha çekiç vazifesi görecek bin farklı laf edebilirdi. “Azıcık bile olsa? Seni ahbaplığımla hoşnut ediyor muyum? Hiç değilse bile beni boş bir odaya yeğliyor musun?”

“Boş bir odanın gözüme çok daha cazip geldiği zamanlar olmuyor değil.”

“Ama-”

“*Tabii ki* senden hoşlanıyorum!” dedi genç kız, temin edici bir şekilde ona dokunmak istermiş gibi ellerini kaldırarak. Fakat hareketini tamamlamadı. “Bazen akıllı, girişken ve cezbedici olabiliyorsun ama üçünü birden olduğun anlar çok nadir. Ve eğer bunu duymak içini rahatlatacaksa… kimi zaman seni takdir ediyorum.”

“Bunu duymak dünyalara bedel,” dedi delikanlı, göğsündeki sıkışıklığın sıcak bir coşkuya dönüştüğünü hissederek. “Sadece işitmek bile çektiğim binlerce utanca değer. Çünkü… çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum. Sana karşı.”

“Bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsun,” dedi kız.

“Hem de öyle bir hissediyorum ki,” dedi Locke. “Niteleyici gözlemler olmadan bile.”

“Bak bu-”

“Hey sen!”

Locke’un omzuna cilalı bir sopa indi. Dokunuşu hafif olmasına rağmen göz ardı edilmesi mümkün değildi. Sopa, şehir inzibatlarının deri koşum takımını ve hardal sarısı ceketini giyen, irikıyım bir adama aitti. İnzibatın yanında sırığının ucuna bir fener takmış, daha genç bir silah arkadaşı vardı.

“Bir araba yolunun ortasındasınız,” dedi iriyarı sarıceketli, “kahrolası bir misafir odasında değil. Çekilin şuradan.”

“Ah, elbette bayım,” dedi Locke, nispeten saygın denebilecek vatandaş seslerinden birini takınarak (bu inzibat kızgın olmadığı için en iyi sesini kullanması gerektirmiyordu). O ve Sabetha yoldan çekilip surların altındaki gölgelere, ateşböceklerinin karanlıkta soluk yeşil yaylar çizdiği bir yere sığındılar.

“Hiç kimse bir başkasını *niteleyici gözlemler* olmadan düşünmez,” dedi Sabetha. “Zincir’i çok severim ama buna rağmen o ve ben birbirimizi... hayal kırıklığına uğrattık. Sanzalara da oldum olası düşkünümdür fakat şu anda bir yıllığına çekip gitmelerini isterdim. Ve sen-”

“Asabını bozdum, biliyorum.”

“Ben de aynı şekilde karşılık verdim.” Sabetha bu sefer delikanlının kolunun üst kısmına nazikçe dokundu. Locke havaya sıçramamak için iradesinin büyük bölümünü kullanmak zorunda kaldı. “Hiç kimse başka birini nitelemeksizin beğenemez. Eğer beğeniyorsa bir kişinin değil, bir hayalin peşinde demektir.”

“Eh, madem öyle,” dedi Locke, “sana karşı çok sayıda dargınlık, çekince ve şüphe besliyorum. Bunu duymak seni memnun etti mi?”

“Beni yine baştan çıkarmaya çalışıyorsun,” dedi kız usulca, “ama ben baştan çıkmayı reddediyorum Locke Lamora. En azından bu şartlar altında.”

“Asabını bozacak her ne yaptıysam hatamı telafi edebilir miyim?”

“Bak o iş... karmaşık.”

“Diğer herkes kadar imadan anladığıma inanıyorum,” dedi Locke. “Niye kafama birkaç tane atmıyorsun?”

“Eh, sanırım burası ile Espara arasında epey zaman öldürmemiz gerekecek.”

“Acaba... yarın gece tekrar konuşabilir miyiz? Mola verdikten sonra?”

“Yoksa centilmen beyefendi yarın akşam için özel bir buluşma mı rica ediyorlar?”

“Eğer hanımefendi uygun buyururlarsa dans ile buzlu şaraptan önce ve arabanın altındaki başıboş at boklarını süpürmekten hemen sonra.”

“Rıza gösterebilirim.”

“Öyleyse hayat yaşamaya değer.”

“Artık mankafalığı bırak,” dedi kız. “Sanzalar son bir defa Loncalı Zambaklar’a sıvışmaya kalkışmadan önce tavernadaki işimizi halledip geri dönmemiz lazım.”

Tavernadan haşlanmış soğuk tavuk, zeytin, çavdar ekmeği ve terebentin ile eşekarısı sidiği arasında bir tada sahip iki tulum dolusu sarı şarap getirdiler. Yemekleri basit olmasına rağmen arabalarındaki kasalarda onları bekleyen tuzlanmış ete ve peksimete kıyasla krallara layıktı. Karınlarını sessiz sedasız doyururlarken dikkatlerini dağıtan tek şey yaklaşan gecenin içinde ışıldayan Beş Kule’nin manzarası ve aç haşerelerdi.

Jean ilk nöbeti tutmaya gönüllü oldu (başta Gölgeler Tepesi’nden sağ çıkanlar olmak üzere gelmiş geçmiş hiçbir Camorrlu bir şehir inzibatı kışlasının gölgesindeyken bile işini şansa bırakmazdı). Diğer dördü bu soylu fedakârlığı kabullendikten sonra sivrisineklerin askıntı olduğu terli bir uyku çekmek için arabanın altına sığındı.

Locke, aralarında eksiksiz bir Sanza çifti bulunmasına rağmen teknik olarak ilk kez Sabetha’yla beraber aynı yerde

yattığını fark etti.

"Yürümeden önce emekleriz," dedi kendi kendine, iç geçirerek. "Koşmadan önce yürürüz."

"Hey," diye fısıldadı sırtına dayanıp yatmış olan Galdo, "uykunda osurmazsın, değil mi?"

"Kendi doğal kokunun yanında bir osuruğu nasıl fark edebilirsin ki Sanza?"

"Ne ayıp," dedi Galdo. "Burada Sanza falan yok, unuttun mu? Ben bir Asino'yum."

"Ah evet," dedi Locke, esneyerek. "Kesinlikle öylesin."

Beşinci Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: BAŞLANGIÇ POZİSYONU

1

"Yani Sabetha Karthain'de," dedi Locke.

"İşini başka yerden yapması pek mümkün değil," dedi Sabır.

"Sabetha. Benim Sabetham-"

"Bu kadar güven dolu bir mülkiyet iddiasına hayran kalmamak ne mümkün."

"Öyleyse *bizim* Sabethamız. O Sabetha. Siz büyücüler kahrolası hayatım hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz? Onu nasıl buldunuz?"

"Ben bulmadım," dedi Sabır. "Nasıl bulunduğunu da bilmiyorum. Tek bildiğim talimatlarının ve kaynaklarının sizinkilere denk olacağı."

"Öncelik üstünlüğü hariç," dedi Jean, dostunu yavaşça sandalyesine oturtarak. Locke'un yüz ifadesi az önce çenesine okkalı bir yumruk yemiş bir ödül dövüşçüsününki gibiydi.

"O yalnız çalışıyor," diye belirtti Sabır. "Hâlbuki siz birbirinize sahipsiniz. O nedenle insan konumsal avantajın bütünüyle geçici olacağını umuyor. Yoksa Sabetha sahiden de ikinizi de tir tir titretecek kadar dişli biri mi?"

"Titrediğim falan yok," dedi Locke usulca. "Sadece... bu o kadar beklenmedik bir şey ki."

"Hep ona kavuşmayı ummuyor muydun?"

"Kendi seçtiğim koşullar altında," dedi Locke. "Sabetha bize karşı yarışacağını biliyor mu? İşi kabul etmeden önce haberi var mıydı?"

“Evet,” cevabını verdi Sabır.

“Rakiplerin ona bir şey yaptılar mı?”

“Bildiğim kadarıyla zorlamaya gerek duymadılar.”

“Bunu kabullenmek çok zor,” dedi Locke. “Biz Centilmen Piçler, eh, birlikte eğitildik ve yeri geldiğinde didiştik elbette. Fakat asla, ah, asla birbirimizle gerçek anlamda rekabet etmedik.”

“Sabetha’nın uzun yıllardır sizden uzak durduğu düşünülürse,” dedi Sabır, “kendisini hâlâ çetenin bir parçası olarak gördüğüne nasıl inanabilirsin?”

“*Eksik olma* Sabır,” diye homurdandı Jean. “Bize söyleyeceğin başka bir şey var mı? Eğer yoksa konuşmamız gereken-”

“Evet, olduğundan eminim. Kamara sizindir.”

Kadın oradan ayrıldı. Locke başını ellerinin arasına alıp iç geçirdi.

“Hayatın bir anlam taşımasını beklediğim yok,” dedi bir müddet sonra, “ama taşaklarımızı tekmeleyip durmaktan vazgeçse çok hoş olurdu.”

“Sabetha’yı yeniden görmek istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum!” dedi Locke. “Onu bulmayı *hep* planladım. Bunu önce Camorr’dayken yapmaya niyetliydim. Sonra Tal Verrar’daki büyük vurgunumuzdan sonrasına erteledim. Ben sadece- İşlerin nasıl gittiğini biliyorsun. Sabetha duyduklarından hiç etkilenmeyecek.”

“Belki *o da* seni görmek istiyordur,” dedi Jean. “Belki de Bağlıbüyücüler ona yanaştıklarında bu fırsatı havada kapmıştır. Belki o da bizi arayıp bulmaya çalışmıştır.”

“Tanrılar aşkına, ya gerçekten öyleyse? Acaba Camorr’dayken arkamızda bıraktığımız rezalet hakkında ne düşünmüştür? Ona karşı çalışacağımıza... inanasım gelmiyor. Ah şu aşağılık büyücüler!”

“Hey, görevimiz sadece bir seçime hile karıştırmak,” dedi Jean. “Hiç kimse Sabetha’ya zarar vermeyecek. Hele biz hiç.”

“Umarım öyledir,” dedi Locke, biraz moral bularak. “Umarım… kahretsin, ne ummam gerektiğini bile bilmiyorum.” Genç adam sonraki birkaç dakikayı tedirgin bir şaşkınlık içinde yemeğiyle oynamaya ayırırken Jean da sıcak kırmızı çakırını yudumladı.

“En azından bir şeyi biliyorum,” dedi Locke nihayet. “Vaziyetin iş kısmında daha şimdiden boka batmış durumdayız.”

“Hem de dirseklerimize kadar,” dedi Jean.

“Seçme şansım olsa birkaç günü bırak, Sabetha’ya on dakikalık bir üstünlük bile vermeye yanaşmazdım.”

“Düşündükçe Zincir’in sizi birbirinize karşı kışkırttığı günler aklıma geliyor,” dedi Jean. “Tüm o tartışmalar… tüm o beraberlikler. Sonra yine tartışmalar.”

“Hatırlamadığımı mı sanıyorsun?” Locke dalgın bir edayla bir parça krakeri hafif hafif masaya vurdu. “Eh, neyse. Aradan beş yıl geçti. Belki centilmence kaybetmeyi öğrenmiştir. Belki de paslanmıştır.”

“Belki kıçımdan eğitimli maymunlar çıkıp bana bir kadeh Austershalin brendisi koyarlar,” dedi Jean.

2

Ertesi sabah şafak vakti Amathel’in üstüne geldi çattı. Doğu ufkundan altın sarısı-turuncu bir pus kuşağı yükseldi ve koyu renkli, sakin sular kobalt mavisi gökyüzünü yansıtır oldu. Bir düzine balıkçı teknesi sürü hâlinde *Göğebakan*‘ın yanından geçip giderken üçgen şeklindeki beyaz dümen suları onlara sanki rüyadaymışçasına yavaşça ilerleyen ok başlarına benzer bir görünüm katmaktaydı. Geminin iskele tarafından yaklaşmakta olan Karthain’e bir kilometre bile kalmamıştı.

Kıç güvertesinden bakan Jean gür bir zeytin, selvi ve cadıtahtası ağacı örtüsüyle bezeli kentin bembeyaz teraslarını görebiliyordu. Karthain’in gümüşi bir sabah sisiyle kaplı bu

hali Camorr'a beklenmedik bir özlem duymasına sebep oluyordu. Taştan yapılma, tıknaz bir deniz feneri şehrin yalı boyuna hâkimse bile koca sarı fenerleri o sırada örtülü olduğu için parıltıları kuleyi taçlandıran sıcak bir haleden fazlası değildi.

Kıç küpeştesine yaslanan Locke bir yandan giderek yaklaşan şehre bakarken diğer yandan da sağ eline sarsakça yığdığı soğuk sığır etinden ve sert beyaz peynirden atıştırıyordu. Ya istemediği ya da beceremediği için bütün gece uyumamış, kaptan kamarasında volta atmış ve hamağına yalnızca arada bir, titrek bacaklarını dinlendirmek amacıyla uzanmıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu uzun bir pardösü ile şala sarınmış hâldeki Sabır. Bu sefer yoktan varolmak yerine yürüyerek yanlarına gelmeyi seçmişti.

"Hor kullanılmış," cevabını verdi Locke.

"En azından böyle bir şeyi hissedebilecek kadar hayattasın."

"Başıma kakmana gerek yok. Senin için en iyi performansımızı sergileyeceğiz, hiç merak etme."

"Etmiyorum zaten," dedi Sabır, tatlı dille. "İşte rıhtım postamız da geliyor."

"Rıhtım postası mı?" Jean kadının ilerisine göz attığında son balıkçı teknelerinin arkasından üzerlerine gelen uzun ve basık bir şalupayla karşılaştı. Çift kürek sırasına sahip teknede yirmi kişi vardı.

"*Göğebakan*'ı kıyıya yanaştırmak için," dedi Sabır, "Ve halatlarla, yelkenlerle ve diğer zahmetli kısımlarla ilgilenmek."

"Parmaklarını oynatarak her şeyi şipşak halledecek havanda değil misin?" diye sordu Locke.

"Hem muhalifler hem de muhafazakârlar olarak üzerinde anlaştığımız az sayıdaki şeylerden biri de sanatımızın güverte paspaslamak için varolmadığıdır."

Son derece sıradan görünümlü bir denizci grubu olan rıhtım postası bel kısmından gemiye çıktı. Yeni gelenlerden

ikisi dümenin başına geçerken Sabır da bir eliyle Locke ile Jean'a peşinden gelmelerini işaret etti.

"Nacakların yanında olsa gerek, değil mi Jean? Size verdiğim tüm belgelerle beraber?"

"Elbette."

"Öyleyse derhâl karaya çıkmaya itirazınız yoktur."

Kadın onları *Göğebakan*'ın iskele beline kadar götürdü. Jean oraya vardıklarında dört denizcinin hâlâ şalupada beklediğini gördü. Borda ağını kullanarak topu topu iki-iki buçuk metre olan mesafeyi inmeleri zor olmadı. Hatta Locke bile bir aksilik yaşamadı ve Sabır'ın yalnızca yerçekimi ondan yana değilken kaldırılmaya gerek duyduğu anlaşıldı.

"Adamlarınızdan bazıları iskelede bekliyor," dedi kadın, bir kürek oturağına yerleştiği sırada. "Hepsi de durumun ivediliğinin farkında."

"Adamlarımız mı?" dedi Locke.

"Şu andan itibaren hepsi de *sizin* adamınız. Nasıl faaliyet gösterecekleri size kalmış."

"Yani ne dersek yapacaklar mı? Hangi sınırlar çerçevesinde?"

"*Makul* sınırlar çerçevesinde Locke. Sırf canınız istiyor diye hiç kimse gidip kendini göle atmaz; ama ikiniz de artık Derin Kökler Partisi'nin seçim ekibinin bilfiil yöneticilerisiniz. Görevliler sizden emir alacak, adaylarsa ayaklarınıza kapanacak."

Denizciler onları *Göğebakan*'dan iterek fenerlerle aydınlanan yalı boyuna doğru küreklere asıldılar.

"Orası Ponta Corbessa," dedi Sabır, ileriyi işaret ederek. "Şehir limanı. Herhâlde ikiniz de bu yer hakkında çok fazla bilgi sahibi değilsinizdir?"

"Eski planımız Karthain'den uzak durmak üstüne kuruluydu. Hem de *ebediyen*," dedi Jean.

"Yeni iş arkadaşlarınız sizi her konuda bilgilendirecektir. Birkaç gün içinde kendinizi çok daha rahat

hissedeceğinizden eminim."

"Hıh," dedi Locke.

"Rahatlık demişken, belirtmem gereken son bir şey daha var."

"Neymiş o?" diye sordu Locke.

"Sabetha'nın uygun göreceği her açıdan onunla iletişim kurmakta serbestsiniz elbette; fakat danışıklı dövüş kabul edilemez. Sizler rakipsiniz. Gözünüzün yaşına bakmadan birbirinizle rekabet edeceksiniz. Bir müsabaka seyretmek için size para ödüyoruz. Bizi hayal kırıklığına uğratırsanız dertlerinizin en küçüğünün ödeme alamamak olacağı konusunda sizi temin ederim."

"Bizi tehdit etmeyi kes," dedi Locke. "Lanet olası müsabakanıza kavuşacaksınız."

Şalupa taş bir iskeleye yanaştı. Jean apar topar karaya çıkıp Locke'u yukarı çekti, sonra da kolunu gönülsüzce Sabır'a uzattı. Kadın bir baş selamıyla ona tutundu.

Artık deniz fenerinin gölgesinde, ambarlarla ve kepenkleri kapalı dükkânlarla dolu, parke taşlarıyla kaplı bir sahil yolundaydılar. Binaların arkasından seyrek bir gemi direği ormanı yükselmekteydi. *Muhtemelen gemilerin güvenle bekleyebileceği bir tür lagün,* diye düşündü Jean. Bir faytonun yanında bekleyen küçük bir grubun haricinde bulundukları bölge tuhaf bir şekilde ıssızdı.

"Sabır," dedi Jean, "şimdi ne- Ah, kahretsin!"

Kadın ortadan kaybolmuştu. Şalupadaki denizciler tek kelime etmeksizin teknelerini iskeleden ayırdılar ve tekrardan *Göğebakan*'a doğru denize açıldılar.

"Kaltak çıkış yapmayı iyi biliyor," dedi Locke, et ve peynirinin son lokmasını da ağzına atıp ellerini tuniğine silerek.

"Affedersiniz!" Gri renkli, sırmalı bir ceket giyen tıknaz bir delikanlı faytonun yanındaki gruptan ayrıldı. "Siz Callas ve Lazari efendiler olmalısınız!"

“Öyle olmalıyız,” dedi Jean, dostane bir tebessüm ederek. “Lütfen bize bir dakika daha ver.”

“Ah, elbette,” dedi hakiki bir Karthain aksanıyla konuşan adam. Ki bu da sözcükleri birkaç sert içki devirdikten sonra konuşmaya çalışan bir Lashainli gibi telaffuz ettiği anlamına geliyordu.

“Şimdi,” dedi Jean usulca, Locke’a doğru dönerek, “kimiz biz?”

“Burunlarını kocaman bir tuzağa sokmak üzere olan bir çift sıçan.”

“Karakterlerimizi kastediyorum seni ahmak. Lazari ve Callas’ı. İnsanlarla konuşmaya başlamadan önce ayrıntıları belirlememiz lazım.”

“Ah, doğru.” Locke çenesini kaşıdı. “Karthain aksanı üzerinde alıştırma yapacak zamanımız olmadı, o nedenle şehir dışından olduğumuzu saklamanın canı cehenneme.”

“Daha az iş bana uyar,” dedi Jean.

“Güzel. O zaman geriye kimin demir yumruk, kimin kadife eldiven olacağını kararlaştırmak kalıyor.”

“Bak bu konuda sana yardımcı olmaları için bir çift yosma tutman gerekebilir.”

“Bir işe yarayacağını bilsem sana vururdum Jean. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Peki. Gel tipimize uygun davranalım. Ben ayı olayım, sen çakal.”

“Kabul. Sen ayısın, bense baştan çıkarıcı beyin. Ama daha kiminle muhatap olduğumuzu bile anlamadan ortamı germenin lüzumu yok. Kışkırtılana kadar uslu duran bir ayı ol.”

“Yani aslında rol falan yapmayacağız, öyle mi?”

“Eh, öyle olsun bari.” Locke parmaklarını çıtlatıp omuz silkti. “Berbat edebileceğimiz detaylardan biri de eksiliversin. Her neyse, Sabır bu insanların bir dediğimizi iki etmeyeceğini söylemişti. Gel bunu bir deneyelim.”

“Pekâlâ,” dedi Jean, yeniden tıknaz delikanlıya doğru dönerek. “Konuş bakalım.”

“Sizi sağ selamet gördüğüme çok sevindim baylar!” Yabancı onlara doğru yaklaşırken Jean da onun yuvarlak ve tombul yüz hatlarını daha iyi seçer oldu. Memnun etmeye ve memnun edilmeye hevesli bir adamın görünüşüydü bu. Lâkin ince gözlüğünün ardındaki gözleri kurnaz ve ölçüp biçer bakışlara sahipti. Saçları kulaklarının önünde kalan kısımlarda yer etmeyi becerememişse de beline kadar inen, bir kuzgunun kanadı kadar siyah olan gür ve bakımlı bir örgüye sahipti. “Gemi kazasını duyduğumuzda aklımız başımızdan gitti. Amathel son zamanlarda öyle sakin ki insanın böyle bir şeye inanası-”

“Kaza mı?” dedi Locke. “*Ah*, evet, kaza! Korkunç fakat bir o kadar da münasip olan kaza. Doğru düzgün kıyafetlere veya para keselerine sahip olmadan buraya gelmemiz başka nasıl izah edilebilir ki? Eh, korkarım her şey çok çabuk olupbitti. Ama en azından bize söylendiğine göre hâlâ hayattaymışız.”

“Hah! Fevkalâde. Sakın kaygılanmayın baylar. Durumunuzun her ayrıntısıyla ilgilenmek üzere buradayım. Adım Nikoros.”

“Sebastian Lazari.” Locke elini uzattı. Nikoros onunla şaşkın bir yüz ifadesiyle tokalaştı.

“Tavrin Callas,” dedi Jean. Nikoros’un kavrayışı kuru ve sıkıydı.

“Şey, sağ olun baylar, sağ olun! Bu ne beklenmedik bir güven göstergesi. Ne kadar memnun oldum anlatamam.”

“Güven göstergesi mi?” dedi Locke. “Kusurumuza bakma Nikoros. Karthain’e ilk kez geliyoruz. Ne yaptığımızı anladığımızdan emin değilim.”

“Ah,” dedi Nikoros. “Amma da aptalım. Çok özür dilerim. Sadece… şey, bunu duyunca muhtemelen bize bir avanaklar topluluğu gözüyle bakacaksınız ama sizi temin ederim ki… bu bir gelenektir. Biz Karthainliler doğumda verilen adlarımız konusunda çok ama *çok* ketumuzdur. Anlarsınız ya, Mevcudiyet’ten ötürü.”

Nikoros kelimeyi telaffuz ederken Jean'ın "M" harfinin büyük olduğunu anlaması hiç de zor olmadı.

"Şeyi mi kastediyorsun," dedi iriyarı adam, "Bağlı-"

"Evet, Isas Scholastica büyücülerini. 'Mevcudiyet' yakıştırmasını... kibarlık etmiş olmak için kullanırız. Aslında onlara oldukça alışığızdır. Bizim gözümüzde başka yerlerdeki kadar, ah, ilginç değildirler. Hatta sizi temin ederim ki neredeyse sıradan insanlar gibi görünürler. Bilseniz şaşarsınız!"

"Ona ne şüphe," dedi Locke. "Eh, bak bu faydalı bir bilgi. Yani Karthainlilerle tanıştırıldığımızda gerçek adlarımızı kendimize saklamalıyız, öyle mi?"

"Şey, evet. Bu çok antika bir batıl inançtır ama eski İmparatorluk'un çöküşünden beri bizde adet olagelmiştir. Çoğumuz doğum-sırası unvanlarımızı veya lâkaplarımızı kullanırız. Bana Nikoros Via Lupa derler, çünkü yazıhanem Kurtlar Caddesi'ndedir. Fakat sadece Nikoros da olur."

"Sana minnettarız," dedi Jean. "Peki tam olarak ne iş yaparsın?"

"Bir ticaret sigortacısıyım. Gemiler ve kervanlar. Fakat, ah, asıl konumuzla ilgili olarak Derin Kökler Partisi'nin daimi heyetinde görevliyim. Parti meselelerinde bir tür çoban olduğum söylenebilir."

"Partiyi ilgilendiren konularda gerçek bir yetkiye sahip misin?"

"Ah, epeyce. Fonlar ve operasyonlar. Biraz serbestlik hakkım bile var. Fakat, ah, mevzu oraya vardığında, baylar, en önemli vazifem talimatlarınızı yerine getirmek. Tabii yerleşmenize yardım ettikten sonra."

"Demek görevimizin doğasını anlıyorsun," dedi Locke. "Yani *gerçek* doğasını."

"Ah, ah, kesinlikle." Nikoros işaret parmağıyla burnunun yanına birkaç defa dokunup gülümsedi. "Benim gibi en tepede olanlar mücadelenin yarısının, şey, alışılmadık yöntemlerle yapıldığını biliriz. Bu da canımıza minnet! Sonuçta Kara Zambaklılar da aynı şeyi bize yapmak için

uğraşıyorlar. Hatta sizin gibi uzmanlardan yararlanabilecekleri kanaatindeyiz."

"Yararlandıklarından emin olabilirsin," dedi Locke. "Ne zamandır bu işin içindesin?"

"Parti işini mi kastediyorsunuz? Ah, aşağı yukarı on yıldır. Bundan daha büyük bir sosyal aktivite yoktur. Bilardodan daha eğlencelidir. Geçen seçimde, ah, uzmanımızla beraber çalıştım. Sandalyelerden dokuzunu almayı başardık. Neredeyse kazanıyorduk! Bu sefer umutlarımız çok büyük."

"Eh," dedi Jean, "ne kadar çabuk yerleşirsek o umutları o kadar çabuk yeşertebiliriz."

"Haklısınız! Haydi faytona. Gelin size daha uygun kıyafetler bulalım." Adamın el etmesiyle beraber siyah kadife ceket giyen, ince yapılı ve sarışın bir kadın onları faytona giden yolun yarısında karşıladı. "Size ikincikız Morenna'yı takdim etmeme izin verin. Morenna Tuhafiyeci."

"Hizmetinizdeyim." Kadın bir yandan reverans yaparken diğer yandan da bıçağını çeken bir suikastçı çevikliğiyle pirinç ağırlıklı bir mezura çıkardı. "Görünüşe bakılırsa terzilik gerektiren bir krizin içindesiniz."

"Evet," dedi Locke. "Şartlar bizi yere serip üstümüzde tepindi."

"Evvela giysiler," dedi Nikoros, iki kafadarı üstü kapalı fayton kabinine sokarken. "Sonra da fonlarınızla ilgileniriz." En son Morenna bindi. Nikoros kapıyı kapatıp kabinin tavanına vurdu. Fayton takırdayarak yola koyulurken sarışın kadın da Locke'u ceketinin yakasından sıkıca kavradı ve sertçe asılıp kamburunu çıkarmış bir vaziyette ayağa kalkmasını sağladı.

"Lütfen en derin özürlerimi kabul edin," dedi mırıldandı Morenna, mezurasını genç adamın boynuna ve omuzlarına dayarken. "Erkek müşterilerimizin ölçülerini alması için genellikle dükkânda bir bey bulundururuz ama kendisi hastalandı. Vücudunuza bir hekim kadar tarafsızca dokunduğuma dair sizi temin ederim."

“Gücenmek aklımın ucundan bile geçmedi,” dedi Locke, afallamış bir sesle.

“Fevkalade. Müsaade ederseniz bayım, ceketini çıkarmamız gerekiyor.” Her nasılsa o kısıtlı alanda Locke’u katlamayı, bükmeyi ve döndürmeyi becererek genç adamın ceketini çıkardı ve kabinin içine küçük bir çifte kavrulmuş kraker yağmuru yağmasına yol açtı. “Ah, şey, hiç aklıma-”

“Senin suçun değil,” dedi Locke, utangaç bir öksürükle. “Ben, şey, kuşları beslemekten hoşlanırım da.”

Morenna, genç adamın ölçülerini sayı kaydeden bir eskrimcinin süratiyle aldı: kollarının altı, göğüs çevresi, bacaklarının dış kısmı... Az sonra sıra Jean’a geldi.

“Aynı şey bayım,” diye mırıldandı kadın, iriyarı adamın ceketiyle meşgul olarak.

“Zahmet etmene hiç gerek yok. Bana biraz müsaade edersen...” dedi Jean, fakat artık çok geçti.

“Vay canına,” dedi Morenna, Jean’ın nacaklarını belindeki eğreti saklama yerinden çekip çıkarırken. “Bunlar epey kullanılmış görünüyor.”

“Arada bir bazı yanlış anlaşılmaları gidermem gerekiyor da.”

“Bunları aynı bu şekilde bir ceketin veya pardösünün altında tutmayı mı yeğliyorsunuz?”

“Daha iyi bir yer yok.”

“Öyleyse size giysilerinize dikilebilecek bazı donanımlar gösterebilirim. Hepsi de güvenilir ve gizli olmak kaydıyla deri koşumlarımız, kumaş kayışlarımız ve metal halkalarımız vardır. Eğer isterseniz pantolonlarınızda ve yeleklerinizde bütün bir cephaneliği taşıyabilirsiniz.”

“Artık en gözde terzim sensin,” dedi Jean, fayton tıngır mıngır yol alırken mezuranın oynak dansına memnuniyetle boyun eğerek.

3

Yükselen güneş etraflarındaki duvarları ve ara sokakları insanın içini ısıtan bir ışığa boğarken yolculukları on dakika sürdü. Jean pencere kenarındaki konumundan istifade ederek yol boyunca Karthain'e dair çeşitli izlenimler edindi.

İlki Karthain'in farklı yüksekliklerdeki taraçalardan oluştuğuydu. Gemilerle dolu lagünü geçip yalı boyundan iç kesimlere doğru ilerledikleri sırada şehrin daha kuzey bölümlerinin tepeler ve taraçalar üstünde yükseldiğini, sonunda da Ponta Corbessa'dan bir-iki yüz metre kadar daha yüksekteymiş gibi gözüken bir tür platoda birleştiğini fark etti. Hiçbiri Tal Verrar'ın sarp yamaçları kadar olağanüstü olmamasına rağmen şehir sanki kurulduktan sonra tanrılar ya da Atalar tarafından denize doğru kırk beş derece eğilmiş gibi görünüyordu.

Dahası her yer fazlasıyla bakımlı gözükmekteydi. Nikoros kentini en iyi şekilde sergileyecek bir güzergâh seçmiş olabilir miydi acaba? Sebep her ne olursa olsun Jean süpürülmüş sokakları, yenice evlerin tertemiz beyaz taşlarını, özenle budanmış ağaçları, her çeşme ile şelalenin sorunsuzca şırıldamasını ve yüksek binaların arasında hareket eden, mine mozaiklerle kaplı teleferikleri fark etmeden duramadı.

Tüm bunların arasında en çarpıcı olanı kentteki Atacamın karakteristiğiydi. Şehrin merkezine ulaşmadan evvel beyaz köpüklü, beş ayrı şelale tarafından beslenen geniş Karvanu Nehri'nin üzerindeki köprüler yekpare kemerlerden değil, siyah renkli binlerce Atacam panelden yapılmış asma köprülerden oluşuyordu ve parmak kalınlığındaki sayısız cam kabloyla insan tapınaklarının cılız birer karikatürünü andıran destek kulelerine bağlanıyorlardı.

Geçtikleri ilk köprü kaygı verecek derecede sallanıp yukarı aşağı yaylanıyordu; esneme payı yalnızca birkaç santimden ibaretti aslında, fakat bu bile bir faytonla suyun üzerinden geçmekte olan kişilerin ilgisini çekmeye yeterliydi.

"Sakın korkmayın," dedi Nikoros, Locke ile Jean'ın yüzündeki benzer ifadeyi fark edince. "Buna çarçabuk

alışırsınız. Köprülerin hepsi Atacamdır! Kabloları istesek bile aşındıramayız."

Jean nehrin iki yakasını birbirine bağlayan diğer dev köprülere baktı. Aklını kaçırmış dev örümceklerin eserlerine veya saray ebatlarındaki eller için tasarlanmış arplara benziyorlardı. Kabloların müziği olduğunu tahmin ettiği tuhaf, nağmeli bir uğultu ile gıcırtının farkına ilk kez o zaman vardı.

"Isas Salvierro'ya hoş geldiniz," dedi Nikoros, fayton birkaç dakika sonra (şükürler olsun ki kıpırtısız taşların üstünde) durunca. "Bir ticaret semti, şehrin çarpan kalplerinden biri. Yazıhanem buranın hemen kuzeyinde."

Küçük grup faytondan apar topar inip Morenna Tuhafiyeci'nin dükkânına girdiklerinde karşılarında yükseltilmiş bir birinci kat galerisiyle çevrili, geniş bir satış alanı buldular. İkincikız Morenna kapıyı arkalarından kilitledi.

"Bunlar normal çalışma saatlerimiz değil," dedi kadın. "Siz bir acil durum vakasısınız."

Dükkâna hâkim olan yoğun kahve kokusunu alınca Jean'ın ağzı sulandı. Alt kattaki odanın duvarlarına yüzlerce farklı renk ve desende kumaş rulosu istiflenmiş, satış alanının ortasına ceket ve pardösülerle dolu çok sayıda tahta askı getirilmişti.

"Size Birincikız Morenna'yı takdim etmeme izin verin," dedi İkincikız, üst kattaki daha uzun boylu ve dolgun bir sarışını işaret ederek. Kadın o sırada tıkırdayıp duran mekanik bir çıkrıkta ışıltılı ve metalik bir iplik eğirmekle meşguldü. "Ve tabii sevgili Üçüncükızımızı da."

Terzi kız kardeşlerin en genci İkincikız kadar minyon olmasına rağmen saçları bir ton daha koyuydu ve içlerinde yalnızca o gözlük takıyordu. Genç kadın karartılmış demirden yapılma bir makas kullanarak ne idüğü belirsiz bir kadife kumaş yığınını kesmeye kaptırmıştı kendini ve belli belirsiz bir kafa sallamayla selamladı onları.

“Yüksükler parmaklara kızlar. Cenk vakti geldi,” dedi İkincikız.

“Vay canına,” dedi Birincikız, makinesinin başından ayrılıp zemin kata inerek. “Gemi kazasıydı, değil mi? Siz beyler savaştan çıkmışa benziyorsunuz. Yoksa Lashain bir tür zorlukla mı boğuşuyor?”

“Lashain eskisi kadar alımlı madam,” dedi Locke. “Talihsizliğimiz kişiseldi.”

“Öyleyse doğru yere geldiniz. Biz zorluklara bayılırız. Ve zorluk çekenleri allayıp pullarız! İkinci, ölçülerini aldın mı?”

“Edep sınırlarını aşmadan alabildiğim kadar.” İkincikız bir el tahtası kaptı ve gıcırtılı bir tebeşir parçasıyla üstüne iki sütun boyunca bir sürü sayı karaladı. Ardından tahtayı Birincikız’a attı. “Pantolon iç dikişleri hariç. Onu da sen halleder misin?”

Birincikız boştaki elinde yoktan bir mezura yarattı ve hiç tereddüt etmeden Locke ile Jean’ın üzerine yürüdü. “Şimdi baylar, erkek çırağımız hasta. O yüzden kısa bir süreliğine tetkiklerime katlanmanız gerekecek. Fakat metin olun, çoğu kadın para veya aşk karşılığında bile kocasına bu tür bir ilgi göstermez.” Gevrek gevrek gülen kadın tez ve büyük ölçüde profesyonel bir edayla her iki adamın da apış arasından ayak bileklerine kadar ölçülerini aldı, sonra da el tahtasının alt kısmına bazı çiziktirmeler ekledi.

“Sanırım bütün gardırobunuzu yeniliyoruz, değil mi?” diye sordu Üçüncükız, kadifesini bir kenara bırakarak.

“Evet,” dedi Locke. “Bu güzelim bulaşık bezleri mevcut gardırobumuzun toplamını temsil ediyor.”

“Doğuluların aksanına sahipsiniz,” dedi Üçüncükız. “Alışık olduğunuz bir tarz mı istersiniz, yoksa daha-”

“Yerel,” dedi Jean. “Bütünüyle yerel. Bizi buranın yerlileriymişiz gibi giydirin.”

“Tüm siparişleri teslim etmemiz birkaç gün sürer,” dedi İkincikız, kahverengi bir numuneyi Jean’ın boynuna tutup kaşlarını çatarak. “Hem de su motorları gibi çalışacak

olmamıza rağmen. Fakat biz bu işle uğraşırken size yeterince saygın bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Lâkin pabuçlar bizim işimiz değil," dedi Birincikız, Jean'ın ceketini çıkarıp nacaklarının gürültüyle yere düşmesine sebep olarak. "Hay aksi. Bunları koyacak bir yer istiyor muydunuz?"

"Kesinlikle," cevabını verdi Jean.

"Binlerce farklı yolumuz var," dedi Birinci ve Habis Bacıları alıp saygıyla bir masaya bıraktı. "Fakat dediğim gibi, Nikoros, şu son birkaç saat içinde ayakkabıcı olup çıkmadık. Bunu aklında bulundurdun mu?"

"Elbette," dedi Nikoros. "Burası sadece ilk durağımız. Öğle yemeğinden önce onları krallar gibi giydireceğim."

Sonraki yarım saat bir giydirme, çıkarma, deneme, ölçme, yeniden ölçe, tavsiye, karşı tavsiye ve kardeşler arası tartışma telaşıyla geçerken Locke ile Jean da bu zaman zarfında üniformalarını parça parça çıkarıp beyefendilere yakışır şekilde yeniden giyindiler. Yumuşacık ipek gömlekleri biraz boldu. Yelekler ve pantolonlar alelacele daraltıldı yahut genişletildi. Locke'un pardösüsü yerlere kadar sarkarken Jean'ınkinin göğsünü sıkıyordu. Yine de bu hâlleri öncekine kıyasla büyük bir gelişmeydi; en azından ayaklarından yukarısı için. Artık muhafızları silah çekmeye kışkırtmadan bir muhasebe bürosuna adım atabilirlerdi.

Acil değişim başarıyla tamamlandıktan sonra üç kadın daha kapsamlı bir gardırop için notlar almaya başladı; gece ceketleri, sabah ceketleri, resmi ve gayriresmi yelekler, yarım düzine farklı tarzda pantolonlar, kadife hırkalar, büzgülü ipek gömlekler ve her türlü aksesuar.

"Şimdi, başkalarına laf anlatma işinin çoğunlukla size kalacağını söylemiştiniz," dedi Üçüncükız, Locke'a. "O nedenle dostunuz Efendi Callas'tan daha geniş bir ceket yelpazesine ihtiyaç duyacağınızı tahmin ediyorum."

"Aynen öyle," diye söze karıştı Jean, ceketinin darlığına rağmen yeniden zarif bir hâle bürünmenin keyfini çıkararak omuzlarını yuvarlarken. "Hem zaten ben ondan özenliyimdir.

Daha azıyla yetinebilirim. Dostuma biraz daha fazla ilgi gösterin."

"Nasıl isterseniz," dedi Üçüncükız, nazik fakat kararlı bir edayla Jean'ın sol manşetini kavrarken. Sarkan, uzun bir iplik çekmişti dikkatini; zarif bir hareketle makasını çıkardı ve onu göz açıp kapayıncaya dek kesip attı. "İşte. Her şey yerli yerinde. Öyleyse sanırım Efendi Lazari için yedi, sizin içinse dört ceket dikeceğiz."

"Siparişleri tamamladıkça kaldığınız hana yollarız," dedi Birincikız, yeni bir el tahtasında hesap yaparken. Bu seferki rakamların Locke ile Jean'ın ölçüleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Sonunda tahtayı Nikoros'a verdi ve adam kısaca kafa sallayınca mutluluğu yüzünden okundu.

"Harika," dedi Locke. "Tabii henüz nerede kaldığımızı bilmiyoruz, o ayrı."

"Derin Kökler Partisi biliyor," dedi Nikoros, hafifçe eğilerek. "Artık bağrımızdasınız baylar. Hiçbir eksiğiniz kalmayacak. Şimdi benimle beraber caddenin biraz ilerisine gelmenizi rica edebilir miyim? O çıplak ayaklarla ne öğle ne de akşam yemeğine oturulur."

4

Nikoros'un öngördüğü gibi, o sabahın sonraki iki saatini Isas Salvierro'nun sokaklarında çizme, pabuç, takı ve Locke ile Jean'a oturaklı adamlar gözüyle bakılmasını sağlayacak diğer her türlü detay peşinde koşarak harcadılar. Uğradıkları dükkânların çoğu henüz mesaiye başlamamıştı; fakat Nikoros'un bağlantılarının ve çek defterinin gücü her kapıyı açtı.

Acil ihtiyaçlarının listesi kısaldıkça Jean dostunun etraflarındaki ara sokakları, pencereleri ve damları gözden geçirmeye giderek daha çok zaman ayırdığını fark etti.

Davranışın çok bariz, diye işaret verdi ona.

Kahrolası tehlike çok ciddi, karşılığını aldı.

Gözetlendiğinizden endişelendiğinizde yapabileceğiniz en aptalca şeylerden birinin başınızı ikide bir sağa sola çevirmek ve şüphelerinizi ilan etmek olduğunu kişisel tecrübelerinden çok iyi bilmesine rağmen Jean da aynen öyle yapmaktan kendini alıkoyamadı. Fayton takırtılar eşliğinde Tivoli muhasebe bürosuna doğru ilerlerken penceresinden dışarı kaçamak bakışlar atıp durdu.

Sabetha. Aşağıdaki tanrılar aşkına, bundan daha zorlu bir hasım düşünemiyordu. Sadece gelişlerinin beklendiği bir kente adım atmakla kalmamışlardı; Sabetha onların nasıl çalıştığını adı gibi biliyordu. Aynı şey bir dereceye kadar onlar için de geçerliydi. Yine de Jean bir süredir onlarsız devam eden bir yarışın başlangıç çizgisinden daha yeni ayrıldıklarını düşünmeden edemiyordu.

"Sence erkenden saldırıya geçer mi?" diye sordu.

"Biz konuşurken bile geçiyordur," diye mırıldandı Locke. "Sadece nereyi hedef aldığını bilmiyoruz, hepsi bu."

"Baylar," dedi her dönemeçte yanındaki koltuğa yığılı paketlerin kabin zeminine saçılmasını önlemekle uğraşan Nikoros, "sizi endişelendiren nedir?"

"Rakibimiz," cevabını verdi Locke. "Kara Zambak'ın adamları. Şehre geleli çok olmamış, yeni bir kadın tanıyor musun?"

"Kızıl saçlı bayanı mı kastediyorsunuz?" dedi Nikoros. "Önemli biri mi?"

"O-" Locke her ne söylemek üzereyse vazgeçmiş gibi gözüktü. "O bizim sorunumuz. Sorduğumuzu kimseye söyleme ama kulaklarını açık tut."

"Henüz kimliğini tespit edemedik," dedi Nikoros. "Karthainli değil."

"Hayır," dedi Locke. "Değil. Şu anda nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Size Kara Zambak üyelerince işletilen birkaç kahvehanenin ve tavernanın yerini gösterebilirim. Kara Zambak Nişanı'nı

da elbette. İsimlerini oradan alırlar. Tahmin yürütmem gerekseydi bahsettiğiniz bayanı orada arardım."

"Tüm o yerlerin bir listesini istiyorum," dedi Locke. "Bana Zambaklılarla ilişkili her işyerinin, her hanın, irili ufaklı her mekânın isimlerini ver. Hatta bir kenara yaz. Tivoli'deyken sana kâğıt yollatırım."

"Sanırım işinize yarayacak birkaç bilgiyi hemen aklımdan verebilirim. Sonrasında daha kapsamlı bir şey ister misiniz? Elimde üyelik ve mülkiyet listeleri de var."

"Hepsini istiyorum," dedi Locke. "Kopyalarını da çıkar. Güvendiğin, *gerçekten* güvendiğin bir kâtibin var mı?"

"Ezelden beri kullandığım yeminli bir arzuhalcim var," cevabını verdi Nikoros. "Oyunu Derin Kökler'e verir."

"Adamcağıza bir-iki günlüğüne yaşantısını iptal ettir," dedi Locke. "Ne kadar para isterse öde. Herhâlde istediğin zaman elini partinin kesesine atabiliyorsundur, değil mi?"

"Şey, evet ama-"

"Güzel, çünkü o memeyi bir güzel emmek üzereyiz. Kâtibine önemli her şeyi kopyalattın Her şeyi. Seçimle ilgili ne varsa bize gönder. Kişisel her şeyiniyse muhasebe büronun kasa odasına koy."

"İyi de neden-"

"Önümüzdeki bir buçuk ay boyunca senden yazıhanen her an yanma tehlikesindeymiş gibi davranmanı bekliyorum."

"O kadar da ileri gidecek hâlleri-"

"Hiçbir şey ihtimal dışı değil. Hiçbir şey! Anladın mı?"

"Madem ısrar ediyorsunuz."

"Belki de eninde sonunda rakiplerimizle masaya otururuz," diye devam etti Locke. "Bazı kurallar koyarız. Ama o zamana kadar kötü bir kazaya kesin gözüyle bakabiliriz. Eğer Kara Zambak'ın tarafında senin gibi biri olsaydı evraklarını kül edebilmek için elimden geleni yapardım."

"Size isimler vere-"

"Yaz," dedi Locke. "Hepsini yaz. Korkarım öğle yemeği yerken ağzında mürekkep tadı olacak."

5

Türünün klasik bir örneği olan Tivoli muhasebe bürosu, davetkâr müsriflik ile apaçık gözdağının mükemmel bir bileşimiydi.

Locke binayı beğeniyle süzdü. Kale mazgallarını andıran dar pencereleri demir parmaklıklıydı ve altlarındaki pervazlar cam kırıklarıyla bezeli çimento bloklarından yapılmıştı. Dış duvarlar (ki bunlar tastamam dört taneydi, zira üç katlı bina sıkıştırılmış bir toprak avluda yapayalnız yükseliyordu) muhasebe defterlerini, tartıları ve para yığınlarını kutsayan tombul ve son derece hoşnut Gandolo'nun özenle hazırlanmış freskleriyle kaplıydı. Bu resimleri hava şartlarından korumak için kullanılan simyasal reçine, duvarlara hafif bir ışıltı katmıştı ve Locke'un geçmiş tecrübelerinden bildiği üzere onlara tırmanmayı fazlasıyla güçleştiriyordu.

Binanın içine hafif bir tütsü kokusu hâkimdi. Nişlere asılı altın fenerler sıcak, davetkâr bir ışık saçarken sütunlar ve perdeler yine bir o kadar davetkâr gözüken gölge havuzları yaratıyordu. Ana kapıdan geçince her iki yandaki korunaklı odacıklara yerleştirilmiş taburelerde muhafızların oturduğunu gördüler ve yukarı atılan kısa bir bakış, ustaca gizlenmiş bir mazgallı kapının muhafızlarca yahut bankerlerce değilse bile duvarların arkasındaki gizli gözcülerce indirilmeye hazır beklediğini doğrulamaya yetiyordu.

Böyle bir yeri ani bir hevesle ya da bir düzineden daha az sayıda silahlı ve belaya bulaşmaya hazır tiple soymak mümkün değildi. İkinci seçenekte bile bir servet yerine katliam elde etme ihtimali daha yüksekti. Aslında bu tür muhasebe bürolarının mabedimsi dokunulmazlığı namuslu vatandaşlar kadar suçu meslek edinmiş kişiler için de gerekliydi. Ganimetinizi güvenli bir yere zula edemedikten

sonra iyi veya akıllıca bir soygun yapmanın hiçbir anlamı yoktu.

"Dışarıdaki faytonda Nikoros'u görüyorum," dedi boyanmış bir paravanın arkasından çıkan bir kadın. Kırk yaşlarında, koyu tenli biriydi; kestane rengi saçlarını siyah bir ipek başlığın altında toplamıştı. Sağ gözü perdeliydi ve gözlüğünün o kısmında cam yoktu. "Siz şu siyasi beyefendiler olmalısınız."

"Callas ve Lazari," dedi Jean.

"Adım Münferit Tivoli. Hizmetinizdeyim."

"Münferit mi?" diye sordu Locke.

"Böylesi 'Tek' Tivoli'den daha zarif ve 'Yalnız' Tivoli'den çok daha dost canlısı. Evraklarınız yanınızda mı?"

Locke daha önce Sabır'dan aldıkları kâğıtları uzattı. Tivoli kafa sallamadan önce onlara şöyle bir göz atmakla yetindi.

"Her birinize üç binlik özel kredi," dedi kadın. "Bunları birkaç gün önce kendim yazdım. Parayı çekmek istiyor musunuz?"

"Evet," dedi Jean. "Bize kişi başı elli dukat verebilir misiniz?"

Bu *yeterli bir cep harçlığı,* diye düşündü Locke. *Adam başı çeyrek kilo Karthain dukatı.* İş olsun diye meblağı kafasında Camorr şilinine çevirdi ve onunla neler alabileceğini düşündü: birkaç aylığına küçük bir paralı asker bölüğü; yarım düzine seçmece, onun iki katı alelade at; yıllarca yetecek kadar sıradan gıda ve barınak. Elbette ki böyle ipe sapa gelmez şeyler satın almak için bir sebebi yoktu. Yine de bu parayla harikulade bir akşam yemeği yiyebileceği kesindi. Bu düşünceyle birlikte karnı guruldadı.

"Konuyla ilgilenilirken siz baylara biraz yiyecek-içecek ikram edebilir miyim?" dedi Tivoli, dönüp Locke'a bakarak. Kulakları gerçekten de o kadar keskin miydi? "Siyah bira? Şarap? Börek?"

"Evet," dedi Locke, gösterdiği zayıflığa öfkelenmesine rağmen onunla başa çıkamayarak. "Evet, kuru bir şeyler

yemem g... güzel olur." Tanrılar aşkına, neredeyse 'gerek' diyecekti.

"Ayrıca," dedi Jean, "zahmet olmazsa arabamıza bir miktar kâğıt, mürekkep ve tüy kalem yollar mısınız? Nikoros'un yazacakları var da."

Tivoli ikiliyi odacıklardan birine, Tal Verrar'dayken Requin'e verdikleri sahte mobilyaların yanına koyulsa sırıtmayacak kalitedeki sandalyelere oturttu. Görevlilerden biri elinde bir tepsiyle batı tarzında, kat kat hazırlanmış, içi peynir ve doğranmış mantarla dolu kahverengi bir börek getirdi. Locke'un haftalardır yediği en doyurucu şeydi. Küçük birer bardak siyah bira alan Jean ile Tivoli genç adamın börekleri sıra sıra mideye indirmesini müşterek bir şaşkınlıkla seyrettiler.

"Kusura bakmayın," dedi Locke, ağız dolusu yiyeceğin arasından. "Bir süredir hastaydım. Midem başka bir kıtada hapse atılmış gibiydi." Kibar davranmadığının farkındaydı; fakat bunun tek alternatifi yeni ceketinin iç ceplerinden birine aktardığı gemi krakerlerinden biraz daha atıştırmaktı.

"Hiç önemi yok," dedi Tivoli. "Edep insanı aç bırakacaksa olmaz olsun. Daha da getirteyim mi?"

Locke başını olumlu anlamda salladı ve hayatta kalan böreklere kısa süre içinde destek kuvvet geldi. Bunları yüzeyi düzgün karelere ayrılmış, tahta bir tepsi taşıyan başka bir görevli izledi. Tahtadaki karelere altın ve gümüş sikkelerden oluşan alçak para yığınları dizilmişti. Jean paraları iki yeni deri keseye bölüştürürken Locke da yemeyi sürdürdü.

"Şimdi," dedi Tivoli, "sanırım özel fonlarınız hakkında söyleyecek başka bir şey kalmadı. Değinmemiz gereken diğer bir mesele de kayıtlara geçmemesine yönelik kesin bir talimatla bana emanet edilmiş belirli bir meblağ. Bu konuda konuşmadan evvel sizden tam bir mahremiyet içinde olduğunuz anlar dışında adımı bu meblağla beraber anmamanızı rica etmek durumundayım. Hele ki yazılı olarak asla."

"Sizi temin ederim ki madam, yemeği kapsamayan her türlü konuda adabı muaşeret eğitmenleri bile yanımızda ağzı

salyalı barbarlar gibi kalırlar," dedi Jean.

"Harika," diyen kadın sandalyesinden kalktı. "Öyleyse gidip adınıza saklamadığım yüz bin dukatı görelim."

6

Kayıt dışı meblağ, bir yeraltı koridoruyla ulaşılan ve her bir kanadı muhtemelen yarım ton çeken mekanik bir kapı tarafından korunan, penceresiz bir hücrede tutuluyordu. İç duvarlardan birine demir takviyeli bir dizi sandık dayalıydı ve Tivoli bunlardan birini açarak ışıltılı içeriğini gözler önüne serdi.

"Yaklaşık üç yüz elli kilo altın," dedi kadın. "Ne zaman ihtiyaç duyarsanız kısa sürede hatırı sayılır bir bölümünü gümüşe çevirebilirim."

"Ben... evet, işimiz bitmeden önce öyle bir şey gerekebilir," dedi Locke. Paraya bakarken göğsünde garip bir sızı hissetmekteydi. Centilmen Piçler'in muazzam servetini çok uzun bir süre boyunca kanıksamıştı ve şimdi ilki hiç kaybolmamışçasına bir tanesi daha elinin altındaydı.

"Bu fonlara erişiminin olmasını istediğiniz sizden başka biri daha var mı?" diye sordu Tivoli.

"Kesinlikle yok," cevabını verdi Jean.

"Ve bu kararımız asla değişmeyecek," diye ekledi Locke. "*Asla.* Hiç kimse bizim adımıza çıkagelmeyecek. Aksini iddia eden biri yalan söylüyor demektir. Gösterdiği her türlü kanıt derhâl yırtılmalı ve pantolonundan içeri tıkıştırılmalıdır."

"Uzun tecrübelerimiz sayesinde fırsatçılarla başa çıkmanın birbirinden etkili pek çok yolunu geliştirdik," dedi Tivoli.

"Ben ve ortağım yalnız görüşebilir miyiz?"

"Elbette." Tivoli hücreden çıktı ve kapıyı yarı yarıya kapattı. "Bu kapı sizin bulunduğunuz taraftaki gümüş manivelaya tek

bir dokunuşunuzla açılabilir. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Kapı tangırdayarak tamamen yerine oturduğunda Jean açık sandığı kapatıp üstüne oturdu. "Senin kalbin de benimki gibi taklalar atıyor mu?"

"Söyleseler inanmazdım," dedi Locke, parmağını başka bir takviyeli sandığın serin ahşabında gezdirerek. "Yıllarca gitgide büyüyen meblağlar çaldık. Para benim için hep bir sahne dekoru gibiydi. Fakat bir-iki servetimiz elimizden alındıktan sonra..."

"Öyle," dedi Jean. "Artık daha bir değerli geliyor. Şu Tivoli... Sence ona ne kadar güvenebiliriz?"

"Sanırım söz konusu o olduğunda en iyisini farz etmeyi göze alabiliriz," karşılığını verdi Locke. "Bizi buraya Sabır yolladı. Muhtemelen bu da Sabetha'nın paramızın kaynağına el süremeyeceği, onunkinin de eşit ölçüde erişimimizin dışında olduğu anlamına geliyordur. Bu fonlar oyunun cephanesi. Büyücülerin yerinde olsaydın doğru düzgün kullanılmaları için güvende tutulmalarını isterdin, değil mi?"

"Beni açıklama yapma zahmetinden kurtardın," diye geldi uyuşuk bir Karthain aksanına sahip, derin ve kültürlü bir ses, Locke'un tam arkasından. Genç adam hızla o tarafa döndü.

Aşağı yukarı Locke'un yaşlarında ve boyunda bir adam kapıya yaslanmış bekliyordu. Pardösüsü kurutulmuş gül yapraklarının renginde, saçları ve kısa sakalı açık sarıydı. Her türlü süsten yoksun eldivenleri, pantolonu, çizmeleri ve boyunbağıysa baştan aşağı siyahtı.

"Tanrılar aşkına," dedi Locke, kontrolünü yeniden kazanarak. "Kapıyı çalsan açardım."

"Beklememeyi tercih ettim," dedi adam.

"Eh, bileğindeki halkaları görmeyi talep etmeme gerek yok," dedi Locke. "Kimsin sen? Sabır'ın yanında mısın, karşısında mı?"

"Yanında. Hayal kırıklığına uğratabileceğin herkesin adına seninle iki çift laf etmeye geldim."

“Altı üstü dört saattir sizin hesabınıza çalışıyoruz,” dedi Locke. “Götoşluk etmek için bir-iki gün daha bekleyebileceğine eminim. Sen ne dersin Jean?”

“Jean şu an meşgul,” dedi yabancı.

Locke dönüp baktığında dostunun gözlerine dalgın bir bakışın hâkim olduğunu ve ağzının hafifçe aralık durduğunu gördü. Göğsünün yavaşça inip kalkması haricinde iyi giyimli bir heykelden farkı yoktu.

“Tanrılar aşkına,” dedi Locke, tekrar yabancıya doğru dönerek. “Kim olduğun umurumda değil. Siz kahrolası büyücülerle bu tür şartlar altında konuşmaktan bıkıp-”

Locke cümlesini bitirmeden önce bir yumruk savurdu. Büyücü herhangi bir şaşkınlık veya endişe emaresi göstermeksizin eldivenli ellerinden biriyle genç adamın darbesini havada yakaladı ve dosdoğru karnına vurarak karşılık verdi. Dizlerinin bağı çözülen Locke nefes nefese yere yığıldı. Büyücü genç adamın elini bırakmadı ve onu kullanarak Locke’u gerisingeri çevirdi; tâ ki saldırganına sırtı dönük bir vaziyette, dizlerinin üstüne kalıncaya kadar...

“Acı geçene dek nefes al yeter,” dedi büyücü sakin bir üslupla. “Bu senin için bile kibirli bir davranıştı. Bu hâlinle kimse için bir tehdit oluşturmuyorsun.”

“T-T-Tivoli,” diye hırıldadı Locke. “Tivoli!”

“Çocukluk etme.” Büyücü arkasına diz çöktü, sol elini Locke’un çenesine koydu ve diğer kolunu onun boğazına doladı. Locke çırpınıp debelendiyse de adam onun üstündeki hâkimiyetini zahmetsizce korudu ve kavrayışını arttırdı. “O da seni duyamaz.”

“Sabır,” diye tısladı Locke. “Sabır... seni... gggghhhk... “

“Bu konuşma onu asla ilgilendirmeyecek. Sabır’ın küçük bir bulut gibi başında bekleyecek hâli yok. Bunu onun yerine yapması için *benim* gibi adamları var.”

“Ngggh... ygggh... khrolssssı... puşşşştt!”

“Evet,” dedi büyücü, nihayet tutuşunu gevşeterek. Locke öksürdü ve yanan ciğerlerini havayla doldurdu. “Evet, hiç yol

yordam bilmiyorum, değil mi? Hele ki sen bir aziz kadar kibar bir beyefendiyken. Artık dinlemeye hazır mısın?"

Tekrar nefes alabildiği için minnet, takatsiz hâlinden ise utanç duyan Locke hiçbir şey demedi.

"Mesajım şu," diye devam etti büyücü, onun sessizliğini itaat kabul ederek. "Bunun gerçek bir müsabaka olmasını istiyoruz. Altı hafta boyunca canla başla *çalıştığınızı* görmek istiyoruz. O kadınla barış yapar ve bize bir tür tiyatro oynarsanız-"

"Sabır beni çoktan uyardı," diye öksürdü Locke. "Yukarıdaki tanrılar aşkına, bunu biliyor olmalısın, seni gidi can sıkıcı bok çuvalı!"

"Dinlemek ayrı şey, anlamak ayrı. Karşı taraftaki o kadınla aranda gerçek bir gönül bağı var. Şeytana uyma ihtimalini dikkate almamak için aptal olmamız gerekir."

"İşi ciddiye alacağıma zaten söz ver-"

"Verdiğin sözlerin ölü bir adamın tükürüğü kadar bile değeri yok Camorrlu. O yüzden işte sana elle tutulur bir şey. Kızıl saçlı dostunla bu müsabakayı o veya bu tarafa çekmek için bir anlaşma yaparsan onu öldürürüz."

"Sizi gidi orospu çocu- Böyle bir şey yapamaz-"

"Tabii ki yapabiliriz. Seçim biter bitmez. Üstelik sana da seyrettirip ağırdan alırız."

"Diğer büyücüler-"

"O kadına zerre kadar değer verdiklerini mi sanıyorsun? Şahinci'nin dostlarının? Onu sırf elin ayağına dolaşsın diye tuttular. Beş yıllık oyun sona erdiğinde ona en ufak bir koruma sağlamayacaklar."

Locke güçbela doğrulmaya çalıştı ve büyücü onu biraz izledikten sonra ceketinin arkasına asılarak genç adamı ayağa kaldırdı. Locke döndü, yabancıyı sert bakışlarla süzdü ve abartılı hareketlerle üstünü başını silkeledi.

"Bana kötü kötü bakmanın bir faydası yok Lamora. Uyarımı yabana atma. Yarım yamalak önlemlerin sana karşı ne kadar etkisiz kaldığını anladığımız için gururlanmalısın."

"Gururlanmak ha," dedi Locke. "Ah, evet. *Gururlanmak.* Bu tam da dilimin ucundaki sözcüktü. Eksik olma."

"Sevdiğin kadın iyi halinin bir rehinesi. Başka bir hatırlatma yapılmayacak. Ve bu olayı Sabır'a söylemekle uğraşma. Acısını gene sen çekersin."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Etmeye geldiğim sohbet bu kadar dostum."

"Öyleyse Jean'ı uyandır."

"Ben gittikten sonra düş kurmayı bırakacak."

"Bunları onun önünde söyleyemeyecek kadar korktun mu?"

"Ortağının ihtiyaç duyduğu son şeyin," dedi büyücü, "şuuru açıkken bile benim türümden birinin karşısında ne kadar çaresiz kaldığının bir kez daha ispatlanması olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Ben..."

"Sempatiden yoksun değilim Lamora. *Senin* için öyle bir şey hissetmiyorum, o kadar. Artık yapmak için tutulduğun işi yapmaya bak."

Adam elinin bir hareketiyle ortadan kayboldu. Locke büyücünün az önce durduğu yerin etrafında kollarını savurdu, ardından yakınındaki duvarı yokladı, sonra da kapının hâlâ sıkıca kapalı olup olmadığını kontrol etti. Sonunda bıkkın bir teslimiyetle homurdanarak boynunu ovuşturdu.

"Locke? Bir şey mi dedin?"

Jean eskisi kadar dinç bir şekilde ayaktaydı.

"Şey, hayır Jean. Üzgünüm. Sadece... öksürdüm."

"İyi misin?" Jean gözlüğünün çerçevesi üzerinden Locke'u süzdü. "Deli gibi terliyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Yok... hiçbir şey olmadı." Yukarıdaki tanrılar aşkına, kırmızı ceketli puşt haklıydı. Jean'ın büyücüler tarafından ne kadar kolay bir şekilde kuklaya dönüştürebildiğini yeniden hatırlamasına gerek yoktu. Locke kendini daha yeni yeni

toparlıyordu ve dostunun tüm güvenine ve enerjisine ihtiyacı vardı. “Sabahtan beri yürüyüp durduğum içindir. Yakında tekrar alışırım.”

“Eh, öyleyse Nikoros’a bizi kalacağımız yere götürmesini söyleyelim,” dedi Jean. “Giyinip kuşandık ve cebimiz para gördü. Sabır ile yandaşlarının yararına mücadeleye girişmeden önce senin rahatınla ilgilenelim.”

“Tamam,” dedi Locke, hücrenin kapısını açan manivelaya uzanarak. “Dünyada hayal kırıklığına uğratmak istediğim son insanlar onlar.”

7

“Nikoros, bu şehirde kimler oy kullanır?” diye sordu Locke, fayton bir kez daha Atacamdan yapılma asma köprülerin birinden sallana sallana geçer ve adamın Palanta Semti dediği kuzeybatı bölgesindeki bir yere doğru ilerlerken.

“Şey, oy kullanma hakkı kazanmanın üç yolu bulunur. En az altmış dukat değerindeki mülkün tapu senedini gösterebilirsiniz. Yirmi beş yıl boyunca inzibatta hizmet verebilirsiniz. Ya da seçim günü hariç herhangi bir zamanda toplam yüz elli dukat karşılığında bu hakkı kazanabilirsiniz.”

“Hımmm,” dedi Locke. “Kulağa baştan aşağı rüşvete açık bir süreç gibi geliyor. Bak bu işimize yarayabilir. Peki Karthain’de kaç kişi var ve bunların kaçı oy kullanabilir?”

“Şehirde yaklaşık yetmiş bin kişi yaşar,” dedi Nikoros. Bir eliyle paket yığınını devrilmekten koruyan, diğeriyle de hâlâ kuruma aşamasındaki bir parşömen destesini yavaşça yelleyen adam sahiden de rahatsız bir pozisyonda oturuyordu. “Aşağı yukarı beş bini oy kullanma hakkına sahiptir. Seçim yaklaştıkça daha kesin rakamlar verebilirim.”

“Demek Konseil sandalyesi başına yaklaşık iki yüz elli seçmen düşüyor, öyle mi?” dedi Jean. “Yoksa yanılıyor muyum?”

“O civarda. Hangi semtte yaşarsanız yaşayın son iki adaydan birini seçmenize izin verilir. Oylar yazılı şekilde kullanılır ve imza da atabilmeniz gerekir.”

“Yani oylama bakımından bir büyük mücadeleyle değil, daha küçük on dokuz tanesiyle karşı karşıyayız.”

“Aynen öyle. Ben, ah, müsaadenizle bu liste yeteri kadar kurumuş-”

Jean kâğıdı alıp kargacık burgacık bir el yazısıyla karalanmış sütunları gözden geçirdi (Nikoros tevekkeli güvenilir bir kâtiple uzun soluklu bir ilişki içindeydi). Kâğıtta işyerlerini içeren kısa bir liste ile isimlerin yer aldığı daha uzun bir liste mevcuttu. “Kara Zambak Partisi’ni bu insanlar mı idare ediyor?”

“Evet, mevkidaşlarımız. Kendilerine Vakıf derler. Biz de kendimizi hep Heyet diye anarız.”

“Şu Heyet’le ne zaman tanışabiliriz?” diye sordu Jean.

“Şey, aslına bakarsanız bu akşam kısa bir görüşmeye hayır demeyeceğinizi umuyordum. Yalnızca Heyet ve mümtaz seçkin Derin Kökler destekçileriyle-”

“Kaç kişi?”

“Yüz elliyi geçmez.”

“Aşağıdaki tanrılar aşkına,” dedi Locke. “Sanırım bunu er ya da geç yapmamız gerekecek. Bu kepazeliği nerede düzenlemek istiyorsun?”

“Kalacağınız yerde. Josten’ın Kapsamlı Barınağı’nda. Orayı görmeniz için sabırsızlanıyorum. Şehirdeki en iyi mekândır. Ayrıca Derin Kökler’i ilgilendiren meselelerde tapınağımızdır.”

Boyutlarına bakıldığında vardıkları yer sahiden bir tapınak gibiydi. Josten’ın mekânının önüne çektikleri sırada güneş gitgide gri bulutlarla kaplanan bir gökyüzündeki tepe noktasına ulaşmak üzereydi. Portörler binanın gölgeli ön girişinden fırladıkları gibi Nikoros’un talimatları doğrultusunda paketleri aldılar. Jean dostundan önce davranarak arabadan indi ve yapıyı gözden geçirdi.

Geniş, çatılı ve üç katlı binanın görünürde en az dokuz bacası ve düzinelerce penceresi vardı. Önüne bir düzine fayton yanaşsa gene yer kalırdı.

"Acayip bir hanmış," dedi Locke, pabuçları parke taşlarına değerken.

"Sadece bir han değil," diye belirtti Nikoros. "Aynı zamanda lüks bir lokanta, tam teşekküllü bir meyhane ve bir kahvehanedir. Parti sempatizanı tüccarlar ve simsarlar için yeryüzündeki bir cennet gibidir. Şehirdeki ticaretin çeyreği burada kararlaştırılır."

Mekânın içi Nikoros'un hevesini haklı çıkaracak nitelikteydi. En az beş düzine adam ve kadın koyu bir vernikle kaplı, kalın ahşap sütunlar arasındaki uzun masalarda içki içip sohbet ediyorlardı. Neredeyse her yerde bütün bir konfeksiyoncu dükkânına bedel şapkalar ve pardösüler asılıydı; siyah ceket ve pantolon giyen garsonlar bir taarruza hazırlanan kuşatma mühendislerinin telaşıyla oradan oraya koşuşturuyordu. Yeme-içmenin gizli bir lüks değil de iş görüşmelerinin baş tacı yapıldığı mekân Jean'a Meraggio muhasebe bürosunun tersyüz edilmiş hâli gibi göründü.

"Yukarıda," dedi Nikoros, cilalı pirinç tırabzanlara sahip, yükseltilmiş galerileri işaret ederek, "rezerve edilmiş kısımları bulabilirsiniz. Aralarından biri defterlerini benim tuttuğum en büyük kartellerden birine aittir. Bir diğeri kâtipler ve arzuhalciler içindir; hareketin merkezine yakın olabilmek için işletmeye bir servet öderler. Şu da Derin Kökler'in işlerine ayrılmış galeridir."

Jean çok sayıda gözün üzerlerine çevrildiğini sezinledi. Her ne kadar müşterilerin el ve baş selamlarının hedefi Nikoros olsa da yalnızca onunla beraber yürümenin bile iki Centilmen Piçi ilgi odağı hâline getirdiği apaçık belliydi. Sessizce iç geçiren Jean arka kapıdan yapılacak bir girişin daha akıllıca olabileceğini düşündü ama ok yaydan çıkmıştı bir kez. Sabetha ikilinin Karthain sokaklarını arşınladığını henüz bilmiyorsa bile buradaki en az bir kişinin onun hesabına çalışıyor olması ve gelişlerini bir an önce haber vermesi işten bile değildi.

Odanın karşı tarafındaki tam teşekküllü barın arkasında uzun boylu, siyah tenli ve şapka askısı kadar ince bir adam duruyordu. Kabarık, beyaz bir kravatın ve deri bir önlüğün altına garson üniformalarının daha pahalı bir versiyonunu giyiyordu. Adam Nikoros'u görür görmez okuduğu hesap defterini bıraktı ve garsonlardan sakınarak odayı kat etti.

"Hoş geldiniz baylar. Josten'ın Kapsamlı Barınağı'na, Salonların En Kucaklayıcısı'na hoş geldiniz!" Adam Locke ile Jean'ın önünde belini kırarak selam verdi. "Bendeniz bu işletmenin efendisi Hamarat Josten. Gelişinizi bekliyorduk. Hayatınızı nasıl kolaylaştırabilirim?"

"Bir fincan kahve için güpegündüz cinayet işleyebilirim," dedi Jean.

"Karthain'de uğruna cinayet işlemeye değecek kahvesi olan tek mekâna geldiniz. Birbirinden güzel sekiz harmanımız bulunur. Aromatik Syresti kurusundan tutun da yoğun-"

"Hangisinin üstünde kafa yormam gerekmeyecekse ondan alayım."

"En iyisini seçtiniz." Josten'ın parmaklarını şıklatmasıyla birlikte yakınlardaki bir garson oradan hızla uzaklaştı. "Şimdi, gelelim odalarınıza. Size ikinci katın batı kanadında bir çift birleşik süit ayırdık. Eşyalarınızı derhal-"

"Evet, evet," dedi Locke. "Bir dakika müsaade edin." Genç adam Jean ile Nikoros'u klapalarından tutarak onlarla baş başa verdi.

"Bu hancıya ne kadar güvenebiliriz Nikoros?" diye fısıldadı.

"Bu bina bir çamur birikintisindeki üç tuğladan ve birkaç direk çukurundan ibaretken bile Derin Kökler'deydi. Yukarıdaki tanrılar aşkına Lazari, ben ne kadar hainsem o da o kadardır."

"Sana güvendiğimizi nereden çıkardın?"

"Ben... ben-"

"Sakin ol, şaka yapıyorum." Locke adamın sırtını sıvazlayıp gülümsedi. "Tabii yanılıyorsan boku yedik demektir. Josten! Sevgili dostum. Evet, pılımızı pırtımızı odalarımıza gönder.

Doğru sayıda duvarlarıyla ve tavanlarıyla mükemmel olduklarından eminim. Onları daha sonra sayarım. Niçin burada olduğumuzu biliyor musun?"

"Elbette, bu sefer de biz Kara Zambak'a dersini verelim diye. Ve tabii kahvenizin tadını çıkarmak için."

Jean'ın yanı başında beliren bir garson ona pirinç bir tepside dumanı tüten bir fincan sundu. Jean onu alıp yarısını tek dikişte içti ve kahvenin ısısı savaşlardan çıkmış boğazından aşağı yayılırken zevkle titredi.

"Ah, evet," dedi. "Ha şöyle. Şeker gibi sıvı ölüm. Hem de azıcık zencefil katkılı."

"Okanti çekirdekleri," dedi Josten. "Kuzeye gelmeden önce ailem onları anayurdumuz olan adalarda yetiştirirdi."

"Kendini yine insan gibi hissediyor musun?" diye sordu Locke.

"Bu harman ölü bir iğdişe bile yıldırım işettirir," dedi Jean, kahvenin ikinci yarısını da kafasına dikerek. "Yukarı çıkıp dinlenmek ister misin?"

"Tanrılar aşkına, hayır," dedi Locke. "Vakit kıymetli, güvenlik diye bir şey yok ve kıçlarımız belirli biri loplarının tam ortasına bir ok kondursun diye yalvararak açıkta bekliyor. Josten, korkarım seni acımasızca kullanmak zorundayım."

"Ne isterseniz göğüs germeye hazırım."

"Teşekkürler. Fakat konuşmamı bitirmeden bana bu tür şeyler söylememeyi yakında öğrenirsin. Sonra da muhtemelen bana güzel bir şey söylememeyi öğrenirsin. Garsonların, portörlerin falan var ya, son bir hafta içinde yenilerini işe aldığın oldu mu?"

"Beş-altı kişi."

"İsimlerini bir kâğıda yaz ve onu Efendi Callas'a ilet." Başparmağıyla Jean'ı işaret etti. "En güvenilir personeline yeni çalışanları sürekli gözetleme talimatı ver. Hiçbir şey *yapma;* sadece faaliyetlerine dair ayrıntılı raporlar iste. Yazılı olarak."

“O kâğıtları da mı Efendi Callas’a ileteyim?”

“İyi bildin. Ayrıca bina genelindeki bütün kapıları rutin bir şekilde kilitli tut. Misafir odaları hariç elbette. Kilitlerin her birini değiştirt. Bunu yarın mesai saatlerinde yap. Nikoros masrafları parti fonlarından karşılar.”

“Ben-” diye başladı Nikoros.

“Nikoros, bu öğleden sonraki tek işin ağzımdan çıkan her şeye *peki* demek. Bunu ne kadar çok yinelersen o kadar kısa sürede alışkanlık hâline gelir ve oturup kara kara düşünmene gerek kalmaz. Rica etsem bir deneme yapar mısın?”

“Peki.”

“Doğal yetenek diye ben buna derim. Neyse... Josten, bir aylık ücret vadetmen gerekse bile yarın buraya birkaç çilingir getirt. İşe yeni başlamış çalışanlarının yeni anahtarlardan almadıklarından emin ol. Çilingirlerin elinde hiç yedek kalmamış gibi gözükmesini sağla. Onlara anahtarlarını birkaç gün sonra alacaklarını söyle. Bakalım içlerinden ilginç bir şey yapmaya çalışan olacak mı? Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?”

Josten başını olumlu anlamda sallayıp işaret parmağıyla şakağına birkaç kez dokundu.

“Ardından bir metal ustası bul ve tüm çalışanlarına basit birer boyun zinciri yaptırt. Kaliteli ama ucuz olsunlar. Usta yaldızlı demir kullansın ki hiç kimse zincirini satmaya kalkışmasın. Bak bu çok önemli. Birkaç parça kıyafet bulup buluşturarak garsonlarını taklit eden, uyanık bir casusun elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta gezinmesini istemeyiz. Bundan böyle görevdeki herkes bir zincir takacak. Zincirsiz çalışan olursa kaba bir sohbet için arka odalardan birine götürülecek. Buradan ayrılan *hiç kimse* zincirini yanına almayacak, alırsa da kovulacak. Tamam mı? Mesai bitiminde zincirler sana ve en güvenilir çalışanlarına teslim edilecek, yeni vardiyaya başlanırken tekrar takılacak.

“Bu işi de hallettikten sonra seçimin ertesi gününe kadar tüm çalışanlarının maaşlarını iki katına çıkardığını duyur. Nikoros zararını parti fonlarından karşılar.”

“Şey... peki,” dedi Nikoros.

“Bunun dışında,” diye devam etti Locke, “çalışanlarına seçim boyunca güvenliği sağlamanın önemini ve sıradışı yahut yersiz *herhangi* bir şey bildiren olursa zahmetinin karşılığını fazlasıyla alacağını belirt. Şarap mahzenlerinin birinde bir örümcek osurursa bile haberin olsun.”

Gözleri giderek açılmasına karşın Josten yine kafa salladı. “Başka ne var? Fiziki güvenlik! Bize fedailer lazım. Yarım düzine diyelim. Kavgaya hazır ama kavga çıkarmak için can atmayan, güvenilir ve sabırlı tipler. Aptal olmasınlar. Bir de kalabalığın arasına karıştırabileceğimiz bazı kadınlar. Eteklerinin altında bıçak bulunduran güzel, iş bilir kızlar. Öylelerini nereden bulabiliriz?”

“Tozlu Meydan,” dedi Nikoros. “Kervanların toplanma ve kabul alanı. Orada daima kiralık muhafız bulunur. Tabii Kolej âlimleri oldukları söylenemez.”

“İnsan içinde başparmaklarını emmesinler yeter,” dedi Locke. “Bu işle yarın ilgilen Nikoros. Efendi Callas’ı da yanına al. O iyiyi kötüden ayırt etmesini bilir. Yeni personele çekidüzen ver, üzerlerine doğru düzgün giysiler uydur ve seçim süresince burada beklet. Odalarının ücretini parti fonlarından öde. Ayrıca güvenlikçi olarak alınan herkesin doğrudan bana veya Callas’a hesap vereceğini açıkça belirt. İznimiz olmadan başka hiç kimseden emir almayacaklar.”

“Şey, tabii,” dedi adam.

“Şimdi, Nikoros, koruman gereken bir yazıhane dolusu evrakın var. Git ve kâtibini işe koş. Daha önceden konuştuğumuz tedbirleri al. Bizi saat kaçta teşhir edeceksin?”

“Akşam dokuzda.”

“Güzel, güzel. *Hassiktir,* bekle. Davete katılan herkes gösteriyi benim ve Callas’ın yönettiğimizi biliyor mu?”

“Hayır, hayır, yalnızca Heyet üyelerinin haberi var. Sizi biz tuttuk, hatırlasana.”

“Ah,” dedi Locke. “Tamam öyleyse. Sen artık işine bak. Akşama görüşürüz.”

Nikoros başını olumlu anlamda salladı, Josten'la el sıkıştı ve ön kapıdan çıkıp gitti.

"Başka ne var...?" Locke hancıya doğru döndü. "Odalar. Evet. Süitlerimizin yanındaki ve karşısındaki odalara kimse alınmayacak. Onları boş bırak. Nikoros'a altı haftalık kirayı parti fonlarından ödet. Ama boş odaların anahtarlarını bana ver, tamam mı?"

"Oldu bilin."

Jean dostunu dikkatle inceledi. Onun ani bir değişimle şevkli ve enerjik bir planlama safhasına geçtiğini pek çok kez görmüşlüğü vardı. Lâkin bu sefer Locke'un mizacında Jean'a endişeyle dudağını ısırtan tedirgin, hummalı bir nitelik mevcuttu.

"Daha başka...?"

"Öğle yemeği?" diye elinden geldiği kadar zarifçe araya girdi Jean. "Yemek, içki, kahve? Yalnız başına birkaç dakika oturup kafa dinlemeye ne dersin?"

"Evet, yemek. Kahve ile şarap berbat bir karışım. Biri veya öteki... hangisinin olacağı umurumda değil. Yeter ki ikisi birden olmasın."

"Nasıl bir yemek ister-" diyecek gibi oldu Josten.

'Tabağıma canlı bir akrep koymadığın sürece ne bulursam yerim. Ve... ve..." Locke parmaklarını şıklattı. "Neyi unuttuğumu biliyorum! Josten, son birkaç gündür yeni müşterilerin oluyor mu? *Bilhassa* yeni demek istiyorum; daha önce hiç görmediğin, vaktinin çoğunu boş boş otururak geçiren müşteriler."

"Şey, siz öyle söyleyince... Dönüp bakmayın ama sağ tarafınızda, odanın karşısında, arka duvardan üçüncü masada. Kocaman göğüsl... öhöm, bir kolyesi olan kadın tablosunun altında."

"Gördüm," dedi Locke. "Evet, bir kolye asmak için ondan güzel bir yer zor bulunur. Şu üç adam mı?"

"Üç gün önce gelmeye başladılar. Yerlerinde kalmaya fazla fazla yetecek kadar yiyip içiyorlar. Ama oturdular mı saatlerce

kalkmıyorlar ve bazen vardiyalar hâlinde gidip geliyorlar. Şu an yanlarında bulunmayan dördüncü bir arkadaşları daha var."

"Oda tuttular mı?"

"Hayır. Ayrıca düzenli müşterilerimle hiç muhatap olmuyorlar. Bazen kâğıt oynuyorlar ama genellikle... eh, ne yapıyorlar bilmiyorum. Yine de saldırgan bir davranışlar olmadı."

"Onların birer beyefendi olduğunu söyleyebilir misin? Kıyafetleriyle, duruşlarıyla?"

"Şey, parasız pulsuz değiller. Ama beyefendi diyecek kadar da ileri gitmem."

"Kiralık adamlar," dedi Locke, Nikoros'un onun için temin ettiği takıları çıkarıp ceketinin ceplerine tıkıştırarak. "Uşaklar. Tahminimde yanılmıyorsam ayak işlerinde görevli profesyoneller. Bu iş için fazla iyi giyimliyim ama sanırım terbiyeyi iyice elden bırakarak bunu telafi edebilirim."

"Ne için fazla iyi giyimlisin?" diye sordu Jean.

"Yabancılara hakaret etmek için," dedi Locke, boyunbağını gevşeterek. "Zavallı bir adamcağıza salağın teki olduğunu haber verirken hassas sosyal nüanslara özen göstermek gerekir."

8

"Dur biraz," dedi Jean. "Kavga çıkarmaya niyetliysen ben-"

"Onu ben de düşündüm," dedi Locke. "Sen büyük ihtimalle ödlerini patlatırsın. Kendilerini hakarete uğramış ama tehdit *edilmemiş* gibi hissetmelerine ihtiyacım var. Bu da işin bana kaldığı anlamına gelir."

"Eh, dişlerin dökülmeden önce müdahale etmemi ister misin, yoksa o da planının bir parçası mı?"

“Eğer haklıysam,” dedi Locke, “müdahale etmene gerek kalmayacak. Yok yanılıyorsam kendime geldiğimde ‘sana söylemiştim’ diyerek kendini tatmin etmene ve istersen yanına bir de ‘seni aptal piç’ eklemene izin veriyorum.”

“Bu ayrıcalığı sonuna kadar değerlendireceğimden emin olabilirsin.” Elini çabuk tutan garson ikinci bir fincan kahveyle Jean’ın yanında beliriverdi. İriyarı adam fincanı kapıp yerine bir çift bakır sikke bıraktı. Garson belini kırarak onu selamladı.

“Josten,” dedi Locke, “dürüst müşterilere kabalık ettiğim anlaşılırsa zararını karşılarız.”

“Önümüzdeki altı hafta çok ilginç geçecek,” diye mırıldandı adam.

Locke derin bir nefes aldı, parmaklarını çıtlattı ve üç yabancının oturduğu masaya doğru yürüdü. Jean biraz geride kalarak kahve fincanıyla meşgul oldu; bir gölge kadar tanıdık olan varlığı genç adama huzur vermeye yetiyordu.

“Tünaydın,” dedi Locke. “Adım Lazari. Umarım rahatsız ediyorumdur.”

“Kusura bakmayın,” dedi en yakınındaki adam, “ama kendi aramızda–”

“Korkarım umurumda değil,” dedi Locke. Boştaki sandalyelerden birine oturdu ve yabancıları alıcı gözle süzdü. Genç, temiz ve derli toplu olmalarına rağmen pek de pahalı giyindikleri söylenemezdi. Önlerinde bir şişe beyaz şarap ile bir sürahi su vardı.

“Özel bir görüşme yapıyoruz!” dedi Locke’un sağındaki adam.

“Ah, ama ben siz ikinize yardım etmek için buradayım,” dedi Locke, karşısında oturan iki kişiyi göstererek. “Yanımdaki adamla ilgili olarak. Meyhanedeki söylentilere bakılırsa bu herifin kuşu ancak zorla veya dalavereyle punduna getirdiği başka bir adamın üstündeyken kalkıyormuş.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye tısladı sağındaki yabancı.

“Daha açık konuşayım,” dedi Locke. “Eğer bu tanınmış yalancıyla muhatap olmayı sürdürürseniz elinizi ayağınızı bağlayacak, kan akıtana kadar hiç olmadık bir yerinizde işini görecek ve sonrasında sizi çözmeye zahmet bile etmeyecek.”

“Bu ne *münasebetsizlik!*” dedi masanın karşısındaki yabancılardan biri. “Derhâl çekip gitmezseniz-”

“Yerinizde olsam arkadaşınızın çekip gitmemesinden endişelenirdim,” dedi Locke. “Elini çabuk tutmasıyla tanındığı söylenemez.”

“Bu çocukça saldırının amacı nedir?” diye sordu Locke’un sağındaki adam, şişeyi ve kadehleri sarsmaya yetecek kadar sertçe masaya vurarak.

“Tanrılar aşkına,” dedi Locke, şarabı ilk kez görüyormuş gibi yaparak, “siz budalalar bunu gerçekten de içmiyordunuz, değil mi?” Sonra da şapkasını çıkardığı gibi savurdu ve karşısındaki adamların şarap kadehlerini kucaklarına düşürdü.

“Seni gidi piç kurusu!” dedi içlerinden biri.

“Bu ne biçim… ne biçim…” diye geveledi diğeri, tükürükler saçarak.

“Ama belki de ilaçlı değildir,” dedi Locke, şişeyi kapıp uzun bir fırt çekerek. “Sonuçta Karthainliler söz konusu olduğunda buna gerek yok. Siz sidikli süt kuzuları boş bir içki şişesinin kokusuyla bile sarhoş olursunuz!”

“Ben… gidip hancıyı çağıracağım!” dedi sol çaprazında oturan adam, boş kadehini kucağından alarak.

“Aman ne korktum,” dedi Locke. “Bakıyorum da yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar vahşisin. Baksanıza, zengin bir Karthainli ile annesinin kim olduğunu bilen bir Karthainli hakkındaki fıkrayı duydunuz mu? Tüh, bekleyin, *Karthainli* dedim, değil mi? Kahrolası şeyi baştan aşağı yanlış anlattım.”

“Defol buradan,” dedi sağındaki adam. “Defol! Hemen şimdi!”

“Hey, bir Karthainli eşinin aybaşı olduğunu nasıl anlar? Oğlunun yatağına girer ve çocuğun çükünün hâlâ ıslak olup

olmadığına bakar. Hah! Peki beşe kadar sayamadığını iddia eden Karthainli hakkındakini duydu-"

Sağındaki adam sandalyesini masadan geriye itip ayağa kalktı. Locke onu klapasından kavradı. Adam olduğu yerde kalarak ona dik dik baktı. Karşı koymaya karar verdiği takdirde Locke'un onu zorla yerine oturtacak kadar kuvveti yoktu; fakat davetsiz dokunuşunun ağır hakareti çoktan edilmişti.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Locke. "Hassas ve kültürel sohbetimizi daha bitirmedim."

"Elini ceketimden çek seni gidi rezil-"

"Çekmezsem ne yaparsın?"

"Konuyu müessesenin sahibine götürürüz."

"Müessesenin sahibi *benim,*" dedi Locke "ve bunu çok iyi biliyorsunuz. Buraya gelişimi gözetlemek için gönderildiniz. On metre arkamdaki irikıyım beyefendiyi görüyor musunuz? Beklediğiniz diğer kişi o. Bize şöyle güzelce ve dikkatle bakın çocuklar. Patroniçenizin ayrıntılı bir rapor beklediğinden hiç şüphem yok."

Adam silkinerek geri çekildi.

"Hadi ama," dedi Locke makul bir dille, şarap şişesinden bir yudum daha alarak. "Kendine zerre kadar saygısı olan hiçbir erkek az önce size ettiğim hakaretlere katlanmazdı. Gerçek birer beyefendi olsaydınız beni dışarı davet eder, sert birer erkek olduğunuz takdirde de dişlerimi dökerdiniz. İşin aslı şu ki burada oturup beni gözetlemeniz için size iyi bir para ödendi ve itibarınıza işediğim zaman ne yapmanız gerektiğini bilemeyecek kadar kafanız karıştı."

Masanın karşısındaki iki adam doğrulacak gibi oldu. Locke sert bir el hareketiyle onlara yerlerinde kalmalarını işaret etti.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkışmayın baylar. Vaziyeti kurtarmanızın hiçbir yolu yok. Tek bir parmağınızı bile kaba bir şekilde kaldıracak olursanız kemiklerinizin kaynamasının altı ay süreceğini garanti ederim. Üstelik bunu hak ettiğinizi söyleyecek elli şahidim olur."

“Bizden ne istiyorsun?” diye homurdandı sağdaki adam.

“Zavallı leşlerinizi buradan götürün. Hızlı ve kibar olun. Eğer sizi bir daha Josten’ın hanının bağırış mesafesinde bile görecek olursam bir ara sokakta tüm dişleriniz kıçınıza sokulu hâlde uyanırsınız. Aynı şey şu anda burada olmayan arkadaşınız için de geçerli.”

Locke şapkasını tekrar başına geçirdi, ayağa kalktı ve rahat tavırlarla oradan uzaklaştı. Kahve fincanını kaldırarak kendisine selam veren Jean’a bir tebessüm etti. Arkasından gelen yere sürtünen sandalye sesleri ona adamların alelacele çekip gittiklerini söylüyordu. İki kafadar yabancıların handan ayrılmasını izledi.

“Şevke geldiğin zaman cidden ağzı bozuk bir hödük olup çıkıyorsun,” dedi Jean.

“Daha ağır hakaretlerim de var,” dedi Locke. “Bir simyacının zehirleri misali aklımdaki yüksek bir rafa kaldırılmış vaziyette bekliyorlar. Çoğunu Calo ile Galdo’dan öğrendim.”

“Eh, bariz dostlarımıza yeteri kadar kin kustun.”

“Evet. Bariz. Dikkat çekici casusları defetmemiz iyi oldu. Şimdi endişelenmemiz gereken tek şey becerikli olanlar.”

9

Locke altı kişilik, mükellef bir yemeği yalayıp yuttu (şölenin küçük bir köşesiyle yetinen Jean uzuvlarından hiçbirini kaybetmediği için kendini şanslı sayıyordu), ardından süitlerindeki odalarda bölük pörçük istirahat ederek kâh bir şezlongda kestirdi kâh hışımla volta attı.

Güneş batar ve pencerelerdeki perdelerin arasından görünen küçük gökyüzü parçaları siyaha çalarken Morennalar tarafından gönderilen adamlar vadedilen gardırobun başlangıcını getirdiler. Locke ile Jean onları odalarla birlikte sunulan, gül ağacından yapılma kocaman elbise dolaplarına asmadan önce yeni ceketlerini, yeleklerini

ve pantolonlarını gizli iğnelere veya simyasal tozlara karşı gözden geçirdiler.

Akşamın sekizinde hizmetçiler ve portörler buharı tüten leğenlerle beraber çıkageldi. Locke her leğeni bir parmağıyla kontrol etti ve derisi kemiklerinden sıyrılmadığında kullanım amaçları için güvenli olabileceklerine karar verdi.

Nikoros kırk dakika sonra kapıyı çaldığında iki Centilmen Piç de aklanıp paklanmış vaziyette ve üzerlerine kusursuzca oturan rahat kıyafetleri içinde onu bekliyorlardı.

"Baylar," dedi kendi giysilerini de epey bir geliştirmiş olan Nikoros, "işinize yarayacağını umduğum bazı şeyler getirdim."

Adam onlara deri bir portföy uzattı. Locke onu açtığında içinde en az yüz sayfa olduğunu gördü. Aralarından bazıları Nikoros'a ait olduğu belli olan kargacık burgacık bir çiziktirmeyle, diğerleriyse onun elinden çıkmadığı her hâllerinden anlaşılan inci gibi bir el yazısıyla kaplıydı.

"Derin Kökler Partisi'nin mali raporları," dedi Nikoros. "Önemli üyelerin listesi, son seçimden kalan planlar ve zabıtlar, mülklerin ve casusların listeleri, Kara Zambak hakkındaki bilgilerimizden derlediğimiz eş listeler, şehrin seçim yasalarının kopyaları-"

"Fevkalâde," dedi Locke. "Peki daha önce belirttiğim tüm tedbirleri de aldın mı?"

"Kâtibim hâlen çalışıyor, ama diğer her şeyin icabına bakıldı. Yer yarılıp yazıhanemi yutsa bile yeri doldurulamaz hiçbir şey kaybetmeyeceğime yemin edebilirim."

"Güzel," dedi Locke. "İçki ister misin? Bir likör dolabımız- Hayır, bekle, daha şişeleri incelemedim. Kusura bakma."

"Josten tarafından temin edilen her şeyin tamamen güvenli olduğundan eminim," dedi Nikoros, kaşlarını kaldırarak.

"Benim endişelendiğim Josten'ın sadakati değil."

"Eh, sizi temin ederim ki Karthain'de boğazımızın kuru kalması amacıyla parti vermeyiz." Elini ceketinin cebine attı ve yeşil kurdelelere bağlı, gümüşten yapılma iki adet zarif

rozet çıkardı. Kendi sol göğsünde de aynısı vardı, ancak onunki altındandı. "Buna gelince, renklerinizi unutmamalıyım."

"Derin Kökler'in resmi tüyleri mi?" diye sordu Jean, kendi yaka iğnesini almak için elini uzatarak.

"Evet. Bu akşamki partide Heyet üyeleri altın, Konseil vekilleri zümrüt, diğer imtiyazlı kimselerse gümüş iğne takacaklar. Bunlar sizi saygıyı hak eden, fakat istemediğiniz takdirde peşinizde dolaşılıp hakkında yorum yapılması gerekmeyen adamlar olarak imleyecek."

"Güzel," dedi Locke, rozeti yakasına takarak. "Artık gerektiği gibi süslenip püslendiğimize göre gelin kendimizi aileye servis edelim."

10

Hanın ortak salonunun tüm karakteri o akşam için değiştirilmişti. Sokak kapısının önündeki görevliler iki katına çıkarılmış, çok daha etkileyici üniformalar giymişlerdi. Çatı kirişlerine ve vernikli sütunlara koyu yeşil bayraklar asılmıştı. Faytonların devamlı surette gelip gittiği duyulabiliyordu. Locke ara sıra dışarıdaki birkaç görevlinin yeşil kurdele takmamış, iyi giyimli birkaç grubu ellerini kaldırarak durduğunu gördü. Davetin dışarıya kapalı olduğu açıkça belliydi... Acaba kaldırımdaki adamlar sahiden de gerektiği gibi bilgilendirilmemiş davetliler miydi, yoksa rakiplerinin bir tür hınzırlığının parçası mı? Araştırmaya zaman yoktu.

Üst galerilerin birindeki beş kişilik bir yaylı sazlar grubundan hoş bir müzik yükseliyor, görünürdeki tüm şöminelerin önünde kocaman çay ve kahve demlikleri fokurduyordu. Perdeli masalarda binlerce cam şişeye ek olarak yansıttıkları ışıkla kentteki her gözü kör etmeye yetecek kadar sürahi, maşrapa, bardak ve kadeh mevcuttu. Locke birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra dikkatini odaya giren adamlarla kadınlara yöneltti.

"Sayımız yüz elliyi çoktan geçti," dedi.

"Olur, böyle şeyler," karşılığını verdi Nikoros, aralarında bir espri geçmişçesine şevkle kıkırdayarak. "Planlamalarımızı büyük bir özenle y-yaparız ama gücendirmeyi göze alamayacağımız o kadar çok kişi var ki!"

Locke adamı dikkatle süzdü. Nikoros her nasılsa odaları ile davet arasındaki birkaç dakika içinde değişmişti. Yanakları kıpkırmızıydı, şıpır şıpır terliyordu, gözleriyse cam panellerin arkasında kısılı kalmış küçük yaratıklar gibi fırıl fırıl dönüyordu. Yine de tedirgin değil, şen şakraktı. *Tanrılar aşkına!*

Ahlak timsali bir ticaret sigortacısı, Derin Kökler'in kaymak tabakasıyla aralarındaki tek irtibatları olan bu adam bir Akkadris tozu içicisiydi. Locke uyuşturucu maddenin çam ağaçlarını andıran, keskin kokusunu alabiliyordu. *Hay aksi!* Akkadris, Ateşin İlhamı, şair katili. Alkol insanı yatıştırır ve zekâsını gevşetirdi; fakat toz bunun tam tersini yapar, içicisi anlaşılır bir sebep olmaksızın heyecandan tir tir titreyene kadar zihninde yangınlar çıkarırdı. Pahalı ve aşamalı intihara eşdeğer bir alışkanlıktı bu.

"Nikoros," dedi Locke, adamın klapalarından birine yapışarak, "seninle hemen konuşmamız-"

"Via Lupa! Via Lupa, sevgili çocuğum!" Suratı pembe bir muhallebiyi andıran hantal bir ihtiyar, cadıağacı bastonunu yere heyecanla vura vura yanlarına geldi. Adamın ak kaşları ufak birer duman bulutu gibi kıpır kıpırdı ve yaka rozeti cilalı zümrüttendi. "Adını kâr marjından alan kurt oğlu kurt Nikoros. Hah!"

"İ-iyi akşamlar Ekselansları!" Nikoros bu müdahaleyi kullanarak kendini Locke'un elinden kurtardı. "Ah! Baylar, sizi kırk beş yıldır Isas Thedra'nın Konseil vekili olan Birincioğul Epitalus'la tanıştırabilir miyim? Bazıları ona, ah, siyasi akımımızın b-başsüsü* der."

*** Eski yelkenli gemilerin en önünde yer alan heykel -*çn***

"Demek bir başsüsüyüm, öyle mi? Yani memelerimi kapatacak kadar kafası çalışmayan, sırılsıklam bir kadınım

ha? Bu söylemin üzerine senden bir açıklama talep etmesi için bir dostumu göndermem gerekiyor mu genç adam?"

"Zavallı çocukcağızı rahat bırak Birinci. Memelerini kapatacak kadar kafanın *çalıştığı* belli," dedi ince yapılı, saçları ağarmış bir kadın dostane bir edayla Epitalus'un koluna girerken. Locke'a altmışlı yaşlarındaymış gibi gözükmesine rağmen civelek gözlere ve muzır bir tebessüme sahipti. O da zümrüt bir rozet takıyordu ve Epitalus'la beraber kahkahalara boğulurken Nikoros ikisinden de yüksek çıkan tedirgin bir sesle onlara iştirak etti.

"Ve tanıştırmama izin verirseniz bu da... ah-"

Nikoros'un tereddüdü anlıktı; fakat kadın bu fırsata hevesle atıldı.

"Adımı söylesene Nikoros. Merak etme, dilini yakmaz."

"Öhöm. Şey, öhöm: Isas Mellia'nın Konseil vekili ve, ah, Derin Kökler Heyeti'nin başı Kahrolasıca Hurafe Dexa."

"Kahrolasıca Hurafe mi?" dedi Locke, kendine hâkim olamayıp gülümseyerek.

"Aynen öyle," dedi Dexa. "Yine de oyunu kurallarına göre oynadığımı göreceksiniz. Riyakârlık ve temkin birbirlerine çok düşkün iki kuzendir."

"Ekselansları," dedi Nikoros, "lütfen, lütfen e-efendiler Lazari ile Callas'ı takdim etmeme izin verin."

Reveranslar, el sıkışmalar, baş selamları ve tatlı sözler bir yakın dövüşün süratiyle takas edildi. Münasip rötuşlar tamamlandıktan sonra her iki soylu da gayriresmi üsluplarına derhâl geri döndü.

"Demek son zamanlarda haklarında sık sık konuştuğumuz beyefendiler sizsiniz," dedi Dexa. "Anladığım kadarıyla daha bu öğleden sonra içimizdeki bazı engerekleri kovmuşsunuz."

"Engerek demek fazla kaçar ekselansları. Rakiplerimizin önümüze bakıp bakmadığımızı görmek için yola attıkları birkaç dışkı parçası, hepsi bu," dedi Locke.

"Eh, böyle devam edin," dedi Epitalus. "Size güvenimiz tam delikanlılar."

Başını olumlu anlamda sallayan Locke içinde bir kıpırtı hissetti. Bu insanların Lazari ile Callas'ın hayali kahramanlıklarına dair tek bir kelime bile okumadığı açıktı. İçtenlikleri ve şevkleri Bağlıbüyücülerin büyüsüyle yerleştirilmişti. Acaba bu durum ebediyen devam edecek miydi, yoksa seçim bitince geçici bir heves gibi dağılıp gidecek miydi? Seçimden *önce* kazara dağılıp gidebilir miydi peki? İşte bu huzur kaçırıcı bir düşünceydi.

Nikoros küçük gruplarına ışıltılı alkol dağlarına kadar önderlik etmeyi becerdi. Her ne kadar adamla yapacağı özel görüşme mevcut şartlar nedeniyle ertelense de Locke bir içki edinince kendini daha rahat hissetti. Eldeki bir kadeh böyle bir durumda göğüsteki yeşil bir kurdeleden daha genel geçer bir gereksinim gibi gözükmekteydi.

Epitalus ile Dexa çok geçmeden önemli biri olma işiyle ilgilenmek için oradan ayrıldı. Nikoros ise iki kafadarı odada birkaç defa gezdirerek onları öne çıkan ve merak uyandıran insanlarla, Heyet üyeleriyle, dostlarla, kuzenlerle, kuzenlerin dostlarıyla ve dostların kuzenleriyle tanıştırdı.

Locke bir zamanlar Camorr aristokrasisiyle bayağı haşır neşir olmuştu ve her ne kadar Karthain'in kaymak tabakası nükte ve cafcaf yönünden altta kalmasa da iki grup arasında doğu ile batıdaki alışkanlık çeşitliliklerinden daha derine dayanan, belirgin bir karakter farkı varmış gibi görünüyordu. Çelişkinin tabiatını ancak yarım saatlik sohbetlerin ardından kavrayabildi; Karthain eşrafı, diğer çoğu şehir devletindeki zenginlerin ayrılmaz bir parçası olan askeri nitelikten yoksundu.

Ortalıkta görünür bir savaş izi, iğnelenmiş ceket manşetlerinin içindeki noksan kollar, eski askerlerin ölçülü adımlarına yahut binicilerin çalımına sahip adam ve kadınlar yoktu. Locke, Karthain ordusunun büyücüler şehre yerleştikten sonra feshedildiğini hatırladı. Meşum Mevcudiyet, dört yüzyıl boyunca dış müdahalelere karşı şehrin yegâne (ve tümüyle yeterli) savunması olagelmişti.

Takdimler ve hoşbeşler devam etti. "Peki şuradaki adam kim?" diye sordu Locke, ikinci su katılmış Austershalin

brendisini yudumlarken. “Hani kafasında tuhaf bir şapka olan.”

“Şapkası süslü beyefendi mi? Hay aksi... şu an için adı aklıma gelmiyor.” Nikoros sanki bunun bir yardımı dokunacakmışçasına içkisinden kocaman bir yudum aldı; bu hareket bir fayda sağladıysa bile etkisini hemen göstermedi. “Üzgünüm. Ama yanındaki arkadaşını tanıyorum. Semt örgütleyicilerimizden biridir. Birincioğul Cholmond. Hep bir kitap yazdığını iddia eder.”

“Ne üzerine?” diye sordu Jean.

“Tarih. Karthain şehrinin köklü bir tarihi çalışması.”

“Tanrılar ona felç edici bir fayton kazası bahşetsin,” dedi Jean.

“Duygularını paylaşıyorum. Çoğu tarihçi bana hep bir bezginlik simsarı gibi gelmiştir,” dedi Nikoros. “Ama o kitabının farklı olduğuna yemin ediyor. Yine de-”

Nikoros’un sonraki sözleri kalabalığın arasında patlak veren genel bir curcunada kayboldu. Birincioğul Epitalus üst galerilerden birine çıkmıştı ve o ana kadar ağırlığınca alkol tüketmiş olan kalabalığı düzene benzer bir hale sokmak için ellerini sallıyordu.

“İyi akşamlar, iyi akşamlar, iyi akşamlar!” diye bağırdı yaşlı adam. “İyi akşamlar!” Ardından sanki dinleyicilerden herhangi biri günün hangi bölümünde olduklarına dair bilgisiz kalabilirmiş gibi sesini biraz daha yükseltti. “İyi *akşamlar*!”

Beşli koro, uğultusunu ve tıngırtısını kesti. Genel gürültü çakırkeyif bir mırıldanmaya kadar indi.

“Sevgili canlar ve gönüldaşlar, sadık dostlar, Karthain Cumhuriyeti’nin yetmiş dokuzuncu seçim dönemine hoş geldiniz! Gelin ilkini hatırlayabilenlerimizin ne kadar azaldığını bir dakikalığına acıyarak analım...”

Kalabalıktan şen kahkahalar yükseldi.

“Ağzı hâlen süt kokanlarınız bile şiddetli bir direnişe rağmen Konseil’deki dokuz sandalyelik güçlü azınlığımızı

korumayı başardığımız son beş yılki kahramanca mücadelemizi hatırlayacaktır!"

Ne gariptir ki, bu sözler üzerine salonda bir müddet devam eden, şamatacı bir tezahürat yankılandı. Locke yüzünü ekşitti. Güçlü azınlık ha? Acaba Karthain'deki espri anlayışına henüz alışamamış mıydı, yoksa bu insanlar sahiden de kaybettiklerini itiraf etmekten aciz miydiler?

"İşte bu yüzden eski galibiyetlerini koruma yükü hasımlarımızın sırtındaki yerini tüm ağırlığıyla koruyor ve bu sefer önlerine çıkacaklara karşı son derecece savunmasız kılıyor!"

Buna verilen yanıt avaz avaz bağrışlar, kadeh tokuşturmalar, alkışlar ve hafif siklet alemcilerden en az birinin ikramlık alkolün etkisine yenik düşüşünün patırtısı oldu. Neyse ki adamın balkondan düşüşü yumuşak bedenli bir insan kalabalığı tarafından yarıda kesildi. Zaten kalabalıktakiler de onun bu ani gelişine gücenmeyecek kadar sarhoştu. Garsonlar adamcağızı oradan alelacele götürürlerken Epitalus sözlerini sürdürdü.

"Dolayısıyla sizden kadehlerinizi sevgili rakiplerimizin, yani kentin karşısındaki aşırı özgüvenli genç erkeklerle kadınların şerefine kaldırmanızı isteyebilir miyim? Onlar için ne dileyelim dersiniz? Kafa karışıklığı mı? Hüsran mı?"

"Kafaları zaten karışık!" diye bağırdı Kahrolasıca Hurafe Dexa, kalabalığın önündeki bir yerden. "O yüzden bırak hüsran olsun!"

"Kara Zambak'ın hüsrana uğraması şerefine!" diye gürledi Epitalus, kadehini kaldırarak. Bağrışı kalabalığın her köşesinde yankılandı, ardından dev bir yutkunmayla birkaç yüz bardak birden boşaldı ve ardında ansızın kadehlerini yeniden doldurma ihtiyacı hisseden bir güruh bıraktı. Garsonlar her iki ellerinde şişelerle hemen kalabalığın arasına daldılar. Şarabı tazelendiğinde Epitalus tekrar kadeh kaldırdı.

"Karthain'e! Tanrılar batının büyük incisini korusun!"

Bu dilek de hevesle yankı buldu; fakat sonrasında Locke ilginç bir olaya tanık oldu. Etrafındaki insanları çoğu sol

elleriyle gözlerine dokundu, başını eğdi ve, *"Mevcudiyete şükürler olsun,"* diye fısıldadı.

"Tanrılar bize uzun zamandır hasretini çektiğimiz zaferi bağışlasın," dedi Epitalus. "Tıpkı bana nazik ilginizin onurunu bahşettikleri gibi. Sizi daha fazla meşgul etmeyeceğim! Önümüzdeki altı hafta boyunca yapacak çok işimiz var; fakat bu gece zevk için ve onu canla başla değerlendirmenizde ısrar ediyorum!"

Epitalus tavan kirişlerini sarsan alkışlar eşliğinde yükseltilmiş galeriden indi. Müzisyenler tekrar işe koyuldular.

"Bizim ihtiyar babalık hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Jean.

"Nedense on yıldır yeniliyor olmalarını gayet şen şakrak bir biçimde karşılıyor," dedi Locke. "Ama önümüzdeki altı hafta içinde öldürülürsem cenazemde onun konuşma yapmasını isterim."

"Neşeni kaçırmak istemem ama," dedi Jean, çok daha alçak bir sesle, "dostumuz Nikoros'un hâlini fark-"

"Evet," diye iç geçirdi Locke. "Onu daha sonra adam ederiz."

İyi giyimli Birincioğul, İkincioğul, Üçüncükız ve benzeri akranlarından oluşan kalabalık yeniden küçük sohbet gruplarına ayrıldı ve o sırada salonun arka kısmında takdim edilmeye başlanan gümüş yemek tabaklarını kuşattı. Mutfaktan kimi kokteyl hazırlamak kimiyse gökkuşağının renklerinde ışıltılı dumanlar yaratmak için parlak ipek kostümler giyen gösteri simyacıları çıktı. Bazıları daha şimdiden ısısız alev toplarıyla hokkabazlık yapmaktaydı.

"Tebrikler Nikoros," dedi Locke. "Davetin büyük bir başarıya ulaşmış gibi gözüküyor. Yine de içimden bir ses bana yarın öğleye kadar en ufak bir iş yapamayacağımızı söylüyor."

"Ah, Josten varken siz onu dert etmeyin," dedi Nikoros. "Beyninizdeki p-pusu, ah, şıp diye dağıtacak bir ayıltma iksiri hazırlayabilir! Yaptığı şeyin simyayla bir alakası da yoktur. O yüzden sanırım yarını dert etmeden bir-iki kadeh daha-"

Locke o anda ana kapının yakınındaki kalabalıktan yeni bir ses yükseldiğini fark etti. Bu hoşnut bir sarhoşluğun o alçak mırıltısı değil, gitgide yayılan bir huzursuzluk sinyaliydi. Yeşil kurdeleli adamlarla kadınlar, yükselen güneşin önündeki bulutlar misali iki yana çekildi ve açılan aralıktan kıvırcık saçlı, tıknaz bir adam çıkageldi. Birbiriyle uyumlu, açık mavi bir ceketi ve dört köşeli bir şapkası olan adam, ucunda şaha kalkmış bir aslan biblosunun bulunduğu, yaklaşık doksan santim uzunluğunda ve vernikli bir tahta asa taşıyordu. Locke bunun bir mübaşir asası olduğunu daha ilk bakışta anladı.

"Ulak Vidalos," dedi Nikoros içtenlikle. "S-sevgili dostum, harika bir zamanda teşrif ettin! Dışarının soğuğuna, soğuğuna karşı bir şeyler ikram etmeden bırakmam! Lütfen keyfine bak."

"En derin üzüntülerimi sunarım Nikoros." Vidalos denen adam beklenmedik ölçüde nazik bir sese sahipti ve kendini huzursuz hissettiği apaçık belliydi. "Korkarım ki Yargıçlar Sarayı'nın resmi bir işi için buradayım."

"Ya?" Nikoros ciddileşti. "Şey, ah, belki de olayı... olayı sessizce halletmene yardımcı olabilirim. Kimi görmen gerekiyor?"

"Hamarat Josten'ı."

Vidalos'un etrafında artık geniş bir boşluk vardı. Josten kalabalığı ite kaka oraya geldi ve açıklığa adım attı.

"Haberler nedir Vidalos?"

"Bana haz veren bir şey değil." Vidalos asasını Josten'ın sol omzuna hafifçe değdirdi. "Hamarat Josten, tanıklar önünde sana Karthain Yargıçlar Sarayı'ndan bir tebliğ sunuyorum."

Adam asasını geri çekti ve hancıya mühürlü bir kutunun içinde bir parşömen tomarı uzattı. Josten mührü kırıp tomarı açarken Locke da çaktırmadan onun yanına kadar gitti.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"On Kutsal İsim aşkına," dedi Josten, bakışlarını tomardaki çok sayıda derli toplu paragrafta gezdirerek. "Bu doğru olamaz. Tüm vergilerim zamanında öden-"

“Ağır alkol dağıtım ruhsatının süresi geçmiş,” dedi Vidalos. “Yargıçlar Sarayı’nda bu yılki harcının ödendiğine dair hiçbir kayıt bulunmuyor.”

“Ama... ama ödedim. Kesinlikle ödedim!”

“Josten, sana tüm ruhumla inanmak istiyorum, ama bu tebliği uygulamak görevim ve onu yerine getirmeye mecburum. Yoksa Kefaret Günü’nde derimi yüzerler.”

“Eh, kayıt kuyut meselesine daha sonra bakabiliriz,” dedi Josten. “Bana borcumun ne kadar olduğunu söyle de hemen ödeyivereyim.”

“Elden harç veya ceza almam *yasak,*” dedi Vidalos. “Bunu sen de iyi biliyorsun. Yargıçlar Sarayı’nda düzenlenecek bir sonraki kamu davasına gitmen lazım.”

“Ama... ona daha üç gün var. O zamana kadar-”

“O zamana kadar,” dedi Vidalos usulca, “korkarım bu daveti dağıtmak zorundayım. Ondan sonra kapılarını mı mühürleyeceğiz, yoksa içkilerini mi alıp götüreceğiz, orası sana kalmış. Bu sıkıntı sadece birkaç gün sürecek.”

“Sadece birkaç gün mü?” diye tısladı Josten hayretle.

“Ah, Sabetha,” diye kendi kendine mırıldandı Locke. “Bu işlerde tam bir sanatçısın. Sana da merhaba.”

Ara

PİÇLER ŞEHİR DIŞINDA

1

Yolculuklarının üçüncü sabahında, Camorr şehir sınırlarının altmış kilometre ötesinde, yol kenarındaki bir ağacın eğri dalına asılı ilk cesedin yanından geçtiler.

"Hey, bakın," dedi arabanın önünde Jean'la yan yana oturan Calo. "Evimizin tüm konforları burada da var."

"Yakınlarda boş bir ilmek varsa eşkıyalara böyle yaparız," dedi yanlarında yürüyen ve geç bir kahvaltı niyetine kurutulmuş incir atıştıran Anatoly Vireska. Arabaları kervanın en önündeydi. "Her iki-üç kilometrede bir bunlara rastlarsınız. İlmek zaten doluysa veya o sırada müsait değilsek gırtlaklarını kesip yol kenarına atıveririz."

"Sahiden de o kadar çok eşkıya bulunur mu?" diye sordu Sabetha. Arabanın arkasında oturan genç kızın ayakları, şafaktan önceki nöbeti tutan Galdo'nun horlayan bedeninin üstündeydi. "Kusura bakma ama etrafta sinsice kol gezen birileri varmış gibi görünmüyor." Sesi bıkkın çıkıyordu.

"Eh, iyi günler de olur kötü günler de," dedi kervancıbaşı. "Böyle yazlarda her ay aşağı yukarı bir eşkıyaya rastlarız. Oradaki dostumuzu da yaklaşık olarak o kadar süre önce sallandırdık. O zamandan beri ortalık sessiz.

"Ama tanrılar korusun, hasat kötü geçtiğinde orman onlarla dolup taşar. Savaşlardan sonra da paralı askerler ve asker kaçakları ortalığı birbirine katar. Öyle zamanlarda muhafızları iki katına çıkarırım. Tabii ücretimi de, heh."

Locke etrafta sinsice kol gezen bir şey olmadığı konusunda hem fikir değildi. Bir keresinde çiftlik yaşantısının temellerini öğrenmeye aylar harcamıştı ve hışırdayan

yaprakların yabancı seslerini dinleyerek; fayton tekerleklerinin, parkelere basan ayakların, sudaki teknelerin tanıdık gürültüsü burnunda tüterek uykusuz geçirdiği tüm o geceler daha dün gibi aklındaydı. Şimdi de taşraya o günlerden hatırladığı, tekinsiz bir hava hâkimdi.

Eski imparatorluk yolu iyi inşa edilmişse de başlıca güçlerin arasındaki bu tür ıssız yerlerde iyice eskimeye başlıyordu. Birer kabir kadar sessiz duran boş garnizon kaleleri sis kaplı selvi ve cadıağacı korularının arkasında kaybolup gidiyor, onların etrafında kurulu küçük köyler yosun kaplı harabelere ve topraktaki birer çizgi dizisine dönüşüyordu.

Vireska'ya göre arabanın öteki tarafında yürüyen Locke gözünü Sabetha'nın üstünde değil de çevrede tutmaya gayret ediyordu. Genç kız anaç denebilecek kukuletasını çıkarmıştı ve saçları sıcak esintide serbestçe uçuşuyordu.

Sabetha ikinci akşamki 'randevularına' gelmemişti. Hatta o zamandan beri Locke'la neredeyse hiç konuşmamış, tüm dikkatini yanlarına aldıkları piyeslere vermiş ve delikanlıdan gelen her türlü muhabbet teşebbüsünü sopa hamlelerini karşılamadaki ustalığıyla savuşturmuştu.

Toplam altı arabalık kervan gitgide artan sabah sıcağında ağır ağır ilerlemeyi sürdürdü. Öğleyin karanlık bir tüneli andıran bir çalılığın içinden geçtiler. Geçici bir süreliğine boş kalmış bir ilmeğin meyus bir sarkaç misali yükseklerdeki kara dalların birinde sağa sola sallanması gözlerinden kaçmadı.

"Ne yalan söyleyeyim, ilk başta ilginç bulmadım değil," dedi Calo. "Ama artık buraların daha neşeli bir mesafe tabelasına ihtiyaç duyduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Eşkıyalar doğru düzgün yol tabelalarını yıkarlar," dedi Vireska, "ama ilmeklere dokunmaktan çekinirler. Birini akan suyun üstünde asmadığın vakit, huzursuz ruhunun halat tarafından hapsedildiği söylenir. Kendisine yeni bir kurban vermediğin takdirde ona dokunmak çok kötü şans getirir."

"Hımm," dedi Calo. "Bu beş para etmez yerde araba kervanlarına saldırmakla uğraşsaydım şansımın zaten gidebileceği kadar kötüye gittiğini düşünürdüm."

2

Geceyi geçirmek için Tresanconne köyünde mola verdiler. Yaklaşık iki yüz kişilik nüfusa sahip olan köy, bataklıklarla çevrili üç tepenin üstüne kurulmuştu ve sivri kütüklerden inşa edilmiş çitlerle korunuyordu. Vireska'ya göre buralarda tutunabilecek tek yerleşke türü buydu; haydutların ele geçiremeyeceği kadar büyük, fakat Camorrlu askerlerin 'yol bakım vergileri' için uğramaya zahmet etmeyeceği kadar uzak.

Köye kırsal bir huzurun hâkim olduğu söylenemezdi. Asık suratlı ve şüpheci köylülerin ilgisi yabancılardan ziyade o yabancıların getirdikleri mallardaydı. Yine de kervanlara tahsis ettikleri engebeli tepelik arazi, bakir doğanın ışıksız ve rutubetli topraklarında yolcuları bekleyen herhangi bir yataktan daha iyiydi.

Sırası gelen Locke arabanın altını süpürürken Jean da atlarla ilgilendi. Birbirlerinin yakınlığını gönülsüzce kabullenen Sanza ikizleri köyü incelemek üzere bir gezintiye çıktılar. Sabetha ise arabanın tepesinde kalarak eşyalarını korudu. Döşeklerini serecekleri alanın medeniyet adına utanç verici olmaması için sadece birkaç dakikaya ihtiyaç duyan Locke genç kızla büyük ölçüde yalnız kaldığını fark etti.

"Ben, ah, dün gece seninle konuşma şansı yakalayamadığım için üzgünüm," dedi.

"Ah? ikimiz için de gerçek bir kayıp oldu mu ki?"

"Söz verm- Şey, sanırım söz vermedin. Ama en azından düşüneceğini söylemiştin."

"Doğru, söz vermedim."

"Şey... kahretsin. Belli ki yine cinlerin tepende."

"Öyle mi?" Kızın sesinde bir tehdit vardı. "Demek cinlerim tepemde? Bu neden anormal bir şey olsun ki? Bir oğlan canı ne zaman isterse huysuzluk edebilir, fakat bir kız her emredildiğinde gökkuşağı sıçmayı reddediyor diye tüm dünya işi gücü bırakıp onun *cinlerini* konuşur."

“Ben sadece şey demek istemiştim, ıı, şey... neyse, boş ver. Lafın gelişi öyle söyledim. Bak, iki yabancıymışız gibi seninle konuşmak için taktikler geliştirmem sahiden de... çok garip!”

“Eğer cinlerim tepemdeyse,” dedi Sabetha, kısa süren düşünceli bir sessizliğin ardından, “yolculuk hemen hemen tahmin ettiğim gibi geliştiği içindir. Can sıkıntısı, bozuk yollar ve ısırıp duran haşereler.”

“Ah,” dedi Locke. “Peki ben can sıkıntısından mı, yoksa ısırıp duran böceklerden mi sayılıyorum?”

“İşin doğrusunu bilmesem,” dedi kız usulca, “at boku süpürücüsünün cezbedici davranmaya çalıştığına yemin edebilirdim.”

“Söz konusu sen olduğunda hep cezbedici davranmaya çalıştığımı varsayabilirsin,” dedi Locke, kendini cesur mu hissettiğinden, yoksa öyle olmaya mı zorladığından emin olamadan.

“Bak işte bu riskli bir çıkıştı.” Sabetha yana yuvarlanıp delikanlının yanına atladı. “Bu tür bir açık sözlülük mutlaka bir yanıt gerektirir, ama o yanıt ne olmalı? Seni bu şekilde konuşmaya cesaretlendirmeli miyim, yoksa ağzının payını mı vermeliyim?”

Sabetha ellerini beline dayayarak bir adım yaklaşınca Locke istemsizce geriye doğru eğildi ve son anda arabadan destek alarak muhtemelen Therin uygarlığı tarihindeki en kabaca şey olabilecek bir düşüşü engelledi.

“Oy hakkım var mı?” diye sordu çekinerek.

“Cesaretlendirme çıkmazsa ağzının payının verilmesini kabullenebilir misin?” Genç kız bir parmağını kaldırıp onun çenesine dokundu. Bu ne bir davet ne de bir retti. “Sanzalar şu aralar hepimizi deli ediyor olabilirler fakat onlar için en azından şu kadarını söyleyebilirim: girişimleri geri çevrildiğinde konuyu bir daha hiç açmadılar.”

“Yani Calo ile Galdo sana *asıldılar* mı?”

“Aynı anda değil elbette,” cevabını verdi kız. “Niye bu kadar şaşırdın? Küçük çetemizde orası burası düzgün çalışan ve

kanı kaynayan tek genç ahmağın sen olmadığını mutlaka fark etmişsindir."

"Evet ama onlar-"

"Onlara yönelik hislerimin kardeşçe sevgi ile azizlere yaraşır hoşgörü arasında bir yerde olduğunu anlıyorlar. Ve bazen etrafta kimsecikler yokken ağaçlara bile dayadıklarını düşünsem de isteklerime sonuna kadar saygı gösterdiler. Sen hüsranla onlar kadar iyi bir şekilde başa çıkabilir misin?"

"Eğer hüsrana uğrayacaksam," dedi Locke, kalbi gümbür gümbür atarken, "lafı daha fazla dolandırmayıp beni bir an önce hüsrana uğratmanı dilerdim."

"Oooo, nihayet biraz hışım gördük." Sabetha kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve delikanlıya biraz daha sokuldu. "Söylesene, benim *kızlardan* hoşlanmadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben-" Locke anlaşılır şekilde konuşma yeteneğini kaybetmeden önce tek bir hece sarf edebildiği için bile şanslıydı. *Yukarıdaki tanrılar aşkına...*

"Bunu hiç düşünmedin bile, değil mi?" diyen kızın sesi muzip bir fısıltıdan ibaretti.

"Şey, kahretsin... bu doğru mu... demek istiyorum ki sahiden de-"

"İstiridyeden mi yoksa sümüklüböcekten mi hoşlanıyorum? Senin konumundaki birinin kararsızlığa sürüklenmesi için ne kadar da sıkıntılı bir konu. Ah... Perelandro aşkına, idam edilmek üzereymişsin gibi bir halin var." Kız eğilerek onun sağ kulağına fısıldadı. "Hiç merak etme, sümüklüböceklerle aram çok iyidir."

"Ahhh," dedi Locke, ayaklarının tekrar yere bastığını hissederek. "Böyle bir kıyaslamadan hiç... hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Bundan daha iyi bir benzetme zor bulursun," dedi kız, belli belirsiz bir tebessümle. "Durumumuza da cuk oturdu."

"Artık benimle bir güzel kafa bulduğuna göre Calo ile Galdo'nun seçkin kulübüne mi katılıyorum?"

“Onlar hâlâ benim arkadaşım.” Sabetha hakikaten kırılmış gibiydi. “Onlar benim yeminli kardeşlerim. Bu hiç de küçümsenecek bir şey değil… özellikle de tarikatının sözüm ona bir rahibi için.”

“Sabetha, senden *çok* hoşlanıyorum. Bunu itiraf etmek ödümü patlatıyor, ama şu anda açık açık söylüyorum işte; tıpkı geçen gece senin de yaptığın gibi. Aradaki tek fark benim bunu üstünkörü bir şekilde söylememem. Senden… senden tanıştığımız ilk andan beri hoşlanıyorum, anladın mı? İdamları seyretmek için Gölgeler Tepesi’nden ayrıldığımız günkü o andan beri. Hatırlıyor musun?”

“Elbette,” diye fısıldadı genç kız. “Sokaklardan bir türlü çıkmak istemeyen o tuhaf çocuğu nasıl unutabilirim? Ne kadar da zavallıydın. İyi de o günlerde *beğenecek* ne vardı Locke? Toz toprak içinde, açlıktan nefesi kokan ufacık yaratıklardık. Daha altı yaşında bile değildin. Ne gibi bir his besleyebilirdin ki?”

“Bildiğim tek şey o hisleri beslediğimdi. Boğulduğunu duyduğumda birileri kalbimin üstüne basmış gibi oldum.”

“Bak buna üzüldüm. Ama öyle icap ediyordu.” Genç kız sözlerini sürdürmeden evvel uzun bir süre bakışlarını öteye çevirdi. “Bence geçmişimize şimdiki hislerinin ışığında bakıyorsun ve… gerçekleri değil de bir *hayali* görüyorsun.”

“Sabetha, ben öz babamı bile anımsamıyorum. Ve dikiş diktiği *tek* bir hatıra dışında annem de bir o kadar gizemli. Nerede doğduğumu, Yangınyeri vebasını, ondan nasıl sağ çıktığımı veya Hırsızbaşı beni şehir inzibatlarından satın almadan önce *ne yaptığımı* hatırlamıyorum!”

“Locke-”

“Beni dinle! Tüm bunlar uçup gitti! Ama orada olduğumu bilsen de bilmesen de seninle beraber geçirdiğimiz anlar hâlâ aklımda ve kor gibi için için yanıyorlar. Onlara dokunabiliyor, ısılarını hissedebiliyorum.”

“Jean’ın aşk romanlarını biraz fazla okumuşsun. Kıyaslama yapabilmek için bugüne kadar ne gibi bir kıstasın oldu ki Locke? Seninle bunca yıldır beraberiz. Neden bir tür saplantı

geliştirmiş olmayasın? Aramızdaki aşinalık düşünüldüğünde böyle bir şey tamamen normal-"

"Sen kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" Artık kızın oyununu oynayan Locke saldırıya geçerek bir adım öne çıktı. "Bu sözleri bana hitaben söylemiyor gibisin. *Kendini* bana içini dökmekten vazgeçirmeye çalışıyorsun! Neden-"

Locke'un sesi her kelimede daha da yükselmişti. Sabetha eliyle onun ağzını kapatarak delikanlıyı şaşırttı.

"Mahrem bir şeyi tüm kampa yönelik bir söyleve çeviriyorsun," dedi kusursuz bir Vadracayla.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Locke, aynı dilde. "Bak, bu kahrolası bir saplantı değil Sabetha. Ben sadece... Ah, keşke kendini *benim* gözlerimden görebilmeni sağlayabilseydim. Ayaklarının bir daha asla yere değmeyeceğini garanti ederim."

"Bak öyle bir büyünün faydalı kullanımları olurdu," dedi kız özlemle. "Tabii o tür bir şey yapabilseydin. Ve şu anda cazibene kapılmayı seçseydim."

"Eh, şimdi değilse bile-"

"Sana yönelik hislerimin karmaşık olduğunu söyledim. Zaten seninle ilgili her şey *karmaşık.* Bunu derken kafamın karıştığını, elimin ayağıma dolandığını veya, veya... korktuğumu kastetmiyorum. Kastettiğim hem *bizimle* hem de *etrafımızdakilerle* ilgili bu işi zorlaştıran, gerçek, elle tutulur şartlar olduğu. Karşımızda engeller var, anlasana."

"Öyleyse bana onlardan bahset. Ne yapabileceğimi söy-"

"Artık Vadraca mı konuşuyoruz?" diye sordu Calo arabanın tepesinden, Sabetha'nın az önce boşalttığı yere tüneyerek.

"Ah, Sanza, hay gözün çıksın," diye tısladı Sabetha. "Yüreğim ağzıma geldi."

"Övgü diye ben buna derim," dedi yuvarlanarak arabanın altından çıkan Galdo. "Seni hazırlıksız yakalamak hiç kolay değildir. Aklın bir karış-"

"-havada olmalı," diye tamamladı Calo.

“Siz ikiniz her zamanki ritminize geri mi döndünüz?” diye sordu Locke, asabice.

“Yok yahu,” cevabını verdi Galdo. “Sadece meraklandık.”

“Vadracan ne kadar iyi?” dedi Locke.

“Ben Vadraca iyi pek,” dedi Calo o dilde, her kelimeyi abartılı bir şekilde bozarak. “Akıllı Sanza ben ola ki hiç kusur yoktur mükemmel.”

“Ama sanırım siz ikiniz biraz paslanmışız,” dedi Galdo. “O yüzden kaçırdığımız kısımları bir zahmet tekrar edebilirseniz–”

“Kavrayışınızdaki boşluklara alışmaya bakın,” dedi Sabetha. “Çünkü geriye kalanlarımız çoktan öyle yaptık.”

“Köy ilginize layık değil miymiş?” diye sordu Locke, iç geçirerek.

“Tam tersine,” dedi Galdo. “Biraz para kazanmanın iyi olacağını düşündük. Bu kokuşmuş bayır hanzolarından bazıları burada taverna yerine geçen batakhanede kâğıt oynuyor.”

“Gözlerini kamaştırmak için biraz Camorr parıltısı yeter de artar bile,” dedi Calo, avucunda küçük bir taş belirip kaybolurken. “Sabaha kalmadan bu kahrolası yerin yarısının tapusuyla beraber buradan ayrılabiliriz.”

“Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum,” dedi Sabetha.

“Ne yapacaklar, savaş mı ilan edecekler?” diye sordu Galdo. “Bak, birkaç ay içinde geri gelir ve yüz kadar bataklık hödüğünün Beş Kule’yi yıkmış olduğunu öğrenirsek içten bir özür mektubu yazarız.”

“Zaten oyuna girebilmek için ihtiyacımız olan tek şey birkaç sikke,” dedi Calo, eşyalarının üstünü tekrar brandayla örterek. “Ondan sonra bağışta bulunmayı bırakıp onları kabul etmeye başlayacağız.”

“Bekleyin biraz,” dedi Locke. “Siz ikiniz ne zamandan beri suçlusunuz?”

“Sanırım...” Calo gözlerini kısıp kafasından hesaplıyormuş gibi yaptı. “Anamızın karnından çıkıp bacaklarının arasından yere çakılmamız arasındaki bir zamandan beri.”

“Hem de kafa üstü,” diye ekledi Galdo.

“*Sanzaların* doğma büyüme sahtekâr olduklarını biliyorum,” dedi Locke. “Ama *Asino* kardeşler birer kâğıt hilebazı değil, aktör.”

“Aktörlerin oyunlar arasında geçimlerini nasıl sağladıklarını bilir misin?” dedi Calo. “İnan bana, bazıları kâğıt hilebazının önde gidenidir. En iyi hilelerimden bazılarını onlardan-”

“Demek istediğim,” diye onun sözünü kesti Locke, “hepimiz *sadece ve sadece* aktör olmalıyız. Bir süredir bu konuya kafa yoruyorum. Yol boyunca ne bir fırsat vurgunu yapacağız ne de yankesicilik. Camorr’da olduğumuz kişiler ile Espara’da olacağımız kişiler arasına bir çizgi çekmemiz gerek. Eve döndüğümüzde bizi gerçek yaşantılarımıza kadar takip etmeyi düşünen biri olursa hiçbir şey bulamamalı. Ne bir ipucu ne de bir iz.”

“Bak bu fikir kulağa... mantıklı geliyor,” dedi Galdo.

“Ve işe buradan başlayacağız,” dedi Locke. “Yani akılda kalmamızı sağlayacak hiçbir şey yapmayacağız. Hanzo dostlarınızın sahiden de ceplerini boşaltmanıza izin vereceğini ve yarın bizi el sallayarak yolcu edeceklerini mi sanıyorsunuz? Birilerinin *canı* yanacak Sanzalar. Bu köydeki herkes peşinize düşecek ve kervan muhafızları sizi kurtarmayacak. Onlar her hafta bu güzergâhta gidip gelmek zorundalar. Buradaki insanlara ihtiyaçları var.”

“Doğru söylüyor,” dedi Calo. “Bunun aptalca bir plan olduğunu biliyordum, seni gidi beyinsiz keltoş.”

“Fikir *senden* çıktı, gözü doymaz bok perdahçısı!”

“Neyse, her halükârda vazgeçtik,” dedi Calo, Locke’a.

“Öyleyse neden akşam yemeğini hazırlamaya başlamıyorsunuz? Hatta daha da iyisi, madem köylülerin sırtından biraz para kazanmak istiyorsunuz bakın bakalım tuğla kadar sert olmayan bir et avlayabilecek misiniz?”

Sanzalar bu öneriyi hevesle karşıladı ve Tresanconne'un ana caddesi sayılan dolambaçlı patikada gözden kayboldular. Onlar gider gitmez Locke ile Sabetha tekrar birbirlerine baktı ve delikanlı genç kızın tavırlarında ani bir soğukluk tespit etti.

"İşte bu," dedi Sabetha, "az önce bahsettiğim engellerden biriydi,"

"Ne?"

"Gerçekten de fark etmedin mi?"

"*Neyi* fark etmedim mi? Anlamam gereken ne?"

"Bir düşün," dedi kız. Kollarını tekrar göğsünde kavuşturduysa da bu sefer omuzlarını öne çıkardı. Mesafeli, hasmane bir hareketti bu. "Ciddiyim. Sana bir dakika veriyorum. Biraz düşün,"

"*Neyi* düşüneceğim yahu?"

"Yıllar önce," dedi Sabetha, "küçük bir çetedeki yaşça en büyük çocuktum. Efendim beni dans ve adap eğitimi almam için uzaklara gönderdi. Geri geldiğimdeyse daha küçük bir çocuğun yerime geçmiş olduğunu gördüm,"

"Ama- Ben-"

"Bir zamanlar bana yeryüzündeki bir tanrıçaymışım gibi muamele eden Calo ile Galdo sadakatlerini bu yeni üyemize aktarmıştı. Bu çocuk zamanla kendisine üçüncü bir müttefik daha buldu, bir başka oğlan."

"Bu çok- Jean bir dost olarak sana gönülden bağlı."

"Ama *yakın* bir dost olarak değil," karşılığını verdi genç kız. "Sana olduğu kadar değil."

"Engel dediğin şey bu mu?" Locke karanlıktan ağır bir nesne fırlamış da alnının tam ortasına çarpmış gibi hissediyordu. "Jean'la aramdaki dostluk seni kıskandırıyor mu?"

"Dinleyiciliğin de en az gözlemciliğin kadar kötü," dedi Sabetha. "Benden gelen öneriler bir öneri muamelesi görürken senden gelenlerin kutsal bir düstur olarak

algılandığını hiç fark etmedin mi? O öneriler *tıpatıp aynı* olsa bile?"

"Bence büyük haksızlık ediyorsun," dedi Locke, zayıf bir edayla.

"Aynı şey daha az önce oldu! Sanzaları sağduyu gibi basit bir sebeple bile arsenik içmekten vazgeçiremem; fakat senden talimat almak için birbirleriyle yarışıyorlar. Bu *senin* çeten Locke. Geldiğin günden beri Zincir'in de izniyle öyle. O öldükten sonra *garrista* olmak için eğitilip yetiştirildin. Ve de... eh, bir rahip olmak için. Onun yerini almak için."

"Ama benim... benim ne öyle bir düşüncem ne de niyetim-"

"Tabii ki yoktu. Geldiğinden beri *hiçbir şeyi* sorgulamadın. Öncelikli bir konumun olduğunu farz ettin, ki böyle bir şeyi sorgusuz sualsiz kabullenmek kolaydır... tâ ki yerini başka birine sessiz sedasız bırakana dek. O andan sonra insan bu tür bir tecrübeyi asla unutamıyor."

"Ama- Ben de en az senin kadar ağır bir şekilde çalıştırılıp sınandım," dedi Locke, sesini yükseltmemeye gayret ederek. "Diğer herkes kadar! Bunun borcunu ödememin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyor musun?" Elini tuniğinin içine soktu ve küçük deri kesesinin içindeki köpekbalığı dişini çıkardı. "Yukarıdaki tanrılar aşkına, bu kahrolası şeye saçtığım parayla şehirde bir ev ve bir fayton satın alabilirdim. Ayrıca yaptığım çıraklıklar-"

"Ben *eğitiminden* bahsetmiyorum Locke. Zincir'in hepimize neler yaptığını iyi biliyorum. Ben her şeyi hakkınmış, doğal ve üzerinde düşünmeye bile değmezmiş gibi kabullenmenden bahsediyorum. Eh, seni temin ederim ki erkeklerle dolu bir evdeki tek kadının düşünmek için bol bol sebebi oluyor."

"Bu benim için tam bir sürpriz oldu," dedi Locke.

"Biliyorum," dedi kız usulca. "Sorunumuz da bu zaten."

Sabetha bakışlarını göğe kaldırıp alçak bir bulut perdesinin arkasından yükselmekte olan aylardan birine baktı. Locke'un ona nasıl tepki vereceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Bir haftamız kaldı," dedi kız nihayet. "Daha önce saydığım zevklerle dolu dolu geçecek uzun, yavaş bir hafta. Espara'ya

vardığımızda yorgun, hâlsiz, kirli ve sivrisinek ısırıkları yüzünden yarı yarıya ölmüş olacağız. Seninle... seninle tekrar konuşmak isterim Locke. Fakat bu şartlar altında günbegün ümitli bir beklentiye kapılmam mümkün değil. Bir müddet boyunca ikimiz de en iyi ruh hâlimizde olmayacağız."

"Ve böyle bir sohbet en iyi ruh hâlimizde olmamızı gerektirir," dedi Locke, gönülsüzce.

"Ben öyle olduğunu düşünüyorum. O yüzden yolculuk boyunca işleri olduğundan daha karmaşık bir hâle sokmayalım, tamam mı? Sonraki bir tarihe kadar bakışlarımızı önümüzde, kıçlarımızı koltuklarımızda ve tüm bu... konuları aklımızın bir köşesinde tutalım, ne dersin?"

"Önüme bu kadar çok şey yığman, sonra da susup oturmamızı istemen adil mi sence?"

"Kesinlikle değil," dedi kız. "Ama gerekli."

"Eh, peki öyleyse. Başka hiçbir işe yaramasa bile en azından senin için bir açıklama düşünecek bol bol zamanım-"

"Açıklama mı? Senden istediğimin bir tür *savunma* olduğunu mu zannediyorsun? Sana zaten bir açıklama getirdiğimi göremiyor olamazsın. Bundan sonra-"

"Evet, bundan sonra ne?"

"Söylemeyeceğim. Sanırım *senin* bana söylemeni istiyorum."

"Tek yapman gereken-"

"Hayır," dedi kız, sertçe. "Sana bundan sonra neler olacağını bulman için gereken her şeyi söyledim. Kelimelerim senin için sahiden de kor gibi yanan kömür parçalarıysa Locke, bırak bunlar da biraz yansın. Onları eşele ve Espara'ya ulaştıktan bir süre sonra bana bir cevapla gel. *İyi* bir cevapla elbette."

Bir zamanlar Therim Pel'in yalnızca bir basamak aşağısındaki bir prestij merkezi olan Espara, tıpkı bazı insanların dinçliklerini ve hırslarını artık içine girilemeyen bir kıyafet misali çıkarıp atarak orta yaşın rehavetine kapılması gibi imparatorluk yıllarındaki hâlini geride bırakmıştı.

Locke şehri ilk kez yolculuklarının onuncu gününün öğle vaktinden hemen sonra, kervan harabelerle bezeli iki tepenin arasındaki bir virajı alıp tarım arazilerinin o tanıdık ve intizamsız yeşil-kahverengi sarmallarına girdiğinde gördü. Güney ufkundaki gri renkli, kıvrık duman lekelerinin altında kulelerin silik siluetleri yükseliyordu.

"Espara," dedi Anatoly Vireska. "Tam da bıraktığım yerde. Dinlenmek için başka mola vermeyeceğiz gençler. Bugün güneş batmadan önce kentte aktör dostlarınızı arıyor olacaksınız."

"Bravo kervancıbaşı," dedi dizginlerin başındaki Locke, Jean arabanın arkasındaki brandanın altında hafifçe horlarken. "Yolculuğumuzun turistik bir gezi olduğunu söyleyemem ama bizi buraya kadar kazasız belasız getirmeyi başardın."

"Eşkıya mahsulü kıt olduğunda yolculuk dinlendirici bir yürüyüşten farksızdır. Eh, artık at arabalarından sakınmaya, duman solumaya ve uyuduğunuz yataklar için kira ödemeye kaldığınız yerden devam edebileceksiniz, ha?"

"Tanrılara şükür ki öyle," dedi Locke.

"Şehirlilerden daha garip bir yaratık zor bulunur," dedi Vireska, dostane bir edayla başını iki yana sallayarak. Sonra da diğer arabaları ziyaret etmek için oradan ayrıldı.

Üç aşağı beş yukarı Sabetha'nın tahmin ettiği gibi ağrılı, pasaklı ve süzgün bir vaziyetteki Centilmen Piçler'in tamamı o sabah taban tepmekten vazgeçmişti. Calo ile Galdo birbirlerine yaslanarak manzaranın yürüyüş temposunda geçip gitmesini seyrediyorlardı. Sabetha ise Camorr'dan ayrılmadan evvel yanlarına aldıkları *Hırsızlar Cumhuriyetinin* kopyasına kaptırmıştı kendini.

"Piyes güzel mi bari?" diye sordu Galdo.

“Sanırım,” dedi Sabetha. “Gerçi son perde bu kitapçıktan kopartılmış ve sayfaların yarısında repliklerden bazılarını kapatan lekeler var. Karakterlerin her sahneyi birbirlerine fincanlar dolusu kahve atarak sonlandırdıkları gibi bir görüntü canlanıp duruyor zihnimde.”

“Öyleyse bu piyes tam bana göre,” dedi Calo.

“Düzgün bir rol var mı?” diye sordu Galdo.

“Hepsi düzgün,” cevabını verdi Sabetha. “Hatta düzgünden de öte. Bence çok romantikler. Biz de bu piyeslerdeki kahramanlar gibi bir isim seçmeliyiz. Tüm o meşhur haydutlar, büyücüler ve imparatorlar gibi.”

“Bir imparatorun adını taşımak çoğu kimsenin umurunda bile olmaz,” diye belirtti Galdo. “İnsanların asıl istedikleri zenginlik ve güçtür.”

“Demek istediğim,” diye devam etti Sabetha, “sahte isimlerimizi eski öykülerdeki gibi seçmeliyiz. *On Dürüst Dönek*‘teki gibi büyük ve görkemli unvanlar, anlarsınız ya? Düzenbazlar Dükü Kızıl Jessa. Gölgeler Kraliçesi Amadine.”

“Bence Verena Gallante iyi bir sahte isim,” dedi Locke.

“Hayır; *büyük, önemli* ve sıradışı olmalı. Yüzüne karşı söylenmemeli. İnanılmaz bir şey gerçekleştiğinde insanların aralarında fısıldaştıkları türden bir isim. ‘Ah, tanrılar aşkına, bu sadece Düzenbazlar Dükü’nün başının altından çıkmış olabilir!’ gibisinden.”

“Aman tanrım,” dedi Galdo, derin ve dramatik bir sesle. “Bu ışıl ışıl kahverengi pırlanta ancak tek bir kişiden çıkmış olabilir. Bu kesinkes Gece Yarısı Sıçıcısı Çömelen Calo’nun eseri!”

“Siz ikinizde hayal gücü kıtlığı var,” dedi Sabetha.

“Hiç de bile,” diye laf yetiştirdi Galdo. “Bir girişim ne kadar adiceyse yaratıcılık yeteneğimizin ateşi de o kadar sıcak yanar.”

“Yoksa can sıkıntısından biraz bunaldın mı Sabetha?” diye sordu Locke, günler süren iç karartıcı suskunluktan sonra kızın sesindeki enerjiden gizlice haz alarak.

"Belki bunalmışımdır. Bir haftadır bu arabaya hapsolmuş hâlde Sanzaların osuruklarını sayıyorum. Belki de biraz hayal kurma vaktim gelmiştir. Demek istediğim, sen daha hayattayken hakkında büyük bir efsanenin yayılması, sen bir tavernada otururken çevrendeki insanların aralarına karıştığını bile bilmeden senden bahsetmesi harika olmaz mıydı?"

"Canım ne zaman isterse bir tavernada oturup görmezden gelinebilirim," diye söylendi Calo.

"Günün birinde İlikler Krallığı'nı görmek istiyorum," dedi Sabetha. "Vurgun yapa yapa şehirden şehre gezmek... Koluna girdiğim soyluların ceplerini boşaltacak, akıllarını başlarından alacağım. Bir doğal afet gibi anılacağım. Öyle ki soyduğum insanlar ortak ızdıraplarına zarif bir sıfat koyacaklar. 'Bunu yapan *oydu*... bunu *Gül* yaptı.'"

Sabetha bulduğu ismi tadını çıkara çıkara dilinde döndürdü.

"*İliklerin Gülü* diyecekler. 'İliklerin Gülü beni mahvetti!' Ve onlar saçlarını yola yola her şeyi eşlerine ve bankerlerine açıklarken ben bir sonraki şehre geçeceğim."

"Yani hepimizin aptalca lakaplara mı ihtiyacı olacak?" dedi Calo. "Öyleyse biz... Kuzeyin Çalılıkları olabiliriz."

"Veya Vintila'nın Otları," dedi Galdo.

"Ve eğer sen bir gülsen," dedi Calo, "Locke'un da ona benzer bir şey olması gerekecek."

"Bir lale olabilir," dedi Galdo. "Küçücük, narin bir lâle."

"Hayır. Eğer Sabetha bir gülse Locke da onun dikeni olur." Calo parmaklarını şıklattı. "*Camorr*'un Belası!* Bak bu kulağa çok hoş geliyor!"

*** İngilizcede "thorn" kelimesi hem "diken" hem de "bela" anlamına gelmektedir. Serinin önceki kitaplarında "bela" daha uygun olduğu için "Thorn of Camorr" lâkabı "Camorr'un Belası" olarak çevrilmiştir -*çn***

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey," dedi Locke.

"Eve döner dönmez işe koyulabiliriz," dedi Calo. "Kılık değiştirip meyhanelerde dedikodular yayar, sağda solda

hikâyeler anlatırız. Bize bir ay verirsen herkes Camorr'un Belası'ndan bahsetmeye başlar. Hiçbir bok bilmeyenler bile başkalarından geri kalmamak için yalanlar atıp dururlar."

"Eğer öyle bir şey yaparsanız," dedi Locke, "tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki ikinizi de gebertirim."

4

Akşamüstü dörtten hemen sonra, kapanan gökyüzünden belli belirsiz bir yağmur çiselerken arabaları Espara'nın doğu tarafındaki Jalaan Nehri Kapısı'nın taş kemerinden geçti. Dizginleri yine eline almış olan Jean atlarını pelerin giyen, silahlı bir adam timinin önünde durdurdu.

"Ne haber Vireska?" dedi grubun bariz lideri. O cüsseli fakat zarif tiplerden biri olan adam, dilim dilim doğranmaya uygun bir göbeğe sahip olmasına rağmen saray danslarına iştirak edebilirmiş gibi bir izlenim veriyordu. "Geliş gidişlerine bakarak bir su saati ayarlayabiliriz. Sıkıcı bir yolculuk muydu?"

"Tam da olması gerektiği gibiydi," dedi kervancıbaşı, inzibatla el sıkışırken. İriyarı adamın derhal cebine indirdiği bahşiş cömertçeydi; Vireska bunun gerekliğini daha Camorr'dayken anlatmış ve her bir araba sahibinden eşit bir pay toplamıştı. "Arabaları ararken uyuşturuculara ve gizli silahlara bilhassa nazik davranın, tamam mı inzibat çavuşu?"

"Bu sefer seni on saatten fazla bekletmeyeceğimize söz veririm," diye güldü koca Esparalı. Adamları şehrin gümrük yasalarını uygulamaktan ziyade kendilerini seyrediyor olabilecek kişilerin gözünü boyamak için arabaları son derece üstünkörü bir incelemeden geçirdiler.

"Hoş geldiniz," dedi inzibatlardan biri, yeniden daha mütevazı giysilerini kuşanmış olan Sabetha'ya. "Espara'ya ilk gelişiniz mi?"

"Aslına bakarsanız evet," dedi kız.

“Aradığınız bir şey varsa bulmanıza yardım edebilir miyiz?” dedi iriyarı inzibat çavuşu, adamının yanına gelerek.

“Ah, ne kadar naziksiniz,” dedi Sabetha, bir genç kızın civelekliğiyle. Locke kıs kıs gülmemek için dilini ısırdı. “Jasmer Moncraine adlı bir adamı arıyoruz. Moncraine Tiyatrosu’nun sahibini.”

“Neden?” diye sordu inzibat çavuşu. “Alacaklı mısınız?”

Arkasındaki adamların hepsi de kahkahalara boğuldu.

“Ah, hayır,” dedi kız. “Bizler Camorrlu oyuncularız. Kumpanyasına katılmaya geldik.”

“Camorr’da tiyatro oynanır mı ki bayan?” dedi inzibatlardan biri. “Siz Camorrluların, ne bileyim, kadınları ısırarak ikiye bölen köpekbalıklarına falan düşkün olduğunuzu sanırdım.”

“Bak öyle bir şeyi görmek isterdim,” diye mırıldandı başka bir inzibat.

“Geldiğimiz yerde bahsettiğiniz türde eğlencelerden *fazlasıyla* var,” dedi Sabetha. “Aslına bakarsanız ekip olarak zamanımızın çoğunu memleketimizde değil de turnede geçiririz. Yaz boyunca Moncraine’in yanında çalışacağız.”

“Eh,” dedi inzibat çavuşu, “madem öyle, iyi şanslar. Moncraine Tiyatrosu oyuncularından bazılarını, III, avlusundaki zeytin ağacının kökünden söküldüğü o yer neresiydi?”

“Gloriano’nun Odaları,” dedi başka bir inzibat.

“Hah, hah. Onları Gloriano’nun orada bulabilirsiniz,” dedi çavuş. “Venaportha Tapınağı’na kadar bu caddeden dümdüz gidin, orayı geçince de sola dönün, anladınız mı? Nehrin karşısına geçtiğinizde Avuntu Tepesi dediğimiz bir yere geleceksiniz. Gloriano’nun Odaları hemen sağınızda olacak. Üç tarafınızda mezar taşları görürseniz fazla ileri gitmişsiniz demektir.”

“Size borçluyuz,” dedi Locke, olayların genel gidişatı gereği bunun tümüyle doğru çıkamayabileceğine yönelik hafif bir önseziye kapılarak.

Vireska'nın kervanıyla yollarını ayırdılar ve inzibat çavuşunun tarifine uygun olarak Espara'nın içlerine doğru ilerlediler. Kendilerini yüksek taş duvarların, yağmurda ıslanmış dumanın, çöp dolu ara sokakların ve bulvarlardaki kuru yerlerde omuz omuza istiflenmiş insanların tanıdık dünyasında bulduklarından beri gruptaki herkesin gözle görülür ölçüde neşelendiği Locke'un dikkatinden kaçmadı.

"Bataklık canavarlarını uzak tutmak için etrafına kahrolası bir hendekli duvarın inşa edilmediği, doğru düzgün bir tavernada doğru düzgün bir bira içmek için neler vermezdim," dedi Galdo özlemle.

"Sanırım Avuntu Tepesi'ne geldik," dedi Jean, araba tekerleklerinin her dönüşünde refahtan biraz daha uzaklaşan bir mahalleye girdikleri sırada. Etraflarındaki binalar gitgide alçaldı, pencereler kirlendi ve ışıklar azaldı. "Bakın, işte bir mezarlık. Gloriano'nun mekânı yakınlarda olmalı."

Orayı bir bloktan daha kısa bir mesafede buldular. Vardıkları yer civardaki en iyi ışıklandırılmış yapı olmasına rağmen duvarların ve çatının durumunu açığa vurduğu için belki de bu kadar aydınlık akıl karı değildi. Fenerlerinin puslu parıltısının ardında sırılsıklam gözüken bir çift şehir inzibatı hanın avlusuna çıkan dönemeçte bekliyor ve Centilmen Piçler'in arabasının yolunu kesiyordu.

"Bir sorun mu var İnzibat?" diye seslendi Jean.

"Bu tarafa sapmayı gerçekten de istemiyorsunuz, değil mi?" diye temkinli bir sesle sordu adamlardan biri. Kendisiyle dalga geçildiğinden şüphelenirmiş gibi bir hali vardı.

"Sanırım istiyoruz," dedi Jean.

"İyi de bu yol Gloriano'nun hanının avlusuna çıkar," dedi inzibat, daha da temkinli bir üslupla.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bir şey mi teslim edeceksiniz?"

"Sadece kendimizi," dedi Jean.

"Yukarıdaki tanrılar aşkına, sen ciddisin. Sesini duymasaydım bile buralı olmadığını tahmin edebilirdim." İki

silah arkadaşı abartılı bir nezaketle yoldan çekildi ve başlarını iki yana sallayarak yürüyüp gittiler.

Jean arabayı brandadan çok deliğe sahip, eğimli bir tentenin altına soktu. Hemen yanlarında içinde tek bir at barındıran, karanlık bir ahır mevcuttu ve hayvancağız onlara kurtarılmayı umarmış gibi bakıyordu. Locke bağrışları ilk kez o zaman işitti.

"Bu gürültü de ne?" diye sordu Sabetha.

Gürültü, Locke'un aşina olduğu türden bir ses değildi. Yumruklaşma, hırsızlık, cinayet, aile içi şiddet... bunların hepsi de tanıdık ritimlere ve notalara, genç adamın bir saniyede tanımlayabileceği seslere sahipti. Fakat bu seferki daha garipti ve binanın sağ köşesinin hemen arkasından geliyor gibiydi.

"Jean, Sabetha, ses çıkarmadan benimle gelin," dedi. "Sanzalar, atların başında bekleyin. Azıcık akılları varsa kaçmaya kalkışabilirler."

Ancak çizmeleri çamura bastıktan sonra tam da Sabetha'nın yakındığı gibi davrandığını, tereddüt etmeksizin liderliğe soyunduğunu fark etti. Ama kahretsin ki şimdi hayatını bir büyütecin altına sokmanın değil, bir cinayete kurban gitmeyeceklerinden emin olmanın zamanıydı.

"Kemiklerini tek tek kıracağım!" diye bağırdı adamın biri derin ve dikkat çekici bir sesle, "ve çığlıklarını kaliteli bir şarap gibi içip, o ödlek boğazından azalarak... çıkan... her iniltide mutluluğuma mutluluk katacağım!"

"Hassiktir," dedi Locke. "Hayır, bekleyin. Bu... bu bir piyes."

"Amor Peth'in Son Prensi Catalinus," diye fısıldadı Jean.

Locke, Jean ve Sabetha birbirlerinden ayrılmadan köşeyi dikkatle döndüler ve kendilerini bir avluda buldular. Hanın çift katlı üç kanadının arasında kalan avlunun tam ortasında yerden sökülmüş bir şeyin geride bıraktığı kocaman, çirkin bir çukur vardı.

Işığın dışında oturan bir adam ile bir kadın, çamurlu çukurun kıyısında her iki elinde birer şişeyle dikilen üçüncü bir kişiyi seyrediyorlardı. Bahsi geçen kişi hem cüssesiyle hem

de göbeğiyle Peder Zincir'i bile gölgede bırakan, koskoca bir adamdı ve yağmurda ıslanmış ak saçları kırışık yüzünün etrafına yapışmıştı. Üstünde gri renkli, bol bir cüppeden başka bir şey yoktu.

"Kemiklerini öğüterek *toz* haline getireceğim!" diye bağırdı adam, ışıltılı gözleriyle üç Centilmen Piçi oldukları yere mıhlayarak. "Ve o tozla kaldırım taşları için çimento yapacağım. Gelecek yüzyıl boyunca yabancı tekerleklerin ağırlığı ve yabancı çizmelerin adımları altında rahat yüzü görmeyeceksin! Sarhoşlar üstünde ihtiyaç giderecekler ve bunu düşündükçe kahkahalarla güleceğim Catalinus! Ölene kadar güleceğim ve öldüğümde senden intikamımı aldığım için gözüm açık gitmeyeceğim!"

Adam ya bilinçli ya da rastgele bir şekilde kollarını kaldırdı ve şişeleri hâlâ elinde tuttuğunu fark edince onları kafasına dikti.

"Affedersiniz," dedi Locke. Tepelerinde gök gürledi, yağmur giderek şiddetleniyordu. "Biz, ah, Moncraine Tiyatrosu'nu arıyoruz."

"Moncraine!" diye bağırdı ak saçlı adam, şişelerinden birini düşürüp çukurun kenarında dengesini korumak için kollarını savurarak. "Moncraine!"

"Jasmer Moncraine siz misiniz?" dedi Jean.

"Ben, Jasmer Moncraine ha?" Adam aşağı yukarı kalça derinliğindeki çukurun içine atlayarak etrafa koyu renkli sular sıçrattı. Sonra da çukurun öteki tarafından yukarı tırmanıp belden aşağısı çamura bulanmış vaziyette üzerlerine yürüdü. "Ben Sylvanus Olivios Andrassus'um. Bin kilometre dâhilinde son bin yılın en büyük aktörüyüm! Jasmer Moncraine... en iyi gününde... benim sidiğimin... BİR DAMLASI BİLE OLAMAZ!"

Sylvanus Olivios Andrassus ayaklarını sürüyerek ilerledi ve boştaki elini Jean'ın omzuna koydu. "Aptal çocuk," dedi. "Kefaret Günü'ne kadar... bana beş krona... borç vermen lazım. Ah, tanrılar aşkına..."

Adam bir dizinin üstüne çöküp kustu. Jean'ın refleksleri pabuçlarından biri hariç her şeyi kurtaracak kadar hızlıydı.

"Hay lanet olsun!" dedi Jean.

"Ah, seni temin ederim ki lanet olacağı kadar oldu," dedi Sylvanus. Birkaç kez ayağa kalkmaya çalıştı, ardından elinde kalan şişeyi bir kez daha fark etti ve içindeki sıvıyı hâlinden hoşnut bir şekilde içmeye koyuldu.

"Bunun için üzgünüz," dedi az önce Sylvanus'u seyreden kadın, gölgelerin arasından çıkarak. Uzun boylu, koyu tenli biriydi ve saçlarını bir şalla örtmüştü. Yanındaki diğer seyirciyse Centilmen Piçler'den sadece birkaç yaş büyük olan, sıska bir Therin delikanlısıydı. "Sylvanus kendini küçük düşürme sanatında nadir bir yeteneğe sahiptir."

"Siz Moncraine Tiyatrosu musunuz?" diye sordu Locke.

"Kim bilmek istiyor?" dedi kadın, çekinerek.

"Ben Lucaza de Barra," dedi Locke. "Bu kuzenim Jovanno de Barra. Bu da dostumuz Verena Gallante." Açıklaması bir tepki doğurmayınca genzini temizledi. "Bizler Moncraine'in yeni oyuncularıyız. Camorr'dan geliyoruz."

"Ah, yukarıdaki merhametli tanrılar aşkına," dedi kadın. "Demek gerçeksiniz."

"Evet," dedi Locke. "Ayrıca, şey, ıslak ve şaşkınız."

"Sandık ki- Şey, bakın, sizin *varolduğunuza* inanmıyorduk. Moncraine'in sizi uydurduğunu sandık!"

"Buraya arabayla gelmemiz on günü buldu," dedi Jean. "Hiç kimsenin bizi uydurmadığına dair sizi temin ederim."

"Adım Jenora," dedi kadın. "Bu da Alondo-"

"Alondo Razi," diye tamamladı genç adam. "Daha kalabalık olmanız gerekmiyor muydu?"

"Asino kardeşler hanın öteki tarafında arabamıza bekçilik ediyorlar," dedi Locke. "Eh, gördüğünüz gibi etten kemikteniz. Sanırım bir sonraki soru şu: Jasmer Moncraine diye biri var mı?"

“Moncraine,” diye homurdandı Sylvanus. “Güneşin alnında kalsa... ona gölge sağlamak için kafasına bile sıçmam.”

“Sylvanus’un şu anda... şey... ayıklığa sırt çevirmesinin sebebi Moncraine,” dedi Jenora.

“Moncraine, Ağlayan Kule’de,” diye ekledi Alondo.

“O da ne?” diye sordu Jean.

“Espara’daki en güvenli hapishane. Kapısında şehir inzibatları değil, Kontes’in Süvarileri bekler.”

“Of, hay ben böyle işin içine edeyim,” dedi Locke. “Borçları yüzünden daha şimdiden tutuklandı mı yani?”

“Borçları mı?” dedi Jenora. “Hayır, tüm o rezalet için hapse atılma şansını henüz yakalayamadı. Bu sabah adı sanı belirsiz bir lord bozuntusunun çenesine yumruk attı. Soylu kanı taşıyan birine saldırıdan tutuklu.”

Altıncı Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: MEKÂN DEĞİŞİKLİĞİ

1

"Dördüncüoğul Vidalos," dedi Josten. "Keşke ebeveynlerin üçüncüde dursalarmış! Kaç geceyi barıma yaslanarak geçirdin, ha? Kaç defa yağmurlu havalarda seni içeri davet edip bir kadeh içki ikram ettim? Seni gidi ikiyüzlü-"

"Tanrılar aşkına," dedi Vidalos. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Ben sadece görevimi yapıyorum!"

"Konseil'in yarısının ve tüm Derin Kökler üyelerinin gözü önünde-"

"Josten," dedi Locke, hancı ile Vidalos'un arasına girerek. "Gel önce bir konuşalım. Ulak, nasılsın? Adım Lazari. Bir danışmanım.

"Kimin danışmanı?"

"Herkesin. Lashainli bir avukatım ve geniş bir kapsamda görevlendirildim. Seçeneklerini değerlendirmek için Efendi Josten'la bir dakika baş başa görüşmem gerekiyor."

"Herhangi bir seçeneği olduğunu sanmıyorum," dedi Vidalos.

"Birkaç dakika düşünmemize engel olmak için herhangi bir emir aldın mı?" diye sordu Locke.

"Tabii ki hayır."

"Öyleyse verilmeyen emirleri uygulamazsan çok sevinirim." Locke kararlı bir edayla kolunu Josten'ın omuzlarına attı, öfkeli hancının ulağa arkasını dönmesini sağladı ve fısıldadı.

‘Josten, bir sorum var. Harcını ödediğinden kesinlikle emin misin?”

“Evraklarımın arasında imzalı bir makbuz var. Hemen gidip onu getirebilir ve o mavi pezevengin kıçına sokabilirim! Bu geceye kadar piç kurusuna yakın bir dost gözüyle bakardım, yemin ederim. Kırk yıl düşünsem-”

“Düşünme,” dedi Locke. “Bunu senin yerine yapmam için bana para ödüyorlar. Ulak Vidalos düşmanın değil. Asıl düşmanın ona bu işi veren ve *her nedense* bu akşamın on buçuğunda acilen iletilmesi gereken bir mahkeme tebliğini eline tutuşturan kişi. Anlıyor musun?”

“Ah,” dedi Josten. *“Ahhhhh.”*

“Çizmeleri kaldırama basan bu zavallı pezevengin üstüne varmamalıyız,” dedi Locke. “Sorunumuzun kaynağı daha yüksek bir makam. Nikoros, buraya gel! Bu mühre ve imzaya bir bak bakalım.”

“Kabiliyetli Peralis,” dedi Nikoros. Alnından aşağı ışıltılı çizgiler hâlinde ter akıyordu. “Yargıçlar Sarayı, ikinci kâtip. O kadının adını duymuşluğum var.”

“Bunu gerçek bir yargıca imzalatması gerekmiyor mu?” diye sordu Locke.

“Hayır,” dedi Nikoros. “yargıçlar sadece, şey, tevkifleri imzalarlar.”

“Ama bu kıçımıza batan bir dikenden fazlası değil,” dedi Locke. “Bahsettiğin kadın Kara Zambak’tan mı? Veya amirleri?”

“Listelerime göre değil,” dedi Nikoros. “Adliye sarayındaki çoğu kişi her iki partiye de yanaşmaktan kaçınır.”

“Eh, birileri ona bir kıyak yaptırtmış.” Locke ansızın davetteki çakırkeyif güruhun büyük bir kısmının dikkatinin üzerlerine yöneltilmiş olduğunu fark etti. İnsanlar tek bir tedirgin memurun sözüyle dağ gibi kaliteli içkinin ellerinden alınıp alınmayacağını yakından izliyorlardı. “Konseil vekilleri Vidalos’a çekip gitmesini emredemezler herhâlde, değil mi?”

“Yargıçlar, ah, Konseil’le aynı seviyededirler,” dedi Nikoros. “Ulakları başka k-kimseden emir almaz.”

“Eh, meselenin büyümesine göz yumarsam sarhoş dostlarımız bu zavallı hergeleyi tavan kirişlerine asacaklar.” Locke kocaman bir sırıtışla tekrar Ulak Vidalos’a doğru döndü. “Her şey tamamen usulüne uygun görünüyor!”

“Bu bana hiç haz vermiyor,” dedi Vidalos.

“Mutlu olursun sanıyordum,” dedi Locke. “Ne de olsa daveti sonlandırman için hiçbir sebep yok.”

“Tebliği vermeme müteakip,” dedi Vidalos, “oradaki talimatları uygulamak zorunda olduğumu üzülerek bildiririm. Efendi Josten’ın bu hadiseyi sonlandırdığını ve kapılarını yeni müşterilere kapattığını gözlemlemeye mecburum.”

“Kusura bakma ama öyle bir şey yapma iznin yok,” diye belirtti Locke. “Öyle bir şey *yersiz ticari kısıtlama* olur ve Karthain Mukavelenamelerine göre yasaktır. Tebliği her kim imzaladıysa Josten’ın yasalar gereği bu suçlamaları bir yargıç önünde tasdik etme hakkının bulunduğunu biliyor olmalı.”

“Ama-”

“Ticari faaliyet ancak ondan sonra sekteye uğratılabilir!” diye sözlerini sürdürdü Locke. “Bak, bu ben diyeyim on beş, sen de yirmi yıl evvel ticaret yasalarında yapılan o değişikliklerle ilgili nispeten temel bir mevzuu.”

“Ben… sahi mi?” Vidalos’un suratı erik tonunu biraz kaybetti. “Emin misiniz? Konuya bütünüyle aşina olduğumu söyleyemem. Üstelik benzer pek çok tebliğ-”

“Mesleğimi Karthain’de icra edebilecek tüm yetkiye sahibim. Suçlamalar usulüne uygun şekilde tasdik edilmeksizin cezai müeyyide uygulaman seni taksirli duruma düşürür. Öyle bir suçun cezası da… eh, orasını iyi bilirsin elbette. İstersen üzerinde hiç durmayalım.”

“Şey…” dedi Vidalos. “Şey, elbette.”

“Sonuç itibariyle tebliğini şehrin en güvenilir şahitleri önünde sundun. Ben de tebliği Josten adına teslim alıyor ve

suçlamalara yönelik olarak bir yargıcın tasdikini resmen talep ediyorum. Öyle bir şey en azından yarın sabahtan önce gerçekleşemeyeceği için de davetin kaldığı yerden devam etmesi gerekir."

"Hah, aldın mı cevabını!" diye bağırdı biri kalabalığın arasından. "Yürü de ense tıraşını görelim ulak bozuntusu!"

"Duymamış olayım!" diye seslendi Locke. "Ne ayıp! Bu adam müessesenin iyi bir dostu. Ona bu tebliği isteği dışında sunmak gibi feci bir görev verildi. Peki yan çizdi mi? Hayır! Vazifesinden şaşmayarak aslanın inine girdi!"

"Ona kulak verin!" diye haykırdı Birincioğul Epitalus. Sebebi ister Vidalos'u boş yere düşman etmenin aptallığını fark etmesi, ister kalabalık içindeyken en yüksek sesin kendisinden çıkmasını istemesi olsun Locke yaşlı adama minnet duydu. "Karthain bu kadar dürüst ve korkusuz bir hizmetkâra sahip olduğu için gurur duymalıdır!"

İnsanlar hemen Epitalus'un izinden gittiler. Daha yeni başlamış yuhalamaların yerini gitgide artan bir alkış tufanı aldı.

"Sarf ettiğim sert sözler için pişmanım," dedi Hamarat Josten. Locke onu dirseğiyle hafifçe dürtükleyince yapılan imayı anladı ve Vidalos'a yaklaştı: "Beni affet ve bizimle beraber bir kadeh bir şeyler iç."

"Ah, ama..." Vidalos'un aynı anda hoşnut, rahatlamış ve utanmış gibi bir hali vardı. "Hâlâ görev başındayım."

"Tabii ki değilsin," dedi Josten. "Tebliğ sunuldu. O yüzden görevin bitti."

"Eh, madem öyle diyorsun-"

Josten ile çok sayıda yardakçı derhâl ulağın etrafında toplandılar ve onu alkol stokuna doğru sürüklediler.

"Ah, tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Nikoros. "Karthain yasaları hakkında bu kadar bilgi sahibini olduğunu bilmiyordum Lazari."

"Bilgi sahibi falan değilim," dedi Locke. "Gökyüzü tepemize çöktüğünde yalanların altına sığınırım. Yarın birileri vaziyeti

çakar."

"Yani öyle bir yasa yok mu?"

"Söylediklerim üç çüklü bir adam kadar sahteydi."

"Sahi mi? Vay canına! Kulağa öyle m-mantıklı geliyordu ki. Ama bir adliye memuruna yalan söylemenin cezası-"

"Sen onu dert etme. Başım sıkışırsa asla başarısız olmayan evrensel özrü dilerim."

"A-asla başarısız olmayan evrensel özür ne ki?"

"'Yanlış bilgilendirilmişim, hatamdan dolayı derin bir pişmanlık duyuyorum, şu kocaman para kesesini alıp bir yerine sok." Ama büyük ihtimalle iş oraya varmaz. Yarın ilk iş olarak şu Kabiliyetli Peralis'e ulaşmamız lazım. Josten'ın evrakları sihirli bir şekilde bir yerlerden çıkarsa olay daha fazla büyümeden kapanır."

"Peki ya Peralis bizimle işbirliğine yanaşmazsa?" diye sordu yakınlarda bekleyen Jean.

"Başka birini buluruz. Birinci Kâtip veya gerçek bir yargıç gibi birini. Yarın gökten ateş yağsa bile Yargıçlar Sarayı'ndan küçük bir köşe satın alacağız. Mahkemeler kaçta açılır?"

"Sabahın dokuzunda."

"Saat sekizde kapımızın önünde ol."

"Ah, ama-"

"*Sekizde* dedim," diye tısladı Locke, soğukça. "O yüzden sakın bu akşam o zıkkımdan daha fazla içme."

"Ah, ben, şey, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim-"

"Evet, *var*. Sabahleyin Akkadris'in etkisiyle havalarda uçuyor olsan bile boynuna kahrolası bir tasma geçirip seni peşimden sürüklerim. Hep beraber bu yangını iyice yayılmadan söndüreceğiz."

“Nikoros,” diye homurdandı mahmur gözlü ve uykulu Locke, çılgınca bir çalınmaya cevaben dairesinin kapısını açtığı sırada. “Ne var be adam? Saatin henüz sekiz olmasına imkân yok.”

“Beşi biraz geçiyor.” Nikoros akşamdan kalma bir peri çetesinden dayak yemişe benziyordu. Saçları karmakarışık, giysileri darmadağındı ve gözlerinin altındaki torbalar para kesesi olarak kullanılabilirdi. “Yazıhaneme saldırdılar Lazari. Tıpkı dediğin gibi.”

“Ne?” Locke gözlerini kırpıştırarak çapaklardan kurtulmaya çalıştı ve Nikoros’u içeri aldı. “Birileri yazıhaneni mi yaktı?”

“Hayır, kundaklama değil.” Nikoros aradaki kapıyı kullanarak diğer süitten gelen Jean’ı başıyla selamladı. İriyarı adamın üstünde siyah renkli, ipek bir sabahlık vardı ve nacaklarını sağ elinde gelişigüzel bir şekilde taşımaktaydı. “Efendi Faretutan’ın makamı bir emzikli örümcek istilasını bahane ederek tüm binamı kordon altına aldı. Geldiklerinde orada olmamam büyük şanstı, yoksa şu an karantinada bir simyasal banyodan geçiriliyor olurdum.”

“Peki ya kâtibin?”

“O da paçayı sıyırdı. Hemen hemen her şey zamanında kopyalanmış veya taşınmıştı; fakat şimdi yazıhanemi üç gün kükürtle tütsüleyecekler. İşleri bitene kadar orayı kullanamayız.”

“Herhâlde bir emzikli örümceğin kıçındaki tek bir kılı bile görmüşlüğün yoktur, değil mi?”

“Bina henüz iki yıllık! Yeni doğmuş bir bebeğin ruhu kadar temiz.”

“Kentin karşı tarafındaki dostlarımızdan bir ‘ne var ne yok’ daha. Şu Faretutan kaç kişi çalıştırıyor?”

“Bir düzine kadar. Simyacılar, lağım-gezerler, ceset avcıları. Hastalığı ve hijyeni ilgilendiren her şeye onlar bakarlar.”

“Ne kadar saygı görürler?”

“Efendi Bilezzo’ya bir kahraman gibi muamele edilir! Kahretsin, çoğu zaman ben bile ona o gözle bakarım.

Şehrimizi diğer pek çok yere kıyasla tertemiz tutar. Veba şöyle dursun, Karthain'de kırk yıldır kolera bile görülmüş değildir. Bu tür şeyler insanların dikkatinden kaçmaz."

"Öyleyse bu hassas bir konu," dedi Jean. "Sert davranırsak başımıza iş açılır. Sa... birileri bizi ince aletlerle dürtüyor."

"Bizim de kendi ince aletlerimize ihtiyacımız var," dedi Locke. "Böyle ufak tefek işlerle devamlı uğraşmak zorunda kalırsak seçimle ilgilenecek zamanımız kalmaz."

"Yazıhanemi geri alabilir misiniz?"

"Hımmm." Locke sakal bağlamış çenesini sıvazladı. "Hayır. Bak Nikoros, darılma ama sen ve dosyaların elimizde olduğu sürece yazıhanene ihtiyacımız yok. Bırak orayı istedikleri kadar temizlesinler. Şu Efendi Bilezzo konusunda bizi ilgilendiren tek şey Josten'ın hanının da benzer bir şikâyetle kapanmamasını sağlamak."

"Pekâlâ," dedi Nikoros. "Ama, şey, odalarım- Galiba birkaç gün burada kalmam gerekecek."

"Bak bu o kadar da kötü bir şey olmayabilir. Burası bizim kalemiz ve kuşatma başladı. Kuşatma demişken, Yargıçlar Sarayı'ndaki işimizi hallettikten sonra bana birkaç gerçek avukat bul. Güvenilir olsunlar. Herhâlde partinin kendi avukatları vardır?"

"Elbette."

"Onları buradaki sirke, Josten'ın elinde kalan en iyi süitlere yerleştir. Gelecek sefere biri elinde bir fermanla, tebliğle veya başka bir haltla çıkageldiğinde hâlihazırda orijinal zırvalar sayıp dökecek hakiki mürekkep yalamışlar olsun istiyorum."

"Kötü bir başlangıç yapmışa benziyoruz," dedi Nikoros.

"Yaptık."

"Ayrıca şey konusunda sizlerden özür dilemem gerekiyor. Şey... biliyorsunuz işte. Arada sırada kullanıyorum, anlarsınız ya? Uzun gecelerde çalışmama yardım ediyor. Eğer isterseniz bırakabili-"

"Bırak o zaman. O boku at gitsin. Soğukkanlı ve güvenilir olmana ihtiyacımız var. Bir tozcu her ikisi de değildir."

"Ben tozcu deği-"

"Savunmanı kendine sakla. Hayal edebileceğinden daha çok tozcu, nazarcı, üfürücü, tinerci ve taş yalayıcı gördüm. Hatta bir-iki kez alkolik olmuşluğum bile vardır. Gönlümü almaya çalışma; sadece hepimize bir iyilik yap ve o şeyden uzak dur yeter. Git sıradan bir Derin Kökler üyesi gibi içkiyle kafa yap."

"Ben... Peki, dediğin gibi olsun. Bunu başarabilirim."

"Ayrıca durumumuzu kafana takma. Bu geceden itibaren etrafımız fedailerle ve avukatlarla dolu olacak, kilitlerin çoğu değişecek ve Josten personelini sağlama alacak. Temel savunmalarımız yerli yerine oturduktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Şimdi bir oda tut ve uyuyabildiğin kadar uyu. Efendi Callas ve ben seni sekizde alırız. Ve hey, gece vardiyasında her kim varsa bir atı öldürmeye yetecek kadar kahve istediğimizi söyle."

Kahve birkaç dakika sonra geldiğinde onu teslim eden hizmetçi kızın boynunda ışıltılı bir pirinç zincir vardı.

"Josten elini çabuk tutmuş," dedi Jean, iki fincanı dumanı tüten kahveyle doldururken. "Zincirleri kastediyorum. Bunun gerçek kötü niyetli kişileri uzak tutacağına inanmıyorsun, değil mi? Böyle bir şey ikimizi de durdurmazdı."

"Zaten durdurması gerekmiyor," dedi Locke. "Bu sadece akılsızlara ve talihsizlere karşı basit bir engel. Ahmaklara ne kadar az vakit harcarsak Sabetha'nın başının altından çıkan diğer her şeye o kadar çok yoğunlaşabiliriz."

3

Serin ve sisli bir sabahtı. Her pencereden sular damlıyordu, parke taşlarıysa kaygandı. Saat sekizden birkaç dakika önce iki kafadar pek fazla uyuyamamış gibi gözüken Nikoros'u bir faytona bindirdiler. Locke davetten aldığı, soğuk et dolu yarım ekmeği yol boyunca arsızca kemirdi. Keselerindeki sikkeleri birkaç yüz silah arkadaşlarıyla takviye etmek için o

sabahki ilk durakları olan Tivoli'ye vardıklarında kahvaltı aradan çıkmıştı.

Bunun ardından takırtılar eşliğinde kuzeydeki Casta Gravina'ya, yani düşman orduları kadar alelade bir şeyden korkması gerekmeyen bir hükümete yer açmak için iç duvarları ve kapıları yıllar önce yıkılmış olan eski Karthain kalesine gittiler. Plazalar ve bahçeler öyle güzel yerleştirilmişti ki sis, aşırı hırslı bahçıvan ekipleri tarafından ustaca yaratılıp şekillendirilmiş bir diğer süsleme zannedilebilirdi.

"Yargıçlar Sarayı," dedi Nikoros, diğerlerinden önce faytondan inerken. "Burayı iyi bilirim. Benim mesleğimde para kazanmak istiyorsanız pek çok davada yer alır veya şahitlik edersiniz."

Locke ile Jean yuvarlak bir plazaya doğru adamı takip ederken nemli ve gümüşi sis birkaç adım ötelerinde açılıyor ve arkalarındaki faytonu eşit bir mesafede yutuyordu. Canlanmakta olan şehrin gürültüleri sisin içinde hafifçe yankılanmaktaydı: açılan kapıların gıcırtısı, atların ve tekerleklerin takırtısı, insanların bağrışmaları.

"Kâtipler bürosu hemen ileride," diye belirtti Nikoros.

"OFF!" Locke herhangi bir tepki veremeden önce solundaki sislerin arasından bir kadın çıkıp ona çarptı, genç adama tutunarak dengesini sağladı ve hemen sonrasında Jean tarafından kabaca çekilip alındı.

"Yukarıdaki tanrılar aşkına!" diye bağırdı kadın. Sesi gıcırtılı, orta yaşlı ve Karthainliydi.

"Sorun yok Efendi Callas, sorun yok," dedi Locke, kesesini ve evraklarını yoklayarak yerlerinde olduklarını doğrularken. Çarpışma masum olabilirdi de olmayabilirdi de; ancak kadının yankesiciye benzer bir hâli yoktu.

"Binlerce kez özür dilerim. Bizi korkuttunuz madam," dedi Jean, kadını bırakarak. Locke'tan birkaç santim daha kısa boylu olan geniş omuzlu ve tıknaz kadın, sade fakat pahalı bir tarzda giyinmişti. Gri düşmüş kahverengi saçları zarif bir dört köşeli şapkanın altında toplanmıştı ve yüzünde hayatı

boyunca çektiği sıkıntıların kırışıklıkları yer alıyordu. Locke yanlarına çekmek isteyebilecekleri kâtiplerden birini kızdırmış olmamaları için sessizce dua etti.

"Asıl sisin içinden bir eşkıya çetesi gibi fırlayarak siz beni korkuttunuz!"

"Eşkıya benzetmesinin uygun olduğunu sanmıyorum bayan. Bazılarımız cüsse itibariyle eşkıyalığa uygun değiliz," dedi Locke.

"Belki sen değilsin ama evimi gölgelesin diye iriyarı arkadaşını sokağa dikebilirim." Kadın sert bir asılışla ceketine çekidüzen verdi ve kaşlarını çatarak yoluna gitti. "Hoşça kalın hödükler."

"Nikoros," dedi Jean, "o kadın önemli biri miydi?"

"Onu daha önce hiç görmedim."

"Eh, gelin gücendirmeyi göze alamayacağımız birine çarpmadan önce içeri girelim," dedi Locke.

Kâtipler bürosu çok büyük olmamakla birlikte konforlu bir şekilde döşenmişti. Kâtip odalarının önündeki sessiz koridorlar ve boş sandalyeler uykuya dalmak için uygun bir Araf gibi görünüyordu. Üç kafadar, Kabiliyetli Peralis'in odasına daldığında kırklı yaşlarına daha yeni girmiş, toplu ve çekici biri olan kadın masasında yazı yazmakla meşguldü.

"Üzgünüm," dedi kadın, başını kaldırırken gözlerinin önündeki koyu renkli saç lülelerini asabice geriye atarak. "On buçuktan öncesine randevu almıyorum. Koridor sekreteri nerede?"

"Sekreter haddinden fazla doğal ve finansal cazibeme kapıldı," dedi Locke. Cazibeden kastı bir aylık maaşa denk bir rüşvetti elbette. "Hâlinden anlayacağınıza hiç şüphem yok."

Locke kadının masasının önündeki sandalyelerden birine kurulurken Jean da çabucak kapıyı kapattı. Kenara çekilen Nikoros ise duvarları hayranlıkla seyredermiş gibi yaptı.

"Kim olduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum bayım ama-"

"Dün gece," dedi Locke, "bu bürodan Josten'ın Kapsamlı Barınağı'na imzalı bir tebliğ yollandı."

“Eğer Josten’ın avukatıysanız kamu mahkemelerinin ne zaman düzenlendiğini gayet iyi biliyorsunuzdur!”

“Bildiğim bir şey varsa,” dedi Locke, “o da Josten’ın ağır alkol ruhsatını ilgilendiren ödeme kayıtlarının bir mucize eseri ortadan kaybolduğu. Bu mucizenin geri alınmasını istiyorum. Tabii mucizelerin pahalıya patladığını da biliyorum.”

Yaklaşımının dobralığına içten içe hayıflanan Locke (ince davranmaya harcayacak vakit yoktu) bir elini masanın üstünden geçirerek arkasında kuyrukluyıldız misali, bir dizi altın sikke bıraktı.

“Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?” dedi Peralis, alçak fakat haşin bir sesle. Ah, kadının Kızgın Ve Dürüst Devlet Memuru rolü bir alkışı hak ediyordu! “Bir kamu görevlisine rüşvet teşebbüsü. Bir sorgu hücresinin duvarına zincirlendiğinizde bakalım yine böyle küstahlık edebilecek misiniz!”

“Harika bir performans,” dedi Locke. “Fakat maalesef sizinle bu oyunu oynayacak zamanım yok. Masanızın üstünde bir yıllık maaşınız duruyor. Size seçim sona erene kadar her hafta olacak şekilde bunun gibi altı ödeme daha yapmayı teklif ediyorum. Karşılığında tek istediğim sizin veya personelinizin Derin Kökler’in parti meselelerini daha fazla yokuşa sürmemesi. Hepsi bu kadar.”

“Peki,” dedi kadın, sahte öfkesini bir kenara bırakarak, “ya başka bir hayırsever aksi yönde ilave fonlar temin etmeye razıysa?”

“Bizi bilgilendirin,” dedi Locke. “Her türlü teklife ayak uydurmaya hazırız. Sizden o diğer hayırsevere karşı bir eylemde bulunmanızı bile istemiyorum; bize karşı eylemde bulunmaktan sakının yeter. Bahaneler uydurun. Soruşturulduğunuzu, bu tür eylemlerin geçici bir süreliğine mümkün olmadığını ima edin. Bu anlaşmanın çıkarınıza olduğunu muhakkak görebiliyorsunuzdur.”

“Çekici tarafları yok değil,” diye mırıldandı kadın.

“Naz yapmayı bırakın. Evet deyin ve bir servet kazanın.”

“Eh, madem öyle... evet.”

"Josten'la ilgili tebliğin bir yanlış anlaşılma olduğuna ve ben büronuzu terk eder etmez bahsi geçen kaydın mutlu bir tesadüf sonucunda ortaya çıkacağına söz veriyor musunuz?"

"Konunun kapandığını farz edebilirsiniz."

"Güzel. Gelecek hafta da kapalı kalırsa masanızı yeni süslerle donatacağım. Şimdi müsaade ederseniz yokuş yukarı itilecek kayalarla dolu, yoğun bir programımız var."

"Eleştirmek gibi olmasın ama," dedi Nikoros usulca, İkinci Kâtip'in bürosundan ayrıldıkları sırada, "böyle konularda belirli bir yol yordam gerekmiyorsa bu tür işleri resmi düzeyde halledebilecek yüz ayrı Derin Kökler üyesi tanıyorum."

"Olmaz," dedi Locke. "Para saçmak gerektiğinde resmi dostlarımızı bu işlere bulaştırma. Onları yetkilerinin gerekeceği alanlara sakla. Aletlerimizi yanlış uygulamalarda köreltmenin gereği yok."

"Eh," dedi Nikoros, "seninle tartışmak imkânsız Efendi Lazari."

"İmkânsız değil," dedi Jean uysalca. "Kıçı alev almış bir kaplumbağaya söz dinletmek kadar zor, hepsi bu."

"Rakiplerimize yetişmek istiyorsak," dedi Locke, "her fırsatta cesurca-"

"İşte orada! *Kesemi çalan adam o!*" diye haykırdı tanıdık bir ses, Locke bir kez daha sis kaplı plazaya çıktığı sırada.

Orta yaşlı kadın yanında Vidalos'unkine benzer açık mavi ceketler giyen iki adamla birlikte orada bekliyordu. Ancak bu adamların ceketlerinin altında çivili deri yelekler mevcuttu ve kemerlerinden sopalar sarkıyordu.

Tanrılar aşkına. Demek ki çarpışmaları hiç de masumane olmamıştı.

"Affedersiniz bayım," dedi muhafızlardan biri, öne çıkarak, "fakat ceplerinize bakmak zorundayım."

"Siyah bir ipek kese," dedi kadın. "Köşelerinden birine kırmızı iplikle 'C.P.' baş harfleri dikili. İçinde de yedi dukat var. Ya da en azından vardı!"

Locke alelacele üstünü yokladı. Evet, harikulade yeni ceketinin sol iç cebinde yeni ve hafif bir ağırlık vardı. Hiçbir şeyinin eksilmediğinden duyduğu memnuniyet yüzünden ek ağırlığı daha önce fark etmemişti. Ne kadar aptalca, sakarca, amatörce-

"Ne tahammül edilemez bir suçlama!" diye çıkıştı Locke. "Bu ne cüret madam, bu ne cüret! Ve siz baylar, bir beyefendinin adi bir yankesici gibi tepetaklak edilip üstünün aranmasını nasıl önerebilirsiniz!"

"Lütfen makul olun bayım," dedi muhafız. "Hanımefendi neyin alındığını apaçık tarif edebiliyor ve onun sizde olmadığını ispatlamak sadece birkaç dakikanıza-"

"Böyle bir saygısızlık daha önce görülmemiştir! Burası Karthain, kanunsuz yabani topraklar değil!" Locke bir yandan elini kolunu hışımla sallarken diğer yandan da Jean'a birkaç hızlı el işareti yolladı. "Buna katlanacağımı... öylece boyun eğeceğimi... eğece- eğe... ahhhhhhhhh!"

Locke'u bir kasılma aldı. Gözleri geriye yuvarlandı ve yaklaşan muhafıza doğru inleyerek sendeledi. Telaşlanan adam elini sopasına götürdü. Nikoros olup bitenleri sessiz bir şaşkınlık içinde seyrederken Jean ise dostu ile muhafızın arasına daldı.

"Yalvarırım dur!" diye tısladı Jean. "Sopanı çekme. Kriz geçiriyor!"

"Iıiıhhhhhhhh," dedi Locke, ağzından tükürükler saçarak ve başını çılgınca sağa sola oynatarak.

"Bu adam lanetli," dedi diğer muhafız, iki eliyle birden kötülüğe karşı bir hareket yaparak. "Ruhlar ona musallat olmuş!"

"Lanetli falan değil, seni gidi kahrolası ahmak. Bu sadece bir hastalık," dedi Jean. "Bazen aşırı derecede heyecanlandığında kriz geçirir ve kusura bakmayın ama onu bu hâle siz soktunuz bayan!"

Locke tamamen tesadüfi ve doğal gözüken bir hareketle (tabii dostunun ustaca müdahalesinin de yardımıyla) Jean ile muhafızdan ayrıldı, sonra da oynatıcısı sert bir zehrin

etkisiyle can vermekte olan bir kukla gibi yalpalayarak kadına sarıldı. Kadın bir çığlık attı ve hıçkıra hıçkıra ağlayan genç adamı iterek sırtüstü yere yığılmasına neden oldu. Jean korumacı bir edayla tüm vücudu baştan aşağı seğiren dostunun başında diz çöktü.

"Geri çekilin," dedi Jean. "Bırakın biraz hava alsın. Kriz geçici. Az sonra sakinleşir."

Locke onun dediklerine uygun olarak belirtilerinin şiddetini yavaş yavaş azalttı; ta ki hafifçe titrer ve mırıldanır hale gelene dek...

"Bir beyefendiyi gerçekten de bu kadar kötü bir muameleden geçirecekseniz," dedi Jean, "ceplerini bütünüyle kendinde olmadığı böyle bir anda aramanızı öneririm."

Locke'un ilk tutunduğu muhafız onun yanına diz çöktü ve genç adam sanki her an ayağa fırlayabilirmiş gibi, dikkatle ceketini aradı.

"Özel evraklar ve tarifinize uymayan bir kese," dedi ayağa kalkarken. "Madam, korkarım keseniz burada değil."

"İçeride bırakmış olmalı!" diye bağırdı kadın. "Binayı arayın!"

"Bu kadarı da *çok fazla*," dedi Jean. "Dostum hem bir beyefendi hem de bir avukattır. Böyle saçma sapan suçlamalarla ona hakaret ediyorsunuz!"

"O bir yankesici," dedi kadın. "Kesemi çalmak için bana çarptı!"

"Bu adam bir sara hastası!" diye kükredi Jean. "Her gün en az altı kez kriz geçiriyor! Sizce böyle biri nasıl yankesicilik yapabilir? Tir tir titreyip yere yığılarak mı? Tanrılar aşkına!"

"Madam," dedi Locke'un başında bekleyen muhafız, "keseniz onda değil ve, ah, titreme hastalığına sahip bir beyefendinin yankesicilik yapamayacağını kabul etmelisiniz."

"Arkadaşını arayın," dedi kadın. "Şu iriyarı olanı."

"Ceketimi seve seve teslim ederim," dedi Jean, bir gerçeğin ayırdına yeni varmışçasına yavaş ve soğuk bir üslupla. "Lâkin

sizden *de* aynı şekilde davranmanızı istemek zorundayım madam."

"Benden de mi?"

"Evet," dedi Jean. "Artık neler döndüğünü anlıyorum. Daha önceden fark etmemiş olmam hayret verici. Evet, aramızda bir yankesici var baylar; fakat bu kişi bir erkek pantolonu değil, bir kadın elbisesi giyiyor."

"Seni gidi ecnebi alçak!" diye bağırdı kadın.

"Beyler, hiç şüphe yok ki yanınıza gelip şikâyette bulunduğundan beri bu bayanla berabersiniz. Yerinizde olsam kendi kesemi kontrol ederdim."

Muhafızlar üzerlerini yokladılar ve Locke'un başında bekleyenin ağzından bir nida yükseldi.

"Para kesem!" dedi adam. "Daha az önce kemerimdeydi!"

"Beni uzun uzadıya arayabilirsiniz," dedi Jean, avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını öne uzatarak. "Ama beni itham eden kişiyi aramanın daha verimli bir eylem olacağını belirtmek isterim."

Kadına yakın duran muhafız bir elini onun omzuna koydu, bir özür mırıldandı ve o feryat edip çırpınırken ceketini nazikçe yokladı. Az sonra biri deriden, diğeri siyah ipekten yapılma iki küçük keseyi havaya kaldırdı.

"Üstüne 'C.P.' baş harfleri dikilmiş!" dedi adam.

"Ama kayıptı!" diye haykırdı kadın. "Hiçbir yerde bulamadım!"

"Peki ya benim kesem, ha?" İlk muhafız deri keseyi ortağının elinden kaptı ve sallayarak kadına gösterdi. "Ya bunun cebinde işi ne?"

"Kafam iyice karıştı," diye mırıldandı diğer muhafız.

"Karışması çok doğal," dedi Jean. "Bunu söylediğim için kusuruma bakmayın ama bu numaraya daha önce de tanık oldum. Zararsız gözüken dostumuz bir kese hırsızı. Belli ki mesleğini üstünüzde uyguladıktan sonra suçunu *dostuma* yıkmak istedi baylar. Böylelikle siz ve diğer kurbanlar

ceplerinizin hafiflediğini keşfettiğinizde elinizin altında tüm suçu üstlenecek bir zanlı olacaktı. Herhâlde kendi kesesini dostumun cebine yerleştirmeye çalıştı fakat amacına ulaşamadı. Sakın yaşınız iyice ilerlediğinden olmasın madam?"

"Yalancı piç kurusu!" diye bağırdı kadın, muhafızlardan birinin elinden kurtulmayı deneyip başaramayarak. "Yalancı, hırsız, yankesici ecnebi!"

"Yeter artık," dedi ilk muhafız, kadının diğer koluna girerek. "İyi niyetimin suistimal edilmesinden hoşlanmam. Baylar, bizimle içeri kadar gelip şikâyette bulunmak ister misiniz?"

"Aslına bakarsanız," dedi Jean, "dostumu eve, hatta bir hekime götürmeyi yeğlerim. Sizin kesenizi de çaldığı için bu kadının başı yeterince dertte olsa gerek. Bu kadarı bana yeter."

"Ve yardımımıza ihtiyaç duymanız hâlinde," dedi Nikoros, muhafızlardan birine beyaz renkli, küçük bir kartvizit uzatarak, "ben Isas Salvierro'dan Nikoros Via Lupa'yım. Bu beyler misafirimdir."

"Peki bayım," dedi ilk muhafız, Nikoros'un kartvizitini cebine koyarak. "Vaktinizi aldığımız için özür dileriz. Umarım beyefendi kendini toparlar."

"Zaman ve temiz göl havası," dedi Jean, dostunu ayağa kaldırıp sağ kolunun altına girerek ona destek olurken.

"Elindeki en kıt şey zaman!" diye bağırdı kadın, muhafızlar onu adliye bürolarına doğru sürüklerken. "Ve bunu siz de biliyorsunuz. *Biliyorsunuz*! Sizinle tekrar görüşeceğiz beyler!"

Her üç adam da güvenle faytonlarına bindikten ve araç takır tukur yola koyulduktan sonra Locke bir anda canlanarak kahkahalara boğuldu. "Sağ ol Nikoros," dedi, çenesindeki tükürükleri silerek. "En sondaki o saygınlık rötuşu tam da her şeyi sağlama almak için sahnenin ihtiyaç duyduğu şeydi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Nikoros, "ama az önce neler oldu yahu?"

"O kadın bana çarptığı zaman ceketime bir kese yerleştirdi. Belli ki yankesicilikten tutuklanmamı istiyordu," cevabını

verdi Locke. "Eksilen bir şey olup olmadığını kontrol etmiştim ama beklenmedik hediyelere karşı üstümü yoklamayı akıl edemedim. Beni neredeyse tongaya düşürecekti."

"Kimdi o kadın?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Locke. "ama karşı taraf için çalıştığı gün gibi ortada. Üstelik tam bir pırlanta... Geçimini yankesicilikle sağlayıp da o yaşa kadar gelebilen biri işini iyi biliyor demektir. Onu tekrar göreceğiz."

"Soğuk ve karanlık bir hücrede olacak."

"Hiç de bile. Beş dakikaya kalmadan o mankafaları eker," dedi Jean. "Gerekli ayarlamalar çoktan yapılmıştır. Güven bize."

"İtiraf etmekten utanıyorum ama bir anlığına da olsa, şey, gerçekten rahatsızlandığını sandım Lazari," dedi Nikoros.

"Seni uyaracak vaktimiz olmadı. Kriz geçiriyor ayaklarına yatmak basit bir tiyatrodur ama ne kadar şaşırtıcı ki her zaman işe yarar."

"O kadının muhafızı da soyduğunu nasıl tahmin ettin?"

"Etmedim," dedi Locke, hoşgörülü bir kahkahayla. "Adama tutunduğumda kesesini ödünç aldım."

"Sonra da onu kendi ipek kesesiyle beraber bayan dostumuza aktardı. Hani ona tutunduğu zaman," dedi Jean.

"Yukarıdaki tanrılar aşkına," dedi Nikoros.

"Kadının bunu fark etmediğini sanma," diye ekledi Jean. "Ama şüphe uyandırmadan yabancıların orasına burasına dokunmak ancak bir yere kadar işe yarar."

"Ne kadar da akıllıyız, değil mi?" dedi Locke, ceplerini öylesine tekrar yoklayarak. "Ve eşyalarımın hâlâ üzerimde olduğundan... eminim. *Yok daha neler!*"

Sol iç cebinde balmumuyla mühürlenmiş, katlı bir parşömen parçası vardı. Locke parşömeni cebinden çıkardı ve ona bakakaldı.

"Kapıdan çıktığımda bu şey cebimde değildi," dedi. "O kadın... iki keseyi üstüne yerleştirdiğim sırada bunu cebime

koymuş!"

Jean alçak bir ıslık çalarken Locke da mührü kırdı ve parşömeni alelacele açtı. İçeriğini sesli olarak okudu:

> *Efendiler Lazari ve Callas*
>
> *Baylar. Bu mektubun elinize ulaşmasında kullandığım sıradışı yöntemi mazur göreceğinize inanıyorum. Ne kadar girişimci olsalar da Karthain postacıları nadiren bir beyefendinin ceketinin iç cebine teslimat yaparlar. Size saygılarımı sunar ve bu akşam saat yedide Vel Vespala'daki Kara Zambak Nişanı'nda beni ziyaret etmenizi arzularım.*
>
> *En sevgili hizmetkârınız-*

"Verena Gallante," dedi Locke, sert bir fısıltıyla. Sanki kalbi giderek büyüyor ve her atışında tüm göğsünü dolduruyordu. "Beni... beni görmek... ah, tanrım-"

Başını pencereden dışarı çıkarıp çalkantılı gri sise daldırdı ve arkalarını görmek için boynunu delicesine uzattı. Fakat anlamlı hiçbir şeye rastlamadı elbette.

"Ne var?" dedi Nikoros.

"O orta yaşlı kadın bir yabancı değildi," dedi Locke. *"Oydu."*

"Kim?"

"Rakibimiz," dedi Locke, afallamış bir hâlde tekrar koltuğuna oturarak. "Mevkidaşımız. Bahsettiğimiz o kadın."

"Verena Gallante mi?"

"Görünüşe bakılırsa şimdiki sahte adı bu."

"Vay canına," dedi Jean. "İpek kesedeki o baş harfler... bak bu muzipçeydi."

"Keşke o sırada gözden kaçıracak kadar kalın kafalı olmasaydık," dedi Locke.

“Verena Gallante’ isminin nasıl ‘C.P.’ diye kısaltıldığını anlamıyorum,” dedi Nikoros.

“Özel bir mesele,” dedi Locke. “Benim... bizim o kadınla tanışıklığımız var.”

“Şimdi ne yapmalıyız?” diye sordu Nikoros.

“Şimdi,” dedi Locke, “şu Faretutan’ın bürosu neredeyse sürücümüzü oraya yönlendir. Onu da başımıza iş açmaktan vazgeçirdikten sonra sen ve Efendi Callas gidip dün konuştuğumuz fedaileri toplayabilirsiniz.”

“Peki sen ne yapacaksın?”

“Ben... ” dedi Locke, bir elini kirli sakallı çenesinde gezdirerek. “Ben gidip bir berber bulacağım.”

4

Faretutan Bilezzo’ya yaptıkları randevusuz ziyaret, adliye bürolarındaki uzatmalı görüşmelerinden daha kısa sürdü. Başlangıçtaki selamlaşma faslının ve Bilezzo’nun masasında beliren koca bir dukat yığının ardından Locke ile Jean muhatap oldukları kişinin geniş çaplı kamu gücünü kullanarak zararsız muzırlıklar yapmaktan hoşlanan gıcık, aksi ve şımarık biri olduğunu çabucak anladılar.

İki Centilmen Piç, adamın tavırlarını geleneksel Camorr tarzında düzeltmeye karar verdi. Locke önerilen rüşvetin miktarını iki katına çıkarırken Jean da adamı yakasından tuttu, başını tavana sürttü ve dilini bir faytonun arkasına çivileyip atları şehir boyunca koşturtmaya dair neşeli bir teklifte bulundu.

Rahat bir konumdaki hiçbir orta yaşlı kamu görevlisi bu tür niyazları kolay kolay reddedemezdi. Sonunda herkes için tatmin edici bir anlaşmaya vardılar. Bilezzo’nun adamları (göstermelik olarak) Nikoros’un binasını boş yere tütsülemeye devam edecek, Locke aynı şeyin orada yahut Derin Kökler Partisi için önemli olan bir başka yerde tekrar

yaşanmaması için altın saçmayı sürdürecek, Jean da Bilezzo'yu istenmeyen bir fayton gezintisine çıkarmayacaktı.

Nikoros görüşmeden birkaç yeni kelime, daha önceden bildiği deyimlere getirilen özgün çeşitlemeler ve pazarlık sanatının eğitiminin ihmal ettiği, büyüleyici bir yaklaşımını öğrenmiş olarak ayrıldı.

5

Locke saatler öğleden sonra ikiyi göstermek üzereyken ve serin sonbahar havası yeni tıraşlanmış yüzünü okşarken Josten'ın hanına döndüğünde öğle yemeği niyetine satın aldığı yarım düzine pastadan sonuncusunu çiğniyordu.

Çilingirlerin görünürdeki en az üç kapıya cerrahi müdahalede bulunduğu mekân curcunadan geçilmiyordu. Geleneksel işadamı kalabalığı karnını doyurarak, bağrışarak, pazarlık ederek veya önemli gözükmeye çalışarak oyalanırken Derin Kökler Partisi'nin sıradan ve meşru işleri sürüp gitmekteydi. Locke ile Jean, Heyet meselelerini son ayrıntısına kadar denetlemelerinin gerekmediğine, aksi takdirde hem kendilerini hem de çevrelerindeki herkesi delirteceklerine karar vermişlerdi.

Öte yandan sıradışı olaylar ile aksaklıklar onları fazlasıyla ilgilendiriyordu ve Locke daha ön kapıdan içeri beş adım bile atmamışken Nikoros'un habercilerinden ve asistanlarından oluşan küçük bir grup ellerinde kâğıt parçaları sallayarak onun üstüne çullandı. Genç adam kalabalığın arasında ilerlerken kâğıtları gözden geçirdi ve partinin özel galerisine çıkan merdiveni tırmandı.

İnzibatlar bazı önemli parti destekçilerini halka açık yerlerde sarhoş olup olay çıkarmaktan gözaltına almışlardı. Bir semt örgütleyicisi bilinmeyen sebeplerden dolayı şafaktan hemen önce tüm birikimlerini bir çantaya doldurup şehirden kaçmıştı. Isas Vadrasta sandalyesinin adayı yarın bir düelloya iştirak edecekti ve delik deşik olduğu takdirde yerini alabilecek nitelikli bir yedeği yoktu. Locke iç geçirdi. Tanrılar

aşkına, savaş meydanındaki bir komutan gibi zayiat raporları okuyordu! Sabetha'nın parmağı bunların hepsinde de olabilirdi, hiçbirinde de. Üstelik haftalar geçtikçe sorunlar listesinin giderecek kabaracağına hiç şüphe yoktu.

"İşte Efendi Lazari de geldi," dedi Jean, Locke özel galerinin son basamağını çıkarken. Jean ile Nikoros sekiz kişilik bir grubun karşısında duruyorlardı. Adamlardan çoğu Locke'a işinin ehli gibi gözüktü. Aralarında fedailer, bariz eski inzibatlar, kervan muhafızlarının yanık tenine ve yıpranmış suratına sahip kimseler vardı. Hepsi de kafa sallayarak veya mırıldanarak selam verdi.

"Birkaç kadın da bulduk," diye fısıldadı Jean, kulağına. "Yakın koruma. Onları Nikoros ayarladı; yarın buraya getirecek."

"Güzel," dedi Locke. Elindeki kâğıt yığınını Jean'a doğru salladı. "Bunları gördün mü?"

"Eğer bugünkü karın ağrılarına dair notlarsa evet. Yeni dostlarımıza söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Sizi hoşnut etmek istiyoruz," dedi Locke, adamlara hitap ederek. "Adil muamele gördüğünüzü hissetmenizi istiyoruz. Aksini hissederseniz bize söyleyin. Birileri sizi tehdit eder veya bir teklifte bulunursa -ne tür bir tekliften bahsettiğimi biliyorsunuz- yine bize söyleyin. Sessizce. Teklif edilenden daha iyi bir anlaşmaya varacağımızı garanti ederim."

Yaptırımlardan bahsetmenin veya tehditte bulunmanın anlamı yoktu, hem de hiç. Ortalık yerde böyle bir şey yapmak kesin bir güvensizlik işareti olurdu. İllâki tehdit edilmeleri gerekirse bu mahrem bir yerde yapılmalıydı. Bunlar sahiden aklı başında adamlarsa ahmak muamelesi görmemeyi takdir ederlerdi.

"Gidip Josten'ı bulun," dedi Jean. "Bir-iki lokma bir şey yiyin. Karnınız doyduktan sonra vardiyaları belirlerim." Adamlar galeriden ayrılırlarken Locke'a doğru döndü. "Tıraş olmak için nereye gittin, Lashain'e mi?"

"Bu kadar uzun sürmesini planlamamıştım. Ben, şey, sürücümden bana Nikoros'un listelediği bazı Kara Zambak

mekânlarını göstermesini istedim. İlginç bir şeyler oluyor mu diye görmek için."

"Sabetha'yı arıyordun, değil mi?"

"Şey... evet. Ama ona sokaklarda rastlamadım." Locke elini yirminci kez çenesinde gezdirdi. "Nasıl görünüyor?"

"Ne?"

"Tıraşım."

"Bir tıraş gibi görünüyor. İyi."

"Emin misin?"

"Perelandro aşkına. Altı üstü bir jiletle çenendeki kılları aldırdın, mermer büst siparişi vermedin."

Locke eline tutuşturulan notları buruşturup ceketinin ceplerinden birine soktu. "Şey, bak, yeni fedailer tamamsa ve haberleri zaten biliyorsan ben, şey odama çıkacağım. Hazırlanmak için."

"Gitmeden önce en az dört saatimiz var."

"Evet ama hemen kaygıyla volta atmaya başlamazsam o işi asla vaktinde bitiremem."

6

"Nasıl görünüyor?"

Neredeyse tamı tamına dört saat sonra Locke süitlerindeki bir boy aynasının önünde durmuş, siyah boyunbağının bağlama tarzındaki küçük bir farklılığı sergiliyordu.

"Giysi gibi," dedi Jean. Giyinme işini yaklaşık bir saat önce tamamlamıştı ve o sırada yüksek arkalıklı bir sandalyede oturarak nacaklarından birini tek elinde meşumca çeviriyordu.

"Çok mu züppece? Çok mu doğulu?"

"O kahrolası şeyle en az on kez oynadığının farkında mısın?"

“Gözüme bir türlü doğru gelmiyor.”

“Daha düne kadar bu kıyafetlerden *birine bile* sahip olmadığını biliyorsun, değil mi? Ne diye o cılız bağırsaklarında sindirilen boklardan daha yeni oldukları için giysilerinde derin anlamlar arıyorsun?”

“Çünkü,” dedi Locke, “elimde değil ve elimde olmadığını bilmemin faydası dokunmuyor, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Jean usulca. “Hem de çok iyi. Ama her tedirgin olduğunda sırtını sıvazlayarak sana yardım edemem. Zamanı geldiğinde başını dik tutup kendini hazır hissetmelisin.”

“Tedirgin mi?” dedi Locke. “Keşke tedirgin olsaydım! Silahlı kişilerce öldürülmeye çalıştığımda tedirgin olurum. Bu bambaşka bir şey. Tanrım, aradan beş yıl geçti. Sabetha... ben... daha ne...” Gözlerini yumup aynanın çerçevesine dayandı.

“Cümlelerini tamamlamayı alışkanlık haline getirsen iyi edersin,” dedi Jean. “Kadınların bunu dayanılmaz bulduklarını duymuştum.”

“Beş yıl,” dedi Locke. Başını kaldırdığında aynadaki dertli yansıması onu suçlar gibi görünüyordu. “Ona Calo ile Galdo’dan bahsetmem gerekecek.”

“Çoktan öğrenmiş olabilir.”

“Sanmıyorum,” dedi Locke. “Bu sabah bizimle oyun oynuyordu. Gerçeği bilseydi... muhtemelen öyle yapmazdı. En azından yerinde olsam ben yapmazdım.”

“Demek beş yıldır ayrı kalmanıza rağmen mizaçlarınızın birbirine bu kadar yakın olduğunu düşünüyorsun. Birlikteyken de öyle mi yapardın?”

“Şey–”

“Onu görebilecek kadar *yaşadığımız* için bile *şanslıyız,*” dedi Jean. “Bunu unutma. O yokken olanlara gelince, kalmak ne kadar bizim kararımızsa gitmek de o kadar onun kararıydı.”

“Biliyorum,” dedi Locke. “En azından kafamda biliyorum. Ama mesaj henüz kalbime ulaşmadı. Sanki orada

kuştüyleriyle bana saldıran ufacık bir adam var. Şimdi... takılar. Sence-"

"Yukarıdaki tanrılar aşkına," dedi Jean, sandalyesinden kalkarak. "Pabuçlarında çok fazla bağcık olursa Sabetha'nın kendini bir pencereden atacağını mı sanıyorsun?"

"Son görüşmemizden bu yana moda anlayışı değişmiş olabilir."

"Böyle boş boş konuşarak kendini salak yerine koymaktan vazgeç. Artık yürü de gidelim."

Odadan çıkıp adım adım önce ana koridordan, sonra da listeleriyle, planlarıyla, sıkıcı görevleriyle uğraşan Nikoros'un adamlarının doldurduğu masaların ve barın yanından geçtiler. Tanrılar aşkına, sahiden de yola koyulmuşlardı! Locke'un dizleri adeta ıslak pamuğa dönüşmüştü; nabzı kulaklarında okyanusun sesi gibi uğulduyordu.

Derin Kökler galerisindeki yeni avukatlar onu seyrediyorlardı; ön kapıdan geçerken yeni fedailerin gözü üstündeydi; tüm garsonların boynunda yeni zincirler ışıldamaktaydı. Olabilecek her şeye karşı bir sürü sıkı güvenlik önlemi almalarına rağmen şimdi kalkmış, Jean'la beraber Sabetha'nın güç merkezine bir ziyarete gidiyordu.

Sesli konuşurken 'rakip' veya 'mevkidaş' sözcüklerini kullanmaya özen gösterebilirdi; fakat kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında Sabetha'dan saklanması mümkün değildi.

Nikoros onları karşılayıp ön kapıya kadar geçirdi. "Muhafızlar ve avukatlar konusunda haklıymışsınız," diye fısıldadı. "Sahiden de kendimi daha iyi hissediyorum!"

"Şey... güzel, güzel," dedi Locke, kendi dalgınlığından utanarak.

"Artık kendimizi biraz emniyete aldığımıza göre," dedi Jean, Locke'un elinden kaçırdığı güven ve otorite yükünü derhal sırtlanarak, "bizim de karşı taraftaki dostlarımıza biraz zorluk çıkarma zamanımız geldi. Bizim adımıza bir şeyler düşünüver, tamam mı? Çabucak ve kolayca faydalanabileceğimiz zayıf noktalardan bahsediyorum."

“Hayhay,” dedi Nikoros. “Biliyor musunuz, başlayalı iki gün oldu ama bu seçim daha şimdiden geçen seferkinden çok daha ilginç geçiyor. Dönmenizi bekleyeyim mi? Rakibimizin ne tür bir, ah, kadın olduğunu öğrenmeye can atıyorum.”

“Biz de öyle,” dedi Jean.

7

Akşam sisinin ıslak perdelerinden geçerek yaptıkları fayton yolculuğu Locke’un tedirginliğine yaramadı. Ama dakikalar geçtikçe basit cümlelerle ve yürümekle başa çıkabilecek kadar kontrolünü geri kazandı.

Karthain’in daha sosyetik bir bölgesinde yer alan Vel Vespala’nın -namı diğer Akşam Terası’nın- plazaları tavernalarla, kumarhanelerle, kahvehanelerle ve genelevlerle bezeliydi. Locke ile Jean’ın faytonu Kara Zambak Nişanı’nın, yani Nikoros ile dostları tarafından Düşman Tavernası olarak anılan mekânın önüne yanaşırken tüm bu mekânlar sislerin arasındaki çok sayıda kehribar sarısı ve deniz yeşili ışıktan ibaretti.

“Tamamdır,” dedi Locke. “işte gel-”

“Faytondan inmek için çeyrek saat bekleyecek değilim,” dedi Jean. “Ya ayaklarının üstünde kapıdan, ya da tepetaklak pencereden çıkarsın. Hızlı düşün.”

Locke ilkinde karar kıldı.

Konforlu bir tarzda döşenmiş Kara Zambak Nişanı, Josten’ın Barınağı kadar büyük olmamakla birlikte belki biraz daha lükstü. Ahşap kaplamaları biraz daha gösterişli, dış cephelerinin mermeri bir nebze daha parlaktı. İki han arasındaki rekabetin pek çok Karthain esnafının cebini doldurmaya yettiğine hiç şüphe yoktu.

Locke’un sokaklarda büyürken edindiği eski içgüdüleri canlanırken tedirgin dalgınlığı da geçmeye başladı. Kapıdaki portörün özel bir tarafı yoktu, ama karartılmış fuayenin arka

tarafındaki iki adam ilginçti. Kaliteli giysilerinin içinde rahat gözüktükleri söylenemezdi ve de bu kadar çok yara izine ve çarpık burunlara sahip iki kaslı kişinin birlikte vakit geçirmesi ne büyük tesadüftü! Adamların fedai oldukları kesindi. Anlaşılan Sabetha da inini korumak için bekçi köpekleri tutmuştu.

"Ahh, baylar." Bambaşka tür bir yaratık onları karşılamak amacıyla fuayeye girdi. Kırlaşmış saçlara sahip, bir kın kadar ince olan bu adam ceketinin sağ klapasına siyah renkli, sarkık bir çiçek iğnelemişti. "Birincioğul Vordratha. Bayan Gallante'nin özel sekreteriyim. Siz beyler sahiden de yavaş hareket ediyorsunuz. Hanımefendi ikinizi *epeydir* bekliyor, evet, epeydir."

"Belirtmek isterim ki," dedi Jean, fuaye duvarındaki mekanik bir saati işaret ederek, "saat daha yediye beş kalayı bile göstermiyor."

"Elbette. Saatin doğruluğuna dair bir beyanda bulunmadım, değil mi?" Ağzının kenarlarındaki çizgiler birkaç milim yukarı kalktı. Demek yavan dokundurmalarla kendini tatmin eden o kibirli ve alaycı tiplerden biriydi. Adamın başını kapıya vurma dürtüsüne kapılan Locke'un dikkati daha bir yoğunlaştı. "Haydi artık, hanımefendi sizinle doğrudan görüşmek istiyor. Özel olarak."

Locke ile Jean adamı ikinci kattaki bir koridora kadar takip etti. Özel bir görüşmeye giden direkt bir güzergâh için şaşırtıcı sayıda adamla kadının yanından geçtiler... ah, ama hepsi de iki kafadarı yapmacık bir ilgisizlikle inceliyordu elbette. Davet edilmeksizin yeni bir ziyaret teşebbüsünde bulunmaları ihtimaline karşı Locke ile Jean'ın simalarını, vücut yapılarını ve tavırlarını ezberliyorlardı kaçamak bakışlarla. Gurur okşayıcı bir şeydi aslında.

Vordratha koridorun sonundaki bir kapıyı açıp geçmelerini bekledi. Eşiğin ardındaki loş boşluk çok sayıda masanın üstündeki küçük fenerlerin altın sarısı ışığıyla aydınlanıyordu. Akşam sisine bakan yüksek pencerelere sahip, özel bir yemek odasıydı bu.

Odanın karşı ucunda bir kadın yalnız başına bekliyor, toplanmamış uzun saçları kara bir bakır şelalesi gibi beline kadar dökülüyordu. Kadın yavaşça arkasına döndü ve Locke daha neler olduğunu bile anlamadan Jean'la beraber içeri girdi. Kapı bir tıkırtıyla arkalarından kapandı ve Sabetha fener ışığı sıralarının arasındaki gölgeli geçitten onlara doğru yürümeye başladı.

8

Sabetha'nın üstündeki kan rengi kadife ceket saçlarından bir ton daha koyuydu. Binicini kıyafeti tarzındaki elbisesi aşağı indikçe daralarak ince belini ortaya çıkarıyor, koyu renkli uzun eteğinin altında yıpranmış deri çizmeler görülüyordu. Boynuna kuğu tüyleri kadar beyaz bir fular bağlamıştı sıkıca. Vordratha'nınkiyle uyumlu, zambak şeklindeki tek bir broş hariç yegâne süsü teninin, fularının, saçlarının ve ceketinin uyumundan doğan tezattı. Kendini bir ressamın paletine çevirmiş, ayrı kaldıkları beş senede daha da artan güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Jean'ın önüne geçen Locke titreyen ellerle deri eldivenlerini çıkardı. Beş yıldır bu an için kurduğu hayaller ve planlar onu derhal terk ederek geride bir yarım akıllının büyülenmiş bakışından ve boğazındaki havadan başka bir şey bırakmadı.

"M-merhaba," dedi genç adam.

"Merhaba Locke."

"Evet. Sabetha. Merhaba. Iıı."

"Daha görkemli ve nükteli bir şey söylemeye niyetliydin, değil mi?"

"Şey..." Kadının sesi -gündelik, doğal, değiştirilmemiş, aksansız sesi- aç karnına tek dikişte içilen bir kadeh brendi gibiydi. "Her ne söyleyeceksem anlaşılan başka bir işi çıktı."

"En beklemediğin anda tekrar aklına gelir." Kadın gülümsedi. "Söyleyeceklerini bir yere yazıp bana gönder

öyleyse. Kendisine münasip bir şekilde kulak veririm."

Artık aralarında sadece birkaç adım vardı ve Locke kadının yüzünde zamanın o tuhaf simyasını görebiliyordu. Her çizgi olması gerektiği yerdeyse de genç kızlığın yumuşaklığı ve toyluğu kaybolmuştu. Endamı ve yüz hatları daha dolgundu. Gözleri değişerek parlak bir elâdan daha hakiki ve koyu bir kahverengiye, saçlarından hafifçe yansıyan bir tona çalmıştı.

"Ellerimi tut," dedi Sabetha ve genç adam deneyip de beceremediğinde onun parmaklarını nazikçe yönlendirdi. Bir müddet avuç avuca durarak karşılıklı bakıştılar; kadının dokunuşu yumuşak ve kuruydu. Locke katıksız bir beklentiyle dolu kısa bir süre boyunca Sabetha'nın kendisine sarılabileceğini düşündü; fakat genç kadın aralarındaki saygılı mesafeyi korudu. "Ne kadar da zayıflamışsın," dedi nihayet, hakim duruşunun bir kısmını yitirerek.

"Hastaydım."

"Bana zehirlendiğini söylediler."

"Kimler?"

"*Kim* olduğunu biliyorsun," dedi genç kadın. "Ve ne zamandır güneşe çıkmamışsın. Vadralı tarafını gösteriyorsun."

"Anlaşılan ikimiz de köklerimize dönmüşüz."

"Ah, saçlarımı mı kastediyorsun?"

"Hayır, dizlerinin arkasını. Tabii ki saçlarını kastediyorum."

"Ne garip. Şu son birkaç yıldır siyahın, kahverenginin ve sarının her tonuna büründüm; o yüzden en iyi doğal halime dönerek kılık değiştirebiliyorum. Hoşuna gitti mi?"

"Aklımı başımdan aldığının farkındasın." Locke yüzünün kızardığını hissetti. "Beni büyük bir dezavantaja sokuyorsun."

"Biliyorum," dedi kadın, yine hafif bir gülümsemeyle. "Belki de bu akşam için tanıdık bir ortam yaratmak istemişimdir."

Sabetha genç adamın ellerini bıraktı, muzipçe bir reverans yaptı ve onun etrafından dolaştı.

“Merhaba Jean,” dedi. “Göbeğini kaybetmiş ve sanırım omuzlardan kazanmışsın.”

“Merhaba Sabetha.” Jean sol elini uzattı. “Sense görebildiğim kadarıyla epey kazanmış ama hiçbir şey kaybetmemişsin.”

“Ah canım.” Sabetha iriyarı adamın elini tuttu ve Jean önkolunu tutup nazikçe sıktığında kaşlarını kaldırdı. “Bu da ne? Beş yıl ayrı kaldık diye ansızın altı üstü eski bir iş arkadaşı mı oldum?”

Genç kadın kollarını Jean’a dolayıp başını onun ceket klapalarına dayarken Locke yanağının içini ısırdı. Jean kısacık bir duraksamanın ardından sarılışa karşılık verdi. Kolları kadının gövdesini kolayca sarıyor ve sırtının orta yerinde üst üste biniyordu.

“Ceplerimde bir eksilme olup olmadığına bakmak için bana bir dakika ver,” dedi iriyarı adam, tekrar ayrılırlarken. Sabetha güldü.

“Ne yani, espri yaptığımı mı sanıyorsun?” Jean ceketini dikkatle incelerken o anı neşelendirmek için sırıtmaya zahmet etmedi.

“Ahh.” Sabetha her ikisinden de bir adım uzaklaştı ve ellerini önünde kavuşturdu. “Eee, gerçeği anlamanız ne kadar sürdü?”

“Bir dakika kadar,” dedi Locke.

“Fena değil.”

“O bir dakika bile fazlaydı. İpek kesedeki baş harfler çok hınzırcaydı. Fakat kılığın harikaydı.”

“Hoşuna gitti mi? Güzel. Normal boyumu birkaç santim kısaltmam kolay olmadı.”

“Kılık değiştirmedeki en zor hilelerden biridir,” dedi Locke, başını olumlu anlamda sallayarak. “Hava atıyordun.”

“Senden fazla değil. Demek hâlâ insan içinde hastalanmış numarası yapıyorsun.”

“İşe yaradı,” dedi Locke. “Tabii bir yere kadar. Ama o numaramı daha önce de görmüştün, muhtemelen o yüzden hazırlıksız yakalanmadın.”

“Evet,” dedi kadın. “Ayrıca el sinyallerinizden çoğunu hâlâ okuyabildiğimi de unutmayın.”

Locke başını çevirip Jean’la bakıştı; bu hususu ihmal etmekte yalnız olmaması içini rahatlatmıyordu.

“Bu da benden size bir hediye olsun,” dedi Sabetha.

“Peki niye öyle bir şey yaptın?” diye sordu Locke.

“İkinizi de görmek istiyordum,” cevabını verdi kadın, bakışlarını kaçırarak. “Sabırsızlandığımı fark ettim. Ama henüz... buna hazır değildim.”

“Bizi bir hücreye attırsaydın randevumuza birazcık geç kalabilirdik,” diye belirtti Jean.

“Cık,” dedi Sabetha. “Böyle söyleyerek hepimize hakaret ediyorsun. Sanki öğle yemeğinden önce o salakların elinden kurtulamazdınız da... Ayrıca dostunuz Josten’ın ağır içki ruhsatı da yerli yerinde duruyor. Tedbirli davranmayı unutmadığınız belli.”

“Bak o hoş bir hamleydi,” dedi Locke.

“Verdiğiniz karşılık da öyle. Bu kadar çok kişinin tâbi olduğu yasalara gözü kapalı güvenebilmesi beni hayrete düşürüyor.”

“Onlar hiçbir zaman bizim avantajlarımıza sahip olmadılar. Her neyse, öyle bir iş için tombul ve iyi niyetli birini göndermemeliydin,” dedi Locke. “Tebliği senin şu Vordratha gibi pörsük bir çadır kazığının eline tutuşturman gerekirdi.”

“Adamım tam bir servet, öyle değil mi? Sırıtkan puştun tekidir. Sizinle olsa olsa bir dakika geçirmiştir, yine de bazı hassas yerlerine tekmeyi basmak için kırık camların üstünde sürünmeye bile razı olduğunuza bahse girerim.”

“Bana o camların yerini göster,” diye homurdandı Jean. “Olabilir... hele altı hafta boyunca işlerimi halletsin de.” Sabetha saçlarını geriye savurdu ve onunla göz göze geldi. “Jean, rica etsem... Locke’la beni birkaç dakika yalnız

bırakabilir misin? Vordratha'dan kapının önüne bir sandalye koymasını istemiştim."

"Bak bunun içime sineceğinden emin değilim."

"Öyleyse ayakta dur."

Jean'ın tek tepkisi genzini temizlemek oldu.

"Tedbirli davranmak için elinizdeki son fırsatı faytonunuzdan indiğiniz anda kaybettiğinizi belirtmemin bir mahsuru var mı?" dedi Sabetha. "Yan odada tepeden tırnağa silahlı yirmi adam bekletiyor olabilirdim. Öyle bir şey yapsaydım neden mahremiyet istemekle uğraşacaktım ki?"

"Eh," dedi Jean, iç geçirerek. "Sanırım adamların kadar ben de medeni taklidi yapabilirim."

Jean oradan çabucak ayrıldı. Kapı bir tıkırtıyla arkasından kapanarak Locke ile Sabetha'yı aralarında bir buçuk metrelik karanlık zeminle baş başa bıraktı.

"Onu gücendirdim mi?" diye sordu Sabetha.

"Hayır."

"Beni gördüğüne sevinmiş gibi bir hâli vardı. Ama sonra bozum oldu."

"Jean... biriyle tanıştı. Sonra da onu olabilecek en kötü şekilde kaybetti. O yüzden... ikimizin arasının nasıl olduğu düşünülürse kendini çok rahat hissetmemesi doğal."

"Aramız nasılmış ki?"

"Lütfen bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Bilmiyormuşsun gibi benden dertlerimi adlandırmamı isteme."

"Beni benzettiğin aygıta *ayna* denir Locke. Sahip olduğun hisleri sana sandığın kadar iyi yansıtmıyorum; o yüzden korkarım onları herkesin iyiliği için adlandırman gerekecek."

"Beş yıl Sabetha! Beş yıl!"

"Saymayı ben de biliyorum! Ne olmuş yani? Kollarına atlamadığım için mi kızıyorsun? Yoksa bu masalardan birinin

altında giysilerini yırtmadığım için mi? O beş yılı süklüm püklüm Camorr'a dönüp seni aramadan geçirdiğimi fark etmişsindir belki. Üstelik *senin de* peşimden koştuğunu görmedim!"

"Ben... niyetim-"

"Niyetin ha," dedi genç kadın. "Boş versene Locke. Geçmiş, üstünde pazarlık edebileceğimiz bir şey değildir. Senin için geri gelmemiş olabilirim, ama senin de arkamdan yollara düşmediğin kesin."

"Bazı güçlüklerle karşılaştım."

"Ya," dedi kadın. "Demek hayatında bazı zorluklarla karşılaşan şu adam sensin! Seninle tanışmayı iple çekiyordum; korkarım geri kalanımız çok rahat yaşantılar sürdürüyoruz."

"Calo ile Galdo öldü," dedi Locke.

Sabetha en yakındaki masaya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun bir süre boyunca pencereden dışarı baktı. "Şüphelerim vardı," dedi en sonunda.

"Jean'la beraber Karthain'e geldiğimde mi?"

"Yaklaşık bir yıl önce Camorr'dan geçtim," dedi kadın. "En iyisinin geldiğimi duyurmamak olacağını düşündüm. Şehir Barsavi'den önceki eski günlerdeki gibiydi. Otuz capa vardı ve Gizli Barış'ın yerinde yeller esiyordu. Bazı kafa karıştırıcı şeyler duydum... Barsavi'nin yerini alan kişi sizi sürgün etmiş ve o hengâmeden beri sizi gören olmamış."

"Çekiç herkesin kafasına indi," dedi Locke. "Capa Raza bizi kullandı, sonra da bize ihanet etti. Hep birlikte ölmemiz gerekiyordu ama yalnızca Sanzaları yakalayabildiler. Onları ve bir de daha genç bir dostumuzu... Yeni bir çırağımız vardı. Tanısan ondan hoşlanırdın."

"Eh," dedi genç kadın, "çırağınız her kimse bir *garrista* olarak ona çok iyi bakmışsın."

"Ölürdüm Sabetha. Onları kurtarmaya yarasaydı seve seve *ölürdüm*! En ufak bir fırsatım olmadı. Zaten senin de çok yardımın dokundu ya. Kim bilir hangi cehenneme çekip git-"

“Camorr’da nasıl kalabilirdim ki?” dedi kadın. “Senin evcilik oynamana nasıl yardım edebilirdim? Sen her şeyin aynı kalmasını istedin. Aynı cam yuva, aynı tapınak, aynı kumpaslar… Şimdi bir de yanına çırak almaya başladığını öğreniyorum. Tabii ki oğlan olmak kaydıyla.”

“Bu kadar haksızlığa da pes doğ-”

“Kök salmak sebzelerin işidir Locke, hırsızların değil. Eksik olma ama Zincir’in yeterince kör noktası vardı. Katlanabileceğim son şey onun kısıtlı bir kopyasıyla yaşamaktı!

“Ortağın olarak yaşamaya razı gelebilirdim,” diye devam etti Sabetha. “Ama rahibim, *garrista*‘m, baba figürüm olmana asla! Tanrılar aşkına… Zincir tüm ömrünü bunu planlayarak geçirse bile bize o kahrolasıca para yığını kadar büyük bir lanet bırakamazdı. Keşke onu denize atsaydı. Keşke tapınağı kendi ellerimizle yaksaydık.”

“Yaktık zaten,” dedi Locke. “Ve parayı da *denize* attım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tüm o boku Camorr’un Eski Liman’ına batırdım. Calo ile Galdo’nun ölüm adağı olarak.”

“Yani sahiden de hepsi gitti mi?”

“Köpekbalıklarına ve tanrılara. Hem de son bakırına kadar.”

“Bunun için teşekkürler,” diye fısıldadı kadın ve sağ elinin arkasıyla genç adamın yanağına okşadı.

Derin ve titrek bir nefes alan Locke kolunu kaldırıp kadının elini tuttu. Sabetha elini geri çekmeyince de kanının kaynadığını hissetti.

“Her şeyi kaybettiğim için mi?”

“Sanzalara adakta bulunduğun için.”

“Ah.”

“Seni son gördüğümden beri yüzündeki çizgiler artmış.”

“Kötü bir zehirlenme vakasıydı,” dedi Locke. “Üstelik ilk değildi.”

“İnsanları nasıl olup da senin gibi çekici ve geçinilmesi kolay birini zehirleyecek kadar kışkırtabileceğini hayal dahi edemiyorum,” dedi Sabetha. “Calo ve Galdo için üzgünüm. Orada olup yardım edemediğim için de. Tabii eğer bir kıymeti varsa.”

“Sanırım ben de bu kadar boktan bir *garrista* olduğum için üzgünüm,” dedi Locke.

“Belki daha iyi bir hayatta yanında kalıp yüzündeki çizgilerin artmasını seyredebilirdim. Hatta belki onları oraya ben koyardım,” dedi kadın, ince bir tebessümle. “Ama gitmeyi seçmeden evvel sana duygularımı mümkün olan en net şekilde açıklamadığımı söyleyemezsin.”

“Doğrusu bazen yanımızda o kadar kaldığına bile şaşıyorum.”

“Gidecek cesareti bir gecede toplamadım.” Sabetha elini indirerek Locke’un tutuşundan sıyrıldı. “Zincir öldüğünde her şeyi olduğu gibi muhafaza etmen gerektiğini düşündün. Yaşamlarımızı bir kehribar parçasının içinde donduracaktın. Belki de senin yas tutma yöntemin buydu. Ama benimki olamazdı.”

“Eh, ben, şey… izini Ashmere’e kadar sürdüm,” dedi Locke. “Bunu Jean’dan başka kimseye söylemedim. Orada bana kıyak borcu olan biri vardı. Ondan sonraysa…”

“Buraya gel,” dedi genç kadın, ona yakın sandalyeyi çekerek. “Otur şöyle. Birer uşak gibi ayakta duruyoruz.”

“Sakın o sandalyenin altında bir tuzak kapağı olmasın?”

“Eşeklik etme. İstediğini seçebilirsin.”

Locke yanındaki masadan bir sandalye çekti ve Sabetha’nınkinin yanına koydu. Kadına önden buyurmasını işaret etti, o yerine oturunca da yüzü kapıya dönük olacak şekilde kendi sandalyesine kuruldu. Tam olarak karşı karşıya değil, dizleri neredeyse birbirine temas edecek bir açıda oturuyorlardı.

“Planladığım gibi yaptım,” dedi Sabetha. “Yedi İlik Krallığı’nı gezdim. Emberlain’den başlayıp batıya gittim.

Zengin bekârları ve arada sırada da gözü dışarıda olan evli lordları ağıma düşürdüm."

"Sana efsanevi bir isim taktılar mı?"

"Bana bir sürü isim taktıklarından eminim," dedi Sabetha, alaycı bir tebessümle. "Ama bir kez işin içine girdikten sonra bir mit yaratacağıma isimsiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdim."

"O Camorr'un Belası saçmalığını benim başlatmadığımı herhâlde bili-"

"Hemen telaşlanma Locke. Seni eleştirmiyordum."

"Öyleyse İlikler'den niçin ayrıldın? Canın mı sıkıldı?"

"İlikler giderek daha tehlikeli bir hâle geliyor. Emberlain ülkenin geri kalanından ayrılmaya niyetli. Tüm eyaletler kılıçlarını kuşanıyor. Başka bir yere göçmenin vakti gelmişti."

"Bunu yıllardır duyuyorum," dedi Locke. "Emberlain *her zaman* ülkeden ayrılmak üzere. Kral da düşüp bayılmak... Bu zırvayı bir dalaverede bile kullandım. İlikler'deki barışın benden uzun yaşayacağından eminim."

"Öyleyse önümüzdeki bir-iki ay içinde ölmeyi planlıyorsun demektir," dedi kadın. "Ben oradaydım Locke, bu konuda bana güven. İhtiyar kralın hiç varisi yok ve ne yapacağını şaşırmış durumda. Öldüğünde halefini seçmeleri için özel meclisine emir verdiği herkesçe bilinen bir sır."

"Bu durum bir savaşı nasıl garantileyebilir ki?"

"Bu soylu ailelerden onu oy kullanırken yüzünün kullanmayacağı anlamına geliyor. O ailelerin kılıçlarını çekip işe koyulmayacaklarını mı sanıyorsun? Ancak bellerine kadar cesede battıklarında oturup görüş alışverişinde bulunacaklar."

"Anlıyorum. Eh, öyle bir ortamdan kaçıyordun ve Karthain'de konaklamanı gerektirecek bir iş teklifi aldın, öyle mi?"

"Vintila'dan yeni ayrılmıştım," dedi kadın. "Faytonumda yapayalnız otururken ansızın kendimi bir Bağlıbüyücü'yle konuşurken buldum."

“Bunun nasıl bir his olduğunu iyi bilirim.” Locke bir sonraki sorusuna geçmeden önce derin bir nefes aldı. “Peki... sen işi kabul etmeden önce Jean ile benden bahsettiler mi? Yani seni bizimle karşı karşıya getireceklerinden?”

“Söylediler.”

“Yani kabul etmeden ön-”

“Evet, *önce.* Yine de işi kabul ettim. Konuşmamıza devam etmeden önce şöyle derin derin düşünmek için biraz zaman ister misin?”

“Ben... Haklısın, bir şey söylemek için sebebim yok.”

“Seninle düşman değiliz Locke, rakibiz. İkimizin de buna alışık olduğu kesin. Hem söyle bana, rollerimiz değişseydi sen ne cevap verirdin?”

“Evet demeseydim ölmüş olurdum.”

“Eh, ben de evet demeseydim peşimde hâlâ Graf kul Daros’un casuslarıyla birlikte İlikler’de bir yerde olurdum. İtiraf etmeliyim ki oradan umduğum kadar zengin veya isimsiz bir şekilde kaçmayı başaramadım. Aslına bakarsan... arkamda bıraktığım rezaleti olduğundan çok daha eksik anlattım. Üzgünüm.”

“Jean ile benim de... bol kazançlı bir vurgun yaptığımız söylenemez.”

“Yani bu anlaşmayı reddetmek için hiçbirimizin makul bir sebebi yoktu.” Sabetha öne eğildi. “Büyücüler beni oradan kurtarmayı teklif ettiler. İzlerimi silmeyi, tam bir güvenlik içinde ortadan kaybolmamı sağlamayı. Anlaşmada onlara düşen buydu. Ben de seni ve Jean’ı tekrar görmeyi makbul buldum.”

“Makbul mü?”

“Bu tabiri hafif bulacağına şüphe yok. Fakat sohbetimiz henüz önceki adımlarımızı tekrardan ele alamayacağımız kadar yeni. Ben sana kendi gerekçelerimi saydım; şimdi sen de bana kendininkileri say. Camorr’da neler olduğun anlat.”

“Ah. Peki.” Locke kendini artık çenesinde yer almayan sakallarını sıvazlarken buldu. “Bir tezgâh kurmuştuk. Hem de

nefret ettiğin o hazine yığınına yüklü bir meblağ ekleyecek kadar iyi bir tezgâh."

"Gri Kral'ın şehirde olduğu zamanlarda mı?"

"Gri Kral ve Capa Raza aynı adamdı. Evet, Barsavilere karşı verdiği savaşta o pezevenge yardım etme onuruna layık görüldük. Yanında çalışan bir Bağlıbüyücü vardı."

"İşverenlerim bana ondan bahsetti," dedi Sabetha.

"İşverenlerin her ne düşünürlerse düşünsünler o cani lavuk onları iyi temsil etmiyordu. Her neyse, Bağlıbüyücü hem kasa odamızdaki parayı hem de bizi gözetlemiş olmalı. Durumu uzun uzun düşünecek kadar zaman buldum ve bana mantıklı gelen tek açıklama bu.

"Biz üstümüze düşeni yaptık," diye devam etti Locke. "Derken Gri Kral'ın servetimize göz diktiği ortaya çıktı. Ödeyecek bir sürü faturası varmış. O yüzden de gözden çıkarıldık. Ölmekten-"

Önceki rahatsızlığı sebebiyle zaten zayıf düşmüş olan Locke, sıcak ve yoğun at sidiğiyle dolu o fıçıda boğulurken geçirdiği anları hatırlayarak tiksintiye kapıldı.

"... son anda kurtuldum."

"Barsavilerden hayatta kalan oldu mu?"

"Hayır. Nazca babasını çileden çıkartmak için katledildi. Gri Kral bizim de yardımımızla Barsavi'yi onun intikamını aldığına inandırdı. Capa, Yüzen Mezar'da bir parti verdi ve oğullarıyla beraber orada öldürüldü. Acayip bir gösteriydi. Berangia kardeşleri hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Onlar da işin içindeydiler. Aslında Gri Kral'ın kız kardeşleri oldukları ortaya çıktı. Onca yıl Barsavi'ye hizmet ederken saldırı anını bekliyorlarmış."

"Tanrılar aşkına. Peki onlara ne oldu?"

"Jean oldu."

"Peki ya şu Gri Kral?"

“Ah.” Locke genzini temizledi. “Onu ben hallettim. Kılıç çatıştırdık.”

“Bak bunun hoş bir sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim,” dedi Sabetha ve kadının gözlerinde beliren ilgi kıvılcımı Locke’un yüreğini ısıttı. “Nihayet dövüş eğitimine önem vermeye mi başladın?”

“Ah, yanlış anlama. Beni bir hekim gibi doğradı. Onu kandırarak sırtına bir hançer saplamam gerekti.”

“Hımmm,” dedi Sabetha. “Onu öldürmene sevindim. Yine de kılıç kullanmadaki toyluğunu gidermemiş olman çok yazık.”

“Eh, Sabetha, korkarım bazılarının aksine insani uğraşların *her birinde* aniden kusursuz bir ustalık kazanma yeteneğim hiç olmadı.”

“Bunun anilikle bir ilgisi yok. Hayatın boyunca Jean Tannen’ın arkanı kollamasını bekleyerek yaşamasaydın kendini benim kadar büyük bir şevkle eğitimine verebilirdin.”

“Hayır. Kahretsin, güneş doğana kadar beni azarlamanı seve seve dinlerim *ama bu konuda asla.* Jean kandırıp da boynuna tasma taktığım bir köpek değil. O benim için gerçek ve özel bir dost. *Senin* için de öyle, ama ikinizin birden bunu hatırlaması biraz zaman alabilir.”

“Beni affet,” dedi genç kadın. “İyiliğini düşünüyordum.”

“Hayattaki başlıca ısrarı etrafındakilerin kaprislerine boyun eğmeden daima olduğu gibi kabul edilmek olan biri için *benim* durumumu düzeltmeye yönelik garip bir ilgin var!”

“Bak bu acıttı,” dedi Sabetha usulca.

“Lanet olsun.” Locke yumruklarını bacaklarına vurdu. “Kusura bakma. Niyetinin iyi olduğunu biliyor-”

“Hayır, haklısın,” dedi kadın. “Ben fevkalâde başarılı bir riyakârım. Hoşuna gitmeyen ne varsa söylenmemiş say. Lütfen hikâyene devam et.”

“Ahhh... pekâlâ. Eh, Camorr hakkında söylenecek pek bir şey kalmadı. Gri Kral’ın öldüğü gece Vel Virazzo’ya giden bir gemiye bindik. Ah! Ayrıca Örümcek’le tanıştım.”

“Ne? O nasıl oldu?”

“Gri Kral işini tamamladığında Dük’ün adamlarının olaya dâhil olmaktan başka seçenekleri kalmadı. Başlangıçtaki bir yanlış anlamanın ardından Örümcek ve ben birlikte çalıştık. Kısa bir süreliğine.”

“Tanrılar aşkına, yani suçların bağışlandı mı?”

“Ah, hiç de bile. Gri Kral öldükten sonra Jean ve ben tavşanlar gibi oradan fıydık.”

“Peki Örümcek’in gerçek kimliğini öğrendin mi?”

“Evet. O kadınla birkaç kez konuşma fırsatı bile buldum.”

“Demek bir kadınmış! Hep düşündüğüm gibi.”

“Nasıl tahmin ettin?”

“Yıllarca anlatılan dedikodularda net olarak gün yüzüne çıkan tek bir bilgi vardı: Örümcek’in erkek olduğu. Herkes bundan emindi. Eğer bu kişi kimliğiyle ilgili diğer tüm detayların üstünde tam bir kontrole sahipse neden bu kadar köklü bir gerçeğin bilinmesine izin verecekti ki? Bunun bir yanlış yönlendirme olduğu kesindi.”

“Heh. Sahiden de öyle çıktı.”

“Peki kimmiş şu Örümcek?”

“Ahhh,” dedi Locke. “Bakıyorum da elimde gerçekten ilgini çeken bir şey var. Sanırım bunu bir süreliğine kendime saklayacağım.”

“Öyle mi? Bunu unutmayacağım Efendi Lamora. Sözüm söz. Neyse, gemiye bindiniz. Sonra ne oldu?”

Konuya iyice ısınan Locke sonraki on dakikayı Tal Verrar’da ve çevresinde geçirdikleri iki seneyi özetleyerek geçirdi: Requin’in Günahane’siyle ilgili komplonun doğasını, Maxilan Stragos’un müdahalesini, Hayaletrüzgârı’nda geçirdikleri zamanı, deniz savaşlarını, Ezri’nin ve neredeyse her şeyin kaybını.

“İnanılmaz,” dedi Sabetha, genç adam öyküsünü sonlandırdığında. “Tal Verrar’daki sorunları duymuştum.

Demek onlara siz sebep oldunuz. Tanrıların cezası Arhon'u devirdiniz! Sizi gidi şapşal, ahmak, şanslı zavallılar!"

"Ve dehamıza karşılık yanımızda Jean'ın aşkı, bir servet ve bir panzehir olmaksızın Tal Verrar'dan ayrıldık."

"Başınıza gelenler için üzgünüm. Özellikle de Jean için."

"Zamanla bunu da atlatacağı gibi teselli edici bir şey söylemek isterdim ama atlatamayacağını biliyorum." Locke duraksayıp sesini alçalttı. "En azından ben atlatamadım."

"Ah," dedi Sabetha, bütünüyle yorumsuz bir sesle. "Ve işte buradayız."

"İşte buradayız," dedi Locke. "Öykülerimizi anlattık."

"İşverenlerimden bazı... talimatlar aldım," dedi genç kadın. "Birbirimizle konuşmamız yasak değil ama seçim konusunda... Bak, sonuna kadar mücadele etmemiz gerekiyor. Ciddi ciddi. Tüm hilelerimizle, tüm yeteneklerimizle. Geri durmanın cezası çok ciddi olacak. O kadar ciddi ki asla-"

"Anlıyorum," dedi Locke. "Ben de kendi... şey, işverenlerimden benzer talimatlar aldım."

"Tanrım, keşke bütün gece konuşabilseydik."

"Öyleyse neden konuşmuyoruz?"

"Çünkü bu kadar dürüst davranmanı beklemiyordum." Sabetha ayağa kalktı. "Ve seni gerçekten yapmak için buraya getirdiğim şeyi yapmazsam cesaretimi yitirebilirim."

"Bekle, ne demek isti-"

Sabetha'nın cevabı onu sandalyesinden kaldırıp kollarına çekmek oldu. Locke refleks icabı bir anlığına karşı koydu, fakat kadının sarılışının coşkusu onu çabucak yatıştırdı.

"Hayatta kalmana sevindim," diye fısıldadı Sabetha. "Lütfen bana inan. Ne olursa olsun seni gördüğüme çok sevindim."

"Bağlıbüyücülere minnet duymak için iki farklı sebebim olduğuna inanamıyorum," dedi Locke. Tanrılar aşkına, Sabetha ne kadar sıcak ve güçlüydü. Belli belirsiz parfümünün kırmızı elma aromasının altındaki kendi doğal

kokusu da o kadar tanıdıktı ki... Bir elini genç kadının yumuşacık buklelerinde gezdirip iç geçirdi. "Götoşlar. Sana yakın olabilmek için bedavaya bile çalışırdım. Bana bir servet teklif ediyorlar ama buna karşılık onu gözümü kırpmadan Amathel'e atarım. Sen-"

"Locke," diye fısıldadı genç kadın. "Senden bir ricam var."

"Ya?"

"Öp beni."

"Benliğimin her zerre-"

"Hayır, öyle değil. Hoşlandığım şekilde. Ne kastettiğimi biliyorsun. Hani eskiden-"

"Ahhh," dedi Locke, gülerek. "Hizmetinizdeyim madam."

Sabetha'nın oldu olası gıdıklanmak gibi garip bir zayıflığı vardı. Locke'un uzun yıllar önce, ilk kez sevgili olduklarında kazara keşfettiği bir huyu. Genç adam sol elini Sabetha'nın çenesinin altına koyup başını geriye yatırdı, sonra da dudaklarını onun boynunun yan tarafına, kulağının hemen altına dayadı.

Genç kadının kıpırdanmaları derhal Locke'un sağduyusunu katlayıp derin ve karanlık bir yere kaldırdı.

"Beni buraya çağırmanın asıl sebebi bu muydu?"

"Devam et de görelim," dedi Sabetha soluksuzca.

Locke onu birkaç kez daha öptü ve sevdiği kadını yeterince kızıştırdığını hissettiğinde dilini o birkaç santimlik sıcak tende aşağı yukarı gezdirdi. Sabetha'nın ağzından bir nida kaçtı ve genç adama daha sıkı sarıldı.

"Tüh," dedi Locke, gülüp ve dudaklarını şapırdatarak. Dilindeki ilginç ve kuru bir tadı geçirmek için birkaç defa yutkundu. "Parfümün. Sanırım bir kısmını yuttum. Umarım çok pahalı değildir."

"Sırf senin için hazırlanmış özel bir formül," diye fısıldadı Sabetha, onu sarılmayı ve parmaklarını omuzlarına batırmayı sürdürerek. Locke kısacık bir süre daha tüm dünyayla barışık kaldı.

Uyuşukluk dilinin kenarında patlak verdi ve birkaç saniye içinde yayıldı. Ağzının etrafı ve burnunun ucu karıncalanmaya başladı.

"Hayır," diye fısıldadı Locke, az önce yuttuğu şey kadar geçirdiği şokun da etkisiyle. Geri çekilecek gibi oldu ama Sabetha ona kıyasla çok kuvvetliydi. Genç adamın uzuvları daha şimdiden garip bir kopukluk kazanıyordu. "Hayır, hayır... Jnnnn... *Jnnnn!*"

"Şışşşt," diye fısıldadı Sabetha. Artık titremiyor, ortak bir beklentiyle derin nefesler almıyordu. "Özel bir formül. Önce genzin ve sesin gidecek. Gevşemeye bak. Jean seni duyamaz."

"Nneee... nnneeden?"

"Beni affet," dedi Sabetha, dizlerinin bağı çözülen Locke'u kucaklayarak. Genç kadın yavaşça diz çöküp Locke'u da beraberinde alçalttı ve dizlerinin üstüne bıraktı. "Bunu gerçekten yapıp yapmayacağımdan emin değildim. Teselli olacaksa beni Tal Verrar hakkındaki öykün ikna etti. Bu işte benim kadar iyi değilsin Locke, fakat adil bir dövüş için çok fazla iyisin. Her ikimizin de iyiliği için seni yenmek zorundayım."

"Iııhhh-"

"Konuşma. Sadece dinle; fazla zamanın kalmadı. Bir sebep daha var. Artık ne kadar hasta olduğunu ve bana ayak uydurabilmek için kendini ne kadar zorlaman gerekeceğini görebiliyorum. Bunu yapmana izin veremem Locke. Buna seyirci kalamam. Beni alt etmeye çalışırken kendini *öldüreceksin* ve benden buna müsaade etmemi isteyemezsin. Hele ki sana engel olabilecekken. Bir zamanlar sana çok değer verirdim. Şimdi de veriyorum. Bunu unutma."

Sabetha onu nazikçe alnından öptü. Locke öpücüğü hayal meyal hissetti.

"Bunu unutma ve beni affet."

“Iııhhh,” dedi Locke, birer kefen misali üstüne çöken karanlık katmanlarının arasından sıyrılarak. “Iıhhh-Sab... hayır, ne olur!”

Genç adam sonu gelmez bir boğulma kâbusunun ardından güçbela şuurunu kazanan birinin kuşkulu minnetiyle bir nida attı. Burnuna kendi terinin kokusuna ilaveten ıslak tahtanın ve temiz göl havasının kokusu çalındı.

Gözkapakları isteksizce aralandı. Yine bir geminin kaptan kamarasında sırtüstü yatıyordu. Bu seferki Zamira Drakasha’nınki de dâhil, daha önce gördüğü diğer tüm kamaralardan daha lüks döşenmişti. Turuncu renkli, loş bir ışık saçan simyasal küreler içerideki eşyaları ve süslemeleri davetkâr bir renge boyuyordu. Yakınlarda bir yerde martılar haykırıyor, etrafındaki dünya hafifçe gıcırdıyordu.

“Aptal kafam, aptal kafam, aptal kafam,” diye söylendi Locke, konuşma yetisini geri kazanmanın keyfine vararak. Doğrulup oturduğu anda içini kemiren yoğun açlığın farkına vardı. “Ah benim şu aptal kafam, aptal kafam, aptal-”

“Kendini suçlama,” dedi Jean.

Locke dönüp o tarafa baktığında dostunu nakışlı bir asma yatakta, duvara sırtını vermiş vaziyette otururken buldu. Çıplak ön-kollarında ve gözlerinin etrafında yeni morluklar vardı.

“Tanrılar aşkına,” dedi Locke. “Ne oldu sana böyle?”

“Sabetha’nın yan odada silahlı yirmi adam bekletmekle ilgili esprisini hatırlıyor musun?” dedi Jean, iç geçirip okumakta olduğu kitabı bırakarak. “Yan odada sahiden de silahlı yirmi adam bekliyordu.”

“Vay babanın kemiği,” dedi Locke. “Ne kadar baygın kaldım?”

“Yarım gün.”

“Neredeyiz?”

“Amathel üzerinden batıya gidiyoruz. Denize doğru.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

Jean dostunun arkasındaki bir şeyi işaret etti ve Locke o tarafa doğru döndü. Mavi suların üstündeki gri bir sabahın manzarasını göstermek için açık bırakılmış arka pencerelerin dış yüzeyi kalın bir demir parmaklık ağıyla kaplıydı. Parmaklıkların arasındaki boşluk Locke'un bile geçemeyeceği kadar dardı.

"Sabetha bizi oldukça lüks bir hapishane gemisine bindirdi," dedi Jean. "Tek yolcular biziz. Denize açılıp kıtanın etrafında dolaşacağımız hoş ve yavaş bir deniz yolculuğuna çıkmış bulunuyoruz."

"Sen benimle *taşak* mı geçiyorsun?"

"Her şey planlandığı gibi giderse oylar sayıldıktan bir-iki hafta sonra Karthain'e dönmüş olacağız."

Kesit (II)

Kav

Ne yalan söyleyeyim, şu ana kadar sizin çocuklardan pek fazla etkilenmedik.

Timsalinizle yaptıkları görüşmeye kadar epey iyi gittikleri kanaatindeyiz.

Bizde geleceğe dönük belirli bir kaygı uyandırmakta eksik kalan da timsalimizle yaptıkları o görüşme zaten.

Nasılsa yakında geri gelirler.

Parmaklıklar ardında denize açılıyorlar.

Onları daha önce kim hafife aldı, biliyor musun? Şahinci.

Aman ne komik.

Lamora'nın çevresinde ilginç şeyler olacak dostum. Sen yeter ki gözünü sürekli onun üstünde tut.

Ara

MONCRAINI TİYATROSU

1

"Bir asilzadeye yumruk attığı için mi tutuklandı yani?" diye sordu Locke.

"Zincire vurulup götürüldü," dedi Jenora.

"Bir bu eksikti. Durumu ne kadar kötü? Onu asmayacaklar, değil mi?"

"Bir yıl bir günlüğüne zindanda kalacak," dedi Alondo. "Sonra da saldırıda kullandığı elini kaybedecek."

"Eh, herife tekme atmadığı için şanlıymış," dedi Jean.

"Şanslı olduğu kesin," dedi Sylvanus, başını şişesinden kaldırarak. "Alacaklılarının taşaklarının derisini yüzüp tuzlayamayacağı yegâne yerde kalıyor! Kestikleri eli bize vermeliler. Onu katranla mumyalarsak... harika bir sahne malzemesi olur... özellikle de bir efsun... efsancı... bir büyücüyü canlandırdığımda."

"Onu nasıl geri alacağız?" diye sordu Sabetha.

"Geri almak mı?" dedi Alondo ile Jenora'nın arkasındaki gölgelerin arasından çıkan bir kadın. Orta yaşlarına yaklaşan, kaslı ve gürbüz biriydi; maun rengi bir tene ve odun külü kadar gri saçlara sahipti. "Ondan bu kadar kolay kurtulmuşken kim Jasmer Moncraine'i *geri* almak ister ki? Hem bu yabancıların avlumda ne işi var?"

"Sanırım onlara *müşteri* deniyor teyze," dedi Jenora. "Gönüllü olarak geldikleri günleri hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, eski çağ tarihi konusunda ilgili bir öğrenciyimdir," dedi yaşça daha büyük olan kadın. "Bendeniz yarı profesyonel

şehit Alizana Gloriano. Buranın sahibi. Hizmetinizdeyim. Gerçekten de Jasmer Moncraine'i mi arıyorsunuz?"

"Kendisi işverenimiz olur," dedi Sabetha. "Ya da en azından öyle olması gerekiyordu."

"Yukarıdaki tanrılar aşkına," dedi Bayan Gloriano, kollarını Alondo ile Jenora'nın omuzlarına dolayarak. "O Camorrlular. *Gerçekmişler.*"

"Biz de senin kadar şok olduk teyze," dedi Jenora.

"Böylesine acayip harikalar olarak görülmek çok hoş," dedi Locke. "Ama Moncraine'e ulaşmamamız gerekiyor."

"Madem öyle," dedi Bayan Gloriano, "tek yapmanız gerek öbür gün verilecek mahkûmiyet kararını beklemeniz. Sonra da Ağlayan Kule'nin önünde dikilerek bir yıl bir gün daha bekleyebilirsiniz. Sağ eli eksik bir hâlde dışarı çıkan kişi o olacak."

"Peki ya bir avukat?"

"Avukat tutmadık," dedi Alondo.

"Öyleyse bize ne *yapabileceğimizi* söyleyin," dedi Locke. "Gidip Moncraine'i görebilir miyiz?"

"Ah, elbette sevgili çocuğum," dedi Sylvanus. "Soylu kanı taşıyan en yakın bay veya bayana gidip ağzının ortasına bir tane patlatın yeter. Belki Jasmer'la aynı hücreye bile düşersiniz."

"Kahretsin," dedi Locke. "Kusura bakmayın ama siz dördünüz Moncraine'le muhatap olacağınıza onun gırtlağını kesmeye daha hevesli gözüküyorsunuz. Moncraine Tiyatrosu diye bir şey gerçekten de var mı? Bu yaz bir piyes sahneleyecek misiniz? Durumumuz icabı bu işte çalışmamız gerekiyor; o yüzden Perelandro aşkına açık konuşun."

"Biz hâlâ bir kumpanyayız," dedi Jenora. "Ama firarlarımız da olmadı değil. Geriye kalan tam zamanlı oyuncular Alondo, Sylvanus ve Jasmer'dan ibaret. Eğer Jasmer insan içine çıkabilirse bir-ikisi daha geri gelebilir."

"Siz bir oyuncu değil misiniz?"

"Sahne yöneticisiyim," dedi Jenora. "Kostümler, dekorlar, sahne malzemeleri. Eğer bir şey kendi bacaklarının üstünde yürümüyorsa benim sorumluluğumda demektir."

"Peki bir mucize yaşandığını ve tanrıların Moncraine'i hapisten kurtardıklarını farz edersek bu yaz çalışacak bir işimiz olur mu?" diye sordu Locke.

"Epey prova zamanı kaybettik," dedi Sylvanus, yavaşça sırtüstü uzanırken iç geçirerek.

"Bu cevap kulağa bir *evet* iması gibi geliyor," dedi Locke.

"Asıl sorun para," dedi Bayan Gloriano. "İki yıl önce yeğenimin hatırına Moncraine'e yatırım yapmıştım ve hâlâ bana on iki krona borçlu. Üstelik ben alacaklılarının en az ısrarcısı-"

"Para sorunları bir şekilde çözümlenebilir," dedi Locke.

"Kredimiz de yok," dedi Alondo. "Hiçbirimiz sonradan ödeme vaadiyle tek bir pirinç tanesi bile satın alamayız. Karnımızı doyuracak kadar ek iş yapabilir, hatta sokaklarda moralite oyunları* sergileyebiliriz. Ama tiyatronun hiç kaynağı yok... Ne senaryo ne kostümler ne maskeler ne de ışıklar için."

*** Karakterlerin hayırseverlik veya ahlaksızlık gibi çeşitli erdemleri canlandırdığı bir tiyatro türü -*çn***

"Üstelik bir sahneye ya da nakliye imkânına da sahip değiliz," dedi Jenora. "Kullanabileceğimiz iki oda dolusu sahne malzememiz ve giysimiz var. Fakat onları yayan taşımaya kalkarsak alay konusu oluruz."

"Alay konusundan da beter," diye söylendi Alondo.

"Bizim bir arabamız var," dedi Locke. "Bize bir dakika verin." Jean ile Sabetha'yı Moncraine Tiyatrosu'nun süklüm püklüm kalıntılarından uzağa çekti.

"O arabaya ve atlara epey para yatırdık," dedi Jean. "Biliyorum," karşılığını verdi Locke. "Atlardan ikisini satıp diğer çifti elimizde tutsak nasıl olur?"

"Onlara bakmak, harcamayı planladığımızdan çok daha fazla zamana ve paraya mâl olur," dedi Sabetha.

“Evet,” dedi Locke, “ama bu kumpanyayı tekrar çalışır hâle getiremeyeceksek gerisingeri dönüp dosdoğru Camorr’a gidelim daha iyi. Eğer planımız buysa olup bitenleri Zincir’e izah ederken bir tür konuşma bozukluğu geliştireceğimize kuşkum yok.”

“Moncraine’in bir soyluya yumruk atması bizim suçumuz değil ki,” dedi Jean.

“Zincir, vazgeçmeden önce şöyle bir ağız aramaktan fazlasını yapmamızı bekler,” dedi Sabetha. “Buraya *bilhassa* Moncraine’in işlerini düzeltmek için gönderildik. Onu bir şekilde bu pislikten kurtarmak zorundayız.”

“Peki ya kurtaramazsak?” dedi Jean usulca.

“Öyleyse en azından denemiş oluruz,” yanıtını verdi Locke. “Sabetha haklı. Seçeneklerimizi tüketmiş olarak eve dönmek ayrı şey, en ufak bir sorun belirtisinde teslim bayrağı çekmek ayrı.”

“Daha çok paraya ihtiyacımız olacak,” dedi Sabetha. “Yakın bir zamana kadar yüklü bir vurgun yapabileceğimizi sanmıyorum; ama cepler ve keseler ne güne duruyor? Eğer-”

“Hayır,” dedi Locke. “Buradayken hırsızlık yapamayız, unuttun mu? Sadece aktör ayağına yatarak bile beklediğimizden daha fazla belaya bulaştık.”

Sabetha’nın yüzündeki ifade o kadar tehlikeliydi ki Locke dönüp o tarafa bakmadan önce bile kızın öfkesini bir gaz lambasından yayılan ısı misali hissetti. Delikanlı avuçları ileri bakacak şekilde ellerini havaya kaldırdı.

“Sabetha, aklından ne geçtiğini biliyorum… Söylediklerini düşündüm, inan bana. Emirlerime uyman için ısrar edemem. Senden tek ricam sözlerimi düşünmen ve seni ikna etmeme izin vermen.”

Genç kızın yüz ifadesi yumuşadı. “Belki de senin için hâlâ bir ümit vardır,” dedi. “Gerekçelerini açıkla bakalım.”

“Bu şehre yabancıyız,” dedi Locke. “İnzibatları ve çeteleri tanımıyor, saklanma yerlerini bilmiyoruz. Şehir dışından gelen biri Camorr’da yankesicilik yapmaya kalkışırsa ne düşünürsünüz? Denyoya kıçımızla güler ve asılmasını

seyrederiz. Eh, Espara'da da *biz* denyoyuz. Üstelik bir hata yaparsak burada faydalanabileceğimiz bir Gizli Barış da yok.

"Asla kimseyi çarpmayacağız diye bir kural yok," diye devam etti. "Ama *henüz* değil. Buraya iyice alışmadan olmaz."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi genç kız. "Hatta haklı olduğundan eminim. Belki de evdeki rahatımıza biraz fazla alışkınımdır."

Sabetha elini uzattı ve Locke kısa bir duraklamanın ardından gülümseyerek onunla tokalaştı.

"Siz kimsiniz," dedi Jean "ve de bu şahane Locke ve Sabetha kılıklarını nereden buldunuz?"

"Ağzın açık dikilmeyi bırak Jean. Gelin, elimizi çabuk tutalım," dedi Sabetha tatlı bir dille. "Atları satmamız, kalanları ahıra yerleştirmemiz, Moncraine'i kurtarmamız, döviz bozdurmamız ve kalacak odalar bulmamız lazım. Üstelik bunlar aklıma ilk gelenler."

"Bayan Gloriano!" diye seslendi Locke, tekrar kadına doğru dönerek. "Size zahmet çıkarmak istemeyiz ama çabucak odalara ihtiyacımız var ki arabamızı boşaltabilelim."

"Yani sahiden de kalıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Locke. "Ayrıca bizim için kumpanyanın geri kalanından ayrı bir hesap açın. Size sahici para ödeyeceğiz."

En azından birkaç günlüğüne, diye geçirdi içinden.

"Eh," dedi Bayan Gloriano, bir transtan çıkarcasına. "Boş oda sıkıntısı çektiğim söylenemez."

"Giacomo!" diye bağırdı Sabetha. "Castellano!"

Calo ile Galdo koşar adımlarla gelip Sylvanus'un önünde kayarak durdular.

"Bunlar Asino kardeşler," dedi Sabetha. "Siz ikiniz Bayan Gloriano'nun bizi nereye yerleştireceğini öğrenin ve en kısa sürede eşyalarımızı arabadan indirin."

"Ne yani, önce araba muhafızıyken şimdi de kahrolası birer hamal mı olduk?" dedi Calo. "Çalışmamızı seyrederken ayak masajı yaptırmak ve biraz soğutulmuş şarap da ister misin?"

"Hepimizin yapacak işi var," dedi Sabetha, "ve ayaklarıma el sürerseniz kulaklarınızı keserim. *Kıpırdayın!*"

Sonraki on beş dakika boyunca herkes harıl harıl bir faaliyet içine girdi. Yerde yatan. Sylvanus hariç... Jean arabanın brandasını kullanıp birkaç tahta parçasının da yardımıyla adamın üstüne küçük bir çadır kurmaya biraz zaman ayırdı. Sonra Centilmen Piçler eşyalarını Bayan Gloriano tarafından seçilen iki odaya taşıdılar. Odalar, adına 'orta yaş' denen şeyin her ne kadar bazı insanlara yakışsa da tahta kaplamalarda ve muhafaza edilmemiş duvar goblenlerinde aynı etkiyi göstermediğinin iyi birer örneğiydi. İkizler odalardan birini, Locke ile Jean da diğerini sahiplendiler. Sabetha ise Jenora'nın koridorun ilerisindeki odasını paylaşma teklifini kabul etti.

Araba boşaldıktan sonra Jean atların nispeten daha az sağlıklı görünen çiftini seçip Jenora'nın da yardımıyla ahıra yerleştirdi. Alondo, kuzenlerinden birinin Jalaan Kapısı'nın yakınında seyis olarak çalıştığını belirtti; böylece Jean da iyi durumdaki iki atı kervanların toplanma bölgesine götürüp satmasında kendisine yardımcı olması için genç aktörü yanına aldı.

"Şimdi," dedi Locke, Bayan Gloriano'ya, "Jasmer'ı geri almamız lazım. Bunun için de sanırım bir avukat bulmamız gerekecek."

"Galiba başka yol yok," dedi kadın. "Şu son birkaç yıldır yatırımımın eve dönüş yolunu bulması umuduyla Jasmer'a öyle çok müsamaha gösterdim ki..."

"Öyleyse biraz daha gösterin," dedi Locke. "Ne olursa olsun artık buradayız. Ayrıca bir Moncraine oyununa *ihtiyacımız var*. Camorr'da bizi bekleyen bir şey kalmadı."

"Ben de özverinizin doğasını merak etmiştim. Jasmer'ın bir Syrestili olduğunu herhâlde biliyorsunuzdur. Kaprisli ve huysuzdur. Pek güvenilir de değildir! Soğukkanlı bir Okantili olan Jenora'yla ya da benimle alakası yoktur. Bak sana ne diyeceğim evlat, eğer paramı nasıl bir kuyuya attığımı bilseydim-"

“Evet, haklı olduğunuzdan eminim,” dedi Locke, yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Avukat diyorduk?”

“Geldiğiniz caddenin yukarısında öyle biri olacaktı,” dedi Bayan Gloriano. “Gece geç saatlere kadar çalıştığı için ona Gözü Açık Salvard derler. Benim için birkaç evrak işi halletmişliği vardır. Yine de ona bir beyefendi diyecek kadar ileri gidemem. Bir sürü... renkli tip için çalışır.”

“Güzel,” dedi Locke. “Hatta harika. Bizden renklisi zor bulunur.”

2

“Etienne Delancarre Domingo Salvard,” dedi Sabetha, binanın sokak girişinin yanında bulunan, fener ışığıyla aydınlatılmış tabelayı yüksek sesle okuyarak. “Usta avukat, yeminli hukuk kâtibi, yetkili noter, vasiyet ve ayni hak takipçisi, Vadraca tercümanı ve yazmanı. Malvarlığınız garantiye alınır, adaletin yerini bulması sağlanır, düşmanlarınız yıldırılır. Makul ücretler.”

Locke ile Sabetha yolculuğun kokusunu vücutlarının daha erişilebilir kısımlarından yıkayarak attıktan ve leş gibi kervan kıyafetlerini daha az rahatsız edici giysilerle değiştirdikten sonra bu işi halletmek için tek başlarına gelmişlerdi. Salvard’ın bürosu Avuntu Tepesi’ne dek giderek artan viranlığın kenarına tünemişti; kentin zengin ve fakir bölgelerinin arasında bir nevi durak vazifesi görüyordu âdeta.

İçerideki konforsuz ahşap mobilyalar ve boş duvarlar, Locke’un gözüne kavgacı müşterilere kırıp dökebilecekleri bir hedef sunmama amacı güdüyormuş gibi göründü. Küçük bir podyumun arkasında saçları geriye taranmış sıska bir adam oturuyor, odanın karşı tarafındaki merdivenin yakınındaysa alışılmadık derecede iri bir kadın bekliyordu. Kadının siyah renkli, kapitone tuniğinin dış yüzeyinin altında zırh levhaları olduğu hemen anlaşılıyordu.

“İyi akşamlar,” dedi sıska adam. “Randevu almış mıydınız?”

“Bu sahiden de gerekli mi?” diye sordu Sabetha. “Acil bir işimiz var da.”

“Danışma ücreti iki çeyrekliktir,” dedi sıska adam. “Acele randevu için de fazladan bir tane.”

“Camorr’dan yeni geldik,” dedi Locke. “Dövizlerimizi henüz bozdurmadık.”

“Camorr baronları da kabulümüzdür,” dedi sıska adam. “Bire bir oranında. Bir çeyreklik de bozdurma ücreti için.”

Locke kesesinden dört bakır sikke çıkardı. Kâtip tüy kalemini mürekkebe batırdı ve bir karta yazı yazmaya başladı.

“Adlarınız?”

“Verena Gallante,” dedi Sabetha, “ve Lucaza de Barra.”

“Camorr vatandaşı mısınız?”

“Evet.”

Kâtip tüy kalemini bıraktı, arkasındaki duvarda bulunan bir kapağı açtı, kartı bu bölmeye koydu ve bir manivelayı çevirdi. Minyatür bir servis asansörü yukarı çıktı ve kısa bir süre sonra asansör boşluğunun yukarısından bir çıngırağın boğuk çınlaması geldi.

“Üst kata silahla çıkmak yasaktır,” dedi kâtip, parmak eklemleriyle podyumunun yüzeyine vurarak. “Onlara burada gözümüz gibi bakılacaktır. Üst araması için kollar havaya.”

İriyarı kadın ikisini de baştan aşağı yokladı. Bir boğma ipi veya meyve bıçağı dikkatinden kaçabilirdi belki, ama Etienne Delancarre Domingo Salvard’ın bunlardan daha ölümcül şeyleri huzuruna kabul etmekten şiddetle kaçındığı belliydi.

“İkisi de temiz,” dedi kadın, yarım bir tebessümle. “Tabii silah bakımından.”

“Devam edin,” dedi kâtip, merdiveni işaret ederek. “İyi görüşmeler.”

Gözü Açık Salvard, bürosunun zeminini boydan boya ikiye ayıran bir çalışma masasının arkasında oturuyor, böylece biri üstüne atlamaya niyetlenirse kendisi kaçana veya silahlanana kadar saldırganıyla arasına bir engel daha koymuş oluyordu.

Locke adamı bu kadar tedbirli olmaya iten şeyin müşterilerinin doğası mı, yoksa öğütlerinin kalitesi mi olduğunu merak etti.

"Oturun. Kanunun tamahkâr dokunaçlarına yakalanmak için biraz genç değil misiniz?" Salvard kırklı yaşlarında, ince yapılı bir adamdı. Aslan yelesine benzer kır saçları, son yirmi dakikadır dörtnala koşan bir atın sırtındaymışçasına geriye doğru savrulmuş vaziyetteydi. Burnu, taktığı narin gözlükten çok daha ağırlarını desteklemek üzere tasarlanmış gibiydi. Dağınık çalışma masasının üstündeki ahşap desteklerde duran iki pipo, onu hoş kokulu ve gri duman sütunlarıyla çevrelemekteydi. "Yoksa bu bir evlilik meselesi mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Sabetha. "Başı dertte olan bir dostumuz var."

"Ayrıntıları alayım."

"Kendi mevkiinin üstündeki bir beyefendiye vurdu," dedi Sabetha.

"Dostunuz yakalandı mı? Yoksa kaçtı mı?"

"Onu Ağlayan Kule denen bir yere kapattılar," cevabını verdi Locke.

"Öyleyse işimiz zor. Korkarım yasalar onun aleyhine; dostunuz bir çalı çit gibi budanmaya kendini hazırlamalı," dedi Salvard. "Fakat bu vakalar bazen sempati uyandıracak şekilde tasvir edilebilir. Bilmem gereken başka ne var?"

"Kendisi biraz ayyaştır," dedi Locke.

"Müşterilerimden çoğu teselli bulmak için şişelere sığınır. Bu benim için sıradışı bir güçlük değil,"

"Ayrıca gece tenli bir ırkın mensubudur," diye belirtti Locke. "Siyahi bir Syrestilidir."

"Mahkemede pek çok hayranı bulunan, asil ve en az bizimki kadar kadim bir halk."

"Dostumuz biraz... meteliksizdir."

"Ama belli ki çıkarlarını koruması için güvenebileceği müttefiklere sahip," dedi Salvard sıcak bir üslupla, kollarını

Locke ile Sabetha'ya doğru uzatarak. "Ücretim esnek bir şekilde taksitlendirilebilir. Başka?"

"Bir tiyatro kumpanyasının sahibi ve yöneticisidir."

Salvard'ın tebessümü soldu. Sol tarafındaki pipodan uzun bir nefes çekti, pipoyu bıraktı, sonra da diğerinden içti. Locke ile Sabetha'yı uzun uzun süzerek pipolar arasında birkaç kez gidip geldi. "Jasmer Moncraine'den mi bahsediyoruz?" dedi sonunda.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Locke.

"Verdiğiniz ayrıntılardan yola çıkarak kimliğini daha önce tahmin etmeliydim. Tabii onu sahiden geri istiyor gibi durmanız hariç. Gerçeğin kokusunu almama engel olan da buydu zaten. Moncraine'le neden ilgileniyorsunuz?"

"Biz bu yaz için işe aldığı aktörleriz," dedi Sabetha. "Şehre daha yeni geldik."

"Geçmiş olsun. Size bu konuyla ilgili bir tavsiyem var."

"Ne olursa," dedi Sabetha.

"Düşük mesleklerdeki pek çok kişi bir elin kaybına uyum sağlayıp kanca takarak yaşayabilir. Jasmer söz konusu olduğundaysa, kibri buna asla izin vermez. Gelecek yaz, çotuğu iyileştiğinde hâlâ Espara'da olursanız ona köseleden yapılma, sade bir kep bulun ve-"

"Ona *şimdi* ihtiyacımız var," dedi Sabetha. "Onu nezaretten kurtarmalıyız."

"Eh, onu benim mesleğimdeki herhangi birinin çalışmalarıyla oradan çıkarmanız mümkün değil. Bakın canlarım, yüzlerinizdeki bu bakışı görmek, en az ayağıma kadar gelen iş fırsatını reddetmek kadar içimi sızlatıyor. O yüzden izin verin açıklayayım. Benim talihim sizin bahtsızlığınız. Amilio Basanti'yi mutlaka duymuşsunuzdur."

"Aslına bakarsanız hayır," dedi Locke.

"Sahiden de burada yenisiniz, değil mi? Basanti kentin diğer büyük aktörler kumpanyasının, istikrarlı ve başarılı olanın menajeridir. Basanti'nin en küçük kız kardeşi, yani Amilyn Basanti iki hafta sonra Bayan Amilyn *Salvard* olacak."

“Ah,” dedi Sabetha.

“Müstakbel kayınbiraderimin en büyük rakibine avukatlık yaparsam, eh, bunun evlilik ilişkilerimde… soğuk bir etki yaratacağını görebiliyorsunuzdur muhakkak.”

“Çıkarları çelişmeyen birini tavsiye edebilir misiniz öyleyse?” diye sordu Locke.

“Espara’da benim dışımda beş avukat daha var,” dedi Salvard, “ve hiçbiri davanıza el sürmez. Bilin ki evleniyor olmasaydım davanızı zevk için üstlenirdim. Yargıçları kızdırmaktan *hoşlanırım* ve en aşağılık, en zorlu müşterileri bile geri çevirmem. Üstünüze alınmayın. Lâkin meslektaşlarım üstlendikleri davaları kazanmaktan yanadırlar ve bu seferki kazanılacak gibi değil.”

“Ama az önce ileri sürdüğünüz sebepler-”

“Belki vaziyeti *hafifletebilirler.* Soylu kanı taşıyanların astlarının kahrını çekmelerini gerektirecek yasalar çıkarmadıklarını herhâlde anlıyorsunuzdur. Davanızı üstlenseydim yasalardan alıntı yapmazdım; merhamet dilerdim! Perişan dostlara ve çocuklara dair palavralar atardım. Fakat o tür şeyler yapmayacağım için Moncraine’in duruşması aşağı yukarı bu konuşma kadar sürecek.”

“Elimizde başka bir seçenek var mı?” diye sordu Locke. “Basanti’nin kumpanyasına başvurun,” dedi Salvard nazikçe. “Griyamaç’taki Haseki Yaprağı’na içmeye giderler. Amilyn’e sizden bahsedebilirim. Yalnızca eşya taşımak için olsa bile size iş verebilirler. Kendinizi Moncraine’e bağlamayın.”

“Çok kibarsınız,” dedi Sabetha, “ama dekorun bir parçası olmak isteseydik evde kalırdık. Moncraine’in tiyatrosunda istediğimiz rolleri seçebiliriz. Yerleşik bir kumpanyadaysa uzun bir sıranın sonuna geçmemiz gerekir.”

Salvard bir kez daha dönüşümlü olarak pipolarını tüttürdü, sonra da gözlerini ovuşturdu. “Sanırım hırsınızı kınayamam; o hırs gözyaşlarıyla bitecek olsa bile. Ama Moncraine’i ipten almanın yolu yok çocuklar. İki mucizeden biri gerçekleşmediği sürece.”

“Neymiş o mucizeler?” diye sordu Locke.

“Birincisi, Kontes Antonia’nın bir af çıkarması. O kadın canının istediği her şeyi yapabilir. Ama dostunuzu kurtarmaya yanaşmaz. Moncraine onun gözünden düşeli çok oluyor. Hem zaten Kontes bugünlerde danışma meclisinden çok şarap garsonunun sözünü dinliyor.”

“Ya diğeri?” dedi Locke.

“Moncraine’in saldırdığı soylu, bir yargıcın önünde şikâyette bulunmayı reddederek kişisel bir afta bulunabilir. O zaman dava kendiliğinden düşer. Lâkin asilzadelerin akranlarının önünde zayıflık göstermekten köşe bucak kaçtıklarını iyi biliyorsunuzdur diye tahmin ediyorum.”

“Evet,” dedi Locke. “Tüh. Peki Moncraine’le *en azından* konuşabilir miyiz?”

“İşte o konuda sizi biraz neşelendirebilirim,” cevabını verdi Salvard. “Bir mahkûmla kan veya ticari bağı olan herkes duruşmadan önce onunla tek bir görüşme yapabilir. Bu hakkınızı istediğiniz zaman kullanabilirsiniz; yeter ki ona bir şey vermeye kalkmayın. Yakalanırsanız cezasını paylaşırsınız.”

“Bir görüşme,” dedi Locke. “Güzel. Şey... nerede?”

“Espara’nın göbeğindeki Lejyon Basamakları’nın tepesinde. Bir hendeğe ve aşırı derecede ciddi görünen yüz kadar muhafıza sahip taş kuleyi arayın. Yağmurda bile gözden kaçırmazsınız.”

3

Locke ile Sabetha, Lejyon Basamakları’nı tırmanırlarken çöken gecenin altındaki sislerde binlerce ölü asker onlara bakıyordu.

Altı asırlık nöbetlerinin ardından iyice çatlamış ve yıpranmış hâldeki mermer heykellerin üstünde Therin Hükümdarlığı lejyonerlerinin zırhları vardı. Locke o giysileri Camorr’dayken gördüğü resimlerden ve el yazmalarından

tanıyordu. Hatta öykülerinin birazını bile hatırladı; Espara'nın belirgin Atacam abidelerin yoksunluğundan hoşlanmayan şu veya bu imparator, şehir merkezini süslemesi için insan zanaatkârlardan birinin eserini sipariş etmişti.

Her heykelin o zamanki lejyona mensup, gerçek bir askere benzetildiği söylenirdi. Askeri bir zafer içinde değil de çökmüş imparatorluğun yollarında yorgun argın yürürlerken görülebilecekleri şekilde, başları önlerine eğik ve kalkanları sırtlarına bağlı bir vaziyette poz vermeleri de melankolik çekiciliklerinin bir parçasıydı. Şimdi, iki yüz metre uzunluğundaki kemerli merdivenin eşit aralıklarla dağıtılmış sütunlarında sonu gelmez saflar hâlinde, uygun adım yürür hâlde duruyorlardı.

"Moncraine'i suçlayan kişiyi bulup onu affetmesini sağlamalıyız," dedi Locke.

"Görünüşe bakılırsa geriye kalan tek şansımız bu," dedi Sabetha.

"Tanrılar aşkına, keşke daha çok paramız olsaydı. Ceplerimiz delikken hapishane ziyareti kolay geçmeyecek."

"Hırsızlıktan kaçınma planından vazgeçesin geliyor mu?"

"Evet," dedi Locke. "Ama dönmeyeceğim."

"Vazgeçmeyi düşündüğün sürece sorun yok," dedi genç kız, gülümseyerek.

"Dürüstlük hiçbirimize uymuyor," dedi Locke.

"Biliyorum. Ne kadar garip, değil mi? İnsanların nasıl bu şekilde *yaşayabildiklerini* merak edip duruyorum."

Salvard'ın 'hendek' olarak adlandırdığı şey daha ziyade kara taşlardan yapılma kulenin etrafını kuşatan, on metre derinliğinde, kenarları tırtıklı bir çukurdu ve içine tahliye kanallarından gri sular boşalıyordu. Karşıya geçmenin tek yolu, ağzında iyi aydınlanmış bir bekçi kulübesi bulunan üstü kapalı, yükseltilmiş bir köprüydü. Locke ile Sabetha yaklaşırlarken girişin önüne bir muhafız dörtlüsü çıktı.

Genç adam muhafızların taşıdığı silahların önemini daha ilk bakışta anladı. Hiçbirinin elinde bir sopa yahut teber yoktu. O tür silahlar, kullanıcıları istediği takdirde nazikçe kullanılabilen türden şeylerdi. Bu muhafızlar ise daha direkt kullanıma sahip olan bir silah, yani kılıç kuşanmıştı.

"Durun," dedi, yıpranmış görünümlü bir kadın. Orta yaşlarına merdiven dayamıştı; boynu ve yüzü eski yaralarla doluydu. Muhafızların tamamında zorlu bir askerliğin izleri mevcuttu. Locke, Ağlayan Kule'nin şakası olmadığını anladı. Bu yaşlı av köpeklerinden herhangi birine rüşvet teklif etmek veya aklını çelmeye çalışmak intiharla eşdeğerdi. "Geliş nedeninizi açıklayın."

"İyi akşamlar," dedi Sabetha, derhal kararlı fakat saygılı bir duruş takınarak. Locke daha önce de genç kızın bunu kullandığını görmüştü. "Jasmer Moncraine'le konuşmak için buradayız."

"Moncraine uzun bir süre kimseyi eğlendirmeyecek," dedi muhafız. "Bir Camorrlunun ona söyleyecek nesi olabilir?"

"Biz Moncraine Tiyatrosu'nun üyeleriyiz ve Jasmer şu an müsait olmadığından işle ilgili bazı ayarlamalar yapmamız gerekiyor. Avukatımız duruşmasından önce onunla tek bir görüşme hakkına sahip olduğumuzu belirtti."

Tanrılar aşkına, diye düşündü Locke, *Sabetha'nın insanlarla başa çıkmasını seyretmek, dünyadaki diğer herhangi bir kızın soyunmasını seyretmeye eşdeğer.* Sözcükleri seçiş şekli, "iznimiz" gibi daha zayıf bir şey değil de "hakkımız" kelimesini kullanması. Ve de *tek bir* görüşmeyi özellikle belirtmesi... Kuralların araştırıldığına ve onlara uyulacağına yönelik olarak muhafızlara verilen bir sinyal. Sabetha tüm isteklerini açıkça belirtmekle kalmayıp Locke'la beraber hem kanunun hem de ona hizmet eden bu muhafızların koruması altında olduklarını en güçlü şekilde belirtmişti.

Kadının onları içeri alma konusunda herhangi bir çekincesinin olmadığı çabucak anlaşıldı. Tabii utanç veren kapsamlı bir üst aramasının, parşömene atılan imzaların, keselerinin envanterinin çıkarılmasının ve kırk dakikalık bir bekleyişin ardından. Tüm bunlara rağmen Locke için hava

hoştu. Ne de olsa ancak mahkûmlar bir hapishaneye kolayca alınırlardı.

4

Locke ile Sabetha o gün kendilerini ikinci kez fiziki bir engelle ikiye ayrılmış bir odada buldular, lâkin bu seferkini siyah demir parmaklıklar teşkil ediyordu. Ağlayan Kule'nin görüşme odası düzgün taş duvarlara ve pürüzlü bir taş zemine sahipti. İçeride pencereden, süslemelerden ya da mobilyalardan eser yoktu. Muhafızlar kapıyı ikilinin arkasından kilitleyip onun önünde nöbete durdular.

Locke ile Sabetha birkaç dakika daha bekletildikten sonra odanın karşı tarafındaki kapı kayarak açıldı. İki yeni muhafız, ellerinden ve ayaklarından kelepçelenmiş bir adamı içeri soktu. Yerdeki bir halkaya zincir taktılar, ardından bunu mahkûmun bacak prangasına tutturarak ona demir parmaklıkların yaklaşık elli santim gerisinde sona eren bir hareket alanı sağladılar. Sonra da odanın diğer tarafındaki muhafızları taklit edecek şekilde konuşlandılar.

Zincirlere vurulmuş, uzun boylu adam cilalı çizme derisini andıran bir cilde ve gri bir gölgeyi akla getiren seyrelmiş saçlara sahipti. Tıknaz olmakla birlikte hantal değildi. Yaşının ve iştahının ağırlığı vücuduna eşit olarak dağılarak aynı anda tüm eklemlerine ve boşluklarına yerleşmiş gibi olsa da üstünde hâlâ tehlikeli bir zindeliğin emareleri vardı. Koyu renkli yüzüyle tezat oluşturan parlak ve geniş gözlerini Locke ile Sabetha'ya dikip, göz kırpmak ilgisini çekmezmişçesine onlara uzun uzun baktı.

"İki merdiven inip tekrar zincirlenmek için bir fırsat," dedi adam. "Yaşasın! Siz de kimsiniz lan?"

"Yeni aktörlerin," dedi Locke. "Yeni ve *şaşkın* aktörlerin."

"Ahhhhhh." Moncraine'in sarkık gıdıları nahoş bir şey tatmışçasına oynadı. "Beş kişi olmanız gerekmiyor muydu?"

“Peki senin özgür olman gerekmiyor muydu?” dedi Sabetha. “Diğer üçümüz Gloriano’nun hanında kumpanyanı bir arada tutmaya uğraşıyor.”

“Keşke daha önce gelseymişsiniz,” dedi Moncraine. “Korkarım dönüş yolculuğu için eşyalarınızı toplamaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok. Ustanıza jesti için teşekkürlerimi sunun.”

“Olmaz,” dedi Locke. “Buralara kadar sahneye çıkmak, senden meslek öğrenmek için gönderildik!”

“Bir ders almak mı istiyorsun evlat? Doğduğunun farkına vardığında çabucak çıktığın yere geri gir, çünkü hayat *sonu gelmeyen bir bok şöleni.*”

“Seni buradan kurtarabiliriz,” dedi Sabetha.

“Tabii işbirliği yaparsan,” diye ekledi Locke.

“Ah, beni kurtarabilirsiniz, öyle mi?” Moncraine diz çöküp kelepçeli ellerinden birini yerde gezdirdi. “Şehrin dışında gizlenen bin kişilik bir ordunuz mu var? Kuleye hücum ettiklerinde bana haber verin ki onları pantolonsuz karşılamayayım.”

“Ustamızı tanıyorsun,” dedi Locke, sesini alçaltarak. “Öğrencilerinin doğasını muhakkak tahmin edebilirsin.”

“Ustanızı *tanırdım,*” dedi Moncraine. “Yıllar evvel. Ayrıca bana aktör gönderdiğini sanıyordum. Öyle misiniz? Tanrılar ellerini uzatıp ufacık Camorr ruhlarınıza o şekilde dokundular mı, ha? Size tatlı dil yeteneğini verdiler mi?”

“Rol yapabiliriz,” dedi Sabetha.

“Öyle mi? Birer *aslan* mısınız peki? Kumpanyamda aslandan başka bir şeye yer yoktur!” Başını kendi tarafındaki kapısının önünde duran muhafızlara doğru çevirdi. “Biz de aslanız, öyle değil mi çocuklar?”

“Şu kahrolası sesini alçaltmazsan birazdan aslanı göreceksin,” dedi adamlardan biri.

“Gördünüz mü? Aslanlar! Peki siz kükreyebilir misiniz çocuklar?”

“Hem sahnede hem de sahne dışında,” dedi Sabetha soğukkanlılıkla.

“Hımmm. Bak bu harikulade, çünkü bu taraftan bakıldığında on altı-on yedi yaşından daha büyük durmuyorsunuz. Rüyalarınızdan başka hiçbir yerde sahne almadınız, değil mi? Eh, bak sen sahnede tutunabilirsin canım. Saçlarını açar, memelerini bayrak gibi dalgalandırırsın. En azından seyircileri uyanık tutarsın. Ama sen,” dedi, Locke’a doğru dönerek. “Sen kimi kandırdığını sanıyorsun? Serçeden bozma bir delikanlısın. Bahse varım erkeklerin olgun birer meyveleri olması gereken yerde incir tohumları saklıyorsundur. Bugüne dek hiç sakal tıraşı oldun mu? Ne demeye buraya kadar gelip kıçıma neşe sokmaya kalkıyorsun?”

“Serbest kalmak için tek şansın biziz,” dedi için için köpüren Locke, daha kaba şeyler söylemeyi aklından geçirerek.

“Serbest kalmak mı? Niye ki? Burası hoşuma gidiyor. Hem iyi besleniyorum hem de alacaklılarım en az bir yıl bana ulaşamazlar. Espara hükümeti tek bir elimle yetinecek. Borçlarım sokakta tahsil edilse bundan çok daha kötüsü olur.”

“Vurduğun şu soylunun adı ne?” diye sordu Sabetha.

“Sana ne?” dedi Moncraine. “Hangi cehennemden geldiyseniz oraya dönerken BANA NASIL BİR YARDIMINIZ DOKUNABİLİR, HA?”

“Sesini alçalt,” dedi muhafızlardan biri. “Yoksa yarın seni duruşmaya taşıyarak götürmemiz gerekecek.”

“Biliyor musun, bu güzel olurdu,” dedi Moncraine. “Denemeye var mısınız?”

“Jasmer,” dedi Sabetha sertçe, “bana bak seni aptal puşt.”

Adam sahiden de ona baktı.

“Hakkımızda ne düşündüğün umurumda değil,” diye fısıldadı genç kız. “Ustamızın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ne tür bir teşkilattan geldiğimizi de. Ve eşek gibi anırmaktan vazgeçmezsen olacak olan şu: buradan *gideceğiz.*”

“Bu plana bayıldım,” dedi Moncraine. “Onu *hemen* uygulamaya koyun!”

“Bu kulede bir yıl ve bir gün geçireceksin. Sonra lanet olasıca elini kesecekler ve seni kapı dışarı edecekler. Peki dışarı çıktığında karşında kimi bulacaksın, biliyor musun? *Kahrolası hayatın boyunca gördüğünden çok daha fazla Camorrluyu.* Üstelik sadece bizi veya bu siktiri boktan şehrin öteki tarafında *senin* için *ter döken* diğer üçünü değil. Direkt cehennemin rahminden çıkmış, büyük, laftan anlamaz, şaşı gözlü orospu çocuklarını göreceksin. Seni alıp bir gezintiye çıkaracaklar. Kendi sidiğinle dolu bir kutuya kapatılıp on gün boyunca Camorr’a kadar gideceksin.”

“Ağır ol bakalım,” dedi Moncraine.

“Başka bir alacaklın yok, anlıyor musun? Artık sıranın en önünde biz varız. Artık dert etmen gereken tek şey biziz. *Garrista*’mızla bir anlaşma yaptın. Bu sözcüğün anlamını biliyor musun?”

“Tabii ki-”

“Bilmediğin çok açık! Ustamız beşimizi borçsuz harçsız bir şekilde, tiyatronu tekrar ayağa kaldıralım diye yolladı. Karşılığında yapman gereken tek şey bize mesleğini öğretmekti. Ama sen anlaşmayı bozup bir *garrista*‘ya hakaret etmeyi seçtin. Eh, rahat bir yıl geçirmeni dilerim, seni gidi beyinsiz soytarı. Çünkü o bir yıl biter bitmez bizi tekrar göreceksin. Gel hadi Lucaza.”

Genç kız sertçe arkasına döndü ve onun bu oyununu canı gönülden destekleyen Locke aynını yapmadan önce Moncraine’e alaycı bir sırıtış bahşetti.

“Bekleyin,” diye tısladı Moncraine.

“Vurduğun soylunun adı ne?” diye sordu Sabetha, adama düşünmesi, mazeret bulması veya sövüp sayması için daha fazla zaman tanımadan. Gidermiş gibi yaptığı süratle ona doğru döndü.

“Boulidazi,” dedi Moncraine. “Palazzo Corsala’dan Baron Boulidazi.”

“Niye vurdun?”

"İçki içiyordum," dedi Moncraine. "Boulidazi... Gloriano'nun hanına gelmişti. Borçlarımı üstlenmek ve kumpanyaya hamilik etmek istedi."

"Sen de bunun için onun suratına yumruk attın, öyle mi?" dedi Locke. "Seni buradan kurtarırsak bize ne yapacaksın, kalbimizi sökmeye mi çalışacaksın?"

"Boulidazi yavşağın teki! Hem de şımarık ve küçük bir yavşak! Sizden topu topu birkaç yaş büyük ve beni kahrolası bir mobilya gibi alıp satabileceğini sanıyor. Her tarafında onun adının yazılı olduğu bir tiyatro kumpanyası... aman ne hoş! Kendi kumpanyamı kurmam yirmi yılımı aldı. Bir kez daha birilerinin ücretli çalışanı olmayacağım. Öyle yapmaktansa bir daha Ağlayan Kule'den çıkmam daha iyi."

"Kumpanyanı kurtarmasına izin vereceğine ona *saldırmanın* nesi daha iyi?" diye sordu Sabetha. Sesi en az Locke'un kendini hissettiği kadar şaşkın çıkıyordu.

"Kumpanyam Boulidazi'nin *umurunda* değil," dedi Moncraine. "Herifin asıl derdi kumpanyamı kahrolası bir av yadigârı gibi duvarına asmak! Peşinde koştuğu yosmalara ne kadar hassas ve sanatsever bir adam olduğunu gösterecek bir hayırseverlik örneği istiyor. Zengin enikler ayaklarının altına paspas yapsınlar diye itibarımı satacak değilim."

"Hangi itibardan bahsediyorsun sen?" dedi Locke. "Kendi kumpanyanın üyeleri bile bir ayı tarafından yenildiğini görmeyi istiyor."

"Şahsen ben o ayıyı seve seve temin ederdim," dedi Sabetha "Fakat herkesi üzmek uğruna bile olsa seni yine de kurtaracağız. O yüzden hücrende sessiz sedasız oturmanı ve dilini tutmanı istiyorum."

"Şu Baron Boulidazi denen adam yarın ona ettiğin hakareti affedecek ve suçlamasını geri alacak," dedi Locke.

"*Ne?*" dedi Moncraine. "Evlat, dinle beni. Boulidazi'nin pantolonunda bin tane çük olsa ve gündoğumundan günbatımına kadar onları muamele çekseniz bile-"

"Hakaretini affedecek," dedi Sabetha, sıkılı dişlerinin arasından. "Çünkü senin için ayarlayabileceğimiz *olası tek*

kurtuluş bu. Anladın mı? Oynayacak başka bir kartımız yok. O yüzden işler böyle yürüyecek. Sen hapisten çıktıktan sonra da *Hırsızlar Cumhuriyeti*'ni tekrar sahnelemek için nelere ihtiyaç duyduğunu konuşacağız."

"Bu fantezinin tek kusuru, ikimizin de deli olmamasını gerektirmesi çocuk," dedi Moncraine usulca.

"Gereken tek şey çeneni kapatıp uslu durman," dedi Sabetha. "Ve ismim *çocuk* değil. Bana genellikle Verena Gallante diyebilirsin. Ama sahnedeyken adım *Amadine*."

"Öyle mi?" Moncraine güldü. "Bu dileğini gerçekleştirmem şimdilik imkânsız. Önce efsanevi becerilerinizi Boulidazi'nin üstünde bir gösterin bakalım. Piyes konusuna daha sonra değiniriz."

"Hücrene geri dön," dedi Sabetha. "Yarın tekrar konuşacağımızı garanti ediyorum."

5

"O adamı oradan çıkarsak bile," dedi Locke, "dizginlerini elimize almamız gerekecek."

"Herif hem kendisi hem de geri kalanımız için bir tehdit," dedi Sabetha. "Onu kurtardığımızda başından ayrılmamalıyız. Sürekli izlendiğini ve denetlendiğini açıkça hissettirmeliyiz."

"Bu arada Amadine kim?"

"*Hırsızlar Cumhuriyeti*'ndeki en iyi rol," diye cevap verdi Sabetha sırıtarak.

"O oyunu henüz hiç okumadım."

"En iyi roller kapışılmadan önce okumaya bak."

"Birisi buraya kadar olan yolculuğumuz boyunca onu tamamen kendine sakladı!"

"Moncraine'in elinde başka kopyalar da olsa gerek. Jenora'ya sorsak bilir. Ama evvela gerçekleştirmemiz gereken bir

mucize var."

"Sahiden de bir mucize," dedi Locke. Durgun mermer asker saflarının arasından geçerek Lejyon Basamakları'ndan aşağı iniyorlardı. Çiseleyen yağmur dinmişse de yukarıdan hafif hafif gök gürültüleri geliyordu. "Şu Boulidazi'yi bulmalı ve şimdiye kadar tanıdığım en kaçık götoşlardan birinin tümüyle haksız saldırısını affetmesini sağlamalıyız."

"Bir fikrin var mı?"

"Şey... belki."

"Çıkar ağzındaki baklayı. Derdimizi anlatacak kadar Jasmer'ı susturmayı başardığıma göre bugün üzerine düşeni yaptım demektir."

"Bunu yaparken seni seyretmek bir zevkti," dedi Locke. "Ama zaten sen her zaman-"

"Baştan çıkarıcı olmak için vaktin yok," dedi Sabetha, delikanlının omzuna hafif bir yumruk atarak. "Tıpkı benim baştan çıkacak vaktimin olmadığı gibi."

"Peki. Tamam," dedi Locke. "Bize bir bahane lazım. Boulidazi kapısını bize niçin açmalı? Hey, ya biz kimliklerini gizleyen Camorrlu soylularsak?"

"Espara'da saklanan soylular," dedi genç kız, bu fikirden açıkça hoşlanarak. "Memleketimizdeki sorunlar yüzünden mi?"

"Hımmm. Hayır. Hayır, memlekette gözden düşmüşsek Boulidazi'ye hiçbir teklifte bulunamayız. Hatta bizi bir risk olarak bile görebilir."

"Haklısın. Tamam. Öyleyse sen ve ben... kuzeniz," dedi Sabetha. "Birinci dereceden kuzenler."

"Kuzenler," dedi Locke. "Amma çok hayali kuzenimiz var. Sen ve ben kuzeniz... Jean ile Sanzaları göstermek zorunda kalırsak onlar da ailenin hizmetkârları. Bizler, şey, fazla insan içine çıkmayan yaşlı bir kontun... torunlarıyız."

"Karamızrak," dedi Sabetha. "Enrico Botallio, namı diğer Kont Karamızrak. Birkaç yıl önce onun evinde bulaşıkçılık yapmıştım. Senin çiftlikte geçirdiğin yaz."

“Bir Beş Kule ailesi,” dedi Locke. “Peki biz de kulede mi yaşıyoruz?”

“Evet, Kont’un ailesinin çoğu orada yaşar. Yirmi yıldır şehrin dışına çıkmıyor ve en az Dük Nicovante kadar yaşlı. Ben onun büyük oğlunun kızı olurum... sen de küçük oğlunun oğlu. Zaten başka çocuğu yok. Ah, bu arada baban öldü. İki yıl önce bir attan düştü.”

“Bunu bilmek güzel. Hane halkına dair gerçek bir ayrıntı vermemiz gerekirse elimden geldiği kadar sözü sana bırakırım.” Locke parmaklarını şıklattı. “Espara’dayız, çünkü sahneye çıkma hevesini tatmin etmek istiyorsun-”

“-ve öyle bir şeyi gerçek adımla Camorr’da asla yapamam!”

Jean dostunun düşüncelerini sürekli tamamlasa bile Sabetha bunu daha önce hiç yapmamıştı. Locke’un içini bir sıcaklık kapladı.

“Harika,” diye devam etti kız, bu durumun farkına varmadan. “Yani kimliğimizi gizliyoruz ama ailemizin izniyle.”

“O yüzden bize yardım eden biri Camorr’da güçlü ve zengin bir dost kazanacak demektir.” Locke her şeye rağmen bir çıkar yol bulmuş olabilecekleri gibi umulmadık bu düşünce karşısında gülümsemeden duramadı. “Bu harika bir plan Sabetha. Aynı zamanda da bugüne kadar üstünde yürüdüğümüz en ince palavra ipi.”

“Üstelik buraya geleli daha bir gün bile olmadı.”

“Bize aile adları lazım.”

“Bak o konuda tembellik edebiliriz. Ben Verena Botallio’yum. Sen de Lucaza Botallio.”

“Harika.” Locke etrafına bakınarak hâlâ Espara’nın kısmen aşina olmayı becerdiği kısıtlı koridoru dâhilinde bulunduklarından emin oldu. “Artık Gloriano’nun hanına dönüp atlarla ne yaptıklarına baksak iyi olacak. Sonra da gidip şu Boulidazi’yi ziyaret edebilir ve nereden geldiğimize fazla kafa yormaması için ona yalvarabiliriz.”

6

“Alondo’nun kuzeni söylendiği kadar varmış,” dedi Jean. Hanın ortak salonunun arka duvarına yaslanmış bir vaziyette oturan, Alondo’nun sakallı ve daha iri bir versiyonu gibi görünen genç bir adama doğru el salladı. Ona Alando, Sylvanus, Sanzalar ve yarım düzine boş şişe eşlik ediyordu. Odada yeni veya tanınmayan başka hiç kimse yoktu. “Bize at başına bir kronanın biraz üstünde para kazandırdı. Maliyetiyse altı üstü iki şişe şarap oldu. Ve, ah, ona piyeste bir rol sözü verdim.”

“Ne?”

“Repliği olmayacak. Sadece bir kostüm giyip bıçaklanmak istiyormuş.”

“Ücret almayı beklemediği sürece sorun değil,” dedi Sabetha.

“Beklediği tek ücret akşamdan kalmalık,” dedi Jean. “Bu arada yanınızda Syrestili iriyarı bir sahne menajeri getirmediğiniz dikkatimden kaçmadı.”

“Tezgâh kuruldu,” dedi Locke. “Sıra geldi keselerin boşalmasına. Asino kardeşler! Biraz buraya gelin de paramızla ilgili iki çift laf edelim.”

“Bırak benimle kalsınlar,” dedi Sylvanus. “Burası odanın eğlenceli tarafı ve genç seyisimiz gidip biraz daha şarap getirmek üzereydi.”

“Önünüzdeki şişelerden üçü henüz boşalmamış,” diye belirtti Locke.

“O şişeler ailelerine veda mektubu yazıyorlar,” dedi Sylvanus. “Mezarları çoktan kazıldı. Ah, sanırım altıma işemeden önce illâki ayağa kalkmam lazım.” Adam hanın ıslak avlusuna açılan kapıdan tarafa doğru yanlamasına yuvarlandı. “Bana bir el at bakalım genç seyis. Uzmanlığından faydalanmak için emekleyerek gideceğim.”

“Fevkalade,” dedi Locke, Calo ile Galdo’yu ellerinden tutup ayağa kaldırırken. “Çok güzel. Siz ikiniz Sylvanus’un kusmuk

bezeli yolunu mu takip ediyorsunuz?"

"Ayıp olmasın diye ona eşlik edelim dedik," diye açıkladı Calo.

"Kafamız birazcık kıyak," dedi Galdo.

"Muhtemelen böylesi daha iyi. Gelip keselerinizi boşaltmanız gerekiyor."

"Ne yapmamız gerekiyor dedin?"

"Bize bir caka kesesi lazım," dedi Sabetha.

"Caka kesesi de ne oluyor?" diye sordu Jenora, Centilmen Piçler'in kafa kafaya verip ne işler çevirdiğine kulak misafiri olmak için hesaplanmış bir anda yanlarından geçerek.

"Madem sordun," dedi Jean, "yanında büyük meblağlar bulundurmaya alışkınmışsın gibi bir izlenim vermek için hazırladığın kesedir."

"Ah," dedi kadın. "öyle bir şeye sahip olmak kim bilir ne hoştur."

Beş Camorrlu şahsi kaynaklarını boş bir masanın üstüne boşalttı. Jean bunlara atlardan kazandıklarını, Locke da Zincir'den aldıkları kesede kalanları ekledi. Camorr baronları, tirinleri ve solonları Espara beşliklerine ve çeyrekliklerine çarparak şıngırdadı.

"Ne kadar bakır varsa yığından çıkarın," dedi Locke. "Tıpkı bir Asino kadar işe yaramazlar."

"Sen gel de kıçımdan sirke em," dedi Calo.

Beş çift el sikkeleri karıştırarak bakırları kenara çekti. Sonunda masanın ortasında küçük ama ışıltılı bir yığın kaldı.

"Kimsenin cebi boş kalmasın diye bakırlar beşe bölünecek," dedi Locke. "Altınlar ve gümüşlerse keseye girecek."

"Teyzemin Camorr paralarını sizin için bozmasını ister misiniz?" dedi Jenora, Jean'ın sağ omzunun üstünden bakarak.

"Hayır," dedi Locke. "Böylesi şimdilik bizim için daha iyi. Caka toplamı ne kadar?"

“Beş şilin, iki tirin,” dedi Sabetha. “Ve de iki krona, bir beşlik.”

“Bu teyzemin müşterilerinin *çok* uzun zamandır bir arada gördüğünden daha büyük bir para,” dedi Jenora.

“Aslında istediğim kadar çok değil,” dedi Locke. “Yine de işimizi görebilir. Bu işi meslek edinmiş hiçbir oyuncu cebinde bir buçuk yıllık ücretiyle gezmez.”

“Hele ki en ufak bir ücret bile almıyorsa,” dedi Jenora.

“İşin o kısmıyla yarın ilgileneceğiz,” dedi Locke, caka kesesinin ağzını sıkıca büzerken. “Karşımızda bizi büyük bir ilgiyle dinleyen Moncraine varken.”

“Şimdi nereye gideceksiniz?” dedi Jean.

“Moncraine’in kum torbasını görmeye,” dedi Sabetha. “Ve eğer o Syrestili pezevenk bize bu işin altından kalkmamız için gerekenden daha iyi rol yapmayı öğretebilirse kurtarılmayı hak etmiş demektir.”

“Refakatçi ister misiniz?” dedi Jean.

“Bu gece gördüklerinden sonra,” diye söylendi Locke, “sence kimin refakatçiye daha çok ihtiyacı var? Sabetha ile benim mi, yoksa ikizlerin mi?”

“İyi dedin.” Jean gözlüğünü tuniğinin yakasına sildi, sonra da tekrar burnuna oturttu. “Başlarını derde sokmalarını engeller ve Sylvanus’u içeride uyumaya ikna edebilecek miyim diye bir bakarım.”

“Palazzo Corsala nerede?” diye sordu Sabetha, Jenora’ya hitaben.

“Şehrin kuzey kısmındaki zengin muhitinde. Gözden kaçırmanız mümkün değil. Temiz sokaklar, güzel evler, Sylvanus ve Jasmer gibilerin görüldükleri yerde dövülmeleri.”

“Bir fayton kiralayacağız,” dedi Locke. “Yoksa yeterince saygın gözükmeyiz.”

“Baron Boulidazi’yi ziyarete gidiyoruz o hâlde?” diye sordu Sabetha.

"Evet," dedi Locke. "*Hayır.* Bekle. Çok önemli bir şeyi unuttuk. Hadi gidip Gözü Açık Salvard'ı tekrar görelim. Ve dua edelim de hâlâ hâlimize acıyor olsun."

7

"Esnaf girişi arkada," diye homurdandı Boulidazi'nin ön kapısını açan çam yarması gibi bir adam. "Giriş saatleri-"

"Ne tür bir esnaf teslimat yapmak için dört atlı bir fayton tutar?" dedi Locke, başparmağıyla omzunun gerisini işaret ederek. Kiralık fayton Boulidazi'nin köşkünü sokaktan ayıran, simyasal olarak küçültülmüş zeytin ağacı sıralarının ötesinde bekliyordu. Sürücü ikilinin giysilerini beğenmemişse de ödedikleri gümüşler onlara yeterince kefil olmuştu.

"Lütfen şunu efendine veriver," dedi Sabetha, beyaz renkli küçük bir kartvizit uzatarak. Bunu Gözü Açık Salvard'ın bürosundan almışlardı. Avukat biraz şaşırarak da olsa birkaç bakır karşılığında boş bir kart ve biraz mürekkep vermeyi kabul etmişti.

Uşak kartvizite göz attı, onları kötü kötü süzdü, sonra tekrar karta baktı. "Burada bekleyin," diyerek kapıyı örttü.

Aradan birkaç dakika geçti. Yağmur tekrar hızlandı ve başlarının üstündeki branda tentede biriken suyun damlarken çıkardığı şıpırtılar hafif fakat düzenli bir davul sesi hâlini aldı. Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve üzerlerine evin içinden gelen dikdörtgen biçimli, altın sarısı bir ışık huzmesi düştü.

"Gelin," dedi irikıyım uşak. Arkasında iki adam daha bekliyordu ve Locke bir anlığına pusuya düşürüldüklerinden korktu. Fakat bu uşakların elinde havludan daha tehditkâr bir şey yoktu ve onlarla Locke ile Sabetha'nın ayakkabılarını silerek kuruladılar.

Baron Boulidazi'nin evi, Locke'un o güne dek gördüğü emsallerinden çok da farklı değildi. Müsrifçe harcanabilecek bir serveti gösterişle sergileyen, konforlu bir şekilde

döşenmesine rağmen yeni gelen misafirlerde huşu uyandıracak görkemli ve özel bir şeyden -genelde 'baş süsü' olarak adlandırılan bir eşyadan- yoksundu.

Uşak onları antreden çıkardı, bir oturma odasından geçirdi ve duvarları keçe kaplı, iyi aydınlatılmış başka bir odaya soktu. Boynuna kadar inen siyah saçlara ve birbirine yakın koyu renkli gözlere sahip, yirmili yaşlarında, yakışıklı denebilecek bir adam elinde istekasıyla bir bilardo masasına yaslanmış hâlde bekliyordu. Beyaz kartvizit masanın üstündeydi.

"Saygıdeğer Verena Botallio ve refakatçisi," dedi uşak, cansız bir şekilde. Sonra da derhâl odayı terk etti.

"Isla Zantara'dansınız, öyle mi?" dedi Boulidazi, daha sıcak bir üslupla. "Kartvizitinizi okudum da. Orası Alcegrante'de değil miydi?"

"Öyle Lord Boulidazi," diye cevap verdi Sabetha, Camorr'daki gayriresmi soylu ağırlamalarında yaygın olan bir baş selamı ve yarım reveransla. "Orada hiç bulundunuz mu?"

"Camorr'da mı? Hayır, hayır. Hep uğramak istemişimdir ama henüz o ayrıcalığa erişemedim."

"Lord Boulidazi," dedi Sabetha, "kuzenim Saygıdeğer Lucaza Botallio'yu takdim edebilir miyim?"

"Kuzeniniz ha?" dedi Boulidazi, başını eğen Locke'a aynı şekilde selam vererek. Esparalı lord ona elini uzattı. İkili el sıkışırken Locke adamın sağlam yapılı ve hemen hemen Alondo'nun seyis kuzeniyle aynı cüssede olduğunu fark etti. Üstelik el sıkışırlarken kuvvetini sergilemekten çekinmemişti.

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi Locke. "Ben de kartvizitimi gönderirdim ama korkarım yalnızca Verena'nın yanında var."

"Ya? Yoksa soyuldunuz mu? O yüzden mi bu kılıktasınız? Buna değindiğim için beni affedin."

"Hayır, kötü bir muamele görmedik," dedi Sabetha. "Ayrıca affedilecek bir şey yok; alıştığımız şekilde seyahat etmiyoruz. Tebdili kıyafet geziyoruz. Yanımızda sadece bir fedai ile bir çift uşak var, fakat şu an için onları geride bıraktık."

“Tebdili kıyafet demek,” dedi Boulidazi. “Yoksa bir tür tehlikede misiniz?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Sabetha, gülerek. Ardından döndü ve cadıtahtasından yapılma bir teşhir rafında kını içinde sergilenen bir süvari kılıcının görüntüsü karşısında şaşırmış gibi yaptı (Locke yalnızca uzun aşinalıkları sayesinde bunun kasti bir değişim olduğunu fark edebildiğinden emindi). “Yoksa bu düşündüğüm şey mi?”

“Düşündüğünüz tam olarak nedir?” dedi Boulidazi. Locke’a adamın üslubu azıcık sertleşmiş gibi geldi.

“Sakın bir DiVorus olmasın? Kabzasındaki arma-”

“Aynen öyle,” dedi Boulidazi, sesindeki sabırsızlık tonu anında kaybolurken. “Yakın zamanda dövdüğü kılıçlardan biri ama yine de-”

“Ben de bir DiVorus’la eğitim gördüm,” dedi Sabetha, bir elini süvari kılıcının kabzasının üstüne kaldırarak. “Bir *Voillantebona* meçiyle. Yanlış anlamayın; kılıç bana değil, eğitmenime aitti. Ama dengesini ve çeliğindeki desenleri daha dün gibi hatırlıyorum. Sizinkinin kabzası şerefle lekelenmişe benziyor. Onunla talim yapıyorsunuzdur herhâlde, değil mi?”

“Sıklıkla,” dedi Boulidazi. “Bunun adı *Drakovelus*. Üç nesildir ailemde. Tarzıma uyuyor; ringdekilerin en hızlısı değil ama hamlelerime biraz kuvvet katabiliyorum.”

“Süvari kılıcı gürbüz bir kullanıcıyı mükâfatlandırır,” dedi Sabetha.

“Kuzeninizi ihmal ediyoruz,” dedi Boulidazi. “Beni affet Lucaza. Lütfen şevkimin seni sohbetten itmesine izin verme.”

“Hiç de bile Lord Boulidazi. Benim de eskrim ustalarından yıllarca ders almışlığım var elbette, ama ailenin duayeni Verena’dır.”

Boulidazi’nin irikıyım uşağı geri gelip Baron’un kulağına bir şeyler fısıldadı. Uşak sözünü bitirene kadar Locke içinden ona kadar saydı. İri adam tekrar odadan ayıldı ve Baron genç adama bakakaldı.

“Biliyor musunuz, şimdi hatırladım,” dedi. “Botallio... Beş Kule sülalelerinden biri değil miydi?”

“Elbette,” dedi Sabetha.

“Lâkin adresinizi Isla Zantara olarak verdiniz,” dedi Boulidazi.

“Dedeme düşkünümdür,” dedi Sabetha. “Ama benim yaşımdaki birinin kendine ait bir köşkte yaşamak istemesini mutlaka anlarsınız.”

“Peki dedeniz...” dedi Boulidazi ümitle.

“Don Enrico Botallio.”

“Namı diğer Kont Karamızrak, değil mi?” diye sordu Boulidazi, hâlâ biraz çekinerek.

“Verena’nın babası Karamızrak’ın büyük oğludur,” dedi Locke. “Ben de küçük oğlunun oğluyum.”

“Ya? Sanırım babanı duymuştum Lucaza,” dedi Baron. “Umarım sıhhati yerindedir.”

Sabetha’nın tanıdığı bir sülaledenmiş gibi davrandıkları için Locke’un yüreğine su serpildi. Boulidazi belli ki Camorr asilzadelerini içeren bir tür rehbere sahipti. Locke kısa bir süreliğine mahzun bir görünüm sergiledi, sonra da zoraki olduğu her hâlinden anlaşılan bir tebessüm takındı.

“Üzgünüm,” dedi, “ama babamın birkaç yıl önce vefat ettiğini belirtmek zorundayım.”

“Ah,” dedi Boulidazi, gözle görülür şekilde rahatlarken. “Beni affet. Başka biriyle karıştırmış olmalıyım. İyi de kapıma geldiğinizde neden kontun ismini-”

“Soylu kuzen,” dedi Sabetha, derhâl kusursuz bir İmparatorluk Therincesine geçerek, “Karamızrak adı Camorr’da ani bir ihtimam uyandırır; fakat Espara’dayken hem yeni tanıştığın birileri hem de evinin misafirleri olarak soyadımızla sende huşu uyandırmaya çalışacak kadar kaba insanlar olduğumuzu düşünmemişsindir herhâlde?”

“Ah, kaba mı? Ah, hayır. Asla!’ dedi Boulidazi aynı dilde. Soylu kanı taşıyan herkesin yıllar süren İmparatorluk

Therincesi derslerine katlanması gerekirdi. Boulidazi'nin de fiil çekimlerinin ve kiplerinin arafından geçtiği belliydi. "Sizden görgüsüzce bir davranış beklediğimi kesinlikle kastetmedim!'

"Lord Boulidazi," dedi Locke, sohbeti düz Therince'ye geri döndürerek, "asıl özür dilemesi gerekenler biziz, zira mevcut hâlimizle seni rahatsız ettik. Bunun için geçerli sebeplerimiz var, ama tedbirli davrandığın için pişman olman gereksiz."

"Anlayış göstermenize çok sevindim," dedi Baron. "Tymon!"

Büyük ihtimalle kapının hemen arkasında oyalanmakta olan iriyarı uşak hemen içeri girdi.

"Her şey yolunda Tymon," dedi Baron. "Sanırım misafirlerimiz bir süre daha kalacaklar. Birkaç sandalye getirir misin?"

"Elbette lordum," dedi uşak, soğuk ve tehditkâr tavırlarından başından çıkardığı bir şapka kadar kolayca sıyrılarak.

"Umarım burada konuşmamızın sakıncası yoktur," dedi Boulidazi. "Ebeveynlerim... eh, daha geçen yıl vefat ettiler. Çalışma odasını henüz *kendi* odam olarak düşünemiyorum."

"Nasıldır bilirim," dedi Locke. "Bir evin taşları kadar anıları da miras kalır. Babamın kütüphanesindeki eşyalara aylarca elimi süreememiştim,"

"Bu durumda size Don ve Dona Botallio mu demeliyim?" diye sordu Baron.

"Sadece bizi pohpohlamak istiyorsanız," dedi Locke, gülümseyerek.

"Asıl unvanı dedem taşısa da," dedi Sabetha, "doğrudan varis olması itibariyle babama Don diye hitap edilir. Ama biz torunları olduğumuz için şimdilik sadece bir çift *Saygın*'ız."

Tymon iki ayakkabı havlucusuyla ve üç yüksek arkalıklı sandalyeyle beraber geri geldi. Uşaklar sandalyeleri bilardo masasının yanına bıraktılar.

Boulidazi artık misafirlerinin gerçekliğine nispeten ikna olmuş gibiydi. Locke bu durum karşısında huşu ve tasa

karışımı bir duyguya kapılmadan edemedi. Karşılarında tek bir kelimeyle onları hapse attırabilecek (ya da daha kötüsünü yaptırabilecek) bir lord vardı ve adam alelade bir esnaf, muhafız yahut memur gibi onların yalanlarını gözü kapalı yutuyordu. Zincir haklıydı. Eğitimleri sahiden de onlara olağanüstü bir faaliyet özgürlüğü sağlıyordu. Yine de işi mümkün olduğunca sağlama almakta fayda vardı. "Yukarıdaki tanrılar aşkına," dedi Locke. "Ne kadar da kabayım! Lord Boulidazi, beni affedin. Espara'da ev hizmetkârlarına bahşiş vermek âdettir. *Kahretsin!*"

Locke kesesini çıkarıp odayı terk etmekte olan Tymon'a doğru yürüdü, derken kendisinin son derece inandırıcı bulduğu bir tarzda sendeledi ve bilardo masasına çarptı. Ne tesadüftür ki kesesindeki altın ve gümüş sikkeler şıngırdayarak masanın üstüne saçılıverdi.

"İyi misiniz?" Baron derhâl genç adamın yanına gidip doğrulmasına yardımcı oldu. Sikkeleri açıkça görmesi Locke'u memnun etti.

"İyiyim, teşekkürler. Bazen çok sakar olabiliyorum. Gördüğünüz gibi ailenin tüm zarafeti Verena'da toplanmış." Locke sikkeleri keseye geri koydu. "Oyununuzu mahvettiğim için özür dilerim."

"Tek başıma vakit öldürüyordum, hepsi bu," dedi Boulidazi, Sabetha'yı bir sandalyeye oturturken. "Ve evet, bayramlarda hizmetkârlara bahşiş veririz ama küçük bir törenle ve bazı tapınak zırvalarıyla. O yüzden dert etmenize gerek yok."

"Eh, size minnettarız," dedi Locke, caka kesesindeki paranın bir kısmını harcamaktan kurtulabildiğine sevinerek. Boulidazi'nin tek yapması gereken paranın onlar için sorun teşkil etmediğine *inanmaktı.*

"Şimdi," dedi Sabetha, "herhâlde buraya niçin geldiğimizi öğrenmek istiyorsunuzdur."

"Elbette," dedi Boulidazi. "Fakat öncelikle madem Dona unvanını kullanmıyorsunuz, size nasıl hitap etmemi istersiniz?"

“Ondan kolay ne var,” dedi Sabetha, etkisine doğrudan maruz kalmamasına rağmen Locke’un göğsüne tekme gibi inen bir tebessümle. “Bana Verena diyebilirsiniz.”

“Verena,” dedi Baron. “Öyleyse yalvarırım siz de bana Gennaro deyin ve şu ‘Lord Boulidazi’ laflarının aramızdaki havayı dağıtmasına daha fazla izin vermeyelim.”

“Zevkle,” dedi Sabetha.

“Gennaro,” dedi Locke, “Jasmer Moncraine adlı bir adamın durumunu görüşmek için buradayız.”

“Ne?”

“Daha açık konuşmak gerekirse,” dedi Sabetha, “ondan şikâyetçi olmamanı istemeye geldik.”

“Yani onu *affetmemi* mi istiyorsunuz?”

“Ya da affetmiş gibi gözükmeni,” dedi Sabetha tatlılıkla.

“O kibirli serseri bana şahitler önünde vurdu,” dedi Boulidazi. “Hem de elinin *tersiyle*! Yerimde olsa bir *Camorrlunun* böyle bir şeye katlanabileceğine inanmamı benden bekleyemezsiniz.”

“Bir merhamet gösterisiyle kazanabileceğim bir şey olmasa,” dedi Locke, “o aptal piç kurusunun derisini yüzdürürdüm. Ve şu durumda hiçbirimizin çıkarı söz konusu olmasaydı sırf hükmü dinlemenin zevkine varmak için bile seninle beraber duruşmaya katılırdım.”

“Moncraine’e yabancı değiliz,” dedi Sabetha. “Onu Ağlayan Kule’de ziyaret ettik ve-”

“Neden?”

“Lütfen,” dedi Sabetha, “bize kulak ver. Onun nasıl bir ahmak olduğunu biliyoruz. Buraya geliş sebebimiz Moncraine’in kişiliğinin olumlu yönlerini konuşmak değil, çünkü öyle bir şeyin olmadığının farkındayız. Laf olsun diye merhamet dilemiyoruz. Karşılıklı fayda sağlayacak bir anlaşma teklif etmek istiyoruz.”

“Tüm şehrin gözü önünde küçük düşmeyi kabul etmek bana nasıl bir fayda sağlayabilir ki?” dedi Boulidazi.

“Evvela bize şunu söyle: Moncraine’in tiyatrosunu finanse etme ve borçlarını üstlenme teklifinde ciddi miydin?” diye sordu Locke.

“Öyleydim,” diye cevap verdi Baron. “Kesinlikle ciddiydim. Ta ki bana teşekkür etmek için bir maymun gibi üstüme atlamaya karar verene kadar.”

“Peki neden öyle bir teklifte bulundun?”

“Moncraine’in oyunlarını seyrederek büyüdüm,” dedi Boulidazi. “Annem tiyatroya bayılırdı. Moncraine o zamanlar sahiden de büyük bir adamdı... yıllar önce.”

“Ve de bir hami olmak istiyordun,” dedi Locke.

“Ailemin tüm parası kasa odalarında öylece durarak toz topluyor ve faiz sıçıyor. Bir kerecik olsun anlamlı bir şey yapayım dedim. Moncraine’i adam edecek, işlerini yoluna sokacak, adımı bir şeyle ilişkilendirecektim.” Boulidazi parmaklarıyla koltuğunun bir kolçağında ritim tuttu. “Moncraine’in sizin gözünüzde ne gibi bir değeri olabilir ki?”

“Espara’ya yaz boyunca kumpanyasının bir parçası olmak için geldim,” dedi Sabetha. “Benim, ah, bir tür düşkünlüğüm var. Ama kendimden bahsedince mahcup oluyorum. Lucaza, rica etsem?”

“Elbette,” dedi Locke. “Kuzen Verena oldu olası tiyatroya bayılır; tabii Camorr’da bulabildiği kadarına. Dedemiz onun için onlarca kez oyuncular tutmuştur. Fakat Verena hep *sahneye* çıkmak, rol yapmak istemiştir. Ve böyle bir şeye göz yumulamaz.”

“Eğer simyayla,” dedi Sabetha, “veya bahçıvanlıkla yahut ressamlıkla meşgul olsaydım sorun yaşamazdım. Hatta bir savaş çıksa ona bile katılabilirdim. Fakat Camorr’da soylu varisler sahneye çıkmazlar.”

“Tabii mirastan pay almak istiyorlarsa,” dedi Locke. “Dedemiz bu dünyada ebediyen kalmayacak. Onun ardından ailenin başına amcam geçecek. Amcamdan sonra da Verena.”

“Kontes Karamızrak, ha?” dedi Boulidazi.

“Karamızrak unvanını taşıyıp taşımayacağımız Dük’e kalmış; Beş Kule’yi istediği gibi tahsis edebilir. Ama topraklarımız hiçbir yere gitmeyecek. Yani Karamızrak adı geri alınsa bile eski aile mülklerimizin kontesi olacağım.”

“Yani Camorr’da skandal çıkmaması için burada aktrislik yapmaya geldin.”

“Çok iyi anlamışsın,” dedi Sabetha. “Verena Gallante bir-iki yaz boyunca Espara’da sahne alabilir. Daha sonra Verena Botallio evine dönüp eski saygınlığına bürünebilir. Babamla yaptığım anlaşmanın şartı bu; tabii bana göz kulak olmaları için Lucaza ve birkaç güvenilir adamın da benimle gelmesi kaydıyla.”

“Moncraine’le olan anlaşmamız da buydu,” dedi Locke. “Ona birkaç aktör temin edecektik, o da bize bir piyeste rol verecekti. Bu akşamüstü şehre gelip de durumu öğrenince ne kadar şaşırdığımızı var sen düşün.”

“Moncraine bana saldırdığı zaman ne kadar şaşırdığımı da varın siz düşünün!” karşılığını verdi Boulidazi. “Beni iki ateş arasında bırakıyorsunuz dostlarım. Espara’nın yasalarına ve âdetlerine göre itibarımı koruyabilir, ya da normal şartlar altında seve seve kabul edeceğim bu ricayı yerine getirebilirim. Ama ikisini birden yapamam.”

“Eğer Moncraine’i cezalandırmaktan vazgeçme nedenin korkaklık veya kayıtsızlık olsaydı evet,” dedi Sabetha. “O zaman davranışın uygunsuz olurdu. Fakat ya akranların onu daha büyük bir plan uğruna affettiğini görebilselerdi?”

“Merhamet,” dedi Locke, konuşurken sözcüklerini sıkıştırıp tek bir kütle elde edercesine ellerini yavaşça birleştirerek, “hırs, sanatseverlik ve tabii akılcı bir yatırım. Hepsi bir arada.”

“Moncraine benimle muhatap olmak istemiyor,” dedi Boulidazi, “ve ben de ona aynı şekilde karşılık vermekten memnunum. Bırakın piç kurusu bir yıl bir gün hapiste çürüsün. Belki elini kaybettiğinde aklı biraz başına gelir.”

“Benim bir yıl bir günüm yok Gennaro,” dedi Sabetha.

“Öyleyse neden Basanti’yle görüşmüyorsunuz? Başarılı olan o. Öyle ki tiyatrosunu kendi elleriyle inşa etti. Seni bir saniye

bile düşünmeden sahneye çıkaracağından eminim. Sen kesinlikle, şey…"

"Evet?"

"Küstahlığımın kusuruna bakmazsan, sen kesinlikle pek çok gözün ilgiyle izleyeceği birisin."

"Küstahlığın memnuniyetle affedildi. Fakat madem Basanti'nin üstüne yok, o zaman neden ortaklık teklifini ona değil de Moncraine'e yaptın?"

"Basanti maddi yardıma ihtiyaç duymuyor. Zaten o söz konusu olduğu zaman ortada *inşa edecek* bir şey yok. Zaten başarılmış bir şeyden dolayı övgü almak kolay değildir."

"İster inan ister inanma biz de Moncraine hakkında aynı şeyleri düşünüyoruz," dedi Sabetha. "O sadece amaca giden bir araç. Onu affet. Bırak serbest kalsın. Sana garanti ederim ki himayeni kabul edecek."

"Himayemi sunmaya hâlâ razı olduğumu nereden çıkardın?"

"Hadi ama Gennaro," dedi genç kız, sesini biraz derinleştirip muzip denebilecek bir ton takınarak. "Moncraine'in aptallığı yüzünden *kendini* cezalandırma. Kurduğun plan hiç fena değildi."

"Bize bu konuda yardım edersen," dedi Locke, "onu bütünüyle kontrolün altına alacaksın. Sana hem maddi hem de manevi olarak borçlu kalacak. Biz de senin adına onun uslu durmasını sağlayacağız."

"Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu," dedi Sabetha.

"Veya Boulidazi-Moncraine Tiyatrosu," dedi Locke.

"Zayıf görüneceğim," dedi Baron; fakat sesi, itilmekte olduğu uçurumdan aşağı düşmeye neredeyse hazır birinin titrek tınısına sahipti.

"Akıllı görüneceksin," dedi Locke. "Hatta sırf dikkat çekmek için her şeyi daha en başından planlamış gibi görüneceksin!"

"İşte bu harikulade!" dedi Sabetha. "Yaz sona erdiğinde ve Moncraine'le işimiz bittiğinde tüm bu olayın sadece ilgi

çekmek için kullandığın bir taktik olduğunu çıtlatırsın. Yarınki duruşmada biraz sıkıntıya düşmenin karşılığı bu olacak! Basanti bir çırpıda unutulacak ve tüm şehir yaptıklarına hayran kalacak."

"Kahrolası bir *dahi* gibi görüneceksin," dedi Locke, bunu akıl edebildiği için kendisiyle gurur duyarmış gibi bir tavırla.

"Boulidazi-Moncraine Tiyatrosu," dedi Baron. "Ne yalan söyleyeyim, belirli bir... ağırlığı var. Soylu bir tınısı."

"Sahnede birkaç ay geçirmeme yardım et," dedi Sabetha. "Sonra da kumpanyayı Camorr'da tura çıkar. Seni dedemizle tanıştırırız. Tüm kontlarla ve konteslerle, hatta Dük'ün ta kendisiyle de..."

"Sırayla Beş Kule'nin her birinde sahne alabilirler," dedi Locke. "Çatı bahçelerinde. Verena ile ben oyunlarda rol alamayız elbette, ama ev sahiplerin olarak gösterilere zevkle katılırız."

"Tüm bunlar geçici bir müşkülata değmez mi?" diye sordu Sabetha, buzu buhar çıkarmaya ikna edebilecek bir tebessümle.

"Düşünmek için... biraz zamana ihtiyacım var," dedi Boulidazi.

"Seni yalnız bırakalım mı?" dedi Sabetha, sandalyesinden yarı yarıya kalkarak.

"Evet, ama sadece kısa bir süreliğine. Tymon resepsiyon salonunda her tür ihtiyacını karşılar."

Locke da ayaklandı; fakat Boulidazi bir elini havaya kaldırdı.

"Sen lütfen gitme Lucaza. Seninle iki çift laf etmek istiyorum da."

Locke tekrar yerine oturdu, Sabetha'ya kaçamak bir bakış attı ve ondan belli belirsiz bir baş onayı yakaladı. Genç kız geldikleri yoldan çıkıp gitti.

"Lucaza," dedi Baron, öne eğilip sesini alçaltarak, "umarım saygısızlığımı affedersin; Camorrluların aile şerefiyle ilgili konulara büyük önem verdiklerini bilirim ve seni gücendirmek gibi bir niyetim kesinlikle yok."

“Gennaro, tümüyle yerine getirmemizin aylar veya yıllar süreceği sözler karşılığında senden bir iyilik istedik. Şu anda Espara genelinde gücendirebileceğin en son kişiler Verena ile benim.”

“İkiniz de ne kadar akıcı konuşuyorsunuz,” dedi Boulidazi. “Neden sahneye ilgi duyduğunuzu görebiliyorum. Ama şimdi izin ver sana içimi dökeyim. Kuzenin ilgi gösterildikçe katlanan bir… kişiliğe sahip. Bu odaya ilk girdiğinde sadece güzeldi; fakat onu seyrettikten, onu dinledikten sonra… ciğerlerimdeki tüm hava boşaltılmış gibi hissediyorum.”

Locke *kendi* ciğerlerindeki tüm hava boşaltılmış gibi hissetti.

“Lütfen, söyle bana,” dedi Boulidazi, kendini kontrol altına almaya çalışan genç adamın tavırlarındaki değişikliği fark ederek. “Verena tiyatroyu sahiden seviyor mu? Ve de eskrimi?”

“Kuzenim, şey, onlar için yaşar,” cevabını verdi Locke.

“Onunla sözlü müsünüz?”

Locke ani bir tepki sağanağına tutuldu: ayağa kalkmak, evet demek, Boulidazi’ye bir tokat atmak, onu saçlarından tutmak ve kafasını bilardo masasına çarpa çarpa dişlerini dökmek istiyordu. Sonra bir kova dolusu soğuk su gibi ikincil hesaplamalar geldi: Boulidazi onu öldürür, Sabetha genç adama seve seve yardımcı olur ve şahsi kıskançlığının profesyonel karakterine müdahalesi Centilmen Piçler’i mutlak bir başarısızlığa mahkûm ederdi.

“Hayır,” dedi, neredeyse soğukkanlılıkla. “Hayır, ben başkasıyla sözlüyüm… hem de yürüme çağımdan beri. Sözlüm yaşını doldurduğunda evleneceğiz.”

“Ya Verena?” dedi Boulidazi.

(Locke’un hayalinde canlanan bir diğer yararsız görüntü, muhakeme kabiliyetinin kaçınılmaz olduğunu bildiği şeye itiraz etti. Jean Tannen arka kapıyı kırarak içeri dalıyor, Boulidazi’yi tutup başının üstüne kaldırıyor, adamı bilardo masasına çarpıyordu. Neden tüm fantezileri ona en ufak bir zararı bile olmamış bilardo masasının felaketiyle

sonuçlanıyordu acaba? Ama bunun bir önemi yoktu; nasılsa fantezisi hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti!)

"Boşta," dedi Locke, telaffuz ederken bile o sözcükten nefret ederek. "Babam ve dedem Verena'ya hep dalında asılı bırakılmasında fayda olan bir meyve gözüyle baktılar. Ta ki en avantajlı şekilde, şey, nasıl koparılabileceği anlaşılana dek."

"Teşekkürler," dedi Baron. "Çok teşekkürler! Bu... harika bir haber. Umarım mevkimin sınırlarını aştığımı düşünmüyorsundur Lucaza. Kadim ve şerefli bir soydan geliyorum. Sabit gelirleri olan çok sayıda mülke sahibim. Bir... bir eş olarak sunacak çok şeyim var."

"Olduğundan eminim," dedi Locke yavaşça. "Yeter ki Verena da istesin ve Kont Karamızrak münasip görsün."

"Evet, evet. Ailenin onayıyla... ve kuzeninin isteğiyle." Boulidazi bir elini saçlarında gezdirdi ve gereksiz yere beyaz renkli ipek boyunbağına çekidüzen verdi. "Dediğinizi yapacağım Lucaza. Moncraine'i affedeceğim ve onu dizginleyeceğinize güveneceğim. Borçlarını ödemeniz ve kumpanyasını ehlileştirmeniz için neye ihtiyaç duyarsanız temin edeceğim. Tek isteğim..."

"Evet?"

"Bana yardımcı olman," dedi Boulidazi. "Verena'ya niteliklerimi göstermeme, onurlu niyetlerimi açık etmeme yardımcı ol. Bana onu nasıl hoşnut edebileceğimi öğret. Beni ona methet."

"Eğer Moncraine serbest kalırsa..."

"Kalacak," dedi Boulidazi. "Ağlayan Kule'de gerektiğinden bir saniye daha fazla kalmayacak."

"Öyleyse yanındayım," dedi Locke usulca, Gennaro Boulidazi'nin bilardo masasının kıymıklarını tükürdüğüne dair yeni hayalleri bastırmaya çalışarak. "Seninleyim *dostum*."

Yedinci Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: KARŞI HAMLE

1

"Bizim neyimiz var böyle Jean?" Gözlerini ovuşturan Locke önce karnındaki, sonra da ayak bileklerindeki rahatsızlığı hissetti. "Sabetha bizi bir çift eski püskü çadır gibi katladı. Peki ya bacaklarımdaki bu şeyler de ne?"

İnce ve solgun bilekleri, ayaklarının hemen üstünden demir halkalarla çevriliydi. Prangalar kan akışını kesmeyecek kadar gevşekse de parça başı yaklaşık üç kilo çekiyordu.

"Herhâlde bizi yüzmekten caydırmak içindir," dedi Jean. "Ne kadar düşünceliler, değil mi? Gözlerinle aynı renkte bir metal seçmişler."

"Demek pencerelerdeki parmaklıklar yetmemiş, ha? Yukarıdaki tanrılar aşkına, midem sanki vücudumun geri kalanını yemeye çalışıyor."

Locke etrafı daha titiz bir incelemeden geçirdi. Yastıklar, raflar, ipekler, fenerler... Kamara Camorr Dükü'ne layıktı. Hatta Jean'ın yanında küçük bir raf dolusu kitap ve tomar bile vardı.

"Bak Sabetha bize ne bırakmış," dedi Jean, okumakta olduğu deri ciltli kitabı dostuna atarken. Eskimiş dört yapraklının* kapağına altın varak kullanılarak simyayla üç satır basılmıştı:

*** Tabakaların dört yaprağa bölünmesinden meydana gelen kitap -*çn***

"Oooo," dedi Locke usulca, kitabı bir kenara koyarak. "Sabetha tüm güzelliğine rağmen içinde on kişiye bedel bir kaltaklık taşıyor."

"Seni nasıl uyuttu?" diye sordu Jean.

"Oldukça utanç verici bir yöntemle."

Kamaranın kapısı çalındı, hemen ardından açıldı ve basamaklardan aşağı süzgün yüz hatlarında faal geçen pek çok yılın çizgilerini taşıyan dinç, uzun bacaklı bir adam indi.

"Selam çocuklar," dedi yabancı, hafif bir Verrar aksanıyla. "*Volantyne'ın Azmi*'ne hoş geldiniz. Bendeniz Solus Volantyne. Hizmetinizdeyim. Ciddi söylüyorum! Siz çocuklar bu seyahatteki ilk ve tek işimizsiniz."

"Bu gemiyi derhal gerisingeri çevirirsen sana her ne ödeniyorsa onun iki katını verebiliriz," dedi Locke.

"Ortak dostumuz ağzından çıkacak ilk şeyin büyük ihtimalle bu olacağını söylemişti Efendi Lazari."

Locke parmaklarını çıtlatarak adama dik dik baktı. Sabetha en azından sahte kimliklerini koruduğu için takdiri hak ediyordu; fakat şu an için kız hakkında iyi şeyler düşünmek istemiyordu.

"Bana zincirler içinde teslim edilen iki adam yerine halen serbest olan bir kadınla aramdaki ortaklığın benim için daha başarılı ve kazançlı sonuçlanacağı fikrine katılmamak elimde değil," diye devam etti Volantyne.

"Ücretini üç katına çıkarabiliriz," dedi Locke.

"Kesin bir serveti, öfkeli bir mahkûmun vaatleriyle takas edecek adam kendi gemisinin kaptanlığını yapamayacak kadar aptaldır," dedi Volantyne.

"Hay aksi," dedi Locke. "Taraf değiştirmeyeceksen bari bana biraz gemi krakeri falan getirebilir misin?"

"Ortak dostumuz aklından geçecek ikinci şeyin yemek olacağını da söylemişti." Volantyne kollarını kavuşturup

gülümsedi. “Ama yolculuğun bu ayağında gemi krakerine talim edecek değiliz. Taze pişmiş biberli ekmek, balda bekletilmiş zeytin dolu kaz ve brendili krem sosunda hazırlanan haşlanmış göl kurbağası yiyeceğiz.”

“Kafama bir darbe almış olmalıyım,” dedi Locke. “Bu yıllardan beri gördüğüm en saçma rüya.”

“Rüya falan değil dostum. Yanımıza o kadar iyi bir aşçı verildi ki gemide kalması için onu haftanın altı günü düzerdim; tabii eğer erkeklerden hoşlansaydım... Neyse ki herif, ücreti ortak dostumuz tarafından ödenen bir diğer armağan. Güverteye gelin de size yolculuğunuzun şartlarını açıklayayım. Sizi gidi şanslı pezevenkler sizi!”

Locke güverteye çıktığında Volantyne’ın Azmi’nin çift direkli bir brik olduğunu gördü. Geminin selviçeleri iyi durumdaydı; yelkenleri ne tersaneden yeni çıkmıştı ne de tiftik tiftik olmuştu. Locke ile Jean’ın kaptan kamarasından çıkmalarını seyretmek için yaklaşık iki düzine adam ve kadın toplanmış bulunuyordu. Mürettebatın çoğu denizcilerin esmer, sırım gibi görünümünü taşımasına rağmen iri kemikli kara hayvanları oldukları daha ilk bakışta anlaşılan iri yapılılarından bazıları yeni kiralanmış fedailere benziyordu.

“Bu şimdiye kadar aldığımız en kolay iş,” dedi Volantyne. “Yönümüz batı. Cavendria’dan denize açılacağız. Bir ay boyunca bir sonbahar gezintisi yapacağız, sonra da acele etmeden Karthain’e döneceğiz. Siz beyler lüks bir kamaranın, okuyacak kitapların ve leziz yemeklerin keyfini çıkaracaksınız. Yolculuk için gemiye yüklediğimiz şaraplar kendinizi bir kral gibi hissetmenize neden olacak. Tüm bunların tek bir şartı var: Uslu durmak.”

“Her birinizin şu an aldığı ücretin üç katını ödeyebilirim!” diye bağırdı Locke. “Üstelik yalnızca bizi Karthain’e geri götürmeniz karşılığında! İki ay yerine iki günlük bir iş!”

“Beyim,” dedi Volantyne, ilk defa öfkelenmiş gibi görünerek, “buna uslu durmak denemez. Böyle konuşmaya devam edersen ambara kapatılırsınız. Bu yolculuk iki şekilde geçebilir: serbest uzuvlarla ve tok karınlarla, yahut karanlıkta sıkış tepiş oturarak ve günde bir defa yiyip işemek için dışarı

çıkarılarak. Canlarınıza en ufak bir zarar gelmemesiyle yükümlüyüm; ama bize sorun çıkarırsanız özgürlüğünüz dosdoğru denizi boylar."

"O zaman ayak bileklerimizdeki bu şeyler ne?" diye sordu Locke.

"Aptalca fikirlere karşı birer önlem," cevabını verdi Volantyne.

"Pöh," diye söylendi Locke. "Peki bahsettiğin şu yemekler nere-"

"Beyler, ben var özür dilemek binlerce kez!" diye haykırdı ana güverte kaportasından dışarı fırlayan bir adam. Leke içinde, kahverengi bir cüppe giyen adam grimsi-sarı saçlara sahipti ve elinde yalın bir çorba kasesine ek olarak birkaç somun ekmek taşıyan, gümüş bir tepsi vardı. "Yemekler bende!"

"Şu meşhur aşçın bir *Vardalı* mı?" dedi Jean.

"Evet, *biliyorum*," karşılığını verdi Volantyne, "ama bana güvenin. Adalric eğitimini Talisham'da almış. İşini biliyor."

"Ben var haşlamak bira sosunda istiridye," dedi aşçı, tepsiyi Locke'a doğru uzatırken. Yeni pişmiş yemeğin kokuları genç adamın çenesine bir yumruk gibi indi.

"Şey, durumumuzla ilgili görüşmeler," dedi Locke, "yaklaşık yarım saat sonra kaldığı yerden devam edebilir."

"Mürettebatıma rüşvet vermekten vazgeçerseniz canınızın istediği kadar konuşabilirsiniz saygıdeğer yolcular," dedi Volantyne.

2

İlk iki gün geride kalırken Locke'un hayal edemeyeceği kadar konforlu ve sinir bozucu bir durumda oldukları giderek netlik kazandı.

Yemekleri bol ve harikuladeydi. Şarap vadedilenden bile iyiydi. Bira taze ve lezizdi. İstekleri de tereddüt veya şikayet edilmeksizin yerine getirilmekteydi.

"Bu piç kuruları bu yolculuktan bir servet kazanıyor olmalı," dedi Jean, ikinci günün öğle yemeğinin ardından. "Öyle değil mi gemi arkadaşlarım? Bize gösterilen muamelenin mümkün olan tek açıklaması bu. Her cepte bir yığın altın."

Her öğünü sessizce, kibarca ve pür dikkat bekleyen en az dört gözetmenin huzurunda yiyorlardı. Her bıçak ve çatal sayılıyor, artakalan her lokma ve kemik toplanıyordu. Locke buna rağmen çok sayıda faydalı şeyi cebe atabilirdi, fakat durumlarının diğer zorlukları aşılmadığı sürece bunun bir anlamı yoktu.

Nevresimleri her gün tersyüz edilip değiştiriliyordu ve bu yapılırken güvertede bekletilmelerine rağmen Locke kamaralarındaki faaliyeti moralini bozmaya yetecek kadar görebiliyordu. Tüm kitaplarının sayfa aralarına bakılıyor, sandıkları açılıp aranıyor, hamakları kontrol ediliyor, zemin kalasları en ufak ayrıntısına kadar inceleniyordu. Tekrar odaya sokulduklarında her şey uygun yerine geri koyulmuş oluyor ve kamara hiç kullanılmamışçasına yepyeni görünüyordu. Dolayısıyla içeri bir şey saklamak beyhudeydi.

Üzerleri her gün birkaç kez aranıyordu ve ayakkabı giymelerine bile izin verilmiyordu. Aslına bakılırsa sahip oldukları yabancı tek nesne Jean'ın Ezri'den aldığı, sıkıca bağlı saç tutamıydı. Locke üçüncü günlerinin sabahında onu görünce şaşırdı.

"Adamları beni yere serdikten sonra Sabetha'yla biraz lafladım," dedi hamağında yatan Jean, iş olsun diye saç tutamını ellerinde tekrar tekrar çevirirken. "Bazı isteklerin geri çevrilemeyeceğini söyledi."

"Başka bir şey dedi mi? Benim hakkımda veya bana yönelik?"

"Bana kalırsa söylemek istediği her şeyi dile getirdi Locke. Bu geminin bir veda mektubundan farkı yok."

“Volantyne ile mürettebatına bizimle ilgili on sayfa dolusu talimat vermiş olmalı.”

“Filikalarının düğümleri bile alışılmadık derecede sıkı. Sanki tanrının tekinin aşağı uzanıp onu güverteden alıp götürmesinden korkuyorlarmış gibi,” dedi Jean gelişigüzel.

“Ya, sahi mi?” Locke hamağından kalktı, kamaranın Jean’a ait olan kısmına geçti ve sesini alçalttı. “Filika ana güvertenin iskele tarafında mı? Sence ondan faydalanabilir miyiz?”

“Asla usulüne göre denize indirecek kadar zaman bulamayız. Ama halatlarını gevşetebilirsek ve güverte sallanırsa... “

“Kahretsin,” dedi Locke. “Cavendria’ya vardıktan sonra öteki taraftan çıkana değin bir fincan çay kadar sabit kalacağız. Sence aynı anda dostlarımızdan kaçıyla birden başa çıkabiliriz?”

“Herhâlde *çıkabilirsin* demek istiyorsun. Gel gerçekçi düşünüp üç diyelim. Hiç kimse alarm vermezse tüm mürettebatı birer ikişer bayıltabileceğimden oldukça eminim ama huylarını gördün. Asla yalnız çalışmıyorlar. Kaba kuvvetle fazla bir mesafe kat edebileceğimizi sanmıyorum.”

“Biliyor musun, velinimetimiz Sabır’dan gelecek habersiz bir ziyaret hiç fena olmazdı,” dedi Locke. “Veya onunla ilişkili birinden. Hem de tam... şimdi!”

“Bana kalırsa kendi başımızayız,” dedi Jean. “Birinin ya da bir *şeyin* bizi izlediğinden eminim ama bizi buraya Sabetha yerleştirdi. Bu da Sabır’ın açıkladığı kurallara uygun gözüküyor.”

“Acaba *onun* Bağlıbüyücüleri bu kadar sportmen davranırlar mıydı?”

“Eh, durumumuzun iyi bir tarafı yok değil. Karnımızı güzelce doyuruyoruz. Artık sıkılmış bir çamaşıra benzemiyorsun.”

“Aman ne güzel Jean. Sadece sürgün edilmekle kalmadım, kesilmek için bir güzel semirtiliyorum da. Sence Pirinç Denizi’ne çıkarsak Zamira’yla karşılaşma şansımız olur mu?”

“Olan biten onca şeyden sonra neden buralara o kadar çabuk dönsün ki?” Jean esneyip gerindi. “Benim canlı bir albatros doğurma ihtimalim ne kadarsa *Zehirli Orkide*‘nin ufukta belirip bizi kurtarma ihtimali de o kadar.”

“Öylesine bir fikirdi işte,” dedi Locke. “Öylesine ve hoş bir fikir. Eh, sanırım geriye bir tek kötü hava şartları için dua etmek kalıyor.”

“Ve de halatları kesmenin bir yolunu bulmak,” dedi Jean. “O konuda bir fikrin var mı?”

“Bir saat içinde eğreti bir bıçak hazırlayabilirim. Tabii ertesi gün kamaramız altüst edilmeden önce onu kullanabileceğimizi bilirsem.”

“Güzel. Peki ya prangalarımız? Bu tür şeylerde hep benden daha maharetli olmuşsundur.”

“Mekanizmaları epey narin. İçlerine sığacak kadar küçük kemik kıymıkları bulabilirim ama çok kırılgan olurlar. İçeride kırılırlarsa kilitler temelli sıkışır.”

“Öyleyse galiba karaya çıkana dek onlara katlanmamız gerekecek,” dedi Jean. “Eh, her şey sırayla. Evvela bir kumsaldan makul bir mesafeye erişmemiz, güvertenin sallanması ve bir fırsat yakaladığımızda ambarda kilitli tutulmamamız lazım.”

3

Gökyüzü o gece tekrar griye çaldı ve ufuklar meşum bulutlarla kaplandı. Yine de Amathel’in hafif dalgaları *Azim*‘in güvertesini o veya bu yöne doğru ancak birkaç derece eğebildi. Locke saatlerce ana güverte küpeştelerine yaslanarak hâlinden hoşnutmuş gibi davrandı ve bir yandan da gizlice bir şimşek yahut yaklaşan bir fırtına bulutu tespit etmeye çalıştı. Fakat görünürdeki yegâne ışıklar gölün karanlık derinliklerinde ateşten takımyıldızlar gibi kırpışan hayaletimsi parıltılardı.

İlerleyişleri yavaştı. Tuhaf güz rüzgârları çoğu kez onlara karşı esiyordu ve hava durumunu işlerine gelecek şekilde yönlendiren bir büyücüleri olmadığı için güneybatıya doğru uzun, yavaş tiramolalarla ilerlemeleri gerekiyordu. Volantyne ile mürettebatı bu durumu zerre kadar dert ediyormuş gibi görünmüyordu. İster dünyanın yarısını kat etsinler ister yarım kilometre gitsinler ücretleri değişmeyecekti.

Dördüncü günün gecesinde Locke güney ufkunu aydınlatan beyazımsı-sarı ışıklar görür gibi oldu. Fakat Lashain'e baktığını anlayınca heyecanı sönüverdi.

Beşinci gün hızları arttı ve kaprisli rüzgarlar güçlendi. Tüm gökyüzü bulutların gelişini müjdeleyen bir mora çaldı ve öğleden hemen sonra serin bir yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı. Locke ile Jean masum görünmeye çalışarak kamaralarına çekildiler. Kendilerini kitaplara ve geyik muhabbetine gömerek arada bir kamara pencerelerinden dışarı göz attılar. Dalgaların arasındaki çukurların derinleşmesini ve tepelerinin köpük köpük olmasını ortak bir memnuniyetle seyrettiler.

Yağmurun aralıksız yağdığı ve dalgaların bir-bir buçuk metreye ulaştığı öğleden sonra saat üçte Adalric akşam yemeği talimatlarını almak üzere kapılarına geldi.

"Siz geyik çorbasına ne diyor efendiler?"

"Hayhay," dedi Locke. Eğer kaçmak için ellerine bir fırsat geçerse bunu Vadralı mutfak dehasının şölenlerini son bir kez daha tattıktan sonra değerlendirmek istiyordu.

"Yanında tavuğa ne dersin?" dedi Jean.

"Ben var hemen bir tane kesivermek."

"Bir de tatlı," dedi Locke. "Bu akşam şöyle büyük bir tane hazırla. Fırtınalar karnımı acıktırır."

"Ben yapıyor ballı ve zencefilli bir pasta," dedi Adalric.

"Eksik olma," dedi Jean. "Şarap da isteriz. İki şişe köpüklü elma şarabı, tamam mı?"

"İki şişe," dedi aşçı. "Onu size getir edeyim."

“Doğru düzgün dil bilmemesine rağmen iyi adam,” dedi Locke, kapı aşçının arkasından kapandığında. “Ondan istifade etmek hiç içime sinmiyor.”

“Sıvışırsak bizi özlemez,” dedi Jean. “Kıymetini bilecek koca bir mürettebat var. O gemide olmasaydı ne tür bir karavanaya talim edeceklerini biliyorsun.”

Locke birkaç dakika sonra güverteye çıkıp ön direğin yanında durdu ve altındaki güverte bir sağa bir sola sallanırken kayıtsız davranarak yağmurun üstünü başını sırılsıklam etmesine izin verdi. Sallantılar henüz hafifti; fakat hava şartları şiddetlenmeyi sürdürürse epey ümit vadedici bir trende girmişler demekti.

“Efendi Lazari!” Solus Volantyne yağmurluğunu peşi sıra dalgalandırarak kıç güvertesinden aşağı indi. “Kamaranda daha rahat etmez misin?”

“Ortak dostumuz belki de Efendi Callas ile benim denize yabancı olmadığımızı sana söylemeyi ihmal etmiştir Kaptan Volantyne. Hayaletrüzgârı’nda katlandıklarımızdan sonra bunun lafı bile olmaz.”

“Geçmişin hakkında bir şeyler biliyorum Lazari, ama güvenliğinden de sorumluyum.”

“Eh, biri ayaklarımdaki şu kahrolası prangaları çıkarmadıkça karaya yüzecek hâlim yok, değil mi?”

“Peki ya üşütürsen?”

“Adalric gemideyken mi? Onun yemekleri ölümü bile defeder.”

“Kaçık bir karacı gibi gözükmemek için en azından bir yağmurluğa ne dersin?”

“Olabilir.”

Volantyne denizcilerinin birinden yedek bir pelerin alıp genç adamın omuzlarına sererken Locke da konuşmayı sürdürdü. “Cehaletimin kusuruna bakma ama hangi cehennemdeyiz?”

“Lashain’in aşağı yukarı altmış beş kilometre batısındayız. Tabii herhangi bir yönde bir saç teli kadar yanılma payı

olabilir."

"Ah. Dün gece şehri gördüğümü düşünmüştüm."

"Batıya yaptığımız ilerleyiş pek hızlı değil. Uymam gereken bir program olsaydı kafam bozulurdu ama sayenizde hiç acelemiz yok, öyle değil mi?"

"Öyle tabii. Şu güneydeki daha ağır bir fırtına mı?"

"O gölgeyi mi diyorsun? Orası bir rüzgâraltı kıyısı Efendi Lazari. Kahrolası bir rüzgâraltı kıyısı. Amathel'in güney sahilinden on iki-on üç kilometre açıktayız ve daha da yaklaşmamak için uğraşıyoruz. Eğer bu karmaşanın içinden geçebilir ve batı-kuzeybatı yönünde bir otuz-kırk kilometre daha gidebilirsek Cavendria'ya kadar önümüz açık demektir. Oradan sonrası Pirinç Denizi'ne kadar durgun bir göletten farksızdır."

"Eh, bunu duyduğuma sevindim," dedi Locke. "İçin rahat olsun, boğulmaya hiç niyetim yok."

4

Akşam yemeği fevkalâde ve verimliydi. Volantyne'ın denizcilerinden dördü kamaranın köşelerinden onları seyrederken Locke ile Jean çorbayı, tavuğu, ekmeği, pastayı ve köpüklü elma şarabını mideye indirdiler. Genç adam ikinci şişeyi de açtıktan sonra bir sakarlık edeceğine dair iriyarı dostuna işaret verdi.

Zamanlamasını geminin salınımlarına göre ayarlayan Locke yeni şişeyi masadan düşürdü. Şişe ters gelerek çatladı ve köpüklü, soğuk şarap genç adamın ayaklarına fışkırdı. Şişenin umduğu gibi bıçağa benzer cam kırıkları hâlinde parçalanmadığını gören Locke şarap kadehini de düşürmeyi becerdi ve bu sefer daha tatmin edici bir sonuçla karşılaştı.

"Hassiktir. Çok da güzel bir şaraptı," dedi yüksek sesle, sandalyesinden kalkıp çıkardığı karışıklığın başına çömelerek. Ne yapacağını bilemezmiş gibi ellerini cam

kırıklarının üstünde gezdirdi ve uzun, sağlam bir cam parçası ansızın avucundan tuniğinin yenine geçerek gözden kayboldu. Yaptığı incelik gerektiren bir işti; kumaşın altındaki kırmızı bir leke muhakkak dikkat çekerdi.

"Dur," dedi denizcilerden biri, arkadaşlarından birine güverteye çıkmasını işaret ederek. "Hiçbir şeye dokunma. Biz temizleriz."

Locke ellerini havaya kaldırdı ve dikkatle birkaç adım geri çekildi.

"Daha fazla şarap istetebilirim," dedi Jean, kendi kadehini sataşırcasına ondan tarafa sallayarak. "Ama yeterince içmişe benziyorsun."

"Geminin hareketi yüzünden oldu," dedi Locke.

Giden muhafız bir fırça ile metal bir faraşla çıkageldi ve tüm kırıkları çabucak süpürdü.

"Kamarayı yarınki aramada sileriz," dedi diğer bir denizci.

"En azından hoş kokuyor," diye belirtti Locke.

Muhafızlar onun üstünü aramadılar. Genç adam yoğunlaşan karanlığı kamara penceresinden hoşnutlukla seyretti ve kendine hafif bir sırıtışı çok görmedi.

Akşam yemeğinin artıkları (her çatalın, bıçağın ve kaşığın sayılması ihmal edilmeden) temizlendiğinde ve kamara tekrar ikisine kaldığında Locke cam kırığını dikkatle çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

"Pek bir şeye benzemiyor," dedi Jean.

"Biraz bağlanmaya ihtiyacı var," dedi Locke, "ve o bağı nereden bulacağımı biliyorum."

Jean kamara kapısına yaslanırken Locke da cam parçasıyla *Hırsızlar Cumhuriyeti* kopyasının ön cildinin iç kısmını dikkatle oydu. Birkaç dakikalık kesip biçmenin ardından cildin derisini eğri büğrü bir şerit hâlinde soydu ve kitabın sırtını bağlamak için kullanılmış kordonu dışarı çıkardı. Sonra da cam parçasını derinin içine sokup kenarlarını sıkıca sararak ufak bir el testeresine benzer bir alet üretti. Camın

deriyle sarılı kısmı avuca güvenle oturabilir ve keskin kenarı kesilmesi gereken bir şey üstünde kullanılabilirdi.

"Şimdi," dedi Locke usulca, eserini fener ışığına tutup gurur ve kaygı karışımı bir duyguyla inceleyerek, "güvertede şöyle bir gezintiye ve havanın tadını çıkarmaya ne dersin?"

Aradan geçen sürede hava şartları daha da ağırlaşarak sağanak bir güz yağmuruna dönüşmüştü. Amathel bir buçuk-iki metre yüksekliğinde dalgalar oluşturuyor ve durmak bilmeyen bulutların ardında şimşekler çakıyordu.

Birer yağmurluk giyen Locke ile Jean, ana güvertede baş aşağı duracak şekilde bağlanmış filikanın içeri bakan kenarına yaslandı. Yaklaşık beş metre uzunluğundaki filika, genellikle bir geminin kıçına asılan türdendi. Locke kaptan kamarasının pencerelerine demir parmaklık takmaya mecbur kaldıkları için onu başka yere taşımak zorunda kaldıklarını tahmin ediyordu. Halatlarla ve halkalı cıvatalarla güverteye sabitlenmişti; denizcilerden oluşan bir ekip onu birkaç dakika içinde çözebilirdi ama iki kafadar filikayı geleneksel yöntemlerle indirmeye kalksalar kaçamadan önce yakalanırlardı. Sorunun çözümü kesmekten geçiyordu; kritik halatları zayıflat, geminin şanslı bir sallantısını bekle, filikayı kenardan aşırt ve bir şekilde ona bin.

Locke hayati öneme sahip cam kırığıyla çalışırken Jean da sakin sakin bekledi; beş dakika, on dakika, yirmi dakika. Locke'un yağmurluğu faaliyetini gizlemeyi mümkün kılan, büyük bir lütuftu; fakat kolunu ve omzunu sabit tutma gerekliliği tüm yükü bileğine ve ön koluna bindiriyordu. Genç adam canı iyice yanana kadar çalıştı, sonra da camı dikkatle Jean'a aktardı.

"Siz ikiniz tuhaf bir şekilde havaya aldırış etmezmiş gibi görünüyorsunuz!" diye bağırdı Volantyne, elinde bir fenerle önlerinden geçerken. Kaptan sıradışı bir durum var mı diye bakışlarını orada burada gezdirerek onları inceledi. Sonunda gevşedi ve Locke'un kalbi alışıldık görevlerine kaldığı yerden devam etti.

"Akşam yemeği hâlâ içimizi ısıtıyor Kaptan," dedi Jean. "Üstelik biz Pirinç Denizi'nin fırtınalarını atlatmış adamlarız.

Kamaramızın sıkıcılığından sonra bu hoş bir değişiklik."

"Sıkıcı olabilir ama güvenli de. Ayak altında dolaşmadığınız sürece şimdilik burada kalabilirsiniz. Yakında yelkenlerle epey uğraşacağız. Kendimizi sahile daha da yaklaşmış bulursak aşağıya inmenizi istemem gerekecek."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Locke.

"Kuzeyden ve kuzeybatıdan baş belası bir rüzgâr esiyor; en rahatsız edici konumu bulabilmek için yönünü değiştirip duruyormuş gibi görünüyor. Kumsalla aramızda on mil olması gerekirken beş mil var."

"Biz senin en sadık ve özverili safra ağırlıklarınız Kaptan," dedi Locke. "Bırak yemeğimizi biraz daha sindirelim, sonra kendiliğimizden içeri kaçarız belki."

Locke, Volantyne yanlarından ayrılır ayrılmaz dostunun işe geri döndüğünü hissetti.

"Fazla zamanımız yok," diye mırıldandı Jean. "Halatlardan ha bir-iki tanesini kesmemişiz, ha yirmisini. Bazı şeyler insan kuvvetine boyun eğmez."

"Ben kendi tarafıma epey hasar verdim," dedi Locke. "Tek yapabileceğimiz mümkün olduğu kadar uzun bir süre bunu sürdürmek."

Dakikalar akıp geçti; güverteye gelip giden denizciler her yerde sorun aramalarına rağmen tam da aradıkları şeyi çıkarmaya çalışan iki adamın arkasına bakmadılar. Gemi düzenli olarak sağa sola yatmaya, her ufukta şimşekler çakmaya devam etti ve Locke her geçen dakika biraz daha gerildiğini hissetti. Planları başarısız olursa Volantyne'ın onları ambarlardan birine kapatma tehdidinin derhâl uygulanacağından hiç şüphesi yoktu.

"Hay aksi," diye homurdandı Jean. "Bunu hissettin mi?"

"Neyi? Ah, kahretsin." Gemi sancak tarafına yatmıştı ve filikanın ağırlığı Locke'un sırtıyla omuzlarına daha çok baskı yapıyordu. Halatlar tahmin ettiklerinden daha çabuk kopmaya başlamıştı. "Şimdi ne halt yiyeceğiz?"

“Sık dişini,” diye mırıldandı Jean. Gemi bu sefer de iskele tarafına yattı ve güvertede belli belirsiz bir sürtünme sesi işitildi. Locke filikaya direkt olarak yaslanmayan hiç kimsenin bu sesi fırtınanın hengamesi arasında duymaması için dua etti.

Gemi, bir sarkaç misali yeniden sancağa eğildi ve sürtünme sesi yükselerek bu sefer tiz bir gıcırtı olarak duyuldu. Locke’un sırtındaki baskı meşum bir hal aldı ve hemen arkasındaki bir şey yüksek bir şaklamayla koptu.

“Hassiktir,” diye fısıldadı Jean. “Atla!”

İki Centilmen Piç arkalarını dönüp tam da halatlar bütünüyle koptuğu sırada apar topar filikanın üstüne çıktı. İkili utanç verici bir beceri eksikliğiyle yere kapaklandı ve filika güverte boyunca gıcırdayarak sancak küpeştesine doğru kaymaya başladı.

“Ha-ha!” diye güldü Locke, kendine hâkim olamadan. “Gidiyoruz!”

Filika sancak küpeştesine son sürat çarpıp orada kalakaldı.

“Siktir,” dedi genç adam, az öncekinden daha alçak bir sesle. Derken gemi tekrar iskele tarafına yattı ve Locke filikanın diğer tarafa kayarken geçebileceği yegâne güzergahta durduklarını fark etti. Jean’ı sertçe sola itti, ardından diğer tarafa atlayarak yoldan çekildi. Hemen sonra filika aralarındaki güverteye sürterek sürüklendi ve ilerledikçe hız kazandı. Bu sefer yandan aşağı düşeceğinden emin olan Locke döndü ve-

Filika güm diye iskele küpeştesine çarptı. Küpeşte eğrilmesine rağmen kırılmadı ve tepetaklak vaziyetteki filika suyun fazlasıyla dışında kaldı.

“Perelandro’nun çükü aşkına!” diye bağırdı Locke, yalpalayarak ayağa kalkarken.

“*Siz ikiniz ne bok yediğinizi sanıyorsunuz?*” Fenerini hâlâ elinde tutan Solus Volantyne ana güverteyi çevik sıçramalarla kat etti.

“Filikan serbest kaldı! Bize yardım et!” diye bağırdı Jean. Hemen ardından dalavereden caymış olacak ki Volantyne’ın

çenesine bir sağ kroşe indirdi ve kaptan yere yığılırken feneri kaptı.

"Jean! Arkanda!" diye seslendi Locke, güverte yine eğilirken filikadan ikinci kez sakınarak.

Tayfalardan biri elinde armador çeliğiyle Jean'a arkadan yaklaşmıştı. İriyarı adam yana kaçarak denizcinin ilk hamlesini savuşturdu ve feneri rakibinin kafasında kırdı. Cam tuzla buz olurken zavallı adamcağızın üstüne alnından beline kadar beyaz renkli ve ışıltılı simyasal balçık saçıldı. Madde büyük ölçüde zararsız olmasına rağmen insanın gözüne kaçmasından hoşlanacağı türden bir şey değildi. Peri masallarından fırlamış bir hayaletmişçesine inleyip parıldayan denizci ön direğe yığılıp kaldı.

Locke'un önündeki filika tekrar sancağa kaydı, küpeşteye hızla çarptı, feci bir çatırtıyla onu parçaladı ve yandan aşağı düştü.

"Tanrılara şükürler olsun," diye homurdandı Locke, küpeştedeki gediğe doğru koşarken. Tam oraya vardığı sırada filikanın bir ok başı misali suya pruva üstü çarptığını ve gelen bir dalga tarafından derhal yutulduğunu gördü. "Ah, *HADİ AMA!*"

"Atla!" diye bağırdı Jean, üstüne kürekle yürüyen bir tayfanın hamlesinden sakınırken. Talihsiz rakibinin kaburgalarına iki yumruk atmasıyla birlikte denizci ipleri kesilmiş bir kuklanın oldukça başarılı bir taklidini sergiledi. "Gir şu kahrolası suya!"

"Filika battı!" diye haykırdı Locke, onu görebilmeyi umarak karanlığı boş yere tararken. Kıç güvertesinden ve geminin içinden düdük sesleri geliyordu. Mürettebatın tamamı göz açıp kapayıncaya kadar peşlerine düşecekti. "Onu göremiyorum!"

"Sesin duyulmuyor. Atla!" Jean güverte boyunca depar attı ve iyi niyetle dostunu küpeştedeki gedikten itti. Genç adam şaşkın bir nida atmak dışında bir şey yapacak zaman bulamadı ve etrafında dalgalanan yağmurluğuyla yaralı bir yarasa misali Amathel'in karanlık sularına daldı.

Soğuk hemen şok etkisi yarattı. Locke çalkantılı siyahlığın içinde çırpınarak hem peleriniyle hem de prangalarının ağırlığıyla boğuştu. Onu dosdoğru dibe çekmiyor, ama bacaklarını çırpmasını güçleştirip daha hızlı yorulmasına neden oluyorlardı.

Başı suları yararak yüzeye çıktı; suratına çarpan suların arasından boğuk bir nefes aldı. Tepesinde canavarımsı bir gölge misali yükselen *Volantyne'ın Azmi* bir düzine kıpır kıpır fenerin titrek ışığıyla aydınlanıyordu. Tanıdık bir siluet küpeştenin yakınındaki bir tür itiş kakıştan sıyrıldı ve kendini aşağı attı.

"Jean," dedi Locke, ağzından sular fışkırtarak, "filika kaybol–"

Kayıp filika sudan fırlayan bir köpekbalığı misali yüzeye çıkarak bembeyaz bir dalga yarattı. Jean tüyler ürpertici bir gümbürtüyle ona kafa üstü çarptı ve yandan denize düştü.

"Jean!" diye haykıran Locke filikanın küpeştesine tutundu ve dostuna dair herhangi bir emare arayarak çaresizce etrafına bakındı. İriyarı adam çoktan yüzeyin altına batmıştı. Bir dalga Locke'un başından aşarak elini filikadan ayırmaya çalıştı. Genç adam su tükürüp arayışını sürdürdü... işte! Ayak parmaklarının bir buçuk-iki metre altında loş bir siluet suda sürüklenip duruyor, ürkütücü bir mavi-beyaz ışıkla aşağıdan aydınlanıyordu. Bir başka dalga filikaya çarpmak üzereyken Locke suya daldı.

Jean'ı yakasından kavradı ve aldığı zayıf tepki karşısında soğuk bir yılgıya kapıldı. Bir an için yukarıdaki dalgalar ile aşağıdaki hayaletimsi ışıklar arasındaki gri bir arafta asılı kalmış gibi göründüler ve genç adam ansızın etraflarındaki aydınlığın farkına vardı. Bir şimşeğin veya fenerin ışığı değil, Amathel'in dibinde yanan ne idüğü belirsiz ateşlerdi bunlar.

Suyun altındayken bakıldıklarında o huzur verici, pırlantamsı karakterlerini kaybediyor ve nabız gibi atan, bulanık, çalkantılı bir görünüm kazanıyorlardı. Locke'un gözleri yanıyor, yakınlarda son derece düşmanca bir şey bulunduğuna ve her geçen saniye biraz daha yaklaştığına dair mantıksız, içgüdüsel bir hisle tüyleri diken diken oluyordu.

Ellerini Jean'ın koltukaltlarına geçirip bacaklarını tüm gücüyle çırparak hem kendini hem de dostunu tekrar su yüzüne ve oradaki fırtınaya çıkardı.

Yukarı vardığında yanağı filikaya sürtündü, derin bir nefes aldı ve Jean'ın başını sudan dışarı çıkarabilmek için dostuna asıldı. Fiziki bir baskıyı andıran soğuk, Locke'un parmaklarını uyuşturuyor ve uzuvlarını yavaş yavaş külçe gibi ağırlaştırıyordu.

"Kendine gel Jean!" dedi, su tükürerek. "Beyninin sarsıldığını biliyorum ama Madrabaz Bekçi aşkına, kendine gel!" Bir eliyle dostunu çekiştirirken diğeriyle de dalgaların arasında beşik gibi sallanan filikanın küpeştesine tutundu. Tüm bu çabaları filikanın neredeyse yeniden alabora olmasıyla ödüllendirildi. "Kahretsin!"

Locke'un filikaya daha önce binmesi lazımdı; fakat Jean'ı bırakırsa dostu muhtemelen tekrar batardı. O sırada kürek kilidini, yani bir küreği tutsun diye küpeşteye takılmış U biçimli dökme demir parçasını fark etti. Filikanın güvertedeki kayışları sırasında ezilmişti, ama şu anda farklı bir işe yarayabilirdi. Locke dostunun yağmurluğunu kavradı ve bir ucunu eğri kürek kilidinin etrafına dolayıp kaba bir düğüm attı. Böylece Jean boynundan ve göğsünde filikaya bağlanmış oldu. Bu onu tek başına bırakmanın iyi bir yolu değildi ama en azından Locke filikaya çıkarken sürüklenip gitmesini önlerdi.

Yeni bir dalgayla savrulan filikanın bordası Locke'un başına çarptı. Gözlerinin önünde kara benekler uçuştuysa da çektiği acı onu can havliyle hareket etmeye teşvik etti. Genç adam filikanın altındaki karanlığa daldı, sonra da kulaç ata ata öteki taraftaki küpeşteye ulaştı. Bir dalga daha çarptı ve Locke köpüklerin arasında çırpınarak kendini filikanın kenarından aşırttı, bir kürek bankından acıyla sekti ve teknenin dibinde çalkalanan bilek yüksekliğindeki suyun içine düştü.

Kolunu öteki yandan uzatarak Jean'ı kavradı. Asılışları çaresizce, dengesizce ve yararsızcaydı. Harcadığı her çabayla küçük filika sallanıp sarsılıyor, kabuslardan fırlamış bir makinenin pistonu gibi dalgalara batıp çıkıyordu. Sonunda o yorgunluğun ve paniğin arasında Locke'un aklı başına geldi.

Jean'ı yan döndürüp her seferinde sadece bir uzvunu filikaya çıkardı ve yağmurluğu ilave bir destek olarak kullandı. İriyarı adam güvenle tekneye çıktığında öksürüp bir şeyler geveledi ve yattığı yerde kıpırdandı.

"Ah, Atalardan nefret ediyorum Jean," dedi Locke oyuncak gibi savrulan, dalgalar ve yağmur tarafından kamçılanan filikanın dibinde nefes nefese yatarken. "Onlardan nefret ediyorum. Yaptıkları şeylerden, geride bıraktıkları haltlardan, hiçbir gizemlerinin iyi ve faydalı çıkmamasından nefret ediyorum!"

"Işıklar ne güzel," diye geveledi Jean.

"Evet, çok güzel," diye çıkıştı Locke. "Denizciler de pek bir arkadaş canlısı. Amathel'de yok yok."

Locke dostunu kenara itip doğruldu. Kaynayan bir kazana atılmış bir şişe mantarı gibi sulara batıp çıkmalarına rağmen artık ağırlıkları küçük teknelerinin ortasında olduğu için filika savrulmalara daha kolay dayanıra benziyordu. *Volantyne'ın Azmi*'yle aralarındaki mesafe on beş metreyi geçmiş, kıç tarafından karaya doğru sürüklenmişlerdi. Kulaklarına şaşkın bağrışlar çalınsa da gemi peşlerine düşmek için geriye dönermiş gibi gözükmüyordu. Jean'ın kaptana attığı yumruk sayesinde mürettebatın geri kalanının iş işten geçene kadar yeterince tertiplenemeyeceğini ummaktan başka çareleri yoktu.

"Vağ anasını," dedi Jean. "Buğaya nası geddim?"

"Sen onu boş ver. Hiç kürek görüyor musun?"

"Şey, sanıgım kürekleğ dövdüüm o adamdaydı." Jean elini kaldırıp yüzünü yavaşça yokladı. "Of, tanrılağ ajkına, galba gene bunumu kığdım!"

"Filikaya çarptığında düşüşünü yavaşlatmak için onu kullandın."

"Bana vuğan o muydu?"

"Evet, görünce ödüm patladı."

"Hayadımı kurtadın!"

“Her birkaç yılda bir benim de sıram geliyor,” dedi Locke, ince bir tebessümle.

“Sağ ol.”

“Şimdiye dek beş-altı defa kendi kıçımı kurtarmaktan başka bir şey yapmadım,” dedi Locke. “Sonunda sana da bir faydam dokundu. Dalgalar bizi güneye sürüklemeyi sürdürürse sadece birkaç kilometre sonra kumsala varmamız lazım. Ama kendimizi kontrol altında tutacak küreklerimiz olmadığı için sudan çıkmamız kolay olmayabilir.”

Dalgalar üzerlerine düşeni yaparak küçük sandallarını korkutucu bir süratle güneye doğru sürüklediler ve sahil nihayet görüş alanlarına girdiğinde karaya çıkışları Locke’un tahmin ettiği kadar sert oldu. Amathel artık ilgilenmediği bir oyuncağı kusan koca bir canavar misali onları siyah volkanik kumlara tükürdü.

5

Lashain’in batısındaki sahil yolunun adı Karakum Menzili’ydi ve bu rüzgarlı güz sabahında seyahat etmek için ıssız bir yerdi. Sekiz at tarafından çekilen yalnız bir fayton, daha kuru mevsimlerde yaygın olan toz bulutlarının aksine ıslak çakıl öbekleri kaldırarak asırlık taşlarda tıngır mıngır ilerliyordu.

Salon Corbeau’dan ve onun daha güneyindeki noktalardan düzenlenen güvenli fayton hizmeti, bir gemiye ayak basma fikrine katlanamayan zengin yolcular içindi. Araba demir şeritli kapılarıyla, kepenkli pencereleriyle ve dahili kilitleriyle eşkıyalardan korkan gezginler için küçük bir kale gibiydi.

Sürücü zırhlı bir yelek giyiyordu. Onunla birlikte faytonun tepesinde oturan ve ok attığı yerde tapınak penceresi ebatlarında bir delik açabilirmiş gibi gözüken bir arbalet taşıyan muhafız da öyle.

“Hey!” diye haykırdı yol kenarındaki sıska bir adam. Üstünde omuzlarından geriye atılmış bir yağmurluk vardı.

Yanında da kendisinden daha iri, başka bir adam yatmaktaydı. "Yardım edin, lütfen!"

Sürücü normalde atları kamçılar ve onları durdurmayı deneyen herhangi birinin yanından hızla geçip giderdi. Fakat her şey bir pusu için yanlış gözükmekteydi. Etraflarındaki arazi yüzlerce metrelik bir mesafe boyunca dümdüzdü ve bu adamlar birer yemse bile yarım kilometre dâhilinde hiçbir müttefikleri olamazdı. Üstelik görünümleri hakikaten hırpaniydi; ne bir zırha ne silaha ne de gerçek çapulcuların kendinden emin kabadayılığına sahiptiler. Sürücü dizginlere asıldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi arbaletçi.

"Hemen celallenme," dedi sürücü. "Arkamı kollamak için buradasın, değil mi? Yabancı! Size ne oldu?"

"Gemi kazası!" diye seslendi pejmürde hâldeki sıska adam. Orta boylu biriydi ve açık kahverengi saçlarını gevşekçe ensesinde toplamıştı. "Dün gece. Sahile vurduk."

"Hangi gemi?"

"Karthain'den yola çıkan *Volantyne'ın Azmi.*"

"Arkadaşın yaralı mı?"

"Baygın durumda. Lashain'e mi gidiyorsunuz?"

"Evet. Karayoluyla kırk iki kilometre. Yarına orada oluruz. Bizden ne yapmamızı istersin?"

"Bizi de götürün. İster at sırtında taşıyın ister arka oturağınızda. Efendimizin kartelinin Lashain'de bir nakliye şirketi var. Zahmetinize karşılık size iyi para öder."

"Sürücü!" diye geldi sert ve tiz bir ses, faytonun içinden. "Onca yer dururken Amathel'de felakete uğrayacak kadar akılsız kimseleri kurtarmak benim işim değil, Çok istiyorsan onlara sağlık dile ama yola devam et."

"Bayım," dedi sürücü, "yerdeki adamın durumu kötü gözüküyor. Burnu patlıcan gibi morarmış."

"Bu beni ilgilendirmez."

“Buralarda nasıl davranılacağına dair belli başlı kurallar vardır bayım,” dedi sürücü. “Buyruğunuzu reddettiğim için üzgünüm ama yakında tekrar yola koyuluruz.”

“Onları beslemek için para verecek değilim! Burada oturarak kaybettiğimiz zaman için de öyle!”

“Tekrar özür dilerim bayım, fakat yardım etmeye mecburuz.”

“Haklısın,” dedi arbaletçi, iç geçirerek. “Bu adamlar eşkıya falan değil.”

Sürücü ile muhafız koltuklarından aşağı inip Jean’ın başında bekleyen Locke’un yanına kadar yürüdüler.

“Dostumu ayağa kaldırmama yardım edersen onu kendine getirmeyi deneyebiliriz,” dedi Locke, arbaletçiye.

“Kusura bakma yabancı,” dedi arbaletçi, “ama kurulu bir arbaleti bırakmak aptallığın daniskasıdır. Kazara ateş alması işten bile değildir. Tek bir yanlış harekette-”

“Öyleyse onu bizden uzağa doğrult gitsin,” diye söylendi sürücü.

“Sarhoş musun sen? Bir keresinde Tamalek’teyken adamın birinin arbaletini sadece birkaç saniyeliğine elinden bıraktığını gör-”

“Eminim haklısındır,” diye tersledi sürücü. “Yaşadığın sürece sakın o silahı bırakayım deme. Yoksa kazara Tamalek’teki birini falan vurabilirsin.”

Muhafız ne diyeceğini şaşırdı, iç geçirdi ve silahı dikkatle yol kenarındaki bir kum yığınına doğrulttu. Hemen ardından yüksek, pes bir *çat* sesi duyuldu ve arbalet oku tüylerine kadar güvenle yere saplandı.

Böylece iş bitmiş oldu. Jean mucizevi bir şekilde canlanıverdi ve yumruklarının birkaç hızlı savruluşuyla iki muhafızı bir süreliğine yerde yatıp baygın kalmaya ikna etti.

“Bunun için çok ama *çok* üzgünüm,” dedi Locke, “ve bilin ki normalde böyle davranmayız.”

“Eh, şimdi nasılsınız bakalım yufka yürekliler?” diye bağırdı faytonun içindeki adam. “Meğer hiçbir halt bildiğiniz yokmuş, değil mi? Zaten kafanızda azıcık beyin olsaydı bu şeylerden birini sürmeyip içinde olurdunuz!”

“Seni duyamazlar,” dedi Locke adama.

“Çapulcular! Onun bunun çocukları! Anasız piç kuruları!” diye sayıp sövdü kabinin içindeki adam. “Gerçi benim için hiç fark etmez. Buraya zorla giremezsiniz. Kafasız adamlarımdan ne isterseniz çalın, sizi gidi köylüler. Ama bana ait olan hiçbir şeye elinizi süremeyeceksiniz!”

“Yukarıdaki tanrılar aşkına,” dedi Locke. “Beni iyi dinle, seni kalpsiz pezevenk. Kalene tekerlekler takılı. Buranın yaklaşık bir kilometre doğusunda da Amathel’e bakan uçurumlar var. Orada faytonu atlardan ayırır ve kutunu kenardan aşağı güzelce iteriz, olur biter.”

“Sana inanmıyorum!”

“Öyleyse uçma talimi yapsan iyi edersin.” Locke sürücü koltuğuna çıkıp dizginleri eline aldı. “Hadi bakalım, şu bok sosunu hayatının en kısa yolculuğuna çıkaralım.”

Jean dostunun yanına tırmandı. Genç adam iyi eğitimli atları ilerlemeye teşvik etti ve fayton hareket etmeye başladı.

“Bekleyin biraz!” diye böğürdü hevesi ansızın kırılan yolcuları. “Durun, durun, durun!”

Locke ancak adamı yüz metre daha bağırttıktan sonra atları yavaşlattı. “Yaşamak istiyorsan,” dedi, “kapını hemen-”

Kapı çarparak açıldı. Dışarı çıkan adam altmış yaşlarında, kısa boylu ve koca göbekli biriydi. Bir tavşanın ürkek bakışlarına sahipti. Parlak kırmızı ipekten yapılma şapkası ve robdöşambrı altın düğmelerle bezeliydi. Locke aşağı atlayıp ona dik dik baktı.

“Şu saçma şeyi çıkar üstünden,” diye homurdandı.

Adam çabucak iç tuniğine kadar soyundu. Locke leş gibi ter kokan süslü kıyafeti toplayıp faytonun içine attı.

“Yiyecek ve su nerede?”

Adam faytonun dışına, arka oturağın hemen üstüne takılı bir saklama bölmesini işaret etti. Locke bölmeyi açtı, kendisi için birkaç şey seçti, sonra da güzelce sarılmış erzak paketlerini yol kenarına attı.

"Gidip dostlarını uyandır ve yürüyüşün keyfini çıkar," dedi, Jean'ın yanına geri tırmanırken. "Lashain'in dış mezralarına ulaşmanız bir-iki günden uzun sürmez. Veya bakarsın halinize acıyacak birine denk gelirsiniz."

"Sizi gidi piç kuruları!" diye bağırdı hem giysisiz hem de faytonsuz kalan adam. "Hırsız pezevenkler! Bunun cezasını çekeceksiniz! Asılmanızı sağlayacağım!"

"Bak o dediğin neredeyse imkânsız," diye belirtti Locke. "Fakat kesin olan ne, biliyor musun? Gelecek sefere ateş yakmam gerektiğinde giysilerini kullanacağım götoş."

Locke adama neşeyle el salladı ve zırhlı fayton hızlanarak Lashain'e değil de Karthain'e doğru ilerlemeye koyuldu. Amathel'in etrafında yapılacak uzun bir yolculuk onları bekliyordu.

III

ÖLÜMCÜL DÜRÜSTLÜK

“Tanımadım senden daha güzelini:
Düşüncelerimde peşinden koştum,
Rüzgârın altında bitkin düştüm
Ve seni güllerin içinde aradım.
Senden daha üstününü
Asla bulamayacağım.”

- *Carl Sandburg,* “Büyük Av” şiirinden

Ara

AURIN İLE AMADINE

1

"Bunca eziyete ne diye katlanıyorsun?" diye sordu Jean, Centilmen Piçler'in Espara'ya gelişlerinin ikinci sabahında Jenora'yla karşılıklı kahve içerken. "Moncraine, borçlar, tüm bu zırva-"

"Geride kalanlarımız tiyatronun hissedarları," dedi Jenora. "Demirbaşlarda ve kârda pay sahibiyiz; tabii bir mucize olur da kâr edersek. Bazılarımız bu yatırımları yapabilmek için yıllarca para biriktirdi. Moncraine'i bırakıp gidersek her şeyden vazgeçmiş oluruz."

"Ah."

"Alondo'ya bak. Kumar masasında şanslı bir gece geçirdi ve kazancıyla tiyatrodan pay satın aldı. Bu olay üç yıl önceydi. O günlerde *On Dürüst Dönek*'i, *Therim Pel İçin Bin Kılıç*'ı ve *Katiller Balosu*'nu oynuyorduk. Yılda bir düzine tam prodüksiyon, Kontes Antonia için maskeli piyesler, festival piyesleri düzenliyor ve taşraların burası ile Camorr arasındaki gibi döküntü olmadığı batı bölgelerinde turlara çıkıyorduk. Yani gelecekten *ümitliydik;* aklımızı kaçırmamıştık."

"Kaçırdığınızı söylemedim zaten."

"Bizi bırakıp gidenlerin çoğu kiralık ve kısa dönem oyuncular. Onları haftalık ücretleri dışında buraya bağlayan başka bir şey yoktu ve o parayı Basanti'nin yanında da kazanabilirler. Hatta onun yanında daha düşük bir ücrete bile seve seve çalışırlar, çünkü en azından sahneye çıkacakları kesin."

"Peki ne oldu?"

“Bilmiyorum,” dedi genç kadın, yeni cevaplar gizleyebilirmişçesine gözünü fincanının içine dikerek. “Sanırım bazen birinin içine bir karanlık çöküyor. Günün birinde o karanlığın kalkacağını umuyorsun.”

“Moncraine’i kastediyorsun herhâlde.”

“Eğer onu o günlerde görebilseydin sanırım anlardın. Kırk Ceset’i bilir misin?”

“Şey... hayır dersem kırk birinci mi olacağım?”

“Eğer bir katil olaydım, dört göz, Moncraine tutuklanacak kadar yaşamazdı. Kırk Ceset, imparatorluğun çöküşünden kurtulan kırk ünlü oyuna verdiğimiz addır. Lucarno ve Viscora gibi Therin Hükümdarlığı’nın meşhur yazarlarının büyük eserleri işte.”

“Ah,” dedi Jean.

“Onlara ceset deriz, çünkü dört-beş asırdır hiç değişmemişlerdir. Yani onları -en azından çoğunu- severiz ama zamanla biraz *küflenirler.* Tapınak ayinleri gibi kuru ve cansız bir şekilde zikredilip dururlar. Gel gör ki Moncraine iyi günlerinde sahnedeyken o cesetleri *mezarlarından kaldırırdı.* Sanki bir kıvılcımdı da tüm kumpanyayı tutuştururdu. İşte öyle bir şeye tanık olduğunda, onun bir parçası hâline geldiğinde... Sana söylüyorum Jovanno, o duyguyu tekrar yaşayabilmek için neredeyse her şeye katlanırdın.”

“Gururumun beni mahkûm ettiği sürgünden geri döndüm!” diye bir ses gürledi, han avlusunun kapısından.

“Ah, aşağıdaki tanrılar aşkına, sahiden de başardınız,” dedi Jenora, sandalyesinden fırlayarak. Ortak salona kirli giysiler içinde, iriyarı ve koyu tenli bir Syrestili girdi. Adam Jenora’yı görünce heyecanla bağırdı.

“Jenora, benim esmer ilahem! Biliyordum ki-”

Bildiği her neyse Jenora’nın tokadını yanağına yiyince unuttu. Jean gözlerini kırpıştırdı; genç kadının kolu tokat atarken açık kahverengi bir bulanıklığa dönüşmüştü. Jenora’nın tepesi attığı zaman çok hızlı hareket edebildiğini aklının bir köşesine yazdı.

"Jasmer!" diye bağırdı kadın. "Seni gidi aptal, inatçı, şarap düşkünü, boş kafalı *puşt!* Bizi neredeyse mahvediyordun! Seni hapse düşüren gururun değil, yumruğundu!"

"Sakin ol Jenora," diye mırıldandı Moncraine. "Of. Bir oyundan alıntı yapıyordum."

"*Aaayyyyyyyyyy!*" diye çığlık attı Bayan Gloriano, bir yan koridordan fırlayarak. "Gözlerime inanamıyorum! Camorrlular seni kurtarmış! Bu bile hak ettiğinden fazla, sefil herif! Seni gidi Syrestili sefil ayyaş!"

"Her şey yolunda teyze. Ona ikimizin yerine vurdum," dedi Jenora.

"Cehennemin aç kedileri aşkına," diye mırıldandı Sylvanus, ağır adımlarla Bayan Gloriano'nun arkasından gelerek. Kan çanağına dönmüş gözleri ve uykuda dağılmış saçları ona kasırgaya yakalanmış bir adam izlenimi kazandırıyordu. "Bakıyorum da Ağlayan Kule'deki muhafızlara rüşvet verilebiliyormuş."

"Sana da günaydın Andrassus," dedi Moncraine. "Masum olabileceğim fikri *hariç,* salıverilmeme yönelik bu kadar çok açıklama duymak yüreğimin en derin çatlaklarını bile ısıtıyor."

"Sadece ve sadece Boulidazi'yi öyleymişsin gibi davranmaya ikna ettiğimiz için masumsun," dedi Sabetha, sokaktan içeri girerek. O ve Locke duruşmasının ardından serbest bırakılır bırakılmaz Moncraine'i kulağından tutup getirmek için sabahın erken saatlerinden itibaren Ağlayan Kule civarında oyalanmışlardı.

"Boulidazi sahiden de bazı beklenmedik ve hoş şeyler söyledi," dedi Moncraine.

"Gereken duyuruyu yapacak mısın," dedi Sabetha, "yoksa ben mi yapayım?"

"Haberi ben verebilirim ço- Verena. Eksik olma." Moncraine genzini temizledi. "Moncraine Tiyatrosu'nun bay ve bayanları, bana bir dakikanızı ayırın lütfen. Sen de Andrassus. Ve tabii, şey, velinimetimiz ve sabırlı alacaklımız

Bayan Gloriano da öyle. İşlerin gidişatında bir... değişiklik oldu."

"Merhametli tanrılar," dedi Sylvanus. "Seni gidi kömür karası, ömür törpüsü piç kurusu. Yoksa kazançlı istihdamın yeniden ellerini boğazımıza dolayacağını mı ima ediyorsun?"

"Sylvanus, seni Syrestili hemşerilerimi sevdiğim kadar severim," dedi Moncraine, "ama kapa şu salyaları akan içki deliğini. Ve evet, Moncraine Tiyatrosu *Hırsızlar Cumhuriyeti*'ni Espara'da sahneye koyacak."

Sabetha öksürdü.

"Bununla birlikte belli başlı ayarlamaları kabul etmem gerekti," diye sözlerini sürdürdü Moncraine. "Lord Boulidazi, hamilik teklifine verdiğim, şey, ret cevabını tekrar düşünmeye razı oldu. Salvard evrakları hazırlamayı bitirir bitirmez adımız Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu olacak."

"Bir hami," dedi Bayan Gloriano hayretle. "Yoksa bu verdiğimiz paraları geri alabileceğimiz anlamına mı-"

"Evet," dedi Locke, ellerinde çok sayıda keseyle han avlusundan içeri girerek. "Ve işte bu da sizinki."

"Gandolo'nun mahrem yerleri aşkına evlat!" Kadın, Locke'un fırlattığı şıngırtılı keseyi havada kaptı. "Buna inanamıyorum."

"Muhasebe büronuz sizin yerinize inanır," dedi Locke. "Orada alacağınızı kapatmak için on iki krona var. Lord Boulidazi, Efendi Moncraine'in borçlarını üstlenerek onu alacaklılarını düşünme derdinden kurtardı."

"Bacaklarıma ip bağlayıp beni bir uçurtma gibi uçurabilmek için," dedi Moncraine, sıkılı dişler arasından.

"Tanrıların cezası bir ara sokakta bıçaklanmanı önlemek için!" dedi Sabetha.

"Tüm bunların mucizevi olmadığını falan söylemiyorum ama," diye lafa karıştı Jenora, "tiyatroda hissesi olan bizler, Boulidazi'nin teklif edebileceği her türlü anlaşmadan önce geliriz. Soylu olsun veya olmasın yok sayamayacağı belgelerimiz var."

“Bunun farkındayım,” dedi Locke. “Buraya hisselerinizi elinizden almak için gelmedik. Boulidazi, Moncraine’in ihtiyaç duyduğu kaynağı tiyatronun gelecekteki kârlarının patronunuza ait olan kısmından bir pay karşılığında sağlıyor. Yani çıkarlarınız korunuyor.”

“Olabilir,” dedi Jenora, “ama eğer bu tiyatro yeniden kazanç esasıyla çalışacaksa muhasebe defterlerinin başka biri tarafından da gözden geçirilmesini istiyorum. Kusura bakma Jasmer, ama hissedarlara ulaşmadan önce kârların başına garip şeyler gelebilir.”

“Rakamlar söz konusu olduğunda Jovanno’dan daha iyisini bulamazsınız,” dedi Locke. “Hesap kitap işlerinde bir dâhidir.”

“Hey, beni gönüllü ettiğin için çok teşekkürler,” dedi Jean. “Zaten ben de ne zaman ilginç işlerle uğraşmayı bırakıp kafamı muhasebe defterlerine gömebilirim diye merak ediyordum.”

“İltifat etmeye çalışmıştım! Ayrıca seçme şansın olsa bana veya Asinolara güvenir miydin?”

“Kahretsin,” diye homurdandı Jean. “Defterlere ben bakarım.”

“Efendi Moncraine,” dedi Locke, “bu arada kuzenim Jovanno de Barra’yı sana takdim edeyim.”

“Gizemli Camorrluların üçüncüsü,” dedi Moncraine. “Peki dört ve beş nerede?”

“Asino kardeşler hâlâ uyuyorlar,” dedi Jean, “ve uyandıklarında akşamdan kalma olmalarını bekliyorum. Dün o *şeyle* şişe çattılar.” Eliyle Sylvanus’u işaret etti. “Onları canlı tutmaktan başka bir şey yapamadım.”

“Eh, madem öyle,” dedi Moncraine, “gelin insaflı davranalım. Benim banyo yapmaya ve temiz giysilere ihtiyacım var. Biri gidip Alondo’yu bulsun ve öğle yemeğinden sonra piyes hakkında doğru düzgün bir toplantı düzenleyelim. Ne dersiniz?”

“Moncraine!” Nahoş görünümlü bir adam sokak kapısını tekmeleyerek açtı. Pahalı kıyafeti şarapla, sosla ve yemekle

ilgisi olmayan çeşitli maddelerin koyu renkli, meşum lekeleriyle kaplıydı. Birer bacak-kıran oldukları anlaşılan yarım düzine adamla kadın da peşinden içeri girdi. Espara'nın Dürüst Vatandaşları olay mahallindeydi.

"Ah, günaydın Çoban. Sana bir şeyler ikram edebilir-"

"Moncraine," dedi Çoban lakaplı adam, "seni gidi pörsümüş yosma götü! Ağlayan Kule'den kaçtıktan sonra bir muhasebe bürosuna uğradın mı?"

"Henüz vakit bulamadım ama-"

"Öyle bir an gelip çatar ki, Moncraine, seni ölü bir atın kıçına sokmak ve kahrolası bir bataklığa atmak patronum için alacaklarından daha ilgi çekici olur çıkar."

"Affedersiniz," dedi Locke, uysalca.

"Ah, pardon, Çocuk Şenliği'nin bu hafta olduğunu bilmiyordum," dedi Çoban. "Dayak yemek falan mı istiyorsun?"

"Efendi Moncraine'in patronunuza ne kadar borcu olduğunu sorabilir miyim?"

"Şu saat itibariyle tamı tamına on sekiz krona, dört beşlik ve otuz altı çeyreklik."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Burada on dokuz krona var," dedi Locke, deri bir kese çıkararak. "Tabii ki Moncraine'den. Kendisi bu tür konuları uzatmaktan hoşlanır, anlıyorsunuz ya? Dramatik bir etki yaratabilmek için."

"Bu kahrolası bir şaka mı?"

"On dokuz krona," dedi Locke. "Şaka maka değil."

Çoban kesenin ağzını açtı, parmaklarını içerideki sikkelerde gezdirdi ve şaşkın bir homurtu çıkardı.

"Tuhaf günler yaşıyoruz." Keseyi hızla kapattı. "Olacak iş değil. Jasmer Moncraine bir borcunu ödedi. Bari bu akşam gidip dualarımı edeyim."

"Ödeştik mi?" diye sordu Moncraine.

“Ödeşmek mi?” dedi Çoban. “Evet, *bu* konu kapandı. Ama daha fazla borç alabilmek için gelip yalvarma Moncraine. En azından birkaç aylığına. Bırak patron senin nasıl soysuz bir kıç çıbanı olduğunu unutsun.”

“Elbette,” dedi Moncraine. “Nasıl istersen.”

“Eğer aklın varsa beni bir daha görmek gibi bir riske asla girmezsin.” Çoban alaycı bir selam verdi, döndü ve içlerinden çoğu hüsrana uğramış gibi gözüken haydut çetesiyle beraber oradan ayrıldı.

“Bir dakika gelir misin?” dedi Moncraine, Locke’u odanın kenarına çekerek. “Bu yük omuzlarımdan kalktığı için meme emen bir bebek kadar hoşnut olsam da bundan böyle beni ilgilendiren meselelerde dilsiz bir tanıktan fazlası olup olmayacağımı merak etmeye başlıyorum.”

“Bildiğini okusaydın bugün gerçek hapis cezanı yatmaya başlamış olurdun,” dedi Locke. “Seni başka dertlerden uzak tutmak istediğimiz için bizi suçlayamazsın.”

“Basit iş meselelerinin altından kalkamayacakmışım gibi muamele görmek hoşuma gitmiyor. Kalan keseleri bana ver de kendi borçlarımı kendi ödeyeyim.”

“Terziye, ayakkabıcıya, arzuhalciye ve seni bırakıp Basanti’nin tiyatrosuna geçen aktörlere olan borçlarını mı? Onları kendimiz arayıp bulabiliriz, sen hiç merak etme.”

“O hesapları kapatmak size düşmez çocuk!”

“Bu parayı taşımak da sana düşmez,” karşılığını verdi Locke.

“Jasmer,” dedi Sabetha, Jean’la beraber yanlarına gelerek, “birimizi yalnız başına köşeye kıstırıp yıldırmaya çalışmıyorsundur umarım.”

“Kendi hatalarımın sorumluluğunu üstlenebileceğimi konuşuyorduk, hepsi bu,” dedi Moncraine.

“Bunu anlaşmamıza sadık kalarak yapabilirsin,” dedi Sabetha. “Seni Ağlayan Kule’den kimin kurtardığını ve yeni hamimizi kimin ayarladığını sakın unutma. Senin işin bize bir piyes ayarlamak. O konuda senin kullarınız. Fakat güvenliğin söz konusu olduğunda da *sen* bizim kulumuzsun.”

“Eh,” dedi Moncraine, “kendimi sevginin ta kendisinin bağrındaymış gibi hissediyorum.”

“Başka bir şeyin içine etmemeye çalış yeter,” dedi Sabetha. “O zaman bu hiç de zor bir hayat olmaz.”

“Bari gidip banyomu yapayım,” dedi Moncraine. “Siz üçünüz boğulmayacağımdan emin olmak için gelip seyretmek ister misiniz?”

“Öyle bir şey yaparsan,” dedi Locke, “bize sahnede patronluk taslama zevkinden mahrum kalırsın.”

“Doğru söylüyorsun.” Moncraine uzamaya başlamış, koyu gri sakallarını kaşıdı. “O hâlde öğle yemeğinden sonra görüşürüz. Ah, madem piyesle ilgili konularda patron hâlâ benim... Lucaza, ortak salondan bir düzine sandalye alıp han avlusuna diz. Verena, envanteri eşele ve elimizdeki tüm *Hırsızlar Cumhuriyeti* kopyalarını bul. Jenora sana yardım edebilir.”

“Peki,” dedi Sabetha.

“Güzel. Şimdi, eğer bana ihtiyacınız olursa odamda çırılçıplak olacağım.”

2

Güneş, öğleden hemen önce kalın bir bulut kümesinin arkasına geçti ve insanın beynini haşlayan sıcaklığı daha katlanılır, tembel bir ısıya dönüştü. Han avlusunun çamurları, yani zil zurna sarhoşken Sylvanus Olivios Andrassus’un dinlenme yeri, Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu’nun heyecanlı ve şaşkın üyelerinin ayakları altında kuruyarak yumuşak bir kabuk hâlini almıştı.

Centilmen Piçler’in beşine de oturmaları için birer sandalye ayrılmıştı, ancak gözlerinin altında koyu torbalar bulunan Calo ile Galdo yan yana oturmayı imalı bir şekilde reddettikleri için Locke, Jean ve Sabetha’yı aralarına almışlardı.

Alondo, *Hırsızlar Cumhuriyeti*'nin yırtık ve lekeli bir kopyasını gelişigüzel şekilde gözden geçirmekle meşguldü. Sabetha'nın bulduğu küçük senaryo yığınındaki her cilt farklı bir ebattaydı ve hiçbiri aynı el tarafından kopyalanmamıştı. Bazıları MONCRAINE TİYATROSU ya da J. MONCRAINE İÇİN YAZILMIŞTIR ibareleriyle etiketlenmesine karşın diğerleri başka kumpanyaların eski envanterlerine aitti. Hatta birinin arka kapağında BASANTI ibaresi bile bulunmaktaydı.

O sırada ayık olan -yahut en azından bilfiil kafayı çekmeyen- Sylvanus, Jenora'nın yanında oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Alondo'nun kuzeniyse bir duvara yaslanarak ayakta bekliyordu.

Öyleyse tiyatronun tam kadrosu bu kadar. Locke iç geçirdi.

"Yeniden merhaba," diye çıkageldi Moncraine. Kapitone bir gri yeleğin ve siyah pantolonunun içinde neredeyse saygın bir görünümü vardı. "Şimdi, gelin tarihin hangi kudretli teşekküllerinin aramızda oturduğunu ve hangilerini dilenmemiz, ödünç almamız yahut çalmamız gerektiğini keşfedelim. *Sen!*"

"Ben mi efendim?" dedi Alondo'nun kuzeni.

"Evet. Sen de kimsin be? Yoksa bir Camorrlu musun?"

"Ah, yukarıdaki tanrılar aşkına, hayır efendim. Ben Alondo'nun kuzeniyim."

"Bir adın var mı?"

"Djunkhar Kurlin. Herkes bana Donker der."

"Kötü şans diye ben buna derim. Aktör müsün?"

"Hayır efendim, seyisim."

"Kumpanya toplantımı bu şekilde gözetleyerek ne elde etmeyi amaçlıyorsun bakayım?"

"Sadece sahnede öldürülmek istiyorum, hepsi bu efendim."

"Sahneyi siktir et. Yanıma gel de dileğini hemen gerçekleştireyim."

"Demek istediği," diye araya girdi Jean, "bazı fazlalık atları satmamıza yardım etmesi karşılığında ona küçük bir rol sözü

verdiğimiz."

"Ah," dedi Moncraine. "Bir tiyatro heveslisi. Sahnede ölmene yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyarım. Tepemi attırmazsan bunu rol icabı bile yapabiliriz."

"Şey, sağ olun efendim."

"Şimdi," dedi Moncraine. "Bize bir *Aurin* lazım. Aurin, özünde iyi kalpli ama kendine güveni olmayan bir Therim Pel delikanlısı. *Ayrıca* imparatorun tek oğlu ve veliahdı. Görünüşe bakılırsa fazlasıyla genç adama sahibiz, o yüzden bu rol için önümüzdeki birkaç gün birbirinizi yiyebilirsiniz. Bize bir de Amadine-"

"Hey," dedi Calo. "Kestiğim için kusura bakma ama ölçülüp biçilmeden önce merak ettiğim bir şey var. Bu piyesi hangi cehennemde oynayacağız? Şu Basanti'nin kendine ait bir tiyatro salonu var diye duydum. Bizim neyimiz var?"

"Sen Asino kardeşlerden birisin, değil mi?" diye sordu Moncraine.

"Giacomo Asino."

"Eh, Giacomo, Camorr'dan geldiğin için muhtemelen Eski İnci'yi bilmiyorsundur. Orası umumi bir tiyatro salonudur. Espara halkına kalıcı bir miras olarak bir kont tarafından-"

"Adil Poldaris," diye mırıldandı Sylvanus.

"-Adil Poldaris tarafından inşa ettirilmiştir. Yaklaşık iki yüz yıllık, taştan yapılma, kocaman bir amfitiyatrodur."

"Yüz seksen sekiz," dedi Sylvanus.

"Özür dilerim Sylvanus. Senin aksine inşaat sırasında orada değildim. Görüyorsun ya Giacomo? Kontes'in merasimcibaşına küçük bir ücret ödediğimiz sürece orayı kullanabiliriz."

"Madem o kadar güzel bir yer, neden Basanti kendi salonunu kurdu?"

"Eski İnci bu iş için bütünüyle yeterlidir," cevabını verdi Moncraine. "Basanti cüzdanını şişirmek için değil, gururunu kabartmak için öyle bir şey yaptı."

“Çünkü işadamları yok pahasına kullanabilecekleri, bütünüyle yeterli yapıların yerine yenilerini inşa ettirmek için bir ton para harcamaya bayılırlar, değil mi?”

“Bak çocuk,” dedi Moncraine. “Basanti’nin yeni salonu köpek dışkısını bile paraya çevirirken Eski İnci’ye adım atmak insanlara cüzam bulaştırsa dahi bunun bir önemi yok. Orada sahne alacağız, işte o kadar. Başka bir yer ayarlamak için ne zamana ne de paraya sahibiz.”

“Sahi mi?” dedi Calo. “Yani sahiden de cüzam bulaştırır mı?”

“Git sahneyi yala ve kendin gör. Şimdi, Amadine konusuna geri dönelim. Amadine, barış ve bolluk zamanında çalışan bir hırsızdır. Therim Pel’in altındaki kadim dehlizlerde bir haydut çetesi türemiştir. Bunlar gerek namuslu insanların gerekse imparatorun ve onun soylularının örfleriyle alay etmektedirler. Hatta bazıları küçük dünyalarına bir cumhuriyet diyecek kadar ileri gitmektedir. Amadine da onların lideridir.”

“Amadine’ımız sen olmalısın Jasmer,” dedi Sylvanus. “Jenora’nın senin için dikebileceği birbirinden güzel etekleri bir düşün!”

“Amadine’ımız Verena olacak,” dedi Moncraine. “Kumpanyada belirli bir meme eksikliği söz konusu ve seninkiler onunkilerden daha büyük olsa bile, Sylvanus, insanların onları görmek için para ödeyeceklerinden kuşkuluyum. Hayır bir önceki Amadine’ımız bizi terk ettiği için... rol onun.”

Sabetha hoşnut bir edayla hafifçe kafa salladı.

“Şimdi herkes repliklerin bir kopyasını alsın. Onları istişare için elinizde tutun. İnsanlar düzüşmeyi nasıl öğreniyorsa bir kumpanya da bir piyesi öyle öğrenir, yani her şey yerli yerine oturana kadar uğraşıp didinerek.”

Güneş hâlâ yüksek yaz bulutlarının arkasında olmasına rağmen Locke yanaklarının biraz ısındığını hissetti.

“Neyse, Aurin bir gün Amadine’a âşık olur. Bir sürü sorun yaşarlar. Her şey pek bir *romantik* ve *trajiktir.* Seyirciler de tüm bunları seyretmek için bize bir sürü para verirler,” dedi

Moncraine. “Ama o noktaya gelene kadar epey bir rötuş yapmamız, metinden bazı ölü ağırlıkları kesip atmamız lazım. Tüm kesintileri size daha sonra bildiririm. Ama şimdilik Nedim Marolus’lu kısımları boş verebiliriz. Ayrıca Avunculo ile Seğirtek gibi komedi unsurlarını da kesinlikle çıkaracağız.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Sylvanus. “Ne kadar gözü pek bir karar; özellikle de sen hıyaneti yeni bir hobi olarak benimserken Marolus’u, Avunculo’yu ve Seğirtek’i canlandıran oyuncularımızın bizi bırakıp Basanti’nin parasının peşinden koşup gittikleri düşünülürse.”

“Teşekkürler Andrassus,” dedi Moncraine. “Her kararımı küçümsemek için önünde pek çok hafta olacak; tek bir ikindi vaktinde kendini tüketme. Şimdi sen, Asino–”

“Castellano,” dedi Galdo, esneyerek.

“Castellano. Ayağa kalk. Bekle, okuma biliyorsun değil mi? Herhâlde hepiniz biliyorsunuzdur?”

“Okumak dediğin tebeşirle resim çizmek mi oluyordu, yoksa çomakla davul çalmak mı?” diye sordu Galdo. “Kafam çok kolay karışır da.”

“Bir piyeste yaşanan ilk şey,” dedi Moncraine, kaşlarını çatarak, “seyircinin tanıştığı ilk karakter Koro’dur. Koro sahneye çıkar. Bize onun repliklerini oku Castellano.”

“Iıı,” dedi Galdo, kitapçığına bakarak.

“Senin neyin var böyle çocuk?” diye bağırdı Moncraine. “Elinde senaryo tutarken kim ‘ııı’ der? Beş yüz kişinin önünde ‘ııı’ dersen ucuz koltuklarda oturan pasaklı, sarhoş bir hanzonun sana bir şeyler fırlatacağını garanti ederim. O tiplerin beklediği tek şey ufacık bir bahanedir.”

“Pardon,” dedi Galdo, ardından genzini temizleyip okudu:

“Bizi yanlış görüyorsun, gözlerinle gören sen,

Ve hiçbir şeyi doğru duymuyorsun, kulak kesilmene rağmen.

Bu zavallı sezgiler ne harika hırsızlar ki fısıldıyorlar:

Bu sahne tahtadan, bu adamlar tozdan-

Ve tozdur amelleri, asırlar öncesinde kalan."

"Hayır," dedi Moncraine.

"'Hayır' da ne demek?"

"Konuşmuyorsun, sadece okuyorsun. Koro bir karakterdir. Kendi zihninde etten kemiktendir. Küçük bir kitapçıktan dizeler okumaz. O bir amaç peşinde koşar."

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi Galdo.

"Otur," dedi Moncraine. "Diğer Asino, ayağa kalk. Kardeşinden daha iyi bir iş çıkarabilir misin?"

"Birlikte olduğu kızlara sor söylesinler," dedi Calo.

"Bize bir Koro ver bakalım."

Calo ayağa kalktı, dik durdu, göğsünü şişirdi ve de Galdo'nun üstünde durmadığı sözcükleri vurgulayarak yüksek ve berrak bir sesle okudu:

"Bizi *yanlış* görüyorsun, gözlerinle gören sen,

Ve *hiçbir şeyi* doğru duymuyorsun, kulak kesilmene rağmen.

Bu *zavallı* sezgiler ne harika hırsızlar ki fısıldıyorlar:

"Yeterli," dedi Moncraine. "Daha iyi. Ritim katıyor, doğru sözcükleri vurguluyor ve konuşurken biraz hüner sergiliyorsun. Ama hâlâ dizeleri bir kitaptaki bazı sözcüklermiş gibi tekrar ediyorsun."

"İyi de onlar zaten bir kitaptaki bazı sözcükler," dedi Calo.

"Onlar bir adamın sözleri!" dedi Moncraine. "Onlar bir *adamın* sözleri. Sıkıcı bir formül değiller. Arkalarına et ve kemik koy; yoksa insanlar neden kendi başlarına sessiz sedasız okuyabilecekleri bir şeyi sahnede görmek için para ödesinler?"

"Okuma bilmedikleri için olmasın?" dedi Galdo.

"Tekrar ayağa kalk Castellano. Hayır, hayır, Giacomo, oturma. Bunun için ikinizi birden istiyorum. Derdimi öyle bir şekilde izah edeceğim ki siz Camorrlu denyoların bile kafasına dank edecek. Castellano, kardeşinin yanına git. Metni elinde tut. Kardeşine *kızgınsın* Castellano! Onun ahmağın teki olmasına kızgınsın. Kardeşin bu dizeleri bir türlü anlamıyor. Sen de şimdi ona göstereceksin!" Moncraine'in sesi gittikçe yükseldi. "Hatasını düzelt! Kardeşin bir APTALMIŞ gibi dizeleri ona oyna!"

"Bizi *yanlış* görüyorsun, gözlerinle gören sen!" dedi Galdo. Boştaki elini kullanarak küçümseyici bir edayla kendi suratını işaret etti ve Calo'ya doğru iki tehditkâr adım attı. "Ve *hiçbir şeyi* doğru duymuyorsun, kulak kesilmene *rağmen!*"

Uzanıp parmağıyla Calo'nun bir kulağına fiske attı. Uzun saçlı ikizi irkilince Galdo bir kez daha saldırgan bir tutumla onun üstüne yürüdü.

"Bu *zavallı* sezgiler ne harika hırsızlar ki," dedi Galdo, hor görüyle adeta tıslayarak, "*fısıldıyorlar:* bu sahne tahtadan, bu adamlar tozdan, ve tozdur amelleri ve binlerce... toza batasıca... of, kahretsin, kendini kaptırdım. Pardon."

"Sorun değil," dedi Moncraine. "Bir şey hissettin, değil mi?"

"Eğlenceliydi," dedi Galdo. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Sözcükler ölüdür; ta ki siz onlara bir *bağlam* katana dek," dedi Moncraine. "Tâ ki onlara bir kişilik katana ve onları belirli bir şekilde söylemesi için Koro'ya bir sebep verene dek."

"Şimdi de aptal olan oymuş gibi aynı yeri ben okuyabilir miyim?" diye sordu Calo.

"Hayır. Derdimi anlattım," dedi Moncraine. "Siz Camorrlular kendinizce bir duruşa ve yaratıcılığa sahipsiniz. Tek yapmam gereken sizi uyandırıp münasip bir işe koşmam. Şimdi, Koromuz burada ne yapıyor?"

"Yakarıyor," dedi Jean.

"Yakarmak. Evet. Aynen öyle. İlk önce Koro çıkıp kalabalığa yakarır. Sıcak, terli, sarhoş ve kuşkucu kalabalığa. *Dinleyin,* sizi gidi değersiz köpekler! Bakın, gözünüzün önünde bir *piyes* sahneleniyor! Çenenizi kapatın ve ona hak ettiği ilgiyi gösterin!"

Moncraine sesini ve duruşunu bir anda değiştirdi. Metne göz ucuyla bile bakmadan konuşmaya başladı:

"Bu *zavallı* sezgiler ne harika hırsızlar ki fısıldıyorlar:

Bu sahne tahtadan, bu adamlar tozdan-

Ve tozdur amelleri, asırlar öncesinde kalan.

Lâkin bizim için öyle değildir.

Buraya bakın, ve canlandırın hayalinizde

Mutlu bir imparatorluğu şevkle!

Hasımları uyur soğuk hırslarının harabelerinde,

Ve dünya fatihi *Salerius*'un en ufak bir hevesini bellerler kanun diye

O ki ikincisidir bu ismi taşıyanların, en görkemlisi ve de!

Gençliği geçmiştir kasvetli yollarda ve müsamahasız disiplinle

O zaman tanımıştır imparatorluğunun en mağrur komşularıyla-

Saray niyetine cenk meydanlarında, elçiler niyetine kıpkırmızı kılıçlarla,

Ve her birine ilgisini bahşederek sırayla, mahcup etmiştir onları.

Önünde eğilmeyen herkesin kesilmiştir ayakları

Daha kolay diz çöksünler diye."

Moncraine genzini temizledi. "İşte. Yakarışımı yaptım. İdareyi elime aldım, o ağzı açık ayran budalalarını susturdum, boncuk gibi gözlerini sahneye çevirmelerini

sağladım. Ben harikalar ebesiyim. Seyircinin ilgisini pençeme düşürüp onlara geçmişten bahsettim. Therin Hükümdarlığı zamanına geri döndük. İmparator İkinci Salerius gidip birilerine dünyanın kaç bucak olduğunu göstermiş. Tıpkı bizim de yapacağımız gibi; tabii belki Sylvanus hariç."

Sylvanus ayağa kalktı ve metnin kendine ait kopyasını fırlatıp attı. Kitapçık yere düşmeden önce Jenora onu yakalamayı başardı.

"Sen kendine koro mu diyorsun!" diye çıkıştı yaşlı adam. "Şiddetli bir rüzgârda bir fare osuruğu kadar varlığa sahipsin. Kenara çekil ve yetenek kıvılcımları saçmaya başlarsam tutuşmamaya gayret et."

Locke az önce Moncraine'in tavırlarındaki değişimden etkilenmişse bile Sylvanus'unki karşısında kesinlikle hayrete düştü. Yaşlı adamın daima somurtuk, ilgisiz, içki sersemi mizacı ortadan kaybolmuş ve sesi hiçbir uyarıda bulunmaksızın açık, davetkâr, cezbedici bir üslup kazanmıştı.

"Bitmek bilmez savaşlar erdi uzun bir barışa,

Ve şimdi, getirdi yirmi yıllık kutlu bir fasıla

Son bir şan gözüpek ve layık Salerius'a!

Lakin bu barışın yükü oturur tek oğlunun ve varisinin omuzlarında.

Bir zamanlar aslanın kükrediği yerlerde, artık savaşkan zamanların hafif yankısı yiter,

Tüm gözler çevrilidir yavruya, tüm insanlar hevesle bekler

Böyle kudretli bir babalık kaynağından fışkırması gereken

Gazabı ve haşmeti görmeye!

Heyhat, gençliğinin hasımlarına acımayan baba

Mirasında hiç hasım bırakmamıştır oğluna.

Vatandaşlar, dostlar, imparatorluğun kulları-

Gösterin şimdi bize müsamaha,

Görün bu kırılgan zahiriyeden öte!

Bırakın candan gönüller hükmetsin kulaklara ve kör gözlere,

Ve yeniden kurun imparatorluğu bu sahnede;

Canlı sözler duyun kapanmış bir çağın tozlarından,

Ve de yaşayan insanların soluklarından!

Biçare düzmecemizin sınırlarına karşı gelin,

Ve bizimle beraber canlandırıp belleyin

İhtiyar Salerius'un oğlu ve veliahdı Aurin'in öyküsünü.

Ve eğer anlarsanız kederin hikmet tohumu olduğunu

Öğrenin niye daha hikmetli bir adamın hiç tahta geçmediğini."

"Hakkını yemeyeyim, iyi hatırlıyorsun," dedi Moncraine. "Ama sen söz konusu olduğunda üç replikten fazlası bile iyi hatırlanmış sayılır."

"Hafızamda bu oyunu son oynadığımız zamanki kadar taze," dedi Sylvanus. "Tam on beş yıl önceydi."

"Senden ve benden iyi bir Koro olur," diye iç geçirdi Moncraine. "Ama bize bir Salerius lazım. Bir de ona danışmanlık yapıp tehditkâr kısımları oynayacak bir büyücü. Yoksa tüm senaryo suya düşer."

"Ben Koro olurum!" dedi Galdo. "Bunun altından kalkabilirim. En başta herkesi uyandırır, sonra oturup oyunun geri kalanında sizi izlerim. Böyle işe can kurban."

"Çok beklersin," dedi Calo. "O kazınmış kafanla akbaba çüküne benziyorsun. Bu biraz zarafet gerektiren bir iş."

"Bizi *yanlış* görüyorsun," dedi Galdo, "kahrolası *kıçına tekmeyi yemek üzere* olan sen!"

"Kapayın çenenizi ahmaklar." Moncraine ikizleri sakinleştirene kadar onlara dik dik baktı. "Sylvanus'u ve beni diğer roller için boşta bırakmak işimize gelir; o yüzden evet, biriniz Koro olabilirsiniz. Ama bunun için yerlerde

boğuşmayacaksınız; rolü ikiniz de öğrenecek ve üste çıkmak için uğraşacaksınız. Nihai kararı hemen vermeme gerek yok."

"Peki kaybeden ne olacak?" diye sordu Calo.

"Kaybeden kazananın yedeği olacak; kim bilir, belki kazanan vahşi köpeklerce alınıp götürülür. Ve endişelenmeyin; doldurulması gereken daha başka roller de olacak.

"Şimdi," dedi Moncraine, "gruplara ayrılalım ve Alondo ile diğer Camorrluları sınayıp sözüm ona becerilerinin nerelerde yattığını görelim."

3

Güneş kendi yoluna, bulutlar da kendi yoluna gitti. Bir saat daha geçmeden han avlusu yine günün tam ışığı ve ısısı altındaydı. Moncraine başına geniş siperlikli bir şapka geçirse de bunun dışında sıcağa aldırış etmez gibiydi. Sylvanus ile Jenora han duvarlarına sinerken Sabetha ile oğlanlar da oynamaları gereken sahneler oldukça gölgeliklere girip çıktılar.

"Genç prensimiz Aurin babasının gölgesinde yaşamaktadır," dedi Moncraine.

"Tanrıların cezası güneşten kurtulduğuna seviniyordur o zaman!" dedi Galdo soluk soluğa.

"Kazanacak şan kalmamıştır, çünkü ikinci Salerius hepsini çoktan toplamıştır," diye devam etti Moncraine. "Girilecek bir savaş, ele geçirecek topraklar yoktur ve Vadralıların kuzeyde ortalığı altüst etmelerine hâlâ bir-iki imparatorluk zaman vardır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Aurin'in en iyi dostu Ferrin şan şöhrete ondan bile daha açtır ve bu konuda çenesini bir türlü kapatmamaktadır. Gelin şimdi... birinci perde, ikinci sahneyi oynayalım. Alondo, sen Aurin ol. Jovanno da Ferrin'i canlandırsın."

Alondo bir sandalyede tembelce kaykıldı. Jean senaryoyu okuyarak ona yaklaştı:

"Bu da ne, seni gidi miskin aslan yavrusu?
Saatten aktı sabah kumlarının yarısı!
Böylesine hayran kalınacak bir şey yok yatağında.
Güneş gökyüzüne, babansa hükmederken krallığına,
Sen hükmediyorsun on adıma on adımlık odana!"

Alondo gülerek karşılık verdi:

"Tarlaları hasat edecekmiş gibi kalktıktan sonra
Ne anlamı var ki oğul olmanın bir imparatora?
Hani, nerede babamdan gelecek fayda?
Kim benden daha çok hak iddia edebilir aylaklıkta?"

"Sana o aylaklığı *veren,*" dedi Jean. "Onu kanlı bir et gibi düşmanlarının kemiklerinden sıyıran."

"Yeterli," dedi Moncraine. "Daha az oku Jovanno. Daha az *formül.*"

"Şey, tabii," dedi Jean, kendini yetersiz hissettiğini belli eden bir tonla. "Sen nasıl istersen."

"Alondo, Ferrin'i devral. Lucaza, bakalım sen Aurin'i nasıl oynayacaksın."

Locke olup bitenlerin en çok Jean'ı huzursuz ettiğini kabullenmeliydi. İriyarı delikanlı herhangi bir sahtekârlık planında kendisinden beklenen rolü oynamaya daima heves duymasına rağmen Locke'tan, Sabetha'dan, hatta Sanzalardan daha dar hudutlar dâhilinde kalma eğilimi gösterirdi. 'Düzgün adam' -kızgın fedai, vazifeşinas kâtip, saygılı uşak- rolünü oynamakta üstüne yoktu. Yaptıkları vurgunlarda kurbanlarının çarpıp sekebileceği, sağlam bir

duvar gibi olurdu, ama roller arasında hızla geçiş yapmak ona göre değildi.

Locke bu düşünceleri kafasından çıkardı ve kendini Aurin olarak hayal etmeye çalıştı. Genellikle Sanzaların bir hınzırlığı yüzünden çok erken saatlerde uyandığında yaşadığı coşku eksikliğini aklına getirdi. Anıları ona iyi hizmet etti ve konuşmak üzere ağzını açtı:

"Bana kendi babamı sevmeyi mi öğreteceksin?
Küstahlığın sınırlarını zorluyorsun Ferrin.
Aşağılamalarla ve yakınmalarla kalkmak isteseydim,
şimdiye dek çoktan evlenirdim."

Alondo daha enerjik bir kişilik takınıp kendinden emin ve zorlayıcı bir üslup benimsedi:

"Doğru söylüyorsun, ey prens, ey majeste! Af dilerim.
Ne mahmur rüyaları kabaca çiğnemeye geldim,
Ne de saygını tashih etmeye lordumuza ve babana.
Ona olan mükemmel sevgin bir bakıma
Bağlılığınla ölçülür sıcak, yumuşak yataklara
Ve neticede yer bırakmaz kuşkuya."

"Ah bir de gençliğimin en yakın dostu *olmasaydın,*" dedi Locke, buraya bir kahkaha eklemenin işe yarayacağına karar vererek. Sonra sözlerini sürdürdü:

"Sadece babamın savaşlarında düşmüş bir düşmanın ruhu
Kaçırabilirdi daha fazla huzurumu.
Sahiden de bir evlilik gibisin Ferrin,

Hoş bir çehre ve haz dolu birliktelikler tek eksiğin-

Azarlarınla öyle meşgul ediyorsun ki sabahlarımı

Unutuyorum hangimizin kraliyet kanı taşıdığını."

"İyi," dedi Moncraine, "gayet iyi. Arkasında bir şeyler saklayan dostane bir lakırdı. Ferrin şöhrete giden biletinin hiçbir başarı sergilemeden aylaklık ettiğini görüyor. İki delikanlının birbirine ihtiyacı var ve nefret ettikleri bu gerçeği hoş sözlerin arkasına saklıyorlar."

"Moncraine, tüm tanrılar aşkına, eline geçen ilk fırsatta her şeyi açıklarsan ne seyredecek bir oyun ne de canlandıracak roller kalır," dedi Sylvanus.

"Benim için sorun değil," dedi Alondo.

"Benim için de," dedi Locke. "Sanırım faydası bile dokunuyor. En azından bana."

"Moncraine'in elinde olsa size her rolü *Moncraine* olarak oynamayı öğretir," dedi Sylvanus, gevrek gevrek gülerek. "Bunu unutmayın."

"Yaşayan hiçbir aktör kendi sesiyle sevişmeye hayır demez," diye belirtti Moncraine. "Tabii öyle bir şey mümkün olsaydı. Sen de buna istisna değilsin Andrassus. Şimdi birkaç kılıç bulalım. Ferrin bu sahnede Aurin'i bahçelerde talim yapmaya ikna eder ve konu burada onları iyice pençesine alır."

Saatler kan ter içinde çalışarak geçti. Depoda bekletilmekten küflenmiş, çentikli tahta kılıçlarla güneşte ileri geri dövüşürmüş gibi yaptılar. Locke, Jean ve Alondo rolleri dönüşümlü olarak üstlendi. Hatta Moncraine çeşit olsun diye Sanzaları bile araya kattı ve sonunda her şey karmakarışık bir kavga pantomimi olup çıktı. Sapla, karşıla, geriye çekil, repliklerini oku. Karşıla, sakın, repliklerini oku, karşıla, repliklerini oku...

Sylvanus bir şişe şarap temin ederek kişisel kuraklığını sona erdirdi. İkindi boyunca düelloculara cesaret verici sözler bağırmasına rağmen Sabetha ile Jenora'nın yakınlarında bir yerde seçtiği gölgeli konumundan bir kez olsun ayrılmadı.

Güneş batıya doğru alçalırken Moncraine nihayet provalara bir son verdi.

"Tamamdır çocuklar. Hafif bir başlangıç için bu kadar yeter."

"Hafif mi?" dedi Alondo, soluk soluğa. Soğukkanlılığını hatırı sayılır bir süre korumasına rağmen homurdanmalar ve düellolar uzadıkça o da diğerleri gibi pes etmişti.

"Evet, hafif. Formdan düşmüşsün Alondo. Tüm hoplayıp zıplamalar ve neredeyse tüm konuşmalar siz genç eniklere kalıyor. Seyirciler bir teknenin içine düşmüş bir balık gibi soluksuz kaldığınızı görürlerse-"

"Biliyorum, bize bir şeyler fırlatırlar," dedi Alondo. "Daha önce de sebze yağmuruna tutulduğum oldu."

"*Benim* kumpanyamda olmadı," diye homurdandı Moncraine. "Tamam, artık kusmadan önce oturun."

Bu öğüdü, akşamdan kalmalığın etkisiyle zaten ayakta zor duran Calo için geç kaldı. Delikanlı midesinde kalanları han avlusunun uzak bir köşesinde gürültüyle istifra etti.

"Bu ses kulaklarım için müzikten farksız," dedi Moncraine. "Gördün mü Andrassus? Atılgan delikanlılarımızda bu tür bir tepki uyandırabildiğim sürece yeteneklerimi kaybetmemişim demektir."

"Peki bize ne gibi bir rol vermeyi düşünüyorsun?" diye sordu Sylvanus.

"Therin Hükümdarı benim gibi kahverenginin harikulade bir tonunda olsaydı oğlunun pespembe bir Therinli olarak doğmayacağı seyircilerin gözünden kaçmayabilir," dedi Moncraine. "Sihirbaz rolü de biraz daha fazla hareket etmeyi gerektiriyor. Bu yüzden o benim. Sana da tahtta oturmak kalıyor."

"İmparatorlara layık olacağım," diye iç geçirdi Sylvanus.

"Güzel," dedi Moncraine. "Artık bir turta gibi pişmeden önce bir biraya ihtiyacım var."

"İmparator ha?" dedi Locke, Sylvanus'un yanında duvar dibine çökerek. "Suratın niye asık? Kulağa iyi bir rol gibi

geliyor."

"Öyle de," dedi Sylvanus. "Tabii ona verilen birkaç satır replik için. Bu babanın değil, oğlun piyesi." Yaşlı adam şişesinden bir fırt çekti ve onu elden ele gezdirmek gibi bir teşebbüste bulunmadı. "Siz küçük boklara gıpta ediyorum. Hiç kimse sizi bu meslekte derin bir bilgi birikimine sahip olmakla suçlayamasa bile."

"Gıpta edilecek neyimiz var ki?" dedi Alondo. "Biz güneşin alnında erirken sen gölgede oturuyorsun."

"Heh," dedi Sylvanus. "Tam da yirmisindeki bir delikanlı gibi konuştun. Benim yaşımdayken *gidip* gölgede oturmazsın evlat. Ayak altında dolaşmayasın diye oraya gönderilirsin."

"Çok karamsarsın," dedi Alondo. "Herhâlde yine üzümlerden ilham aldığın içindir."

"Bu dün gece kafam yere değdiğinden beri elimi sürdüğüm ilk şişe," karşılığını verdi Sylvanus, "ve bu benim için ana rahminden yeni çıkmış bir bebek kadar ayık anlamına gelir. Hayır beyler, sizin bilmediğiniz bir şey biliyorum. Envanterimizdeki hangi senaryoyu okursanız okuyun uygun olduğunuz *çok fazla* rolle karşılaşırsınız: askerler, prensler, sevgililer, ahmaklar. Yaşımın iki katına kadar yaşasanız bile hepsini canlandıramazsınız, ki bu oldukça korkutucu bir sayıdır.

"Yirminizde herhangi bir şey olabilirsiniz. Otuzunuzda canınızın istediğini yapabilirsiniz. Kırkınızda yalnızca birkaç kapı kapanır, ama ellinizde, ah! İşte bu Moncraine'in muhakkak hissettiği bir tokat. Ellinizde bir zamanlar kendi çükünüzün derisi gibi üstünüze uyan tüm o rollere yabancı olur çıkarsınız."

Locke'un ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu; o yüzden Sylvanus'un şişesini bitirmesini ve onu avlunun kösele sertliğindeki çamurlarına atmasını seyretmekle yetindi.

"Eskiden bu piyesleri tek tek elden geçirip çoğu genç role burun kıvırırdım," dedi yaşlı adam. "Şimdiyse bölük pörçük rollere, hasta ve unutulmuş adamlara bakıp hangisinin bana kalacağını merak ediyorum. Neden imparatoru

canlandıracağımı duymadınız mı? Çünkü imparatorun yaşlı ve koca kıçını *kıpırdatması* gerekmiyor. Sanki tahta değil, tabuta oturuyorum."

Sylvanus eklemlerini gıcırdatarak, zar zor ayağa kalktı. "Amacım hevesinizi kaçırmak değil çocuklar. Bir-iki saat sonra gelip beni bulun. İşte o zaman şen şakrak olurum. Evet, burada ne dediysem unutacağımdan eminim."

Sylvanus içeri girdikten sonra Locke doğruldu, gerindi ve onu takip etti. Bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu. Kısacık bir ikindi vaktinde tüm repliklerinin onun adına bir kâğıt parçasına yazılmasına alışıvermişti.

4

"Pekâlâ," dedi Moncraine, hasmane güneşin altındaki provalarının beşinci gününün üçüncü saatinde. "Jovanno, iyi biri olduğundan eminim ama insanların önünde replik okumakla işin yok. Sanırım dostlarını güçbela da olsa aktöre benzer bir şeye dönüştürebilirim; fakat sen bir yılana geçirilmiş bir eldiven kadar yararsızsın."

"Şey," dedi Jean, başını senaryosundan kaldırarak, "nerede hata yaptım?"

"Bu işe kafan çalışsaydı zaten bilirdin," dedi Moncraine. "Defol git ve para falan say."

"Dur bakalım," dedi, Jean'ın Ferrin'ine Aurinlik yapan Locke. "Jovanno'yla böyle konuşamazsın."

"Bu tiyatroyu ilgilendiren bir mesele," dedi Moncraine, "ve bu diyarda ben tahtlarında oturup tek bir sesle konuşan, ona çenesini kapamasını ve çekip gitmesini söyleyen tüm tanrılarım."

"Kabul, ona emirler yağdırabilirsin," dedi Locke. "Ama terbiyeni bozma."

"Çocuk, kibar davranmaya vaktim yok."

“Evet var,” dedi Locke. “Jovanno’ya kibar davranmak için *her zaman* vaktin var. Eğer davranmazsan pılımızı pırtımızı toplayıp Camorr’a döneriz! Anlatabiliyor muyum?”

“Hey,” dedi Jean, Locke’un tuniğini çekiştirerek, “önemli değil.”

“Hayır, önemli,” dedi Sabetha, avlunun ortasında duran Locke ile Jean’a katılarak. “Lucaza haklı Jasmer. Sana gerektiği kadar kölelik etmeye hazırız ama durduk yere kahrını çekecek değiliz.”

“Beni hapse geri gönderin,” diye söylendi Moncraine. “Ağzıma sıçın ve hapse geri gönderin.”

“Her ikisini de yapmayacağız,” karşılığını verdi Sabetha.

“Onu ben kullanabilirim,” dedi Jenora, hanın kapısında belirerek. “Jovanno’yu kastediyorum. Sahneye çıkmayacaksa envanteri ve simya malzemelerini idare etmeme yardımcı olabilir.”

“Ben, şey... sanırım başka bir seçeneğim yok, değil mi?” dedi Jean.

“Ve envanterden bahsetmişken,” dedi Jenora, “farelerin ve kızıl güvelerin onlara fena dadandığını belirteyim. Tüm ölüm maskeleri ve cüppeleri kullanılamayacak kadar kemirilmiş. Ayrıca diğer kostümlerin çoğu sadece parça parça kesilip giyilmeye uygun.”

“Eh, o zaman öyle yap,” dedi Moncraine. “Burada köpek bokunu elmasa çevirmekle meşgulüm; senin de kendi alanında aynını yapman lazım.”

“Paraya ihtiyacım var,” dedi Jenora. “Hem hissedarlar olarak oturup o paranın nereden geldiğine ve bizi bırakıp giden dostlarımızın paylarıyla ne-”

“Tanrılar aşkına,” dedi Moncraine.

“-yapılacağına karar vermemiz gerek! Ayrıca iğne-iplik kullanmayı bilen birini tutmalıyım.”

Jean elini kaldırdı.

“Dikiş dikebilir misin?” dedi Jenora. “Ne yani, yırtık tunikleri yamamak falan gibi mi? Bana asıl-”

“Reçmeleyi pilelemeden ayırt edebilirim,” dedi Jean. “Gözemeyi de büzgülemeden. Bunu kanıtlayacak yüksük nasırlarım bile var.”

“Vay canına.” Jenora delikanlıyı kolundan tuttu. “Başka bir aktöre ihtiyacın olduğuna karar versen bile bunu geri alamazsın.”

“Öyle bir karar vermeyeceğim,” dedi Moncraine, somurtarak.

“Mola mı veriyoruz?” diye sordu Calo, kendini yere bırakırken.

“Tabii, sen git kıçının üstünde otur şekerim. Nasılsa hâlen zinde olanlarımız senin keyfin için oynamaya devam ederiz,” dedi Galdo, ayağıyla kardeşinin pantolonuna toprak atarak.

Calo ona pis pis bakmakla vakit kaybetmedi. Bacaklarını savurarak kardeşini dizlerinin altından kancaya aldı ve yere devirdi. Galdo sırtüstü yuvarlandı ve sol el bileğini tutarak acıyla uludu.

“Hay aksi,” dedi Calo, ayağa sıçrayarak. “Çok mu acıdı? Öyle bir niyetim yoktu, cid- AAAAHHHH!”

Kulağa son derece nahoş gelen bu son sesin sebebi, kardeşi tarafından kasıklarına atılan bir tekmeydi.

“Yok be, iyiyim,” dedi Galdo. “Sadece biraz oyunculuk alıştırması yapıyordum.”

Locke, Jean, Alondo, Jenora ve Sabetha ikizlerin üstüne çullanarak Moncraine de kavgaya karışmadan önce onları ayırdılar. Bunu izleyen suçlama ve sert söz curcunasında her katılımcının zekâsına, doğum yerine, sanatsal yeteneklerine, çalışma alışkanlıklarına, ten rengine, giyim tarzına ve haysiyetine en az bir kez hakaret edildi. Tüm bunlar yaşanırken güneş de yeryüzünü amansızca ısıtmayı sürdürüyordu elbette. Düzen yeniden sağlandığında Locke’un başı dönüyordu. Birinin sokağa bakan köşeden çıkageldiğini ancak o kişi yüksek sesle genzini temizlediğinde fark etti.

“Ne kadar harika,” dedi, otuzlu yaşlarındaki uzun boylu bir kadın olan ziyaretçi. Dar bir gri tunik ile bol bir pantolon giyiyordu ve Therin ile siyahi soyların bir karışımından gelmesine rağmen hem Moncraine’den hem de Gloriano kadınlarından daha açık tenliydi. Siyah bukleleri kulaklarının hemen üstünden kesilmişti ve Locke’un Camorr *garrista*larıyla ilintilendirdiği, soğukkanlı bir mizaca sahipti. “Jasmer, gördüklerimden etkilenmesine etkilendim ama beklediğim şekilde değil.”

“Chantal,” dedi Moncraine, bir karakalem ressamının süratiyle itibarını takınarak. “Sana da tünaydın, seni gidi fırsatçı dönek.”

“Ağlayan Kule’ye atılmıştın,” dedi kadın. “Her ay karnımı bir kereden fazla doyurmaktan hoşlanırım. Özür dileyecek bir şey yapmadım.”

“Sorun ne, Basanti artık eskilerime sadaka vermiyor mu?”

“Basanti’de iş hazır. Fakat kulağıma bazı ilginç şeyler çalındı. Bir hami bulduğunu duydum.”

“Evet, anlaşılan Espara’nın asilleri arasında iyi bir zevke sahip olan birileri kalmış.”

“Ayrıca vadettiğin o Camorrluların da bir yalan olmadığını duydum.”

“Hepsi de burada,” dedi Moncraine. “İstersen sayabilirsin.”

“Peki hâlâ *Hırsızlar Cumhuriyeti*‘ni sahnelemekte ciddi misin?”

“Kesik bir gırtlak kadar.”

“Jenora nihayet sahneye çıkıyor mu?”

“Yukarıdaki tanrılar aşkına, hayır!” diye atıldı Jenora.

“Aha.” Chantal ağır adımlarla Moncraine’e doğru yürüdü. “Öyleyse sayabildiğim kadarıyla bir kadın eksiğiniz var.”

“Varsa bile sana ne?”

“Bak, Jasmer.” Chantal’ın kedi-fare tebessümü kayboldu. “Basanti *Kadınsı Hürmet Şarabı*‘nı oynatıyor ve bütün yazı Dört Numaralı Hizmetçi Kız olarak kıkırdayıp kıvırtmakla

geçirmek istemiyorum. Yani birbirimize yardım edebilecek bir pozisyondayız."

"Hımmm," dedi Moncraine. "Belli olmaz. Kocan olacak o adamı da peşinde sürükledin mi?"

Sanki sözleşmişçesine kahverengi saçlı bir Therinli tam da bu laf üstüne kadının az önce döndüğü köşeden çıktı. Adamın giydiği açık yakalı, beyaz tunik göçüklerle ve yara izleriyle süslenmiş yapılı bir vücudu sergiliyordu. Hem bu ayrıntı hem de sağ kulağının yarısının eksik olması Locke'a onun ya kıdemli bir eltopu oyuncusu ya da yaşı ilerlediği için emekliye ayrılmış bir silahşor olduğunu söylüyordu.

"Tabii ki sürükledin," dedi Moncraine. "Eh, yeni dostlarım, Moncraine Tiyatrosu'nun eski bir üyesi olan Chantal Couza'yı ve kocası Kalabalık Bertrand'ı size takdim etmeme izin verin."

"Kalabalık mı?"

"Sahneden sahneye kostüm değiştirmekte üstüne yoktur," dedi Alondo. "Altı farklı figüranın tek bir vücutta toplanmış hâli gibidir."

"Bak Bertrand işime yarar," dedi Moncraine. "Peki ama sizi bağışladığımı nereden çıkardınız?"

"Saçmalamayı bırak Jasmer," dedi Chantal. "Ben doğru düzgün bir iş istiyorum, sense mutlu seyirciler."

"Sizin dışınızda geri dönen olacak mı?"

"Özgüvenin büyüklüğündeki bir sepet dolusu yakut karşılığında bile hayır Jasmer. Diğerleri kumpanyandaki yerlerini kaybetmekten çok, darp ve tahrike iştirak suçlamasıyla seninle beraber tutuklanmaktan çekiniyorlar."

"Eh, ben Bert ile Chantal'ı geri alalım derim," diye fikir belirtti Alondo.

"Al benden de o kadar," dedi Jenora. "Dolduracak rollere sahibiz ve seçici davranacak vaktimiz yok. Sylvanus'u yataktan kaldırıp ne düşündüğünü sorayım mı?"

"Hayır," dedi Moncraine. "Sırf gözünü Chantal'dan ayıramadığı için evet der. Pekâlâ! İkiniz de çok şanslısınız; ama maaşla çalışacaksınız. Hisseden pay falan yok.

Anlaşmada ne yazdığını biliyorsunuz. Çekip gittiğiniz zaman o hakkı kaybettiniz."

"Bak o konuda tartışmamız gerekebilir," dedi Chantal. "Ama her halükârda Dört Numaralı Hizmetçi Kız rolünden kurtulmaya değer. İnan bana, Gölgeler Kraliçesi Amadine olmayı yeğlerim."

"Ne kadar üzüldüm anlatamam," dedi Sabetha. Ansızın arkasında üç metrelik alevden harflerle BU BİR YALAN sözcükleri belirseydi bile yarattıkları etki ses tonundaki küçümsemeyle boy ölçüşemezdi. "O rol artık müsait değil."

"Benimle kafa mı buluyorsun?" Chantal sert adımlarla avluyu kat etti ve kendisinden bir karış daha kısa olan Sabetha'nın karşısına dikilip ona tepeden baktı. "Sen de kim oluyorsun?"

"Amadine," dedi Sabetha, istifini bozmadan. "Gölgeler Kraliçesi."

"Kahrolası Camorrlu. Daha bacaklarımın arasından çıkmış olabilecek kadar gençsin! Ama yeterince güzel değilsin. Ciddi olamazsın."

"Bal gibi de olabilir," dedi Locke. Sıcaklık ve öfke, bir yabancının Sabetha hakkında eleştirel bir yorumda bulunduğunu duymaya yönelik alınganlığını katmerliyordu.

"Jasmer, sen aklını kaçırmışsın," dedi Chantal. "Bundan Amadine falan olmaz. Penthra'yı pekâlâ oynayabilir ama Amadine'ı değil! Yaşı kaç, on altı mı? On altı yaşında, oğlan kıçlı ve vasat!"

"Vasat mı?" dedi Locke. "*Vasat mı?* Kahrolası kafanda iki cam gözle nasıl ortalıkta gezebiliyorsun be kadın? Aptal-"

Locke içten fakat kötü seçilmiş cümlesini bitiremeden önce Kalabalık Bertrand görünüşüne uygun olarak kaba ellerinden biriyle onu tuniğinin yakasından kavradı ve çoktan havaya kaldırdığı diğer yumruğuyla bir randevuya doğru çekti. Zaman dehşet verici bir şekilde yavaşladı; dayak yemeye alışkın olan Locke, bunu teorik olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmeden hemen önce anlamak gibi esrarengiz bir yeteneğe -veya lanete- sahipti.

Locke'un görüş alanının kenarında Jean Tannen'ın cüssesine ve şekline sahip bir mucize belirdi. Bertrand yumruğunu atamadan hemen önce Jean omzuyla onun karnına vurdu ve iriyarı adamı yere serdi.

"Bert!" diye bağırdı Chantal.

"Tanrılar," dedi Jenora.

Locke elinde bir şey tuttuğunu fark etti ve bakışlarını aşağı çevirdiğinde Jean'ın Bertrand'ı ondan ayırırken her nasılsa kıymetli gözlüğünü eline tutuşturmuş olduğunu gördü.

Jean on altı yaşlarında, yuvarlak göbekli ve ağırbaşlı bir delikanlıydı. Bin bir özenle uzattığı kısacık sakalının bile görünüme gerçek bir tehditkârlık kattığı söylenemezdi. Bertrand ondan en az on yaş büyük, on beş santim uzun ve on kilo fazlaydı. Bütün bir sığırın gövdesini canı istediği anda yırtarak ikiye bölebilecekmiş gibi gözükmesi de cabasıydı. İşte bu yüzden hemen sonra yaşananlar Locke'u bile şaşırttı.

Karşılıklı yumruklar atıldı. Jean ile Bertrand karmakarışık bir kol ve bacak yumağı hâlinde yerlerde yuvarlanarak birbirlerine vurdular, asıldılar ve boğuştular. Avantaj her birkaç saniyede bir taraf değiştirdi. Jean bir ara ellerini Bertrand'ın boğazına doladı ve karşılığında yaşça büyük adamın yumruklarını kaburgalarına yedi. Bertrand onu altına alıp mıhladı; lâkin delikanlı bir şekilde adamın bacağını yana doğru tekmeledi ve onu tekrar yere çekti.

"Yukarıdaki tanrılar aşkına," dedi Chantal. "Durun! Kesin şunu! Oturup konuşabiliriz!"

Jean bir kolunu rakibinin boynuna dolamayı denedi. Bertrand buna verdiği hızlı ve akıllıca bir karşılıkla delikanlıyı omzunun üstünden fırlatıp attı. Lâkin kazandığı avantajdan yararlanmaya kalktığında Jean da onunki kadar hızlı ve akıllıca bir karşılıkla adamı bir duvara fırlattı. İki dövüşçü tekrar güreşe tutuşarak amansızca birleşip ayrılmayı sürdürdü; tâ ki Jean nihayet hasmının elinden kurtulana ve takla atarak ondan uzaklaşana kadar. Bu bir hataydı; yaşça büyük adam aralarındaki boşluğu kullanarak Jean'ın çenesine isabet eden ve onu nihayet yere seren şiddetli bir patoz* savurdu.

*** Boksta rakibi nakavt eden son darbe -*çn***

Fakat hemen sonrasında yalpaladı ve genç rakibi kadar bitkin bir hâlde yüzüstü yere yığıldı.

"Chantal," dedi Moncraine, "eğer sorsaydın Amadine rolünün çeşitli sebeplerden dolayı pazarlık konusu edilemeyeceğini seve seve söyleyebilirdim. Ve bu kadarına da pes; benden o oğlanın böyle dövüşüp bir de yüksük kullanabildiğine inanmamı bekleyemezsiniz!"

Jenora ile Centilmen Piçler yerde yatan dostlarının etrafında toplanırlarken Alondo, Chantal ve Moncraine de Bertnard'la ilgilendi. Her iki dövüşçü de çok geçmeden kendine geldi ve yavaşça kaldırılarak sırtları han duvarına dayanacak şekilde oturtuldular.

"Gözlük," diye öksürdü Jean. Locke gözlüğü uzattığında onu dikkatle alıp burnunun ucuna oturttu ve huzurla iç geçirdi.

"Sigara," diye mırıldandı Bertrand. Chantal kocasına rulo yapılmış bir demet tütün verdi ve bir bükmeli kibrit çakarak onu yaktı. Kadın bunu yaptıktan sonra Bertrand sigarasını ortadan ikiye böldü ve soğuk yarıyı diğerinin kızıl közlerinden yakıp Jean'a uzattı. Delikanlı kafa sallayarak teşekkür etti ve iki dövüşçü bir müddet huzur içinde sigara tüttürürken diğer herkes afallamış hâlde onları seyretti.

"Eltopu oynar mısın evlat?" diye sordu Bertrand. Sesi kalın, Verrar aksanı yoğundu.

"Elbette," dedi Jean.

"Kefaret Günü ikindilerinde gel benim takımımda oyna. Bira parasına maç yaparız. Kişi başı giriş ücreti iki çeyrekliktir."

"Çok isterim," dedi Jean. "Yeter ki bir daha dostlarıma vurmaya kalkma."

"Tabii evlat," dedi Bertrand, bir parmağını Locke'a doğru sallayarak. "Sen de bir daha karım hakkında öyle konuşma."

"Öyleyse karına söyle de Verena'ya hakaret etmesin," karşılığını verdi Locke.

"Hey sen, çiroz. İkimiz de Therince konuşmayı biliriz." Chantal bir parmağıyla Locke'u sertçe göğsünden dürttü. "Bana söyleyecek bir şeyin varsa kendin söyle."

"İyi," dedi Locke, kadının gözünün içine bakarak. "Sakın Verena'ya hakaret-"

"Affedersin," dedi Sabetha, herhangi bir şakalaşma ya da nezaket emaresi göstermeksizin Locke'u sertçe yana iterek. "Yoksa görünmez falan mı oldum? *Bunun* arkasında saklanmıyorum Chantal."

Locke, *bu* kelimesinin kabaca vurgulanması karşısında yüzünü ekşitti.

"Kendi adına dövüşmeye mi meraklısın küçük kaltak?" dedi Chantal. "Güzel. Ne zaman gerçek bir eğitim istersen gel de-"

"YETER!" diye bağırdı Moncraine, tavan kirişlerini sarsan bir sesle. İki kadını iterek birbirinden ayırdı. "Hay tanrılar cezanızı versin! Kendinizi hizaya sokun, yoksa taşaklarım ve kemiklerim üstüne yemin ederim ki gidip başka bir soyluya yumruk atarım!"

"Chantal, tatlım," dedi Bertrand, duman üfleyerek. "Aramızda en mantıklı konuşan kişi Jasmer olduğunda sakinleşmenin zamanı gelmiş demektir."

"Amadine'ı Verena oynayacak," dedi Moncraine. "İşte o kadar! İster Penthra'yı alırsın, istersen Dört Numaralı Hizmetçi Kız olup yaz boyunca Basanti için memelerini sallarsın."

Chantal ona dik dik baktı, sonra da Sabetha'ya elini uzattı. "Öyleyse gel barışalım. Dua edelim de sahneye çıktığında güneş sana arkadan vursun çocuk."

Sabetha onunla tokalaştı. "Bu piyesle işim bittiğinde bir daha asla başka birini Amadine olarak hayal edemeyeceksin."

Bertrand bir ıslık çalıp sırıttı. "Hah! Bak bu güzeldi. Sana kendini sevdirmesi için karıma birkaç gün ver Verena. Ne yapıp eder ondan hoşlanmanı sağlar."

"Müsamaha göstermeyi öğrenmek için hayatım boyunca pek çok fırsatla karşılaştım," dedi Sabetha, hafif bir

tebessümle.

"Eh, madem sen Amadine'sın," dedi Bertrand, "Aurin kim? Öpüp koklama işini kim yapacak, ha?"

Locke'un kalbi tekler gibi oldu.

"Siz çıkageldiğinizde tam da onu belirlemekle meşguldük," dedi Moncraine, alnını ovuşturup iç geçirerek. "Oldu olacak kararımı hemen vereyim. Şansımızı mümkün mertebe arttıracağım. Lucaza, sen Ferrin olacaksın."

"Çok iste- dur, *ne?*" dedi Locke.

"Beni duydun. Aurin daha fazla incelik gerektiren bir rol. Onu Alondo'nun almasını istiyorum."

"Ama-"

"Bugünlük bu kadar," dedi Moncraine. "Başka tartışma istemiyorum. Ve tanrılar şahidimdir ki ortaklık sözleşmesini Jenora kadar iyi bilirim. Bir dahaki sefere içinizden biri buradaki başka birine *parmağını* sürerse kovulur. Maaşmış, paymış, çalışma saatleriymiş, umurumda değil. Sizi kızgın bir baba gibi pataklarım, ona göre. Şimdi çekin gidin!"

5

"Penthra," diye mırıldandı Jean, elindeki senaryoyu yüksek sesle okuyarak, "servetini yitirmiş Therim Pell'i bir soylu kadın. Amadine'ın can dostu."

"Kahrolası karakter listesini ben de okudum Jean." İki kafadar o sırada Bayan Gloriano'nun ortak salonunda, bardan en uzak köşede oturuyordu; Bertrand, Moncraine, Alondo, Chantal ve Sylvanus orada tiyatronun gelecekteki kârlarının önemli bir kısmını içerek tüketmekle meşguldü. Akşam yemeği daha yeni yenmişti. "Bekle, beni duymazdan gelmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet." Jean piyesin kendine ait kopyasını iç geçirerek kapattı. "Kaburgalarım sızlıyor, oyundan atıldım, artık bir

muhasebeci yamağıyım ve sen suratsızlığınla bezginliğin sınırlarını zorluyorsun."

"Ama ben-"

"Cidden, onu sahnede öpmeyi bu kadar çok istiyorsan git Jasmer'la konuş olsun bitsin."

"O bu konuyu açmak istemiyor ki." Locke bardağındaki sıcak siyah birayı yudumlarken tadını ancak belli belirsiz aldı. "Bunun sanatsal bir karar olduğunu, dolayısıyla da tartışmaya açık olmadığını söylüyor."

"Öyleyse Alondo'yla konuş."

"O hayatını oyunculuk yaparak kazanıyor. Ne diye başrolden vazgeçsin ki?"

"Bilmem, onu kandırdığın için olabilir mi? Ya da ikna ettiğin için? Dedikodulara göre kandırma ve ikna etme alanlarında bazı dersler almışsın."

"Evet ama... Alondo iyi biri. Onu Jasmer'a yaptığımız gibi itip kakmak içime sinmez."

"Öyleyse beni iyi dinle dostum. Ben bir kâhin değilim ve sen ne kadar uzun bir süre orada oturup biranın içine ağlarsan ağla bir kâhine dönüşmeyeceğim. Biliyor musun, Sanzaların tanıdığım en sinir bozucu insanlar olduklarını sanırdım. Yanılmışım. Sen ve Sabetha aklınızı başınıza almadıkça hiç kimse elinize su dökemez."

"Sabetha öyle anlaşılmaz biri ki..."

"Onunla daha önce açık açık konuşuyordun, değil mi?"

"Evet. İyi de gidiyordu. Ama artık her şey bir tuhaf oldu."

"Onunla tekrar konuşmak gibi uçuk, çaresiz bir şey yapmayı düşündün mü?"

"Evet ama, şey..."

"Bu noktaya kadar *evet ama*'larla geldin," dedi Jean. "Bu gidişle eve dönene kadar bu rezaleti *evet ama*'layacaksın ve öyle yaparsan *evet ama*'larla Sabetha'yı hayatından çıkaracağına hiç şüphem yok. Uzaktan izlemeyi bırak. Preva aşkına, gidip onunla konuş."

“Sabetha nerede?”

“Geri kalanımız burada kendimizi aptal yerine koyarken o gizlice çatıya çıkıyor.”

“İyi de Sabetha benimle… Bilmiyorum, bu iş biraz-”

“Elini bacaklarının arasına götür,” diye homurdandı Jean, “ve biraz taşak bul. Aksi takdirde yazın geri kalanı boyunca bana bu konudan bahsetmeni yasaklıyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Locke. “İşleri olduğundan daha da berbat etme düşüncesinden nefret ediyorum. Bilirsin, o konuda epey yetenekliyimdir.”

“Hah. Doğru söylüyorsun. Dolaysız ve dürüst konuşmayı dene. Sana bundan daha belirgin bir nasihat veremem. Hem zaten *ben* ne zaman cazibemle bir kıza elbisesini çıkarttırdım ki, hımm? Tek bildiğim sen ve Sabetha bir tür anlaşmaya varmazsanız bundan hepimizin pişman olacağı. Ama en çok da sen olacaksın.”

“Haklısın.” Locke derin bir nefes alarak cesaretini topladı. “Haklısın!”

“Sıklıkla,” diye iç geçirdi Jean. “Gidiyor musun?”

“Kesinlikle.”

“O birayla hiçbir yere gitmiyorsun. Ver şunu bana.” Locke dalgın bir edayla denileni yaptı ve Jean bardağı tek dikişte bitirdi.

“Tamam,” dedi iriyarı delikanlı. “Yürü! Sözüm ona sağduyun tekrar devreye girmeden önce. Bekle, yukarı oradan çıkılmıyor. Yahu hangi cehenneme gidiyorsun?”

“Bara,” dedi Locke. “Parlak bir fikrim var.”

6

Akşam vakti tüm mayışıklığı ve ağırlığıyla Espara’nın üstüne çökmüştü. Şehrin ışıkları, hasat üzümleri rengindeki bir göğün altında titreşerek teker teker yanmaktaydı. Bayan

Gloriano'nun eğri büğrü çatkıları, iyi geçindikleri takdirde iki kişinin yan yana oturabileceği, batıya bakan küçük bir balkonu saklamaktaydı. Locke balkon kapısının mandalını dikkatle açtı, dışarı göz attı ve Sabetha'yı kaşları kalkık bir vaziyette dosdoğru kendisine bakarken buldu. Genç kız elindeki *Hırsızlar Cumhuriyeti* kopyasını indirdi.

"Selam," dedi Locke, ikinci kattaki merdiveni çıkarken hayal ettiğinden çok daha güvensiz bir üslupla. "Ben, ah, balkonunu bir süre paylaşabilir miyim?"

"Rolümü gözden geçiriyordum."

"O şeyi daha şimdiden baştan sona ezberlemediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Sabetha memnun olması mı yoksa kızması mı gerektiğine karar veremez gibi göründü. Locke onun bu ifadesini iyi tanıyordu. Kız kısa bir süre sonra kitapçığını kenara koyup delikanlıyı eliyle yanına çağırdı. Locke onun gibi bağdaş kurarak karşısına geçti.

"Arkanda ne var?" diye sordu kız.

"Küçük bir armağan." Gizlediği şarap tulumu ile iki küçük kil bardağı kıza gösterdi. "Veya bir rüşvet. Ne gözle baktığına bağlı."

"Daha susamadım."

"Susamandan endişelenseydim sana su getirirdim. Ben asıl bıçaklardan endişelendim."

"Bıçaklar mı?"

"Evet, birkaç gün önce bana çektiklerini kastediyorum. Ağızlarını köreltmeyi umuyordum."

"Bu yaptığına alçaklık denmez mi? Bir kızı içkiyle kandırmaya çalışıyorsun."

"Bu durumda meşru müdafaa demek daha doğru olur. Hem bir bardak şarabın... hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Sonra belki bir bardak daha. Sonra da bir üçüncüsü. Ta ki çekincelerim yeterince esneyene kadar, öyle mi?"

"Bu sözleri hak etmedim."

"Evet, şey... belki etmemişsindir."

"Tanrılar aşkına, *sana* iyi davranmak isteyen birinin önceden izin alması ve ağır zırh giymesi gerektiğini unutmuşum." Locke dudağını ısırarak bardakları soluk renkli şarapla özensizce doldurdu ve birini kıza doğru kaydırdı. "Bak, eğer mutlu olacaksan bunun sihirle bir anda ortaya çıktığını farz edebilirsin."

"Bu Anjani portakal şarabı mı?"

"Eğer bu bir Anjani'yse kıçım altından yapılmış demektir," dedi Locke, bardağından bir yudum alarak. "Ama galiba eskiden bir tür portakalmış."

"Peki benden ne gibi bir mucize koparmaya çalışıyorsun?"

"Basit bir sohbete ne dersin? Ne oldu Sabetha? Seninle ne güzel konuşuyorduk. Sahiden konuşuyorduk ve... çok hoştu. Üstelik birlikte iyi çalışıyorduk! Ama şimdi durduk yerde tepen atıyor. Beni yok saymak için bahaneler buluyorsun. Etrafını duvarlarla çeviriyorsun ve onlara tırmandığımda bile seni öteki tarafta hendek kazarken bulu-"

"Beni olağanüstü bir çalışkanlıkla ilişkilendiriyorsun," dedi kız. Dudaklarında küçücük de olsa alaycı bir tebessüm görmek Locke'u sevince boğduysa da gülümsemesi iki nefes arasında kayboldu. "Belki de kafam piyesle meşguldür."

"Ah, şuna bakın," dedi Locke. "Şimdi de hendek kazıklarla dolu. Sana inanmıyorum."

"O senin sorunun."

"Benimle konuşmayarak ne elde edebilirsin?"

"Belki canım istemi-"

"Ama daha önce istiyordu," dedi Locke. "İstiyordu ve bir yere varıyorduk. İleri geri yaptığımız bu aptalca dansı sahiden de buradan gidene kadar sürdürmek istiyor musun? Şahsen ben istemiyorum."

"Buna dans demek pek doğru olmaz, değil mi?" dedi kız usulca.

“Hayır, olmaz,” dedi Locke. “Her seferinde geri çekilen sensin. Neden?”

“Açıklaması kolay değil.”

“Zaten olsaydı benim gibi bir ahmak bile cevabı çoktan bulurdu. Yanına oturabilir miyim?”

“İşte buna arabayı ata koşmak denir.”

“At çok yorgun ve biraz molaya ihtiyacı var. Hadi ama, söyleyeceklerimden hoşlanmazsan bu şekilde bana daha kolay vurabilirsin.”

Yaklaşık on yıl gibi geçen bir duraksamanın ardından genç kız dönüp şehre baktı ve yanındaki taşları işaret etti. Delikanlı sol omzu onun sağ omzuna değene kadar hevesle fakat dikkatle oraya kaydı. Etraflarında sıcak bir rüzgâr eserken Locke’un burnuna genç kızın saçlarındaki misk ve adaçayı yağı kokuları çalındı. Yüreğinden bin farklı şey havalanarak pırpır etti ve her yanını kaplamak için derhâl bir sebep buldu.

“Titriyorsun,” dedi Sabetha, dönüp sahiden de ona bakarak.

“Senin de heykel gibi olduğun söylenemez.”

“Beni buna pişman etmeye mi niyetlisin, yoksa orada öylece oturup bana bön bön bakmaktan vazgeçecek misin?”

“Sana bön bön bakmak hoşuma gidiyor,” dedi Locke, kendi cesaretine hem şaşırıp hem de sevinerek.

“Eh, oğlanları damlardan aşağı atmak da benim hoşuma gidiyor. Tabii bu yeterince sık boyun eğdiğim bir huyum değil, o ayrı.”

“Benden o şekilde kurtulamazsın. Dört ayak üstüne düşmeyi iyi bilirim.”

“Kahretsin Locke, söyleyecek bir şeyin varsa-”

“Var,” dedi Locke, tahta bir talim sopasından darbe yemek üzereymişçesine kendini hazırlayarak. “Ben, şey, gizli saklı konuşmaktan, imalarda bulunmaktan ve senden bir tür tepki koparmaya çalışmaktan bıktım. Artık kartlarımı masaya açıyorum. Bence çok güzelsin. Seninle beraberken kendimi tablolardan çıkmış birinin yanında oturan, suratına toz

toprak bulaşmış bir geri zekâlı gibi hissediyorum. Sanırım... sanırım senin için deli oluyorum. Bunların bir piyesteki gibi tumturaklı sözler olmadığının farkındayım. Açıkçası gölgeni bile öpmeye razıyım. Üstünde ayak izin bulunan toprağı bile öperim. Böyle hissetmek *hoşuma* gidiyor. Senin veya başka birinin ne düşündüğü umurumda değil... *sana her baktığımda* bunları hissediyorum.

"Ve sana hayranlık duyuyorum," dedi delikanlı, sözü kesilmeden önce her şeyi paldır küldür söyleyebilmek için dua ederek. Bu çaresizce akıcılık, kontrolden çıkmış bir fayton gibiydi ve bir yere çarpıp durursa bir daha asla hareket edemeyebilirdi. "Seninle ilgili her şeye hayranım. Asabiyetine, huysuzluklarına, yanındayken yanlış *nefes aldığımda* bile alınmana bile hayranım. Başka biri hakkında dört dörtlük emin olacağıma senin hakkında kafam allak bullak olsun daha iyi, anladın mı? Yaptığın her şeyde başarılı olmana hayranım; hem de tam da bu yüzden kendimi şu şarap bardağında boğulabilecek kadar küçük hissetmeme rağmen."

"Locke-"

"Sözümü bitirmedim." Delikanlı az önceki duyurusunu tasvir etmekte kullandığı bardağı kaldırdı ve içeriğini bir dikişte bitirdi. "Son bir şey kaldı. En önemli şey... O da şu: Üzgünüm."

Sabetha ona öyle bir yüz ifadesiyle bakıyordu ki Locke bacakları artık yerdeki balkon taşlarına değmiyormuş gibi hissediyordu.

"Sabetha, üzgünüm. Benden önemli bir şey duymak istediğini söylemiştin. O şey bir savunma veya gerekçe olmayacaktı. O yüzden şu olmak zorunda: Eğer seni bir kenara ittiysem, eğer seni kanıksadıysam, eğer iyi bir dost olamadıysam ve hak ettiğine inandığın bir şeyi mahvettiysem özür dilerim. Bulacak bir bahanem yok ve keşke bunu bana açıklaman gerektiği için ne kadar utandığımı ifade edebilseydim."

"Tanrılar cezanı versin Locke," diye fısıldadı genç kız. Gözlerinin kenarları ışıldıyordu.

"Yine mi? Bak, şey, yanlış bir laf ettiysem-"

“Hayır,” dedi Sabetha. Gözlerini silerken bunu kayıtsızca yapmaya çalıştıysa da başaramadı. “Hayır, asıl sorun doğru bir laf etmiş olman.”

“Ah,” dedi delikanlı. Kalbi iyi dengelenmemiş bir simyacı tartısı gibi göğsünde bir ileri bir geri sallanıyordu sanki. “Bak bu bir kız için bile kafa karıştırıcı.”

“Anlamıyor musun? Aptalca davrandığında seninle başa çıkmak kolay. Kendi kafanın dışındaki her şeye karşı kör olduğunda seni bir kenara itmek de öyle. Ama gerçekten ilgi gösterdiğinde ve bir… yetişkin gibi davrandığında öyle yapmaya bir türlü devam edemiyorum.” Sabetha nihayet şarap bardağını eline aldı, çoğunu bir seferde bitirdi ve sert denebilecek bir kahkaha attı. “Korkuyorum Locke.”

“Hayır, korkmuyorsun,” diye hararetle karşılık verdi delikanlı. “Seni hiçbir şey korkutamaz. Pek çok şey yapabilirsin ama korkmak bunların arasında yok.”

“Dünyamızın büyüklüğü bu kadar.” Genç kız sol elinin baş ve işaret parmaklarını birbirinden iki santim ayrı tuttu. “Tıpkı Zincir’in dediği gibi. Tanrılar aşkına, bir çukurda yaşıyoruz. Birbirimizden beş metre uzakta uyuyoruz. Ömrümüzün yarısından daha uzun bir zamandır tanışığız. Başka bir adam veya kadın gördüğümüz var mı? Ben böyle bir şeyin… böyle bir şeyin çaresizlikten dolayı yaşanmasını istemiyorum. *Kaçınılmaz* olduğu için sevilmek istemiyorum.”

“Kaçınılmaz olan her şey kötü değildir ki.”

“Senden daha uzun boylu birini arzulamam gerekir,” dedi Sabetha. “Daha yakışıklı ve daha az inatçı birini. Daha… bilmiyorum işte. Ama arzulamıyorum. Sen sakar, bıkkınlık verici, tuhaf birisin ve bundan *hoşlanıyorum.* Bana nasıl baktığından hoşlanıyorum. Öylece oturup gözünü bana dikmenden, kafa patlatmandan ve her şeyi dert etmenden hoşlanıyorum. Başka hiç kimse senin kadar bocalayamaz Locke. Başka hiç kimse senin gibi üstünde durduğu sahne yanarken meşalelerle hokkabazlık yapamaz. Buna bayılıyorum. Ve bu… ödümü patlatıyor.”

“Niye patlatsın?” Locke uzandı ve genç kız elini onunkiyle buluşturunca kalbi kaburgalarını kırmakla tehdit etti.

"Duygularını niye hak etmeyesin? Niye canın kimi istiyorsa sevemeyesin? Niye birine *âşık-*"

"Keşke bilseydim." Ansızın kendilerini el ele tutuşmuş bir hâlde dizleri üstünde karşılıklı dururken buldular. Sabetha'nın yüzü keder ile sevinç karışımı bir harita gibiydi. "Senin gibi olmak isterdim."

"Hayır, istemezsin," karşılığını verdi delikanlı. "Çok güzelsin. Ve hemen hemen her alanda benden üstünsün."

"Bunu ben de biliyorum aptal," dedi Sabetha, genişleyen bir tebessümle. "Ama sen dünyaya siktir git demeyi biliyorsun. Bir milyon yıl cehennemde yaşayacak olsan bile Aza Guilla'nın suratına işersin ve bir milyon yıl sonra aynı şeyi *gene* yaparsın. O yüzden Calo, Galdo ve Jean seni bu kadar seviyorlar. O yüzden ben... ben... eh, keşke ben de aynı şeyi nasıl yapacağımı bilseydim."

"Sabetha," dedi Locke. *"Kaçınılmaz olan her şeyden pişman olunacak diye bir kural yok.* Nefes almamız da kaçınılmaz, anlarsın ya? Köpekbalığı etini ahtapottan daha çok severim. Sen narenciye şarabını kırmızı şaraptan daha çok seversin. O *da* kaçınılmaz değil mi? Ama tüm bunların niçin bir önemi olsun? Neden hoşlanırsak hoşlanırız. Ne istersek isteriz. Ve böyle hissetmek için hiç kimseden izin almamız gerekmez!"

"Bu lafları etmenin sana ne kadar kolay geldiğini görüyor musun?"

"Sabetha, dur sana bir şey söyleyeyim. Daha önce aptalca deyip geçtin ama ikimiz de Gölgeler Tepesi'nde yaşarken seni ilk gördüğüm anı *sahiden* hatırlıyorum. Başlığını nasıl kaybettiğini ve saç diplerinin nasıl kızıl olduğunu da. Gördüklerim aklımı başımdan aldı, anladın mı? Sebebini dahi bilmiyordum ama *mest olmuştum.*"

"Ne?"

"Kendimi bildim bileli sana tutkunum. Başka hiçbir kızın peşinden koşmadım. Hatta Sanzalarla beraber... bilirsin işte, Loncalı Zambaklar'ı görmeye gitmedim. Senin ve yalnız senin hayalini kuruyorum. Ve seni hep gerçekte olduğun gibi hayal ettim... anlarsın ya, kızıl saçlı olarak. Sahte kılığını-"

"*Ne?*"

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayatında bir defa saçlarımın gerçek rengini gördün." Sabetha ellerini onunkilerden çekip kurtardı. "Bir defa. O da kahrolası bir bebekken... ve gördüğünü aklından çıkaramıyorsun. Bunun gururumu okşaması gerekiyor, öyle mi?"

"Bekle, lütfen-"

"'Gerçekte olduğum gibi,' ha? Saçlarımı on yıldır kahverengiye boyuyorum! Gerçekte BUYUM! Tanrılar aşkına, ne kadar aptalım... Sen bana tutkun falan değilsin. Yalnızca Jerem'in bu tarafındaki her sapık gibi kızıl saçlı bir kızı düzmek istiyorsun!"

"Kesinlikle hayır! Yani-"

"Hayatım boyunca köle tacirlerinden niçin kaçtığımı biliyor musun? Calo ile Galdo'nun yetim şamarı taşımalarına bile ucu ucuna izin verilirken Zincir'in niçin bana zehirli bir hançer emanet ettiğini biliyor musun? Çiçeğinden bal alınmamış Therinli kızıl saçlılar hakkında neler söylendiğini hiç duydun mu?"

"Bekle, bekle, bekle, cidden en ufak bir-"

"Çok ama *çok* aptalım!" Sabetha delikanlıyı geriye itti ve Locke acıyla şarap bardağının üstüne oturarak onu kırdı.

"Bilmem gerekirdi. Gerekirdi işte. Bana hayransın, öyle mi? Bana saygı duyuyorsun ha? Hadi oradan. Sözlerine kandığıma inanamıyorum... ben- Çek git! Defol git buradan."

"Bekle, lütfen." Locke ansızın gözlerini yakan yaşları silmeye çalıştı. "Öyle bir niyetim-"

"Niyetin apaçık ortada. *Çek git!*"

Genç kız kendi boş bardağını ona fırlattı. Bardak hedefini ıskalasa da Locke'un ikinci kata inen küçük merdivenden kaçışını hızlandırdı. Sarsakça yerde yuvarlanan delikanlı doğrulmaya çalışırken bir çift kuvvetli el onu arkadan kavrayıp ayağa kaldırdı. "Jean," diye mırıldandı Locke. "Sağ ol ama-"

Aynı eller onu sımsıkı tuttu, geriye çevirdi ve merdiven duvarına sertçe bastırdı. Locke kendini Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu'nun yeni hamisiyle yüz yüze buldu.

"Lord Boulidazi," diye geveledi. "Gennaro!"

Yapılı Esparalı onu demir gibi önkoluyla sabit tuttu ve diğer elini yalın, tozlu giysilerinin altına sokarak açık balkon kapısından gelen ışıkta parıldayan, yirmi beş santimlik bir çelik parçası, teşhir kutularından ziyade tartışmalar için üretilen türden bir bıçak çıkardı. Ucunu derhal Locke'un sol yanağına dayadı.

"Kuzen," dedi Boulidazi sertçe. "Tebdili kıyafet gelip yatırımımın nasıl gittiğine bakayım dedim. Ortak salondaki ahmaklar burada olabileceğini söylediler. Az önce ettiğin *büyüleyici* bir sohbetti *kuzen;* ama bazı hususlar bana söylemekten kaçındığın gibi bir hisse kapılmama yol açtı."

Bıçağın ucu Locke'un tenine daha da çok bastırdı. Delikanlıdan bir inilti koptu.

"Her şey gibi," dedi Boulidazi. "Neden konuşmaya *her şeyden* başlamıyoruz?"

Sekizinci Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: SONSUZ İHTİMALLER

1

“Biri bizi tanıyacak,” dedi Locke.

“Berbat görünüyoruz,” dedi Jean, hafife alma sanatını ustalık seviyesinde uygulayarak. “Toz toprak kaplı iki yolcu daha.”

“Volantyne şimdiye kadar dönmüş olmalı. Sabetha kapıları gözetlemeleri için adam dikmiştir.” Locke işaret parmağıyla birkaç kez şakağına dokundu. “Biz olsak öyle yapardık.”

“Öngörümüze fazla değer biçiyorsun.”

Karthain’e kadar zorlu bir dört gün geçirmişlerdi. Mümkün olduğu kadar hızlı gitmeleri gerektiğinden ikinci gün faytonu yağmalayıp bir koyağa atmış ve atları boyunduruktan kurtarmışlardı. Lashain’in inzibatlarının tehlike teşkil ettiği yoktu; fakat faytonun önceki yolcusu daima paralı asker tutabilirdi. Şehir devletlerinin arasındaki uzun, kadim yolda hiçbir kanun geçmezdi; arkalarından göğe yükselen upuzun bir toz sütunu büyük ihtimalle birilerinin öleceği anlamına gelirdi.

Nihayet görüş alanlarına giren şehir, yarım gündür nispi bir emniyet vaadiyle onları alaya alır gibiydi. Doğudaki sahil yolunu kullanarak tepelerden ve taraçalı tarım köylerinden geçmiş, o esnada da vücutları faytondan aldıkları uyduruk acil durum eyerleriyle adamakıllı hırpalanmıştı.

“Yine de haklı olabilirsin,” dedi Jean. “Kendimizi saklamak gibi bir şansımız yoksa sürate güvenmemiz gerekecek. Sabetha tepki vermeden önce olsa olsa tek bir hamle yapabiliriz.”

“Öyleyse dosdoğru ona gidelim,” dedi Locke. Kaşlarını çatınca yolun kiriyle kaplı yüzünün kırışıklıklarından küçük toz bulutları kalktı.

“Ne diye?”

“Sohbetimizi bitirelim diye.”

“Denize dönmek için acelen mi var? Sabetha’nın adamlarından aynı anda bir-ikisiyle başa çıkabilirim. Ama onda bir-iki taneden fazlası var.”

“Hiç sorun değil,” dedi Locke. “Muhafızları aşmamıza seve seve yardım edecek birini tanıyorum.”

“Öyle mi?”

“Vordratha’nın dar pantolon giymekten hoşlandığını fark etmedin mi?”

“Yahu o dediğinin tüm bunlarla ne ilgisi var?”

“Her küçük ayrıntı bir önem taşır,” karşılığını verdi Locke. “Sen hele dur. Hoş bir sürpriz olacak.”

“Eh, inceldiği yerden kopsun,” dedi Jean. “Nasılsa aylardır akıllıca bir şey yapmadım. Şimdi niye başlayayım ki?”

2

Trafiğe ve gümrük müfettişlerinin, muhafızların, hamalların, yolcuların, at dışkılarının alışıldık hengâmesine karıştılar. Karthain’in genel temizliğine rağmen Tozlu Meydan parke taşlarıyla beraber sökülüp herhangi bir Therin kentindeki emsalinin yerine koyulsa fazla dikkat çekmezdi.

Bıkkın inzibatlar iki kafadarın üstünü ararken Locke da kalabalıkları taradı. Sabetha’nın gözcüleri ikili ekipler hâlinde çalışıyor olmalıydı; muhtemelen ekibin bir üyesi etrafı kolaçan ederken diğeri inandırıcı bir şekilde eften püften bir işle meşgul olurdu. Olası beş gözcü çifti saydıktan sonra Locke başını iki yana salladı. Bunun ne anlamı vardı ki?

Öte yandan sıradışı bir durumun yaşandığı gibi bir hisse kapıldı. Meydan'da olağan işleyişe ilaveten telaşlı bir hareketlilik mevcuttu. Bunun gibi kalabalıklarda yankesicilik yaparak geçen onca saatin ardından Locke'un ortada bir terslik olduğunu sezmemesi mümkün değildi.

Jean da tetikteydi. "Bu heyecan niye?" diye sordu yanlarından geçen bir inzibata.

"İlikler yüzünden. Yoksa duymadınız mı?" Kadın eliyle bir Therin Hükümdarlığı soylusunun yıpranmış heykelinin etrafında toplanan bir kalabalığı gösterdi. "Tellal yine başlamak üzere."

Locke boyu bir buçuk metreyi bile bulmayan genç bir kadının heykelin kaidesine tırmanmış olduğunu gördü. Üstünde Karthain'in mavi ceketi vardı ve hemen aşağısında mübaşir asası da dâhil tıpkı Ulak Vidalos gibi giyinip kuşanmış bir adam dikiliyordu.

"DİKKAT DİKKAT, Karthain'in vatandaşları ve dostları!" diye bağırdı kadın. Etkilenmemek Locke'un elinde değildi; ufak tefek kadının ciğerleri, kendi atının eyerinde bulunandan daha çok köseleyle astarlanmış olmalıydı. "KONSEİL tarafından sağlanan ve açıklanan GERÇEKLERİN ilanına kulak verin! MARTAVALCILIĞA göz yumulmayacaktır! DEDİKODUCULAR kefaret mavnalarında HAPİSLE cezalandırılacaktır!

"Yedi İlik'in kralı Vencezla Valgasha VEFAT etmiştir! ALTI GÜN ÖNCE Vintila şehrinde öldüğü BİLİNMEKTEDİR! Fermanı ve meşru varisi OLMADAN ölmüştür! Bir iç savaş kapıdadır!

"Yedi İlik'in en doğusundaki EMBERLAİN Eyaleti yönetimdeki grafını SÜRGÜN edip kendini BAĞIMSIZ BİR CUMHURİYET ilan etmiştir! Karthain Konseil'i şu an için Emberlain'i tanımayı reddetmektedir ve istikrar sağlanana dek Karthain vatandaşlarına kuzeye yapılacak her türlü yolculuktan KAÇINMALARI şiddetle tavsiye edilmektedir!"

"Vay anasını," dedi Locke. "Sabetha haklıymış! İlikler nihayet dağıldı. Tanrım, çıkacak kargaşayı düşünemiyorum bile."

“Austershalin brendisi vurgununu bir daha yapamayacağız,” dedi Jean. “En azından uzun bir süreliğine.”

“Başka fırsatlar da olacak,” dedi Locke özlemle. “Savaş çıkarsa çaresiz insanlar değerli neleri varsa taşıyacaklar. Ama sen onu şimdilik boş ver; elimizi çabuk tutmamız gerek.”

Yorgun bineklerini geniş bir caddeden batıya sürüp titrek ve uğultulu bir cam köprüden geçirdiler, tütsülerden duman altı olmuş İlahlar Meydanı’nı kat ettiler ve Akşam Terası’na çıktılar. Tekrardan tertemiz sokaklarda, yemyeşil bahçelerin ve şırıltılı süs havuzlarının arasında bulunmanın sürreal bir tarafı vardı; Karthain gerçek bir yer değil de tekerrür eden bir rüyaydı sanki.

Kara Zambak Nişanı’nın dışında derhâl ilgiyi üzerlerinde topladılar. Gerçeklikleri su götürmeyen iki gözcü, damdaki koyu renkli suretlere el hareketleri yaptı. Ayağı tez bir çocuk Sabetha’nın karargâhının yanındaki ara sokağa daldı. Locke perişan hâldeki atlarını daha çok faytonlarca kullanılan, kaldırım kenarındaki bir noktaya götürdü ve aşağı atladığında çizmelerinden bir toz bulutu kalktı. O esnada yalpaladı ve dengesini sağlayamadan önce yere kapaklanacak gibi oldu. Bacakları pelte gibiydi. Atı ona pek ısınmamış olacak ki kulaklarını havaya dikti ve sahibini ısıracak gibi oldu.

“Bu hayvanlar Verena Gallante’nin özel mülkiyetidir,” dedi Locke, tedirgin görünen uşağa. “Onlara iyi bakılmasını istiyor.”

“Ama bayım, mümkünse-”

“Değil. Şunları ahıra yerleştir.” Locke adamı iterek geçti ve elini fuaye kapısına uzattı. Fakat Jean o eli kenara çekip önden gitti.

İçeride Locke’un geçen seferki gelişlerinden hatırladığı o iki sokak köpeği vardı.

“Hassiktir,” dedi en yakın olanı. Jean çoktan adamın gardına girmişti. Bir dizi hızlı, gürültülü ve acı verici şey yaşandıysa da hiçbirinin hedefi Locke yahut Jean değildi. Muhafızlardan biri yere serilirken Jean adamın silah

arkadaşını bir şahmerdan gibi kafası önde olacak şekilde lobi kapılarından içeri attı. Centilmen Piçler adamı takip etti.

Bir dirhem iki çekirdek giyinmiş ve ceketine taze bir kara zambak iğnelemiş olan Vordratha'yı karşılarında buldular. Adamın arkasında eli sopalı dört muhafız bekliyordu. Daha iyi giyimli insanlar onların arkasındaki kapılara ve merdivenlere doğru kaçıştılar.

"Baylar," dedi vekilharç, az önce ayaklarının dibine düşen muhafızı süzerek, "burası çalışanlarını bayıltmaya karşı sıkı kurallara sahip, üyelere özel bir müessesedir."

"Sıra sende Lazari," dedi Jean.

"Sağ ol." Locke boş olduklarını göstermek için ellerini kaldırdı. "Lütfen bizi hemen Bayan Gallante'ye götür."

"Az sonra kafalarınızda şişliklerle kapıdan dışarı atılacağınıza göre öyle bir şeyi nasıl yapabilirim baylar?"

"Onu görmeyi sahiden çok istiyoruz." Muhafızlar yaklaşamadan önce Locke vekilharca iyice sokulup elini adamın pantolonuna attı, ipek kumaşın üstünden hayalarını kavradı ve sertçe büktü. "Yok onu göremeyeceksek bu hareketin yol açtığı morluklara bakarken hekiminin yüzünü görsek de olur."

İnleyen Vordratha'nın yüzü, hasat zamanı üzüm bağlarının dışında nadiren karşılaşılan bir renge büründü. Muhafızlar saldıracak gibi olduysa da Locke boştaki elini havaya kaldırarak onları durdurdu.

"Dostlarını geri çek," dedi Locke. "Güçlü kuvvetli bir adam değilimdir ama olmam da gerekmiyor, değil mi? Bu şeyi öyle sert bükerim ki önümüzdeki yirmi yıl boyunca burgulu işersin!"

"Dediğini yapın, tanrıların cezaları," dedi Vordratha soluk soluğa.

"Bizi Verena'ya götür," dedi Locke, muhafızların yavaşça çekilmelerini seyrederken, "ben de kıymetli eşyalarını kalıcı bir hasar olmadan sana geri vereyim."

Vordratha'nın geri geri sendeleyerek ve Locke'un vekilharcın babalık umutlarını sıkı sıkıya tutarak yaptıkları yolculuk kısa olduğu kadar tuhaftı; yine de muhafızları yaklaştırmamaya yetti.

"Eee, şimdi nasılsın bakalım götoş?" dedi Locke. "Bize sokacak lafın kalmadı mı? Daha önce birini hiç yağma çuvalından tutarak yönlendirmemiştim. Bir tekneyi yekesinden idare etmeye benziyor."

"Camorr köpeği... anan önüne gelenin-"

"Cümleni tamamlarsan," dedi Locke, "kıymetli yerlerini bir yay kirişinden daha sıkı gererim."

Vordratha iki kafadarı merdivenlerden çıkararak daha önce Sabetha'yla görüştükleri özel yemek salonuna götürdü. Muhafızlar aralarında saygılı bir mesafe bırakmalarına rağmen toplu takibi sürdürdüler. Vordratha salonun kapısını sırtıyla açtı ve Locke içeri baktığında Sabetha'nın hâlihazırda onları beklediğini gördü.

Genç kadın siyah bir pantolon, kahverengi bir kısa ceket ve binici çizmeleriyle belge imzalamaktan tutun da pencerelerden dışarı atlamaya kadar her türlü işe uygun giyinmişti. Saçlarını lakeli tokalarla toplamıştı; içlerinde hileler, silahlar veya ikisini birden sakladıklarına şüphe yoktu. Arkasındaysa coplarla ve küçük kalkanlarla donanmış üç muhafız daha bekliyordu.

"Tekrar merhaba Verena," dedi Locke. "Buralardaydık ve Efendi Vordratha'nın taşağı olmadığı yönündeki ısrarcı dedikoduları soruşturalım dedik."

"Bu senin gevşek standartların için bile kabaca değil mi?" diye sordu Sabetha.

"Sanırım çizmenin izini kıçımda taşıyor olmam beni biraz huysuzlaştırıyor," dedi Locke. "Dostlarına çekip gitmelerini söyle."

"Ah, tabii canım! Ellerimi de bağlayayım mı?"

"Sadece konuşmak istiyoruz."

"Vordratha'yı bırakırsan istediğin kadar konuşabiliriz."

“Onu bıraktığım anda kızılca kıyamet kopacak. Aptal değilim. En azından bu seferlik.”

“Söz veriyorum-”

“Hah!” diye bağırdı Locke. “Hadi oradan.”

“Demek ki birbirimize güvenmek için bir sebebimiz yok.”

“O sebebi *sen* yok ettin. Boynuna parf-”

“Bu iş kişisel bir hal alıyor.” Sabetha ona gerçek bir asabiyetle baktı. Ne zaman üstüne gidilse kendine olan hâkimiyetini kaybederdi. Onun bu yakıcı öfkesi, Jean’ın buz gibi hiddetinin tam tersiydi. Locke genç kadının aklından geçenleri anlamaya yıllarını vermişti ve şimdi Sabetha’nın bu çıkmazı sonlandırmak için akıllıca bir planı olmadığını görebiliyordu. Kendi konumu -yalnızca başka bir adamın cinsel organını tutabildiği sürece güvenliğinin sağlanması- ansızın fazlasıyla saçma gözüktü.

“Tek istediğim seninle konuşmak,” dedi Locke yavaşça. “Bundan fazlası değil. Canını acıtmaya veya seni buradan götürmeye çalışmayacağım. İkimizin de sevdiği iki adamın ruhları üstüne yemin ederim.”

“Bu nasıl bir-”

Locke boştaki eliyle eski özel sinyallerinden ikisini verdi.

Calo. Galdo.

Sabetha onu uzun uzun süzdü. Sonra gözlerinin arkasında bir şey belirdi. Rahatlama mı? Her halükârda kafa salladı.

“Herkes dışarı,” dedi kadın. “Ben emir vermedikçe hiç kimse bu adamlara el sürmeyecek. Vordratha’yı bırak.”

Locke öyle yaptı. Vekilharç yere yığıldı ve bir ızdırap hilali şeklinde kıvrılıp yattı. Sabetha’nın arkasındaki muhafızlar geri geri yürüyerek yavaşça odayı terk ettiler ve Jean vekilharcın yanına çömeldi.

“Ben onu buradan çıkarırım,” dedi. “Siz ikiniz herhâlde yalnız kalmak istiyorsunuzdur.”

Jean çelimsiz Vardalıyı taşıyıp geldikleri yoldan geri götürdü ve Locke yeniden boş bir odada Sabetha’yla baş başa

kaldı.

"Amaçlarımızın çakıştığı her durumda o isimleri büyülü kelimeler gibi kullanamayız," dedi kadın.

"Biliyorum. Ama onları anmak zorunda kalmam benim suçu-"

"Bana masal anlatma."

"HAYIR!" Locke açlıkla, adrenalinle ve kapıldığı duygularla titriyordu. "Geçiştirilmeyi reddediyorum! Burada ne tür bir tavır takındığını sanıyorsan onun uğruna hislerimin hiçe sayılmasına izin vermeyeceğim."

"*Hislerin* mi? Karthain'de Bağlıbüyücüler hesabına çalışıyoruz kahrolasıca. Bir araba kasasında oyun oynayan çocuklar değiliz!"

"Beni kullandın."

"Bizim işimiz bu," dedi genç kadın. "Profesyonel olarak ikimiz de öyle yaparız. Niyetim seni kandırmaktı ve kandırdım da. Kalbini kırdığım için üzgünüm ama böyle şeyler mesleğimizin bir gereği."

"Bu seferki değildi. Beni yalnızca kandırmakla kalmadın. Birine karşı beslediğim en derin duyguları kullandın ve bunu biliyorsun! Yalnızca *senin* yanındayken varolan bir zayıflığımdan istifade ettin!"

"Kadınlar, erkekleri kendi çüküne oturmaya ikna eder. Bu çok eski bir hikâye! Sırf tekrar yaşandı diye dünya duracak değil."

"Ben küçük bir çocuk değilim Sabetha. Bahsettiğim şey seks değil, güven."

"Seni o gemiye kendi kahrolasıca iyiliğin için yerleştirdim Locke. Böyle olacağını biliyordum! Tek amacım seni yolumdan çekmek değildi ve yalnızca sağlığını düşünmüyordum. Aptalca saplantından bir türlü kurtulamayacağının farkındaydım."

"Aman ne güzel. Planın harikaymış, çünkü Karthain'e dönmek için gereken dokuz gün boyunca seni *bir kez bile* düşünmedim."

Sabetha gözlerini kaçıracak kadar terbiyeliydi.

"Hem bu ne biçim iş? Önce hiç kendini haklı çıkarma gereği duymuyorsun, şimdi de tüm bunları benim *iyiliğim* için yaptığını söylüyorsun." Vücudunu sıcak basan Locke çalıntı faytondan aldığı lekeli, fazla büyük binici ceketinin düğmelerini öfkeyle açtı. "Ve sen aptalca bir saplantı DEĞİLSİN!"

"Ben sırf başkasına asılacak cesareti toplayamıyorsun diye saati beş yıl geriye alamayacağımızı söyleyen yetişkin bir kadınım."

"Cesaret mi? Sen kim oluyorsun da bana cesaretten bahsediyorsun? Asıl *cesaret* senin peşinden gelmekte! Asıl cesaret senin bu kendini acındırma ayaklarına katlanmakta!"

"Seni gidi ukala, kendini bir şey sanan, şımarık hergele!"

"Benden hiçbir zaman hoşlanmadığını söyle," dedi Locke, ona adım adım yaklaşarak. "Bana asla değer vermediğini söyle. Birlikte güzel seneler geçirmediğimizi söyle. Benden kurtulmak için yapman gereken tek şey bu!"

"Seni gidi inatçı, saplantılı-"

"Beni gördüğüne sevinmediğini söyle!"

"... küstah-"

"Zaten bildiğim şeyleri tekrarlamaktan vazgeç!" Artık aralarında bir adımdan daha az bir mesafe vardı. "Bahane bulmayı bırak. Bana katlanamadığını söyle. Yoksa-"

"Sen... sen... of be Locke. Sahiden de leş gibi kokuyorsun."

"Şaşırdın mı? Ya ne yapacaktım, Karthain'e kadar yüzecek miydim?"

"O kahrolası gemide kalacaktın! Yıkanma özgürlüğüne yönelik çok açık talimatlar vermiştim."

"Madem gemide kalmamı istiyordun," dedi Locke, "sen de ona binmeliydin."

"Çok gülünç görünüyorsun." Sabetha iki parmağını yavaşça onun sol yanağında gezdirirken Locke kontrolünü korumaya

çalıştı. “Çarpık bacaklı gibisin. Yukarıdaki tanrılar aşkına, geçtiğin yollarda hiç toz bıraktın mı?”

“Yapamıyorsun, değil mi?”

“Neyi yapamıyorum?”

“Bana çekip gitmemi söyleyemiyorsun. Foyanı meydana çıkarmamın ardından yüzüme karşı öyle bir şey diyemiyorsun. Sahiden çekip gitmemi istemiyorsun.”

“Neyi isteyip neyi istemediğimi *senin* şartlarına göre açıklamak zorunda değilim!”

“Ceketinin önünü iliklesen iyi edersin Sabetha. Sanırım vicdanın gözüküyor.”

“Biz Bağlıbüyücülerin hizmetkârlarıyız,” diye fısıldadı kadın, öfkeyle. “Buraya kendi rızamızla geldik ve ikimiz de buna *ihtiyaç duyacak* kadar hayatımızı berbat ettik. Riskli bir konumdayız. Ve fazla samimi olursak en az birimiz öldürüleceğiz.”

“Biliyorum,” dedi genç adam. “Dikkatli davranmamız gerekmediğini söylemiyorum. Sadece bize özel bir hayatı yasaklayan hiçbir şey olmadığını belirtiyorum.”

“Bizim gibilerin özel hayatlarındaki her şey iş hayatlarını da ilgilendirir.” Sabetha genç adamın yanağındaki tozu kendi ceketiyle sildi. “İkisini birbirinden ayıramayız.”

“Benimle bir akşam yemeği ye.”

“Ne?”

“Akşam yemeği. Bir yemek çeşididir. Erkekler ve kadınlar onu sık sık birlikte yerler. Bana inanmıyorsan git başkasına sor.”

“Yani vekilharcımın hayalarını bunun için mi koparmaya kalktın?”

“Bir arabanın kasasında oyun oynayan çocuklar olmadığımızı söyledin. Haklısın. Ne kadar itilip kakılırsak kakılalım kendi tanrıların cezası hayatlarımızdan kendimiz sorumluyuz. Saati canımızın istediği kadar geriye alabiliriz. Nasılsa o saat bize ait!”

“Delilik bu.”

“Hayır. İki hafta önce ölmek için yalvarıyordum. *Delilik* asıl o. İki hafta önce ölmeye bu kadar *-bu kadar-*yaklaştım.” Locke aralarında boşluk bırakmadan baş ve işaret parmaklarını kaldırdı. “İnan bana, bu hayat ile bir sonrakinin arasındaki kara duvara tosladım. Taşak geçmek canıma yetti. Belki de böyle bir şey işleri iyice karmakarışık edecek. Ne olmuş yani? Sen diğer her şeyden daha çok istediğim bir karışıklıksın. Sen *en sevdiğim* karışıklıksın. Sana olan güvenimde kaç tane delik açarsan aç.”

“Biliyor musun, dört günlük bir yolculuğun terinden daha kötü kokan bir şey varsa o da kendine acımadır.”

“*Sen* birinin başına geldikten sonra tutunacak tek dal kendine acımadır,” dedi Locke. “İkimiz de istersek bunu yapabiliriz. Ama *senin de* istemen lazım. Şu anda seni hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyorum; tabii...”

“Tabii?”

“Tabii bir parçan çoktan ikna olmadıysa.”

“Akşam yemeği,” dedi Sabetha usulca.

“Ve de isteğe bağlı bir seçenek... müteakip karışıklıklar için. Senin takdirine kalacak şekilde.”

Sabetha sonraki birkaç saniyeyi dolduran sessizlikte onun gözlerine ya bakamadı ya da bakmamayı seçti. Locke’un damarlarındaki kan adeta jöle olup çıktı.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu kadın, sonunda.

“Nereden bileyim?” Locke’un içi öyle bir rahatladı ki ayaklarının üstünde yalpaladı.

Sabetha’nın sağ kolu fırladığı gibi onun beline dolandı. Uzun ve donmuş bir an boyunca birlikte temas noktasına baktılar, sonra Sabetha ondan ayrıldı.

“İyi misin?” diye sordu genç kadın, usulca.

“Ben, şey, sanırım cevabın çok hoşuma gitti. Ama sen onu bırak da, bana bu kahrolası şehirde neyin nerede olduğunu

öğrenecek kadar zaman verdin mi ki? Gideceğimiz yeri seçmek senin görevin. Yarın akşam."

"Öyleyse günbatımında olsun," dedi kadın. "Bir fayton göndermeme izin verecek kadar bana güveniyor musun?"

"Jean ve ben birlikte olmayacağız," dedi Locke. "Bunu garanti edeceğiz. Makul bir sürede geri gelmezsem onun kızgın ve dizginlenmemiş haliyle yüzleşmen gerekecek. Böyle bir önleme ne dersin?"

"Elimden geldiği sürece o tür bir belaya bulaşmak istemem." Sabetha ellerini arkasında kavuşturdu ve Locke'u alıcı gözle süzdü. "Şimdi ne olacak?"

"Değişir. Hâlâ gidecek bir hanım var mı?"

"Josten'ı rahat bıraktım. Çoğunlukla."

"Eh, öyleyse gidip çocuklarımı yatıştırmalı ve şey, seni nasıl yeneceğimin bir yolunu bulmalıyım."

"Seni gidi ukala, sinir bozucu hergele," dedi genç kadın, kötü niyet gütmeksizin.

"Kibirli kaltak," diye karşılık verdi Locke, sırıtarak kapıya doğru geri geri yürürken. "Kibirli, inatçı, güzeller güzeli kaltak. Ha, bu arada... geçen sefer sürdüğün o parfümün kokusunu azıcık bile alırsam-"

"Üstünde azıcık bile at ve yol teri kokusu alırsam denize geri dönersin."

"Gidince bir banyo yaparım."

"İki tane yap. Ve... yarın görüşürüz."

"Görüşeceğiz," dedi Locke.

Genç adam kapıya ulaştığında Sabetha'ya sırtını dönmeyecek kadar aklını başında tuttu. En azından şimdilik... Çıkmak üzereyken aklına başka bir fikir geldi.

"Ah, biliyor musun, buraya gelmek için iki at ödünç aldık. Yolda onları epey yorduk. Zavallıcıkları bir süre ahırında tutar mısın?"

"Tabii, seve seve arkanı toplarım. Ve..."

“Evet?”

“Jean iyi mi? Yüzü-”

“Geminden kaçarken burnunu kırdı. İyileşir. Onu gerçekten yavaşlatmanın ne kadar zor olduğunu bilirsin. Yalnız aklıma geldi, Habis Bacılar hâlâ sende.”

“Onları geri veririm… yakında.” Sabetha ince bir tebessüm etti. “Uslu durmana karşılık rehinelerim olabilirler.”

“Rehineye ihtiyacın varsa az önce Vordratha’ya yaptığımın daha nazik bir versiyonunu benim üstümde-”

“Siktir git başımdan,” dedi genç kadın, gülmemeye çalışarak.

3

“Eee, bize ne kazandırdın?” diye sordu Jean.

“Şey, bir akşam yemeği randevusu,” cevabını verdi Locke. “Sanırım gözümüzü tekrar denizde açmamamız için bazı mantıklı sınırlar belirleme konusunu tartışabiliriz.”

Lakaytça binadan çıkmış ve kendilerini denk geldikleri ilk kiralık faytona atmışlardı. Şimdi de şehirdeki kulelerin yatık akşamüstü gölgelerinin arasından daha dostane yörelere doğru tıngır mıngır ilerliyorlardı.

“Herhâlde bacılarımdan bahsetmişsindir?”

“Uslu durursam onları sana geri verecek.”

“İyi öyleyse.”

Jean’ın sesinde hâlen endişe verici, genizsel bir tını mevcuttu. Locke, dostu bunu istese de istemese de onu bir hekime muayene ettirmeyi aklının bir köşesine yazdı.

“Kızmadın mı?” diye sordu genç adam.

“Tabii ki hayır. Herhâlde siz iki ahmak eski ateşleri yeniden yakmak konusunda birbirinize imalarda bulunmuşsunuzdur, değil mi?”

“Konuşmamız bende öyle bir intiba bıraktı.”

“Eh, seni tekrar bayıltmasına izin vermezsen seninle gurur duyduğumu söyleyebilirim. Seni sevdiğin kadının peşinden koşmaktan vazgeçirecek son insan benim. İnan bana. Önce işini gör, sonra da vaziyeti elinden geldiği kadar şahsileştir.”

“Sağ ol.” Sırıtan Locke kısa süreli bir gevşemenin tadını çıkardı. Bu durum gözlerini kırptığı ve Sabır’ı karşısında otururken bulduğu anda sona erdi. Kadının kaşları çatık, gece karası gözlerinin altındaki dudakları aşağı kıvrıktı.

“Bana kalırsa zevklerine verdiğin öncelik, sorumluluklarına verdiğinden çok daha fazla, ne dersin?” diye konuştu kadın.

“Yukarıdaki tanrılar aşkına!” Locke refleks icabı kadından uzağa çekildi ve Jean’ın da irkildiğini gördü. “Niye normal biri gibi sokakta karşımıza çıkmıyorsun?”

“Normal biri olmaktan pek anlamam. Son zamanlardaki davranışlarının eğlenceli bir yönü yok değil; fakat itiraf etmeliyim ki ben ve meslektaşlarım genel direniş planının verimliliği hakkında endişelenmeye başlıyoruz. Tabii öyle bir plan varsa.”

“Planın birkaç günlüğüne askıya alınması gerekti,” dedi Locke. “Yine de büsbütün rezil olmaktan kurtulmayı becerdik; hem de senden yardım almadan.”

“Yardım alıp almadığınızı nereden biliyorsun?”

“Biz boğulmamak için uğraşırken yedek bir filika ve sıcak bir yemek sunduğunu hatırlamıyorum,” dedi Jean.

“Neredeyse bir hafta boyunca mevsime uymayan rüzgârlar sizi rotanızdan çıkararak kıyının yanı başına sürükledi. Bunun ne anlama gelebileceğini hiç düşünmediniz mi?”

“Bekle biraz,” dedi Locke. “Kuralların öyle bir şeyi yasakladığını sanıyor-”

“Herhangi bir varsayımı doğrulayacak yahut yalanlayacak değilim,” dedi Sabır, karnı doymuş bir kedi kadar hâlinden hoşnut bir üslupla. “Yere göğe sığdıramadığınız hayal gücünüzün pek de parlak bir ışık saçmadığını belirtiyorum, o kadar. Size yardım etmiş olmamız tabii ki mümkün. Tıpkı

diğer tarafın da kuralları çiğnemiş ve biraz azarı hak etmiş olması gibi. Gerçeği kesinkes bilmeniz mümkün değil."

"Kahretsin Sabır," dedi Locke. "Aptalca müsabakanızın kurallarının kesin olduğuna dair bizi temin etmiştin!"

"Sen de bu faytonu ne kadar kaldırabilirsen bana da o kadar güvendiğini ısrarla vurgulamıştın."

"Neden buradasın? Verecek bir mesajın mı var?"

"Mesajım şu: Vazifeni ihmal etme Locke Lamora. Buraya kazanmak için geldin, baştan çıkarmak için değil."

"Her ikisi için de buradayım. Anlaşmamız tam yetki üstüneydi. Sözünden dönüyor musun?"

"Sadece sizi bilgi-"

"Zırvalarına duyduğum ilgisizlik o kadar yoğun ki ondan tuğla üretebilirsin. Tam yetkiye sahip miyiz, değil miyiz?"

"Evet, sahipsiniz," dedi kadın. "Fakat tahammülümüzü sınarken çok ama çok dikkatli davransanız iyi edersiniz. İnsan bir türlü hızlanmayan bir ata bindiğinde onun sağrılarını kamçılama ihtiyacı duyar, öyle değil mi?"

"Siz büyücülerin kenara çekilmeye ve casuslarınızın ortalıkta koşuşturarak sizi eğlendirmelerini seyretmeye bayıldığınızı söylemiştin. O yüzden bir zahmet kenara çekil, çeneni kapa ve eğlen."

"Niyetim de o," dedi kadın. Sonra giysilerini bile hışırdatmadan iki kalp atışı arasında ortadan kayboldu.

"Tanrılar *cezasını* versin," dedi Locke. "Aynı güçler bende olsaydı bu kadar büyük bir baş belası olmayacağımı söyle."

"Daha beter olurdun," diye iç geçirdi Jean. "Seni uzun zaman önce kendi ellerimle öldürürdüm. Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Sabır gitsin cehennemde akrep yalasın. Sen ve Sabetha hiç acele etmeden son beş yılın sizde açtığı yaraları iyileştirin. Sen bir yere kadar gittiğin zaman dükkânda beklemeye hiç itirazım yok"

4

"Ah, tanrılara şükür," dedi Nikoros. Günün erken saatleri için fazla büyük denebilecek, yarısı bitmiş bir içkiyle Josten'ın bar tezgâhında oturuyordu. "Ah, tanrılara şükürler olsun! Siz ikiniz nerelerdeydiniz?"

"Yoldaydık canım kardeşim," dedi Locke, Nikoros'u omuzlarından tutup ayağa kaldırarak. Adamın nefesinde simyasal bir maddenin keskin kokusunu ve açılmış gözbebeklerini fark edince dişlerini sıktı; fakat şimdi onu haşlayacak zaman yoktu. "Çok önemli ve gizli bir meseleyle uğraşıyorduk! Ne durumdayız?"

"Şey, beklenmedik sorunlarla boğuşuyoruz," dedi şaşkına dönen Nikoros. "Kıçımıza tekmeyi yiyoruz. Bahisçiler Kara Zambak için Konseil'de on dört sandalyelik bir çoğunluk öngö-"

"Harika," dedi Locke, birine gönlünce palavra sıkma özgürlüğünden doğan baş döndürücü coşkuyla dolup taşarak. "İşte bu *çok güzel!* Amacımız da buydu zaten! Efendi Callas ve ben bizim tarafımızda *topyekûn bir karışıklık* olduğuna yönelik sahte bir izlenim yaratmak için dikkatle çalışıyorduk. Çaktın mı? Kara Zambak'ı tam da istediğimiz gibi tongaya bastırdık."

"Şey... sahi mi?" Umut, şaşırtıcı bir hızla Nikoros'un yüzüne yeni bir renk getirdi ve Locke iç geçirdi. Adam aldığı uyuşturucuların ve Bağlıbüyücülerden gelen 'ayarlamaların' etkisiyle muhtemelen bir sünger kadar hür iradeye sahipti. "Bak bu fevkalâde!"

"Sahiden de öyle, değil mi?" dedi Locke. "Şimdi git bir hekim çağır. Sonra da bulabileceğin tüm güvenilir getir götürcüleri ve kâtipleri toplayıp beş dakika içinde Derin Kökler özel galerisine getir. Yürü, yürü, yürü! Josten?"

"Hizmetinizdeyim Efendi Lazari."

"Mümkün olan en kısa sürede özel galeriye beş aç ve şişman adama yetecek kadar yemek istiyorum."

"İçeri girdiğinizi görür görmez bazı siparişler vermiştim."

“Hay sen çok yaşa. Efendi Callas kahve de ister. Boya sökecek kadar sıcak olsun. Biz yokken herhangi bir problem yaşadın mı? Güvenlik sorunları falan?”

“Adamlarınız gizlice içeri girmeye çalışan altı kişi yakaladılar. Hepsini de şiddetli baş ağrılarıyla yolcu ettik. Ayrıca mahalledeki çok sayıda noktadan gözetlendiğimizi söylüyorlar.”

“O konuyla çok yakında ilgileniriz.” Locke eliyle Jean’a peşinden gelmesini işaret etti. Beraber Nikoros’un davetinin gecesinden hayal meyal hatırladıkları Derin Kökler destekçileriyle dostane bir şekilde selamlaşarak öğleden sonrasının işadamları ve esnaf kalabalığının arasından geçtiler. Saniyeler sonra da partinin özel galerisine ulaşarak geçici bir süreliğine baş başa kaldılar.

“Kafandan geçen *hakiki* bir plan var mı?” diye sordu Jean, tıkalı burnuyla.

“Bir şeyler tutuşana kadar kıvılcım sıçmak.” Locke yüksek arkalıklı bir sandalyeye kuruldu ve toz toprak içindeki tuniğini silkeledi. “Gerçek bir dalavere kurana dek gürültü patırtı çıkararak Sabetha’nın kafasını karıştıracağız. Çocukça hınzırlıklarla başlayıp işin şiddetini gitgide arttıracağız. Tanrım, keşke doğru düzgün yetimlerimiz, ne yaptıklarını bilen bazı Dürüst Vatandaşlarımız olsaydı.”

Camorr’un kanun kaçakları diğer kentlerdeki meslektaşlarına pek saygı duymazlardı; fakat Karthainliler bunların arasında en çok hor görülenlerdi. Locke hayatı boyunca nüfuza, mesleki gurura ya da Camorr, Verrar, hatta Lashain çetelerinin ayrılmaz bir parçası olan yaratıcılığa sahip bir Karthain çetesi duymuş değildi.

“Sebep Mevcudiyet,” dedi Jean. “Bağlıbüyücüler bu insanları bir güzel ehlileştirmiş.”

Buyurulan kaynaklardan ilk gelenler yemek ve kahveydi. Locke hemen ete ve ekmeğe yumuldu; ikisi de tümüyle tanımlanacak kadar gözlerinin önünde veya ağzının içinde kalmaya fırsat bulamadı. Jean ise bariz bir sıkıntıyla kahvesini yudumlamakla ve bir parça börek yemekle yetindi.

Kısa süre sonra gri saçlarını düzgünce taramış, koyu tenli bir kadın elinde deri bir çantayla merdivenleri tırmandı.

"Ben Âlime Triassa," dedi kadın, Jean'ı çatık kaşlarla süzerek, "ve o burnun anlattığı uzun bir hikâye var."

İnce davranarak Locke ile Jean'ın birer keçi gibi koktuklarına değinmeyen kadın muayenesine başlarken Nikoros da peşinde yarım düzine kâtip ve asistanla merdivenlerde belirdi.

"Güzel," dedi Locke, son lokmasını da yutarken. "Şu Kara Zambaklılara dostça bir karşılık vermenin zamanı geldi. Tüy kalemlerinizi ıslatın. Her şeyi aynen yazın. İşimiz bittiğinde notlarınızı Nikoros'a verin; asıl görev dağılımıyla o ilgilenecek.

"Lashain baş inzibatı her kimse, ona derhâl bir mektup yazılmasını istiyorum. Ona Lashain'e giden zırhlı bir faytondan çalınan dört atın Karthain'deki Kara Zambak Nişanı'nın ahırında tespit edildiğini söyleyin. Her atın boynunda açıkça görülebilen bir damga var. Bu atlar çalıntı mal olarak teslim alındı ve Karthain yetkililerine bildirilmedi. Mektubu 'bir dost' diye imzalayın ve Amathel'in karşısına geçecek olan bir sonraki posta gemisine teslim edin."

Jean gevrek gevrek güldü, Âlime Triassa işine devam edince de bir homurtu çıkardı. Locke bir yandan konuşurken diğer yandan da ileri geri volta atıyordu.

"Yarın parti fonlarına ilavede bulunacağım. Bin dukatın kişi başı beş ila yirmilik paylarla güvenilir Derin Kökler üyelerine dağıtılmasını istiyorum. Hepsi de gidip o paralarla mümkün olan her yerde Derin Kökler'in seçimi kazanacağı yönünde bahis oynayacak. Derin Kökler'e duyulan güven bir anda artsın ki karşı taraf onların bilmediği bir şey biliyor olabileceğimiz ihtimalini kara kara düşünsün.

"Bir diğer bin dukatın yeşil kurdeleli sepetlere doldurulacak pastalara ve şaraplara harcanmasını istiyorum. Bu hediye sepetleri esnafların, tüccarların, simyacıların, kâtiplerin ve hekimlerin, yani henüz Derin Kökler ailesinin bir parçası *olmayan* saygın kişilerin evlerine gönderilecek. Gelin yeni üyeler kazanalım."

“Bakın bu, şey, partinin bazı kıdemli üyeleri arasında, ıı, sorun yaratabilir,” dedi Nikoros. “Geleneksel olarak yeni üyeler konusunda çok müşkülpesendizdir. Davet üzerine özel toplantılar düzenleriz. Üye bulmak için, şey, sokakları süpürmeyiz.”

Locke kendine bir fincan kahve koyup uzun bir fırt çekti. Bu *kadar zor beğendiğiniz* için *de siz ahmaklar son iki seçimi açık ara kaybettiniz,* diye düşündü.

“Burada yönetim bende mi Nikoros?”

“Ah, şey, elbette. Kesinlikle bayım. Başka türlü bir imada bulunmak-”

“Gerekirse üye bulmak için sokakları da *süpüreceğiz.* Bir parşömene imza atabilen her kalın kafalı, şaşı gözlü koyun sevicinin eline bir kese altın tutuşturacağım. İsteklerimi sorgulamadan önce kendine şunu hatırlat: Rakiplerimiz sizin kahrolası geleneklerinizi paylaşmıyorlar. Onların tek derdi kazanmak.”

“Şey, elbette.”

“Sepetler gönderilecek. Henüz herhangi bir talep veya yükümlülük olmayacak. Tek istediğimiz insanların hakkımızda iyi düşünmeleri. Yakaya yapışmak daha sonra.

“Bir yandan da,” diye devam etti, “borcu, mahkemede sorunu falan olan parti üyelerimizi çaktırmadan saptayın. Onların ufak tefek sorunlarını içeren bir liste çıkarın ki adam gönderip onları çözebilelim. Karşılığında o üyeleri parmağımızda oynatabileceğiz ve işe koşabileceğiz.

“Gelelim bunun tam tersine. Zafiyeti olan Kara Zambak parti üyeleri. Borçlar, yasak aşklar, skandallar, bağımlılıklar, yasal karışıklıklar. O listeyi mutlaka istiyorum! Her yarayı kaşımak, her kesiğe sirke dökmek, alçaktaki her meyveyi koparmak istiyorum. Devamlı, topyekûn tacizde bulunacağız. Bize verilen her fırsatı değerlendireceğiz ve güneş tekrar doğmadan işe koyulmuş olacağız.”

“Nasıl istersen,” dedi Nikoros.

“Bu maksatla... bana güvenilir bir simyacı lazım. Ayrıca bir at arabasına... bir düzine küçük hayvan kafesine ve...

bulabileceğimiz kadar canlı yılana ihtiyacım var."

"Canlı *yılan* mı?" dedi kâtiplerden biri. "Yani-"

"Evet," karşılığını verdi Locke. "Hani pulları vardır, yerde sürünürler... yılan işte. Bana ayak uydursanıza. Bize sadece zehirli olmayanlar lazım! Yani ahır yılanları, kahverengi bataklıkçılar, kemer yılanları. Bu bölgede ihtiyacımıza uyan daha başka yılanlarınız varsa onlar da olur. Bu iş için paralı askerler ve çocuklar da dâhil kimi bulursanız kullanın... Münasip bir ödül teklif edin ama ne yaptığımızı ele güne ilan etmeyin. Bu küçük projemizin gereğinden fazla duyulmasını istemiyorum. Kafesleri mahzene bırakın ve ikinci bir emre kadar yılanları orada tutun. Efendi Callas'ın burnu nasıl?"

"Kötü kaynamış," dedi hekim. "Yoğun kokunuza bakarak siz beyefendilerin birkaç gündür dinlenemediği sonucunu çıkarıyorum."

"Ne yazık ki doğru," dedi Locke.

"Kemiğin tekrar kırılması gerekiyor. Bu tür bir yarayı ilk defa almadığınız belli Efendi Callas, bir solunum yolu tıkanıklığı geliştiriyorsunuz."

"Öyleyse kır gitsin," dedi Jean.

"İki kadeh brendiye, birkaç asistana ve biraz ipe ihtiyacım olacak."

"Buna zaman yok," diye homurdandı Jean, "ve doğru düzgün çalışabilmek için bana zihin açıklığı lazım. Tedaviyi hemen burada yap."

"Kusura bakmayın Efendi Callas, ama sizin cüssenizdeki bir adamın tedavi sırasında bana saldırması fikrini hiç-"

"Âlime," dedi Locke, "bu binanın çökme ihtimali dostumun kendini kaybetme ihtimalinden çok daha yüksek."

"Ücretimi iki katına çıkarıyorum," dedi kadın kesin bir dille.

"Ben de üç katına," dedi Jean. "Haydi, kahrolası şeyi kır ve olması gereken yere oturt. Başıma daha kötüsü de geldi, üstelik habersizce."

Triassa sanki Jean'ın kafası kilden bir büstmüşçesine ve burnunu koparıp yeniden yapması gerekiyormuşçasına ellerini dikkatle yerleştirdi, sonra da akıcı bir hareketle baskı uyguladı. Jean kıpırdamamasına rağmen uzun, derin ve münasip derecede abartılı bir inilti çıkardı. İçeride hareket eden veya kırılan şey her neyse öyle bir ses çıkardı ki Locke'un edep yerleri buzlu suya batırılmış gibi ürpermesine ve kâtiplerden toplu bir nida kopmasına yol açtı.

"Belki küçük bir brendi iyi olabilir," diye hırıldadı Jean, dudaklarını belli belirsiz oynatarak. Yanaklarından aşağı yaşlar boşalıyordu. Locke kâtiplerden birine el etti; kadın kafa salladı ve alelacele galeriden ayıldı.

Triassa krem rengi, simyasal bir alçıyla Jean'ın burnunu ustaca sardı ve başının etrafına keten sargılar bağladı. "Alçıyı sabit tutun," dedi kadın. "Bu dansa daha önce de kalktınız, o yüzden aptalca bir şey yapmayın. Uyurken başınızı destekleyin. Yarın gelip beni görün; muayenehanem sokağın karşısında."

"Teşekkürler," dedi Jean. Az sonra o yardımsever kâtip bir kadeh karamel kahverengisi içkiyle çıkageldi ve iriyarı adam içkiyi boğazından aşağı boşalttı.

"Tamam öyleyse," dedi Locke. "Artık hepimiz ne kadar sert *olamayacağımızı* tamı tamına öğrendiğimize göre elimizdekileri en iyi şekilde değerlendirelim. Listelerinizi Nikoros'a verin; ayrıntılarla o ilgilenir."

"Baylar," dedi Nikoros, elleri çabucak kâğıtlarla dolarken, "geri gelmenize ve seçimin gidişatında daha aktif bir rol oynamanıza memnunum; fakat, ah, böyle bir iş yoğunluğu-"

"Sızlanmayı bırak Nikoros, bol bol zamanımız var; tabii hiçbirimizin şafaktan önce yatmadığını varsayarsak." Locke güven verici bir edayla adamın kolunu sıktı, sonra sesini mahrem bir fısıltıya kadar alçalttı. "Ayrıca seni o kara simyanın bir zerresini dahi boğazından aşağı tıkıştırırken yakalarsam makamın boş kalacak. Anladın mı?"

"Efendi Lazari, bayım, ne diyebilirim ki? Utanıyorum... ama siz yoktunuz... her şey öyle karman çormandı ki-"

“Artık değil. Şimdi gidip banyo yapacağız ve uygarlığın arasına döneceğiz. İşe koyul. Bana o listeyi ve o simyacıyı bul. Ne gibi bir planımız olduğunu görmek için bilhassa bekleyen iki hanım var ve ortalığı kızıştırmanın vakti geldi.”

“Şey, elbette Efendi Lazari.”

“Nikoros!”

“Şey, evet, bayım?”

“Aklıma sahiden heyecan verici bir fikir geldi. Listeden ve simyacıdan sonra bana bir de *şehir inzibatı* bul! Şöyle omurgasızlardan. Beyniyle değil kesesiyle düşünsün ve bu konuda utangaç davranmasın.”

“Şey, bittabi, ama bu biraz zaman-”

“Bu gece Nikoros, bu gece!”

5

Locke ile Jean süitlerinde sıcak su dolu küvetlere ilaveten daha fazla yemek ve oldukça hijyenik bir haremi donatacak kadar havlu, vücut kesesi ve kokulu yağ kavanozu buldular. Dinçleşmiş ve saygın dış katmanlara bürünmüş hâlde Derin Kökler özel galerisine döndüklerinde Nikoros’u elinde yeni kâğıtlarla kendilerini beklerken buldular. Locke onları kargacık burgacık el yazısının izin verdiği kadar büyük bir süratle gözden geçirdi.

“Güzel, güzel,” diye mırıldandı. “Borç, bir sürü borç. Kara Zambaklı küçük dostlarımız kumara pek düşkünmüş… Bunlardan çoğunun alacaklısı kim?”

“Soylular arasındakiler hariç borçların çoğu Beşincioğul Lucidus’u alakadar eder. Kendisi Vel Verda’daki kumarhanelerin sahibidir ama Isas Merreau’da bir yerde yaşar.”

“Fevkalade,” dedi Locke. “Küçük bir zar batakhaneleri dükü. Her iki siyasi partide de büyük bir oyuncu değildir herhâlde?”

"Bildiğim kadarıyla seçimleri zerre kadar umursamaz."

"Daha bile iyi," dedi Locke. "Tam da Efendi Callas ile benim ev ziyaretine giden vazifeşinas birer hekim gibi sabahın erken saatlerinde görmemiz gereken biri."

"Hekim gibi mi?"

"Kesinlikle. Onu tavsiyelerimize uymazsa sıhhatinin zarar göreceğine ikna etmek istiyoruz. Şimdi, simyacım ve inzibatım nerede?"

"Geliyorlar Efendi Lazari, geliyorlar..."

6

Aylar tam da hırsızların yeğlediği gibi utangaç davranarak siyah yün topaklarını andıran bulutların arkasına saklanmıştı ve sert güney rüzgârı göl suyu ile demirhane dumanının kokularını taşıyordu. Kısılmış demirci ocakları, Çekiçler Adası'nın gölgelerinin arasına sokulmuş silik birer kırmızı-turuncu lekeden ibaretti ve Beşincioğul Lucidus'un üçüncü kattaki yatak odasının penceresinden görülen manzara tüm bunları güzelce kapsıyordu.

Locke karşısındaki tabloyu hakkıyla seyretmek için biraz durakladı, sonra da dönüp Lucidus'un suratına bir tokat atarak adamı uyandırdı.

"Mmmmmph," dedi irikıyım Karthainli. Yatağın arkasında duran Jean bir eliyle Lucidus'un ağzını kapatarak bağrışını boğdu, diğeriyle de adama asılarak onu oturur bir pozisyona soktu.

"Şşşt," dedi Locke, adamın ayaklarının dibine oturarak. Kara fenerinin kapağını, yüzünde bir şarap şişesinin yol açtığı türden ekstra kırışıklıklar bulunan, sakallı ve mahmur gözlü adamın tam üstüne ince bir ışık huzmesi düşürecek şekilde ayarladı. "Aklından geçen ilk düşünce karşı koymak olacak; o yüzden konuşma yetine hiç zarar vermeksizin *nereni* ne kadar *derin* kesebileceğimi iyi düşünmeni istiyorum."

Locke yeni cilalanmış, uzun bir çelik bıçak çekti ve yassı kenarıyla Lucidus'un bacaklarına vurmadan önce fener ışığının metalden yansıdığından emin oldu.

"İkinci düşüncense," dedi ayaküstü hazırladığı gri renkli, keten bir maske takmakta olan Locke, "ön kapını beklemesi gereken o koca adamı çağırmak olacak. Korkarım onu bir süreliğine uyutmamız icap etti. O nedenle meslektaşım elini ağzından çektiğinde ses tonuna hâkim olacaksın."

"Siz de kimsiniz?" diye fısıldadı Lucidus.

"Asıl önemlisi *ne* olduğumuz. Senden üstünüz. Sana bunu canımızın istediği zaman yapmamızı engelleyecek hiçbir tedbir alamaz, hiçbir deliğe saklanamazsın."

"Ne... ne istiyorsunuz?"

"Bu isimlere iyice bir bak." Locke bıçağı kınına soktu ve üstünde kısa bir listenin yer aldığı yırtık bir parşömen sayfası çıkardı. İsimler Nikoros'un temin ettiği daha uzun listeden seçilmişti. Bunlar sadece karşı tarafın seçmenleri değil, ama aynı zamanda Kara Zambak'ın siyaset mekanizmasının farklı seviyelerde önem taşıyan bileşenleriydi. "Bu adamlarla kadınlardan bazıları sana para borçlu, değil mi?"

"Evet," dedi Lucidus, parşömene kısık gözlerle bakarak. "Evet... hatta çoğu öyle."

"Güzel," dedi Locke. "Çünkü kısa süre içinde bazı parasal sorunlar yaşayacaksın, anladın mı? Tüm bu seçkin vatandaşlardan borçlarını derhâl ödemelerini isteyeceksin."

"Bekle bir daki- Hnnngghhhhh-"

Bu son nida, Jean'ın ön kolunu Lucidus'un soluk borusuna dikkatle bastırmak suretiyle varlığını yeniden hatırlatmasının bir sonucuydu.

"*Fikrini* sormuyorum," dedi Locke, dostuna baskıyı azaltmasını işaret ederek. "Emir veriyorum. O insanların ensesine bin, yoksa şanssızlıklar peşini bırakmaz. Kumarhanelerin yanabilir. Bunun gibi güzel evlerin yanabilir. Bacaklarındaki lifler kesilebilir. Anlıyor musun?"

"Evet... evet... "

“Şu parasal sorunlara gelince.” Locke ağzına kadar sikkeyle dolu, yaklaşık beş kilo ağırlığındaki bir keseyi havaya kaldırdı ve Lucidus’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gizli bir yer paneli ha? Cidden mi? Bu tür şeyleri bulmayı daha altı yaşındayken öğreniyordum. O insanların ümüğünü sıkacaksın, tamam mı? Borçlarını tahsil edeceksin. Elinden gelenin en iyisini yaparsan bu keseyi geri alırsın; hem de yanında yüz dukatla beraber. Bu hiç de burun kıvrılacak bir meblağ değil, ne dersin?”

“H-hayır...”

“Ama eğer işi yüzüne gözüne bulaştırırsan,” dedi Locke, sesini bir hırıltıya kadar alçaltarak, “bu para ortadan kaybolur. Bana kazık atmaya kalkarsan seni koyun gibi kıtır kıtır keserim. Yarın hemen işe koyul ve bizi aramakla uğraşma. Tekrar konuşmak istediğimizde bir seni buluruz.”

7

“Şimdi söyleyin bize,” dedi Jean, tüm caddeleri ve adaları içeren ayrıntılı bir Karthain haritasına bakarak, “genellikle partilerden birinin kalesi olarak kabul edilen semtler hangileri?”

Beşincioğul Lucidus’un evine yaptıkları gece yarısı ziyaretinden sonraki akşamın ilerleyen saatleriydi. İki kafadar özel galeride Kahrolasıca Hurafe Dexa ve Birincioğul Epitalus’la beraber oturuyorlardı. Locke’un niyetlendiğinden daha uzun bir süre boyunca mekanik bir düzenek gibi çalıştırılan Nikoros yüksek arkalıklı bir sandalyede uyuyakalmıştı. Bu hâli ister gerçek bir yorgunluktan ister simyasal sebeplerden olsun, Locke şimdilik adamın gönlünce horlamasına izin veriyordu.

“Bir öneme haiz olan her yer bizim elimizde sevgili çocuğum,” dedi Dexa, haritanın güneydoğu bölümünü işaret ederek. “Isas Mellia, Thedra ve Jonquin. Üç Kız Kardeşler; eski para semtleri. Gümüşyol ve Vorhala’dan da düzenli olarak onda sekiz oranında Derin Kökler oyu çıkarır.”

“Rakip partiye gelince,” dedi Epitalus. “Çekiçler Adası ve çevre mahalleler onlarındır. Barresta, Merreau, Lacor, Agarro... yani alışveriş ve ticaret semtleri.” Yaşlı adam burun deliklerinden iki sütun hâlinde beyaz pipo dumanı üfledi ve kısa ömürlü bulut oluşumları temsili şehrin üzerinde sürüklendi. “Yeni yetme adamlarla kadınlar. Oy pusulalarındaki mürekkebin hâlâ kurumadığı insanlar.”

“Yani beşe karşı beş,” dedi Locke. “Peki geriye kalan dokuz semt de oyuna dâhil mi?”

“Aşağı yukarı,” dedi Dexa. “Şehirdeki genel kanı-”

“Gitsin kendini assın,” dedi Locke. “Şimdilik açıklayabileceğim kadarıyla temel planımız şöyle: Paramızın çoğunu yerleşik semtlerin dışında tutacağız. Kara Zambak’ın kalelerini kendi tarafımıza çekecek kadar zamanımız yok, onların da aynı şeyi bizimkilere yapacaklarından endişelenmemiz yersiz. Bazı yanıltmacalar ve çocukça hınzırlıklar yapacağız ama elimizdeki kozların çoğu kararsız durumdaki dokuz semtin üstünde kullanılacak. Siz ikiniz Konseil işleriyle ne kadar meşgulsünüz?”

“Pek değil,” dedi Dexa. “Seçim dönemlerinde kısmen paydos ederiz. Karthain, acil durumlar haricinde kendi kendini idare eder.”

Epitalus bıyık altından bir şey mırıldandı. Locke adamın *Mevcudiyet’e şükürler olsun* dediğinden emindi.

“Güzel,” dedi genç adam. “Sizden bir iyilik istiyorum. Kendinizinkinin dışındaki semtlerde kararsız seçmenlerin peşine düşün. Yüz yüze görüşmeler yapın. Orta direğin kaymak tabakasındaki önemli kişileri seçin. İkinizin de yüz farklı aday düşünebileceğinizden eminim. Her bir oyun önem taşıyacağı semtlerdeki seçmenleri teker teker cezbedin. Bu fikri makbul buluyor musunuz?”

“Kusura bakma Efendi Lazari,” dedi Epitalus, “ama Karthain’de işler böyle yürümez.”

“Kara Zambak hiyerarşisindeki mevkidaşlarınızın böyle bir görevden kaçınacaklarını hiç sanmam.”

"*Önde gelen* şahıslar söz konusu olduğunda bu tür yollara başvurmayız," dedi Dexa nazikçe, çok küçük bir çocuğa ateşin sıcak bir şey olduğunu açıklarcasına.

"Biz Kara Zambak'tan daha yüksek beklentilere sahibiz," dedi Epitalus, "ve daha katı standartlara. Ortalıkta koşuşturup önümüze gelene kur yapmayız Efendi Lazari. Böyle bir davranışın bizi ne denli zavallı göstereceğini anlıyorsundur muhakkak."

"Teklif ettiğim oy isteme görüşmelerinde," dedi Locke, "eminim ki konuşacağınız insanlar sizin kadar önemli kimseleri ağırlamaktan şeref duyarlar."

"Onları kastetmiyoruz," dedi Dexa. "Biz daha ziyade Derin Kökler'deki diğer üyelerden bahsediyoruz. Bu tür bir davranış parti içinde uygun görülmeyecek-"

"Tabii canım," dedi Locke. "Zaten bu tür çekincelerin son iki seçimde size utanç verici bir yenilgi getirmesinin ne önemi var? Kara Zambak'ın sizi tekrar alt etmesine böyle gamsızca göz yumarsanız o 'sıkı standartların' gitgide küçülen bir yandaş camiasında ve azaldıkça azalan bir nüfuz dâhilinde kalacak olmasını kim takar?"

"Hadi ama Efendi Lazari," dedi Dexa. "Böyle konuşmak için bir sebep-"

"Bana bu seçimi kazanma görevi verildi," dedi Locke. "Bunu başarmak için çiğnemem gereken her âdeti çiğnemeye hazırım. Eğer sınırsız güveninizden mahrumsam hemen istifa-"

"Ah, hayır," dedi Epitalus. "Hayır, lütfen-"

Karşısındaki Karthainlilerin kökleşmiş önyargıları ile onu bir tür başcasus-peygamber karışımı olarak görmelerini sağlayan şartlandırmaları birbiriyle çatışırken Locke, Bağlıbüyücü sanatının ilginç işleyişine bir kez daha tanık oldu. Sanki ikilinin gözlerinin arkasında bir şey vardı. İşler kendi istediği yönde gidiyor gibi gözükmesine rağmen genç adam ilave teminat olarak biraz pohpohlamanın daha iyi sonuç vereceğini düşündü.

“Kesin bir başarı sağlayacağınıza inanmasaydım,” dedi yatıştırıcı bir üslupla, “sizden asla böyle bir ricada bulunmazdım. Niteliğiniz ve zarafetiniz o şahısları dosdoğru bizim tarafımıza çekecek. Ayrıca görüşeceğiniz kişileri bizzat seçeceğiniz için Derin Kökler’e itibardan başka hiçbir şey getirmeyecekler. Bize yüz kadar seçmen bulun. Kazanmak tüm bunlara değecek, inanın bana.”

Dexa ile Epitalus sonunda razı geldiler. Evet, pek coşkulu oldukları söylenemezdi ama kafa sallayışlarındaki içtenlik Locke’u yeterince tatmin etti.

“Fevkalâde,” dedi genç adam. “Şimdi gitmem gereken bir akşam yemeği rande- şey, görüşmesi var. Bir iş görüşmesi. Sahiden de bize, ah, yarar sağlayabilecek bir şey. Bir şeye ihtiyaç duyarsanız Efendi Callas burada olacak.”

“Ben de bir planlama seansı için fazla iyi giyindiğini düşünmüştüm,” dedi Dexa.

“Zavallı Via Lupa’ya ne olacak?” diye sordu Epitalus.

”Hımm? Ah, Nikoros... Bırakın biraz daha uyusun. Yarın kıçına kadar sepetlere ve yeşil kurdelelere gömülecek.”

Locke koyu mavi ceketinin üstünde birkaç lüzumsuz ayarlama yaptı ve siyah ipek kravatındaki hayali tozları silkeledi.

“Ve eğer geri gelmezsem...” diye mırıldandı Jean’a.

“Kara Zambak Nişanı’nı temellerine kadar yıkıp Sabetha’yı Talisham’a yolcu edeceğim.”

“Bak bu içimi rahatlattı,” diye fısıldadı. “Tamamdır. Gidip faytonu beklemem lazım. Nikoros’un klapasına bir not iğneleyiver, olur mu? Hâlâ o kahrolasıca simyacıyı ve inzibatı bekliyorum.”

Fayton vakitli ve konforluydu. Yine de Locke dikkati elden bırakmayarak kabin pencerelerini açık tuttu ve elini ceket ceplerinin birinden çıkarmadı. Duruma göre derhâl bir maymuncuk, bir hançer, bir cop ya da küçük bir çelik levye çekebilirdi.

Lâkin yolculuğu ceketindeki aletler için herhangi bir ihtiyaç doğmadan önce, Gümüşyol Semti'nde yer aldığını tahmin ettiği, davetkâr bir tarzda aydınlatılmış taş bir kulenin önünde sona erdi. Etrafta oldukça rahat gözüken en az on iki asilzade mevcuttu. Kırmızı ipek bir ceket giyen bir hizmetkâr faytonun kapısını Locke için açtı ve eğilerek onu selamladı.

"Nezaret'e hoş geldiniz Efendi Lazari," dedi hizmetkâr, genç adam kaldırıma ayak basarken. "Lütfen beni takip edin. Refakatçiniz sizi bekliyor."

Bir pusudan ziyade gerçek bir akşam yemeğiyle karşılaşacağını ummak için kendine izin veren Locke başını kaldırıp yukarı baktığında şaşırdı. Kulenin en üst katı simyasal fenerler barındıran, yuvarlak pirinç kafeslerle sarılıydı. Karmaşık bir mekanik düzeneğin yardımıyla asılı duran bu kafesler, yerden aşağı yukarı yirmi metre yükseklikte bir tür ışıltılı hale teşkil etmekteydi.

Hizmetkâr onu çalı çitlerle çevrili bir yol boyunca kulenin etrafından dolaştırırken Locke yukarıdan gelen boğuk bir gümbürtü işitti. Faytonların park edildiği alanının tam karşı tarafındaki kafes, akıcı bir hareketle aşağıya indi ve yaklaşık beş metre genişliğindeki parke döşeli bir daireye kondu. Hizmetkâr iki manivelanın yardımıyla kafesin kapağını çekerek açtı ve lüks iç mekânı gözler önüne serdi... ve Sabetha'yı.

Genç kadın, yoğun brendi rengindeki ceketinin altına tereyağı tonunda bir elbise giymiş, saçlarını toplamayarak omuzlarına dökülmelerine izin vermişti. Diz seviyesindeki bir sehpanın arkasında duran bir mindere Jeresh tarzında bağdaş kurup oturmuştu. Hem genç kadının hem de bulundukları garip mekânın görüntüsü karşısında şaşkına dönen Locke kuzu kuzu kafese girip kendi minderine diz çöktü. Hizmetkâr kapıyı yeniden kapattı ve hemen ardından kafes, müşterilerin hassas kulakları dikkate alınarak sıklıkla

yağlandığı belli olan bir tür mekanizma vasıtasıyla yavaş yavaş yükselmeye başladı.

"Daha erken gelmemi isteseydin," dedi Locke, "seve seve-"

"Hiç de bile. Kapı açıldığında seni sakince bekliyor olmasaydım nasıl gerektiği gibi gizemli ve çekici görünebilirdim?"

"Yine de bir yolunu bulurdun." Locke kafesi daha yakından inceledi. Masanın etrafı tül perdelerle çevrili olsa da o sırada tavana kadar kaldırılıp bağlanmış vaziyetteydiler. Kafes yaklaşık iki buçuk santim aralıklarla yerleştirilmiş parmaklıklardan oluşmaktaydı ve genç adam o aralıklardan baktığında solup giden günbatımının altın sarısı-kırmızı çizgileri altındaki güneydoğu Karthain'in bir manzarasıyla karşılaştı. "Camorr'da suçluları bunun gibi bir zımbırtıyla cezalandırıyorlar."

"Eh, Karthain'de suçlular sallandırılma ayrıcalığı için para öderler," dedi Sabetha. "Bana Nezaret'in Sabır Sarayı'ndan esinlenerek inşa edildiği söylenmişti. Batının doğu geleneklerini nasıl kibarlaştırdığı ve mükemmelleştirdiği yönünde bir şeyler işte."

"Yıllardır bu taraflardayım ama kendimi ne kibarlaşmış ne de mükemmelleşmiş hissediyorum," dedi Locke.

"Ona ne şüphe. Daha kadehime şarap doldurmayı bile teklif etmedin," dedi Sabetha, sahte bir küçümsemeyle.

"Ah, hay aksi," dedi Locke, alelacele doğrularak. Masanın üstünde bir kadeh üçlüsünün yanı sıra ağzı açık bir içki şişesi bekliyordu. Locke vazifesini zarafetle yaparak kadehlerden ikisini doldurdu ve abartılı bir reveransla birini genç kadına uzattı.

"Böylesi daha iyi. Yine de bazılarımızı unuttun," dedi Sabetha, boş kadehi işaret ederek.

"Hımmm?" Sabetha'ya yakın olmak, Locke'un zihin çarklarının arasına kum dökülmesi gibiydi. Genç adam boş kadehe aval aval bakarken o çarkların dönmeye çalıştığını hisseder gibiydi. Derken içini bir utanç dalgası kapladı. "Hay canım çıksın," diye homurdanarak o kadehi de doldurdu.

“Noksan dostlar için havaya dökülen bir kadeh içki. Madrabaz Bekçi madrabaz hizmetkârlarını kutsasın. Zincir, Calo, Galdo ve Böcek-”

“Bundan daha güzel dünyalarda ebediyen gülsünler,” dedi Sabetha, kadehini Locke’unkiyle tokuşturarak. İkisi de küçük birer yudum aldı. Erik ve ekşi portakal tadındaki kaliteli şarap sert olmasına rağmen kolay içilir cinstendi. Locke tekrar minderine oturdu ve mahcup bir duraksama paylaştılar.

“Kusura bakma,” dedi Sabetha. “Niyetim ortamı hüzne boğmak değildi.”

“Biliyorum.” Locke buna da ilaç katılmış olması hâlinde tüm umutlarının ve varsayımlarının zaten boşa çıktığı yönünde mantık yürüterek şarabını tekrar yudumladı. Ceketindeki minyatür silahlık artık gülünç gelmekteydi. “Eee, sana getirdiğim çiçeği beğendin mi?”

“Görünmez bir çiçek mi? Yoksa varsayımsal mı?”

Locke kaşlarını kaldırarak ceketinin sağ tarafını işaret etti. Sabetha aşağı baktı, kendi ceketini alelacele yokladı ve koyu mor taç yapraklarının ucu parlak kırmızıya çalan, açılmış, sapsız bir gül çıkardı.

“Ah, seni gidi hinoğlu hin seni,” dedi genç kadın. “Şarap ikram ederken koymuş olmalısın.”

“Gözün şişeyi tutanda değil şişedeydi,” dedi Locke, yapmacık bir iç geçirişle. “Sorun değil. Gururum zaten yeterince çiğnendi. Yine de umarım rengi hoşuna gitmiştir. Karthain seralarından. Bir sapı vardı ama o şekilde taşıması veya avuçta tutulması zor oluyordu.”

“Hiç sorun değil.” Sabetha gülü dikkatle masanın ortasına bıraktı. “Tabii patlamadığı veya beni bayıltmadığı sürece.”

“O vurgunun intikamından vazgeçtim,” dedi Locke. “Yine de yaşananlar hakkında konuşmamız lazım ki o konuyu temelli kapatabilelim.”

“Konuşacak ne var ki?”

“Adam kaçırma,” dedi Locke. “Darp. Sürgün. Simya. Seni, beni veya Jean’ı hedef alan o tür kirli hileler.”

“On yaşımıza bile basmadan birini etkisiz hâle getirmenin onlarca yolunu öğrendik,” dedi Sabetha. “Bu bizim için tümüyle sıradan bir şey. Bu gecelik bir ateşkese razı oldum ama-”

“Ateşkesi devamlı hâle getirmeliyiz,” dedi Locke. “Doğrudan şahsi saldırılardan karşılıklı muafiyet. Birbirimizle savaşacaksak gel bunu zihin zihne, plan plana yapalım ki ertesi gün gözümüzü bir gemide açmaktan korktuğumuz için yataklarımızın altında uyumak zorunda kalmayalım.”

“*Ben* gözümü bir gemide açmaktan korkmuyorum.”

“Şansını fazla zorlarsan güzelim, sonunda şansın da seni zorlar. Seninle metal bir kafeste yemeğe oturacak kadar akılsız olabilirim ama bir de Jean’ı düşün. Jean kendi hamlelerini yapmakta özgür olursa küçük ordunu haşlanmış kaz ciğeri gibi ezer geçer ve kendini bir kutunun içinde Talisham’a giderken buluverirsin.”

“Ondan sahiden de bu kadar korkmalı mıyım?”

“Beni uyuşturmakla meşgulken onu yakalamaları için kaç kişiyi görevlendirdim demiştin?”

“Eğer Bağlıbüyücüler bunu bir işbirliği olarak yorumlarlarsa-”

“Hiç de öyle bir şey değil. Tam tersine, bu anlaşma lavuk efendilerimizin gözündeki eğlendirme kapasitemizi daha da arttırır. Onlar bu işi alışıldık tarzımızda yürütmemizi *istiyorlar*. Kafa kırarak değil, kafa karıştırarak. Üstelik böyle bir şeyin gururunu okşamayacağını iddia edemezsin.”

“Emin olmak için soruyorum, bana daha şimdiden hatırı sayılır bir başarı kazandırmış bir yaklaşımdan vazgeçmemi ve mücadeleyi yetersiz kısıtlamalarına daha uygun bir seviyede sürdürmemi istiyorsun, öyle mi? Üstelik bunu sırf kendimi erdemli hissedeceğim için yapacağım, ha?”

“Sanırım teklifimin yürek ısıtan duygusal yansımasını bir kenara bırakıp beni soğuk ve katı bir mantıkla kafakola alırsan-”

“Ne garip. Tam bir dolandırıcı gibi konuşuyorsun. Yine de senden bir-sıfır öndeyken küçük oyunumuzu sonlandırmaya

itirazım yok," dedi Sabetha, ince bir tebessümle. "Ateşkese varım; ama *yalnızca* seninle, benimle ve Jean'la sınırlı kalması kaydıyla. Böylece asıl çekişmeyi kafaya takacak daha çok vaktimiz olur. Anlaşmamıza kadeh kaldırmaya var mısın?"

"Dolu bir kadeh, boş bir vaattir," dedi Locke. Kadehlerini bir çınlamayla tokuşturdular ve şaraplarını son damlasına kadar tek dikişte bitirdiler.

"Bir bu kadar daha içmeyen şerefsizdir," dedi Sabetha, kadehleri hızla tekrar doldururken. Bir kez daha içkilerinin son damlasına kadar birbirleriyle yarıştılar ve bitirdiklerinde genç kadının attığı kahkaha o kadar içtendi ki Locke kalbinde sönmeye yüz tutmuş ne varsa yeni bir rüzgâr vasıtasıyla tekrar tutuşturulmuş gibi hissetti.

"Bu kahkahayı yeniden duymak için," dedi Locke, şarabın sıcak pusu göğsünden kafasına doğru yükselirken, "ne kadar eziyete katlanmaya razı olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Hah," dedi Sabetha, tebessümünü yitirmeden gözlerini devirerek. "İşi gücü bırakıp gene etek kovalamanın derdine düştün."

"Şarapla aklımı çelen sensin!"

"Kafası çalışan her kadın, erkeğinin sarhoş ve uslu olmasını yeğler."

"Şimdi de beni sahipleniyorsun. Tanrım, ne olur devam et."

"Bak bu halin paldır küldür hanıma dalan ve beni duygularıyla zalimce oynamakla suçlayan o toz toprak içindeki rezilden çok farklı."

"Hiçbir hazırlık yapmadan at sırtında dört gün geçir de bakalım senin mizacın nasıl oluyor."

Demir bir platformun kayarak kuleden çıkması ve kafeslerinin yanına kadar gelip durmasıyla sohbetleri bölündü. Platformda beliren garson pirinç ızgaradaki bir kapıyı açtı, sonra da oradan birkaç defa gelip giderek taze şarap ve yaldızlı tabaklarda aperatif servisi yaptı.

"Umarım senin yerine de sipariş vermeme aldırmazsın," dedi Sabetha.

“Her şeyimle insafına kaldım,” dedi Locke, karnı acıyla guruldayarak canlanmaya başlarken. Neyse ki Sabetha onun bu yeni iştahının tuhaflığına karşı duyarlı gibiydi. O da Locke’unkine denk, kaba bir hazla tabaklarını sildi süpürdü.

Sofrada Amathel’den toplanıp tül gibi bir doku kazanana dek buğulanmış, yarısaydam sualtı mantarları ve onlarla beraber servis edilen, malt ve hardal soslu, kömür karası yermantarları vardı. Tereyağı kremasından yapılan peynirlere zehir gibi, çıtır çıtır altın sarısı biberler eşlik etmekteydi. Tatlı soğan katılmış, baharatlı kızarmış ekmeklerin üstüne sarı renkli ekşi yoğurt dökülerek hazırlanan bir yemek, Locke’un Syrune mutfağından tanıdığı bir tarifin çeşitlemesiydi. Bu yemeklerden her birinin öncesinde ve sonrasında daha da çok şarap getirildi. Akşam ilerledikçe Locke zihninin mayıştığını hissetse de Sabetha’nın yanaklarındaki kızarıklığın arttığını ve tebessümlerinin gitgide genişleyip rahatlık kazandığını görmek onu yüreklendirdi.

Mor alacakaranlık, gecenin tam karanlığına dönüştü. Karthain ise siyahlık ile simyasal kıvılcımlar arasında asılı kalmış, yarı gölgeli bir suretler denizine...

Ana yemek rengârenk ekmeklerden hazırlanmış, normal ebatlarda bir kaplumbağaydı. Nişastalı yaratığın kabuğunun tepesi kâğıt inceliğindeydi ve bir servis kepçesiyle delindiğinde içinin bir kaplumbağa ve istiridye yahnisiyle dolu olduğu anlaşıldı. Kaplumbağa masanın her iki yanından da şevkli bir kuşatmaya maruz kaldı.

“Daha önce hiç Isas Scholastica’yı tepeden görme fırsatı bulmuş muydun?” diye sordu Sabetha, ipek bir mendille çenesini silip hanımlara özgü saygınlığının bir kısmını geri kazanarak. “Arkamdaki kanalın tam karşısı. Âlimler Adası. Büyücülerin evi; tabii iddia ettiklerine göre.”

“İddia etmek mi? Hayır, henüz orayı görme fırsatı bulamadım. Karanlık ve şarap yüzünden şimdi de görebildiğimi söyleyemem.”

“Küçük mabetlerinin sınırlarının etrafına kuleler inşa edilmesinden rahatsız oluyormuş gibi görünmüyorlar. O kulelerden birkaçının tepesinden manzarayı seyrettiğim oldu.

İddia ettikleri dedim, çünkü bir yurtta mutlu mesut kalan kolej öğrencileri gibi o yerde hep birlikte yaşadıklarına pek inanmıyorum. Sanırım onlar her yerdeler... bence Isas Scholastica herkesin bakmasını istedikleri yer, hepsi bu."

"Yani oradaki tüm o parklar, binalar vesaire sadece göstermelik mi?"

"Hayır, orayı *kullandıklarından* eminim; ama yegâne meskenleri olarak değil." Genç kadın şarabından son bir uzun yudum aldı ve kadehini bir kenara bıraktı. "Yine de onlardan birini bile orada gördüğümü sanmıyorum. Hiçbir zaman."

"Ne yani, üzerlerinde tabela falan taşımalarını mı bekliyorsun? Ya da gülünç şapkalar takmalarını? Bileklerini ve tavırlarını görebildiğin zamanlarda ayırt edilmeleri kolay; fakat uzaktan bakıldığında diğer insanlara benziyor olmalılar."

"Hizmetkârlarını gördüm," dedi Sabetha. "Araba süren, yük boşaltan insanlar. Ama onlar Bağlıbüyücü olamazlar elbette. Benim asıl demek istediğim Isas Scholastica'da gezinti yapan, emir veren, ya da altı üstü başkalarıyla konuşan birini hiç görmedim. Ortada ne bir muhafız var ne de bir yönetici; sadece ve sadece hizmetkârlar. Büyücüler oradaysalar bile kendilerini gizliyorlar. Yüzlerce metre uzaklıktaki gözlerden bile."

"Bağlıbüyücüler tuhaf tipler," dedi Locke, şarabının açık turuncu tortusuna uzun uzun bakarak. "Üstelik bunu birinci dereceden tam nitelikli ve profesyonel bir tuhaf tip olarak söylüyorum. Keşke bu kadar kibirli lavuklar olmasalardı. Fakat sanırım tuhaf insanlar tuhaf alışkanlıklara sahip oluyorlar."

"Merak ediyorum da," dedi Sabetha. "işverenlerinin böyle bir... böyle bir müsabaka düzenleme gerekçelerini açıklarken tamamen dürüst davranmadıkları gibi bir hisse kapıldın mı hiç?"

"Hem de nasıl," dedi Locke. "Ama bu kolay bir soruydu. Belki de büyücü ailesinin benim tarafımdaki kısmıyla henüz tanışmamışsındır. Neden sordun, yoksa seninkilerin-"

“Bilmiyorum,” dedi kadın usulca, gözünü geceye dikerek. “Söz verdikleri tüm desteği verdiler. Çalışmalarımdan memnun gözüküyorlar ve vaatlerinde kesinlikle içten olduklarına inanıyorum. Fakat gizliliğe ve yanlış yönlendirmeye öyle meraklılar ki...”

“Kendini oyun tahtasındaki bir piyon gibi hissetmeye *hiç* alışkın değilsin,” diye belirtti Locke.

“Hayır,” dedi genç kadın, sonra da ona dil çıkararak o kısacık efkâr anını sona erdirdi. “O hisse uyum sağlamak için henüz senin kadar fırsat bulamadım.”

“Bak sen! Elbise giyen bir yılan. Eh, nükteli ve can yakıcı karşılıklarla ruhunun derisini yüzecek kadar beyefendilikten uzak olsaydım, madam, hemen buracıkta... bir güzel... şey, nükteyle karşılığını alırdın.”

“Beyefendiliğin ucundan kıyısından geçseydin seninle yemeğe oturmanın bir zevki kalmazdı.”

“Zevk aldığını itiraf mı ediyorsun?”

“Korktuğumun başıma geldiğini itiraf ediyorum.” Sabetha sözlerini sürdürmeden önce kısa bir süre için gözünü masaya dikti. “Varlığın giderek... angaryalıktan çıkıyor ve bana huzur veriyor.”

“Eh,” dedi Locke, gevrek gevrek gülerek, “beklediğin gibi bir yük olmamak benim için büyük mutluluk!”

“Tatlı?”

“Geri çevirsem kusuruma bakar mısın?” Locke oburluğunun fiziki sınırlarına dayanmış karnını sıvazladı. “Bir buğday çuvalı kadar şiştim.”

“Güzel. Hâlâ bir deri bir kemik hâldesin.”

Garson tabakları topladı ve üstüne katlı bir not kâğıdının iğnelendiği bir karatahta bıraktı. Sabetha tahtayı eline alıp ona şöyle bir göz attı.

“O ne?”

“Hesap pusulası,” dedi genç kadın. “Burada hesabı masaya kadar getiriyorlar. Çok popüler bir uygulama. Okuma yazma

bilenlerin bunu alenen göstermesine imkân tanıyor."

"Garip," dedi Locke. "Ama ne de olsa batıdayız. Eee, şimdi ne olacak Bayan Gallante? Bir yürüyüş, bir fayton gezintisi, belki de bir–"

"Şimdi her şeyi tadında bırakacağız." Sabetha masadan kalkıp gerinerek elbisesinin ve ceketinin vücut hatlarını ne kadar iyi sardığını gözler önüne serdi. "Bak, bu moladan hoşlanmadım değil ama bazı şeylerin... yavaş ilerlemesi gerekir."

"Yavaş," dedi Locke, hüsranım gizlemekte ne kadar başarısız olduğunun farkındaydı. "Elbette."

"Yavaş," diye tekrarladı Sabetha. "Törpülememiz gereken beş yıl ve pek çok keskin kenar var. Bu konuda çaba göstermeye yanaşabilirim; fakat böyle bir şeyi tek gecede yapabileceğimi sanmıyorum."

"Anladım."

"Hadi ama, bana suda boğulan bir köpek yavrusu gibi bakma." Genç kadın Locke'un bileğine dokundu ve yanağına tutkulu değilse bile kibar olmaktan bir nebze daha uzun süren bir öpücük kondurdu. "Bunu tekrar yapalım. Üç gece sonra. Aklımda daha başka ilginç yerler de var."

"Üç gece sonra," dedi Locke, kadının dudaklarının sıcak baskısını hâlâ teninde hissederek. "Üç gece. Pekâlâ. Sıkıysa beni durdurmayı dene."

"Yapamam. Temiz dövüşmeye söz verdim." Sabetha ceketinden bir çift deri eldiven çıkarıp ellerine geçirdi.

"En azından faytonuna kadar sana eşlik edebilir miyim?"

"Hmmmm... sanmıyorum," dedi genç kadın muzipçe. "Ortak mesleğimizin temel kurallarından biri doğrultusunda yaşamaya çalışırım: 'Bir enayiyi hep daha fazlasını ister vaziyette bırak?'"

Sabetha elini masanın altına soktu ve daha öncede oraya gizlediği, yarı-ipekten yapılma bir kangal halatı ortaya çıkardı. Locke şaşkın gözlerle izlerken genç kadın diğer eline

ince bir metal maymuncuk aldı ve onu garson kapısının kilit mekanizmasında kullandı. Kapı saniyeler içinde açıldı.

"Hey, dur bir daki-"

"Halat sadece kurnazca bir girişimde bulunma ihtimaline karşı bir tedbirdi. Onu kaçmak için mi, yoksa seni asmak için mi kullanırdım sorusu şimdilik cevapsız kalsın."

"Sen ciddi misin?"

"Ciddi sözü biraz ağır kaçabilir," dedi Sabetha, sırıtarak. "Ama kesinlikle *samimiyim*. Çiçek için teşekkürler. Karşılık olarak ben de sana bir şey bıraktım."

Genç kadın bunun ardından çabucak oradan ayrıldı. Halat, masanın altındaki bir noktadan kafese bağlanmıştı; Sabetha onun bir ucunu ayağıyla kapıdan dışarı itmiş ve koşum takımı giymeksizin gecenin içine doğru kayıp gitmişti. Çizmelerinin ve eldivenlerinin sürtünüşüyle aşağı kayarken elbisesi rüzgârın etkisindeki bir çiçeğin taç yaprakları misali şişerek açılmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Locke, kadının güvenle yere inmesini ve çok aşağılarda gözden kaybolup gitmesini seyrederken. Kısa bir sürenin ardından Sabetha'nın son sözleri nihayet beynini saran şarap pusunu aştı ve genç adam telaşla üstünü başını yokladı. Sol ceket cebinden bir kâğıt parçası çıktı. Bu bir not muydu? Yoksa bir aşk mektubu mu?

Locke kâğıdı aceleyle açtığı zaman hesap pusulasıyla karşılaştı.

9

"Çekilin! Çekilin! Canınızı seviyorsanız çekilin!"

Kapıcılar, güçbela kontrol altında tutulan bir çift atın çektiği ve panik hâlindeki tek bir sürücünün yönettiği külüstür bir at arabasının önünden kaçıştılar. Aracın kasası çuvallarla ve fıçılarla doluydu; içlerinden biri peşi sıra giderek büyüyen, gri bir duman bulutu salmaktaydı. Tekerleklerden biri büyük bir

çatırtıyla kaldırıma çarptı ve yan devrilen arabanın tüm yükü Kara Zambak Nişanı'nın ön kapısının önüne döküldü.

"Simya bu!" Farelerce kemirilmiş aşırı bol bir ceketin içindeki cılız, aksakallı bir adam olan sürücü dumanların arasından yere atladı. Sokağa saçılan yükünden kıvılcımlar fışkırırken yaşlı adam panik hâlindeki atlarını boyunduruklarından ayırdı. "Yığınla simya! Koşup su ve kum getirin! Ya da kahrolası canlarınızı kurtarmak için kaçın!"

Şamatanın kaynağını araştırmak için handan dışarı fırlayan müşteriler, garsonlar ve muhafızlar duman bulutu onları da yutarak binaya dolmaya başlayınca dehşetle kaçıştı. Bulutun içinden meşum çatırtılar yükselirken ortalığı ürkütücü renklerde alevler sardı. Kaza yapan yük arabasının sürücüsü atlarını sokağın karşısına geçirdi ve orada faciayı heyecanla seyreden, Kara Zambak üniformalı birkaç oğlan buldu.

"Tut şunu!" diye bağırdı sürücü, dizginleri oğlanlardan birinin eline tutuşturarak. "Hayvanlarıma bakarak ol! Az sonra dönerim!"

Sakallı adam sokağın karşısına koşturup kasvetli pusun arasına daldı. Gitgide yayılan yangından etrafa şeytani yılanları andıran yeşil, kırmızı ve hardal sarısı dumanlar yükseliyor; sarımsağın, kükürdün ve çürümüş etin mide bulandırıcı kokularını taşıyorlardı. Kara Zambak Nişanı'nın sokağa bakan cephesi boylu boyunca simyasal bir kâbusun pençesine düşmüştü.

İkindi güneşinin pirinç rengindeki ışığıyla loşça aydınlanan duman bulutu tarafından büyük ölçüde gizlenen sürücü, hanın yanındaki bir ara sokağa daldı. Ceketini ve şapkasını boş bir kasa yığınının arkasına attı, sonra da bol pantolonunu ve çizmelerini çıkararak siyah bir kumaş pantolon ile cilalı pabuçları açığa çıkardı. Son olarak da sakalından kurtuldu. Kabuğu yeni soyulmuş bir insan meyvesi gibi, sinekkaydı tıraşlı ve iyi giyimli Locke Lamora sakin adımlarla dumanlı ara sokağın öteki tarafından hanın arkasındaki avluya çıktı.

"Efendi Lazari. Tünay-*of*-dın!"

Kara Zambak Nişanı'nın arka cephesindeki en alçak saçaktan aşağı atlayan Sabetha yere sertçe indi, zarifçe

toparlandı ve yaklaşık on adım uzaktan kısmi bir reverans yaptı. Onu takip eden üç güvenlik görevlisi paldır küldür yere indi ve bir yay şeklinde Locke'un etrafına yayıldı. Dışarı çıktıkları pencere açık kalmıştı ve panjurları o hafif esintide yavaşça sallanıyordu.

"Ah, merhaba Bayan Gallante," dedi Locke neşeyle. "Hanınızda sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Azıcık yardımla çözülemeyecek bir şey olmadığından eminim."

"Keşke yardım edebilseydim," dedi Locke. "Buradan geçiyordum, hepsi bu. Ahhh! Şimdi hatırladım! Bugün büyük bir Kara Zambak parti toplantısı düzenleyecektiniz, değil mi? Büyük geçmiş olsun! Bir yandan duman, bir yandan alevler... Telaşınızı hayal dahi edemiyorum."

"Tüm ayrıntılarıyla hayal ettiğinizden eminim." Sabetha alçak sesle konuşabilecek kadar yaklaştı. "Sakallı bir sıradan vatandaş sokağın bir ucunda girer, tıraşlı bir beyefendi diğer ucundan çıkar, öyle mi? Sen ciddi misin?"

"Bu klasik bir numara!"

"Üstü örümcek ağlarıyla kaplı. Seni daha önce bunu yaparken görmemiş birini kandırabilir belki. Şimdi, itibarını koruyarak mı benimle gelmek istersin, yoksa dostlarımın omuzlarında mı?"

"Bana el süremeyeceğini hatırlatmak isterim hayatım."

"İş sırasında bana öyle hitap etme. Ayrıca kimseye el sürülmeyecek. Ama kapımın önünde bir araba dolusu simya malzemesi yanarken benden elini kolunu sallaya sallaya gitmene göz yummamı bekleyemezsin."

"Tabii ki bekleyebilirim. Yaptığım şey tamamen zararsız," dedi Locke. "Ortalık berbat kokabilir ve malzemelerden bazıları suyla temas ettiğinde ağır bir tepki verebilir; neyin ne olduğunu ancak deneme-yanılmayla anlayabilirsin. Birkaç saat bekle, sonra da hanını bir-iki gün havalandır. Kalıcı bir sorun yaşamayacaksın."

"Yine de ben bu rezaleti kontrol altına alana dek küçük bir odada canın sıkılarak oturman gerektiğini düşünüyorum."

"Hadi ama," dedi Locke. "Böyle bir karar verme ihtimaline karşı yedek bir plan hazırlayacak kadar öngörü sahibi olduğumu kabul etmelisin."

"Sen de naz yapma ihtimaline karşı benim de öyle bir planımın olması gerektiğini beklemelisin," dedi kadın.

"Ah, *kesinlikle* bekliyorum."

"Eh." Sabetha bir parmağını genç adamın ceket klapalarında gezdirdi. "Sen kendininkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm."

"SEN! SAKIN KIPIRDAMA!"

Bağrış avluda yankılanırken havada süzülen dumanların arasından üniformalı bir inzibat üçlüsü çıktı. Liderleri, başak rengi bir sakala ve bir kalıp domuz yağının estetik niteliklerine sahip bir adam, tahta bir copla Locke'un omzuna dokundu.

"Bir Karthain inzibatı olarak sizi resmen gözaltına alıyorum bayım," dedi adam.

"Olacak iş değil." Locke esnermiş gibi yaptı. "Hangi suçla?"

"Gizli bir konuda sorgulanmak için aranan bir zanlıya benziyorsunuz. Bizimle gelmek zorundasınız."

"Tüh." Locke çevresinin inzibatlar tarafından sarılmasına izin verdi ve onlarla birlikte uzaklaşırken Sabetha'ya hayali bir şapka çıkardı. "Verena, keşke sohbetimize devam edebilseydim; fakat görünen o ki kişiliğimin kusurlu yanları resmi bir endişe konusu haline gelmiş. Bu küçük... yangınınla başa çıkma konusunda sana iyi şanslar."

Duman bulutu onu tekrar yutmadan önce Locke hızlı hızlı el işaretleri yaptı: *Yarın akşamı iple çekiyorum.*

Sabetha da bir *el işareti* yaptı ama onunki Centilmen Piçler'in özel sinyallerinden biri değildi. Yine de bunu yaparken gülümsüyor olması genç adamın içini rahatlattı.

Kara Zambak Nişanı'nın önündeki sokak leş gibi kokan bir kargaşaya dönmüştü. Ceketlerine siyah çiçekler iğnelemiş iyi giyimli adamlarla kadınlar kaçma derdindeyken, iyi niyetli insanlar ellerinde kovalarla ortalıkta koşuşturuyor ve bilardo

topları gibi çarpışıp duruyorlardı. Simyasal ateşlerse neşeyle yanıyor ve pis kokulu havanın içinde sihirli ışıklara benzer, kısmi bir gökkuşağı oluşturuyordu. Locke onu 'tutuklayan' adamlarla beraber bir blok kadar yürüdükten sonra hep beraber boş ve penceresiz bir avluya saptılar.

"Zamanlaman bir *harikaydı* çavuş," dedi Locke, eşit boyutlarda üç deri kese çıkararak. "Alkışa değer."

"Vatandaşlık görevlerimizi layıkıyla yerine getirmek bize gurur verir," dedi sakallı adam. O ve adamları kocaman sırıtışlarla keseleri kabul ettiler; her biri Locke'un ihtiyaç duyması hâlinde yakınlarda birkaç dakika oyalanmak karşılığında üç aylık maaşlarına denk bir para kazanmıştı. Locke 'ayarlanmış' Derin Kökler üyelerinin ürkütücü uysallığından sonra açgözlülüğün eski ve tanıdık diyarlarını arşınlamanın tam bir zevk olduğu kanaatindeydi.

"Yine de o dalgalardan hiçbiri *gerçek* bir tehlike yaratmıyor, değil mi?" dedi çavuş, gür kaşlarından birini kaldırarak.

"Bebek tükürüğü kadar zararsızlar," dedi Locke. "Tabii hiç kimse elini ateşe sokacak kadar kalın kafalı olmadığı sürece."

Duyduklarından memnun olan inzibatlar oradan ayrıldı. Jean omzunda çok sayıda boş çuvalla duman dolu caddeden çıkagelmeden önce Locke'un sadece birkaç dakika beklemesi gerekti.

"Yukarıda işler nasıldı?" diye sordu genç adam, iki kafadar yan yana yürümeye başlarken.

"Daha iyi gidemezdi," yanıtını verdi Jean. "Hepsi de öyle dalgındı ki gizli saklı davranmakla uğraşmak belki de zaman kaybıydı. Soğuk bacalardan aşağı otuz yedi yılan attım."

"Fevkalâde çocukça diye ben buna derim." Locke sakal tutkalının birkaç inatçı kalıntısını sökmek için çenesini kaşıdı. "Umalım da bu olay bir müddet huzurlarını kaçırsın."

"Peki ya Sabetha da aynı şekilde karşılık verirse?"

"Şehrin iş ekiplerinin önümüzdeki birkaç gün boyunca Josten'ın hanının etrafındaki parke taşları üstünde lüzumsuz çalışmalar yapmasını ayarladım. Hiçbir fayton yirmi metreden fazla yaklaşamayacak. Dostlarımız homur homur

homurdanacaklar ama bu tedbir epey bir hınzırlığı bizden uzak tutmaya yeter."

Yürümeyi sürdürürlerken Locke balkonlara ve pencerelere asılmaya başlanmış bayrakları ilk defa fark etti. Sağda solda birkaç cesur yeşil göze çarpsa da bulundukları mahallede çoğunluk siyahtı. Vatandaşların seçime ilgisi artıyordu; tanınan altı haftalık sürenin neredeyse yarısı geride kalmıştı. Sinir bozucu şakalar iyi bir açılış hamlesi olabilirdi ama Sabetha'nın imkânlarından bazılarını ciddi ciddi kısıtlamanın zamanı gelip çatmıştı.

"Mekânımızı gözetleyen şu casuslar..." dedi Locke. "Güneş batmadan önce bir hâl hatır ziyaretinde bulunmaya ne dersin?"

10

Üst katlarda gerçekleştirdikleri çalışmalar, ikinci gece de en az ilki kadar iyi gitti. Çatı bahçelerinde ve bakımlı arduaz damlarda sessizce kol gezerek ve bacalarla korkuluklardan siper alarak Josten'ın Barınağı'nı çevreleyen bloğu gece yarısından hemen sonra taradılar.

Karşılaştıkları herkes Sabetha'nın hesabına çalışmıyordu. Terasının bir köşesine sinmiş, sarhoş bir kadın küçük bir resme bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu; sessiz sedasız hareket eden ikilinin farkına bile varmadı. Birkaç bahçe ileride sarmaş dolaş vaziyette yatan iki kıvrak delikanlı da aynı şekilde meşguldü. Locke çıkarttıkları giysilerin o kadar yakınından geçti ki istese ceplerini yoklayabilirdi; fakat kapıldığı sempati duygusu bu dürtüsünü bastırdı. Mutlu âşıklara fenalık yapmak, kendi umutlarını söndürecek zalim bir adalete davetiye çıkarabilirdi.

İlk meşru hedefleri onlara hazırlıksız yakalandı ve eşyaları işini açıkça ortaya koymaya yetti. Adam şehrin gölgelerine karışmak için ideal olan alacalı, gri-kahverengi bir pelerin takıyor, katlanır bir dürbün taşıyor ve saklanma yerinin yanında soğuk bir yemeğin artıkları duruyordu. Jean onu

anında yüzüstü yere yapıştırdı ve üstüne oturarak zavallıcığın kollarını arkasına büktü. Locke adamın başının yanında diz çökerken Jean'la beraber eski Tehditkâr Ses / Sessiz Kaba Kuvvet oyununu ne kadar kolay benimsediklerine şaşırmadan edemedi.

"Bağırmaya kalkarsan," diye fısıldadı Locke, "kollarını koparırız. Sonra birini boğazına diğerini de kıçına sokup seni şişe geçirilmiş bir et parçasına benzetiriz. Josten'ın hanını kaç kişi birden gözetliyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diye tısladı adam.

Locke yabancının başının arkasına vurarak yüzünü çatı kiremitlerine çarpmasına neden oldu. Darbesi sert olmakla beraber çok güçlü değildi.

"Buna değmez," dedi Locke. "İşvereninin senden ölüm kalım sadakati bekleyecek hâli yok. Ama ona bir mesaj göndermiş olmak için canını *çok fena* yakmaktan çekinmeyiz."

"Bir kişi daha var," dedi tutsakları öfkeyle. "En azından bildiğim kadarıyla. Belki de daha fazladır. Bu korkuluğun ilerisine bakın. Dört sıra aşağıda, eczanenin damında. Orada bir yerde olacak. Yemin ederim tüm bildiklerim bu kadar."

"Yeterli," dedi Locke. Ardından hançerini çekti ve adamın pelerinini şeritler hâlinde kesti. Sabetha'nın casusunun ağzını ve elini ayağı sıkıca bağlandıktan sonra da adamın sırtını sıvazladı. "Canını sıkma. Tüm dostlarını tahliye ettikten sonra içlerinden birine bir ipucu bırakırız ve gelip seni buradan alırlar. İşimiz birkaç saatten fazla sürmez. Aptalca bir şey yapma."

İkinci casus, tıpkı söylendiği gibi, eczanenin çatısına çömelmiş bir vaziyette bekliyordu; fakat bu seferki biraz daha dikkatliydi ve onları çekili bir sopayla karşıladı. Bunu usturuplu bir itiş kakış takip etti; Locke adamın bacaklarına yapışırken, rakibini öldürmekten kaçınan Jean da onunla güreşip silahını düşürmeye çalıştı. Adamın mücadele ruhu öyle güçlüydü ki onunla iki çift laf edemeden önce onu bayıltmaları gerekti.

Yaklaşık on dakika sonra, mahalledeki turlarının sonuna yaklaşırlarken üçüncü ve muhtemelen son bir gözcü daha buldular. Neyse ki bu da en az ilki kadar tedbirsizdi.

"Tüm dostlarının icabına bakıldı," dedi Jean neşeyle, adamı ceketinin yakasından tutup binanın arka sokağa bakan tarafından sallandırırken. "Şenlik piliçleri gibi bir güzel paketlendiler."

"Tanrılar aşkına ahbap, bu kişisel bir şey değil," diye sızlandı adam, gözünü dört kat aşağıdaki gölgelerden ayırmadan. "Sadece kahrolası işimizi yapıyorduk!"

"Başka bir iş bulun," dedi Locke. "Bu en dost canlısı halimiz. Bir dahaki sefere bu civarda sürten casuslar yakaladığımızda onları sakatlayacağız. Burası artık Karthain değil; Siktir Git ve Evine Dön adında bağımsız bir devlet."

"Ama-"

"Aşağıdaki şu sokağa iyice bir bak," dedi Locke. "Seni damdan aşağı attığımızda o soğuk, sert taşların nasıl bir his vereceğini hayal et. Buralara tekrar dönecek olursan kanat taksan iyi edersin. Şimdi, dostların her zamanki yerlerinde bağlı yatıyorlar. Onları topla ve buradan defolun."

"Önce biraz konuş-"

"Kulaklarındaki köpek bokunu çıkarıp at, seni gidi beyinsiz ceset osuruğu," diye homurdandı Jean. "Sana söyleneni mi yapmak istersin, yoksa o parke taşlarını öpmek mi?"

Anlaşıldı ki adam ona söyleneni yapmak istiyordu.

11

"Zincir'in bizi ne berbat bir hale düşürdüğüne hiç kafa yordun mu?"

"Tanrılar aşkına!" Locke birasının genzine kaçmasını zar zor önleyebildi. "Yoksa kafan mı kıyak?"

“Hiç de bile.” Sabetha savını desteklemek için bardağını havaya kaldırıp birkaç saniye hareketsiz tuttu.

“Bazı meselelerin gelişim şeklinden hüsran duyduğunu anlıyorum,” dedi Locke. “Sana kulak verdiğimi *biliyorsun.*”

“Biliyorum.”

“Bazı konularda sana hak verdiğimi de biliyorsun. Ama Zincir cömert bir adamdı. Cömert ve şefkatli… Kusurları ne olursa olsun.”

“Benim kastettiğim o değil. Zincir bir ailesi olsun istiyordu, hem de tüm kalbiyle. Bunu hiç fark ettin mi?”

“Elbette. Ama bunun bir kabahat olduğunu hiç düşünmedim.”

“Genellikle bir çeteden çok bir aileye sahip olmak istediğini düşünmüşümdür.”

“Az önce de dediğim gibi–”

“Bizim mesleğimizde vicdan bir yüktür.” Sabetha yarısı dolu bardağının kehribar sarısı derinliklerine dalıp gitti. “Kendini kandırma; Zincir bizi birbirimize bağladı. Hatta Calo ile Galdo’yu bile, ruhları şad olsun. Çoğu kez çükleriyle, geri kalan zamanlarda da taşaklarıyla düşünmelerine rağmen onlar bile temelde şefkatli bir mizaç kazandılar. En nihayetinde Zincir hepimizin bir güzel ağzına sıçtı.”

Kara Zambak Nişanı’nda yaşanan simyasal ‘felaketten’ sonraki gece çıktıkları ikinci akşam yemekleri *Şen Avare*‘de, yani bahçeleri ve lakeli mahremiyet paravanları bile eksik olmayan, üstü kapalı bir lokanta mavnasındaydı. Mavna, Atacam köprülerin tuhaf müziği altında yavaşça yüzerek Karthain’in merkezinden geçmiş, sonra da Ponta Corbessa’nın hemen önünde durup Amathel’e demir atmıştı. Gökyüzü kararırken ve simyasal küreler teker teker yanarken küçük tekneler diğer müşterileri kıyıya götürüp getirmişse de Locke ile Sabetha tüm bu süre zarfında mavnanın kıçındaki masalarından kalkmamıştı.

“Gölgeler Tepesi’nden çıkmış birinden böyle sözler duyduğuma inanamıyorum,” dedi Locke. “Yoksa orayı mı

tercih ederdin? Dayak yiyip aç bırakılmayı? Belki de Hırsızbaşı'nın keyfi çattığı zaman orada burada düzülmeyi?"

"Tabii ki ha-"

"Sabetha, sana ne denli saygı duyduğumu biliyorsun; fakat Zincir şans eseri bizi seçtiğinde nasıl bir *cennete* düştüğümüzü göremiyorsan o birayı derhâl elinden bırakmalısın."

"Yaşantımızdaki rahatlığa ve eğitime hayıflanmıyorum. Zincir dört dörtlük bir aile reisiydi. Bir konu hariç... İçimize mülayimlik aşıladı ve bizi bunun için asla bedel ödemeyeceğimize inandırdı."

"Yani sence daha zalim mi davranmalıydık? Etrafımızdaki diğer her çete gibi davranıp kan kokusu almış köpekbalıkları misali birbirimizi sırtından bıçaklamaya hazır mı olmalıydık? Ne gibi fikirlere kapıldın bilmiyorum ama bize aşıladığı şey bir zafiyet değildi. *Sadakatti.* Ve sadakat çok güçlü bir silahtır."

"Senin böyle düşünmek gibi bir lüksün var."

"Ah, yine mi bu konu? Jean'ı kastediyorsun, değil mi? Bana bak güzelim, ben o dostluğa kendimi adarken sen ona sırt çevirip gittin. O yüzden kendini haklı göstermeye kalkma."

Sabetha birasını masaya bırakıp onu soğuk bakışlarla süzdü. Sonra, Locke'un içi tam da ikisinin arasındaki alışılageldik anlaşmazlıklardan birinin daha beklentisiyle cız ederken buzlar çözüldü ve Sabetha bir tebessüm girişiminde bulundu. Genç kadın ıslık çalarak uçan bir okun sesini taklit etti ve kalbinin hemen üstüne saplanan hayali bir ok sapını tutarmış gibi yaptı.

"Üzgünüm," dedi ikisi birden, Sanzamsı bir uyumla. Bu durum gülüşmelerine yol açtı.

"Takmaman gereken bir şeyi kafana takıyorsun," dedi Locke, masanın karşısına uzanıp boştaki elini onunkinin üstüne koyarken. "Kapat o konuyu. Burada ol yeter. Benimle Amathel'de akşam yemeği yiyen Sabetha ol. Bırak dünya bu mavnanın kenarlarında sona ersin."

"*Sahiden de* kafama taktığım bir şey var."

“Eh, yetiştirilme tarzımıza bu kadar olumsuz bir gözle bakma. Hadi ama. Biz yalan söyleyerek geçimini sağlayan insanlarız; kendi kendimize yalan söylemek sağlığımıza iyi gelmez.”

“İyi de kendi kendimize yalan söylemekten başka NE yapıyoruz ki Locke? Şimdiye kadar zengin olmamız gerekmez miydi? Yaşamlarımıza gönlümüzce yön vermemiz, canımızın istediği yere gidip gelmemiz, dünyadaki tüm dürüst avanakların bizi paraya boğmaları gerekmez miydi? Ama işte buradayız; sırf hayatta kalabilmek için dünyanın öteki ucunda tanrıların cezası Bağlıbüyücüler hesabına çalışıyoruz.”

“Biliyor musun, Jean’ın beni pek çok kez şu an içinde bulunduğuna benzer karamsarlıklardan zorla çıkarması gerekti.” Locke birasından uzun bir fırt çekti. “Dünyayı çok fazla üstüne alınıyorsun. Zincir sana Altın İlahiyat İlkesi’nden hiç bahsetmiş miydi?”

“Neyden?”

“Bilinen her dinin yegâne ortak esası. İnsan halinin müşterek, evrensel varsayımı.”

“Nedir o?”

“Zincir hayatın esasen kafana bok dökülmesi için bir kuyrukta beklemek olduğunu söylerdi. Herkesin sırada bir yeri vardır, sıradan çıkamazsın ve tam kendi payına düşen bok miktarını atlattığına sevinmeye başlarken kuyruğun aslında dairesel olduğunu keşfedersin.”

“Bak bunu ziyadesiyle isabetli bulacak kadar büyüğüm.”

“Gördün mü? Evrensel diye boşuna demiyorum,” dedi Locke. “Tabii bunu üstüne alınmamanı söylerken ikiyüzlülüğün daniskasını yapıyorum, o ayrı. Başkasında gördüğün zaman kendi zafiyetlerine deva bulmak kolaydır. Geçmişi bu kadar kafana takmana sebep olan ne?”

“Bir kukla gibi iplerin ucunda dans etmek hoşuma gitmiyor, o ipler bana ait bile olsa. Sanırım onlardan bazılarını… inceliyordum. Başladıkları yere kadar onları takip etmeye çalışıyordum.”

“Ah.” Locke bardağıyla dalgınca oynadı. “Bendenizle ilgili çelişkili düşüncelerini birbiriyle barıştırmaya çalışıyorsun. Ve ortak bir geçmişimiz olmasaydı ne tür kararlar vereceğini merak-”

“Kahretsin!” Sabetha ona tortop edilmiş ipek bir peçete fırlatarak nidasını vurguladı. “Bunu yapma. Sonra düşüncelerim alnıma yazılmış gibi hissediyorum.”

“Hadi ama. Haksızlık ediyorsun. Sen beni her zaman bir kitap gibi okumuyor musun sanki?”

“Seni yolumdan çekmeye çalıştım ama-”

“Yarım yamalak bir çabayla,” dedi Locke. “Hem de çok yarım yamalak. İtiraf et. İşimizi zora soktun ama bir parçan benim ve Jean’ın o gemiden kaçıp buraya geri gelmemizi istedi.”

“Bilmiyorum. Önce seni görmek istedim, sonra da gitmeni,” dedi Sabetha. “Yemek davetini reddetmeye çalıştım. Yapamadım. Ben… hiç kimsenin benim için bir *alışkanlık* haline gelmesini istemiyorum Locke. Birine gönül vereceksem bunun kendi seçimim olmasını istiyorum… ve de doğru seçim olmasını.”

“Ben hiç seçme şansım varmış gibi hissetmedim. Seni tanıdığım ilk saatlerden itibaren. Bunu sana ilk söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Beni neredeyse damdan aşağı atacak-”

“Hak ettiğini düşünmüştüm. Biliyor musun, o fikir arada sırada tekrardan aklıma gelmiyor değil… elimin altında bir dam olsun veya olmasın.”

“Sen zor bir kadınsın Sabetha. Ama zaten yalnızca zor kadınlara âşık olmaya değer.”

“Öyle bir şeyi *nereden* bilebilirsin ki? Hiç başka birine âşık-”

“Bak o kısmı çok kolay. İşe mümkün olan en zor kadından başladım; o yüzden başka bir tane bulmama gerek kalmadı.”

“Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun.” Sabetha genç adamın elini bir kez sıktı, ardından geri çekildi. “Fakat ben tümüyle baştan çıkmamayı seçiyorum Locke Lamora.”

“*Tümüyle* mi?”

“Evet. En azından şimdilik.”

“Eh.” Locke iç geçirdi. Akşam ummaya cüret ettiği gibi sona ermiyor olabilirdi; fakat bu iyi bir refakatçi olmamak için geçerli bir sebep değildi. “Öyleyse Karthain’de kaldığım sürece hâlâ peşinden koşacak iki ihtirasım var. Tatlıya ne dersin?”

“Kıyıya dönmeye ne dersin?”

“Bunu önerdiğinde neler olabileceğini düşünüp meraklanmıştım. Mancınık vasıtasıyla mı gidiyorsun? Yoksa dev bir uçurtmayla mı?”

“Tek bir gösterişli çıkış kâfi; ikincisi patavatsızlık olur. Bu batılıların biz Camorrluların kendine hâkim olamadığını düşünmesine izin veremeyiz.”

Onları sahile taşıyan, kadife minderlerle dolu altı düz tekne, kıçta kürek çeken ve şaşırtıcı derecede suskun bir ihtiyar tarafından yönetiliyordu. Locke ile Sabetha lokanta mavnasındaki fenerlerin beyaz-mavi ışıklarıyla parıldayan sularda dostane bir sessizlikle yan yana yolculuk ettiler. Hava ateşböceği gibi yanıp sönen, su tuvaline kendi kısık ışıltılarını katan soluk ve pırpırlı beneklerle doluydu.

“Ateş Hükümdarları,” diye fısıldadı Sabetha. “Karthain’in gece kelebekleri. Günbatımında yumurtadan çıktıkları ve şafakta öldükleri söylenir.”

“Biz de karanlığın yerlileriyiz, sen ve ben,” dedi Locke. “Bazılarımızın biraz daha uzun süre dayanmasına sevindim.”

Onları rıhtımda iki fayton bekliyordu.

“Biri senin, biri de benim için galiba?” dedi Locke.

“Kurdelelere, görevlere ve yanan simya malzemeleriyle dolu arabaları birbirimizin kapısının önüne dökmeye kaldığımız yerden devam etmek için.” Sabetha ona ilk faytona kadar eşlik edip kapıyı açık tuttu. “Jean’ın nacakları sürücüde. Vardığınızda sapasağlam teslim edilecek.”

“Sağ ol. Eee… yine üç gece sonra mı?” Locke bir ayağını faytonun basamağına atarken genç kadının elini tuttu ve

Sabetha elini çekmeyince fazla sırıtmamak için yanağının içini ısırdı. "Hadi ama. Evet demek istediğini biliyorsun."

"Üç gece sonra. Faytonu ben yollarım. Lâkin bu sefer bir yer bulma görevini *sana* bırakıyorum. Sanırım bazı fikirler edinecek kadar şehri gezdin."

"Ah, bende fikir çok." Locke eğilip kadının elini öptü, sonra da faytona bindi. "Sana son bir tavsiye verebilir miyim?"

"Ver bakalım." Sabetha kapıyı iterek kapattı ve parmaklıklı pencereden ona baktı.

"Kendine bu kadar yüklenmekten vazgeç. Biz neysek oyuz; içimizden neyi sevmek gelirse severiz. Bunu hiç kimseye haklı çıkarmak zorunda değiliz... kendimize bile. Bunu sana daha önce de söylediğimi hatırlar gibiyim."

"Teşekkürler." Sabetha fayton kapısının kilidine bir şey yaptı. "Sahiden de neysek oyuz. Bak, beni dinle; eve vardığınızda sürücüm seni dışarı çıkaracak. Boşu boşuna kapıyla uğraşma; kilit mekanizmasını içeriden bozdum."

"N... dur bakalım, sen ne-"

"Hadi iyi yolculuklar," dedi genç kadın, el sallayarak. "Ayrıca yılanlı numaranın çok hoş olduğunu bilmeni istiyorum. Hatta zarar görmemeleri için epey uğraştım, çünkü o şirin yaratıkların sana iade edilmesini isteyeceğinden emindim."

Sabetha faytonun yan tarafına iki kez vurdu. Locke'un üstündeki kabin tavanı kayarak açıldı ve fayton parke taşlarının üstünde tıngır mıngır yola koyulurken yılan yağmuru başladı.

12

"Bana bir özet ver," dedi Locke, iki gün sonra Derin Kökler özel galerisinde. Ölümcül değilse bile kızgın yılanlarla yaptığı fayton yolculuğunun bitiminden itibaren harita incelemekten ve fon aktarmaktan tutun da listeleri tekrar tekrar kontrol etmeye kadar bin bir türlü işle uğraşarak kafasını kâğıtlardan

kaldıramamış, daha şahsi sinsiliklere bulaşma fırsatı yakalayamamıştı.

"Nikoros az önce en son raporları almak için aşağı indi," dedi Jean, sıradan bir işçinin bir günlük kazancına bedel, hoş kokulu bir Syresti purosunun dumanını havaya üfleyerek. "Fakat buradaki Konseil vekillerimiz bir süredir kentin seçkin muhitlerinde bol bol gevezelik ediyorlar."

"Hem de başarılı bir şekilde," dedi Kahrolasıca Hurafe Dexa, brendi kadehinden bir yudum alıp kendi purosuyla Karthain haritasını işaret ederek. Sofuluk, Derin Kökler Partisi'nin pek değer verdiği bir erdem sayılmazdı. "Plaza Gandolo'dan ve Palanta Semti'nden bir sürü oy vaadi çıkardık. Çoğunlukla da kararsızlardan. Ayrıca bazı eski dostları saflarımıza geri çektik."

"Geri *satın aldık* desek daha doğru olur," dedi Birinci oğul Epitalus. "Kahrolası nankörler."

"Akıllarını çelmek için ne veriyorsunuz?" diye sordu Locke.

"Ah, vergi indirimine dair imalar," dedi Dexa. "Herkes kendi parasının birazını daha cebinde tutma düşüncesine bayılır."

"Kara Zambaklılar da aynı imalarda bulunabilirler," dedi Locke. "Size işinizi öğretmiş gibi olmayayım ama vergi indirimi kadar sıkıcı bir şey oy toplamaya yetiyorsa konuştuğunuz insanlar o işi kimin yapacağını umursamazlar. Onları motive etmek için bize bazı elverişsiz sebepler lazım. Duygusal sebepler. Bu da dedikoduculuğu gerektirir. O semtlerdeki Kara Zambak adaylarını rezil etmek istiyorum. Tiksindirici bir şeyle. Hatta daha çok göze batsınlar diye diğer yerlerden birkaçına çamur atmaktan tamamen kaçınacağız. Karthain'in dürüst seçmenlerine itici gelmesi kesin olan ne var?"

"Uygun bulacağın edepsizliğin miktarına bağlı sevgili çocuğum." Dexa düşünürken purosundan uzun bir nefes çekti. "Üçüncüoğul Jovindus... Kara Zambak'ın Palanta Semti'ndeki delikanlısı odur. Pantolonunun kapsamı için 'açık kapı' şeklinde tarif edebileceğin bir ilkesi vardır; ama aynı zamanda bunu haklı göstermeye yetecek kadar yakışıklıdır."

“Plaza Gandolo’nun adayı İkincikız Viracois’tir,” dedi Epitalus. “Yeni çekilmiş sıva kadar da temizdir.”

“Hımmm.” Locke parmak eklemleriyle masadaki haritanın üstünde tempo tuttu. “Temiz olması, üstüne ne istersek çizebileceğimiz anlamına gelir, hepsi bu. Ama bu işi doğrudan yapmayalım. Efendi Callas ve ben sıkı bir kontrol altındaki korkutucu adamlardan oluşan bir ekip kuracağız. Plaza Gandolo’daki kararsız seçmenlerden bazılarını ziyaret edip tehditler savuracaklar. Ya Viracois ile Kara Zambak’a oy verin ya da güzel evlerinize, şirin bahçelerinize ve pahalı faytonlarınıza kötü şeyler olur… “

“Eh, ben de *sana* işini öğretmiş gibi olmayayım Efendi Lazari,” dedi Epitalus, “ama seçmenleri korkutarak kendi köşemize çekmemiz gerekmez mi?”

“Seçmenlerin korkmalarını değil, *sinirlenmelerini* istiyorum. Bir düşün Epitalus, ciğeri beş para etmez bir haydut sürüsü dükkânına dalsa ve gözünü korkutmaya çalışsa ne hissedersin? Ensesi kalınlar itilip kakılmaya alışkın değildirler. Öyle şeylerden hiç hazzetmezler. Başlarına geleni tüm dostlarına anlatırlar ve sırf inat olsun diye Kara Zambak’a karşı oy vermek için sıraya girerler.”

“Vay vay vay,” dedi Epitalus. “Sözlerinde doğruluk payı olabilir. Peki ya Jovindus?”

“Ona uygun bir şey de düşünürüm. Bırak kazan biraz kaynasın.” Locke işaret parmağıyla şakağına birkaç kez dokundu. “Nikoros nerede?”

“Geliyorum baylar, geliyorum!” Siyah renkli uzun saç örgüsü peşi sıra sallanan Nikoros galeri merdivenlerini koşar adımlarla tırmandı ve Jean’a bir deste kâğıt uzattı. “İşte istediğiniz raporlar. Üstelik fırından yeni çıkmış kadar taze. Bir de, ah, talihsiz bir olay-”

“Talihsiz mi?” Jean içlerinden biri gözüne takılana dek kâğıtları elden geçirdi. Okurken alnındaki kırışıklıklar derinleşti ve bitirdiğinde Locke’u bir kenara çekti.

“Ne var?”

“Isas Merreau’dan Beşincioğul Lucidus’un tutuklanmasına ilişkin resmi inzibat tutanağı,” dedi Jean.”

“*Ne?*”

“Burada yazanlara göre Lashain elçiliğinden gelen bir ihbar doğrultusunda bir grup inzibat Lucidus’u ziyaret etmiş ve onun özel ahırında damgalarından teşhis edilebilen bir grup çalıntı Lashain atı bulup-”

“Çükleri kopasıca Jerem bok hokkabazları!” Locke raporu kaptığı gibi gözden geçirdi. “Ah o sinsi kaltak. Ah o güzeller güzeli, sinsi kaltak. Birkaç günlüğüne bile olsa rahat oturmamıza izin vermiyor. Ah, bak, vaziyetin diplomatik yönü dolayısıyla seçime kadar Lucidus’u tek kişilik bir hücrede tutacaklarmış!”

“Aynen öyle.”

“Kara Zambak civcivlerinden bazıları ana tavuğa şeytani borç tahsildarından bahsetmiş olmalı. Entrikamız buraya kadarmış.”

“Hızlı ve sert bir karşılık vermeliyiz.”

“Aynı fikirdeyim.” Locke gözlerini yumup birkaç derin nefes aldı. “O zafiyetler listesindeki herkese yüklenmeye devam et. Gözü dışarıda Kara Zambaklılara fahişeler ve yakışıklı delikanlılar yolla. Kumarbazların yüksek potlu oyunlara davet edildiklerinden emin ol. Kötü huylu kim varsa etraflarına onları yoldan çıkaracak şeyler saç. Bedensel zaaflarını her yönden arp telleri gibi çal.”

“Eh, sanırım bankada harcanmak için kaşınan epey paramız var,” diye iç geçirdi Jean.

“Doğru. O parayı son bakır sikkenin altındaki toz zerresine kadar harcayacağız. Sonra da tozu süpürüp ondan ne kopartabileceğimize bakacağız.”

“Iıı, bir şey daha var baylar,” dedi Nikoros. “Josten çevre damlarda yine bizi gözetleyenler olduğunu söylüyor.”

“Sen onu bana bırak,” dedi Jean. “Adam gibi uyarıda bulunduk. Bu sefer hekimlere bir sürü iş çıkaracağım.”

13

Jean gece yarısından bir saat sonra yeni komşularını ziyaret etmek için dışarı çıktığında mahalle yağmurun ve sisin soğuk gri peçesiyle örtülüydü. İriyarı adam bir önceki seferden hatırladığı güzergâhları kullanarak mümkün olduğunca yavaş ve ihtiyatlı bir şekilde çatılara çıktı. Bu havada rastlayacak bir sarhoş yahut âşık yoktu ve hiç olmadığı kadar sessizce ilerlerken Jean'ın kendine güveni tamdı.

İlk hedefi kabak gibi belliydi. Hatta o kadar belliydi ki Jean onu neredeyse on beş dakika boyunca seyrederek olası bir pusuyu veya tuzağı tespit edebilmek için duyularını zorladı. Gözcü, bir pelerine ve battaniyeye sarınmış hâlde korkuluğun yanındaki katlanabilir bir tahta-deri sandalyede rahatça oturmaktaydı. Ara sıra kıpırdamasaydı Jean onun bir yem olduğuna yemin edebilirdi.

Sandalyenin yanındaki gölgeler şarap şişeleri, ipek bir şemsiye ve çeşitli katlanabilir dürbünler de dâhil muhtelif teçhizatları ve lüksleri meydana çıkaran ufacık bir ışık kaynağı tarafından aydınlanmaktaydı. Bu bir şaka ya da tuzak olmalıydı... lâkin etrafta kimsecikler yoktu. Jean fırsatı değerlendirdi. Oturur vaziyetteki gözcüye arkadan yaklaşmak ve bir eliyle onun ağzını kapatmak çocuk oyuncağıydı.

"Bağırırsan kollarını kırarım," diye tısladı Jean. Gözcü irkilse de ciddi bir direniş gösteremeyecek kadar ufak tefek ve nahif biri olduğu belliydi. Şaşıran Jean elini ışık kaynağına attığında onun aparatı en dar ayarına getirilmiş bir kara fener olduğunu anladı. Kapağı biraz daha aralayıp tutsağına doğrulttu.

Tanrılar aşkına, karşısındaki yaşlı bir kadındı; hem de yetmişini geçmiş, çok yaşlı bir kadın. Üstelik Sabetha'nın makyajlı hali falan da değildi. Bu kadın hakikaten de hafif ve çelimsiz biriydi; yüzü bir kırışıklıklar vadisinden, bir gözüyse bulutlu bir gökyüzünden farksızdı. Lâkin diğer gözü muzırca bir zindelikle iriyarı adama odaklanmıştı.

"Ah, merhaba canım," diye fısıldadı kadın, Jean elini çekerken. "Bağırmayacağım, söz veriyorum. Beni ürküttün.

Yine de o kadın eninde sonunda geleceğine dair beni uyarmıştı."

"O kadın mı?"

"İşverenim canım."

"Yani itiraf ediyorsun. Sen bir-"

"Casusum. Ah, evet." İhtiyar kadın kuru ve pek sağlıklı denemeyecek bir sesle gevrek gevrek güldü. "Casusluk eden casus ruhlu bir casus. Buraya güzelce kurulup neler görebileceğime bakıyordum. Maalesef pek bir şey göremedim. Ama zaten birbirinden güzel tüm bu dürbünleri o yüzden yanıma aldım. Şimdi, bana ne yapacaksın canım? Evire çevire dövecek misin?"

"N... *hayır!*"

"Beni kaldırdığın gibi damdan aşağı mı atacaksın? Elimi kolumu bağlayıp birkaç saat burada mı bırakacaksın? Yoksa dişlerimi mi dökeceksin?"

"Tanrılar aşkına be kadın, tabii ki hayır!"

"Ah, işverenim de bana aynen öyle demişti," dedi kadın, neşeyle gülümseyerek. "Senin savunmasız ve yaşlı bir kadına el kaldıracak türde biri olmadığını söyledi. Eh, zaman da beni tam olarak savunmasız ve yaşlı bir kadına çevirdi."

Jean başını korkuluğun soğuk taşlarına dayayıp inledi.

"Ah, hadi ama evlat. Vicdan sahibi olmak utanılacak bir şey değil."

"Acaba işvereninin tüm yeni casusları senin gibi... şey..."

"Yaşlı mı? Ah, o kelimeyi gönül rahatlığıyla kullanabilirsin. Evet canım, etrafınız yaşlı kadınlarca sarıldı. Hepimiz battaniyelerimize sarınmış vaziyette, elimizde şemsiyelerimizle bekliyoruz. Kalabileceğimiz dairelerimiz ve bize ihtiyaçlarımızı getirip götürecek yardımcılarımız var ama bundan böyle gözetleme işini biz yapacağız. Tabii bizi pataklamazsan."

"Hadi oradan," dedi Jean. "Yapmayacağımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

“Herhâlde kibarca bu çatıdan inmeni istesem çekip gitmezsin, değil mi?”

“Ah, tanrım, hayır. Kusura bakma canım, ama bu işten kazandığım para... eh, artık yaşadığım sürece para sıkıntısı çekeceğimi sanmıyorum.”

“Sana daha iyi bir teklifte bulunabilirim.”

“Ah, hayır. Teklifin için çok yaşa ama hayır. Senin gibi benim de bir vicdanım var.”

“Seni tuttuğum gibi sokağa kadar taşıyabilirim!”

“Tabii ki taşıyabilirsin. Ama ben de yol boyunca çırpınıp kıyameti koparırım ve çözmen gereken bir sorunla daha karşılaşırsın. Hem işin bittiğinde eklemlerimin elverdiği kadar süratle buraya geri tırmanırım ve beni haşat etmeyeceğin için her şeyi sil baştan yapmamız gerekir.” Kadın bu sözleri çok ince bir parmakla onu göğsünden dürte dürte vurguladı. “Sil baştan. Sonra tekrar. Ve tekrar.”

“Kahretsin.” Jean kendini mahcup hissederek sırtını korkuluğa verdi. “Ama burada, şey, sıtmaya falan tutulursan sakın bizden yardım isteme.”

“Sen hiç kafanı yorma canım. Bize çok iyi bakıldığından emin olabilirsin. Tıpkı hanınıza olduğu gibi.”

14

Jean Tannen damlarda yaşlı kadınlar olduğunu keşfederken Nikoros Via Lupa da Isas Vorhala’daki Gece Şarkıcıları Caddesi’nin arkasında yer alan puslu bir arka sokakta fener ışıklı bir kapıyı çalıyordu. Genzinde sıcak, rahatsız edici bir kaşıntı vardı; yatıştırma imkânlarını tükettiği bir kaşıntı.

Farager Kardeşler eczanesi arka sokaktaki bu kapıyı mesai saatleri dışında başları sıkışan müşterilerine gizli bir kolaylık olarak sunmaktaydı. Tabii o müşterilere Karthain yasalarının izin vermediği maddelerden arayanlar da dâhildi.

Kapının arkasında bekleyen siyah renkli ve kalın bir pardösü giymiş irikıyım muhafız Nikoros için yeniydi; daha önceki seferlerde onu hep daha yaşlı ve sıska bir adam karşılamıştı. Fakat bu adam da onu içeri alıp bir homurtuyla dar merdiveni işaret etti ve Nikoros'u arka büroya kadar kendi bulacağı bir yoldan gitmeye bıraktı. Üçüncüoğul Farager orada, bir tezgâhın arkasında kaykılmış oturuyordu. Etrafı çiçek kokulu dumanlar tarafından ruhani bir şal gibi kuşatılan adam bir ölçüm tahtasındaki bazı tozları dalgın bir edayla birbirine karıştırmakla meşguldü.

"Nikoros," dedi simyacı, somurtarak. "Ben de eninde sonunda seni görmeyi bekliyordum. İsteğin nedir?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi Nikoros. Üçüncüoğul Farager daima Nikoros'un tozunun yegâne tedarikçisi olmuştu. Hatta adamı daha en başından o maddeye alıştıran da oydu.

"Ateşin İlhamı," diye homurdandı Farager, işinde kullandığı cam çubuğu bir kenara bırakarak. "Kafandaki bulutlar için biraz daha şimşeğe ihtiyacın var, öyle mi?"

"Her zamanki gibi." Nikoros dudaklarını yaladı ve kafatasının içindeki kof, kuru hisse aldırış etmemeye çalıştı. Aslında Lazari ile Callas'a itaat ederek bir sonraki alımını birkaç gün ertelemeye niyetlenmiş, fakat ihtiyacı arttıkça artmıştı. Amaçsız başlayan bir yürüyüş, suyun yokuş aşağı akması kadar kaçınılmaz bir şekilde onu buraya getirmişti.

"Akkadris," dedi Farager. "Eh, madem ondan istiyorsun, paranı görelim."

Nikoros tezgâha bir kese dolusu gümüş attı. Kese oraya değer değmez de bir şey acı verecek kadar sertçe sol yanına çarptı. Yüzünü ekşiten Nikoros dönüp baktığında irikıyım kapı muhafızının elinde tahta bir sopayla büroya kadar sessizce peşinden gelmiş olduğunu gördü. Adamın kalın pardösüsü açık duruyor, alttaki inzibat ceketinin açık mavisini meydana çıkarıyordu.

"Hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur Via Lupa. Kara simyayla ilgili yasalar hakkında bir-iki şey biliyor olman gerekirdi," dedi sırıtan inzibat. "Tezgâhtaki para bir kefaret

mavnasında geçecek on yıl demek. Mallarına el koyulması, ruhsatlarının ve vatandaşlığının geri alınması... On yılı atlatırsan sürgün edilmen de cabası."

"Ama," dedi içi korkuyla dolan Nikoros, "ortada bir, ah, hata olmalı."

"Evet, var. Ve o hatayı sen yaptın."

"Üzgünüm," dedi Farager, bakışlarını kaçırarak. "Beni geçen hafta enselediler. Başka seçeneğim yoktu. Onlara yardım etmeye yanaşmasaydım çoktan bir mavnaya atılmıştım."

"Ah, tanrım, lütfen," diye fısıldadı Nikoros.

"Akıllıca bir anlaşmaydı," dedi bir kadın, Farager'ın arkasındaki bir kapıdan çıkarak. Koyu renkli, kapüşonlu bir pelerin giymişti. Karthainli inzibat tarafından yaşamına son verilmekle tehdit ediliyor olamasaydı Nikoros'un alay edeceği türden bir kıyafetti bu. "Üçüncüoğul Farager'ın paçayı sıyırmasını sağlayan anlaşmadan bahsediyorum. Aynı şeyi sen de yapabilirsin."

Kadın kapüşonunu geriye iterek uzun, koyu kızıl saçlarını açığa çıkardı. Sonra da gözleri parlayarak Nikoros'tan neler beklendiğini açıklamaya girişti.

15

Karthain, Locke'un hayatı boyunca gördüğü en gelişmiş ve bakımlı şehirdi. Vel Verda, yani Yeşil Taraça da onun en gelişmiş ve bakımlı semtiydi. Vel Verda'nın köşkleri ve mesire yerleri gür kavak, zeytin, cadıtahtası, soluk meşe ve merinşed koruluklarıyla çevriliydi; tüm bunların ötesindeyse şehrin eski surlarının yıkık gölgesi yükselmekteydi. Başka bir Therin şehrinde olsalar o surlar aydınlatılır, insanlarla donatılır ve saplantı derecesinde onarılırdı; fakat Karthainliler üç asrı aşkın bir süredir kendilerininkini boşlamışlardı.

"Burası özel bir köşk, bir lokanta değil," dedi Sabetha, Locke ona siyah demirden yapılma, sarmal bir merdivende eşlik

ederken. “Aklında yarım akıllı bir pusu varsa büyük bir hüsrana uğrayacağına dair seni uyarmalıyım Efendi Lamora...”

“Bina boş. Derin Kökler’deki hanımlardan birine ölen kuzeninden miras kalmış. Kadın paraya pek ihtiyaç duymadığı için onu satmakta acele etmiyor, ama bana bir geceliğine ödünç vermekten çekinmedi.”

“Peki kafama bir yılan yığını dökülecek mi?”

“Hah. Hayır. Aklıma gelmişken *onun* için eksik olma. Benden ayrı kaldıklarında o küçük haylazlar için çok endişeleniyordum. Hayır Kuşkuların Hanımı, seni kentin bu tenha yerine akşam yemeğini kendi ellerimle pişirebilmek için getirdim.”

Karanlık ve süssüz köşkün ikinci katına vardıklarında Locke kuzey duvarındaki tahta bir kapıyı abartılı bir hareketle kaydırarak açtı. Ortaya çıkan parke kaplı ve mermer korkuluklu balkon, güz esintisinde ağır ağır salınan sayısız ağacın koyu renkli uçlarına tepeden bakıyordu. Yarı saydam, kâğıt başlıklı fenerler bu alanı altın sarısı renginde, loş bir ışıkla aydınlatılmaktaydı.

“Ooo,” dedi Sabetha. Balkonun ortasında cadıtahtasından yapılma, ufacık bir yuvarlak masa mevcuttu. Genç kadın, Locke’un masadaki sandalyelerden birini kendisi için çekmesine izin verdi. “İşte bu çok daha ümit vadedici.”

“Ortamı bizzat seçmekle kalmadım,” dedi Locke. “Bu gece aşçıbaşı, şarap garsonu ve simyacı benim. Hepsi tek bir pratik pakette. Hanımefendinin dudaklarını uçuklatacak kadar düşük bir bedel karşılığında elbette.”

“Yanımda sana uygun bir bedeli ödemeye yetecek kadar düşük değerli bir sikke getirdiğimden emin değilim.”

“Kırıcı yorumlarına karşı seçici bir sağırlık uyguluyorum genç bayan. Yine de sormadan geçemeyeceğim, o *yaşlı* bayan sürülerinden birinin gözlemi altında mıyız?”

“Buradayken hayır. Her ne kadar bir şaperona* itirazım olmasa da şu an bulundukları yerde yeterince meşguller.”

*** Bir erkekle çıktığı randevuda genç ve bekâr bir kadına eşlik ederek cinsel bir etkileşimin önüne geçen yaşça daha büyük bir kadın *-çn***

"Onları bulan kişi Jean olduğu için çok şanslılar. Şahsen yaşlı kocakarılara yumruk atmaktan hiç çekinmem."

"Eh, öyleyse neden onları bizzat defetmedin?"

"Bazı davranış biçimlerini makul göstermek mümkün değildir," deyip iç geçirdi Locke.

"Yapma ya! Yine de onları ilaçla uyutabilirdin."

"Ah, tabii canım. Kim bilir ne tür sağlık şikâyetleri olan yaşlı kadınlara simyayla saldırmak... Onları kasten öldüremiyorsam bunun kazara olmasına göz yumacak hâlim yok."

"Böyle düşüneceğini biliyordum," dedi Sabetha, sırıtarak.

"Sen onu bırak da Plaza Gandolo için adayın ne âlemde?" diye sordu Locke. "Neydi o kadının adı... İkincikız Viracois mi? Duyduğum kadarıyla epey ciddi bir suçlamayla inzibatlar tarafından tutuklanmış. Çalıntı mal alımıydı, değil mi? Hem de *Derin Kökler destekçilerine* ait çalıntı mallar. Ne kadar şok edici."

"Ve de aptalca," dedi Sabetha, esnermiş gibi yaparak. "Avukatları meseleyi bir-iki güne kalmaz çözerler."

"Eh, endişelenmemekte haksız değilsin. Ne de olsa Viracois'in duruşması uzarsa yerine koyabileceğin bir sürü yedek aday var. Seçmenleri ilgisizliğe itecek daha heyecan verici bir lüzumsuz insanlar topluluğu görülmemiştir."

"Bak Locke," dedi genç kadın usulca, "nihai sonuçlar açıklanmadan önce bu tür ağız dalaşlarına girmemiz, açma zamanı gelmeden önce şenlik hediyelerine gizlice göz atmak gibi. Ben bu gece buraya böyle bir oyun oynamak için gelmedim."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam! Madem öyle, olağanüstü bir simyasal sürecin en bayağı kısmını gerçekleştirip tüm övgülere sahip çıkmamı izle ve hayrete düş."

Masada iç içe geçmiş iki gümüş kova duruyordu; öyle bir şekilde imal edilmişlerdi ki iç ve dış duvarları arasında bir parmak boşluk kalıyordu. Açık turuncu renkli bir şişe şarap ortadaki kovanın içinde suya batırılmış bir hâlde duruyordu.

Locke üzerleri deriyle kapatılmış iki sürahinin ağzını açtı. İçlerindeki renksiz sıvıyı kovanın ara haznesine döktü, boş sürahileri bir hokkabaz misali birkaç kez ellerinde dolaştırdı, sonra da reverans yaptı.

Kovanın dış yüzeyinde bir kırağı tabakası belirdi ve gitgide kalınlaşarak sert, beyaz bir buz duvarı haline geldi. Dış kanaldan soluk buharlar yükseldi ve kesik kesik bir çıtırtı sesi duyulur oldu. Locke içinden on beşe kadar saydı, ardından deri bir eldiven çıkardı ve kovayı dikkatle Sabetha'ya doğru eğdi. Kırağı tabakasıyla kaplı şarap şişesi artık sulu buzun içinde yüzmekteydi.

"İşte! Şarabı soğuttum. Ben elementlerin gerçek efendisiyim. Şu an şehrin dört bir yanındaki Bağlıbüyücüler istifalarını veriyorlar."

Sabetha bir parmağını diğer elinin avucuna vurarak onu sessizce alkışladı. Locke sırıttı, şişeyi yarı katı çevresinden çıkardı, tıpasını açtı ve iki kadehi şarapla doldurdu.

"Akşamın ilk kadehini kaldırıyorum." Locke bardağını nazikçe genç kadınınkine dokundurdu. "Suçun, şaşırtmacanın ve tüm sinsi sanatların şerefine. Ve onların en büyüleyici uygulayıcısına."

"Kendi şerefime içmemi isteyerek beni mahcup ediyorsun."

"Seninki kadar gürbüz bir kendine güvenin böyle bir yükü kolayca taşıyabileceğinden eminim."

İçtiler; tatlı portakal ve zencefil şarabı bir kuzey sonbaharı kadar soğuktu. Locke kadehleri tekrar doldurdu.

"Sıra bende," dedi Sabetha. "Tuhaf küçük oğlanların ve sabırsız küçük kızların şerefine. Gerçek hataları... küçük ve nadir olsun."

"Yanılıyor muyum, yoksa moralin üç gece öncekinden daha mı iyi?" diye sordu Locke, ikinci içkisini de bitirdikten sonra.

“O gün amma da bozuk çalıyordum, değil mi?”

“Bari bir sonuca varabildin mi?”

“Sadece tek bir gece kara kara düşünerek gerçek bir cevap bulamayacağım sonucuna vardım. Ayrıca seni tamamıyla hak edilmiş bir tuzağa düşürmek beni daima neşelendirmiştir.”

“Böyle münasebetsizce nispet yapmaya devam ederseniz o yılanları tekrar görebilirsiniz madam. Şimdi, sanırım sana bir akşam yemeği sözü vermiştim.”

Balkonun bir tarafında uzun bir meşe masa ile yanan bir maltız mevcuttu. Locke maltıza biraz daha hoş kokulu tahta parçası atıp şöyle bir karıştırdı. Şarap büyük ölçüde boş midesine iyice yerleşirken hoş bir çakırkeyifliğe kapılan Locke daha evvelden hazırladığı malzeme ve alet yığınlarını gözden geçirdi. O sırada omzunda bir dokunuş hissetti.

“Bu iş *böyle* yapılmaz,” dedi Sabetha. Genç kadın siyah kadife ceketini çıkararak beyaz ipekten iç tuniğini ve saçlarından azıcık daha koyu renkli, gevşekçe bağlanmış fularını gözler önüne serdi.

“Daha pişirmeye başlamadım bile!”

“Geldiğimiz yerde birbirimiz için yemek pişirmezdik, unuttun mu? Birlikte yemek pişirirdik.”

“Ama-”

“Bakalım ne tür bir karışıklık çıkarmışsın.” Genç kadın kalçasını kullanarak onu nazikçe yana itti. Birlikte Locke’un planladığı yemek için gereken malzemeleri bir düzene soktular: rezene yaprağı, soğan, dilimlenmiş kan portakalı, açık beyaz zeytin, badem ile fındık içi, Locke’un tüylerini yolup temizlediği bir piliç ve attan daha küçük herhangi bir şeyi sotelemeye yetecek kadar bol miktarda muhtelif yağ.

“Ne garip,” dedi Sabetha. “En sevdiğim şeylerden bazılarını toplamışsın sanki.”

“Hayatım akıl almaz tesadüflerle doludur.”

“Sanırım en azından bir konuda azmini takdir etmeliyim Locke Lamora. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen kızıl saçlı bir kızı ağına düşürmek için hâlâ kırk takla atıyorsun.”

"Öyle mi?" Locke'un hem sırıtışı hem de şarap kaynaklı neşesinin bir kısmı kayboldu. Elini uzatıp Sabetha'nın parlak bakır rengi saçlarının serbest kalmış bir tutamına dokundu. "Biliyor musun, eğer böyle bir fikirden güceniyorsan bunu göstermek için çok *garip* bir yol seçiyorsun."

"'Şaşırtmaca ve tüm sinsi sanatlar,'" dedi genç kadın, bakışlarını kaçırarak.

"Sahiden de elimi ayağıma dolaştırmak için mi saçını asıl rengine döndürdün? Benimle oynaman daha kolay olsun diye mi?"

"Hayır," dedi kadın. "Tek sebebi o değil."

"Demek tek sebebi o değil." Locke onu uzun uzadıya süzerken genellikle son derece sadık ve uysal olan yüz kaslarını tebessüme benzer bir ifadeye sokmak için uğraştı. "Biliyor musun, birimizin en ufak bir sözle her şeyi berbat edebilmesi çok zoruma gidiyor... Tanrılar bilir ne zamandan beri ilk defa hoşça vakit geçiriyoruz; ama ağzımızdan tek bir yanlış sözcük çıksa aynı odada bile değilmişiz gibi oluveriyor."

"Çoğul konuşuyorsun ama asıl kastettiğin kişi benim, değil mi?"

"Yalnızca bu seferlik," dedi Locke. "Sabetha, beni dinle. Neyin peşinde olduğumu biliyorsun. Kartlarım apaçık bir şekilde masada ve her zaman da öyle oldu. Sana saplantılı mıyım? Evet. Kesinlikle. Bundan üzüntü duyuyor muyum? *Hayır.* Burada durmuş, niyetimi gün gibi apaçık ortaya koyuyor ve senin o veya bu şekilde *kendini* ikna etmeni bekliyorum. Ve beklemeye devam edeceğim. Yaşlanıp iki büklüm olana ve kendi adımı söylemekten bile aciz kalana dek bekleyeceğim. Fakat sen söz konusu olduğunda kendime *azıcık* bile saygı duysaydım, asıl amacımın sana bacaklarını bir kerecik ayırtmak olduğunu düşündüğün için çok fena kırılırdım."

"Özür dilerim," dedi genç kadın. "Biliyorum. Bundan fazlasını istediğini biliyorum ve tüm kusurlarına rağmen benden daha çok-"

"Ha şöyle. Yani demek istiyorum ki kim bilir, belki seninle sadece bir kere değil, *iki defa* yatarım." Locke dimdik durdu, göğsünü kabarttı ve dilini çıkardı. "İhtiraslarım sınırsızdır kadın! *Sınırsız!*"

"Ah, seni gidi piç kurusu." Sabetha ona yumruk attı. Fakat bu içten bir tebessümle atılan türde bir yumruktu. "Eee, hiç... şey, ne kadar zaman geçti? Yani şeyden beri... anlarsın ya, biriyle yat-"

"Cevabı zaten biliyorsun," dedi Locke. "Hem de tam olarak. Ayrıldığın günü düşün. Ondan iki gece öncesine git. İşte o zamandan beri."

"Yani bir kerecik bile yapmadın mı?"

"Sanırım kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Ama hayır. Denedim. Biraz yardım almayı bile denedim. Loncalı Zambaklar'daki kızıl saçlıların birinden. Görünen o ki karşımdaki kızıl benden iki kat akıllı ve üç kat deli edici olmadıkça saç renginin bir önemi kalmıyor."

"Üç kat akıllı," dedi Sabetha. "Yarın kadar da sinir bozucu. Ve... üzgünüm."

"Üzülme. O kadar da kötü değildi." Locke'un masada yuvarladığı bir soğan zeytinyağı şişesine çarpıp sekti. "Gittiğim kız bir dosttu ve hem Zincir'e hem de bana yakındı. Sorunumun ne olduğunu ve zorlamanın işe yaramayacağını biliyordu. O gün giriş ücretine değen bir masaj yaptırdım."

"Sanırım sana söylemem gerek... Son birkaç yıl benim için aynı geçmedi. Çeşitli sebeplerden ötürü."

"Anlıyorum." Locke'un içi düğümlenir gibi olduysa da bu hissi bastırmaya çabaladı. "Yalan söylemeyeceğim. Sana karşı hislerimde çok bencilim. Seni başka birinin kollarında hayal etmek istemiyorum ama... yanında değildim. Sen yetişkin bir kadınsın ve bana bir borcun yoktu. Kızmamı mı bekliyordun?"

"Evet."

"Eskiden olsa kızabilirdim. Belki de büyümenin tek gerçek avantajı, kafanı kendi kıçından biraz daha fazla çıkarabilmektir. Umursamak *istemiyorum,* anladın mı? Artık

buradasın. Şansım yaver giderse... daha sonra da burada olmanı umuyorum. Ayrıca fazladan bir-iki kaleye sahip, genç ve yakışıklı bir Vadra lordu tarafından kalbinin çalınma-"

"İlişkilerimden bazıları zevk içindi." Sabetha uzanıp genç adamın kolunu tuttu. Kavrayışı yumuşak değil de genç adamın ansızın çekip gitmeye karar verebileceğinden korkarmışçasına sıkıydı. "Bazıları da birilerinin ceplerini boşaltmak için. Yahut kasa odalarını. Bilirsin işte."

"Hem de çok iyi bilirim." Locke yarı bilinçsizce elini uzattı ve başka bir soğanla oynamaya başlayarak onu bir topaç gibi döndürdü. "Aslına bakarsan senin yüzünden her geçen gün bir bankanın kasa odasını hızla boşaltıyorum."

"Güzel. Çünkü asla kolay elde edilebilecek biri olmadım ve ucuza gelmeyeceğim *kesin."* Sabetha uzanıp genç adamın diğer kolunu da tuttu.

"Sabetha, ne yapı-"

"Bir karar veriyorum. Artık o kahrolası soğanla oynamayı bırakıp beni öpersen neler olacağını görecek misin, yoksa gırtlağına bir bıçak mı dayamalıyım?"

"Gözümü bir gemide açmayacağıma söz verir misin?"

"Beni hayal kırıklığına uğratırsan Lamora, gözünü nerede ve ne zaman açacağını *tahmin* bile edemezsin."

Locke ellerini Sabetha'nın kollarının altına koyup ayaklarını yerden kesti ve onu masaya oturttu. Genç kadın gülerek bacaklarını onun beline sardı ve biraz daha yakınına çekti. Dudakları sıcacıktı; hâlâ hafif bir zencefil ve portakal tadı taşıyorlardı. Kolları birbirlerinin boynuna dolanmış hâlde ne kadar öpüştüklerine dair Locke'un en ufak bir fikri yoktu; fakat bunu yaparlarken ayakta durduğunu bile tamamen unuttu.

"Vay be," dedi Sabetha, nihayet gönülsüzce birbirlerinden ayrıldıklarında. Bir parmağını genç adamın dudaklarına dayadı. "Şuna bak, hâlâ ayıksın. Karthain'de öpüşme konusunda skoru eşitledin."

"Bak bu geliştirmeye kararlı olduğum bir çetele... Sabetha? Sabetha, ne var?"

Genç kadın kollarında kaskatı kesilmişti. Şaraptan ve kadından birbiri ardına aldığı darbelerle hâlâ başı dönen Locke yavaşça kafasını çevirerek arkasına göz attı.

Küçük yuvarlak masanın yanında geniş bir başlığa sahip, akik renkli bir cüppe giyen Sabır duruyordu.

"Ah, hadi ama," diye homurdandı Locke. "Şimdi olmaz. Bizi tam da şu *anda* rahatsız etmekten daha önemli işlerin vardır mutlaka."

"Sen hangisisin?" diye sordu Sabetha, sakin ve saygılı bir üslupla.

"Arşidama Sabır. Rakibim hesabına çalışıyorsun."

"Sabır," dedi Locke, "eğer gelmenin önemli bir sebebi yoksa Madrabaz Bekçi adına yemin ederim ki–"

"Önemli. Hatta hayati. Konuşmamızın vakti geldi. Madem ki bu ahmaklıktan caymaya niyetli değilsiniz, ikinizin de bilmeye hakkı olduğu bir şey var."

"İkimizin de mi?" dedi Sabetha. "Neyi bilmeye hakkımız var?"

"Locke'un gerçekte nereden geldiğini." Sabır ikiliye yemek masasından uzaklaşmalarını işaret etti. "Ve Locke'un gerçekte ne olduğunu."

Ara

YATAK ODALARINDA OLUP BİTENLER

1

"Saygıdeğer... kuzen," diye fısıldadı Locke. "Ben..."

"Kulağım sende," dedi Boulidazi.

"Nefes alamıyorum!"

"Ah." Locke'un boğazındaki mengene gibi baskı, bir nefese ancak yetecek kadar azaldı.

"Sandığın gibi değil," dedi Locke, soluğu kesilerek.

"Belki şu ana kadar aptalın tekiydim," diye fısıldadı Boulidazi, "fakat bu role devam etmek gibi bir hevesim yok."

"Gennaro!"

Sabetha balkon kapısında duruyordu ve ses tonu gözü dönmüş bir atı bile durdurmak için yeterliydi. Boulidazi elinde olmadan bıçağını indirdi.

"Verena, ben... üzgünüm ama davranışınız-"

"Açıklama gerektiren asıl davranış *seninki* kuzen!"

"Az önce sizi dinliyordum ve-"

"Yani bir hırsız gibi sinsilik ediyordun!"

"Birbirinize olan aşkınızı ilan ettiniz! Tartıştığınızı duydum!"

Boulidazi genç kıza duyduğu ilgiyi henüz doğrudan onunla paylaşmamış olduğunu çok geç fark eder gibi gözüktü. Yılgı, boş bir tuvale saçılan boya gibi yüzünü kapladı ve Sabetha bu fırsatı atlamadı.

“Oyunculuk egzersizi yapıyorduk seni hödük! Her şey bir doğaçlamaydı! Hem olmasaydı bile bu seni neden ilgilendirsin?”

“Bir... doğaçlama mı?”

“Lucaza’dan doğaçlama bir sahnede bana eşlik etmesini istedim!” Genç kız dediğim dedik bir edayla Boulidazi’nin kolunu Locke’un boğazından itti. “Ve sen o sahneyi böldün! Sıradan vatandaşlar gibi giyinmiş olabiliriz Baron Boulidazi, fakat sen kaba davranmakta bizi geçtin!”

“Ama...”

Genç kızın taktiğinin kurnazlığına hayran kalmamak Locke’un elinde değildi; fakat Sabetha biraz fazla ileri gidiyor olabilirdi. Boulidazi’nin kontrol altında tutulması lazımdı, hayallerinin yıkılması değil. Locke’un savunucu rolü üstlenmesinin vakti gelmişti. Ağrıyan boğazını ovuşturdu.

“Kuzen Verena,” dedi öksürerek, “Gennaro’ya kendi nişanımdan bahsetmiştim. O nedenle egzersizimize kulak misafiri olduğunda düzenbazlıktan şüphelenmek için geçerli bir sebebi vardı.”

“Sana el sürmeye hakkı yoktu!”

“Kuzen, mantıklı davran. Bu konuyu yola çıkmadan önce de konuşmuştuk. Kimliğimizi gizlemenin gerçek makamımızdan gelen bazı ayrıcalıklardan feragat etmeyi gerektireceğini biliyorduk.”

“Evet ama-”

“Ayrıca başka bir görgü tanığı da yok. O yüzden herhangi bir tazminat ihtiyacı duymuyorum.”

Locke bunu söylerken mümkün olduğunca sakin ve kendinden emin konuşmaya çalıştı. Yine de Boulidazi’nin kendisiyle yapacağı bir düello ihtimalini bir kabız vakasından daha tehlikeli bulmayacağından emin sayılırdı. Öte yandan Verena’yı yabancılaştırma fikri...

“Görünüşe bakılırsa bir hata yaptım.” Boulidazi bıçağını kınına soktu. Az önceki buz gibi öfke de aynı hızda kayboldu.

“Verena, bu yanlış anlaşılma için özür dilerim. Lütfen söyle bana, hakkımdaki olumlu kanaatini nasıl geri kazanabilirim?”

Locke genç adamın özrünü tek bir kişiye yöneltmesi ve büyük bir hızla uysal, yaltaklanıcı bir tavır takınması karşısında gözlerini kırpıştırdı. Daha önce Boulidazi’yi içten ve açık sözlü, hatta biraz saf biri olarak değerlendirmişti. Fakat Esparalı asilzadenin Sabetha’yı elde etme planlarında ‘soylu’ Lucaza’ya bir maşa rolü biçtiği belliydi. Hem bu durum hem de şiddete başvurmadaki rahatlığı tehlikeli derinlikleri işaret etmekteydi.

“Evvela,” dedi Sabetha, “münasebetsizce gölgelerde sürtmeyi bırakabilirsin. Sen Espara’nın bir lordu ve bu kumpanyanın hamisisin. Seni taşıdığın kana yakışır şekilde açıkça gidip gelirken görmeyi yeğlerim.”

“E-elbette.”

“Ve sahiden bir işe yaramak istiyorsan bize daha uygun bir prova alanı temin edebilirsin. Bayan Gloriano’nun han avlusundan bıkmaya başlıyorum.”

“Nereyi tercih-”

“Eski İnci adında bir tiyatro salonunu kullanabileceğimiz söylendi.”

“Ah. Doğal olarak. Eh, işin o kısmı Kontes’in merasimcibaşına biraz bahşiş vermekten-”

“Öyleyse o bahşişin icabına bak Baron Boulidazi,” dedi Sabetha, duruşunu ve ses tonunu ustaca yumuşatarak. “Bu senin gibi birinin muhakkak kolayca altından kalkabileceği bir meseledir. Hem gerçek sahnemizde bir an önce pratik yapmak kumpanya için de büyük bir kolaylık olur. Bunu halledersen sana tekrar Gennaro demekten memnuniyet duyarım.”

“Öyleyse hallolmuş bil.” Boulidazi centilmence bir aşırı resmiyetle ona selam verdi, Locke’un omzunu üstünkörü sıvazladı ve aceleyle oradan ayrıldı. Ayak sesleri koridordan aşağı uzaklaşıp gitti ve hanın ikinci kat kapısı çarparak kapandı.

“Ucuz atlattık,” diye fısıldadı Locke.

“Hamimiz soylu kuzenlerine karşı sahiplik duyguları beslemeye başlıyor,” dedi Sabetha. “Tahmin ettiğimden daha kurnaz çıktı.”

“Boynum seninle aynı fikirde.” Boulidazi tehdidinin geçici bir süreliğine bastırılmasının ardından Locke’un düşünceleri Baron’un müdahalesinden önceki konuşmaya geri döndü. “Ve, şey, bak, aramızda-”

“Hiçbir şey yok,” diye tısladı Sabetha. “Anlaşılan öyle konuşmakla ve daha en başından öyle şeyler hissetmekle hata yapmışım.”

“Bu dediğin saçmalığın daniskası!” Genç kızın sözlerinin yeni sızısı karşısında boğazındaki ağrıyı belli belirsiz hisseden Locke, onu kolundan tutup tekrar balkona çekerek kendini hayrete düşürdü. “Bir pot kırdım. O potun ne olduğunu bilmiyorum ama bana bir açıklama *borçlusun.* Az önce birbirimize ettiğimiz o sözlerden sonra sırf dellendin diye beni defetmene izin vermeyeceğim!”

“Dellendiğim filan yok!”

“Böyle davrandığında Sanzaları kahrolasıca diplomatlara benzetiyorsun. Bu konunun kapanmasına izin vereceğime Boulidazi’nin peşinden koşup onun kavgaya tutuşurum daha iyi. Seni ne kızdırdı?”

“Bu kadar cahil olamazsın... Jerem’de kızıl saçlı kızlar için ne kadar para ödediklerini biliyor musun? Ya bakireysek bize ne yaptıklarını? Hırsızbaşı biliyordu... ve bu o kadar kötü bir şey ki *vicdanı elvermedi.* Anlıyor musun? O gulyabani, işin ucunda para olsa ölü bir fareyi bile diliyle düzmekten çekinmez; ama kızıl *saçlıları* satmak ona bile fazla geldi. Saçlarımı boyamamı ve sarmamı bana o öğretti.”

“O tür şeyler duymuştum ama seni asla, asla-”

“İlk başta keserler,” dedi Sabetha. “Bir kızın cinsel organını kesip biçerler. Hani şu şeker veya küçük tepe dedikleri şeyi. Yeterince uzun bir zamandır Calo ve Galdo’yla beraber takılıyorsun, bahsettiğim şey için bir düzine isim duymuş olmalısın. Sonra yaradan kanlar fışkırırken çürümüş bir çükten, iltihaplı yaralardan veya mucizevi bir şekilde

iyileşmesini istediği her ne varsa ondan muzdarip yaşlı puştu içeri alırlar ki derdine deva bulsun. 'Kan saçlı kızın kanı,' derler buna."

"Sabetha–"

"Ve sonra, *mucizenin* çoğu tükenmesine rağmen o kanlı delikte işini görmek isteyen sonraki yüz adamı buyur ederler, çünkü bunu yapmak hâlâ iyi şans getirir. Hatta kız nihayet öldüğünde üstündeki sensen şansın *bilhassa* iyi demektir."

"Tanrılar aşkına."

"Evet. Varolan en derin cehennemde on bin yıl tuzlanmış bok içesiceler." Sabetha balkonun arka duvarına yaslanıp gözünü boş şarap kadehlerine ve senaryolara dikti. "Kahretsin. *Sahiden de* delleniyorum."

"Geçerli bir sebebin var da ondan!"

Sabetha kendinden tiksinircesine, sert bir kahkaha attı.

"Seni ilk kez gördüğümde tüm bunları *nasıl* bilebilirdim ki?" dedi Locke. "Saçlarını ilk kez gördüğüm o kısacık anı daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Ama düşündüğüm tek şey o değil... tabii bu seni gerçekten de böylesine rahatsız ediyorsa–"

"*Saçlarım* beni rahatsız etmiyor," diye çıkıştı Sabetha. "Beni asıl şu saçma sapan hurafeden dolayı zincire vurabilecek o ahmak puştlar rahatsız ediyor. Gölgeler Tepesi'ne ayak bastığım günden itibaren buna her gün dikkat etmem gerekti. Her gün! Aynada saçlarıma bakarak, onlara simya maddeleri bulayarak boşa harcadığım onca saat... Günün birinde bunun bir öneminin kalmayacağı kadar büyümüş olacağım. Ama o gün yeterince hızlı gelmeyecek."

"Peki ya Gölgeler Tepesi'nden önce?"

"Tepe'den önceki hiçbir şeyin önemi yok," diye cevap verdi Sabetha, usulca. "Korunuyordum. O zamanlar da yetimdim. Konuyu burada kapat."

"Nasıl istersen." Locke yavaşça ve çekinerek genç kızın yanındaki duvara yaslandı. Üzerlerindeki morluk-rengi gökyüzü yıldızlar tarafından daha yeni yeni delinmeye başlıyor ve akşamın silik, tanıdık fısıltıları -böceklerin

vızıltısı, at arabalarının takırtısı, yemek yiyip gülüşenlerin ve tartışanların şamatası- etrafı sarıyordu.

"Üzgünüm Locke," dedi genç kız, birkaç dakikanın ardından. "Sana bu kadar kızmam aptalca ve haksızcaydı. Sana hakaret ettim."

"Hiç de bile." Locke bir elini kızın koluna koydu ve Sabetha irkilip geri çekilme huyunu devreye sokmayınca cesaret buldu. "Bunları anlatmana sevindim. Senin sorunların bizim sorunlarımız ve senin kaygıların bizim kaygılarımız olmalı. Aklından geçenleri açıklamaya ne kadar nadiren zahmet ettiğinin farkında mısın?"

"Bak bu düpedüz-"

"Doğrunun ta kendisi! Tanrıların cezası Atalara bile esrarengizlik dersleri verebilirsin. Aslına bakarsan böylesine anlaşılır konuşmaya başlaman biraz korkutucu."

"Aklın sıra bana iltifat mı ediyorsun?"

"Belki ikimize birden ediyorumdur," cevabını verdi Locke. Genç kızın ruh halinin hava durumu gibi sıklıkla değişiklik göstermesi, kısa ömürlü samimiyet dönemlerini içe kapanma ve öfke nöbetlerinin izlemesi, hayatının her yönünü böyle bir isabetlilik ve öngörüyle kontrol etme dürtüsü... Locke'u yıllarca şaşkına çeviren davranışlar ansızın bir bağlama kavuşmuştu. "Saçlarının rengi umurumda bile değil. Yeter ki sen altlarında bir yerde ol."

"Yani mantıksız davrandığım için beni affediyor musun?"

"Sen de aynı şey için beni affetmedin mi?"

"Bu gidişle kendimizi yeniden mutlu bir anlayışın ciddi tehlikesi içinde bulacağız," dedi Sabetha. Tebessümünün gözlerine yansıyış şekli Locke'un kalp atışlarını hızlandırdı. Sanki bir anda kimin hiç belli etmeden dudaklarını diğerininkilere yaklaştırdığını görmek için mücadeleye tutuşmuşlardı ve-

Koridordan hızlı, umursamaz adımların sesi geldi ve ikili içgüdüsel bir uyumla birbirinden ayrıldı. Koridor kapısının güm diye açılmasıyla birlikte Alondo Razi yanakları kızarmış ve kan ter içinde kalmış bir hâlde balkona daldı.

“Alondo,” dedi Sabetha, abartılı olduğu açıkça belli bir tatlılıkla, “kendini tanrılarla barışık biri olarak görür müsün?”

“Üzgünüm,” dedi delikanlı soluk soluğa. Konuşurken dili zor dönüyordu. “Böyle aranıza dalmak istemezdim ama Jovanno’yu bulamıyorum. Gelişimin sebebi Asino kardeşler. Yardıma ihtiyaç-”

“Sakın bana bir kavga çıkardıklarını söyleme,” dedi Locke, Sanzalardan birinin Lord Boulidazi’ye hakaret ettiğini ve bunun neticesinde et ile çeliğin buluştuğunu hayalinde canlandırarak.

“Hayır, tanrılar aşkına, hayır! Sylvanus, Kül Piçi’ni bir dikişte içemeyeceklerine dair onlarla iddiaya girdi. Hiç *kimse* Kül Piçi’ni bir dikişte içemez. Onlar da denediler ve müstahaklarını buldular. Hah!”

Locke delikanlıyı tuniğinin ter lekeli yakasından kavradı ve Esparalının kendisinden beş yaş daha büyük olduğunu kısa bir süreliğine unuttu.

“Razi,” diye homurdandı, “Kül Piçi de ne bok oluyor?”

“Aşağıya gelin,” dedi ayakta durmakta zorlanan genç aktör. “En iyisi kendiniz görün.”

Locke ile Sabetha onun peşinden ortak salona indiklerinde hem kumpanyayı hem de o akşamki bira içicileri her zamankinden bile daha dağınık ve sarhoş bir hâlde buldular. Calo ile Galdo siyah-kırmızı renkli, kaygan bir birikintinin içinde sanatsal bir simetriyle yan yana yatıyorlardı. Havada ıslak hayvan postu ile yıkanmamış işkence odası arası bir koku olmasına rağmen Sanzaların dışındaki tüm izleyiciler neşeden yerlerinde duramıyordu. Bunun tek istisnası Bayan Gloriano’ydu.

“Ne halt yiyecekseniz avluda yiyin dedim! Salaklar! Pembe ciltli Therin bebekleri!” Kadın o sırada Locke ile Sabetha’nın farkına vardı ve sert bakışlarına onları da dâhil etti. “Nasıl bir ahmak Kül Piçi’ni kapalı mekânda denemeye kalkar ki?”

“Siz *neden* bahsediyorsunuz yahu?” dedi Locke, sonra da gidip Calo’nun yanında diz çöktü. İkizler yaşıyor olmalarına rağmen içkinin etkisiyle kendilerinden geçmişlerdi ve ortak

rakiplere -yani kusmuk ile yerçekimine- karşı verdikleri kavgayı kaybettikleri belliydi.

"Kül Piçi," dedi komaya girme aşamasındaki Sylvanus'a yaslanan Moncraine, "şu feci tükürük hokkasıdır."

Locke kara derili adamın işaret ettiği yere baktığında yaklaşık altmış santim yüksekliğinde, katran renkli, yan devrilmiş bir fıçıyla karşılaştı. İçinden akan madde, sağanak yağmura maruz kalmış kamp ateşi küllerine benziyordu.

"Müessesenin eski bir âdetidir," dedi Moncraine, alaycı bir tebessümle.

"Avluda gerçekleştirilen bir adet!" diye gürledi Bayan Gloriano.

"Orası doğru. Fakat işin özü şu ki, sevgili Lucaza, Kül Piçi haftalarca tütün külü ve tükürük toplar; tabii insanlar yeri kullanmamaları gerektiğini akıl ettikçe. Dostların gibi genç ve gözü pek turşu beyinlilere Piç'i bir dikişte içmeleri için meydan okuyarak cesaretlerini sınarız. Diğer bir deyişle Bayan Gloriano'nun doğrudan doğruya cehennemden ithal ettiği berbat bir siyah ardıç şarabıyla Piç'i ağzına kadar doldururuz, şöyle bir karıştırırız ve o sulu çamuru adaylara içiririz."

"Bu çok aptalca," dedi Sabetha, Galdo'nun nabzının hâlâ atıp atmadığına bakarak.

"Hem de nasıl," diye güldü Moncraine. "Kumpanyanın tarihindeki hiç kimse gerisingeri kusmaksızın Kül Piçi'ni kafaya dikememiştir. Ve gördüğünüz gibi Piç yine galip geldi!"

"Jasmer," dedi Sabetha, sesini alçaltarak, "çokbilmişlik taslamış gibi olmayayım ama prova yapmaya devam edeceksek bu ikisinin içtikleri zehirden arındırılmaları gerek. Hatta diğer herkese de ihtiyacımız var! Siz ahmaklar içerken biraz daha ölçülü davransanız-"

Etrafındaki dünya bir yana, kendi yüzünün varlığından bile ancak haberdarmış gibi gözüken Sylvanus filimsi bir homurtu çıkardı.

“Ne kadar içersek içelim,” dedi Moncraine, “kumpanya daima sahneye çıkar tatlım. Ayrıca bizim yüksek standartlarımıza göre buna doğru düzgün bir âlem bile denemez. Asıl mesele dostlarının içtiklerini ancak bir süzgeç kadar midelerinde tutabilmeleri.”

“Size sorun çıkardığımız için üzgünüm,” dedi Alondo, kendini bir sandalyeye bırakarak, “ama zeminin temizlenmesi ve Asinoların taşınması konularında yardıma ihtiyacımız var. Ve pek bir işe yaramayacak kadar sarhoşuz. Üstelik ne Jenora’yı ne de Jovanno’yu bulabiliyoruz... Hey, siz ikiniz Lord Boulidazi’yi gördünüz mü? O da buradaydı!”

“Biliyoruz,” dedi Sabetha. “Bayan Gloriano, bize su kovaları lazım. Lucaza, bu ikisini avluya sürükleyip işe koyulsak iyi olacak. Onları yalnız bırakırsak midye gibi yere yapışacaklar.”

“Beni Boulidazi’nin elinden kurtardığın için sana teşekkür edecektim,” diye fısıldadı Locke, “ama sanırım bu gidişle fikrimi değiştireceğim.”

“Benim kendimi nasıl hissettiğimi sanıyorsun?” Sabetha delikanlının kolunu hafifçe sıktı ve bir çöl yolcusunun kıymetli suyunu bir başka yolcuyla paylaşması gibi ona hafif bir tebessüm etti. “Şimdi ister kollarından ister bacaklarından tut. Gel şunu dışarı taşıyalım.”

“Acaba Jovanno hangi cehennemde?” diye homurdandı Locke.

2

Jean, Locke’un elinde bir şarap tulumuyla merdiveni tırmanmasını mutluluk ve asabiyet karışımı bir duyguyla seyretmişti. Locke ile Sabetha’nın aralarını düzeltme veya kendilerini yüksek bir pencereden atma zamanları çoktan gelmişti. Her iki durumda da Jean’ın iç huzuru kazançlı çıkacaktı.

İriyarı delikanlı gözlerini kapadı, başını arkaya yasladı ve onu dik tutma işini bir süreliğine duvara bıraktı. Böyle yalnız

başına oturmak ve morlukları acımazmış gibi davranmakla uğraşmamak nadir bir lütuf gibi geldiğine göre halinin içler acısı olduğunu söylemek herhâlde abartıya kaçmazdı.

Gözlerini tekrar açtığında Jenora yarım metre mesafeden ona gülümsüyordu.

"Anlaşılan fena hâlde yıpranmış birini buldum," dedi kadın.

"Gel, odana çıkmana yardım edeyim."

"Ah, şey, odama mı?"

"Güven bana," dedi genç kadın, onu ayağa kaldırarak. "Kumpanyanın geri kalanı parmağını bile kıpırdatamayacak kadar sarhoş olana dek yanlarında uykuya dalan ilk kişi olmak istemezsin. Gözünü nasıl bir haylazlığa açacağını ancak tanrılar bilir."

Jean'ın yanaklarını çok fazla bira içmişçesine garip bir sıcak bastı. Jenora'nın eli dünyanın en doğal şeyini yaparcasına delikanlının belindeydi ve birlikte ortak salondan çabucak çıktılar.

"Eee, bana söylemediğin başka ne var Jovanno?" Genç kadın, Locke ile Jean'ın odalarının kapısını yavaşça kapattı, sonra da kollarını onun omuzlarına koydu.

"Sana söylemediğim mi?"

"Ah, hadi ama." Jenora'nın parmakları Jean'ın kürek kemiklerindeki tutulmuş kasları ovmaya başladı. "Okuyup yazmayı ve hesap yapmayı biliyorsun; ama kâtipler *böyle* kaslara kalem tutarak kavuşmazlar. Vadracayı da Therince kadar iyi konuştuğunu biliyorum. İğne iplik kullanabiliyorsun. Yetişkin bir adamla kavga edip berabere kaldın... hem de herhangi biriyle değil, Bert'le. O gerçek bir dövüşçüdür."

"Ben, şey, tuhaf bir eğitimden geçtim," dedi Jean, Jenora'nın ihtimamı altında kasları kadar zihninin de gevşediğini hissederek.

"Siz Camorrlular... hepiniz bir tuhafsınız. Ve tuhaf bir şekilde eğitimlisiniz."

"Ortada meşum bir şey yok. Biz sadece..."

“Hava almaya çıktınız, hımm? Biri sade giyinip makamının altındaki kişilerle takılırsa buna genellikle öyle denmez mi?”

“Jenora!” Jean arkasına döndü ve genç kadının ellerini tutarak masajı durdurdu. Yatışmış zihni gönülsüzce de olsa kendini toparladı. Eğer Jenora onları uzun uzadıya gözlemlediyse kesin bir inkâr muhtemelen hiçbir işe yaramazdı. “Bak, ne istersen düşünmekte serbestsin; ama *lütfen* bana inan... karşındakini gördüğün gibi kabul edersen bundan herkes kârlı çıkar.”

“Meraklılık etmemde bir tür tehlike mi var?”

“Meraklılık *etmemende* kesinlikle hiçbir tehlike yok diyelim yeter.”

“İçin rahat olsun. Benimki sadece bilgiye dayanan bir tahmindi Jovanno. Kuzenin Lucaza, eh, dünyanın merkezinde yer almadığını her fark ettiğinde biraz şaşırmış gibi gözüküyor. Ve Verena bir hizmetçi kıza hiç benzemiyor. Görgü, diksiyon, öğrenim, duruş. Senin de ellerin düellocu nasırlarıyla kaplı.” Jenora parmaklarını hafifçe delikanlının avuçlarında gezdirdi ve yarattığı his Jean’ın kanının birden fazla noktada kaynamasına yol açtı. “Tanrılar sizi olmadık parçalardan bir araya getirmişler. Burada anlatacak bir hikâye var.”

“Hayır, yok. Konuşursam öyle çok güvene ihanet etmiş olurum ki... Jenora, lütfen.”

“Pekâlâ,” dedi genç kadın yatıştırıcı bir dille. “Biraz gizeme katlanabilirim. Öyleyse gel derdine deva bulalım.”

“Derdime... benim derdim... ah, şey, de-”

Jenora ellerini delikanlının tuniğinin altına soktu ve sırtından yukarı çıkarıp nazik fakat kararlı bir şekilde oradaki kasları hizaya sokmaya koyuldu. Bunun doğal etkisi ikiliyi birbirine yaklaştırmak oldu; genç kadının göğüsleri tüm sıcaklığıyla Jean’ın bedeninin üst kısmına temas etti ve dudakları onun burnunun hemen önünde kısmi bir tebessümle aralandı.

“Heh.” Jenora muzipçe delikanlının gözlüğüne üfleyerek camları buğulandırdı. “Senden yaşça büyük ve daha uzun

boylu kadınlardan korkmuyorsun, değil mi?"

"Ben, şey, neden korkacağımı bilmiyorum ki."

"Öyle mi? Yani el değmemiş bir mahsulsün, hımm?"

"Jenora, ben böyle bir ilgiye alışkın... Bana pek de, şey, çekici gözle bakılmadığının muhakkak farkındasındır."

"Neden *hoşlanmam* biliyor musun Jovanno?" Genç kadın ellerini oynatarak Jean'ın karnından aşağı uzanan kıl hattını gıdıkladı. "Aptal adamlardan, güçsüz adamlardan, cahil adamlardan. Bir piyesi bir çalı çırpı yığınından ayırt edemeyen adamlardan."

Dudakları birbiriyle buluştu ve yavaşça öpüşürlerken kadın kasıtlı olarak delikanlının ellerinden birini kendi göğsüne götürdü. Ardından parmaklarına bastırarak göğsünü ikisi adına sıktı ve Jean dünya bilincinin daralarak aralarında yükselen harikulade ısı koridoruna odaklandığını hissetti.

"Lucaza," diye fısıldadı delikanlı. "Her an geri döne-"

"İçimden bir ses dostlarının çok uzun bir süre balkonda kalacaklarını söylüyor," diye mırıldandı kadın. "Sence de öyle değil mi?"

Çok geçmeden el çabukluğu ile güreş arası bir sürecin sonucunda giysilerini çıkarıp kendilerini yatağa attılar. Jean açık renkli tenin nerede bitip koyu renklisinin nerede başladığını kestiremiyordu. Duman rengi saçlar alaycı bir peçe misali yüzünün etrafına dökülürken kendini tümüyle genç kadının tadına, kokusuna ve sıcaklığına bıraktı. Ona yol göstermekten hiç de çekinire benzemeyen Jenora delikanlının üstünde kalarak sevişmelerinin ritmini dönüşümlü bir şekilde kâh yavaşlatıp kâh hızlandırdı. Delikanlı göz açıp kapayıncaya dek eğitimsiz zindeliğinin sınırına ulaştı ve sevinçli, ağrılı bir patlamanın ardından Jean Tannen'ın hayatındaki gizemlerden biri daha eksildi.

İkisinin de kalp atışları dörtnaladan eşkine yavaşlarken coşkunun, bitkinliğin ve hoş bir şaşkınlığın etkisindeki Jean genç kadına sarılmayı sürdürdü. Kalabalık Bertrand'la girdiği boğuşmanın ağrıları sanki yüz yıl geçmişte kalmıştı.

Jenora karmakarışık giysi yığınının arasından ceketini buldu, cebinden ince bir tahta pipo çıkardı ve Jean'a hem yabancı hem de baharatlı gelen bir tütün karışımıyla onu tıka basa doldurdu. Odanın zayıf simyasal küresinin üstünü örttüler ve o koyu karanlıkta pipoyu karşılıklı paylaşarak közlerin turuncu parıltısında usulca konuştular.

"Gerçekten de senin için bir ilkmişim."

"O kadar bariz miydi? Söylemeseydim bile anlar mıydın?"

"Heves sadece ilk adım," dedi genç kadın. "Ustalık daha sonra gelecek."

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır."

"Hoşnutsuz değilim Jovanno. Hatta dansa yeni kalkan bir âşığımın olması, onu doğru düzgün eğitebileceğim anlamına gelir. Bana birkaç gece verirsen seni adamakıllı forma sokarım."

"Asino kardeşler... onlar hep, şey, dışarı çıktıklarında beni de davet ettiler. Bunu satın almaya, anlarsın ya."

"Yaptıklarında utanılacak bir şey yok. Onu yapmamakta da olmadığı gibi. Ama o ikisi birer *çakal* Jovanno. Kadınlar o tür erkeklerin kokusunu bir kilometre öteden alabilirler. Bazen çakallarla koşmak tam da ihtiyacın olan şeydir; ama öyleleri eninde sonunda çamurlarda yuvarlanıp evinin ortasına sıçarlar."

"Sevimli bir yanları yok değildir," dedi Jean. "Tabii o yanları ayda bir kez, o da dolunay zamanında ortaya çıkar, orası ayrı. Ters kurtadamlar gibidirler."

"Eh," dedi genç kadın, "ben birini yatağıma aldığımda yürek kadar beyne de önem veririm."

"Bak bu hoşuma gitti. Hey, yoksa bir... pardon, sanki bacaklarının altında bir şey var. Acaba biz...?"

"Ah. Çırağım, izin ver de seni ıslak leke* kavramıyla tanıştırayım."

*** Cinsel ilişkinin ardından o ilişkinin yaşandığı yerde (yatak, kanepe, vs.) kalan nemli artık -*çn***

“Rahatsız ediyor mu?”

“Eh, ideal olduğunu söyleyemem. Hey, sen ne-”

Jean hevesli bir avuçlama ve kıkırdama taşkınlığıyla kuvvet uygulayarak konumlarını değiştirdi. Birkaç saniye içinde genç kadını yatağın kuru tarafına itmiş ve onun eski yerine yerleşmişti.

“Mmmm. Jovanno, pek de centilmenmişsin. Bir pipo daha tüttürmeye var mısın?”

“Kesinlikle.”

Tam pipoyu ikinci kez dikkatle yakmayı bitirirlerken kapı güm diye açıldı.

”Jovanno!” diye bağırdı Locke. “Asino kardeşlerin bu sefer ne yaptıklarına *aman tanrım hassiktir!*”

Locke karşısındaki sahneye bir-iki saniye bakakaldı, sonra hızla arkasına döndü.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm. Bilmiyor-”

“Salak ikizlerin başları gene mi belada?”

“Hayır,” dedi Locke, kulağa pek de inandırıcı gelmeyen bir fevrilikle. “Hayır, hayır, hayır. Aslında önemli bir şey yok. Durum kontrol altında. Siz, şey, siz... Ben bu gece ortak salonda yatabilirim. Siz ikiniz varlığımı unutun gitsin. Pardon. Siz, şey, eğlenmenize bakın!”

“Bakıyoruz,” dedi Jenora, soğukkanlılıkla bir duman bulutu üfleyerek.

“Harika! Fevkalade! Ben... artık gidiyorum!”

“Beklediğimden çok daha çabuk aşağı inmiş,” dedi Jenora, kapı tekrar kapandıktan sonra.

“Evet,” karşılığını verdi Jean, kaşlarını çatarak. “Bir şey olmuş olmalı. Asinolar her ne halt yedilerse-”

“Dostların bir sorun çıktığında arkalarını kollaman için sana güveniyorlar, değil mi?” dedi Jenora.

“Eh, böyle söylediğinde kulağa oldukça gurur verici geliyor ama-”

"Bırak bir geceliğine başlarının çaresine baksınlar," diye fısıldadı kadın. "Artık biraz mahremiyetimiz var. Eğer Verena, Lucaza'yı adam etmek isterse onu benim odama götürebilir."

"Evet," dedi Jean. "*Kesinlikle* götürebilir. Öyleyse, şey, bahsettiğin şu ustalığı öğrenmeye başlamak için henüz çok mu erken?"

3

"Therin Hükümdarlığı'nın uzun yazı," diye bağırdı Calo, han avlusunu kapsayacak şekilde kollarını açarak, "toprak ile gök cömertken inşa etme ve yetiştirme zamanı sağlar! Bu yıllarda Prens Aurin bir tarla gibi nadasta bekler, sürülmüş ama henüz kahramanlık tohumları *ekilööööööğğrrrk-*"

Calo dizlerinin üstüne düştü ve coşkulu duyurusunu kusarak noktaladı. Bir duvarın gölgesinden onu seyreden Locke elini alnına götürüp inledi.

"Yukarıdaki tanrılar aşkına," dedi Moncraine. "Midesi siz Camorrlularınkinden daha sağlam muhabbet kuşları gördüm. Kül Piçi'yle bir defa dansa kalktınız diye savaşlarda ölmüş gibi davranıyorsunuz. Yedek oyuncu!"

Kendi cildi de yeşilin bir tonunu taşıyan Galdo, bu defalık Calo'nun rahatsızlığını alaya almaya ilgisiz gibiydi. Delikanlı öne çıktı ve ellerini kardeşinin omuzlarına koydu.

"Yapabilirim... ben iyiyim... " dedi Calo soluk soluğa. Sonra da yere tükürdü ve yalpalayarak ayağa kalktı.

"Bekle yapabilirsin, salak," dedi Galdo. "Bak aklıma bir fikir geldi. Gel beraber yapalım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rolü karşılıklı oynayalım." Dönüp Moncraine'e bakan Galdo, ikizinin kusma faslından önceki ses tonu ve seviyesiyle konuştu. "Kılıçlar kansız kınlarda sapasağlam bekler ve

imparatorluk erkânı güneşi aratmayan bir cenapla dünyaya ihtişamını saçar durur."

"Therin Hükümdarlığı'nın tatlı yazı," diye akıcı bir dille araya girdi Calo, titrek dizlerini fethederek ve ağrıyan boğazını zorlayarak. "Bu öyle bir imparatorluktur ki içinde dilenci olarak yaşayanlar, dışında dük olarak yaşayanlara burun kıvırırlar ve bazıları çalıntı kılıklarını doğma büyüme kralların görkemiyle üzerlerinde taşırlar! Sokakların altındaysa fırsatçılar, dolandırıcılar ve kısmetin avareleri dürüst günışığının bilmediği dehliz krallıklarında dobra dobra iş yaparlar."

"Eğer hırsızlar itibar takmıyorlarsa," dedi Galdo, "ve de şevkli alaylarda toplanıp meşru kanuna ve tahta başkaldırıyorlarsa bu yaptıkları çağın gidişatına uymaz mı? Therin Hükümdarlığı'nın altında kabaran kısmet dalgaları öyle yüksek ki kanun kaçakları bile denk küstahlıkla ödüyorlar haraçlarını!"

"Denk küstahlar," dedi Moncraine. "Tam da kendinizi tarif ettiniz Asinolar. Durun, herkes dursun. Ne kadar da sevimli bir fikir. Neden rol kavramından büsbütün vazgeçmiyoruz? Grup hâlinde sahneye çıkıp tüm rollerin repliklerini hep beraber okuyabiliriz. Kahretsin, üstümüze taş ve çürük sebze yağarken moralimiz bozulmasın diye el ele bile tutuşabiliriz."

"Aslında benim hoşuma gitti," dedi Chantal.

"Sanki fikrin umurum-"

"Chantal haklı Moncraine." Kıpırdanan Sylvanus hem gölgeden hem de alışıldık sabah miskinliğinden sıyrıldı. "Sahnede bir çift ikizi ne sıklıkla görüyorsun? Bunu değerlendirmeliyiz. Zaten sergileyecek fazla bir şeyimiz yok."

"Bir şey sergilemek isteseydim pantolonumu giymeden ortalıkta gezmeye başlardım Andrassus."

"Seni gidi işe yaramaz Syresti züppesi! Bir düşün; koro rolünde ikizler. İhtiyar Mankafa Baba'nın Beş Para Etmez Usanç Gösterisi'ni değil de Moncraine Tiyatrosu'ndan doğru düzgün bir piyes seyrettiklerini köylülerin kafasına dank ettirecek, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir şey!"

“Aslına bakarsan onun adı artık Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu,” dedi Chantal.

“Ne zaman bir çift seyyar meme olup çıkmak istersen tıpış tıpış Basanti’ye gidip elinde hâlâ kaç tane azgın hizmetçi kız rolü olduğunu sorabilirsin dönek.” Bu sözleri sarf ederken kullandığı ses tonuna rağmen Moncraine’in omuzlarının çöktüğü Locke’un gözünden kaçmadı. Sylvanus’la ne kadar dalga geçerse geçsin yaşlı ayyaş halen onun üstünde nüfuz sahibiydi. “Ah, tanrılar aşkına, zaten üçüncü veya dördüncü seyirci sırasından itibaren kim onların ikiz olduğunu kestirebilir ki?”

“Asıl mesele seslerini nasıl kullandıkları,” dedi Alondo. “Sağa sola kusmadıkları zaman kulağa güzel geldiğini reddedemezsin.”

“Saçlarını elden geçirmemiz gerekecek,” dedi Moncraine.

“Keltoşun kafasına bir peruk yapıştır olsun bitsin,” diye mırıldandı Galdo.

“Şapkalar,” diye araya girdi Sabetha, kibar ama buyurgan bir sesle. “İkisi de şapka takabilir. Her şey kostümde bitiyor.”

“İşte o dediğin kostümcülerin ilgisini gerektirir,” diye gürledi Moncraine. “Tam şu anda bir yerlerde giysilerle ilgilendiklerinden eminim ama onları giyiyorlar mı yoksa çıkarıyorlar mı işte orası belli değil.”

“Moncraine!” Therin kökenli, orta yaşlı, tıknaz bir adam aheste adımlarla han avlusuna girdi. Sözü edilebilecek bir çeneye sahip değildi ve uzun saçları o kadar bakımsızdı ki kafasının arkasına kahverengi bir şahin tünemiş de ölene kadar orada kalmış gibi bir hali vardı. “Jasmer, seni gidi şanslı piç seni. Paçayı kurtardığını söylediklerinde onlara inanmamıştım. Zincirlerden sıyrılmak için kaç tane çük yalaman gerekti?”

“Efendi Calabazi,” dedi Moncraine, “bilirsin ki bir beyefendi kirli işlerini asla kendisi yapmaz. Kızlarınla ilgili bir sürü söz verdim, hepsi bu. Yoksa oğulların mıydı? Tanrılar biliyor ya, onları birbirinden ayırt edemiyorum.”

“Hah! Sen bir beyefendiysen ben de tütsü osuruyorum demektir. Ama artık dışarıdasın ve birileri İnci’de sahne alacağınıza dair ipe sapa gelmez bir fantezi uydurdu. Grubun bu mu? Pek de küçükmüş.”

“Önemli olan boyutu değil işlevi,” dedi Moncraine, zoraki neşesinin bir kısmını yitirerek. “Beni niye rahatsız ediyorsun?”

“Eh, benim ve oğullarımın neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun.”

“Git Jenora’yla konuş; işlere o bakıyor.”

“Düşündüm ki süslü püslü yeni sahibinizle bir peşinat-”

“*Hami*, Calabazi. Yeni bir sahibimiz değil, soylu bir hamimiz var. Ayrıca İmparator Salerius oyunu seyretmek için bizzat kabrinden çıkıp gelse bile peşinatı rüyanda görürsün. Sen de geri kalanımız gibi paranı gösteri gecelerinde alacaksın.”

“İyi de durumunda, ah, biraz belirsizlik var ve senin için çalışacaksak samimi bir teminattan daha elle tutulur bir şey-”

“Alt tarafı iki gün hapis yattım seni ahmak, Öcütaşı dumanı soluyup aklımı kaybetmedim. İş istiyorsan her zamanki şartlarla çalışabilirsin. Yok istemiyorsan geceleyin uyanık yatıp bok küreyecek üç-dört yarım akıllıyı nereden bulabileceğimi merak edecek değilim.”

İki adam kafa kafaya verdi ve alçak, hararetli bir ses tonuyla tartışmayı sürdürdü. Locke yakınlarda ayaklık eden Alondo’yu yanına çağırıp fısıldadı. “O kim?”

“Hendekçi,” dedi Alondo, esneyerek. “Kontes gösteriler için Eski İnci’nin kapılarını açabilir; ama mekânın temizliğine para ödemez. Biz öderiz. Bu da her gece birkaç yüz kişi işeyebilsin diye Calabazi gibi goriller tarafından hendek kazılıp set çekilmesini ve gerekli bakımın yapılmasını gerektirir.”

“Bu tiyatro olayı hayal ettiğimden çok daha karmaşık çıktı.”

“Orası öyle. Üstelik Jasmer bu meselenin iş kısmından nefret eder, anlarsın ya? Pazarlık yaptığı zaman sanırsın ki taşakları rendeleniyor.”

Han avlusunun karşı tarafından Moncraine iki avucunu birden havaya kaldırıp çirkin hendekçiye sırtını dönerek diyaloğu sonlandırdı.

"Efendi Moncraine!" diye bir bağrış daha yükseldi. Bu seferki ziyaretçi ahırların istikametinden gelmekteydi. Moncraine hızla o tarafa doğru döndü.

"Merhametli tanrılar, çalıştığımı görmüyor musun seni gidi ap- Ah, Baron Boulidazi, sizi tanıyamadım! Yine, ah, kostüm giyip gelmişsiniz."

"Hah! Çabalarımızın ruhuna uyum sağlamak istedim!" Yine sade bir tarzda giyinmiş olan Boulidazi, geniş siperlikli ve kirli bir şapkayla yüz hatlarını kısmen gizlemişti. "Ve tabii çalışmalarınızı mümkün olduğunca az bölmek."

"Elbette," dedi Moncraine. Locke han avlusunun karşısından bile adamın dişlerini birbirine sürttüğünü duyar gibi oldu.

"Peki bu kim? Önemli biri mi?"

"Şey, ben adım Paza Calabazi bayım. işim-"

"Hayır, önemli biri değil, yoksa bana 'lordum' diye hitap etmesi gerektiğini bilirdi. Git başka bir yerde vasatlık et."

"Şey... peki lordum."

Locke hendekçinin adeta kaçıp gitmesini seyrederken kaşlarını çattı. Boulidazi hakkındaki ilk izlenimleri giderek daha safça gözüküyordu.

"Bak Moncraine." Genç lord, menajerin sırtına okkalı bir şaplak attı. "Bu han avlusunun kendine has, hoyratça bir albenisi olduğunun farkındayım ama bize daha iyi bir mekân ayarladım."

"Eski İnci'yi mi?" Moncraine hıncını bastırmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Yoksa orası bizim mi lordum?"

"Yarından itibaren orada prova yapmaya başlayabiliriz ve oyunumuzu sergilemek için tam iki günümüz olacak. Merasimcibaşı eski bir aile dostudur. Hatta Paza Calabaziler gibiler tarafından rahatsız edilmeyesiniz diye girişe bir adam bile dikeceğim."

“Bu… eh, sanırım cömertçe demek uygun olur lord hamim. Teşekkürler.”

“Hiç önemli değil. Ne de olsa burada benim de çıkarım söz konusu, değil mi? Şimdi, bu hangi sahne?”

“Şey, sahne falan yok lordum. Bize sanırım, ah, biraz mola lazım. Calabazi’yle münakaşa etmek-”

“Yok daha neler. Sen altı üstü bir münakaşayla dize gelecek adam değilsin Moncraine.” Boulidazi kendi çenesine yumruk atarmış gibi yaptı. Hareketinin Moncraine’i huzursuz ettiği belliydi. “En son neyi prova etiniz?”

“Kayda değer bir şey-”

“Sahneyi soruyorum canı çıkmayasıca.”

“Şey, altı. Birinci perde, altıncı sahne. Biz de az önce… az önce koronun durumunu belirliyorduk.”

“‘Kısmetin avareleri dürüst günışığının bilmediği dehliz krallıklarında dobra dobra iş yaparlar,” dedi Boulidazi. “Bak o sahneden hoşlanırım. Ama bu Amadine’ın da ilk kez sahne alacağı anlamına geliyor. Herhâlde şimdi oyunu yarıda kesecek halin yok.”

“Eh, belki-”

“Evet. Belki kesmezsin.” Boulidazi, Moncraine’in o sabahki çalışmaları seyrederken arada bir oturup dinlendiği sandalyeye kuruldu. “Bayan Verena, rica etsem Gölgeler Kraliçesi canlandırmanızı birkaç dakikalığına da olsa görebilir miyim?”

“Lordum Boulidazi, ilginizin daima başımızın üstünde yeri var,” dedi Sabetha, mükemmel bir reveransla beraber. Locke kalbindeki kanın bir anda pıhtılaştığına yemin edebilirdi ve şapşalca bir rehavet sergilemek için kendini epey zorlaması gerekti.

“Altıncı sahne için hırsızlar yerlerine!” diye bağırdı Moncraine. Kalabalık Bertrand aceleyle avlunun ortasına gitti ve orada hitabelerini bitirdikten sonra bazı ayaktakımı sahneleri için yan rol oyuncularının arasına katılmaları planlanan Calo ile Galdo tarafından karşılandı. Moncraine

sahnelerdeki kalabalıkları arttırmak için bir grup dublör tutacağına söz vermişti ama henüz prova sürecindeyken onlara erkenden para harcamaya hevesli gözükmüyordu.

"Asil akranlarım ve piçlerim, sefalar getirdiniz! Yalınayak Sarayı'na sefalar getirdiniz!" Han avlusunun kendi tarafından kalçalarını kıvırtarak yaklaşan Chantal, ufacık kalabalığa doğru kollarını uzattı. "Nedir sizleri içkiden, zardan ve sıcak ilgiden alıkoyup buralara getiren ey pejmürde talipler?"

"Sadakat, güzel Penthra," dedi Bertrand. "Sadakat, güzel ve gözden düşmüş hanım. Zira en derin saygımızı sahiplenen o ki saydığın konforları soğuk avuntular gibi gösterir."

"Valedon, sen ki hep çatal dilli bir iblis olagelmişsindir, şimdiyse aramızdaki boşluğu ipek ağlarla örüyorsun. Nedir bu değişimin sebebi?" Chantal muzip bir edayla kocasının çenesine dokundu.

"Bunu yapan ikimizin de hanımıdır," dedi Bertrand. "Onun ihsanı vicdanımı sızlatır. Haracımı sunmakta ihmalkâr davrandım ve teveccühümü ıslah etmem lazım."

"Bizim de öyle," dedi Calo. "Penthra, bırak hanımımız öne çıksın. O ki bizleri bağrına bastı ve vefalı dostluğumuzu ateşledi. Bizim kadar zavallı sefiller bile ona itaatini sunmalı."

"Köhne sarayımızda hepimiz birer sefiliz ve buna binaen hiçbirimiz daha yersiz bir tezat teşkil etmeyiz." Sabetha zahmetsiz bir asaletle daha sonra asıl sahnenin gölgeleri olacak yerden süzülerek oyuna girdi. Genç kızın göz koyduğu rolde kendini kaybetmesini seyrederken Boulidazi'nin yol açtığı rahatsızlık bile Locke'un duyduğu hazzı kıramadı.

"Ateşin sıcağından geri kalmayan lütuf, beni sunduğum haraçtan utandırdın," dedi Calo, dizlerinin üstüne çökerek. "Sen Amadine, namı diğer Taşların Altındaki Kraliçe değilsen ben de hiç doğmadım. Böyle bir güzelliğe verdiğim armağan adını hak etmez. Solar gider, gururumla beraber. Yalvarırım bana ikinci bir şans ver; ver ki sana daha layık bir ödül çalayım!"

"Öyle, sunduğu haraç gelip geçici bir sevda kadar kıymetsiz," dedi Bertrand. "Sana sevgimden emin ol, parlak

Amadine, ve al önce benim haracımı."

"Zalim Valedon, çizgileri diğer herkesten önce geçilecek bir yarış değil bu. İçin rahat olsun. Azıcık bir beklemenin ziyan edecek hâli yok hazırlıklarını."

Bertrand eğilerek selam verdi ve bir adım geri çekildi.

"Ben Amadine, pek çok isme sahip olan," dedi Sabetha, Calo'ya kalkmasını işaret ederek. "Yoktur daha değerli bir onur dostluk armağanından. Bakıyorum da yenisin aramızda."

"Hırsızım uzun yıllardır hanımım, lâkin iyi kalpli talih beni huzuruna çıkarana dek çok fazla zaman geçti aradan. Ah, izin ver bu incik boncuğu daha münasip bir şeyle takas edeyim, yahut denerken seve seve asılarak öleyim."

"Sakın etme öyle bir kötülüğün lafını," dedi Sabetha. "Ve sakın bahsetme utançtan, ver yanında olanı."

Calo bir şeyi tereddütle uzatırmış gibi davrandı. Sabetha da onu baş ve işaret parmakları arasında tutma taklidi yaptı.

"Ufacık bir gümüş yüzük," diye alay etti Bertrand. "Bir aşçı yamağının elleri kadar yıpranmış."

"Cebi boş bir adamdan gelecek ufacık bir yüzüğü," dedi Sabetha, "kesesi dolu birinden gelecek koskoca bir servetten daha büyük bir gururla alırım. Böyle bir lütuftan nasıl bir iyilik doğmaz ki? Olacak ekmek ve şarap, ve de giysi, ve de keskin çelik. Pekiştirecek dostluğumuzun bağlarını, ve bunun içindir ki basıyorum onu bağrıma. Aramıza hoş geldin kardeşim."

"Tanrıların izniyle ayrılmayacağım asla!"

"Tanrıların izniyle." Sabetha diğer elini uzattı ve Calo onu öptü. Genç kız bu sefer de Bertrand'a doğru döndü. "Şimdi Valedon, bilelim yüreğinde yatanı. Aramızda aylar geçirdin; lâkin hep bizden ayrı, mağrur ve münzevi."

"Senin gibi mağrur ve münzevi, maharetli Amadine. Fakat çekinmem itiraf etmekten kıt dostluğumu. İşte çaresi! Ah, sana layık bir armağan edinebilmek için ne kadar da zorladım hünerlerimi!"

“Bir bilezik,” dedi Chantal, kocası onu abartılı bir hareketle gösterirmiş gibi yaparken. “Altına takılı siyah safirler.”

“Bir gölgeler kraliçesine yakıştığı gibi,” dedi Bertrand. “Beğenmişsindir umarım. Yalvarırım bunu tak, bir kerecik bile olsa, daha sonra onu bir kralın hazinesine bedel fiyata satsan bile.”

“Tek bir bileği süslemesi için ne büyük ağırlık. Eksik olma Valedon, meçhul karakterin apaçık çıktı meydana. Peki bu hazine nasıl düştü eline?”

“Üç günlük ve gecelik çilelerle,” dedi Bertrand. “Onu kapma fırsatı bulana dek anlı şanlı bir evi gözleyerek.”

“Bileziği önce sen taksan, bana nasıl çalıştığını gösteresin diye?”

“Tokası çok basit, zarif Amadine. Bana elini ver de onu meshedeyim.”

“Bu hazine dokunmadan bileğime, isterim göreyim seninkinde. Yoksa sığlaştı mı derin saygın?”

“Bu güzellik yakışmaz böyle değersiz bir sergiye!”

“Değersiz olduğuna ne şüphe.” Sabetha’dan gelen bir işaret üzerine Chantal adamı tuttu ve boynuna bıçak dayarmış gibi yaptı.

“Hanımlar, lütfen, nasıl gücendirdim sizleri?”

“Suratın bir parşömen,” dedi Sabetha, “ihanetinin apaçık yazıldığı. Korkarsın incik boncuğun dokunuşundan, ve de iğnesinin zehrinden!” Hayali bileziği kaparmış, sonra da açarak herkese gösterirmiş gibi yaptı. “Bizi sersem mi sanırsın da bu çocukça hileyle canımı almaya kalkarsın? Sahtekârlığından beni haberdar etti casuslarım.”

“Yemin ederim ki çaldığımda bileziği bilmezdim içindekini!”

“Çaldığında mı? Bir hırsızı mesleğin her yarasıyla ve nasırıyla tanımaz mıyım? Bende hepsinden var Valedon, öz çocuklarım kadar onlara aşinayım. Ellerin hamur, kasların gevşek. Efendilerinden bir armağandır bu bilezik.”

Calo ile Galdo ellerinden geldiğince bağrışan bir kalabalık taklidi yaptılar ve Bertrand'ı kollarından tuttular.

"Bakıyorum da aldatmacam mahkûmmuş başarısızlığa," diye fısıldadı adam. "Bileziği bileğime takın da bulsun adalet yerini layığıyla."

"Hak edilmemiş merhamettir acele ceza. Bileziğini geri alacaksın, öldüremeyen katil; ama tefekkürle. Bağlayın şunu! Bir pota ısıtın ve içine atın bu akrep takıyı. Dökün bu hainin dudaklarından vasıtasının eriyik bulamacını. İçini akkor hazineyle yaldızlayıp onu sokağa bırakın ki kara kara düşünsün efendileri."

"Yalvarırım-"

Talihsiz Valedon'un son yakarışı bir kez daha kusan Calo'nun öğürtüsü arasında kaybolup gitti. Bertrand ile Chantal ayaklarını sakınmak için geriye sıçrarlarken beti benzi atan Galdo da bir eliyle ağzını kapattı.

"Hah!" diye bağırdı Boulidazi. "Hah! Sanırım ikizlerinden birinin kendini suçlu hissetmek için bir sebebi var Moncraine."

"Çok üzgünüm lordum," diye inledi Calo.

"Belki birkaç günlüğüne erdemli yaşamayı denemelisiniz dostlarım." Boulidazi ayağa kalkıp gerindi. "Beklenmedik sona rağmen aferin. İyi iş çıkardınız! Özellikle de siz hanımlar. Tanrılar şahidim olsun ki bir yerlere varıyoruz. İşte bu yüzden İnci'de yapacağınız provalarda size eşlik edeceğim."

Locke'un şakaklarının arasındaki ani ağrı, Moncraine'in yüz ifadesiyle birebir örtüşüyordu.

4

"Yalnız kalmanın bir fırsatını bulacağız," diye fısıldadı Sabetha ona, sonraki günlerde birden fazla kez; fakat provalar

sürdükçe o tür fırsatlar onlara yakalanmamak için ellerinden geleni yapıyor gibi görünüyordu.

Eski İnci, uzun zaman önce ölen ve mekânı kente miras bırakan kontun cömertliğinin bir kanıtıydı. Her ne kadar Ataların kalıcılık kavramının yanında lafı bile edilemese de tiyatro salonu asırlarca kullanılabilecek şekilde inşa edilmişti. Şimdilerde renkleri açık griye çalan duvarları ve yükseltilmiş galerileri beyaz mermerden yapılmış, ahşap parkeleriyse neredeyse onlar kadar uzun süre dayansın diye simyasal yöntemlerle verniklenmişti.

Yuvarlak avlunun üstü açıktı ve hem güneşe hem de yağmura karşı potansiyel bir sığınak teşkil etmeleri için tente sırıkları unutulmamışsa bile tentelerin kendisinden bir iz yoktu. Jenora'ya göre, hijyenik hendekler de dâhil olmak üzere sahnenin önündeki ucuz biletli seyircilere yönelik bu tür konforlar, 'beleş' tiyatronun gizli masraflarından biriydi; çünkü Kontes onları üstlenmekle hiç ilgilenmiyordu.

Buna rağmen mekânın Bayan Gloriano'nun han avlusundan çok daha uygun olduğu reddedilemezdi. İnci, onların yarım yamalak provalarına bile ödünç verebileceği, bol miktarda asalete sahipti ve bir ahırın on metre ötesindeyken gülünç bir pantomim gözüyle bakılabilecek bir şey, sessiz mermer galerilerin gölgesindeyken her nasılsa ulvileşmekteydi.

Yine de her yeni avantaj sanki beraberinde yeni bir sıkıntıyla geliyordu. Günler çok erken başlıyor, akşamdan kalma kumpanya mensupları henüz tamamlanmamış kostümleri, dekorları ve diğer eşyaları Camorrluların temin ettiği arabaya yüklüyorlardı. İnci'ye kadarki yürüyüş üç kilometreydi ve günlük provaların bitiminde her şeyi yeniden arabaya yükleyip yolculuğu tersten yapmaları gerekiyordu. İnci'de kalmalarına değil, sadece prova yapmalarına izin veriliyordu ve geceyi orada geçireceklerine yönelik herhangi bir emare gösterdikleri takdirde şehir inzibatları tarafından dışarı atılmaları işten bile değildi. Dolayısıyla kıymetli saatlerinin pek çoğu yolculuğa harcanıyordu.

Locke ile Sabetha düzenli birer ayin hâlini alan gece âlemlerinin çoğundan uzak durmalarına rağmen (ahlaki konularda yaptığı tüm atıp tutmalara rağmen Bayan Gloriano

ondan tarafa bir sikke yuvarlamayı beceren herhangi bir sarhoşa hizmeti reddedemez gibiydi) handa bulabilecekleri çok az özgürlük ya da eğlence mevcuttu. Öncelikle zamanları kısıtlıydı ve uzun provalar ile yorucu yürüyüşlerin ardından uyku kıymetli bir metaydı. Bir diğer sorun da Boulidazi'ydi.

Sözünün eri olan genç baron, alelade giysilerle 'kılık değiştirerek' kumpanyanın bir demirbaşı hâline gelmişti. Dahası, Locke her gece yatağına çiftçilik yaparak geçirdiği aylardan beri hiç olmadığı kadar yorgun bir hâlde giderken Boulidazi on katırın zindeliğine sahip gibi görünüyordu. Moncraine Tiyatrosu'nun, hayatında değişiklik yapmak isteyen bir lorda sırtını dayayarak tekrar canlandığının haberi her nasılsa çabucak yayılmıştı. Bu yüzden de fırsatçılar, heyecan arayanlar ve işsiz aktörler her akşam ortak salondaki cümbüşe katıldıkça Moncraine'in dikkati iyice dağılır oldu.

Öte yandan Boulidazi'nin dikkati zerre kadar dağılmadı. Gözlerini bir an olsun Sabetha'dan ayırmıyordu.

5

"Calamaxes, ihtiyar danışman," dedi Sylvanus Olivios Andrassus, Tüm Therinlilerin İmparatoru Yüce Majesteleri İkinci Salerius karakterine bürünmüş hâlde oturduğu katlanır tabureden. "Parlak bir gün geçmiyor ki güneşimizin önüne atacak bir bulut bulmayasın."

"Majeste." Moncraine huşudan ziyade müsamaha ifade eden, üstünkörü bir bel selamı verdi. "Oğullardır benim asıl konuşmak istediğim. Prens Aurin erişti aç bir yaşa ve arzu duyuyor iş güç peşinde koşmaya."

"İş mi? Tahtımıza varisliktir onun mesleği."

"Onun isteği göze girmektir Majeste. Kansız ve çekilmeyi bekleyen bir kılıçtır Aurin."

"Fazla ileri gidiyorsun büyü dillendiren. Kraliyet kanının oğlumun faziletini göstermeye yetmediğini mi söylersin?"

“Affet hükümdarım. Ruhum üstüne yemin ederim ki yaraşık bir soya yaraşık bir veliahttır Aurin. Benim tek dediğim oğlun da babası gibi ergiyi verasetle denkleştirmek ve bu azametli sarayı yeni zaferlerle coşturmak için hasret çektiğidir.”

“Hem o,” dedi Sylvanus, dalgın bir tavırla, “hem de gözünü hırs bürümüş sevgili Ferrin.”

“Ferrin haklı ve sadıktır hırsında,” dedi Moncraine. “Siz de dostlardan ve generallerden hizmet görmediniz mi kendi hayatınızda?”

“Ve de büyücülerden.”

“Majeste.”

“Eh, eski hasımların ahiren böylesine bitap düşmeleri değildir bizim suçumuz!”

“O hasımlara sorsanız aksini söylerler Majeste. Mimar oldunuz kederlerine.”

“Vay vay. Bazı yılanlar ısırmadan önce pohpohlar. Artık görelim şu dişlerini, haydi çıkar.”

“Majeste, vardır Therim Pel’i kemiren bir huzursuzluk, bir evin kerestelerine saldıran haşaratlar misali. Hani şu hırsızlar meselesi.”

“Tanrılar aşkına! Görmedik mi cenkte yaptığın büyüleri, ve insanların hasat ekini gibi biçilerek öldüklerini? Görmedik mi yıldırımın ve şimşeğin senin heveslerine boyun eğdiğini? Şimdi kalkmış bize serserilerden sindiğini söylersin.”

“Sinmek değil Majeste, asla değil. Benimki dikkat kesilmek, zira vardır bulaşan bir hastalık. Çalınır kulağıma çok kalabalık toplanmalar, yakışık almayan cüretkârlıklar, imparatorluk tahtınızı kasten aşağılamalar.”

“Her hırsız hakir görür kanunu, yoksa olmazdı hırsız elbette. Bu bayat ifşada bulunmak ne diye?”

“Majeste, bu hırsızlar Therim Pel’in altında cemiyet kurup kendi sahte erkânlarına bir hükümdar atarlar!”

“Şaka niyetine. Bu saçmalığı çok fazla yüceltmiş oluruz tefekkürümüzle.”

“Majeste, lütfen. Göz yumarsanız alçak taklitçilerin aşağılamalarına, bu nasıl örnek olmaz daha yüksek makamlara? Yalnızken gülün gülebildiğiniz kadar ama-”

“Yoksa bize *izin* mi verirsin?”

“Affedin Majeste. Öneririm. En içten nasihatlerimi veririm. Haklısınız bu küstahlığın ehemmiyetsiz olduğunu *düşünmekte;* lâkin onu daha rahimdeyken ezmelisiniz zor kazanılmış barışın yüzü suyu hürmetine! Yoksa yayılabilir cesareti sizinkiyle boy ölçüşebileceklere.”

“Yani ya şimdi haytaları öldüreceğim ya da sonra nedimleri, öyle mi sana göre? Peki kimmiş hırsızların şu hükümdarı, ve nasıl gelmişler senin casuslarının bile söküp atamayacağı kadar dehşetengiz hâle?”

“Bir kadın, Majeste. Taraftarlarının Gölgeler Kraliçesi dediği, dişli bir kadın. Basit hizmetkârlarıma karşı iyi korur kendini. Daha biri öldürülüp sokağa bırakıldı dün gece, ikaz ve başkaldırı niyetine.”

“Ya ne güne duruyor büyülerin?” Sylvanus son sözcüğü bir müddet tüm ağırlığıyla havada asılı bıraktı. “Buyruğumuz üzerine onu rahatça öldüremez misin, soğuk bir rüzgâr kadar süratle?”

“Buyruğunuz üzerine,” dedi Moncraine gönülsüzce, “ölebilir şu anda bile. Lakin katletmiş olurum o zaman bir fırsatı da pisi pisine.”

“Madem öyle, en içten önerin ve nasihatin ne?”

“Bırakın Aurin ile Ferrin vasıtalarınız olsunlar Majeste. Çehreleri pek bilinmez kanunsuzlar arasında. Müsaade buyurun hırsızların inine girsinler, şu kadının güvenini kazanıp hükmünü versinler.”

“Eski casusunun cesedi bile soğumadan oğlumu mu koyarsın onun yerine?”

“Aman, Majeste. Prens Aurin’in silah kullanmadaki hünerleri harikulâde değil midir? Ferrin adına yakışır şekilde

demir kadar sağlam değil midir?* Meselenize basiretle yaklaşmak vazifemdir ve hem sanatımı hem de gözlerimi ta uzaklardan üzerinde tutacağım, oğlunuz bunu bilmese bile. Kendi odasında kalsa daha güvende olamaz... ve çok büyük başarı sağlayabilir bu hâlde."

*** İngilizcede "ferro" kelimesi demir anlamına gelir. Ferrin adı da bu kelimeden doğmuş -*çn***

"Ne garip fikir, bir imparatorun oğlunu suikastçı yapmak."

"Gelen aslanın içinde biraz tilki de olduğu, kuvvet ile kurnazlığı eşleştirebildiği, şahsi bir hakarete şahsi bir karşılık vermeyi göze alabildiği bilinsin diye!"

"Aurin arzular mı bunu?" dedi Sylvanus usulca.

"Oğlunuz bir imtihan için yanıp tutuşur Majeste. Şefaatli tanrılar bir tane çıkardılar önümüze. Koşun oğlunuzu ona."

"Keskinlerden keskin zekânla ve esirgemediğin nasihatlerinle bize uzun süre hizmet ettin büyücülerimizin en iyisi ve üstünü. Lâkin Aurin için işler ters giderse kesinkes bilesin ki paylaşırsın onun sonunu, seni bağlamak için imparatorlun tüm büyücüleri gerekse bile."

"Nasihatim o denli yolundan saparsa zaten istemem yaşamayı hükümdarım."

"Öyleyse hazırlan büyülerinle oğlumu pür dikkat korumaya. Yapacağız dediğini. Çıkar karşımıza Aurin ile Ferrin'i."

Locke sahne sütunlarının gölgesinden sessizce sıyrılıp sıcağın alnına çıktı. Gölgeler İnci'nin batı galerilerine birer maske gibi düşse de sahnenin ortası ikindi güneşinin insafına kalmıştı. Alondo karşı taraftan çıkagelip Moncraine ile Sylvanus'un önünde onunla buluştu ve birlikte sahneyi sürdürdüler.

Piyes, kaprisli tanrılar İkinci Salerius ile erkânının hayatlarıyla oynuyormuşçasına sahneden sahneye, günden güne bölük pörçük gelişiyordu. Jasmer Moncraine kâh ileri atlayarak, kâh zamanı geri alarak, kâh rolleri ve yerleri değiştirerek, kâh her katılımcının onu yumruklayası gelene kadar belirli anların tekrarını talep ederek öykünün kaba bir

şeklini yaratıyor, sonra da onu oyarak detaylandırmaya başlıyordu.

Locke, Sabetha'yla beraber Boulidazi tarafından güdüldükçe ve kendini oynamak istemediği bir karakter olmaya zorladıkça günler genç adam için ritmik bir hüsran halini aldı. Yaptığı şey Zincir'in ona öğrettiği bir role bürünmekten pek de farklı değildi ve farklı şartlar altında büyüleyici bir tecrübe olabilirdi. Lâkin Alondo'nun Sabetha'yı elinden veya omzundan tutuşunu, yahut rol icabı öpüşmelerini veya sarılmalarını her izlediğinde, kafayı takacak bir bedbahtlığınız olduğu takdirde zamanın ne kadar yavaş geçebileceğini sil baştan öğrendi.

"Kafan pek yerinde değil gibi Lucaza," dedi Boulidazi yumuşak bir dille, kumpanya tozlu bir akşam vakti tekrar eve dönerken. Alelade giyinsinler ya da giyinmesinler Baron ile adamları asla atsız gezmiyorlardı ve Boulidazi o anda atından aşağı atlayıp hayvanı yularından tutarak Locke'un yanında yürümeye başlamıştı. "Gözün kapalı bilmen gereken bazı repliklerde bocaladın."

"Mesele... replikler değil lordum." Locke o denli sinirli, provalardan ve bulutsuz Espara göğünden o denli bıkkındı ki kendine hâkim olamayıp Boulidazi'ye içini dökmeye koyuldu. "Aurin rolünü almayı bekliyordum." Boulidazi, Sabetha'ya daha yakın olmak gibi bir arzu duyduğundan kuşkulanmasın diye bu itirafa ufak bir yalan ekledi. "Ben, şey, buraya yaptığımız yolculuk sırasında Aurin'i okuyup çalışmıştım. Onun alıştırmasını yaptım. En iyi replikler hep onda. Ben sadece... Ferrin rolünde o kadar rahat değilim."

"Sanırım seninle bazı ortak zevklere sahibiz," dedi Boulidazi, o kahrolası arsızca sırıtışını takınarak.

Ama yalnızca birinin önemi var, diye aklından geçirdi Locke ve aristokrat katili olmakla ilgili yeni bir kariyere dair hayallerini bastırdı.

"Ben de senin bir Ferrin olmadığın kanaatindeyim," diye sözlerini sürdürdü Boulidazi. "Ferrin aslında Aurin'den yaşça büyük, daha iriyarı, ondan daha özgüvenli olmalı. Bence Alondo o role daha uygun. Umarım böyle düşündüğüm için

kusuruma bakmazsın. Seçme şansı olsa bir miktar boy ve adale farkı yerine senin soyuna ve parana sahip olmayı yeğleyeceğinden eminim, değil mi?"

"Öyle tabii," diye mırıldandı Locke.

"Neşelen biraz soylu kuzen. Başını dik tut." Boulidazi işitme mesafesinde hiç kimse bulunmadığından emin olmak için çevresine gelişigüzel göz attı. "Şans değişken bir şeydir. Adamın Jovanno'ya bir bak, ha? O duman tenli terziyi avucuna nasıl düşürdüğünü ancak tanrılar bilir. Hatun, soyadını vermek isteyeceğin türde biri sayılmaz belki ama asıl önemli olan dar ve ıslak bölgelerdir. Kadının da buna can attığı kesin."

"Jovanno'nun ilk bakışta görünmeyen bazı nitelikleri vardır," dedi Locke, sohbetvari bir ses tonu kullanmak için kendini zorlayarak.

"Diğer bir deyişle büyük bir kılıç taşıyor, ha? Zaten o iyi besili tiplere genelde pantolonlarının dar geldiğini duymuştum. Eh, neyse... Verena'mız nasıl?"

"Sahnedeyken onu gözden kaçırmış olamazsın." Sabetha sahiden de göz dolduruyordu. Bir tiyatrocu olarak Centilmen Piçler'in en doğal yeteneklisi ve hem göze hem de romantik hassasiyetlere en çok hitap edeniydi. Chantal'ın ona yönelik çekinceleri bile evvela müsamahaya, sonra da açık bir saygıya dönüşmüştü.

"Bittabi. Ben asıl mesai dışı saatleri, geceleri ve sabahları kastettim. Kuzenin geçici bir heves niyetine bile Gloriano'nun hanında kalmaktan hoşlanıyor olamaz. Tanrılar biliyor ya, arada bir çamurda debelenmek benim de hoşuma gider ama orada yatıp uyumam, değil mi ya? Verena pekâlâ bir mola arzuluyor olabilir... tek bir geceliğine bile olsa. Doğru düzgün bir yemek, bir banyo, ipek çarşaflar. Evimde boş duran pek çok oda var. Ona böyle bir öneride bulunabilirsin."

"Bulunabilirim."

"Ben de sana farklı bir rol verilmesi için Moncraine'le konuşabilirim."

"Eh, hadi ama lordum, bu pek... Demek istiyorum ki Moncraine'in bu konuda iknaya açık olduğundan emin değilim."

"Bir Camorrluya göre bazı liberal fikirlere sahipsin dostum. Ben ikna etmem, buyururum. Tabii güzel bir elin ve yüreğin peşinde değilsem." Boulidazi gevrek gevrek güldüyse de derhâl ciddileşti. "Ne dersin, onunla konuşacak mısın?"

"Elimden geleni yapacağım." *Yani hiçbir şey,* diye de aklından geçirdi Locke. *Kesinlikle hiçbir şey.* Sabetha, Baron'un zevki uğruna el altından pazarlık konusu yapılmaya asla göz yummazdı; fakat Boulidazi bunu bilemezdi. Ama Aurin rolünün Locke'a verilmesini sağlayabilirse! Genç adamın içini beklenmedik bir mutluluğun o sıcak hissi kaplamaya başladı. "Kuzen Verena konforuna pek düşkündür lordum. Evinizi ikinci bir kez, ah, ziyaret etmeye hazır olduğundan emin sayılırım."

"Bana çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın Lucaza." Boulidazi'nin genç adamın sırtına attığı şaplak sert ve ilgisizceydi; fakat Locke ona bir rahibin nazik kutsaması gibi katlandı. "Hem gelip giderken dedikodu çıkmasından hiç çekinmesin. Adamlarımın bu tür işleri daha önce de halletmişliği vardır."

Ona ne şüphe, diye düşündü Locke.

6

"Eski püskülerinizi kullanmaktan rahatsız olduğum yok," dedi Jean ertesi sabah, demir bir iğneyi eski bir kaputbezi parçasına batırırken. "Sadece saygıdeğer hamimizden yeni eşyalar için biraz daha para koparmaktan niye bu kadar çekindiğinizi merak ediyorum, o kadar."

"Çünkü bir verirken iki alır," dedi hırpani bir kostüm danteli yığınını eşelemekte olan Jenora. Her zamanki kıyafet ve sahne malzemesi karmaşasıyla çevrili iki sevgili, İnci'nin sahne arkasındaki gölgelerde rahatça oturuyordu. Düzenli bir

yamyamlık süreci neticesinde kumpanyanın tüm eski oyunlarının tozlu kalıntılarını bu seferkine uygun ve belki daha bile hırslı kostümlere dönüştürüyorlardı. Şu anki işleri *fantasma* hazırlığıydı.

Therin tiyatrosunda ölü karakterleri canlandıranların solgun ölüm maskeleri ve cüppeleri vasıtasıyla birer *fantasma* gibi giyinmeleri, sonra da ruhani izleyiciler olarak oyunun geri kalanına dadanmaları bir gelenekti.

"İki tür hami vardır," diye devam etti genç kadın. "Bazıları şenlik şekeri gibi para yağdırırlar ve oyun iyi geçtiği sürece anlaşmadan zararlı çıkmayı umursamazlar. Bunu ya birilerini etkilemek için ya da canları istediği gibi para harcayabildikleri için yaparlar. Diğerleriyse daha ilgili bir tavır takınırlar. Kumpanyadan son bakırına kadar eksiksiz bir geri ödeme beklerler.

"Lordumuz ve efendimiz bu işlerin kaydını tutmuyor, fakat bunu son eğri bakırına kadar onun yerine yapan bir adamı var. Kâğıtları gördüm. Evet, prodüksiyonu allayıp pullamak için istediğimiz kadar ileri gidebiliriz; ama seyircilerden toplayacağımız paradan fazlasını harcarsak Boulidazi hakkını aldıktan sonra biz sıradan vatandaşlara yetecek kadar kâr kalmaz."

"İyi de asıl hissedarlar olarak bir tür önceliğiniz olduğunu söyle-"

"Ah, kârdan pay alacağımız garanti edilir. Gel gör ki o kesinti yapılmadan önce kârın sihirli bir şekilde başka bir şeye dönüştüğü olur. Boulidazi'nin masrafları Espara yasaları altında depozitoludur. Artakalan para diğerlerimiz arasında bölüştürülür. Görüyorsun ya, soylu hamimize çok fazla masraf çıkarırsak kendi payımızı heba etmekten başka bir şey yapmamış oluruz."

"Akıllıca," dedi Jean. Camorr'un kafası ticarete çalışan soyluları bu tür bir ayrıcalıktan yoksundu; belli ki oradaki tefecilerin ve sarrafların serveti onlara Espara'daki sıradan halkın henüz sahip olmadığı bir güvence sağlıyordu. "Tasarrufa neden bu kadar düşkün olduğunuzu anlıyorum."

“Bileklerimizin ve dirseklerimizin biraz ağrıması, tüm bunlar sona erdiğinde bizi kesemizin boş kalmasından kurta-”

Sahneden yükselen sıradışı gürültüler, Jean ile Jenora’nın bir alışkanlık haline gelmiş malzeme hazırlama sohbetlerini böldü. Jasmer Moncraine peşinde Boulidazi’yle beraber paldır küldür sahneye dalarak yapılmakta olan provayı yarıda kesmişti. Jean ikiliyi bu hâlde öyle sık görmüştü ki onlara aldırmamayı öğrenmişti. Fakat bu seferkine aldırmamak mümkün değildi.

“Sanatsal kararlarıma müdahale etme hakkın yok!” diye bağırdı Moncraine.

“Sanatsal olsun veya olmasın kararlarından hiçbiri anlaşmamızdan muaf değil,” dedi Boulidazi.

“Bu kahrolasıca bir prensip mesele-”

“Prensiplerin sadece tercih ettiğin tapınakta sana güzel sözler kazandırmaya yararlar. Onlarla benim üzerimde bir güç elde edemezsin.”

“Tanrılar o yılan gözlerinin cezasını versin, seni gidi götü kalkık züppe!”

“Çok güzel.” Boulidazi menajere iyice yaklaşarak yine zıvanadan çıkıp yumruk atması hâlinde ıskalamasını imkânsız hale getirdi. “Bana hakaret et. Kara derili bir köylü olduğunu unut. Affedemeyeceğim bir şey söyle. Hatta oldu olacak bana vur. Vur ki kendini bir anda Ağlayan Kule’de bulasın ve tiyatron bana kalsın. Yerinin doldurulamayacağını mı sanıyorsun? Altı üstü beş sahnede oynuyorsun. Basanti’den başka bir Calamaxes tutarım olur biter. Oyun sensiz de devam eder. Sen de bir elini yitirdiğinle kalırsın.”

Moncraine taş gibi kaskatı kesildi. Çenesini giderek daha sert sıktıkça koyu renkli yüzündeki çizgiler ve kırışıklıklar derinleşti. Bir an için kendi sonunu getirecekmiş gibi gözüktü. Fakat en sonunda bir adım geri çekildi, derin bir soluk verdi ve sesini yükseltti. “Alondo! Lucaza !”

Locke ile Alondo çarçabuk karşısına dikildiler.

“Rollerinizi takas edin,” diye homurdandı Moncraine. “Lucaza bundan böyle Aurin. Ferrin de Alondo’ya kalıyor. Hoşunuza gitmediyse bu kararın estetik sonuçlarını tanrıların cezası saygıdeğer hamimizle konuşun.”

“Ama daha dün Aurin kostümünü Alondo’ya göre diktik,” dedi Jenora. Moncraine hızla dönüp kadının üstüne yürüdü. Az önce Boulidazi’den yediği fırçanın bir kısmını ona aktarmak istediği belliydi.

“Öyleyse bir daha dik!” diye bağırdı. “Ya da Lucaza’yı kahrolası bir germe masasına bağlayıp boyunu on santim uzat. Ne yapacağın umurumda değil!”

Jenora ile Jean aynı anda ayağa fırladı; fakat ikisi de konuşamadan önce Moncraine tekrar döndü ve hışımla çekip gitti. Boulidazi alaycı bir tebessüm etti, başını iki yana salladı ve provaya devam etmeleri için aktörlere işaret verdi.

Gözleri ardına dek açılan Jean yavaşça sandalyesine çöktü. Baron daha önce talihsiz ‘ortağını’ hiç bu kadar alenen azarlamamış veya aciz duruma düşürmemişti. Ayrıca ne kadar patavatsız olursa olsun daima bir plan dâhilinde çalışıyor gibi görünürdü. Acaba bu hareketinin amacı neydi?

“Ben, şey, bunun için üzgünüm Alondo,” dedi Locke, sessizliği daha fazla uzamadan bozarak.

“Pöh,” dedi genç Esparalı. “Senin suçun değil ki. Jasmer benden bir tavşan yavrusu olmamı isterse bir tavşan yavrusu olurum. Hem en iyi sahnelerin çoğunda hâlâ varım. Gidip Basanti’ye iş dilenmek zorunda kalsam beni bekleyen bir azgın hizmetçi kız rolü bile yok, değil mi?”

7

Locke ile Sabetha yalnız kalabildikleri o nadir ve kısa anların birinde Boulidazi’nin beklentilerinin değişken tabiatını konuştular. Ne kadar değişirlerse değişsinler Esparalı baron eski huylarından vazgeçmemişti ve Gloriano’nun Odaları’nda daha anlamlı bir mahremiyet için teşebbüste bulunmak çok

tehlikeliydi. Boulidazi veya çok sayıdaki adamından biri her an bir köşede veya bir merdivende karşılarına çıkabilirdi.

Baron yine de Locke'a verdiği rol değişimi sözünü tutmuştu ve Lucaza de Barra'nın içten bir müttefik olduğuna yönelik inancı zedelenmemeliydi. İşte bu yüzden Sabetha onunla daha yakın ve tehlikeli bir flört oyunu oynamaya başladı. Genç kız, Baron'un evine düzenlenecek gizli bir ziyaret için uygun vaktin geldiğine yönelik bir imada bulunmaksızın ona daha sık kur yapmaya, onunla daha sık göz göze gelmeye, sözde esprilerine daha sık gülmeye başladı. Ayrıca önlüğünün göğüs kısmını dikkatle iki-üç santim daha aşağı sarkıtarak, bileklerini ve kaslı fakat zarif baldırlarını sergilemek için çizme yerine ucuz terlikler giyerek kadınsı cazibesini daha çok kullandı. Bu adımlara Jean ile Jenora'nın her gece gelişigüzel bir rahatlıkla beraberce istirahate çekilmeleri de eklendikçe Locke'un yüreğinde yanan ikiz dalgınlık ve kıskançlık alevleri daha da harlandı.

Artık Aurin rolünü oynuyor olmasının da bu duruma faydası dokunmadı. Sabetha'yla bu kadar yakın çalışmak, Lucarno'nun fevkalâde ağdalı dilinde ona aşkını ilan etmek vücudunda baştan aşağı titremelere yol açsa bile şahin gözlü Boulidazi'nin dikkati, diğer tüm tutku ifadelerine engeldi. Öyle ki Locke sahne sarılışlarında öylesine dikkatli ve iffetliydi ki sabrı yanıp kül olan, o küller mizacının toprağına karışan Moncraine çok geçmeden patladı.

"Tanrıların sidiği aşkına, seni gidi çiroz dangalak; piyesin özü tamamen aşk üzerine! Sevgililer birbirlerini narin porselenler gibi tuttuktan sonra kim trajik bir aşk hikâyesine para ödemek ister ki? Bert! Chantal! Eğitin şu salağı."

Karı koca azarı paylaşmayacaklarını anlayınca hevesle öne çıktılar. Chantal kendini Bertrand'ın kollarına bıraktı ve adam Locke ile Sabetha'ya doğru döndü.

"Abart," dedi, "ve yaslan. İyi bir sarılışın sırrı yaslanmaktır evlat. Sahne öpüşmesini zaten kapmışsın. Kızı kollarına aldığında biraz eğdir. Ayaklarını yerden kes. Öylesi izleyiciye daha güzel görünür. Tutkuyu göstermenin en hızlı yoludur ve en gerideki sarhoşların bile dikkatinden kaçmaz. Öyle değil mi güzelim?"

“Ah Bert, sen bir balığa yüzmeyi bile anlatamazsın. Ama *yapmakta* üstüne yok, hımm?” İkili, karşılıklı kıkırdamalarına ve birbirlerini muzipçe dürtüp durmalarına rağmen Locke’un bir-kıza-sarılırmış-gibi-yapma tekniğindeki hataları çabucak düzeltmeyi becerdi. Moncraine bile memnuniyetle homurdandı ve genç adam bir anda kendini Boulidazi’den en ufak bir itiraz gelmeksizin Sabetha’yla kol kola, göğüs göğse, yanak yanağa buldu. Lâkin tüm kalbiyle arzuladığı birine numaradan sarılan herkes bunun hakiki bir temasa, hakiki bir teslimiyete duyulan özlemi dindirmekte ne kadar yetersiz kaldığını bilir; o yüzden bu gelişme bile Locke’un mizacına veya arzularına merhem olmadı.

Dolayısıyla vaziyet bir tepeden aşağı bırakılan at arabası gibi ivme kazanarak sürüp gitti. Gloriano’nun hanındaki kalabalıklar her geçen gün daha büyük ve şamatacı hâle geldi. Calo ile Galdo zarlara ve kartlara yönelik iştahlarını doya doya giderirken asla kaybetmeme iştahlarına kapılmadıklarından emin olmak için diğerleri tarafından yakından izlendiler. Jean ile Jenora kostüm üstüne kostüm diktiler, temsili silahları yenileyip parlattılar ve tozlu döküntülerden ufak çaplı mucizeler yarattılar. Günlük provalar gittikçe yoğunlaştı, senaryolar ve notlar elden ele dolaştı, kostümlü ve malzemeli denemeler yapıldı. Sonunda, bir akşam vakti, bronz bir diske benzeyen güneş batıya doğru kayarken Moncraine kumpanyayı sahneye çağırdı.

“Daha iyiye gidiyor muyuz bilemem,” diye homurdandı, “ama en azından artık daha kötüye gitmiyoruz. Sanırım halka duyuru yapma zamanı gelip çattı. Lordum Boulidazi, hem sizin ve hem de hissedarların iznini almalıyım.”

“Veriyorum,” dedi Baron. Alondo, Jenora ve Sylvanus da kafa salladı.

“Tanrılar yardımcımız olsun,” dedi Moncraine. “Bu, figüranlar ve yan oyuncular tutacağız demek oluyor sevgili Camorrlular. Ardından gösteri programımızı ilan edeceğiz ve oyunları vaktinde sahneleyemezsek mesuliyet altında kalacağız. Hendek kazıcılara, bira ve ekmek tüccarlarına, konfeksiyonculara, merasimcibaşına ve tanrılar korusun Kontes’in ta kendisine.”

“Öyleyse sanırım el ilanlarına ihtiyacımız olacak, değil mi?” dedi Jean.

“El ilanları mı? Okuma yazma bilen kim var ki? Çoğu mahallenin güzide vatandaşları onları kıçlarını silmek için kullanırlar. Hayır; fakir semtlere tellal, zenginlere not göndereceğiz. Belki ticari caddelerde birkaç el ilanı dağıtabiliriz ama çoğunlukla eski usullerin en eskisine başvuracağız.”

“Neymiş o?” diye sordu Galdo.

8

“Yaşamaktan bıktınız mı?” diye bağırdı Galdo, yıpranmış bir pazar tezgâhı fıçısının üstünde dururken mümkün olabilecek en dinamik pozu takınmaya çalışarak. “Enteresan şeylere ilginiz kalmadı mı? Therin Hükümdarlığı’nın en büyük yazım ustası Caellius Lucarno’nun ölümsüz şiirlerine sağır mısınız?”

Düzinelerce Esparalının çeşitli onarım düzeylerindeki tentelerinin altında gıda, ıvır zıvır veya hizmet sattığı çarşı meydanının çamurlarına ılık bir yağmur çiseliyordu. Güneş, geçmek bilmez günler boyunca acımasızca parladıktan sonra tam dışarı çıkıp etkileyici görünmeleri gerektiği zaman havanın kapanması ve aşağıdakilerin üstüne işemesi Galdo’ya son derece münasip geliyordu.

“Çünkü öyleyseniz bile-” dedi fıçının yanında dikilen Calo.

“Siktirin gidin!” diye seslendi en yakındaki tüccar.

“ÖYLEYSENİZ BİLE,” diye bağırdı Calo, “sizi bekleyen romantizme, heyecana, baş döndürücü harikalar şenliğine karşı koyamayacaksınız! Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu efsanevi-”

“-cüretkâr,” diye bağırdı Galdo.

“-kanlı ve yürek burkan HIRSIZLAR CUMHURİYETİ oyununu önümüzdeki Kontun Günü’nde ve Kefaret Günü’nde sahneye koyarak sizleri-”

Tam ayıklık hali çoğu durumda herhangi bir sarhoşluk derecesinden çok daha sıkıcı olsa bile Galdo bu durumun en azından refleksleri keskinleştirdiğini reddedemezdi. Kızgın tüccar bir turp fırlattı ve Calo onu başına çarpmadan hemen önce tutup kardeşine attı. Galdo fıçıdan atlayarak havada bir takla attı, turpu yakaladı ve kollarını açık bir pozda yere indi.

"Turplar Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu'nu durduramaz!" diye bağırdı delikanlı.

"Patateslerim de var!" diye bağırarak karşılık verdi tüccar.

"Kontun Günü! Kefaret Günü! Biletler sınırlı sayıda!" diye bağırdı Calo. "Eski İnci'de! Yaşamlarınızı şereflendiren gelmiş geçmiş en olağanüstü ve heyecan verici sansasyonu kaçırmayın! Ölüler canlanıp yeniden nefes alacak ve konuşacaklar! Gerçek aşk, ışıltılı kılıçlar, yüreğin kalleşliği ve bir imparatorluk hanedanlığının sırları... Hepsi sizindir! Ama onu şimdi kaçırırsanız ebediyen kaçırırsınız!"

İkizlerden tarafa bir turp daha fırlatıldı ve her iki delikanlı da ondan kolayca sakındı.

"Bizi şimdi kaçırırsanız ebediyen kaçırırsınız!" diye bağırdı Galdo. Sonra da kardeşine doğru dönüp sesini alçalttı. "Daha sekiz durağımız var. Belki de bu sersemlere yeterince gırtlak patlatmışızdır."

"Çok haklısın," dedi Calo. İkizler çarşı meydanının genel kayıtsızlığını eğilerek selamladı, sonra da yağmurun altında koşarak oradan ayrıldılar. "Şimdi nereye?"

"Jalaan Nehir Kapısı'na," dedi Galdo. "Kıçları çamura bulanmış bir vaziyette, uzun yoldan yeni gelmiş yolcuları düşünürsek bizi sevecen ve sabırlı bir kalabalığın beklediğine şüphe yok."

"Bence de," dedi Calo. "Tanrım, biz tüm bu rezil ayak işlerini yapmasaydık çetenin hâli ne olurdu?"

"Kabiliyetimiz var ki angaryaları bize yıkıyorlar. İşe bir de iyi tarafından bak. Muhasebeciliği yapmayı mı tercih ederdin?"

"Yok be. Ama muhasebeci yamağını yapmaya itiraz etmezdim."

“Hey, onu önce ben gördüm.”

“Ah, biliyorum. Helal olsun bizim tombişe, kızı bir güzel dikti. Onun için kaygılanmaya başlıyordum,” dedi Calo.

“Böylece geriye kızıl ve dâhi kalıyor. Yani hâlâ kaygılanacak bazı şeyler var.”

“Kendini birinin üstüne atmak ve heyecan verici parçaları kendiliğinden bir düzene girmeye bırakmak ne kadar zor olabilir ki?”

“Bence mesele o değil. Sevgili hamimiz Sabetha’yı gözünün önünden ayırmıyor. Herif sanki cehennemin kendi şaperonu.”

“Olaya el atmalı mıyız dersin?”

“Hey, mezarı sen kazacaksan ben o lavuğun gırtlağını kesmeye razıyım,” dedi Galdo. “Ama o zaman kumpanya uğruna çalıştığımız tüm bu danslar ve şarkılar boşa gider.”

“Saçlarınla beraber beynini de kestirmiş olmalısın çük kafalı. Ben Boulidazi’yi *haklamaktan* bahsetmiyordum. Sabetha’nın kulağına faydalı bir ipucu fısıldayalım diyorum.”

9

“Beklediğimden daha kalabalık bir katılım olacak,” dedi Moncraine, brendi ve yağmur suyu karışımıyla dolu çatlak bir maşrapanın üstüne eğilmiş hâlde.

“Ne kadar cömertçe bir tahmin.” Baron Boulidazi, Bayan Gloriano’nun ortak salonunun gerilerindeki bir köşe masasında Moncraine’le karşılıklı oturuyordu. “Beklemeye *hakkın* olandan daha kalabalık bir katılım olacak, seni gidi kahrolası budala.”

“Çok büyük ihtimalle lordum.”

Yakınlarındaki bir duvara yaslanan Locke bir yandan onları dinlerken diğer yandan da dinlemiyormuş gibi gözükmek için büyük çaba harcıyordu. Elinde yarım bardak dolusu elma

şarabı vardı. Kontun Günü performansının arifesiydi ve adet gereği kumpanya ardı ardına dört kez kadeh kaldırmıştı; önce Boulidazi'ye, sonra Moncraine'e, ardından kumpanyaya, son olarak da tertipli sokaklar ve kalabalıklar için bir duayla beraber Kent Babası Morgante'ye. Neyse ki Zincir vakti zamanında ufak yudumları kocaman dostane yutkunmalar gibi gösterme sanatını Locke'a öğretmişti de delikanlı şerefe kadeh kaldırmaların ruhunu çiğnemeksizin aklını onların etkilerinden koruyabilmişti.

"Büyük ihtimalle mi? Senin için yine tüm imkânlarımı zorladım Moncraine," diyen Baron'un her zamanki şen şakraklığından eser yoktu. Kadeh kaldırırken kendini kısıtlamamıştı ve sesi endişe doluydu. "Tanrılar aşkına, dostlarımdan kiralık şakşakçılar gibi boy göstermelerini isteyemem. Maiyetleriyle beraber itibarı yüksek on bir beyefendi. Hem de daha ilk gösteride. Bilirsin ki öyleleri genelde oyunun zahmete girmeye değip değmeyeceğini duymayı bekler. O yüzden değse çok iyi olur."

"Kalitesini biliyorsun. Provalar boyunca kahrolası bir sülük gibi bize yapıştın kaldın."

"Bana sadece iyi olması yetmez," dedi Boulidazi. "Akıcı olmasını istiyorum. Kusursuz. Hiçbir hadise, hiçbir karışıklık, hiçbir dil sürçmesi çıkmayacak."

"Dil sürçmelerinden kaçamazsın," dedi Moncraine. "Oyun iyiyse bir kulaktan girip diğerinden çıkarlar; hiç kimsenin umurunda ol-"

"*Benim* umurumda olur." Locke, Baron'un gerçekten çakırkeyif olduğunu görebiliyordu. "Bu artık senin olduğu kadar benim de tiyatrom ve itibarım tehlikede. Beni yüzüstü bırakırsan güneşi ilk gördüğün güne lanet edersin."

"Saygıdeğer lordumu memnun etmeyi her şeyden çok istesem de," dedi Moncraine, kin kusarak, "bu iş birine hata yapmamasını *buyurmak* kadar kolayca halledilseydi kötü piyes diye bir şey olmazdı. Veya tablo, şarkı ya da-"

"Sıçıp batırırsan bacaklarını kırdırırım," dedi Boulidazi. "Bu kadar motivasyon sana yeter mi?"

"Zaten yeterince motive olmuştum," dedi adam, ayağa kalkarak. "Sanırım artık odama çekileceğim lordum. Baş döndürücü ahbaplığınız köylü zekâma fazla geliyor."

Moncraine kalabalığa karışarak Sylvanus ve Chantal'la laflamaya başladı. Şarap ve bira maşrapalarının ellerden düşmediği ortak salon hem yan oyuncuların hem de hanın alışıldık hayta ve parazit kalabalığının gürültüsüyle dolup taşıyordu. Bayan Gloriano tıpkı bir demircinin eritme fırınına kömür küremesi gibi bu şamatayı yeni içkilerle besleyip duruyordu.

"Andrassus, seni gidi keçi," diye bağırdı Moncraine, "bu akşamki şarap nasıl?"

"Vasat," diye geğirdi Sylvanus. "Yedinci veya sekizinci bardakta da düzelmezse daha ağır kendi kendine eziyet yöntemlerine başvurmam gerekecek."

Öfkeli hâldeki Baron Boulidazi, Locke'a aldırış etmeden yalpalayarak yerinden kalktı. Bir mihmandar gibi neşeli bir görünüm sergileyerek hengâmenin arasından geçmekte olan Sabetha tam da o sırada tesadüfen arkasında belirdi. Genç kızın ellerindeki bardak tıpkı Locke'unki gibi süs amaçlıydı.

"Verena," dedi Baron alçak sesle, "bu akşamlık kumpanyaya karşı vazifelerini fazlasıyla yerine getirmiş olmalısın. Gösteriden önce dinlenmen için izin ver sana alıştığın konforlardan bazılarını temin edeyim. Şöyle sıcak bir banyo, güzel bir yatak, buzlu şarap, hatta belki-"

"Ah, Gennaro," diye fısıldayan Sabetha genç adam tarafından kolunun üst kısmına koyulan eli oradan nazikçe çekti, sonra da parmaklarını onunkilere geçirdi. "Ne kadar düşüncelisin. Bir gösteriden önce o tür bir kutlama yapmanın kötü şans getirdiğini muhakkak biliyorsundur, değil mi? Son sahne selamlarımızı da verdikten *sonra* teklifini kabul etmekten mutluluk duyarım."

Locke bunun mevcut şartlar altında en iyi geçiştirme olduğunu düşündüyse de kaygılanmadan edemedi. Sabetha ikinci gösterileri de bittikten sonra, yani en geç öbür gün Baron'la yalnız kalacağına söz vermişti. Haftalar süren

flörtleşmelerin ve yarım yamalak sözlerin ardından Boulidazi daha başka bir bahaneye iyi tepki vermezdi.

"Öyle olsun," dedi Baron. "Bırak seni bu canları çıkasıca insanlardan uzaklaştırayım ve sadece bir-iki günlüğüne bile olsa layık olduğun gibi yaşatayım. Beni burada tebdili kıyafet tutan şey Moncraine'in hatalarını düzeltme hevesi değil, senin ahbaplığın. Ve bu iş bittiğinde seni isti- yani bundan sonra ne istediğini düşünmeni istiyorum. Arzu ettiğin role karar ver. Canın ne çekerse Moncraine'den sahneleme-"

"Bir kızla nasıl konuşulacağını çok iyi biliyorsun," diyen Sabetha bir parmağını genç adamın dudaklarına koyarak onu etkili bir şekilde susturdu. "Teklifini değerlendireceğim. Hem de tüm tekliflerini Gennaro. Sanırım geleceğe yönelik arzularımız yakın bir uyum içinde."

Boulidazi belli ki konuşma yetisine beyni kadar katkıda bulunmayan bir yerlerine ansızın kan hücum etmesi sorunuyla karşı karşıyaydı. "Bu gece bana eşlik etmeyeceğinden kesinlikle emin-"

"Edemem," dedi Sabetha, tatlı fakat kesin bir dille. "Önümüzde iki uzun gün var. Sonrasında dilediğimiz kadar birlikte vakit geçirebiliriz. Gel arabayı atın önüne koymayalım. Yoksa *aygırın* mı demeliyim, hımm?"

"Doğru," dedi adam. "Doğru. Sen... sen nasıl istersen. Ama şu var ki-"

Boulidazi kapıldığı sevda hezeyanıyla yeni bir boş laf silsilesine başlarken Locke kendini daha fazla dinlemekten alıkoydu. Baron'un Sabetha'dan gelen o akşamlık siktirip gitmesi mahiyetindeki kibar sözleri kabul etmeye yanaşmaması, genç kızın gece yarısından sonraki bir vakit kendini yorgun argın yatağa atana dek ona laf anlatmakla uğraşacağı anlamına geliyordu. Locke'un onunla beraber attığı her çekingen adım, birbirlerinden zar zor koparabildikleri her kıymetli anlayış anı yine heba olup gidiyordu. Delikanlı gözünü içkisine dikti ve numara yapmaktan vazgeçip birkaç bardak devirme vaktinin gelip gelmediğini düşündü.

“Selamlar Lucaza,” dedi Calo, ansızın ortaya çıkıp onu kollarından tutarak. Delikanlı nispeten yüksek bir sesle konuşmayı sürdürdü. “Sonrakinin Canı Cehenneme oyunu döndürüyoruz ve bir oyuncu eksiğimiz var.”

“İyi de canım zar atmak istemi-”

“Yok daha neler,” dedi Calo, onu çekerek Sabetha ile Boulidazi’den uzaklaştırarak. “Aklı başında bir delikanlı gibi para kaybedebilecekken burada öylece durmuş kös kös oturuyorsun. Gel de bize katıl.”

“Ama... ama-”

Kekelemeleri hiçbir işe yaramadı. Calo şarabını elinden alıp iki yudumda bitirdi. Sonra da Locke’u zikzaklı bir güzergâhta sürükleyerek kalabalığın içinden geçirdi, bir yan koridora soktu ve Sabetha ile Jenora’nın odalarının yakınındaki dar merdivenden yukarı çıkardı.

“Sen ne bok yi-”

“Sana hayatının en büyük kıyağını yapıyorum dangalak,” dedi Calo. Uzun saçlı Sanza duvara bir tekme attı ve tahta kaplamanın o bölümü bir tıkırtı eşliğinde geriye doğru kayarak Locke’u şaşırttı. “Bana güven. Gir şu kutuya.”

Calo dostunu yakasından tuttuğu gibi olsa olsa bir buçuk metre yüksekliğinde ve iki metre uzunluğundaki gizli bir odanın içine attı. Battaniyelerden oluşan bir katman Locke’un düşüşünü yumuşattı. Odanın içi ufak bir şarap fıçısı yığının üstüne koyulmuş, küçücük bir simyasal fenerin soluk kızıl ışığıyla aydınlanmaktaydı. Arkasındaki gizli panel kayarak yerine oturdu.

Şaşkına dönen Locke etrafına bakınarak minik mekânın çok az sayıdaki ilginç özelliklerini gözden geçirdi. “Kahrolasıca Sanzalar,” diye homurdandı.

“Yanılıyorsun,” dedi Sabetha, hemen ardından panel tekrar açılırken. Genç kız onu çabucak arkasından kapattı ve rahatlamadan doğan bir iç çekişle kendini battaniyelerin üstüne attı. “Tanrılar aşkına,” dedi Locke. “Bu senin planın-”

“İkizler bana buradan bahsettiler. Anlaşılan Bayan Gloriano vakti zamanında biraz kaçakçılık yapmış. Calo bir gece ayağı

takılıp duvara çarpınca burayı kazara açmış."

"Canı çıkasıca Baron konusunda ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," dedi Sabetha. "Öyle biri yok."

"Boğazım aynı fikirde değil."

Sabetha delikanlıyı tuniğinden kavradı. Dudaklarını onun boynuna yapıştırırken tavırlarında en ufak bir muziplik veya tereddüt yoktu.

"Boğazın beni ilgilendirir," diye fısıldadı. "Ve bu odanın dışında hiçbir şey yok. En azından burada bulunduğumuz sürece."

"Boulidazi yokluğunu biri pantolonunu çalmışçasına hemen fark eder," diye belirtti Locke.

"Normalde evet. Zaten o yüzden karşılıklı kadeh kaldırırken ona bu geceki son içkisini verdim."

"Hadi oradan!'"

"Ciddiyim." Locke takındığı alaycı tebessümün genç kıza çok yakıştığını düşündü. "Kafasını bulandıracak hafif bir şey. Yakında gidip yatmaktan başka hiçbir şey düşünemeyecek. Ben de bir kerecik olsun o aşağılık herifle aynı fikri paylaşıyor olacağım."

"Ama ya-"

"Sana öyle biri olmadığını söyledim." Sabetha delikanlının başını ellerini arasına aldı ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Bizim dışımızdaki herkesin istediğini almasından bıktım usandım. Canları çektiği gibi gidip geliyor, yatıp kalkıyorlar. Sen ve ben ise hayatımızı bir kesintiden diğerine yaşıyoruz." Locke'un dudaklarına belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Bunu daha uzun bir tane izledi. Üçüncüye başladığında Locke kendi ismini unutmak gibi ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

"Demek sonunda baştan çıkarılmayı seçtin, hımm?" diye fısıldayabildi delikanlı, zar zor.

"Hayır." Sabetha muzip fakat kararlı bir edayla onu göğsünden dürttü. "Beni ikna ettiğin için burada değilim

salak. O gece çatıdayken haklıydın. Neysek oyuz. Ne istersek isteriz. Bunu haklı çıkarmak zorunda değiliz. Ve istediğimizi alabiliyorsak almalıyız. Seni istiyorum. Ve seni *alıyorum.*"

Sabetha bir sonraki öpücüğüyle uzunca bir süre konuşmak gibi bir niyetinin olmadığını gösterdi.

10

Gloriano'nun ortak salonu, mümkün olamayacak denli büyük bir yalpa mafsalının üstünde koyulmuşçasına Gennaro Boulidazi'nin etrafında sallanıyor, salonun ışıkları ve renkleri yağmurda kalmış bir suluboya tablo gibi birbirine karışmaya başlıyordu. Kafatasındaki donuk basınç ona ölçülülük sınırlarını bir hayli aştığını söylüyordu ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Gloriano'nun bulaşık suyundan farksız içkisi onu çarpmış olmalıydı. Bu düşünce adama kaygıdan çok kaynağı belirsiz bir keyif verdi. Zaten çok az şey ona kaygı verirdi.

Gel gör ki Verena elini ayağına dolaştırıyordu. Ah insanın aklını başından alan o kaltak! Verena'nın onu *istediği* her hâlinden belliydi. Yine de yaşı bu kadar küçük olmasaydı Baron genç kızın sırf keyif çatmak için kendisini oyaladığına yemin ederdi. Aslında Verena'nın ürkekliği doğaldı. Ne de olsa hâlâ bir bakireydi. Eh, Boulidazi bu sorunu çözebilirdi. Hem de *ne çözmek.*

Böyle düşünmek bile kafasını arzusunun imgeleriyle doldurdu ve bu imgeler etrafındaki zaten karman çorman olmuş sahneye karıştı. En fazla on yedi yaşında, bir dansçı kadar esnek ve sıkı bir vücuda sahip, kökleri eski imparatorluğa kadar uzanan bir Camorr ailesinin kanını taşıyan bir kız... Boulidazi onu her açıdan, gönlünce şekillendirebilirdi. Ebeveynleri çoktan ölüp gittiği için Baron kendi kendinin çöpçatanı, hâkimi ve danışmanıydı. Verena kadar güzel bir ganimeti elde etmez veya edemezse hayalarını kesip atmalı ve Boulidazi soyuna noktayı koymalıydı! Demek Verena, Camorr'da sahneye çıkamıyordu, öyle mi? Camorr

yerin dibine batsındı. Espara'da canının istediğini yapabilirdi; en azından çocuk doğurmaya başlayana kadar.

"Lordum." Konuşan kişi adamlarından biriydi. At suratlı Brego kulağına fısıldarken ona dokunamayacak kadar saygı duyuyor veya korkuyordu. "Size bir fayton çağırayım mı?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Baron, sersem sersem odayı tarayarak. "Tanrılar beni seviyo. Preva beni seviyo! Bak bana ne göndermiş."

Boulidazi duyularını ve etrafındaki dünyayı yavaş yavaş saran sıcak pusa karşı koyarak dikkatini topladı. Ortalık sarhoş aktörlerden *-onun* kumpanyasından- geçilmiyordu. Geveze terzi kadın da aralarındaydı. Hani şu gece karası teni ve her şeye verecek bir cevabı olan. Ah, tüm tafralarına rağmen o da bir içim suydu. Bakire olmadığı da kesindi. Kıvırcık saçları siyah ipek, eskimiş korsesinin altındaki memeleri içi dolu keseler gibiydi. Tanrılar aşkına, evet, bacakları ayrıldığı zaman ne yapacağını bilirdi. Bir erkek öyle birine rahatça girip kendini evinde hissedebilirdi.

İşte bu düşünce ani ve harikulâde bir basınçla Boulidazi'yi iyice tahrik etti. Tökezleyen Baron dengesini sağlamak için rasgele bir sarhoşu itmek zorunda kaldı. Devrilen adamcağız daha yere çarpmadan önce Boulidazi'nin aklından çıkmıştı bile.

Terzi kadın! Boulidazi'nin biraz stres atması, bir-iki günlüğüne iradesini geri kazanmaya yetecek kadar hevesini alması lazımdı. Jenora bu işe yarardı... hatta muhtemelen gururu okşanırdı. Boulidazi kadını daha yakından izlerken Jovanno denen o şişko Camorrluyla kaçamak fısıldaşmalarını fark etti. Jenora nedense delikanlıyı yatağına almıştı. Acaba Lucaza ile Verena'nın gerçekte kim olduklarına dair bir fikri var mıydı? Lucaza'nın adamıyla düşüp kalkarak kendi acınası çapında daha iyi şartlara kavuşma derdinde miydi yoksa? İşte buna gülünürdü.

İkili o geceki planlarında karar kılmış olacak ki Jenora az sonra ortak salondan ayrıldı. Öte yandan Jovanno hâlâ Alondo ve o ikizlerle zar atmaktaydı. Demek ki en azından birkaç dakikalığına meşgul olacaktı. Baron işini bitirene

kadar arkadaşlarıyla vakit geçireceğine göre ne kibar, ne hâlden anlar biriydi böyle. Eh, bu gece sevişmek için sırada beklemesi gerekecekti.

Verena'nın gerçeği öğrenmesine hiç gerek yoktu. Jenora da tüm meslektaşları gibi çulsuzdu ve bunun ziyadesiyle farkındaydı. Parasız pulsuz bir kadını susturmak dünyanın en kolay işiydi.

"Biraz yalnız kalmam lazım. Sadece bi'kaç dakikalığına," diye Brego'ya mırıldandı Boulidazi. Sonra da dikkatinin son kalıntılarını toplayarak dengesiz bir ayağını diğerinin önüne attı ve Jenora'nın az önce çıktığı merdivene yöneldi.

11

Her öpücük bir öncekinden daha uzun ve ateşliydi.

Locke'un elleri sabırsızlığın ve tecrübesizliğin o sıcak kaygısıyla titriyordu. Kısa ve çaresiz soluklar arasında düşünülecek o kadar çok şey vardı ki... Dünyevi gerçekliğin zahmetlerinden sıyrılarak bir kızı hayallerinizde oradan oraya atmak kolaydı; fakat gerçek kızların hayali kızlarda bulunmayan bir ağırlığı, kütlesi ve talepleri vardı. İlk ihtiras karmaşık bir danstı.

Ne gariptir ki Sabetha'nın da bir o kadar sabırsız gözükmesinin faydası oldu. Genç kız başındaki kurdeleyi adeta söküp atarken ve saçlarının omuzlarına dökülmesini sağlarken onu bir süreliğine kendinden uzak tuttu. Yüzü kıpkırmızıydı, terliyordu ve Locke kadar mahcupça bir heyecana kapılmıştı. Dolayısıyla da delikanlının onun etrafındayken genellikle kendini çok küçük ve beceriksiz hissetmesine neden olan o göz korkutucu zarafetinden eser kalmamıştı. Birbirlerine *bu kadar* yakınken ne kız ne de oğlan zarifçe hareket edebilirdi ve bu durum Locke'u son derece rahatlatmaktaydı.

Kollarıyla bacaklarını birbirlerine dolarlarken odacıktaki ısı arttı ve Sabetha'yla beraber sahiden de orada bulunmanın

şoku en sonunda yerini biriktikçe birikmiş bir hasret patlamasına bıraktı. Dilleri ilk başta tereddütle buluştu ve tedirgin, boğuk bir kahkaha paylaştılar. Sonra bu yeni algıları gitgide cesaretlenerek birlikte keşfettiler. Elleri de çekincelerinden kurtulmuşa benziyor ve özgürce dolaşıyordu.

Her türlü düzen ve planlama unutuldu. Locke kendini daha yapmaya başladığını bile fark etmeksizin hiç beklemediği şeyler yaparken buldu. Giysileri sanki hayaletler tarafından parçalanmışçasına, pervasızca bir süratle çıkarılıp atıldı. İçinde bulundukları durum neredeyse kavga etmeye benziyordu: aynı korkulu coşku; aynı parlak, sıcak, her şeyi saran kesitlere dağılmış zaman algısı. Locke'un kızın göğüslerinde gezinen elleri... Sabetha'nın delikanlının karnındaki gergin kasları öpen dudakları... Son bir telaşla kendilerini ikisinin de anlamadığı bir şey için ayarlamaları.

İşte o *bir şeyin* mücadelesini ettiler ve 'mücadele etmek' burada uygun bir tarifti. Ne kadar tutkulu olsalar da, temaslarının zevki ne kadar derin ve saf olsa da sevişmelerinin çekingen ve eksik bir tarafı vardı. Sanki tamamlanmamış, henüz birbirine doğru düzgün oturacak kadar yontulup verniklenmemiş bir ahşap doğramanın parçalarıydılar. Sonunda gevşeyip birbirlerinden ayrıldılar; tükenmiş ama tatmin olmamışlardı. Sabetha'nın hüsranını, rahatsızlığını veya ikisini birden gizlemeye uğraştığı Locke için apaçık ortadaydı.

Bu kadar mı? Bu düşünce, zihninin faydasız karamsarlıklardan sorumlu olan bölümü hangisiyse oradan davetsizce çıkageldi. Hepsi bu muydu? Tüm dünyayı altüst eden, hem erkekleri hem de kadınları delirten, Locke'un rüyalarından çıkmak bilmeyen, Sanza ikizlerini birer çakal haline getiren eylem *bu muydu?*

"Bak," diye geveledi Locke, nihayet biraz soluklandığında. Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ben, şey, özür dile-"

Sabetha onu tekrar yanına çekti ve göğüslerini delikanlının sırtına yaslayarak ona sıkıca sarıldı. Sahiplenici bir tavırla ellerini onun göğsüne bastırıp boynunu öptü. Davranışı Locke'un toparlamayı becerebildiği tüm iradeyi tuzla buz etti.

“Ne diye özür diliyorsun ki?” diye fısıldadı Sabetha. “Her şeyin bundan ibaret olduğunu mu sanıyorsun? Bir daha hiç denemeyeceğimizi mi sanıyorsun?”

“Eh, düşündüm ki-”

“Ne, seni geçici bir heves gibi başımdan savacağımı mı?” Öpücüğü muzipçe bir ısırık halini aldı ve Locke’tan bir cıyaklama koptu. “Preva yardımcım olsun. Salağın tekine tutuldum.”

“Peki az önce seni... canını acıttım mı?”

“Tam olarak acıdı diyemem.” Sabetha bir an için ona daha sıkı sarılarak cesaret verdi. “Sadece... garipti. Ama *kötü* değildi.” Yakınlardaki odaların birinde boğuk bir patırtı koptu ve bunu çabucak kesilen şehvetli bir taşkınlık izledi.

“Biraz dinlenirsek o sesleri biz de çıkarabiliriz,” dedi genç kız. “İnan bana, bu işi doğru düzgün öğrenene kadar talim yapmaya kararlıyım.”

Birbirlerine boş sözler fısıldayarak, dakikaların enfes bir rehavet içinde geçip gitmesine izin vererek bir müddet öylece yattılar. Tam Sabetha’nın elleri yeniden gezinmeye, Locke’un yavaş yavaş geri kazandığı şevkini sınamaya başlamışken odacığın gizli kapısı kayarak bir santim açıldı. Koridorun loş ışığında biri kıpırdayınca Locke’un kalbi duracak gibi oldu.

“Giyinin,” diye tısladı Calo.

“Ne *halt* yiyorsun?” dedi Sabetha. “Bu hiç komik değil!”

“Bak onu iyi bildin. Durum kötü.”

“Yine ne-”

“Soru sormayın. Bana güveniyor ve yaşamak istiyorsanız kahrolası giysilerinizi giyin. İkinize de hemen ihtiyacımız var.”

Locke’un küçük odanın dışında Boulidazi’yi görmemekten doğan mutluluğu, Calo’nun sesindeki buz gibi ciddiyet tarafından bir anda darmadağın edildi. Ciddi bir Sanza iyiye işaret değildi. Delikanlı mümkün olan en kısa sürede giyinmesine rağmen Sabetha odacığı ondan önce terk etti.

12

Dışarı çıktıkları zaman koridorda başka hiç kimse yoktu ama cümbüş sesleri ortak salonun bulunduğu taraftan azalmaksızın gelmeye devam ediyordu. Diken üstünde olduğu hemen anlaşılan Calo onları az ilerideki Jenora'nın odasının kapısına götürdü. Calo kapıyı üç-iki-bir düzeninde hafifçe çalarken Locke'un endişesi iyice arttı.

Kapıyı açan, onları içeri alan ve kapıyı arkalarından çarparak kapatan kişi Galdo oldu. Odadaki sahne Locke'un dizlerinin bağını çözdü ve delikanlı ayakta kalabilmek için Sabetha'ya tutundu.

Jenora ters dönmüş bir karyolanın hemen yanında büzülüp kalmıştı. Tir tir titreyen genç kadının gözleri fal taşı gibi açık, tuniğinin boyun kısmı yırtıktı. Yanına çömelmiş vaziyetteki Jean ellerini onun omuzlarına koymuştu.

Karşı duvara yığılıp kalmış olan Gennaro Boulidazi'nin heybetli cüssesi adeta sönmüş, yüzü bembeyaz kesilmişti. Yalın sapları Jenora'nın çalışarak geçirdiği uzun saatlerle pürüzlenip lekelenmiş bir terzi makası, Baron'un sağ göğsüne yayılmakta olan kırmızı bir lekeye derinlemesine saplanmıştı.

Locke dehşet içinde bakarken Boulidazi usulca inledi, bacaklarını oynattı ve tuniğine daha fazla kan öksürdü. Baron ne kadar kıpırtısız ve çaresiz, yarasıysa ne kadar ölümcül olursa olsun şimdilik pekâlâ hayattaydı.

Dokuzuncu Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: MAKUL ŞÜPHE

1

"Ben Locke'un ne olduğunu biliyorum," dedi Sabetha. "O akşam yemeğimi pişirecek olan adam."

"İkinizin de bundan daha ileriyi görebildiği muhakkak," dedi Sabır.

"Neyi görüp görmediğimiz seni ilgilendirmez." İhtiyatlı saygı havasını bütünüyle terk eden Sabetha tehlikeli bir gerginlikle Locke'un kollarından sıyrıldı. "Locke sana hesap veriyor olabilir ama ben vermiyorum. Seni bu evden sürükleyerek çıkarmamı engellemek için büyünü kullanırsan işverenlerimin nasıl bir tepki verebileceklerini iyi düşün."

"Bir kural koyucuya kuralları hatırlatırken dikkatli davran canım," karşılığını verdi Sabır. "Beni beş yıllık oyunun sınırları dışında kışkırtırsan canımın istediği gibi tepki verebilirim. Ve bu akşam oyunun sınırlarının *epey* dışındasın, değil mi? Çünkü değilsen ikinizin de daha en başından kabul ettiğiniz bir kuralı çiğnemek üzere-"

"Danışıklı dövüş *suçlamanı* al da karanlık ve acı verici bir yerine sok," dedi Locke, ellerini Sabetha'nın omuzlarına koyarak. "Ortaya çıktığında iş konuşmadığımızı biliyorsun. Yalnızca her şeye burnunu sokmaya meraklı birinin böylesine kusursuz bir zamanlaması olabilir. Ne halt yemeye buradasın?"

"Bir vicdan meselesi nedeniyle."

"Sahi mi?" dedi Locke. "Kendi vicdanından mı bahsediyorsun? Onun varlığını ima edip duruyorsun ama nedense beni bir türlü ikna edemedin."

“Bu kesinti tümüyle senin suçun!” Arşidama işaret parmağını Locke’a doğrulttu. “Sana mümkün olan en açık, en adilane uyarıda bulundum! Sana özel hayatını bir kenara bırakmanı, kur değil iş yapmanı söyledim. Peki sen ne yaptın?”

“*Biz* ne yaptık?” dedi Sabetha, kollarını göğsünde kavuşturarak. Locke genç kadının sesi veya kokusu kadar iyi tanıdığı o için için kaynayan gerginliği hâlâ hissedebiliyordu. Büyücülere fiziki olarak saldırmaya dair kendi edindiği tecrübelerden yoksun olduğunu düşündüğü için onu daha sıkı tuttu. Genç kadın gevşemese de temin edici bir edayla onun elini hafifçe sıktı. “Aydınlat bizi Arşidama. *İkimizi* birden kastediyorum.”

“Eski aşkınızı pervasızca aramaktan vazgeçin,” dedi Sabır. “Onu aklınızdan çıkarın. Size verilen vazifelerin başına dönün. Beni bu yükümlülüğü gerçekleştirmek zorunda bırakma Sabetha. Locke artık benim sorumluluğum altında ve onunla ilgili anlamadığın bazı şeyler var. Anlaman *gerekmeyen* şeyler. Tabii eğer bundan vazgeçmezsen.”

“Neyden vazgeçeyim? Hayatımdan mı?”

“Boşa nefes tükettiğimi görebiliyorum. Sana bir teklifte bulunduğumu unutma.” Sabır gelişigüzel bir el hareketi yaptı ve balkon kapısının kanatları kayarak arkasından kapandı. “Görüyorsun ya, Locke eşsiz biri. Ama bunu dile getirmekteki amacım onun egosunu daha da şişirmek değil. Locke’un peşinden koşmayı sürdüreceksen gerçek doğasını bilmeye hakkın var.”

“Locke benim için yabancı biri değil,” dedi Sabetha.

“O herkes için bir yabancı.” Sabır insanın huzurunu kaçıracak kadar koyu renkli gözlerini genç adama dikti. “En başta da kendisine.”

“Esrarengiz zırvalarından gına geldi,” diye homurdandı Locke. “Artık konuya girme-”

“Yirmi üç yıl önce,” diye onun sözünü kesti Sabır, sert bir üslupla, “Kara Fısıltı, Camorr’un kapısına dayandı. Yüzlerce kişi öldü ama karantina ve kanallar kenti kurtardı. Veba kendi

kendini yiyip bitirdikten sonra elini kolunu sallaya sallaya Yangınyeri'nden çıkageldin. Seni tanıyan kimse yoktu. Evin barkın, yaşın, ebeveynlerin ve dostların bilinmiyordu."

"O kadarını ben de hatırlıyorum," dedi Locke.

"Bu bilgileri delil kabul et. Üzerlerinde düşünüp taşın."

"Dur sana üzerinde düşünüp taşınabileceğin bir şey vereyim seni gidi-"

"Neden vebadan öncesine dair gerçek bir hatıran olmadığını *biliyorum*," dedi Sabır, yine o amirane ses tonunu kullanarak. "Babanı neden hatırlamadığını biliyorum. Hatta Lamora adını nasıl aldığına dair masalları neden uydurduğunu da biliyorum. Bazılarına onun bir sokak sosisçisinden geldiğini söylüyorsun. Diğerlerineyse sana o adı iyi kalpli bir denizcinin verdiğini."

"Bana... bana ismini bir denizcinin taktığını söylemiştin," dedi Sabetha.

"Bak," dedi sırtından yukarı yılankavi bir ürpertinin yayıldığı Locke, "bak, açıklayabilirim. Ben sadece... Sabır, böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Camorr nüfus kayıtlarında tek bir Lamora soyadı bile bulunmuyor. En azından imparatorluğun çöküşünden beri. Bunu kontrol etmek için iyi bir sebebimiz olduğunu göreceksin. Yangınyeri'nden çıkarken adını da zihninde tümüyle şekillenmiş olarak beraberinde taşıdın. Yine de onun nereden geldiğini asla bilemedin. Ben biliyorum."

Kadın zarif cüppesinin sağladığı o esrarlı süzülüşüyle onlara doğru yaklaştı. "Yangınyeri vebasından önceki karanlığa dair loş bir ışıkla parıldayan, tek bir değişmez ve gerçek anıya sahip olduğunu da biliyorum. Annene, daha doğrusu onun mesleğine dair bir anıya."

"Terzi," diye mırıldandı Locke.

"Evet," dedi Sabır, kendisini işaret ederek. "Sana gri adımın ne olduğunu söylemiştim, değil mi? Arşidamalığa yükselmeden çok önce kendim için seçtiğim-"

"Terzi," dedi Locke. "Ah, hayır. Ah, hadi oradan. Hayır, olamaz! Ciddi olamazsın!"

2

Sabır bir kahkaha atarak Locke'un kapıldığı dehşet hissini katmerledi.

"Soğuk çelik kadar ciddiyim," dedi büyücü, kedimsi bir sırıtışla. "Gel gör ki gülünç ama yanlış bir sonuca vardın. Seni temin ederim ki Şahinci'den başka bir çocuğum yok."

"Tanrılara şükür," dedi Locke, büyük bir rahatlamayla iç geçirerek. "E öyleyse ne zırvalayıp duruyorsun?"

"Sahip olduğun anının değişmez ve gerçek olduğunu söyledim. Ama o anının annenin mesleğiyle bir ilgisi yok. Hatta annenle de hiçbir ilgisi yok. Hatırladığın kişi *benim*."

"Bu dediğin nasıl mümkün olabilir?"

"Bir zamanlar nizamımda olağanüstü yetenekli bir büyücü vardı. Son asırların en genç arşidonuydu. Beşinci halkasını benim yarı yaşımda kazandı ve Tedbirlik makamına oturdu. Akıl hocam, en gerçek dostumdu. Ayrıca aşkta da şanslıydı. Bir Karthainli olan eşi, Therin halkları arasında çok nadir rastlanan türde güzeller güzeli bir kadındı. O da kocasına tutundu. Fakat öldü... hem de çok genç yaşta.

"Bir kazaya kurban gitti," diye devam etti Sabır, her bir kelimeyi telaffuz etmek acı veriyormuşçasına duraksayarak. "Üstünde durduğu balkon çöktü. Sana sanatımızın zarar verme konusunda sınırsız, o zararı giderme konusundaysa çok kıt bir kapasitesi olduğunu söylemiştim. Dönüştürebilir, arıtabiliriz. Zehirlenmen, bedeninden ayırabileceğimiz yabancı bir haldi. Fakat kırılan kemiklerin ve akan kanın karşısında çaresiziz. *Sıradanız.* Senin kadar sıradan."

Yaşlı kadın gerçek öfkeye benzer bir ifadeyle Locke'u kötü kötü süzdü.

"Evet," dedi daha yavaş bir şekilde. "Senin şu *an* olduğun kadar sıradanız. Yaşadığı trajedi dostumda feci bir değişim yarattı. Korkunç bir muhakeme hatası yaptı.

"Karısını *geri almaya* kafayı taktı. Zorlu tecrübeler bize ölüm üzerinde hâkimiyet kuramayacağımızı öğretmiştir. Buna rağmen dostum ızdırabının ve kendini büyük görmenin tuzağına düştü. Bu tür bir hâkimiyetin yalnızca bir irade ve bilgi meselesi olduğuna kendini inandırdı. Daha önce hiç kimsenin denkleştiremediği bir irade. Daha önce hiç kimsenin açığa çıkaramadığı bir bilgi. Dostum tüm sanatlarımızın en sakıncalı ve sapkın alanında deneyler yapmaya başladı. Ölümden sonra ruha müdahale. Ruhu yeni bir bedene aktarma. Eğer başarılı olsaydı ne tür bir dehşet yaratabileceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Tanrılar öyle bir şeye asla izin vermez," diye fısıldadı Locke. Buna inandığından emin değilse de inanmak istediğini biliyordu. Böcek'in günahları üzerlerine kazınmış, ölü ve kapkara gözleri canlandı hafızasında.

"Bir kerecik olsun seninle aynı fikirdeyim," dedi Sabır alaycı bir dille. "Ama tanrılar zalimdir. Böyle bir hırsı yasaklamaktansa cezalandırırlar. Nasıl ki canlı et zehirli bir iğne karşısında iltihaplanırsa, yaşam da ölüm büyüsünden öyle kaçar. Onunla uğraşmak maraz ve hastalık doğurur. Gizlenmesi mümkün değildir. Dostum da bir süre sonra keşfedildi; fakat müdahale iyi bir şekilde gerçekleştirilemedi. Kaçmayı başardı."

Sabır kukuletasını geriye iterek çıkardı. Kendini tamamen öyküye kaptıran Sabetha belli belirsiz nefes alıyor, Locke kadar bulunduğu yere çakılıp kalmış gibi gözüküyordu.

"Dostum arşidonluğa yükselmeden önce Therin İmparatorluğundan gelen bir gri isim kullanırdı. Kendine *Pel Acanthus,* yani Beyaz Horozibiği derdi. Hani efsanelerdeki şu solmayan çiçek. Doğal olarak deliliğinin ve ihanetinin ardından ona başka bir ad taktık. O ad-"

"Hayır," diye fısıldadı Locke. Sonunda bacaklarındaki derman tükendi. Sabetha dizleri yere çarpmadan önce onu tutabilecek kadar hızlı davranamadı.

"...*Lamor Acanthus* idi," dedi Sabır. "Siyah Horozibiği. Bu adın senin için bir anlamı olduğunu görebiliyorum."

"O adı bilmen mümkün değil," dedi Locke, boğuk bir fısıltıdan ibaret bir sesle. İnkârı kendi kulaklarına bile zavallıca ve çocukça geldi. "Mümkün değil."

"Ama biliyorum," dedi Sabır, hiç de nazik denemeyecek bir üslupla. *"Pel Acanthus* dostum, *Lamor Acanthus* ise utancımdı. O adlar benim için büyük bir anlam taşıyor. Lâkin senin için taşıdıkları anlam daha bile büyük, çünkü sen onlarsın."

"Ona ne yapıyorsun?" dedi Sabetha. Tir tir titreyen Locke genç kadına sıkıca sarılmıştı. Göğsü demir şeritlerle sıkılıyor gibiydi.

"Gizemleri sona erdiriyorum," dedi Sabır, ses tonunu yumuşatarak. "Cevapları temin ediyorum. Bu adam bir zamanlar Karthainli *Lamor Acanthus*, nizamımın Arşidon Tedbiriydi. Benden bile daha güçlü bir büyücüydü."

Sabır sol kolunu kaldırarak cüppesinin yenini sıyırdı ve beş halkalı dövmesini meydana çıkardı.

"Ben tanrıların cezası bir büyücü değilim," dedi Locke boğuk bir sesle.

"Doğru, artık değilsin," karşılığını verdi Sabır.

"Tüm bunları kıçından uyduruyorsun!" dedi Locke, her bir sözcüğü vurgulayıp onları bir tür duygusal muska gibi kullanarak. "Altı üstü bir... isim biliyorsun. Hayrete düştüğümü itiraf ediyorum. Ama ben... tamı tamına kaç yaşındayım bilmiyorum ama daha otuz bile olamam. *Otuz!* Bahsettiğin şu adam ise senden bile daha yaşlı olmalı!"

"Aslen öyle," dedi Sabır. "Ve bir bakıma hâlâ öylesin."

"Bu da ne demek lan?"

"Yirmi üç yıl evvel ölümcül bir vebanın ardından geçmişi olmayan bir yetim ortaya çıktı. En sakıncalı sanatımızı icra ettiğimizde neler olduğunu daha az önce sana anlatmadım mı? Yaşamın ta kendisine karşı feci bir ters tepki. Hastalık. Adeta yoktan varolan Kara Fısıltı. *Lamor Acanthus* Camorr'da yaşıyor, Yangınyeri'nin gecekondularında saklanıyordu.

Fakirleri ve unutulmuşları birer denek gibi kullanarak çalışmalarını orada sürdürdün."

"Ah, hadi ora-"

"Bunu adımız gibi *biliyoruz,"* dedi Sabır. "Henüz veba ortaya çıkmadan önce Camorr'da bir büyü olayı yaşandı. Nizamımın bazı mensupları bunu hissedebilecek kadar oraya yakındı. Karantina kalktığı zaman oraya gittik. Yangınyeri'ni ev ev araştırdık; tâ ki yanıtımızı bulana dek. Büyü aygıtları. *Lamor Acanthus*'un kâğıtlarına ve günlüklerine ek olarak halka dövmeleri sayesinde açıkça tanımlanabilen cesedi. Bunun üzerine konuyu korkunç fakat herkesin çıkarına uygun bir şekilde kapanmış farz ettik.

"Aradan yıllar geçti. Derken oğlumun da dâhil olduğu o tatsız mesele ortaya çıktı. Yaşananlar ilgimizi senin üstünde topladı. Hem sen hem de Jean dikkatle incelendiniz. Özellikle de Jean; zira onun kızıl adını biliyor olmamız işleri çok daha fazla kolaylaştırdı. İriyarı dostun bize Camorrlu bir yetim olan en yakın arkadaşının sırrını kendisiyle paylaştığını ve gizli adının *Lamor Acanthus* olduğunu söyleyince ne kadar şaşırdığımızı var sen düşün."

"Sen... Jean'a gerçek adını mı söyledin?" dedi Sabetha. Locke, genç kadının şaşkınlıkla karışık dargınlığını yalnızca hayal ettiğine kendini inandırmaya çalıştı.

"Ben, şey, eh... hay aksi." Ezilip pestile dönmüş hâldeki aklı, kendini toparlamak için gereken üstün gayreti bir türlü gösteremiyor gibiydi. "Hep sana söylemek istedim. Ama-"

"O Jean'a gerçek *bir* ad söyledi," dedi Sabır. "Ama dahası da vardı, değil mi? Gri ad üstüne gri ada sahipsin Locke. *Lamor Acanthus* bana senin anahtarını Locke Lamora'dan, Leocanto Kosta'dan veya Sebastian Lazari'den daha fazla vermiyor. Tüm bunların altında bir ad daha var. Akıl hocamın başka bir büyücüyle asla paylaşmadığı bir ad. Onun ne olduğunu bilmiyorum... hatta belki sen bile hatırlamıyorsun. Ama ikimiz de asıl adının orada bir yerde olduğunun farkındayız."

"Ben bahsettiğin kişi değilim." Ümitsizlik içindeki Locke kendini Sabetha'nın kollarına bıraktı. "Ben Camorr'da doğdum."

“Bedenin orada doğru. Anlamıyor musun? *Lamor Acanthus* bir bakıma başarılı oldu. Veba salgınının o kadar ani, o kadar şiddetli olmasının sebebi buydu. Kendi ruhunu eski bedeninden koparıp attın ve yeni bir beden çaldın. İkinci bir gençliğe, güçlerini arttırarak geçirebileceğin yepyeni yıllara kavuşacaktın. Fakat işler öyle yürümedi. Anıların parçalandı, kişiliğin yanıp kül oldu. Kendini hapsettiğin vücut, bunu yapmak için kullandığın yeteneklere sahip değildi. Yapbozun her iki parçasını görmemiz yirmi yılımızı aldı; fakat o parçaların birbirine cuk oturduğunu inkâr edemezsin.”

“Edebilirim,” dedi Locke. “Hem de öyle bir ederim ki!”

“Sırlarımızı seninle niçin paylaştığımı sanıyorsun?” Sabır bilhassa kalın kafalı bir öğrenciye ders anlatan bir öğretmenin sakin bezginliğiyle iç geçirdi. “Neden sana büyüden bahsettim, niçin büyücüler hakkındaki bilgilerimi seninle paylaştım? Sence sadece *gevezelik* mi ediyordum? Sahiden de o kadar özel biri olduğunu mu sanıyordun? Evet, beş yıllık oyunda timsalim olarak hünerlerine ihtiyacım var. Fakat seçimi aynı zamanda seni buraya getirme bahanesi olarak kullandım. Seni daha iyi incelememiz için, seninle bunları konuşabilmem için zaman kazanmamız gerekiyordu.”

“Tüm bunlar zalimce bir oyundan başka bir şey değil,” dedi Locke.

“Bir bakıma hâlâ bizden birisin,” dedi Sabır. “Bize karşı yükümlülüklerin var. Tabii bizim de sana karşı. O yükümlülüklerden biri de hakikat. Siz ikiniz aşk ilişkinizi yeniden alevlendirmeseydiniz bu konuşmayı erteleyebilirdim. Fakat mevcut durumda ikiniz de gerçekleri bilme hakkına, ben de o gerçekleri size söyleme sorumluluğuna sahibim.” Sabır nazikçe Sabetha’nın koluna dokundu. “Görüyorsun ya, Locke’un hayatı boyunca hep kızıl saçlı kadınları düşleme sebebi-”

“Yeter!” Sabetha silkinerek Sabır’dan kurtuldu, ayağa kalktı ve hem kadından hem de Locke’tan uzaklaştı. “Duymak istemiyorum! Artık hiçbirini duymak istemiyorum!”

“Sakın ona inandığını söyleme!” dedi Locke.

“Bu kadar tesadüf üst üste yığıldıktan sonra kanıtları göz ardı edemezsin,” dedi büyücü.

“Kes sesini,” diye homurdandı Sabetha. “Ben… ben tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum Locke. Sadece-”

“Sahiden de inanıyorsun.” Hissettiği şok derhâl kor gibi bir öfkeye dönüştü. Şaşkın ve afallamış hâldeki Locke bulabildiği ilk hedefe çatmaya hazırdı. Daha ne yaptığının farkında bile olmadan yanlış bir tane seçti. “Yaptığımız onca şeyden, bu ilişkiyi düzeltmek için harcadığımız onca çabadan sonra… sahiden de ona inanıyorsun!”

“Bana adını bir denizciden aldığını söylemiştin,” diye bocaladı Sabetha. “Buna inanıyor muydun? Hâlâ… inanıyor musun? Bir boşluğu doldurmadığından nasıl emin olabilirsin? Veya başka birinin boşluğu-”

“Nasıl böyle düşünebilirsin?” Öfke, ateşten yeni çıkarılmış bir bıçak kadar sıcak ve keskin bir hâlde önceki öfkenin üstüne bindi. “Beni terk ettin! Beni manipüle ettin, hatta beni bayılttın. Yine de geri geldim. Fakat bu kahrolası Karthain *cadısından* bir masal dinledin diye bana tanrıların cezası gökyüzünden düşmüşüm gibi bakıyorsun! Bekle, hayır, kahret-”

Pişmanlığı ve muhakeme yeteneği, o sezonun en büyük anlaşmazlığı patlak verdikten sonra teşrif eden parti davetlileri gibi gelmekte yine çok geç kaldı. Sabetha’nın yanakları kızarıp bozardı ve genç kadın ağzını birkaç kez açıp kapadı. Fakat sonunda hiçbir söylemeden, kadınsı öfkenin o feci ve kararlı zarafetiyle gerisingeri döndü, balkon kapısının kanatlarını çarparak açtı ve karanlık eve girerek gözden kayboldu.

Locke şakaklarında atan nabzının davulumsu ritmini dinleyerek afallamış bir hâlde onun ardından bakakaldı. Hemen sonra ayağa fırladı, soğutulmuş şarabı içeren gümüş kovayı kaptı ve hırıldayarak onu meşe yemek masasına fırlattı. Malzemeler etrafa saçıldı, cam parçalandı ve buz-şarap karışımı maltıza sıçrayarak tıslayan bir buhar bulutu kaldırdı.

“Tarafsız sunumun için çok teşekkürler Sabır.” Bir cam parçasını tekmeledi ve balkonun kenarından sekerek uçup gitmesini seyretti. “Benim için harcadığın bunca çabaya çok teşekkürler, seni gidi... seni-”

“Sorumluluğum size gerçeği söylemekti, seni kundağa sarmak ya da yanlış yöneltilmiş öfkenden korumak değil.” Kukuletasını yeniden takarak yüzünü kısmen gölgelere bürüdü. “Mutlu bir evlilik yapmış biri olarak bana inan Efendi Lamora. Kur yapma tarzın, seni yalnız bir hayata itmek için bundan daha iyi tasarlanamazdı.”

“Git kendini ateşe ver,” dedi Locke, balkona getirdiği yegâne içki şişesini kırdığı için ansızın pişmanlık duyarak.

“Bu konuyu daha sonra tekrar konuşacağız,” dedi Sabır, “ve seçim bittikten sonra geleceğe yönelik bazı ayarlamalar yapacağız.”

“Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum,” diye fısıldayan Locke sesinin ne kadar güvensiz çıktığının bilincindeydi.

“Tal Verrar’dayken hayatını vicdani sebeplerden ötürü kurtardığıma inanmayı reddetmiştin. Şimdiyse varlığını inatla savunduğun kişisel çıkarlarıma dayalı bir gerekçe sunuyorum ve yine inanmayı reddediyorsun. Mantığın bir moda aksesuarı kadar ihtiyari bir şey olduğunu düşünecek derecede kibirli misin sahiden de? Sana gösterdiğim gizli hakikati bölük pörçük bile olsa normal biriyle paylaşacağımıza inanmayı pekâlâ seçebilirsin. Ya da gözlerini açarsın. Sana geçmişinin gizemlerini çözmen için bir fırsat tanıdığımızı kabul edersin. Hatta buna korkunç bir suçun -ilk kurbanının çalıntı bedenini ömrünün sonuna kadar bir maske gibi üstünde taşıyacağın bir suçun- bedelini ödemek gözüyle bile bakabilirsin.”

Locke hiçbir şey demeden, sadece on beş dakika önce mutlulukla pişirmeyi planladığı ziyafetin kalıntılarına baktı.

“İstediğin kadar surat as,” dedi Sabır. “Bütün gece somurt. Zaten bu konuda olağanüstü yeteneklisin, değil mi? Fakat sabahleyin seni ayık ve dikkatini toplamış bir hâlde bizim adımıza canla başla çalışırken görmeyi bekliyoruz. Hevesli

genç akranlarım sana yaptıkları renkli tehditlerin dikkatimden kaçtığını zannediyorlar. Lâkin artık Jean Tannen'a sırf kendi hatırı için ne kadar az değer verdiğimi ve onu korumaya ne kadar... ihtiyari yaklaştığımı anladığın kanaatindeyim. Jean'ın devamlı güvenliği tamamıyla senin disiplinine ve ilhamına bağlı."

Sabır arkasına döndü ve yavaş adımlarla eve girdi.

"Tanrılar yardımcısı olsun," dedi başını çevirmeksizin.

Ve kapıyı arkasından kapatmaya zahmet etmeden Locke'u balkonda yapayalnız bıraktı.

Kesit (III)

KIVILCIM

Yaşlı adam, Arşidama Sabır'ın etrafına ördüğü gözlem büyüsünü, yani hayatının en karmaşık eserini usulca bozdu ve rahatlayarak uzunca bir iç geçirdi. Gizlice gözetlemenin ve gözetleme sonuçlarını düşünce vasıtasıyla kentin öteki tarafındaki irtibatına aktarmanın gayreti onu fena hâlde yormuştu.

Bu doğru olamaz! İrtibat hâlinde olduğu kişinin çekiç darbeleri gibi kafasına kafasına inen düşüncelerinin ardındaki hiddeti hissedebiliyordu. Arşidama Sağduyu güçlü bir büyücüydü ve öfkesi, gittikçe şiddetlenen bir baş ağrısının basıncı gibi yaşlı adamın üstüne çöküyordu. *Bugüne dek böyle bir şeyi HİÇ duymadım! Diğer üçü AKILLARINI mı kaçırdı?*

Lütfen sakin ol Arşidama. Zorlu bir akşam geçirdim. Kimsenin aklını kaçırdığı yok... fakat fazla ileri gittiler. Artık sana neden haber verme ihtiyacı hissettiğimi görüyorsun.

Bunu benden nasıl saklayabildiler?

Sabır, Şahinci'nin sakatlanmasının ardından o iki Camorrluyu inceleme hakkını saklı tuttu. Jean Tannen'ın sorgusu sırasında bizzat orada bulunmasaydım onun neler keşfettiğini asla öğrenemezdim. Şahinci'nin dostlarına onlara sataşma izni verilmeden aylar önce Tannen'ı Tal Verrar'da ele geçirdik. Anlattıklarını yalnızca Sabır, İtidal ve ben dinledik. Sır bu sayede saklanabildi.

Demek Lamor Acanthus geri geldi! Bu öyle büyük bir hadise ki zar zor aklım eriyor. Bu mevzu hepimizi birden ilgilendiriyor! Gerçekleri Gök Salon'da ortaya dökeceğim!

HAYIR! Yaşlı adam yanaklarından ve alnından aşağı akan ter damlalarını hissedebiliyordu. İletişimlerinin yoğunluğu, zihin diyaloğunun her zamanki hafif dokunuşunun çok ötesindeydi. Sabır ile İtidalin salonda çok fazla destekçisi var.

Tedbir de herhangi bir münazarada onların tarafını tutacaktır. Şahinci'nin kaybının ardından etkili Konuşmacı kıtlığı çektiğini ikimiz de biliyoruz. Yandaşların sana bağlılar ama sayınız bu meseleyi hazırlık yapmaksızın açabilmeniz için çok yetersiz.

Eğer Lamor Acanthus gerçekten de ruhunu yeteneksiz bile olsa başka bir bedene aktardıysa tarihteki başka hiçbir büyücünün başaramadığı bir şey başarmış demektir.

Utançla ve felaketle!

Evet. Bu da bize onu toplu olarak incelememiz, süreçlerini enine boyuna araştırmamız için daha fazla sebep veriyor. Tek bir kişinin zihni ve gücü o zorlukları aşmaya yetmemiş olabilir. Peki ya yüz büyücünün zihinleri ve güçleri neler yapabilir? Ya da hepimizin, yani dört yüz kişinin birden? Meseleye işte böyle yaklaşmalıyız!

Seninle aynı fikirdeyim. Sabır'a çok şey borçluyum; ortada sahiden de varoluşsal bir mesele olmasaydı ona sırt çevirir miydim sanıyorsun? Lütfen sözlerime kulak ver Arşidama. Bu konuyu hiçbir hazırlık yapmadan Gök Salon'da açarsan hiç iyi sonuç vermez. Vaziyete hâkim bir noktadan saldırmalısın. Bunu yapmak için de... korkarım ki emsalsiz önlemler almamız lazım.

Herhâlde düşündüğüm şeyi önerecek kadar-

Asla. Hiç kan dökülmemeli; en azından kışkırtma olmaksızın. Fakat bir yandan da gücünü göstermelisin. Yapman gereken... Sabır ile bazı destekçilerini bir süreliğine kontrol altında tutmak. Güç dengesinin ezici bir üstünlükle kendi lehlerine olduğunu düşünüyorlar. Öyle olmadığını gösterirsen bu konuya hakikaten açık fikirli bir ortamda değinebilirsin. Ancak öyle bir şey durumun gerektirdiği yansız müzakereyi garanti altına alabilir.

Yine de önerinin bir darbe olarak algılanması mümkün.

Sadece küçük bir tane. Yaşlı adam buruk bir tebessüm etti ve bunu düşünceleri vasıtasıyla aktardı. Ve sadece kısa bir süreliğine. Geleceğimiz tehlike altında. Eğer beş yıllık oyunun kendiliğinden çözümlenmesine izin verirsek, eğer Sabır ile yandaşlarının dikkatlerini oraya vermelerine göz yumarsak

işte o zaman... o zaman rehberliğimin de yardımıyla ani ve kararlı bir darbe indirebilirsin. Seçimin biteceği gece. Eğer diğer Başbüyücüleri gözaltına alırsak gücümüzü göstermiş oluruz. Onları sağ salim salıverdiğimiz takdirde de iyi niyetimizi. Ancak ve ancak o zaman Sabır'ın yarattığı bu rezaletle ve açığa çıkardığı sırla yüzleşmemiz için gereken şartların oluşacağına inanıyorum.

Öyleyse seçim gecesinde.

Evet. Seçim gecesinde.

Gözlerimiz olarak hizmet etmeyi sürdürebilirsen bu işi yapacak becerikli eller bulacağıma söz veririm,

Arşidama Sağduyu tarzı olduğu üzere başka bir duygu paylaşmaksızın onun zihnini terk etti. Rahatlayan yaşlı adam titremelerini dindirmek için ellerini ovuşturdu.

Öyleyse iş tamamdı. Bunun gerekli ve tüm türünün iyiliği için olduğunu bir kez daha kendisine hatırlattı. Halkaları sayesinde uzun ve konforlu bir hayat sürdürmüştü. Yaşanacak olanların zorluklarına ve yüküne katlanabilecek biri varsa o kişi mutlaka oydu.

Sessiz odanın havası ansızın teninde bir ürpertiye sebep oldu. Buzilik bir içkiye çok ama çok ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Ara

SAKINCALI BİR HAMİ

1

“Jovanno,” dedi Locke. ‘Sen-”

‘Ben yaptım,” dedi Jenora boğuk bir sesle. ‘Boulidazi bana... bana...”

“Jenora’nın kahrolasıca giysilerini yırtmaya çalıştı,” dedi Jean, kollarını genç kadına sararak. “Buraya geldiğimde Baron’u yerde buldum.”

“Amacım ona zarar vermek değildi ama... çok sarhoştu,” dedi Jenora. “Ellerini boğazıma sardı. Beni boğuyordu...”

Locke ihtiyatla Boulidazi’nin yanına çömeldi ve Baron’un bıçağını kınından çekti. Ağır ağır nefes alan ve kan kaybetmeyi sürdüren adam onu durdurmak için herhangi bir çaba sarf etmedi. Locke, Capa Barsavi’nin mekânında düzenlenen düellolar nedeniyle buna benzer kanlı akciğer kesiklerini daha önce de görmüştü. Böyle bir yara almak ölmekle eşdeğerdi, ama sonunuz çabuk gelmezdi. Boulidazi’nin bir süre daha onlara gerçek bir zarar verebilecek kadar kuvveti olmalıydı. Öyleyse neden karşı koymuyordu? Bakışları dalgın, gözbebekleri anormal derecede büyüktü. Göğsündeki eğreti silahın çevresinden hâlâ kanlı hava kabarcıkları çıkmasına karşın bu durum onda ölüm korkusu yerine şaşkınlık yaratıra benziyordu.

“Bu herif sadece sarhoş değil,” dedi Locke. “Verdiğin ilaç yüzünden bu hâlde olmalı.”

“Siktir,” dedi Sabetha, kapıya yaslanarak. “Hepsi benim suçum.”

“Siz neden bahsediyorsun böyle?” diye sordu Jean.

“Boulidazi’nin içkisine bir şey kattık,” dedi Calo. “Onu… Verena ile Lucaza’dan uzak tutmak için.”

“Siktir,” diye tekrarladı Sabetha. Yüz ifadesi Locke’un katlanamayacağı kadar bedbahttı.

“Hadi ama,” dedi delikanlı. “Bu tanrıların cezası kumpanyanın yarısı haftalardır sarhoş. İkizler bir şişede veya fıçıda ne buldularsa lıkır lıkır içtiler. Peki en son ne zaman birine tecavüz etmeye kalkıştılar?” Locke bir parmağını Boulidazi’ye doğrulttu. “Bu olay *onun* suçu, başka birinin değil!”

“Lucaza haklı,” dedi Calo, bir elini Jenora’nın bileğine koyarak. “Bir Camorrlu gibi davrandın. *Doğru* olanı yaptın.”

“*Doğru olanı* mı?” Jenora onun kavrayışından kurtulup Jean’ın ellerini tuttu. “Kendimi astım sayılır. Bir soylunun kanını akıttım.”

“Bu henüz bir cinayet değil,” dedi Galdo.

“Boulidazi’nin hayatta kalıp kalmamasının bir önemi yok,” dedi Jenora. “Bunun için beni öldürecekler. İçimizden mümkün olduğunda çok kişiyi öldürecekler, ama benim idamım kesin olacak.”

“Bunun meşru müdafaa olduğu her hâlinden belli,” diye homurdandı Jean. “Bir düzine tanık bulabiliriz. Gerekirse tüm kumpanyayı toplayıp hikâye üzerinde en ince ayrıntısına kadar anlaşı-”

“Yine de Jenora’yı öldürürler,” dedi Sabetha. “Doğru söylüyor. Yüz tanığımız bile olsa bir fark yaratmaz Jovanno. Jenora gece tenli, sıradan bir vatandaş. Bizse ecnebi aktörleriz. Ve bir Espara’nın asilzade soylarından birinin son varisini hep beraber ortadan kaldırmış bulunuyoruz. Bizi yakalarlarsa öğütüp gübre yapar ve tarlalara saçarlar.”

“Kardeşimin de belirttiği gibi,” dedi Galdo, “henüz elimizde bir ceset yok.”

“Evet var,” dedi Locke usulca. Elleri kendini bile şaşırtan, kararlı bir metanetle hareket etti ve Boulidazi’nin kirli kuşağını çıkarıp onunla Baron’un ağzını tıkadı. Yaralı adam

nefes almak için çabaladıysa da halen başına gelenleri idrak edemez gibi bir hali vardı.

"Tanrılar aşkına, ne yapıyorsun?" dedi Jenora.

"Gerekeni," karşılığını verdi Locke. En eski refleksleri, Camorrlu içgüdüleri birbirine karışan hoşgörü ve merhamet duygularını bir kenara iterken soğuk bir coşkuya kapıldı. "Birilerine bundan tek bir kelime dahi bahsedecek olursa sonumuz gelir."

"Ah, tanrılar," diye fısıldadı Jenora.

"Ben o işi seve seve yaparım," dedi Jean.

"Hayır," dedi Locke. Bu mecburiyeti kendisi talep etmişti; Zincir ondan böyle bir yükü başkasına aktarmamasını beklerdi. Baronun ince deri kemerini çıkarıp bileklerine sararken elleri titriyordu. Sonra hayalinde Jean, Sabetha ve Sanzaların bir Espara darağacına asılı görüntüleri belirdi ve elleri bir tapınağın taşları kadar sabit hale geldi. Kemeri Boulidazi'nin boynundan geçirdi.

"Bekle!" dedi Sabetha, Baron'un önünde diz çökerek. Locke göğsüne saplı makasla, ağzında kendi kuşağıyla ve soluk borusunda çelimsiz bir delikanlının bastırdığı kemerle Baron'un trajik derecede gülünç gözüküyor olması gerektiğini fark etti. "Onu boğamazsın."

"İzle de gör," dedi Locke, sıkılı dişleri arasından.

"Bir adam pek çok sebepten dolayı bıçaklanabilir," dedi Sabetha. "Ama hem bıçaklanıp *hem de* boğulursa bunun kazaya benzer bir tarafı kalmaz." Genç kız nazik hareketlerle makası kavradı. Gözleri gece okyanusu kadar acımasızdı. "Sen onu sabit tut yeter," diye fısıldadı.

Delikanlı ellerini kemerden ayırıp Boulidazi'yi kalın pazılarından kavradı. Sabetha da terzi kadının makasını sertçe yukarı ve içe doğru itti. Boulidazi inleyerek Locke'un kollarında kıvransa da bunu ciddi bir kuvvetle yapmadı. Ölüm anında bile durumunun gerçekliğinden kopuktu.

Vücudu gevşeyen Baron'un bacakları giderek daha dermansızca seğirdi, en nihayetinde de hareketsiz kaldı. Sabetha dizlerinin üstüne çöktü, titrek bir nefes verdi ve nasıl

temizleyeceğinden emin değilmişçesine kanla kaplı sağ elini kaldırdı. Locke, Baron'un kuşağını ağzından çıkarıp genç kıza verdi, sonra da Boulidazi'nin ölü ağırlığını yavaşça yere bıraktı. Adamı dikkatle idare edebilirlerse kanının çoğunu vücudunun içinde veya en azından üstünde tutabilecekleri fikrindeydi.

Jenora yüzünü Jean'ın kollarından birine gömdü.

"Artık bunu herhangi bir şey gibi gösterebiliriz," dedi Sabetha. "Tartışma, aşk cinayeti, herhangi bir şey Onu inandırıcı bir yere koyup bir masal uydururuz. Tek yapmamız gereken o masalın ne olacağını bulmak. Ve, ah, bunu önümüzdeki bir-iki saat-"

Biri odanın kapısını sertçe çaldı.

Locke kendini kontrol altında tutabilmek için mücadele etti; daha ilk seste aklı başından gitmişti sanki. Odaya attığı hızlı bir bakış ötekilerin de sinirlerine hâkim olmakta zorlandığını ortaya çıkardı.

"Lordum Boulidazi?" Boğuk ses, Baron'un yakın koruması ve ayakçısı Brego'ya aitti. "Lordum, orada mısınız? Her şey yolunda mı?"

Locke, Sabetha'nın az önce Boulidazi'yi haklamak için arkasından çekilmiş olduğu kapıya bakakaldı. Oraya en yakın duranlar Calo ile Galdo'ydu, ama onlar bile üç-dört adımlık mesafedeydi. Kapının sürgüsü takılı değildi; Brego onu açmaya, hatta azıcık aralamaya karar verirse tam karşısında Boulidazi'nin cesedini bulacaktı.

2

Sabetha yaydan fırlayan bir ok misali harekete geçti ve yaptığı ilk şey üstündeki tuniği yırtmak oldu.

Locke'un ağzı daha bir karış açılmayı bitiremeden önce çıplak ayaklı Sabetha bir hayalet kadar zarifçe kapıya vardı.

"Ah, Brego," dedi nefes nefese. "Ah, bir dakika!"

Genç kız Boulidazi'nin cesedini işaret etti. Calo ile Galdo yerlerinden fırlayıp Locke'a yardım ettiler ve üçü beraber saniyeler içinde Baron'un bedenini yatağın altına itmeyi becerdi. Jean da bir battaniyeyle odanın simyasal fenerini kısmen örterek ışığı kıstı. Hemen sonra Calo, Galdo ve Locke tam açılmadığı takdirde kapının görüş alanının dışında kalacak şekilde Sabetha'nın yanındaki duvara yaslandılar.

Genç kız başını savurarak saçlarını dağıttı, sonra da kapıyı aralayarak Brego'ya oldukça meşgul bir kadının beklenmedik derecede hoş bir manzarasını sundu. Tek eliyle ustaca göğsüne bastırdığı tuniği, bağrını asgari düzeyde örtüyordu.

"Brego," dedi genç kız, dört dörtlük bir tıknefes taklidi yaparak, "seni gidi vazifeşinas adam seni!"

"Şey, Bayan Verena, ben... acaba lordum-"

"Kendisi şu an meşgul Brego." Sabetha kıkırdadı. "*Çok* meşgul ve bir süre daha öyle kalacak. Sanırım aşağıda bekleyebilirsin. Merak etme, lordun mümkün olabilecek en iyi ellerde."

Sabetha adama başka bir şey söyleyecek kadar fırsat vermeden şehvetli bir edayla el salladı ve kapıyı kapatıp sürgüledi.

Eziyet gibi birkaç saniye geçti. Sonra Locke yürüyüp giden Brego'nun çizme seslerini işitti. Sabetha tuniğine çekidüzen verdi, kapıya yaslandı ve huzurla iç geçirdi.

"Bu gidişle güneş doğana kadar hepimizin saçları ağaracak," dedi Galdo. O ve ikizi az öncesine kadar hançerlerini hazırda tutuyorlardı; karartılmış çelikten yapılma, ince bıçaklarını yeniden sakladılar. Odanın havası sanki bir anda kan ve endişe terinin yoğun kokularıyla dolmuştu.

"Artık buradan defolup gidebilir miyiz?" dedi Jenora.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Jean.

"Camorr'a!" diye fısıldadı genç kadın. "Tanrılar aşkına, bir şeyler yapabileceğinizi biliyorum! Gerçekte sadece birer aktör olmadığınızı biliyorum."

“Sakin ol Jenora.” Locke, Baron’un yatağın altından uygunsuz bir şekilde çıkıntı yapan çizmelerinden birine dik dik baktı. “Pek dikkat çekmeyen biri sayılmazsın. Sahneye çıkmadan saatler önce sıvışmaya çalışırsan insanlar bunu nasıl fark etmezler? Seni yollarda nasıl gizleriz?”

“Öyleyse bir gemiye binelim.”

“Eğer kaçarsan,” dedi Sabetha, “olup bitenleri açıklamak için uyduracaklarımızın hiçbir anlamı olmaz. Üstelik tüm bu bela teyzenin üstüne kalır! Düzgün ve inandırıcı bir masal anlatamazsak Kontes’in adamları gelip toplayabildikleri kadar günah keçisi toplarlar.”

“Düzgün ve inandırıcı bir masal uydurabilseniz bile,” dedi Jenora, “çoktan mahvolduk. Mesuliyet altındayız, unuttunuz mu? Hendek kazıcılara, tatlıcılara, biracılara, minder kiralayıcılara. Oyunu sahneleyemediğimiz takdirde hepsine öyle bir borçlu kalacağız ki hemen gidip Ağlayan Kule’ye teslim olsak daha iyi.”

“Peki ya doğal afetler?” dedi Calo. “Herhâlde bir fırtına çıkarsa ortada mesuliyet falan kalmaz. Ya da Eski İnci çökerse.”

“Tabii ki kalmaz,” dedi Jenora. “Ama gücünüzün öyle bir şeye yetebileceğinden şüpheliyim.”

“Hayır, yetmez,” dedi Calo. “Ama sahne ahşaptan yapılma.”

“Bir yangın! İyi fikir!” diye atıldı Galdo. “İkimiz bu işin altından kalkabiliriz. Gölge gibi gider geliriz. İki saatimizi bile almaz.”

“Sahnenin keresteleri simyasal yöntemlerle taşlaştırılmıştır,” dedi Jenora. “Öyle bir anda tutuşuvermezler. Kahrolası bir kuşatma düzenlermişçesine, arabalar dolusu yakacak odun kullanmanız gerekir.”

“Yani İnciyi yok edemeyiz,” dedi Sabetha.

“Kaçamayız da,” dedi Jean. “Öyle bir şey başımızı türlü türlü belaya sokar ve muhtemelen hiçbirimiz eve varamayız.”

“Ve eğer kalır ama piyesi oynamazsak borçlarımız yüzünden hepimizi zincire vururlar,” dedi Locke. “Daha doğrusu en iyi

ihtimalle borçlarımız yüzünden."

"Öyleyse geriye akla yatkın tek bir eylem planı kalıyor," dedi Sabetha.

"Kanatlanıp uçmak mı?" dedi Calo.

"Her şey normalmiş gibi davranmalıyız." Sabetha konuşurken parmaklarıyla madde madde saydı. "Biraz hareket alanı kazanmak için Brego'yu bu kahrolası binadan çıkarmalıyız. Piyesi oynamalıyız-"

"Sen kafayı yemişsin!" dedi Jenora.

"... ve ancak oyun bittikten *sonra* değer verdiğimiz hiç kimseyi zan altında bırakmayacak şartlarla Boulidazi'nin öldüğünü dünyaya duyurmalıyız."

"Peki o pezevengin cesedini ne yapacağız?" Galdo sorusunu vurgulamak amacıyla en yakınındaki çizmeye bir tekme attı. "Bunu yarın geceye kadar hatıra gibi saklarsak nasıl bir koku yayacağını biliyorsunuz."

"Üstelik aradan geçen sürede bir göt kadar çirkinleşir," dedi Calo. "Ahmağın teki bile yaranın yeni olmadığını anlar."

"*Yangın* işte tam bu noktada devreye girecek," dedi Locke. "Onu yakabiliriz! Bir saat mi, yoksa bir hafta mı önce öldüğü anlaşılmaz hale gelene kadar onu pişiririz, olur biter."

"Bunu nasıl kontrol edebiliriz ki?" diye sordu Jean. "Herifi tanınmayacak kadar yakarsak... "

"Sen onu kafana takma." Locke adamdan aldığı bıçağı, Baron'un bir süre önce yanağına dayadığı küçük silahı havaya kaldırdı. Yalımı tamamen işlevsel olsa da kabzası siyah lal taşlarıyla ve ak demirden zarif bir emaye kaplamayla süslüydü. "Hem bu hem de üzerindeki diğer ıvır zıvırları sayesinde kimliği apaçık anlaşılır."

"Peki leşi... yani onu nereye saklayacağız?" diye sordu Jenora.

"Hayır, *leşi* demek istedin," diye araya girdi Jean, acımasızca bir tebessümle.

“Koku için... sanırım cesede dökebileceğimiz bazı parfümlerim ve biraz gül tozum olacaktı.” Jenora hâlâ sakinleşmekten çok uzak olsa da azmi kuvvetlenir gibiydi. “Onu saklamamıza yardım ederler. En azından bir günlüğüne.”

“İyi fikir,” dedi Calo. “Nereye saklaya cağımıza gelince, herhâlde onu bu yatağın altında bırakmak fazla kolay olurdu, değil mi?”

“Hayatta olmaz!”

“Sylvanus’tan bütün gece üstüne oturmasını isteyebiliriz,” dedi Locke. “Yeniden ayılana kadar hiçbir şeyin farkına bile varmaz. Ama maalesef aynı şey diğer herkes için geçerli değil. Gelin onu sahne dekorlarının ve kostümlerin yanına koyalım.”

“Hatta onu bir dekor *olarak* saklayalım,” dedi Sabetha. “Cesetlerle dolu bir piyesimiz var. Üstüne uygun bir şey örtüp yüzüne bir maske takın gitsin. Başkalarının gözünde dekordan bir farkı kalmaz! Böylece onu yanımızda tutabiliriz ve-”

“...ve biz İnci’de değilken bulunmasından korkmamıza gerek kalmaz!” diye tamamladı Locke. “Evet. Geriye tek bir sorun kalıyor. Boulidazi’nin piyesi beraber izleme sözü verdiği bir yığın arkadaşı ve şakşakçısı var.”

“Bu bok şölenine biraz daha sıçmak istemem,” dedi Calo, “ama tek sorunumuz o değil. Kumpanyanın geri kalanına bu olaydan nasıl bahsedeceğiz?”

“*Neden* kumpanyanın geri kalanına bu olaydan bahsedelim ki?” diye sordu Jenora.

“Söylemesi hoşuma gitmiyor ama onları da bu işe bulaştırmak zorundayız,” dedi Sabetha. “Kumpanyadakiler bütün gün dekorların ve kostümlerin arasında olacaklar. Bizimle işbirliği yapmazlarsa yanarız.”

“Peki işbirliği yapmalarını nasıl sağlayacağız?” dedi Jean.

“Onları da suça *dâhil* ederek,” dedi Sabetha. “Kendi boyunlarına da ilmek geçirileceğini anladıklarından emin olarak, ki sahiden geçirilecek.”

"*Singua solus* dedi Galdo.

"Aynen öyle." Sabetha kulağını kapıya dayayıp kısa bir süre dikkatle dinledi. *"Singua solus."*

"O ne?" diye sordu Jenora.

"Bir grup insan aptalca bir şey planladıklarında başvurulan eski bir Camorr geleneği," dedi Locke. "Aslına bakarsan o iş için pek çok geleneğimiz vardır. Zamanla öğrenirsin."

"Giacomo, Castellano," dedi Sabetha, "ne kadar sarhoşsunuz?" "Yeteri kadar olmadığımız kesin," cevabını verdi Calo.

"Burada yeterince kaldık," dedi Sabetha. "O yüzden siz ikiniz ortak salona inin ve tüm kumpanya üyelerini bir araya toplayın. Gerekirse içkilerini ellerinden zorla alın. Hepsini yatmaya gönderin. Onlara sürpriz yaptığımızda mümkün mertebe akılları başlarında ve dinlenmiş olmaları lazım."

"Jasmer ile Sylvanus'un içkilerini ellerinden alacağız ha?" Galdo iç geçirdi. "Tabii canım. Oldu olacak Karthain'e kadar gidip biraz büyücülük öğrene-"

"Kıpırdayın," dedi Sabetha. "Ama Brego hâlâ bekliyor olabilir diye önce dışarı bir göz atayım."

Her iki Sanza'nın da başka bir espri yapmaması veya şikâyette bulunmaması ne kadar derin sularda yüzdüklerinin bir diğer meşum alametiydi. Sabetha kapıyı yavaşça araladı, koridoru taradı ve başının olumlu anlamda salladı. İkizler kaşla göz arasında çıkıp gittiler.

"Jenora," dedi Sabetha, "tiyatronun evrakları arasında Boulidazi tarafından imzalanmış bir şey var mı? Üstüne çiziktirdiği herhangi bir şey?"

"Şey, evet... evet." Genç kadın karşı köşedeki deri bir portföyü işaret etti. "Tiyatrodaki paylarının belgeleri ve bazı talimat notları olacaktı. Boulidazi bir okur-yazar... dı. Gösteriş yapmayı severdi."

"Biliyorum." Sabetha portföyü kaptığı gibi Jean ile Jenora'nın yanındaki yatağın üstüne attı. "Şunu elden geçirip bana o evrakları bulun. Pratik yapmak için fazla zamanım yok

ama herhâlde el yazısını bir dereceye kadar taklit edebilirim. Zaten yaşasaydı şu an sarhoş olurdu. Ve de... bitkin."

"Görünüşe bakılırsa ölüler dile gelip konuşabiliyorlar," dedi Locke, sahte belge düzenlemeyi bizzat akıl edemediği için utanarak.

"Brego'yu başımızdan savacak kadar konuşsalar yeter," dedi Sabetha. "Baron'un talimatlarında değişiklik yapalım ki adamları yarın akşamki oyunun üstünden epey vakit geçene kadar onun geri dönmesini beklemesinler. Şimdi, Jenora... parfümler diğer dekorların yanında mı?"

"Evet."

"Küçük lütuflar için tanrılara şükürler olsun. Öyleyse tek yapmamız gereken Boulidazi'nin yerini bir kez değiştirip onu parfümlemek. Böylece yarın kumpanyayı bir araya toplayana dek yeteri kadar güvende oluruz."

Locke başını olumlu anlamda salladı. Kaliteli sahne malzemeleri üç kapı ilerideki odada tutuluyordu. Jean'ın da yardımıyla Boulidazi gibi bir kas yığınını bile birkaç saniye içinde oraya taşıyabilirlerdi. Fakat o birkaç saniye ne kadar önemliydi! Delikanlı kefen niyetine kullanmak için yatağa serili eski püskü battaniyeyi eline aldı.

Jean onun aklından geçenleri anlamış gibiydi. Jenora'ya sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Hayır," dedi genç kadın. "Hayır, o... o kahrolası domuz yüzünden çocuk yerine konmayacağım. Bırakın size yardım edeyim." İriyarı delikanlının desteğiyle yalpalayarak ayağa kalktı ve yırtık tuniğine çekidüzen vermek için gayret etti.

Kısa süre sonra harekete geçtiler. Jenora önden giderken Locke ile Jean üstü örtülü cesedi taşıyor, Sabetha da hafif adımlarla ve dikkatli bakışlarla arkalarını kolluyordu. Ortak salonda bağrışma ve cümbüş sesleri yankılanıyordu. Jean, Baron'un ağırlığını kolayca taşımasına rağmen Jenora dekor odasının kapısını onlar için açtığı sırada Locke'un suratı kıpkırmızı kesilmişti.

Çok geçmeden bu iş de bitti. Locke çok fazla kan emmeden önce battaniyeyi cesedin üstünden çekip tortop etti. Yüzünde

afallamış bir ifade bulunan Boulidazi yeni ölülerin o tuhaf gevşekliğiyle, içi kum dolu bir manken gibi yatıyordu.

"Birimizin burada kalması lazım," dedi Locke isteksizce. "Bunu öylece ortalık yerde bırakmak çok tehlikeli olur. Birimiz kapıyı sürgülemek ve geceyi burada geçirmek zorunda."

"Bak," dedi Jean, "ben gönüllü olurdum ama-"

"Anlıyorum." Teklif ettiği işe uygun tek bir aday olduğunu fark eden Locke inlememek için kendini zor tuttu. "Jenora'nın yanında kalmalısın. Çıkın buradan, ikiniz de."

Jean dostunun omzunu sıktı. Baron'un cesedine sürtünmekten bile sakınan Jenora elini dikkatle Locke'un ötesine uzattı ve bir kumaş yığınının içinden yıpranmış bir simyasal küre çıkardı. Küreyi sallayarak sönük bir ışık yaktı, sonra da onu delikanlıya verdi. O ve Jean saniyeler içinde oradan ayrıldılar.

"Sağ ol," diye fısıldadı Sabetha. Gözlerindeki sempati ve hayranlık Locke'un katlanabileceğinden fazlaydı. Delikanlı başını çevirdi ve Boulidazi'nin cesedine dik dik baktı. Fakat Sabetha onu kısa ama sert bir sarılış için yanına çekerken bir direniş gösteremedi. Genç kız bir kalp atışı boyunca dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

"Yazacak notlarım var," dedi Sabetha, "ama seni unutmadım. Bu sadece bir erteleme. Başka fırsatlarımız da olacak. *Başka* başka fırsatlarımız."

Locke zekice ve güven verici bir laf etmek istedi. Fakat aklının yerinde yeller esiyormuş gibi hissettiği için Sabetha kapıyı usulca çekerek kapatmadan önce meyus bir el sallamayla yetindi. Sonra da iç geçirerek kapıyı sürgüledi.

Jenora'nın gül tozu ve parfüm stokunu bulması sadece birkaç saniyesini aldı, zira odadaki kostümlerin ve diğer eşyaların çoğu taşıma kolaylığı amacıyla düzenlenmişti. Baron'un cesedine hoş kokulu simyasal pudradan birkaç tutam dökerken öğürür gibi oldu ve kendini hapşırmaktan zar zor alıkoydu.

“Artık hâlinden hoşnut musun bok çuvalı?” diye fısıldadı Locke. Öfkesi daha da arttı ve bir hırıltıyla beraber Boulidazi’nin cesedine tekme atarak küçük bir gül tozu bulutu daha kaldırdı. “Ölüyken bile özel hayatımın içine ediyorsun!”

Sırtını duvara verdi ve hiddetiyle beraber kuvvetinin de bacaklarından çekildiğini hissederek yavaşça yere doğru kaydı. Geceyi geçirmek için ne de güzel bir yerdi ama! Bir düzine *fantasma* maskesi duvarlardan ona bakıyordu. Bir düzine hayali ölü, fazlasıyla gerçek bir ceset için âdeta bir meclis kuruyordu.

Locke gözlerini kapadı ve ölüm maskelerinin görüntüsünü zihninden çıkarmaya çalıştı. Güllerin iç bayıltıcı kokusu arasında hâlâ dudaklarına, saçına ve tenine sinen Sabetha’nın rayihasını belli belirsiz alabiliyordu.

Bir inilti koyverdi ve sözüm ona istirahat etmek için kendini yıllardan beri geçireceği en kötü geceye hazırladı.

3

“Ne bok yemeye bizi yataklarımızdan kaldırdınız Camorrlular?”

Jasmer Moncraine ertesi sabah saat onda epey haşat gözüküyordu. Sylvanus sadece belirli bir yüzdeye kadar insandı, Donker’ın ölmek için sessizce dua eder gibi bir hali vardı, Bertrand ile Chantal ise birbirlerini payanda olarak kullanıyorlardı. Dün gecenin şevkli cümbüşçüleri arasında sadece Alondo büyük ölçüde sağlama benziyordu.

Kumpanya, Bayan Gloriano’nun en büyük odasında toplanmıştı. Centilmen Piçler yaklaşık bir saati işsiz güçsüz serserileri, fahişeleri, parazitleri ve heyecan meraklılarını handan kovmaya harcamışlardı. Kumpanyanın figüranlarına doğrudan İnci’de toplanmalarına yönelik kesin talimatlar verilmişti. Sürgülü bir kapı ve neredeyse bomboş bir binayla,

önlerindeki birkaç dakika için mahremiyetlerini mümkün olduğu kadar sağlama almış bulunuyorlardı.

"Lordumuz ve hamimiz konuşmamız gereken bir şey yaptı," dedi Sabetha. Genç kız ve diğer Camorrlular, Jenora'yla birlikte odanın ortasındaki masanın etrafında bir baraj kurmuştu. O masada üstü örtülü ve ağır kokulu bir nesne yatıyordu.

"Ne yaptı? Tuniklerimizin içine gül tozu dökmemizi mi emretti? Tanrıların hayaları aşkına, bu ne berbat bir koku böyle?" dedi Moncraine.

"Size göstermemiz gereken şey," dedi Jenora, titreyen bir sesle, "dünyanın en önemli şeyi."

"Bağırmayacağınıza veya çığlık *atmayacağınıza* dair şerefiniz, birbirinize verdiğiniz sözleriniz ve ruhlarınız üstüne yemin etmelisiniz," dedi Locke. "Çok ciddiyim. Hayatlarınız tehlikede."

"Dramı sahneye ve öğleden sonraya sakla," dedi Chantal, esneyerek. "Mesele ne?"

Locke ansızın tükürüksüz kalan ağzındaki kuru havayı yutup kafa salladı. Örtülü cesedin önündeki baraj dağıldı; Jean ile Sanzalar kumpanyanın arasından geçip kapının önünde nöbete durdular. Onlar yerlerini aldıklarında Locke akıcı bir hareketle Baron'un cesedini açığa çıkardı.

Odaya ölüm sessizliği, her şeyi yutan bir dehşet çöktü. Moncraine'in yüzü, Locke'un kıdemli bir aktörün bile gücü dâhilinde olmadığına yemin edebileceği şeyler yaptı.

Donker yalpalayarak odanın uzak bir köşesine kadar gitti, duvardan destek aldı ve kustu.

"Siz ne yaptınız böyle?" diye fısıldadı Moncraine. "Tanrılar, hatta annemin tanrıları aşkına; hepimizi öldürdünüz. Siz canı çıkasıca Camorrlu katiller-"

"Olay bir kazaydı," dedi Jenora. Genç kadın ellerini öyle sert ovuşturuyordu ki Locke parmaklarının çıtladığını duyabiliyordu.

“Bir *kaza* mı? Ne… ne yani, kendi kendini kahrolası kalbinden mi bıçakladı?”

“Sarhoştu,” dedi Sabetha. “Jenora’ya tecavüz etmeye çalıştı. O da kendini savundu.”

“*Kendini* mi savundun?” Moncraine genç kadına sanki yoktan varolmuşçasına, ağzı bir karış açık bakakaldı. “Seni gidi kafasız fahişe. Hepimizi mahvettin. Elinden geldiğince zevkini çıkarman ve işini bitirmesini beklemen gerekirdi!”

Sabetha ona dik dik baktı, Chantal tokat yemişçesine gözlerini kırpıştırdı ve Jenora öfkeyle bir adım ileri çıktı. Fakat ne gariptir ki yarım saniye sonra Moncraine’in çenesine inen ilk yumruk Sylvanus’a aitti.

“Haddini aşıyorsun!” -diye çıkıştı yaşlı adam. “Eğer ellerinde havadan başka bir şey olsaydı o beş para etmez hödüğü haftalar önce öldürmüştün! Seni gidi vefasız tavus kuşu seni!”

Sylvanus bir eliyle çenesini tutan ve ona fal taşı gibi açılmış gözlerle bakan Moncraine’in yanından ayrıldı. Büyük bir hırıltıyla ağzında tükürük topladı, sonra da ölü Baron’un göğsüne pembemsi bir balgam attı.

“Ölümümüz karşımızda duruyorsa duruyor,” dedi Sylvanus. “Ne olmuş yani? Sylvanus Olivios Andrassus’la dost olmanın fazla bir faydası yoksa bile en azından bir tane vardır. Bunu yapman gerektiğini söylüyorsan Jenora, sana inanıyorum. Namusunu korumak için o rezil lavuğu öldürmek zorunda kaldıysan seninle gurur duyuyorum.”

Jenora yaşlı adama sıkıca sarıldı. Sylvanus düşünceli bir edayla iç geçirdi ve onun sırtını sıvazladı.

“Jenora,” dedi Moncraine, “çok… çok üzgünüm. Andrassus haklı. Haddimi aştım. Tanrılar biliyor ya, tahrik karşısında kendine hâkim olmaktan bahsetmeye hiç hakkım yok. Ama şimdi dağılmamız lazım. En fazla iki veya üç saatimiz var. Bir sürü insan ikindi vakti İnci’de olmamızı bekliyor.”

“Ben kaçamam,” dedi Donker korkuyla, perişanlığından sıyrılıp tuniğinin yeniyle ağzını silerek. “Espara’dan ayrılamam! Delilik bu! Ben daha… Gelin meramımızı

anlatalım. Tüm bunların bir kaza olduğunu söyleyelim. Bize anlayış gösterirler!"

Locke derin bir nefes alarak cesaretini topladı. Asıl çekindiği kişi Donker'dı; o söz konusu olduğunda her şey kuzenine ne kadar değer verdiğine kalıyordu.

"Bize hiçbir halt göstermezler," diye homurdandı Bertrand. "Karşılarında diledikleri gibi cezalandırabilecekleri bir yığın ecnebi, aktör ve gece tenli var."

"Djunkhar, Bert haklı. Masum olup olmadığımızı *umursamak* zorunda değiller," diye belirtti Locke. "O yüzden hiç kimse kaçmayacak veya itirafta bulunmayacak. Bir planımız var. Eğer günün sonunda hâlâ özgür olmak ve yaşamak istiyorsanız o planı uygulayacağınıza hep beraber ant içeceksiniz."

"Ben ant mant içmeyeceğim. Gidiyorum," dedi Moncraine. "Gerekirse bir rahip, bir at, hatta kahrolası *Kontes* kılığına bile girerim. Kentten çıkmanın muhafızlı kapılardan başka yolları da var ve planınıza bir Bağlıbüyücü dâhil değilse-"

"Öyleyse bir yerine iki cesedimiz olacak," dedi Sabetha.

Calo ile Galdo mümkün olduğunca göze batmaya özen göstererek ellerini tuniklerinin yenlerine soktular.

"Siz enikler emir vermeye pek meraklısınız," dedi Moncraine. "Bu tam bir delilik! O cesetle *oyun* oynamayacağız. Ondan tabana kuvvet kaçacağız!"

"Jasmer, seni gidi kahrolasıca ödlek," dedi Jenora. "Onlara bir şans ver! Seni hapisten kim kurtardı?"

"Tanrılar," dedi Moncraine. "Hepsi de sapık ve anlaşılan şu aralar başlıca eğlenceleri benim."

"Yeter! Bu iş artık *singua* solus," dedi Locke. "Bu 'tek kader' anlamına gelir. Herkes anladı mı?"

Moncraine ona dik dik bakmakla yetindi. Chantal, Bertrand ve Sylvanus kafa salladılar. Donker başını iki yana salladı ve Alondo konuşmak için ağzını açtı. "Ben, şey, itiraf etmeliyim ki anlamadım."

“Durum şu,” dedi Locke. “Artık buradaki herkes cinayete ve ihanete suç ortağı. Tebrikler! Bundan sıyrılmak yok. O yüzden ya başımızı dik tutarak bu işi sonuna kadar götüreceğiz ya da asılacağız. Kendimizi plana adayacağız, tıpatıp aynı yalanları söyleyeceğiz ve gerçeği mezarlarımıza götüreceğiz.”

“Ve eğer biri yan çizerse,” dedi Sylvanus, yavaşça ve acımasızca, “eğer biri bir tür avantaj sağlamak için itirafta bulunur ve geri kalanımızı satarsa ondan öç almaya yemin edeceğiz. Diğerlerimiz ne yapıp edip ona cezasını verecek.”

“On İkili’nin merhameti aşkına,” dedi Donker ağlarcasına. “Sadece bir kerecik olsun sahneye çıkıp biraz eğlenmek istemiştim.”

“Eğlenmenin de bir bedeli var kuzen.” Alondo onu omuzlarından kavrayıp destek oldu. “Görünüşe bakılırsa bizim için o bedel artmış bulunuyor. Gel ne kadar yürekli olduğumuzu tanrılara gösterelim.”

“Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?”

“Değilim ki. O kadar korkuyorum ki neredeyse altıma kaçıracağım,” dedi Alondo. “Ama benim aksime Camorrluların bir planı var ve ben ona bağlı kalacağım.”

“Planımız basit,” dedi Sabetha, “ama biraz cesaret gerektirecek. Bilmeniz gereken ilk şey bu akşam piyesi oynayacak olmamız.”

Tepkileri Locke’un beklediği gibiydi: panik, bağrış çağrış, küfür ve tehdit, daha da fazla panik.

“ON ÜÇ TANRI AŞKINA!” diye bağırdı Calo, arbedeyi susturarak. “Paçayı sıyırmanın tek bir yolu var ama vazgeçmenin hiç yok. Hiçbir terslik yokmuş gibi sahneye çıkmazsak kaçamayız. Artık bizim ellerimizdesiniz ve tek şansınız biziz!”

“Biz maharet ve mutlu son işeriz,” dedi Galdo. “Bize güvenirseniz hayatta kalırsınız. Lucaza’ya yeniden kulak verin.”

Kısa ve öz bir açıklamaya girişen Locke soruları ve şikâyetleri geçiştirirken kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Geçen gece kurdukları, uzun nöbeti sırasında da birkaç

değişiklik yaptığı planı en ufak ayrıntısına kadar betimledi. Sözünü bitirdiğinde Sylvanus hariç herkes beş yıl yaşlanmış gibiydi.

"Bu önceki hâlimizden bile beter!" dedi Donker.

"Maalesef plandaki yerinin vazgeçilmez olduğunu görebiliyorsundur," dedi Locke. "Sahnede ölmeyi kabul etmiş olabilirsin ama bizimle işbirliği yapmazsan gerçekten öleceksin."

"Ceset... cesedi ne yapacağız?" diye sordu Chantal.

"Yakacağız," yanıtını verdi Sabetha. "Kaza süsü vereceğiz. Oyun sonrası için de bir planımız var. Onu gerçek ölüm sebebini gizleyecek ama kimlik tespitine imkân tanıyacak kadar kızartacağız."

"Peki ya para?" dedi Moncraine, pes ve gergin bir sesle. "Ölü bir hamiyle ikinci bir gösteri düzenleyemeyiz. Tedarikçilere borcumuz silinse bile zarar ederiz. Hem de çok."

"Vereceğim son iyi haber de o," dedi Locke. "Baron'un imzalarının kopyalarına ve mühür yüzüğüne sahibiz. İlk gösterinin parasını toplayacağız, sonra da buraya döneceğiz. Jasmer, Boulidazi hakkı olduğu üzere tüm alacaklarını herkesten önce tahsil etmiş gibi ona bir dekont keseceksin. Verena da imzasını taklit edecek. Baron işte ondan sonra bir yangında can verecek, para bizim cebimize girecek ve Boulidazi'nin ölmeden önce kendi payıyla ne yaptığına dair en ufak bir fikrimiz yokmuş gibi davranacağız."

"Para bize mi kalacak?" diye sordu Moncraine.

"Elbette," dedi Locke. "Jenora'nın onu geçici bir süreliğine idare edebileceğini düşün-"

"Oyunun parasını *alamayız*," dedi Moncraine. "Bu dün gece düşünemeyecek kadar kafayı bulmadan evvel Baron'la tartıştığımız konulardan biriydi! Boulidazi'nin emri üzerine oyunun tüm gelirini toplayacak biri geliyor!"

"Ne?" dediler Locke ile Sabetha aynı anda.

"Aynen dediğim gibi, sizi gidi çokbilmiş veletler. Boulidazi nalları dikmiş olabilir; fakat parayı kendi adına toplaması için

birini çoktan görevlendirdi. Buradaki hiç kimse o paranın tek bir bakırına bile dokunamayacak!”

Onuncu Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: SON HAMLELER

1

"Çocuk odasındaki bir akrep kadar isteniyorsun," dedi Vordratha, Locke'u sert bakışlarla ve arkasında iyi giyimli bir fedailer duvarıyla karşılayarak. Genç adam, rutin olmaya başladığı üzere Kara Zambak Nişanı'nın giriş holünün daha yarısına varmadan önce durdurulmuştu.

"Onu görmem gerek," dedi Locke soluk soluğa. Kentte yaptığı yolculuğun ağırbaşlı geçtiği veya göze batmadığı söylenemezdi; buraya gelebilmek için bir at çalmıştı ve maviceketliler şu anda Vel Verda'yı hallaç pamuğu gibi atıyor olmalıydı.

"Karthain'de bunu yapmasına izin verilecek son kişi sensin." Vordratha'nın alaycı tebessümü, ince suratını bir kılıç yarası gibi ikiye böldü. "Hanımımın emirleri kesin ve hararetliydi."

"Bak, seninle son karşılaşmamız-"

"Nahoştu." Vordratha el etti. Locke dönüp kaçamadan önce Kara Zambak muhafızları onu zaptettiler.

"Unutma Efendi Vordratha, bizi dövdürüp bir ara sokağa terk etme niyetini neredeyse açık açık dile getirmiştin," dedi Locke. "O yüzden konuşma seçeneklerimizin kısıtlı olduğunu düşündüysek bunun tek suçlusu sendin!"

"Evin hanımı seni görmeme arzusunu açıkça dile getirdi." Vordratha genç adama iyice sokuldu. Nefesi yere dökülmüş bayat şarap gibi kokuyordu. "Ve sana zarar vermemem buyurulduysa da gözetimimden ayrılman ile kaldırıma ayak basman arasında başına geleceklerden sorumlu sayılamam."

Vordratha'nın muhafızları Locke'u dışarı kadar itti ve fırlatıp attılar. Havada etkileyici bir yay çizen genç adam parke taşlarına kemik sarsıcı bir şiddetle çarptı. Duyguları bir sonraki hamlesine karar vermek için kıran kırana savaşırken gururu ve ihtiyatı hiçe sayma arzusu sokak reflekslerine karşı mücadele verdi. Ancak fayton trafiğine ne kadar yakın olduğunu ve hâlihazırda ezildiğini görecek kaç tanık bulunduğunu fark edince ikincisi baskın geldi. Locke inleyerek kaldırıma kadar emekledi.

Çalıntı atı ortada yoktu ve Kara Zambak seyisleri imalı bir ifadeyle ona pis pis sırıtıyorlardı. Yoldan geçen faytonların onu almaya tenezzül edeceği bir mahalleye kadar uzun ve ızdıraplı bir yürüyüş yapması gerekecekti.

2

"...ve tüm olan bitenler bundan ibaret," dedi Locke. Parmakları az öncesine kadar geniz yakıcı miktarda brendiyle dolu olan bir kadehe sarılıydı. "Bir fayton buldum, dosdoğru geri geldim ve işte buradayız."

Vakit gece yarısıydı. Locke hana döndüğünde Jean'ı süitlerine çıkarmış, ardından büyük bir tabak dolusu yemeğin ve Josten'ın en pahalı içkisinden bir şişenin de yardımıyla hikâyeyi baştan sona anlatmıştı.

"O kaltağın yalan söylediğini sahiden de benim ağzımdan duyman mı gerekiyor?" dedi Jean.

"Sabır'ın yalan söylediğini biliyorum," dedi Locke. "Araya bir yerlere mutlaka yalan karışmış olmalı. Beni asıl endişelendiren doğru olabilecek kısımlar."

"Niye *her şeyin* yalan olduğunu farz etmiyorsun?" Jean parmaklarını hızla şakaklarında gezdirerek alçılı burnundan yayılan donuk ağrıyı masajla geçirmeye çalıştı. "Pruvadan kıça kadar zırva! Kahretsin, biz de insanlara aynını yapmıyor muyuz? Onları köşeye kıstırıp gerçeği safsatadan ayıramaz hâle getirmiyor muyuz?"

“Sabır adımı biliyor. Gerçek adımı. Hani şu-”

“Evet,” dedi Jean, “ve ben onu kimden öğrendiğini biliyorum.”

“İyi de adımı sadece bir kişiye-”

“Aynen öyle.” Tiksintisi genzini safra gibi yakan Jean iki elini birden kendi göğsüne vurdu. “Tal Verrar’da beni bir kitap gibi açtıklarını ve istedikleri her şeyi aldıklarını söylemişler. Demek ki o adı onlara ben vermiş olmalıyım. Bir düşün! Sabır’ın öyküsünün geri kalanı muhtemelen bu ayrıntının etrafına kurulu.”

“Yine de geriye üçüncü ad konusu kalıyor.”

“Sabır’ın benimle paylaştığından daha da derin olduğunu iddia ettiği ad mı? Öyle bir şey var mı ki?”

Locke altları torba torba olmuş gözlerini ovuşturdu. “Ben... bilmiyorum. Bir isim falan hatırladığım yok. Sanki içimde bir his var, o kadar.”

“Tam da beklediğim gibi,” dedi Jean. “Bu geceden önce içinde öyle bir his olduğunu *gerçekten* hatırlıyor musun? Bu bana kerameti kendinden menkul bir blöf gibi geliyor. Yüreğimde ve kafamda türlü türlü garip, düzensiz his mevcut; hepimizde de olması gerektiği gibi. Sabır sana en ufak bir kanıt sunmamış! Tek yaptığı kendine izin verirsen ebediyen evirip çevirebileceğin bir şüphe uyandırmak olmuş.”

“Kendime izin verirsem.” Locke kadehini fırlatıp attı. “Hayatım boyunca hangi cehennemden geldiğimi merak ettim. Şimdi karnıma saplanan bir oka benzer olasılıklarla karşı karşıyayım ve onları düşünüp taşınacak zamanım *hiç* yok.”

“Olasılıklar,” diye iç geçirdi Jean. “Bunlar sahiden doğru cevaplar olsa bile onları öğrenmeyi gerçekten istiyor musun? Böyle bir şey söylemenin benim için kolay olduğunun farkındayım. Ne de olsa ben ne zaman ve nerede doğduğumu biliyor-”

“Nereli olduğumu biliyorum,” dedi Locke. “Camorrluyum. Camorrlu! Sabır’ın anlattığı her şey doğruysa bile umurumda değil. Sabetha için de aynı şey geçerli.” Locke amansız bir yüz

ifadesiyle ayağa kalktı. "Umursadığım tek şey bu aptalca seçimde onun canına okumak. Şimdi-"

Biri sert ve ivedi bir biçimde kapıyı çaldı.

3

Locke dostunun alışıldık temkiniyle sürgüyü çekmesini seyretti. Karşılarında sakal tıraşı olmamış, gözleri sahanda yumurtayı andıran ve saçları bir araba tekerleğinin çubuklarına takılmış gibi gözüken Nikoros duruyordu. Adamın titreyen elinde bir parşömen parçası vardı.

"Bu daha yeni geldi," diye geveledi Nikoros. "Doğrudan doğruya Efendi Lazari için. Bir Kara Zambak ulağı AHHHHHHH-"

Bu son nidayı Locke yerinden fırladığı gibi mektubu kaparken attı. Genç adam mührü kırdı ve Sabetha'nın el yazısının tanıdık çizgilerini hemen tanıdı:

> *Keşke senin adını başa, kendiminkini de alta yazabilseydim ama ikimiz de bunun ne kadar kötü bir fikir olacağını biliyoruz.*
>
> *Seni görmeyi reddetmemin sana acı verdiğinin farkındayım ve bunun için özür dilerim; fakat öyle yapmakta haklı olduğuma inanıyorum. Kalbim bu yabancılığa ve tüm bu bilmecelere tahammül edemiyor. Düşüncelerimi şekillendirecek sözcükleri güçbela ehlileştirebiliyorum ve senin de en iyi hâlinde olduğunu hiç sanmıyorum. Uzanıp da dokunabileceğim mesafede olsaydın ne yapardım, neler sorardım, içimi rahatlatmak için ne gibi isteklerde bulunurdum bilmiyorum. Kesin olan tek şey çalışma şartlarımızın gevşemediği ve pervasızca davranırsak çok büyük bir tehlikeye düşeceğimiz. Lâkin şu an baş başa olsaydık başka türlü davranabileceğimizi hayal bile edemiyorum.*

Bu akşam neler olduğunu anlamıyorum. Sadece olanların beni korkuttuğunu biliyorum. İşvereninin o veya bu sebeple sana bu kadar çok şey anlatması beni korkutuyor. Etrafında bizi bu tür sırlara ve yükümlülüklere bağlarmış gibi gözüken olaylar yaşanması da öyle...

Beni korkutan bir diğer şey de hâlâ kendinden bile sakladığın bir tarafının, yıkık bir duvar gibi her an çökebilecek temel bir parçanın olma ihtimali. Bir dahaki sefere seni bana bakarken yakaladığımda o gözlerin hatırladığım birine değil, bir yabancıya ait olabileceği düşüncesini kafamdan atamıyorum.

Beni affet. Sessizliğimin de dürüstlüğüm kadar keyfini kaçırabileceğini biliyorum ve o yüzden dürüstlüğü seçtim.

Tekrar çıkarmamak üzere gömdüğümü sandığım duyguların beni kontrol altına almasına göz yumdum ve de şimdi kendimi kopukluğa ve zihin açıklığına muhtaç hissediyorum. Lütfen Kara Zambak Nişanı'na bizzat geri gelme. Lütfen beni arama. Şu an rakibim olmana sevgilim ya da dostum olmandan daha çok ihtiyacım var. Bunu ikimiz adına birden söylüyorum.

"Hay lanet olsun," diye mırıldandı Locke, parşömeni buruşturup ceket ceplerinden birine sokarak. "Her şeye lanet olsun." Kendini tekrar sandalyesine attı, kaşlarını çattı ve bakışlarını amaçsızca duvarda gezdirdi. Odaya mümkün olan en sıkıntılı sessizlik çöktü; tâ ki Jean genzini temizleyene kadar.

"Şey, Nikoros. İblislerden dayak yemiş gibi bir hâlin var," dedi iriyarı adam. "Neler oluyor?"

"İş güç bayım, iş güç. O kadar çok ki. Ve ben... ben... affınıza sığınarak belirtirim ki daha önce konuştuğumuz o... maddeyi de kullanmıyorum."

"Kendini o sefil tozdan kurtarıyorsun." Jean ufak tefek adamın omzuna bir şaplak atarak Nikoros'u bir jöle yığını gibi

titretti. "Aferin! Onu içerek kendini öldürüyordun, biliyorsun."

"Başım öyle çok ağrıyor ki içimden keşke öldürseydim diyesim geliyor."

Merakı Locke'u şimdiki zamana geri çekti ve Nikoros'u dikkatle inceledi. Karthainlinin kara simyayla bağlarını koparıyor olduğu her hâlinden belliydi; genç adamın bunu daha önce yüzlerce defa görmüşlüğü vardı. Çektiği sefalet, bir kedinin fareyle oynaması gibi günlerce Nikoros'un haşatını çıkaracaktı. Zavallı adamcağızın görevlerini azaltmak akıllıca olabilirdi... veya onu bir duvara zincirlemek.

Kahretsin, diye aklından geçirdi Locke. *Kafam biraz daha allak bullak olursa beni de onun yanına zincirlemeleri gerekebilir.*

"Lazari," dedi Jean, "eğer o mektup düşündüğüm şeyse... bunun bir son olduğunu söyleyebilir miyiz? Yoksa sadece bir mola mı?"

"Karna saplanan bir bıçak demek daha doğru olur," dedi Locke. "Ama sanırım... eh, ona daha ziyade bir mola gözüyle bakabilirim."

"Güzel," dedi Jean. "Güzel!"

"Sanırım," diye mırıldandı Locke. Sonra göğsünde eski bir ısının kıpırdandığını hissetti. "Evet, sanırım sahiden öyle! Tanrılar aşkına, bana biraz gürültü ve hınzırlık lazım. Şaşı görene kadar yaygara ve kargaşa çıkarmalıyım! Nikoros! Bütün gece ne yaptın?"

"Eee, şey, koca keşmekeşi araştırmaktan daha yeni geldim," cevabını verdi Nikoros. "Üstelik durum gitgide kötüleşiyor. Yani sadece bizim için değil. Tüm şehir için."

"Şu aralar bir keşmekeşi diğerinden ayırt etme kabiliyetimi yitirmeye başlıyorum," dedi Locke.

"Şey, kuzey kapısını ve Tozlu Meydan'ı kastediyorum baylar. Kuzeyden gelen tüm o mültecileri."

"Ah. AH! Tanrım, şu kahrolası savaş," dedi Locke. "Neredeyse unutmuştum. Ne tür mülteciler geliyor?"

“Bu noktada çoğunlukla parası olanlar. Savaş kapılarına dayanmadan önce kaçanlar. Ve bir de muhafızları, uşakları falan tabii. Hepsi de yerleşim izni için başvurana dek hanlara yerle-”

“Demek parası olan mülteciler,” diye sözünü kesti Jean. “Kendilerine yeni bir ev arayan sığınmacılar. Diğer bir deyişle *acil yardıma muhtaç potansiyel seçmenler.*”

“Aynen öyle!” diye bağırdı Locke. “Hemen atları hazırla Nikoros! Üç tane! Peşimizden bir kâtip ile bir avukat da gelsin. Oy kullanma hakkı satın alabilecekleri toplayacağız, sonra da oya en çok ihtiyacımız olan semtlerde kalıcı konutlara yerleştireceğiz!”

“Böylece ömür boyu Derin Kökler sempatizanı olacaklar,” dedi Jean, sırıtarak. “Veya en azından önümüzdeki bir-iki hafta boyunca. Zaten sonrası umurumuzda değil.”

“Ben, şey... Gelmesine geleyim baylar, ama önce...” Nikoros sertçe yutkundu ve ellerini ovuşturdu. “Mümkünse önce birkaç dakika yalnız kalmalıyım. Sizinle, şey, aşağıda buluşurum.”

4

Gece serindi. Atlarını parke taşlarının üstünde huzursuz ruhlar misali uçuşan solgun sis bulutlarının arasından sürdüler, balkonlarda gevşekçe dalgalanan siyah ve yeşil bayrakların önünden geçtiler ve en sonunda Tozlu Meydan’a vararak heybetli dinginliği arkalarında bıraktılar. Nikoros’un vadettiği keşmekeş tam karşılarındaydı.

Maviceketliler teyakkuz hâlindeydi ve Locke inzibatların ne kadar tedirgin, gerçek sürprizlere ne kadar yabancı olduklarını derhâl fark etti. Faytonlar gelişigüzel bir şekilde sıralanmıştı; atlar homurdanıp kuyruk sallıyor, katarcılar ile seyislerse pazarlık ediyordu. Meydana komşu tüm hanların ve tavernaların fenerleri yakılmıştı; huzursuz kalabalıkların her yerinde diyaloglar ve tartışmalar yaşanıyordu.

“Öyleyse hangi cehenneme gideceğiz?” diye bağırdı uzun ceketli bir faytoncu, yorgun görünen bir seyise. Adamın Therincesi fena değilse de aksanı hemen anlaşılıyordu. “Bu tavernaların hiçbirinde yer yok. Sen de kalkmış bana şu Josten’ın hanı denilen yerin kapalı-”

“Affedersin sevgili dostum,” dedi Locke, atını velvelenin yanında durdurarak. “Barınak arayan seçkin şahıslar tanıyorsan sana derhâl yardımcı olabilirim.”

“Sahi mi? Sen de kimsin yahu?”

“Adım Lazari. *Doktor* Sebastian Lazari.” Locke bir sırıtış takındı, ardından kusursuz bir Vadracaya geçti. “Efendilerin böyle apar topar taşınmak zorunda kaldıkları için üzgünüm; fakat Karthain’de dostsuz olmadıklarını çok yakında öğrenecekler.”

“Ah, derin ve sığ sulara şükürler olsun,” diye aynı dille karşılık verdi faytoncu. “Stovak’tan saygıdeğer Irina Varosz’a hizmet ediyorum. Beş gündür yollarda sürünü-”

“Öyleyse evinize vardınız,” dedi Locke. “Josten’ın Barınağı tam size göre bir yer. Sizlere oradan oda ayarlayabilirim; daha önce söylenenlere aldırış etmeyin. Adamım Nikoros gerekli ayrıntılarla ilgilenir.”

Genç adamın parmak şıklatmasıyla birlikte ürkek atını zar zor kontrol edebilen Nikoros yanlarına yaklaştı. “Ben, şey, onları nereye yerleştireceğimden pek emin değilim,” diye fısıldadı adam.

“Güvenlik gerekçesiyle boş tuttuğum odaları kullan,” dedi Locke. “Birkaç gün sonra bu insanlar için başka yerler bulabiliriz. Partiden kimlerin hâlihazırda boş odası olabilir diye kafa patlat. Hatta Vel Verda’da hemen aklıma gelen bir köşk var. O kahrolası yer bari bir işe yarasın.”

Jean daha şimdiden kendi dostane Vadracasıyla diğer muhafızlara, uşaklara, pelerinlerinde yolun kirini taşıyan meraklı ve iyi giyimli yabancılara dik döküyordu. İki kafadar aşağı yukarı yirmi dakika boyunca saat gibi çalışarak ufak çaplı asilzade kuzenleri ve çeşitli nitelikteki tüccarları

Nikoros'a, oradan da Josten'ın hanına ve Derin Kökler Partisi'nin bağrına yönlendirdiler.

Tozlu Meydan'ın güney kenarında yeni bir hareketlenme vardı. Parke taşlarında çok sayıda toynak patırdarken siyah üniformalı iki düzine adamla kadın meydana daldı. Grubun başında Vordratha ile Locke'un Kara Zambak Nişanı'ndayken gördüğü birkaç fedai vardı.

"İşte bu kötü oldu," diye mırıldandı Locke, Nikoros'a. "Yeni dostlar edinmek için biraz daha yalnız kalabilmeyi umuyordum. Acaba o götoşlara yataklarından kalkmalarını kim söyledi?"

"Ah, şey, eminim gelmeleri sadece, ıii, zaman meselesiydi," diye öksürdü Nikoros.

"Muhtemelen haklısın." Locke parmaklarını çıtlattı. "Eh, artık hevesli talipler rolü oynayacağız. Hah, en azından istediğim kâtip ve avukat nihayet geldi. Sen son sürat hana git ve kuzeyli dostlarımızı raflardaki kitaplar gibi istiflemesi için Josten'a yardım et!"

5

Huzur vermeyen çalışma azmi Jean'ı uykusundan uyandırdığında saat sabahın dokuzuydu. Kendini ekmeğe ancak uzaktan benzeyecek kadar pişirilmiş bir hamur yığını gibi hisseden genç adam aldırışsızca tuvaletini yaptı, saçlarını ehlileştirip yağladı, ardından yeni bir Morenna Kardeşler kıyafeti kuşandı. Gözlüğünü taktıktan ve burun alçısını düzelttikten sonra da süitinin küçük aynasını kullanarak kahveye yönelik yoğun ihtiyacının suratından açıkça okunduğunu doğruladı. Heyhat. Dün gece iyi iş çıkarmışlardı ve o işin mükâfatı bugün daha çok çalışmak olacaktı.

Ana süitin kapısını iterek açtığında Locke'u bir yazı masasının başına tünemiş hâlde buldu. Dostu onun kendini hissettiğinden bile daha haşat gözüküyordu.

“Uyuyup uyumadığını sorasım geliyor,” dedi Jean, “ama aptalca soruları dile getirmeden önce tanımayı öğrendim.”

Locke gerek şahsını gerekse partiyi ilgilendiren bir evrak yığınıyla çevriliydi. Bunların arasında Nikoros’un el yazısını taşıyan kâğıt yığınları, deri klasörlerden dökülen küçük not ve fatura çığları, birkaç tabak dolusu kısmen yenmiş ve sonrasında kuruyup kalmış bisküvi, yanıp tükenmiş bir sürü mum ve ışığı azalmış simyasal küreler mevcuttu. Ayrıca zemin buruşturulup atılmış parşömen sayfalarıyla bezeliydi. Locke dostunu gizli hazineler düşlerken fani bir işgalci tarafından dikkati dağıtılmış bir tür yeraltı mahlûkatı gibi süzdü.

“Pek uyuyasım yok,” diye mırıldandı genç adam. “İstersen benim uykumu da sen çekebilirsin.”

“Keşke öyle bir şey mümkün olsaydı,” dedi Jean, perdelerden birini çekmeye giderek. “Tanrılar aşkına. Bu şeyleri bir güz sabahını bırak, su bile geçirmeyecek kadar sıkı kapatıyorsun.”

“*Lütfen* ona dokunma!” Locke tüy kalemini salladığında Jean onun yorgun argın yatağına gittiği vakitteki hâlinden çok daha kısa olduğunu fark etti. “Pencereyi açarsan yanıp kül olurum.”

“Seni bu kadar celallendiren ne?” Jean perdeyi yalnız bırakıp bir sandalyeye yerleşti. “Dün gece topladığımız yeni dostlarımızla bir ilgisi var mı?”

“Yok.” Locke ona hoşnut bir tebessüm bahşetti. “Bu arada toplam sayıları oy kullanabilir durumdaki yetmiş iki yetişkini buldu. Onlarla şartları konuşmaları için bir yığın avukat görevlendirdim. Her şey şipşak hallolacak. Onları gruplar hâlinde ilgili bürolara götüreceğiz, harçlarla beraber biraz avanta yedireceğiz ve hepsini kaydettireceğiz. Hava kararana dek yetmiş iki yasal seçmen hâline gelecekler ve hangi semtlere yerleşeceklerine biz karar vereceğiz.”

“Kara Zambak kaç taze seçmen kaptı?”

“Bizim yarımız kadar.” Locke’un sırıtışında yeni dişler belirdi. “Tozlu Meydan’daki kutlama sürsün diye bir karşılama komitesi bıraktım ve yolu gözetlemeleri için küçük

bir keşif heyeti yolladım. Tabii karşı taraf yine de birkaçına konacak ama Vadralı göçmenlerden büyük çoğunluğunun Derin Kökler'e oy vereceğini güvenle söyleyebiliriz."

"Fevkalâde," dedi Jean. "Peki o tüy kalemi aşındıran mesele ne?"

"Ah, şey, bilirsin işte." Locke bir yay şeklinde yere saçılmış buruşuk parşömen sayfalarını işaret etti. "Bir mektup. Benim mektubum. Şey, ona. Cevabım. Hâlen elden geçirilmesi gereken bazı, ıı, duygulu ve hassas kısımlar var. Sanırım 'bazı' lafıyla 'hepsi' demek istiyorum. Baksana, mektubum bittiğinde elçi olarak Kara Zambak Nişanı'na kadar gitmeni rica edebilir miyim?"

"Ah, elbette," dedi Jean. "Zaten ben de en kısa zamanda Sabetha'nın adamlarıyla tekrar yumruklaşmayı umuyordum. Eksik olma."

"Sana zarar vermeyecekler," dedi Locke. "Seni kendilerine zarar vermeye de zorlamayacaklar. Vordratha'nın diş biledi̇ği kişi benim."

"Saplantının bir sembolünü tabii ki düşman bölgesine taşırım," dedi Jean. "Ama bir şartım var. Derhâl yatağına git ve onu asıl amacı için kullan."

"Ama-"

"Gözlerinin altı hilal şeklindeki hamur tatlılarına benziyor," dedi Jean, fazlasıyla nazik davrandığını hissederek. "Madrabaz Bekçi aşkına, bu hâlinle Nikoros'a benziyorsun. Sanki bir lağımda sürünmek ve küçük hayvanları yakalayıp yemek zorunda kalmış gibisin. Dinlenmen lazım."

"Ama mektup-"

"Tam elimin altında bir uyku ilacı var, hem de tatbik edilmeye hazır bir hâlde," dedi Jean, sağ elini yumruk yapıp Locke'a doğru sallayarak. "Ayrıca zihnini açacak bir uyku, bu yazımsal çabanı geliştirmekten başka ne yapabilir ki?"

"Hey," dedi Locke, tüy kalemini kullanarak sakal köklerini dalgınca kaşırken. "Bak bu dediğin kulağa şüphe verici derecede mantıklı geliyor. Gözün çıksın e mi? Neden benden daha akıllı olduğunu sürekli yüzüme vurmak zorundasın?"

“Bilinçli bir çaba gerektirdiğini pek söyleyemem.” Jean babacan bir sertlikle ona odasını işaret etti; fakat Locke yalpalayıp esneyerek çoktan yola çıkmıştı zaten. Genç adam saniyeler sonra horluyordu.

Jean buruşturulmuş sayfaların içeriğini merak ederek dostunun mektup yazma girişimlerinden artakalan enkazı gözden geçirirdi. O sırada sol elini ceketinin cebine soktu ve başparmağını orada gizli duran bir saç tutamında gezdirdi. Kısa bir düşünme sürecinin ardından tortop olmuş parşömenleri topladı, süitin küçük şöminesine yığdı ve şömine rafındaki süslü bir kutudan aldığı simyasal bir bükmeli kibritle tutuşturdu. Locke horlamaya devam etti.

Jean odadan çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kilitledi.

Josten’ın hanında işler epey yoğundu. Ortak salon iyi giyimli yeni simalarla doluydu ve lakırdılar Therince kadar Vadracayla da yapılıyordu. Henüz çatışmaya girmemiş bir bölüğün komutanı kadar şen gözüken Hamarat Josten yarım düzine personeline nutuk atıyordu. Jean yanına yaklaşırken hancı ellerini arkasında kavuşturdu ve adamlarını işlerinin başına yolladı.

“Efendi Callas,” dedi Josten, “benim garip müşteri toplayıcım! Kahvaltı arayan bir adama benziyorsun.”

“Hayatta sadece iki dileğim var,” dedi Jean. “İlki sert kahve. İkincisiyse daha sert kahve.”

“İşte *jask*‘ım.” Josten bar tezgâhının arkasındaki parlak bir simyasal taşta fokurdayan süslü, uzun saplı bakır bir cezveyi işaret etti. “Daha doğrusu babamın *jask*‘ı. Okanti ocağının sırrıdır. Sizi kurtarmaya geldiğimizde siz zavallıcıklar kahvenizi hâlâ banyo küvetinden içiyordunuz.”

Josten’ın *jask*‘tan doldurduğu kahve, tarçın rengi köpüklerle taçlandırılmıştı. Jean’ın onu lıkır lıkır içerken kendini pek de medeni hissettiği söylenemezdi ama zihninin biraz dürtülmeye ihtiyacı vardı. İncir ve hindiba tatlarının karışımı tatmin edici bir hisle gırtlağını dağladı. Küçük fincanın sonuna geldiğinde oda daha şimdiden daha aydınlık gibiydi.

“İnsanın ateşini yakıyor, öyle değil mi?” dedi Josten, hiç bekletmeden Jean’ın fincanını tekrar doldururken. “Şu aralar zavallı Nikoros’a da sık sık içiriyorum. O, ah, kişiye özel payandalarından birini yitirdi.”

“Biliyorum,” dedi Jean. “Ama elden bir şey gelmez.”

Josten, iriyarı adamın kahveden başka bir şey içermeyen bir kahvaltıyla işinin başına dönmesini kibarca yasakladı. Jean birkaç dakika sonra bir kâseye üst üste yığılmış tatlı su hamsileri, zeytinler, kurutulmuş domates, sert kahverengi peynir ve zeytin ile soğan karışımında kızartılmış ekmek dilimleriyle Derin Kökler özel bölümünün basamaklarını tırmanıyordu.

Locke’a benzer şekilde etrafı yarım daire biçiminde dizilmiş kâğıtlarla ve boş bardaklarla sarılı Nikoros bir koltuğa yayılıp kalmıştı. Sakalları bir gemi gövdesindeki kabukluları kazıyacak kadar uzamışa benzeyen adam, Jean yaklaşırken gözkapaklarını kanlanmış gözlerinden kaldırdı.

“Rüyalarımda bile pusula imzalıyorum ve evrakları kayda geçiriyorum,” diye mırıldandı Nikoros. “Sonra uyanıp gerçek pusulaları imzalıyorum ve gerçek evrakları kayda geçiriyorum. Herhâlde mezar taşım bir yazı masası şeklinde oyulacak. ‘Burada Nikoros Via Lupa yatıyor. Karısı ve varisi hiç olmadı. Ama tanrılar biliyor ya, alfabetik olarak sıralamaktan çok iyi anlardı!

“Seni aşırı çalıştırdık,” dedi Jean. “Üstelik hâlâ burnuna sokuşturduğun o boktan kurtulmaya çalışıyorsun! Bunlar senin için zor günler. Efendi Lazari ve ben düşüncesizce davrandık. Al, biraz kahvaltı atıştır.”

Nikoros ilk başta çekindi; fakat ilgisi hızla arttı ve çok geçmeden o ve Jean kâsenin içeriğini bitirmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

“Sen tüm bu olayın tutkalısın,” dedi Jean. “Parçaları bir arada tutan şey Dexalar ve Epitaluslar değil. Hatta Lazari ve ben bile değiliz. O sendin, sensin ve biz gittikten çok sonra bile sen olacaksın.”

“Bu felaketi atlattıktan çok sonra,” dedi Nikoros, “ve tanrıların izniyle beş yılın ardından hâlâ bir Konseil sandalyemiz kalmışsa.”

“Hadi ama,” dedi Jean. “Doğru, işlerin kızıştığı bir noktadayız. Muharebenin ne yönde cereyan ettiğini göremiyorsun, çünkü diğer tüm zavallılarla beraber çamurlara batıp çıkıyorsun. Ama muharebenin bir yönü illâ ki var. Senden biraz daha ilerisini görebildiğime yönelik teminatlarımı kabul etmelisin.”

“Kara Zambak,” dedi Nikoros, bakışlarını Jean’dan kaçırarak. “Bu sefer ellerinde… ellerinde… eh, avantajlar var. En azından ben öyle düşünüyorum.”

“Bazı avantajları olduğu kesin,” dedi Jean, kafa sallayarak. “Ama bizim de kendi avantajlarımız var. Hem bu yerinden yurdundan olmuş kuzeyliler oyunundan iyi sonuç aldık, değil mi? Neresi lazımsa oraya yerleştirebileceğimiz altı düzine yeni seçmene sahibiz. Kara Zambak bize her türlü pisliği yapabilir, ama sonuçta her şeyi oy pusulalarındaki isimlerde bitiyor.”

“Benden layıkıyla hizmet almıyorsunuz,” dedi Nikoros, neredeyse duyulamayacak kadar usulca.

“Yok daha neler.” Jean sesini yükseltti ve onun kolunu dostane bir edayla sıktı. “Beklentilerimizi karşılamasaydın seni şimdiye kadar başımızdan savmaz mıydık sanıyorsun?”

“Şey, teşekkürler Efendi Callas.” Nikoros gülümsediyse de zoraki tebessümü formalite icabıydı.

“Tanrım, bu hafta nerede kederli ve bitkin biri varsa içini bana döküyor,” diye iç geçirdi Jean. “Sanırım birkaç saat daha uyusan iyi edersin. Ama bu sefer bir koltuğa sıkışıp kalmadan. Odana git ve sakın iyice dinlenmeden-”

Siyah renkli, kısa ve kıvırcık saçlara sahip bir kadın merdivenleri apar topar çıktı. Üstünde bir seyahat pardösüsüne ve harmaniyeye ek olarak bir ulak çantası ve kınlı bir bıçak vardı.

“Baylar,” dedi kadın, “böyle pat diye karşınızda dikildiğim için üzgünüm ama başka nereye gidebileceğimi bilemedim.”

“Bu Mace Allaine,” dedi Nikoros, yerinden kalkarak. “‘Mace’ burada ‘Maceraperest’ lakabının kısaltması oluyor. Kendisi sorun gidericilerimizden biridir. Ven, Efendi Callas’ın kim olduğunu bildiğinden eminim.”

Jean ile Allaine mümkün olabilecek en kısa selamlaşmayı yaptılar. Ardından kadın sözlerini sürdürdü.

“Efendi Via Lupa gündoğumundan bir saat önce beşimizi at sırtında Tozlu Meydan’dan kuzeye yolladı. Yoldaki Vadralı asilzadeleri tespit etmemiz gerekiyordu. Kendimizi tanıtacak, teklifte bulunacak ve kente ulaşmadan önce onları Derin Kökler adına kafalayacaktık.” Kadın deri eldivenlerini çıkarıp bacağına vurdu. “İkindi vaktine kadar dışarı kalmayı planlıyorduk ama güneş doğduktan hemen sonra atlarının gözünün yaşına bakmayan bir sürü maviceketli tarafından durdurulduk.

“Bize Kamu Düzeni Komisyonu’ndan acil bir emir aldıklarını söylediler. ‘İstikrarsız şartlar’ nedeniyle Karthain vatandaşlarının kuzey yolunda yüz metreden fazla açılmaları yasakmış. Ya refakatçi gözetiminde ve at sırtında, ya da tutuklu ve yaya olarak şehre dönebileceğimizi söylediler. İşte durum bu ve tekrar buradayım.”

“Gelenlerin gerçek inzibat olduklarından emin misin?” diye sordu Jean.

“O konuda alavere dalavere yoktu,” dedi Allaine. “Yanlarında Komisyon’dan evraklar vardı ve aralarından birkaçını tanıdım.”

“İyi iş çıkarmışsınız,” dedi Jean. “Tartışmaya kalkışsaydınız büyük ihtimalle şu an gözetim altında eve geri getiriliyor olurdunuz. Sen ve adamların gidip kahvaltınızı edin ve gerisini bize bırakın.” Jean kadının oradan ayrılmasını seyretti, sonra da Nikoros’a doğru döndü. “Kamu Düzeni Komisyonu nedir?”

“Üç Konseil vekilinden oluşur. Genel kurulun çoğunluk oyuyla seçilir. İnzibatı yöneten bir tür komitedir.”

“Kahretsin. Herhâlde o üç kişinin hangi tarafta yer aldığını sormam aptalca olur.”

“Evet,” dedi Nikoros. “Üzgünüm efendim.”

“Diplomatik faaliyetlerimizi şehrin içinden sürdürürüz, olur biter,” dedi Jean. “Sen kafana takma. Karınlarını doyurduktan sonra Allaine ile ekibini cümbüşe katılmaları için yollarım. Sana gelince, doğru yatağa. Hiçbir şey deme; sadece odana gidip yat, yoksa seni bu balkondan aşağı atarım. Hem senin hem de Efendi Lazari’nin uykuya ihtiyacınız var. Birkaç saatliğine bu dansın ezgisini kendim de çalabilirim.”

Nikoros minnetle istirahate çekildikten sonra Jean ondan geri kalan evrakları gözden geçirerek tanıdık sorunlar kadar yeni gelişmeleri de gözden geçirdi. Kendi emirlerini kâğıda döktü, bunları kuryelere teslim etti, rutin soruları cevapladı ve hepsi de yeni pişmiş muhtelif kahve çeşitlerini kaynar kaynar içti. O bunlar yaparken pencerelerden sızan güz ışığının solgun parmakları odanın karşısına geçti.

Öğleden hemen sonra ön kapı çarparak açıldı. Kahrolasıca Hurafe Dexa ile Birincioğul Epitalus kalabalığın arasına dalıp merdivenden hızla çıktılar. Peşlerinde alışılmadık ölçüde kalabalık bir yardımcı grubu vardı. Kahvesini ve evraklarını bir kenara bırakan Jean onları karşılamak üzere yerinden kalktı.

“Sen!” diye tısladı Dexa, son basamağı da aşarken. Yaşlı kadın sert adımlarla Jean’ın üstüne yürüdü. “Sen ve Lazari hesapsız davranarak bizi en derin ve başa çıkılmaz bir utanca sevk ettiniz!”

Jean omuzlarını kastı, derin bir nefes aldı ve teskin edici bir edayla ellerini iki yana açtı.

“Görüyorum ki bir yanlış anlaşılma söz konusu,” dedi. “Eh, nasılsa yol göstermek ve teselli etmek için buradayım. Konseil vekili olmayan herkes çekilebilir.”

Yardımcılardan bazıları kararsız gözüktü; fakat Jean gülümseyerek bir adım öne çıktı ve çocuklarla muhatap olurcasına onları kışkışladı. Saniyeler içinde o ve iki Konseil vekili özel balkonda yalnız kaldılar. Jean’ın tebessümü kayboldu.

“Bir daha bana asla o şekilde hitap etmeyeceksiniz,” derken sesi alçak ve sakin olmasına rağmen azıcık bile kibar değildi.

“Tam tersine,” karşılığını verdi Dexa. “Yakıcı sözler yoluyla derini yüzmeyi planlıyorum. Şimdi-”

“Kahrolasıca Hurafe Dexa,” diyen Jean alttan almaksızın ileri çıktı ve kadına tepeden baktı, “sesini derhâl alçaltacaksın. Olay çıkarmayacaksın. Aşağıdaki parti üyeleri arasında şaşkınlığa ve moral bozukluğuna yol açmayacaksın. *Burada* herhangi bir düzensizlik veya anlaşmazlık çıktığını rakiplerimize duyurarak onları memnun etmeyeceksin!”

Kadın ona dik dik bakmasına rağmen ya duyduğu sözlerin ya sihirli şartlandırmanın ya da her ikisinin birden etkisiyle öfkesine hâkim olup gönülsüzce kafa salladı.

“Şimdi,” dedi Jean, “sessizce dile getirildiği ve dostane dış görünümümüzü zedelemediği müddetçe en ağır azarlar da dâhil her türlü hitaba açığım.”

“Özür dilerim,” dedi kadın. “Tamamıyla haklısın. Ama sen ve Lazari şu yersiz yurtsuzları toplama meselesiyle tüm itibarımızı bir tekneye doldurdunuz ve onu gölün ortasında batırdınız.”

“Varlıklı, nüfuzlu yersiz yurtsuzlar,” dedi Jean. “Burada kendilerine bir yer verilmesinden minnet duyacak ve bize oy vererek o minnetlerini gösterecek-”

“Biz de onu diyoruz,” diye sözünü kesti Birincioğul Epitalus. “Bize oy vermeyecekler. Göster ona Dexa.”

“Bir saatten kısa süre önce acil bir Konseil toplantısına çağrıldık,” dedi Dexa, ceketinden bazı katlı sayfalar çıkarıp Jean’a uzatırken. “Toplantıyı Kara Zambak düzenledi ve kanun hükmünü yerine getirmiş olmak için onu son anda duyurdu. Basit oy çokluğuyla Konseil’den bir acil durum yönergesi geçirdiler.”

“Beklenmedik gelişmeler,” diye mırıldandı Jean, küçük harflerle yazılmış resmi bildiriyi sesli okurken, “ve de çaresiz durumdaki çok çeşitli mültecilerin akımı ışığında... Karthain seçim sürecinin bütünlüğünü korumak için gereken adımlar... üç yıllık bir süre dâhilinde... *bahsi geçen mültecilere oy*

kullanma hakkının tanınması yasaklanmıştır! Vay yüzsüz bok çuvalları vay!"

"Aynen öyle," dedi Dexa. "Şimdi ince ayrıntılara geç."

"Tüm inzibatlar yetkilendirilmiş olup..." Jean konu dışı ve göstermelik kısımları atlayarak okumayı sürdürdü. "... buna istinaden bu yönergenin geçerlilik tarihi... öğleyin! Bugün öğleyin! Daha birkaç dakika önce."

"Evet," dedi Epitalus. "Anlaşılan o ki durum önce *kendi* Vadralı konuklarını kaydettirmelerine engel teşkil edecek kadar acil değilmiş."

"Hassiktir," dedi Jean. "Henüz bizimkilerin sadece yarım düzine kadarını yollamıştım. Önümüzde bütün bir gün var sanıyorduk! Karşı taraf kaç yeni seçmen satın aldı?"'

"Kaynaklarımız kırk diyor," cevabını verdi Dexa. "Yani gecenin bir yarısı yaptığınız tüm o koşuşturmacalar bize altı oy kazandırırken karşı tarafa kırk tane kazandırdı. Üstüne üstlük şimdi lüzumsuz giysiler gibi bir yere kaldırıp saklamamız gereken altı düzine kuzeyli kuzenimiz var! Onları başımızdan nasıl savmamızı tavsiye edersin?"

"Etmem."

"Ama bu-"

"Derin Kökler Partisi adına onlara yardım ve barınak sağlamak için söz verdik," dedi Jean. "O tür sözler tutulmazsa neler olur bir fikriniz var mı? Saygıdeğer mültecileri tüm şehrin gözleri önünde soğuğa geri atarsak Karthain seçmenleri bize ne kadar güvenirler sanıyorsunuz?"

"Doğru," diye iç geçirdi Dexa.

"Onları seçmen olarak kullanamasak bile," diye devam etti Jean, "yardımlarımız karşılığında paralarını alabiliriz. Ve onların aracılığıyla bize duyulan sempatiyi arttırabiliriz. O insanların evlerinden kovulduklarına dair bazı palavralar sıkarız. Katledilen ailelerden, yakılan evlerden, el koyulan miraslardan falan bahsederiz. Masal anlatmakta Lazari ile benim üstümüze yoktur."

"Ona ne şüphe," dedi Dexa, nihayet sesindeki tüm direnişi yitirerek. "Bahse girerim o konuda hiç kimse elinize su dökemez."

Jean kaşlarını çattı. Böyle ani bir dermansızlık, Dexa'nın şartlandırılması ile doğal eğilimleri arasındaki bir tür sürtüşmeden ileri geliyor olmalıydı. Şimdi onu ve Epitalus'u tekrar adam etme zamanıydı.

"Böyle alışılmadık konularda en iyilerle beraber çalışmak istemeseydiniz bizi tutmazdınız," dedi Jean. "Şu an için başka bir planınız yoksa şehirle ilgili bazı meselelerde önerileriniz çok işime yarar... "

Aslında Jean'ın böyle bir şeye ihtiyacı yoktu; fakat birkaç dakikalık laf salatasının ardından onların dırdırcılığını tatbik edebileceği bazı gerçek sorular buldu ve birkaç dakikanın daha ardından öğle vaktinin geri kalanı boyunca ardı arkası kesilmeyen bir kahve, brendi ve tütün akışı başlattı. Çok geçmeden ikilinin tavırlarındaki çatlaklar sıvanmış gibi gözüktü ve Jean bu sefer de kendi akıl sağlığının sıvanmasını önlemek için biraz alkol esaslı el çabukluğu yapmak zorunda kaldı.

Öğleden sonra saat üç civarında ortaya çıkan Locke önceki haline kıyasla artık ölüme epeyce daha uzak gözüküyordu. Genç adam yeşil dantelli, siyah bir pardösü giyiyor ve tecrübeli bir utanmazlıkla bir kahve fincanının üstünde zarifçe dengelenmiş bir bisküvi ve et yığınından atıştırıyordu.

"Merhaba Köklü dostlar," dedi Locke ağzındaki lokmayı yutma gereği duymadan. "Daha az önce kulağıma hiç olmadık şeyler çalındı."

Jean ona Dexa'dan aldığı kâğıtları aktardı ve durumu mümkün olduğunca özetleyerek açıkladı. Locke karnını öyle büyük bir iştahla doyuruyordu ki son bisküvisini kahvesine banarken Jean göze batmayan el işaretleriyle raporunu tamamlamak üzereydi:

Bu ikisinin keyfi kaçıktı. Artık düzeldiler. Laf ve içkiyle. Ama daha çok ikincisiyle.

“Tüh,” dedi Locke. “Güzel bir tertip kurduk ama artık tek yapabileceğimiz mezara çiçek bırakmak ve bir sonrakine geçmek. Kara Zambaklı dostlarımız şu son birkaç gündür her zamankinden daha akıllı veya şanslı gibiler. Eh, siz o işi bana bırakın. Nasılsa verilecek bir karşılık düşünürüm.”

Locke kahvesini uzun bir yudumla bitirdi, sonra da Jean ile iki Konseil vekiline iyice yaklaşmalarını işaret etti.

“Dexa,” dedi usulca, “Epitalus, siz ikiniz diğer tüm Konseil vekillerini iyi tanıyor olmalısınız. Sizce Kara Zambaklı üyeler arasında… en çıkarcısı hangisidir? Siyasete, ideolojiye veya kendi yuvalarındaki tüyler dışında kalan herhangi bir şeye en az bağlı olan kimdir?”

“Yani rüşvete en yatkın olanı mı?” dedi Epitalus.

“Örtülü iknaya en açık olanı desek daha iyi,” karşılığını verdi genç adam. “Maddi veya daha başka yöntemlerle.”

“Her halükârda kasa odası dolduran cinsten bir ikna gerekir,” dedi Dexa. “Fareler batmayan bir gemiyi terk etme eğiliminde değildir. Kara Zambak’ı bu şekilde tarif ettiğim için kusura bakma Efendi Lazari, ama bana öyle gözüküyorlar.”

“Dert değil,” dedi Locke. “Peki ama dediğim gibi biri var mı?”

“Öyle biri üzerine bahse girmem gerekseydi,” dedi yaşlı kadın, “paramı Lovaris’in üstüne oynardım.”

“İkincioğul Lovaris,” dedi Epitalus, kafa sallayarak. “‘Kavrayışlı’ adıyla da anılır ama bu ismi nereden aldığını ancak tanrılar bilir. Görebildiğim kadarıyla siyasete hiçbir ilgisi yok. Kendi sesini dinlemeye bayılır. Az sayıdaki seçilmişin arasında yer almaya da öyle. Bir Konseil sandalyesinin sıklıkla yarattığı türden… zenginleşme fırsatlarına balıklama atlar.”

“Ben de bir zenginleşme fırsatıyım,” dedi Locke, gülümseyerek. “Dediğiniz herifle bir an evvel baş başa görüşmem lazım. Tabii gizlice. Sizce öyle bir buluşmayı nasıl ayarlamalıyım?”

"Nikoros üzerinden," dedi Dexa. "Nikoros nakliyat kartellerinin sigorta işlerini yürütür. Lovaris, *Leydi Zümrüt* adlı bir geminin hissedarıdır. Nikoros'un irtibatlarından biri ona sıkıcı bir denizcilik meselesiyle ilgili mühürlü bir mektup götürürse hem Lovaris'in ilgisini çekersin hem de yakınlarında Derin Kökler bayrağı açmana gerek kalmaz."

"İşte bu kahrolasıca harikulade bir plan Kahrolasıca Hurafe." Locke boş fincanıyla yaşlı kadını selamladı. "Bir sonraki görevim belli olmuş bulunuyor."

6

Üç gün sonra, asılı fenerlerin yağmurda sağa sola sallandığı ve yıkık girintilerdeki Therin Hükümdarlığı heykellerinin kendilerini yavaş yavaş elementlere teslim ettiği Mara Karthani'nin yeşilliklere bürünmüş, sisli patikalarından boya lekeleriyle bezeli bir tunik giyen, ince yapılı ve hırpani bir adam çıktı.

Asırlık parkın doğu kenarına bitişik malikâne, Bursadi Semti'nin Kara Zambak Konseil temsilcisi Kavrayışlı Lovaris'e aitti. Hırpani adam, malikânenin hizmetlilere ayrılan kapısını çaldı ve kara derili bir kadın tarafından içeri alındı. Izbandut gibi kadının saçlarına ak düşmüşse de hâlâ tehlikeli bir çevikliğe sahipti ve kemerine asılı yıpranmış cadıtahtası sopa vakti zamanında epey bir kafa kırmışa benziyordu.

Kadın, üstünden sular damlayan adamı evin zengin bir tarzda döşenmiş koridorlarından geçirerek sarı renkli, sıcak bir ışığın bir takdis gibi aşağı vurduğu küçük, yüksek tavanlı bir odaya soktu. Bahsi geçen ışığın doğal gökyüzüyle bir ilgisi yoktu elbette. Kaynağı, On İkili'nin ortak sembolleriyle süslü bir vitrayın üstüne yay şeklinde dizilmiş simyasal fenerlerdi.

Kadın ince yapılı ziyaretçiyi iterek odanın duvarlarından birine yasladı ve adam kısa bir süreliğine ihanetten korktu. Derken kadının güçlü, hünerli elleri tanıdık bir şekilde vücudunda gezindi. Yapılan üst araması kapsamlı olmasına kapsamlıydı ama kadının sapsız bir kamayı boyna asılan bir

zincir vasıtasıyla sırtınıza sarkıttığınız eski Camorr hilesine yabancı olduğu belliydi.

Locke'un bir pürüz çıkması hâlinde kapıları kırabileceği ve arkasında yığınla ölü hasım bırakabileceği yönünde bir yanılgıya kapıldığı yoktu. Fakat tırnak törpüsünden ibaret bir silah bile el altında bulundurmak için güven verici bir şeydi.

"Silahlı değil," dedi kadın, ilk defa gülümseyerek. "Zaten olsaydı bile tehdit teşkil etmezdi."

Odaya solgun saçlara ve pembe renkli, tekinsiz bir surata sahip, orta yaşlı bir Therinli girdi. İkili sahne aktörleri kadar akıcı bir şekilde yer değiştirdi ve kadın dışarı çıkarken kapıyı arkasından örttü.

"Kafandaki o mereti artık çıkarabilirsin," dedi adam. "En azından çıkarabileceğini farz ediyorum, tabii sahiden de iddia ettiğin kişiysen."

Locke siyah bukleleri sırılsıklam olmuş peruğunu ve simyacı kavanozlarının dibi kadar kalın camları olan sahte gözlüğünü çıkarıp odadaki yegâne masaya koydu. Tek bir sandalye vardı ve o da Lovaris'in bulunduğu taraftaydı.

"Sebastian Lazari," dedi adam, hafif bir homurtuyla sandalyeye otururken. "Lashain'de gerçek bir geçmişi olmayan Lashainli dâhi. Diplomasız doktor. Bürosu yahut eski müşterileri olmayan avukat."

"Sahte geçmişim alışıldık standartlarımın altında," dedi Locke. "Bunu itiraf etmekten çekinmiyorum, çünkü o işi ben yapmadım."

"Sen ve iriyarı dostun güzeller güzeli Bayan Gallante için ilginç mevkidaşlarsınız," dedi Lovaris. "Tabii aynı yerden gelmediğiniz apaçık ortada."

"Apaçık," dedi Locke.

"Bence senin olağan meskenin güneyde Efendi Lazari. Birkaç ay önce Tal Verrar Arhonu koltuğundan indirildiğine kulağıma bazı söylentiler çalındı. Dedikodulara göre birkaç istihbarat subayı ilmekten kurtulup o karmaşada ortadan kaybolmayı becermiş."

“Tebrik ederim,” dedi Locke. “Ama, ah, ilginç teorin doğru kulaklara ulaşsa bile... arkamda peşimden koşacak kadar bana ilgi duyan birilerini bırakmadığımı bilmelisin.”

“Onlarla irtibat kurmaya vakit harcayacak değilim. Zaten Tal Verrar’a bir mektup ulaştırana kadar seçim çoktan bitmiş olur. Hayır, burada konuşacağımız hiçbir şey başkalarının kulağına gitmeyecek; tabii atalarım dışında.” Lovaris odanın duvarlarını süsleyen, özenle oyulmuş nişleri ve çekmeceleri işaret etti. “Burası ailemin anıt odasıdır. Karthain’de geçen yedi yüz yıl. Mevcudiyet’ten bile eskiye dayanırız. Sana gelince... eh, ilginç mektubuna cevaben seni buraya çağırdım çünkü işini yokuşa sürmek istiyorum.”

“Soyunun yedi asır boyunca yeni fırsatları dikkatle incelemeyi reddederek sürmediğinden eminim,” dedi Locke. “Mektubumda bu görüşme haricinde hiçbir istekte bulunmadım. Sana ne teklif edeceğime dair en ufak bir fikrin bile yok.”

“Evet var.” Lovaris dişlerini göstermeden gülümsedi. “Benden taraf değiştirmeyi düşünmemi istiyorsun. Daha açık konuşmak gerekirse tüm oylar sayılana ve Kara Zambak adına sandalyem tekrar garantilenene kadar beklememi istiyorsun. İşte o zaman vicdanımın beni Derin Kökler’e katılmaya zorladığını duyuracağım. Anladığım kadarıyla ikna edici bir masal uydurma sözü vermişsin ama henüz hiç kimseye ondan bahsetmemişsin.”

Locke’un içinden çığlık atmak geliyordu. Fakat öyle yapmaktansa sağ elinin tırnaklarını incelermiş gibi davrandı ve bir sonraki derin, sakinleştirici nefesini bıkkın bir iç çekiş olarak gizledi.

“Sana inandırıcı bir bahane bulacağım,” dedi. “Sen de bu tecrübeden daha zengin biri olarak çıkacaksın.”

“Ben de öyle duymuştum,” dedi Lovaris. “Işıl ışıl on bin altın dukat. Ben boş bir sandık temin edeceğim; sense onu gözlerimin önünde dolduracaksın. Seçim gecesi sandık sözüm ona tarafsız bir muhasebe bürosunda her iki taraftan eşit sayıda kişinin gözetiminde tutulacak. Kamu

metamorfozumu geçirdiğimde de adamların çekip gidecekler ve altını benimkilere bırakacaklar."

"Akıllıca, değil mi?" Locke duvarları yumruklamak istiyordu. Bu kadarı da çok fazlaydı. Lovaris onun en güvenilir yarım düzine çalışanıyla yaptığı gizli konuşmalardan toplanmış, daha sadece bir-iki günlük bilgilere sahipti. Yine de Locke'un daha kötü şartlarda da sükûnetini koruması gerekmişti. "Hadi ama Lovaris, idealist olmadığını ikimiz de biliyoruz. Hatta tüm şehir biliyor. Kararın hiç kimseyi şaşırtmayacak veya incitmeyecek. On bir dukatla *pek çok şey* satın alınabilir."

"Paraya ihtiyacı olan birine benziyor muyum?" diye sordu Lovaris.

"Yaşını başını almış birine benziyorsun," dedi Locke. "Tanrılar sana daha kaç zevkli ve sağlıklı yıl verecek? İşini kolaylaştıracak ilave bir on bin dukatın o yılları daha ne kadar zevkli ve sağlıklı kılabileceğini düşünsene."

"Ortada daha gerçekçi bir endişe var," dedi Lovaris. "Rüşvet almak teknik açıdan bir uzvun kesilmesiyle, hatta devlet çıkarları söz konusu edilebilirse ölümle cezalandırılan bir suçtur. Hiç kimse küçük çaplı, rutin mübadelelere ilgi göstermez; fakat on bin dukat çok büyük paradır ve alışıldık kalıplara sığmaz. İsteğini yerine getirirsem Kara Zambak peşimi *asla* bırakmaz. Karthain'de rüşvet yasalarının uygulandığı tek adam olup çıkarım! O paranın kaybolabileceği yegâne yer mahzenlerimdir. Onu muhasebe bürosu kaynaklarıma hukuken katmam yıllarca mümkün olmaz ve bu hiç işime gelmez. Aynı şekilde daha bile bariz sebeplerden dolayı bir kredi mektubu da kabul edemem."

"On bini tıkır tıkır ödeyeceğimi varsayabiliyorsan," dedi Locke, "kaynakların transferini en iyi nasıl saklayabileceğimize neden sen karar vermiyorsun?"

"Hiç sanmıyorum." Lovaris ayağa kalkıp gerindi. "Göz önünde bulundurulması gereken en önemli husus, küçük planının ancak biz Kara Zambaklılar seçimi tamı tamına tek bir Konseil sandalyesi farkla kazanırsak uygulamaya değeceği. Siz kazanırsanız beni satın almana gerek kalmaz ve biz iki yahut daha çok sandalye farkla kazanırsak taraf

değiştirmek çoğunluğa etki etmez. Açıkçası bunlardan hiçbirinin kıymeti yok, çünkü kazanabileceğinize inanmıyorum. Tek bir sandalye gibi küçük bir farkla kaybedeceğinize de inanmadığım gibi. İdeolojiye kölelik etmediğim konusunda haklısın; lâkin bile bile kendimi azınlık tarafına atmam mantıksız ve aptalca bir davranış olur."

"Şu an ile seçim arasında pek çok ilginç olay gerçekleşebilir," diye belirtti Locke.

"Yavan bir iddia. İşini kent meydanlarında görsen de olur Lazari. İstihbarat ağımızın ne kadar geniş olduğunu açığa vurdum, çünkü bu işin boyunu ne kadar aştığını anlamanı istedim."

"Haklısın," dedi Locke. "Öyleyse konuşmamızda 'yirmi bin' diyeceğim kısma gelmiş bulunuyoruz."

"On bin bile yeteri kadar uygunsuz. Bir de benden onun iki katını saklamaya heves duymamı mı bekliyorsun? Para ancak kimse görmeden ceplerime ulaşabilirse ve onu kazandıktan sonra da Karthain siyasetinde rol alabilirsem ayartıcıdır. Hayır Efendi Lazari, neticede o veya bu bakıma satılık değilmişim gibi davranmayacağım ama aklımı çelecek türde bir mükâfat teklif etmiyorsun. Şimdi, seni dışarı attırmadan önce ıslak kılığını kuşanmak ister misin? Başka bir sebepten değilse bile formalite icabı olarak?"

7

Boya lekeleriyle bezeli bir tunik giyen, ince yapılı, hırpani bir adam Kavrayışlı Lovaris'in malikânesinin hizmetli kapısından çıktı, sonra da tez adımlarla tekrar batıya, Mara Karthani'nin serin ve yeşil labirentine yollandı. Geçen seferki geçişi sırasında yolunun üzerine göze batmayan işaretler, diz seviyesindeki çalı çit dallarına bağlanmış kahverengi bez parçaları yerleştirmişti. Adam dolambaçlı bir güzergâh boyunca onları hızla takip etti, üzerinden sararmış sarmaşıklar sarkan tuğla kemerlerin altından geçti ve Jean Tannen'ın beklediği heykelli nişe vardı.

Kapüşonlu bir yağmurluk giymiş olan iriyarı adam, bir heykelin yanındaki bir bankta oturuyordu. Eski imparatorluğun unutulmuş bir Âlim-askerinin tasvir edildiği, geleneksel tarzdaki heykel asık suratlı bir kadına aitti; bir elinde ilmin kalkık fenerini taşırken diğer taraftaki omzuna bir öbek çivili cirit vurmuştu. Jean ikinci bir yağmurluk çıkarıp Locke'un omuzlarına sardı.

"Sağ ol," dedi genç adam, peruğunu ve gözlüğünü çıkararak. "Güvenliğimizde ciddi bir gedik var. Lovaris geldiğimi biliyordu."

"Kahretsin," dedi Jean. "Sabetha'nın damlara yerleştirdiği o nineleri kovalamamı ister misin?"

"Yok be, onlar zararsız. Sadece bizimle dalga geçmek için oradalar. Asıl sorunumuz hanın içinde. Lovaris planımın ve teklifimin tüm ayrıntılarını, son bir-iki gün içinde yalnızca bir avuç insana gizlice anlattığım şeyleri biliyordu! Bir kulak misafirinin Derin Kökler özel galerisinde konuştuklarımızı dinleyebileceği bir yer olabilir mi?"

"Tüm mahzenleri ve saklanma yerlerini saatlerce araştırdım," dedi Jean. "Ne yukarıda ne de aşağıda yeteri kadar yakın hiçbir yer yok. Bir de hanın gürültüsünü düşünürsen... Hayır, hayatımı ortaya koymaya hazırım. Öyle bir şey ancak... eh, büyüyle mümkün."

"Öyleyse köstebek avına çıkıyorum," dedi Locke. "Ve ilk yaklaşımım kendini bir şey zanneden o hıyardan gerisingeri sektiği için Lovaris'i ziyaret etmen ve ikinci yaklaşımımızı denemen lazım."

"Tabii, ikinci yaklaşım." Jean banktan kalktı. "Bütçemizin böyle bir yükü kaldırabileceğinden emin misin?"

"Ceplerimiz epey bir boşalacak. Üstüne üstlük acil durum fonundan birkaç bin çekmemiz ve Vadralı mültecilerimizin bağışlarına da dadanmamız gerekecek," dedi Locke. "Ama zaten bu noktada para harcayacak fazla bir şey kalmadı, değil mi?"

"Öyle olsun," dedi Jean. "Herif zokayı yutarsa bu gece kuyumculara uğramaya başlayacağım. Ağzı sıkı birkaç tane

buldum."

"Güzel. Şahsen ben elmas ve zümrütten yanayım ama gözün keskindir. Kendi takdirine güven."

"Bir de tekneye ihtiyacımız olacak," dedi Jean.

"Düşünmeye başladım bile!" Locke parmağıyla birkaç kez alnına dokundu. "Ama beşinci veya altıncı adımları atmadan önce gel birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncüleri atalım, ne dersin?"

"Tanrılar seni başımızdan eksik etmesin," dedi Jean. "Eve dönerken yolunu kaybetmemeye bak. Köstebeğimiz konusunda ne yapacaksın?"

"Eh, mademki güvendiğimiz biri gizli talimatlarımı Sabetha'ya yetiştiriyor," dedi Locke, "güvendiğimiz herkese bazı gizli talimatlar verme niyetindeyim."

8

O gece dışarıda sağanak yağmur yağarken Locke bir kolunu Birincioğul Epitalus'un omuzlarına attı ve yaşlı adamı Derin Kökler özel galerisindeki fısıltılı bir diyaloğa çekti.

"Isas Thedra hakkında benden daha bilgilisin," dedi. "Semtinde bazı ateş yağı fıçılarını depolayacak şöyle tenha, sapa bir yere ihtiyacım var. En azından hiç kimsenin seçimden önce uğramayacağı bir yere."

"Ateş yağı mı? Niye ki Efendi Lazari?"

"Seçimden birkaç gece önce Kara Zambaklı dostlarımızın Bursadi Semti'ndeki mülklerinden birinde büyük hasarlı bir yangın çıkmasını sağlayacağım. Tabii hiç kimsenin zarar görmeyeceğinden emin olmak kaydıyla. Bazı evraklarını ve epeyce bir huzurlarını kaybetmelerini istiyorum, o kadar."

"Fevkalâde!" Epitalus bastonunu beğeniyle yere vurdu. "Eh, madem öyle, kendi arsamda bir ek bina var. Eski bir kayıkhane. Orayı hiç kullanmam."

“Güzel. Bir şey daha var Epitalus. Bu olay kesinlikle, ehemmiyetle bir sır. Ondan hiç kimseye bahsetme. Sözlerim yeterince net mi?”

“Boş bir bardak kadar Efendi Lazari.”

Bu referans her ikisini de susattı. Küçük bardaklara tarçınlı limon likörü doldurup Kara Zambak’ın hüsranı şerefine kadeh tokuşturdular. O sırada Jean işinden dönüp ıslak yağmurluğunu çıkardı. Locke el sallayarak Epitalus’u yolcu etti, sonra da Jean’la fısıldaştı.

“Tamamdır,” dedi iriyarı adam. “Sanırım Lovaris işimizi bu gece yağmurda halletme fikrinden sapkınca bir zevk duydu.”

“Elbette. Herif kahrolası bir kibir abidesi. Ne zaman?”

“Gece yarısından bir saat önce.”

“Dikkatli davranmak istiyorsak fazla zamanımız yok.”

“Akşam yemeği ve kahveyle silahlanmama yeter de artar bile,” dedi Jean.

“Öyleyse ben odalarımızdan ihtiyaçlarımızı alıp geleyim,” dedi Locke. “Sen de bir ateşin karşısına geçip karnını doyur ve- Kahretsin, Dexa ile Nikoros geldiler. Onlarla konuşmazsam olmaz.”

İki Centilmen Piç birbirinden ayrıldı. Jean mutfağa yollanırken Locke da hedeflerinin yolunu kesmeye ve onları özel galeriye yönlendirmeye davrandı. Önce Nikoros’la biraz yalnız kalmak için Dexa’dan izin istedi.

“Bak, şey, Efendi Lazari, işte en son raporlar,” dedi Nikoros, Locke onu tenha bir köşeye doğru iterken çantasını eşeleyerek. “Dün gece Cavril’in Ponta Corbessa’daki bürosuna izinsiz girildi. Ciddi bir durum yok ama bazı gizli zabıtları ve seçmen listelerini aldıklarından şüpheleniyorum. Tapınaklara yolladığımız heyetler para karşılığında On İkili’den her birine adak adattılar. Morgante için bir kamçı ile gümüş bir pusula, Aza Guilla için ipek bir kefen, Preva için bir güvercin yüreği-”

“Nikoros,” dedi Locke. “Ben sofu biriyimdir. Olağan adakları bilirim. Bir pürüz çıkmadığını söyle yeter.”

“Şey, ah, yağmur muhtemelen kalabalıkları seyreltmiştir ama hepsi de iyi geçti. Tüm şehir tanrılara olan vazifelerimizi yerine getirdiğimizi ve onlardan takdis istediğimizi biliyor.”

“Hiç kimseye yıldırım çarpmasın bana yeter. Şimdi, senden istediğim bir şey var. Bir saklanma yeri. Kulübe, mahzen, çukur… artık neresi denk gelirse. Tercihen terk edilmiş ve metruk. Vel Vespala civarında. Kara Zambak Nişanı’na mümkün mertebe yakın olmalı. Öyle bir yer biliyor musun?”

“Ben, şey, dur düşüneyim.” Nikoros gözlerini ovuşturarak kendi kendine mırıldandı. “Kara Zambak Nişanı’ndan yaklaşık üç blok uzakta haczedilmiş bir mumcu dükkânı olacaktı. Orayla ne yapayım?”

“Beni oraya götür yeter. İşi ben hallederim,” dedi Locke. “Düşman tavernasındaki numaramı tekrarlayacağım. Hani zararsız simya maddeleriyle ortalığı dumana boğmuştum ya, onu diyorum. Fakat bu seferki saatler sürecek ve mümkün olan en kötü zamanda başlayacak. O zamana daha sonra karar vereceğim ama ateş yağımı ve tozlarımı yakınlarda bir yerde saklamam lazım. Bahsettiğin mumcu dükkânı bu iş için mükemmel gözüküyor.”

“Elbette, nasıl istersen.”

“Ve Nikoros,” dedi Locke, “bu en derin, en karanlık türden bir sır. Sakın not alma veya zabıt tutma. Tüm bunları sen, ben ve tanrılar arasında sakla. Sakın başka birine çıtlatayım deme. Anlaşıldı mı?”

“Mükemmelen Efendi Lazari.”

“Güzel. Öyleyse hadi işinin başına. Giderken Dexa’yı yanıma gönder.”

“Efendi Lazari,” dedi kadın, purosunu ona doğru sallayarak. “Yoğun gözüküyorsun. Bunu kınadığımı söyleyemem. Benimle hangi konuda görüşmek istiyordun?”

“Şimdi konuşacaklarımız kesinlikle gizli kalmalı,” diye fısıldadı Locke. Yaşlı kadına öyle çok sokuldu ki puro dumanına boğuldu. “Isas Mellia’yı diğer herkesten iyi biliyorsun. Bana kulübe, mahzen, sığınak gibi bir yer bulman gerekiyor. Oraya belirli bir miktar simya maddesi…”

9

Gece yarısından bir saat önce gökten düşmeye başlayan yağmur damlaları o karanlıkta gümüş arp telleri gibi parlıyordu. Biri ince yapılı, diğeriyse irikıyım olan iki adam Mara Karthani'nin sınırındaki söndürülmüş bir fenerin altında bekliyor, yağmurluklarının içinde titreyerek Kavrayışlı Lovaris'in malikânesini gözetliyorlardı.

"İşte orada," dedi Locke.

Binanın hizmetli kapısından onlar kadar mütevazı giyimli, koyu renkli, irice bir suret çıktı ve kuzeye, şehir sokaklarının bulunduğu istikamete doğru uzaklaşmaya başladı.

"Ya bu bir tuzaksa?" diye sordu Jean.

"Bir önlem aldım." Locke hafif bir tahta kasayı omzuna kaldırmak için diz çöktü. Jean da bir diğerini yüklendi. "Malikânenin hemen kuzeyinde yeşil renkli tek bir simyasal fenere sahip bir faytonun geziyor olması lazım. İçinde bela kollayan iki sürücümüz ve iki muhafızımız var. Koşarak yanlarına gidersek bizi alıp eve götürecekler."

"İyi fikir," dedi Jean. "Tabii koşabilirsek. Umarım bu, içine düştüğümüz rezillik sona ermeden önce üstleneceğimiz son aptalca risk olur. Bundan daha büyük bir pervasızlık yapabileceğimizden emin değilim."

"O'nu sürekli eğlendirdiğimiz için Madrabaz Bekçi yardımcımız olsun," dedi Locke. "Gidelim artık. Randevumuza yetişelim ki haneye tecavüzcülerin şerefine leke sürülmesin."

10

İki gece sonra hava biraz normale dönmüştü. Gökyüzü yağmurunu geri aldı ve Amathel'den esen yumuşak rüzgârlar serin bir ipeğin öpücüğü gibi gelmeye başladı. Jean Tannen

soğukkanlılıkla ve açıkça Kara Zambak Nişanı'na yaklaşırken Vel Vespala'ya süt beyazı bir mehtap dökülüyordu.

Yine bir beyin sarsıntısı geçirmeye meraklı olmayan fuaye muhafızları bu sefer iç kapının kanatlarını onun için açık tuttular. Ardından karşısına Vordratha dikildi.

"İçimizden biri rüya görüyor olmalı," dedi sıska adam, Jean'ı girişin üç adım ilerisinde durdurarak, "ve ben uyumadığımdan oldukça eminim. O yüzden sana pis kokunu dert etmeyecekleri bir yere gidip uyurgezerliğini orada devam ettirmeni öneririm."

"Bir elçi olarak buradayım," dedi Jean. "Bayan Gallante'nin özel bir meselesine istinaden. Bir randevum yok elbette, ama yine de beni görmek isteyecektir."

"Ban sana ne diyeceğim," karşılığını verdi Vordratha. "Eğer diz çöküp çizmelerimden birini öpersen istirhamını iletmeyi düşünebilirim."

"Vordratha kardeş," dedi Jean gülümseyerek, "Verena'nın vekilharcı ve her açıdan ciğeri beş para etmez bir hıyar olarak her türlü tebriki hak ediyorsun. Lâkin yumruklarım karşısında kayda değer bir rakip olarak yarım saniyede halledilebilecek bir angaryadan fazlası değilsin."

"Görgüsüz hödüğün tekisin Callas."

"Maalesef sen de hâlâ dar pantolon giyme yanlısısın." Jean esnermiş gibi yaptı. "Bana biraz daha zorluk çıkarırsan meslektaşımın aldığı o iki rehineyi ben de alırım. Seni onunla aramdaki cüsse farkını ve o cüsseyle doğru orantılı tutuş kuvvetini iyice düşünmeye davet ediyorum."

Vordratha onu artık iyice tanıdık hâle gelen özel yemek salonuna götürdü, bekleyişinin uzun sürebileceği konusunda uyardı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Aradan belli bir zaman geçti. Jean belaya karşı tetikte bekleyerek sessiz sedasız volta atmakla yetindi. Kapı tekrar açıldığında ve Sabetha içeri girdiğinde tahminlerine göre çeyrek saat geride kalmıştı.

Ağırlıklı olarak siyah giyen genç kadının üstünde aynı renkte bir tunik ile pantolon vardı. Kalın bir harmaniyeyle

örtülü siyah pardösüsü gümüş düğmelere ve süslemelere sahipti. Açık duran saçları rüzgârda dağılmıştı, beyaz atkısı boynunun etrafını gevşekçe sarkmaktaydı ve çizmeleri taze çamurla kaplanmıştı.

Sabetha'ya dair anıları, gözlerinin önündeki kadınla iç içe girerken Jean ilk kez olmamak kaydıyla garip bir yersizlik hissine kapıldı. İçinde bulunduğu durum bir ters hayalete, her nasılsa beş yıl öncesinin anılarından daha soyut bir gerçekliğe bakmak gibiydi. Kendisi o beş yılı kademe kademe yaşamışken onun gözlerinde Sabetha hepsini aynı anda geçirmişti ve zamanın genç kadında bıraktığı yeni çizgileri incelerken kendi geçmiş yıllarının hafif denebilecek yükünü kalbindeki bir ağırlık gibi hissediyordu. Acaba kendisi ona ne kadar yaşlanmış gözüküyordu?

Jean derin bir nefes alarak bu karamsar düşünceyi kovdu. Her ne kadar canları istediğinde kafasına ve yüreğine doluşan felsefi görüşlere karşı çaresiz olsa da silah eğitimiyle geçen uzun saatler ona aynı zamanda bu tür görüşleri bir kenara itme, acil sorumluluklarını atlattıktan sonra hayalinde tasavvur etmek üzere onları rafa kaldırma yeteneği kazandırmıştı.

Sabetha sırtını kapıya yaslayarak onu kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu böyle sürerse," dedi kadın, "Vordratha dünya tarihinde nefsi müdafaa amacıyla kendi kendini kısırlaştıran ilk insan haline gelebilir."

"Zaten o pörsük şeyleri ne kadar sık kullanıyor olabilir ki?" karşılığını verdi Jean.

"Vordratha yedi çocuk sahibi, özverili bir baba."

"Dalga geçiyorsun!"

"Duyunca ben de senin kadar şaşırdım. Anlaşılan çocuklarına da profesyonel puştluk kariyerine olduğu kadar bağlı. Lütfen onu yeniden incitme."

"Madrabaz Bekçi üstüne yemin ederim," dedi Jean. Sonra pardösüsünden bir mektup çıkardı. "Gelelim ziyaretimin sebebine. Bu- Eh, Locke adına konuşmak istemiyorum. Ama

bunu ancak birkaç gecede bitirebildiğini bilmelisin. Uyanık geçen pek çok saatin ve fikir değiştirmenin ardından."

"Yani başlangıçta olduğu gibi." Genç kadın, titrediği zar zor fark edilen bir elle zarfı alıp cebine koydu. "Öyleyse... hepsi bu kadar mı?"

Sabetha sorusunu yorgun bir sesle sorsaydı Jean bunu bir vedaya yorardı; fakat genç kadın efkârlı, hatta neredeyse incinmiş gibiydi. İriyarı adam genzini temizledi.

"Diplomasi ile merak her zaman bir arada yürümez," dedi.

"Biz iki yabancı değiliz Jean."

Jean gözlüğünü çıkardı ve kelimelerini seçerken onu ağır ağır pardösüsünün yenlerinden birine sildi.

"Benim tek görebildiğim," dedi, "değer verdiğim iki kişinin bir yabancının sözlerine boyun eğip birbirine sırt çevirmesi. Sabır'ın zırvalarından bahsediyorum! Kusura bakma. Buraya sana nutuk atmak için gelmedim. Ama herhâlde gerçeği göre-"

"Locke'un mektubunu teslim ettin," dedi Sabetha. "Şimdi de onun işine burnunu sokuyorsun. Jean sahiden de şu anda burada mı? Bak onunla oturup konuşabilirim, ama sırf Locke'un... elçisi olarak buradaysan görevini tamamladın ve işte kapı orada."

"Tekrar özür dilerim." Jean fiziki durumlarının bir düello gibi göründüğünü fark etti. Ayakta kaldıkları müddetçe gayriresmi ve samimi bir ortam yaratmaları zordu. O da bunun üzerine bir sandalyeye kuruldu. "Locke için endişelendiğimi biliyorsun. İkiniz için de endişeleniyorum. Ve dönüşümüzden beri, ah, ziyaretine gelmediğime pişmanım. Bizi buraya ilk davet ettiğinde sana karşı biraz soğuk davrandım."

"Aklın başka yerdeydi."

"Böyle söylediğin için çok naziksin."

"Sonra da yirmi kiralık adamı üstüne saldım ve sizi denize postaladım." Sabetha oturup bacak bacak üstüne attı. "Başka

çarem yoktu. Umarım burnunun kırılmasından zevk aldığımı düşünmüyorsundur."

"Bize konforlu bir gemi temin ettin," dedi Jean. "Gecenin bir yarısı onu terk etmek bizim kararımızdı. O sırada sinirliydim ama sadece iş icabı öyle yaptığının farkındayım."

"Belki de biraz fazla 'iş icabı' davranmışımdır." Sabetha mahcup bir edayla eldivenlerini kurcaladı. "Nacaklarını bir tür teminat olarak, şaka yaparcasına alıkoydum, sonra da onları Locke'a verdim. Sana âdeta... uşak muamelesi yaptım. Niyetim öyle bir izlenim yaratmak değildi."

"Tanrılar aşkına Sabetha, beni porselen kadar kırılgan mı sanıyorsun? Bak, senle ben- senle ben *kötü* dostlar değiliz; sadece uzun zaman ayrı kalmış dostlarız. Ve bir kavuşma için bundan daha zor şartlar varsa oturup çizmelerimi yerim. Hiç ısıtmadan. Üstüne hardal döküp."

"Şimdi naziklik sırası kimde?" dedi genç kadın. "Seni özledim. Hem kişisel hem de profesyonel açıdan."

"Ben de seni özledim," dedi Jean. "Tüm keskin kenarlarına rağmen. Sen yanımızdayken hayat hep daha güzeldi. Işığınla etrafındaki herkesi aydınlatıyorsun. Şimdi bile, şehrin karşı tarafında seninle rekabet ederken de aynı şey oluyor. Locke'u ne zamandan beri böyle görmemiştim. Yani endişeden içi içini yer ve coşkusundan yerinde duramaz hâlde."

"Konu döndü dolaştı gene ortak dostumuza dokundu."

"Evet. Demek istiyorum ki- Bak, izin ver en azından şu kadarını söyleyeyim." Jean derin bir nefes aldı ve sözünün kesilmesine fırsat vermeden hızlı hızlı konuştu. "Locke ve ben Tal Verrar'dayken tehlikeli bir yanlış anlamanın içine düştük. İkimiz de aynı şeye baktık ve ikimiz de bizi zıt yönlere iten kötü varsayımlarda bulunduk. Neyse ki şansımız yaver gitti ama kötü varsayımlar... daima farkında olunması gereken bir olasılıktır, anlarsın ya?"

"Jean." Kesik kesik konuşan Sabetha'nın her sözcüğü çekingen ve kırılgandı. "Bana güvenmen... Sana içim rahatmış gibi gözüküyor muyum? Veya gönlüme göre hareket edebiliyormuşum gibi? Böyle davranmamın sebepleri, hem de

geçerli sebepleri olduğuna ve Locke kadar kendimi de üzdüğüme inanman-"

"Dur." Jean yatıştırırcasına ellerini kaldırdı. "Sabetha, ne kadar aptalca davrandığını düşünürsem düşüneyim kendi kararlarını kendin verme hakkına sahipsin. O kararlar hoşuma gitmese bile hakkına saygı duyacağım; hem de mezara kadar. Söyleyeceğimi söyledim."

"Sağ ol," diyen genç kadının tebessümü Jean'ın içini bir ateş gibi ısıttı. "Anlaşılan yollarımız ayrıldığından beri hem sen hem de ben daha diplomatik olup çıkmışız."

"Birbirimizi öldürmemek için bahaneler bulmayı ikinci bir kariyer haline getirdik de ondan. Bunun da tavırlarımıza olumlu etki ettiği aşikâr." Jean tekrar ayağa kalkıp elini uzattı. "Piç kardeşim, seni daha fazla alıkoyup işimi kolaylaştırmayı çok isterdim; fakat izlendiğimizi tahmin ediyorum. İşverenlerimizin sabrını zorlamayı göze alamayız."

"Piç kardeşim." Sabetha onunla tokalaştı. "Keşke seninle hemfikir olmasaydım. Benimle konuştuğun için teşekkürler."

"Umarım aynı şey tekrar yapabiliriz."

"Belki bir gün," dedi Sabetha usulca. "Tüm bunların sonunda bizi neyin beklediğini öğrendikten sonra. Ama umut iyi bir sözcük. Umarım haklısındır. Değindiğin her konuda."

"İletmemi istediğin bir mesajın var mı?"

"Hayır," cevabını verdi genç kadın. "Söylenecek ne varsa uygun zamanda kendim söylerim."

Birbirlerine sarılırlarken Jean kadının ayaklarını yerden kesti. Sabetha güldü. İriyarı adam olduğu yerde döndü, sonra da onu nazikçe bir masanın üstüne bıraktı ve önünde reverans yaptı.

"Hanımefendiyi genellikle üstünden inmediği kaidesine geri koyuyorum."

"Seni gidi yüzsüz deve seni! Ben de sizi seçimde maymuna çevireceğim için neredeyse pişman olacaktım."

"Cık-cık. Her ne olursan ol azıcık bile pişman değilsin," dedi Jean, çıkarken el sallayarak. "Dediğin gibi... yabancı değiliz."

11

İç ısıtıcı aydınlatmasına ve davetkâr dekorasyonuna rağmen kapı Jean'ın arkasından kapandıktan sonra oda soğuk geldi. Boş sandalyelerin ve kullanılmayan masaların ansızın mekâna ıssız bir tapınak havası katmak için birbiriyle yarışması ne garipti. Sabetha daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Masadan aşağı atlayan genç kadın atkısını ve pardösüsünü hışırdatarak çizmelerinin ayakuçları üstüne yumuşak bir iniş yaptı. O daha farkında bile olmadan zarf elindeydi. Elleri, onlara çoğunlukla hükmeden düşüncelerinden daha çabuk hareket ediyordu.

"Tabii ki yalnız değilim," dedi Sabetha. "Buradasın."

Oda kıpırtısızdı. Kara Zambak meselelerinin koşuşturmacası zeminden zar zor duyulabiliyordu.

"Ben bir zarfla diyaloğa giren yetişkin bir kadınım," diye mırıldandı birkaç kalp atışı sonra.

Locke duman gibi, odadaki bir hayalet gibi, giysilerine sinmiş bir koku gibi oradaydı. Aradan o kadar çok zaman geçmişti ki Sabetha kokunun kendisini unutmuş, yalnızca onu taşıdığını hatırlamaktaydı. Onu istediğini, sonra istemediğini, sonra kendine hâkim olamayarak tekrar istediğini anımsadı.

İki farklı Locke var, diye düşündü zarfı ellerinde sağa sola çevirirken. Kurduğu tezgâhlar sırasında takındığı tüm o suratların altında iki gerçek Locke vardı. Bunlardan biri yüreğine öyle tatlı-sert bir sızı sokuyordu ki daha genç, daha yumuşak başlı bir Sabetha'nın o hissi bastırmayı ve çekip gitmeyi becerebildiğine inanası gelmiyordu. O adam tüm kanun ve örf kalıplarını kırar, davranışlarına karşılık kendisini cezalandırması için dünyaya meydan okurdu.

Diğer Locke'a gelince... o adamsa tüm o kalıplara bağlı, onların mutlak esiriydi. *Öyle* yapardı, çünkü Camorr'da işler *öyle* yürürdü. Ya da bir *garrista*'nın *öyle* davranması gerekirdi. Ya da bir rahibin. Ya da bir Dürüst Vatandaş'ın. Ya da bir

Centilmen Piç'in. Sebepler sonsuzdu ve Locke onlara canı pahasına, düşüncesizce sımsıkı sarılıp etrafındaki herkesi de peşinden sürüklerdi.

O ikinci adam olup çıktığında gözleri bile farklı gözükürdü. İşte sorun da buydu.

Madem iki farklı adam vardı, bir tane daha olamaz mıydı? Kalıp üstüne kalıp, sır üstüne sır ve ucu tâ Karthain Bağlıbüyücülerine kadar uzanan, üstünde dans edecek yeni iplikler. Kendisinin dahi bilmediği bambaşka bir Locke. İçlerindeki o yabancı gerçekse ve bir gün uyanırsa Sabetha'nın tanıdığı Lockelara ne olurdu?

"Bunu hanginiz yazdınız?" Sabetha zarfı hafifçe kokladı. Burnu ona hiçbir şey söylemedi.

Odadaki her şey bir anda yanlış gelmeye başladı. Sabetha bu sessiz kalede, geçici gücünün bu tertipli merkezinde durmak istemez oldu. Locke ile arasındaki mesele bir hırsızlar meselesiydi; onu çözmek için bir hırsızın özgürlüğüne sahip olması lazımdı. Ve bir hırsız için en rahat dam gece göğüydü.

Sabetha pardösüsünün cebine bir simyasal küre attı ve çizmelerini silkeleyerek çıkarırken yere kurumuş çamur parçacıkları saçtı. Ardından odanın yüksek pencerelerinden birine kadar yalınayak gidip onu araladı.

Kilit mekanizmasını kendi elleriyle ayarlamış ve sessizce sıvışma sürecini pek çok kez prova etmişti; kafasında Kara Zambak Nişanı'nın çatısından geçen ve aşağı inen dört farklı güzergâhın haritasını çıkarmıştı. Ayaklarının altındaki taşlar serin olmasına rağmen katlanılmaz derecede soğuk değildi.

Yukarı tırmanırken gece esintisi saçlarını uçuşturuyor, loş ay ışığı tüm olası güzergâhları önüne seriyordu. Sokakların, caddelerin, atların ve fenerlerin dünyası aşağıda yitip giderken kendini sırıtmaktan alıkoyamadı. Sanki yine on beş, hatta *on* yaşındaydı. Kendisi ile olası bir düşüş arasında yetenekleri hariç hiçbir şey olmadan kadim taşlara tırmanmaktaydı.

Bir serçenin gölgesi kadar sessizce çatıya ulaştığında kalbi harcadığı çabayla değil, rahat becerisinin heyecanıyla ve

zarfın kaygı verici gizemiyle gümbür gümbür atmaktaydı.

Uzun bir bacanın gölgesinde çömelen çatı bekçisi, Sabetha'nın eli hafifçe omzuna indiğinde havaya sıçradı.

"Git bir mola ver," diye fısıldadı genç kadın, tebessümünü sesine yansıtmamaya çalışarak. "Biraz kahve iç ve yanına gelmemi bekle."

"N-nasıl isterseniz Bayan Gallante." Adam oradan ayrılırken nispeten sessizdi. Doğru düzgün bir Camorr sinsisinin eline su dökemezdi elbette, ama en azından çaba harcıyordu.

Sabetha adamın eski yerine yerleşti, simyasal ışığı cebinden çıkardı ve zarfı bir kez daha parmaklarının arasında çevirdi.

"Hadi artık," derken tiyatronun tek bir seyirci dışında boş olduğunun farkındaydı. "Bitir şu işi."

Dakikalar geçti. Gümüşi bulut gölgeleri kayarak damların karanlığına karıştı. Sabetha nihayet ellerinin bir kez daha inisiyatifi yüreğinden ve zihninden devraldığını hissetti. Daha ne olduğunu bile anlamadan zarfın mührü kırıldı, mektup kayarak dışarı çıktı. Kâğıttaki el yazısı kendininki kadar tanıdıktı. Genç kadının dişleri ansızın takırdamaya başladı.

"Eh be kadın. Ona karşı savunmasızsan öyle olmak istediğin için öylesin. Ne yapacaksan yap artık."

Sevgili Sabetha, diye başlıyordu mektup.

> *J.'den bunu dosdoğru sana teslim etmesini istedim. O yüzden bencillik ederek adını yazmaya cüret edebiliyorum. Aslında onu tekrar tekrar yüksek sesle söylemek istiyorum ama bu küçük odada yalnızken bile bir deliye benzeyeceğimden, kendimi aptal yerine koyduğumu her nasılsa sezinleyebileceğinden korkuyorum. Adını en azından kâğıda dökersem ona istediğim kadar bakabilirim. Zaten dikkatimi çekip duruyor. Yazacağım daha başka hangi sözcük onunla rekabet edebilir ki? Bu uzun bir gece olacak.*

Sanırım ilişkimizin çoğunu özür dileyerek geçirmem, o ilişkinin tuhaf gidişatını doğruluyor. Özür dilemek konusunda yetenekli olduğuma inanmak istiyorum; tanrılar biliyor ya, alıştırma yapmak için pek çok fırsatım ve sebebim oldu.

Sabetha, özür dilerim. Karthain'e geldiğimden beri söylediğim ve yaptığım her şeyi mercek altına almam gerekti. Bizi gönderdiğin zoraki tatilden döndükten sonra haddim olmayan bazı laflar ettiğimi artık anlıyorum. Aldatmacana darıldım. İş hayatı ile özel hayatı birbirine karıştırarak şımarıklık ettim.

Bu yüzden (ve ilk kez olmamak kaydıyla) utanç duyuyorum. Tafra yapmaya hiç hakkım yoktu.

Ansızın nefesini tuttuğunu fark eden genç kadın yersiz bir nidayla ciğerlerini serin gece havasıyla doldurdu. Mektuptan ne beklemişti? Beklediğinin bu olmadığı kesindi.

Hatırlarsan bir keresinde sana yeminli kız kardeşim, dostum ve sevgilim olarak mutlak bir güven duyduğumu söylemiştim. Mutlak güven ancak kayıtsız şartsız verilebilen, sadece ve sadece ilk başta anlamsızsa geri alınabilen bir şeydir.

Güvenimi geri almıyorum. İstesem de alamam.

Sana hür irademle verdiğim bir şeyi kullanarak beni adilce kandırdın. Sana yalnızca içgüdüsel olarak değil, tercihen de tutkunum. Şimdiyse sempati dilenmek için değil, başka bir şey söylemeyi hak etmeden önce sana borçlu olduğum yalın gerçeğin ve sevginin bir gereği olarak senden özür diliyorum.

Sabır'ın geçmişim hakkındaki iddialarını öyle uzun ve etraflıca düşündüm ki soru midemi bulandırır oldu. J'nin kuşkularında haklı çıkması için dua etsem de ikna edici bulduğum bir açıklamam olmadığını itiraf etmeliyim. Geçmişimde hafızamın aydınlatamadığı gölgeler var ve eğer bundan huzursuz oluyorsan lütfen seni

suçlamadığıma inan. Sabır'ın öyküsü ikimize de bir şok yaşattı ve duyduklarımızla nasıl başa çıkacağım hâlen bir muamma.

Senin onlarla nasıl başa çıkacağınıysa hem tercihen hem de mecburen gene sana bırakıyorum. Çaresizlikten veya teslimiyetten değil; vicdanımı, yani kırk yılda bir olduğu gibi şu anda da zamanı doğru gösteren o bozuk saati dikkate alarak. Sebeplerini sorgulamayacağım. Aramızdaki bu mesafeyi korumak istediğini bana söylemen yeter ve daima da yetecek. Tek bir lafınla bile koşa koşa yanına geleceğimi bil; ama öyle bir laf etmek içinden gelene kadar hiçbir şey beklemeyeceğim, hiçbir şeyi zorlamayacağım ve isteklerine karşı çıkacak bir şey yapmayacağım.

Seni her zamanki kadar derinden arzuluyorum; fakat bir arzunun coşkusunun onu haklı çıkarmadığını da biliyorum. Gönlünü kendi rızanla, karşılıklı güvenle bana vermeni istiyorum. Vermeyeceksen de canın sağ olsun, çünkü seni huzursuz ettiğimi görmeye dayanamam. Seni daha önce yeteri kadar hüsrana uğrattım ve yüzüstü bıraktım. Tüm dünyayı önüme serseler aynı şeyi tekrarlamam ve aramızda bir ilişki olacaksa onun nasıl gelişeceğini canın ne zaman isterse bana söylemekte serbestsin.

Seni hep seven ve daima sevecek olan,

Locke Lamora

Sabetha kendini gülünç hissederek mektubu çevirdi ve başka bir not, dilek yahut işaret aradı. Fakat hepsi bu kadardı; ne bir yakarış ne bir bahane ne bir talep ne de bir öneri vardı. Artık karar ona kalmıştı ve bu durum göğsündeki soğuk baskıyı diğer her şeyden daha çok arttırarak onu titrer hâlde bıraktı.

Hüsrana uğratmak, ha? Sabetha bunun doğru ama biraz sert bir ifade olduğunu düşündü. Büyümenin doğal süreci

hüsrandan hüsrana konmaktı ve her bir Centilmen Piç duyarlılık değil, hayatta kalma uzmanıydı. Fakat Sabetha'yı hüsrana uğratmak? O cılız, parlak gözlü piçin asıl sorunu bunu yapmayı sürekli reddetmesiydi.

Bu mektup daha üstün Locke'un, açık fikirli ve bonkör Locke'un, Sabetha'yı *dinleyen* Locke'un eseriydi. Dinlemek... Bu kendi başına son derece basmakalıp bir ifadeydi ama Sabetha onun enderliğini ve albenisini öğrenecek kadar görüp geçirmiş bir kadındı. Erkekleri Dükü Yakala taşları gibi kullanmak ne kadar eğlenceli olursa olsun avanaklar karşılarındakine kişisel menfaatleri için, kendi arzularını başkasının ağzından duymak için kulak verirlerdi. Tanrılar biliyordu ya, İlikler'de geçirdiği yılların ve 'ayarlanmışların' arasındaki bu serüvenin ardından Locke'un ahbaplığı Sabetha için her zamankinden daha fazla bağımlılık yaratıcıydı. Ne de olsa mağrur ve öngörülemez bir adamdı ve Sabetha'nın dalaverelerine kandığı için değil, ona duyduğu sevgiden ve dostluktan dolayı genç kadının arzularına boyun eğiyordu.

Gözleri buğulandı. Taze gözyaşlarını parmaklarıyla sertçe sildi ve mağrur bir edayla burnunu çekti. Tanrılar tüm bu aptalca rezaletin cezasını versindi! Yüreği eski bir yara gibi yeniden açılmıştı, peki şimdi ne olacaktı? Bağlıbüyücüler sevdiği adama ne yapmayı planlıyorlardı?

Locke'u kendinden uzak tutmakla bencillik mi ediyordu, yoksa mantıklı davranarak çok yakında gerçekleşebilecek korkunç olaylardan kendini mi koruyordu?

"Madrabaz Bekçi," diye fısıldadı, "kız kardeşin Preva'nın şu an kullanmadığı işe yarar bir vahiyi varsa telkine açık olduğumu bir zahmet ona iletir misin?"

Sabetha iç geçirdi. Telkine açık olabilirdi, ama faaliyete geçmeye henüz değildi. Bıraktı gece birkaç dakika daha onun olsundu. Bıraktı Kara Zambak saat gibi kendi başına işlemeyi sürdürsündü. Bıraktı büyücüler kukumav kuşu gibi oturup beklesinlerdi. Locke'un mektubunu tekrar okudu, sonra da kafası düşüncelerle çalkalanarak kenti seyretti.

Mehtabın, gölgelerin ve yavaşça kıvrılan baca dumanlarının oluşturduğu çatı gobleni ona huzur verse de sunabilecekleri

bir cevapları yoktu.

12

Locke ile Jean iki gece sonra Josten'ın hanındaki Derin Kökler galerisinde oturmuş, kuş yatağı (çeşitli kümes ve av kuşlarının irice parçalar hâlinde ince bir hamur tabakasına oturtulup içlerinin baharatlı pilav ve pırasayla doldurulması, sonra da bir soğan ve ekşi krema sosu karışımıyla kaplanması yöntemiyle hazırlanan bir yemek) yiyorlardı. Lokmalarını daha kolay yutmak için maşrapalar içinde ekşi bira yudumluyor, ısırıklar arasında da her zamanki not ve rapor yığınları hakkında konuşuyorlardı.

Seçime bir haftadan az bir zaman kalmıştı ve durum gitgide kontrolden çıkıyordu. Her iki tarafta da bürolar tahrip ediliyor, parti görevlileri gülünç bahanelerle maviceketliler tarafından taciz ediliyor yahut tutuklanıyor, tellallar ve broşür dağıtıcıları sokaklarda ağız dalaşına tutuşuyordu. Locke hatıra niyetine Kara Zambak melas turtaları dağıtmaları için çeşitli pazaryerlerine siyahlara bürünmüş görevliler göndermişti. Melasa karıştırılmış simyasal müshil yavaş tesir etmesine karşın nihayetinde epey etkiliydi ve alıcıların pek çoğu Kara Zambak'ın eşantiyonuna duyduğu memnuniyetsizliği açıkça dile getirmişti.

Tüm bunlara rağmen Kara Zambak anketlerdeki on bire sekizlik üstünlüğünü korumayı sürdürüyordu. Locke çocukça eşek şakalarıyla bu oranı ne kadar değiştirmek isterse istesin şehirde bir yabancıdan pişmiş tatlı almaya hevesli hiç kimse kalmamıştı.

"Ah, baylar, baylar!" Yanlarına gelen Nikoros hâlen yollarda uykusuz bir hafta geçirmiş bir yolcuya benziyordu. "Akşam... akşam yemeğinizi böldüğüm için üzgünüm ama bazı talihsiz haberler getirdim."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye takıldı Locke. "Anlat bakalım. Sars bizi."

“Sorun, ah, mumcu dükkânı Efendi Lazari. Hani şu… Vel Vespala’dan bulmamı istediğin ve Efendi Callas’la beraber, ah, simya malzemelerini sakladığınız mekân. İki saat önce Kara Zambak üniformalı hamallar oraya girip içini boşalttılar. Her şeyi arabalara yükleyip henüz keşfedemediğim bir yere taşıdılar.”

Locke’un çatalı dudaklarına ulaşmak üzereyken havada asılı kaldı. Kısa bir süre boyunca Nikoros’u süzdü, sonra da Jean’la imalı bir şekilde bakıştı. “Ah, kahretsin,” dedi en sonunda ve lokmasını ağzına attı. “Mmmm. Tüh. Bak bu epey pahalı bir kayıp. Üstelik de iyi bir numarayı elimden aldılar.”

“En içten özürlerimi sunarım Efendi Lazari.”

“Pöh. Senin suçun değil ki,” dedi Locke, onca insan dururken tümüyle itaatkâr ve bir köpek yavrusu kadar şevkli Nikoros’a neyin taraf değiştirttiğini merak ederek. Acaba bunun Akkadris müptelalığıyla bir ilgisi var mıydı? Yoksa Bağlıbüyücülerin sihrinde bir aksama mı olmuştu? Dilsiz, parmaksız ve bilinçsiz vaziyetteki zavallı Şahinci onların da hata yapabildiğinin iyi bir kanıtıydı.

“Yine de,” diye sözlerini sürdürdü Locke, “rakiplerimiz şu aralar en iyi oyuncaklarımızın nerelerde saklı tutulduğunu şıp diye buluveriyorlar. Senden bize bir tekne ayarlamanı istiyorum.”

“Ah, bir tekne mi Efendi Lazari?”

“Evet. Şöyle düzgün bir şey. Bir mavna, hatta hâlihazırda varsa parti üyelerinden birine ait küçük bir sefahat yatı.”

“Şey, büyük ihtimalle vardır. Ne amaçla olduğunu sorabilir miyim?”

“Kara Zambak Konseil vekillerinin birinden bir şeyler yürüttük,” dedi Jean. “Büyük bir… manevi değeri olan aile yadigârları. Herif bize küçük bir iyilik yaptıktan sonra hepsini geri vereceğiz.”

“Ve bahsi geçen eşyaları seçimden sonraki geceye dek tamamen güvende tutmamız gerekiyor,” dedi Locke. “Mevcut saklanma yerlerimize güvenebileceğimizden emin değilim; o

nedenle eşyaları suya, hareket edebilen bir şeyin içine koymayı deneyelim."

"Hemen işe koyulacağım," dedi Nikoros.

"Aferin," dedi Locke, çatalını bir tavuk parçasına daha batırarak. "Güvenilir cinsten, asgari mürettebat isterim. Teknede ne olduğunu bilmelerine gerek yok. Eşyaları Efendi Callas ve ben kendi ellerimizle yükleyeceğiz."

Nikoros oradan çabucak ayrıldı.

"Köstebeğin o olmasını beklemiyordum," diye fısıldadı Jean.

"Ben de,"-dedi Locke. "Sabetha'nın bunu nasıl başardığını öğrenmek için can atıyorum. Ama en azından artık gerçeği biliyoruz. Ve şimdi tüm umutlarımızı o tekneye bağlayacağız."

"Tekneye," dedi Jean ve bira maşrapalarını tokuşturup kafalarına diktiler.

13

Seçimden bir gece önce Plaza Gandolo'nun en kuzey bendindeki yüksek bir duvara çıkmış olan Locke, nehrin hafifçe dalgalanan sularına ve onu sarhoş bir ressamın tuvalindeki bir renk cümbüşü misali boylu boyunca geçen fener ışıklarına bakıyordu.

Dört sabitleme kulesi eşsiz bir biçimde balkonlarla ve kilitli kapılarla bezeli Gökkubbe Kemeri solunda tüm heybetiyle yükseliyor, asma köprü rüzgârda uğuldayarak sallanıyordu. Locke bulunduğu konumdan bahsi geçen kapıları görememesine karşın bir saatten daha kısa bir süre önce Josten'dan onların tarifini dinlemişti.

Hancıya bakılırsa kapılar çoğu Ata mirası gibi insan sanatlarına karşı bağışıklıydı; fakat bir keresinde âlimlerden ve işçilerden oluşan bir ekip köprüye bir tırmanma iskelesi kurmuş ve kapıları yakından incelemeyi denemişti.

“Bahsettiğim olay yaklaşık yüz elli yıl önceymiş. Sekiz kişi yukarı çıkmış,” diye mırıldanmıştı Josten, meyhanede etrafına bakındıktan sonra. “Altısı aşağı inmiş. Diğer ikisinin cesedi asla bulunamamış ve hayata kalanlardan hiçbiri neler olduğunu anlatamamış. Hepsi de ömürlerinin sonuna kadar rüyalar görmüş. *Kötü* rüyalar. Onlardan da bahsetmezlermiş... aralarındaki bir kadın hariç. Ölmeden önce bir Sendovani rahibine günah çıkarmış. Ha, bu arada o da diğer hepsi gibi genç yaşta ölmüş. Söylentilere göre büyücüler ve Konseil, rahibin kaleme aldığı ne varsa örtbas etmiş. Yani Atacam iyi ki bakım gerektirmiyor sevgili dostum, çünkü o zamandan beri Karthain’de Gökkubbe Kemeri’ne tırmanan biri çıkmadı.”

“Aman ne hoş,” diye söylendi Locke, yıldızların ve bulutların önünü kapatan zarif, koyu renkli siluetlere gözünü dikerek. Tanrılar aşkına, kendi kendine korku hikâyeleri anlatıyordu. Bunun pek de rahat ve soğukkanlı bir davranış olduğu söylenemezdi. Sakinleşmesi lazımdı ve yanında şöyle sert bir şarap getirecek kadar öngörülü davranmamıştı.

Arkasındaki parke taşlarından ayak sesleri yükseldi. Locke hızla o tarafa dönerken yine ne rahat ne de soğukkanlıydı.

Sabetha tek başınaydı. Çikolata kahverengisi bir eteğin üstüne koyu kırmızı bir ceket giyen genç kadının saçları lakeli saç iğneleriyle sıkıca toplanmıştı.

“Bu köprü hakkındaki öyküleri dinlemiş gibi bir hâlin var.”

“Şey, hancım anlattı,” dedi Locke. “Notunu aldığım zaman ona seçtiğin buluşma yeriyle ilgili bir şey bilip bilmediğini sordum.”

“Görünüşe göre semtin pek de gözde bir köşesi değil.” Sabetha gülümsedi ve biraz daha yaklaştı. “Biraz mahremiyetin iyi geleceğini düşündüm.”

“Bak o konuda perili Ata harabelerinin üstüne yok. Kurnaz kadın seni! Şahsen kaliteli bir lokantada özel bir oda tutmak gibi bir yöntem seçerdim ama sanırım ben umutsuz bir gelenekselciyim.” O sırada bir fayton takırdayarak yanlarından geçti ve köprünün gıcırtılı güvertesine çıktı. “Aklında ne var?”

“Mektubun için teşekkür ederim,” dedi genç kadın, kendine has dansçı yürüyüşüyle ona biraz daha sokularak. Hareketleri öyle zahmetsiz görünüyordu ki sanki arkasından iten bir rüzgâr vardı. “Ve bunu her zamanki gibi kibarlık olsun diye söylemiyorum. Sözlerini ve onları dile getiriş şeklini takdir ediyorum. Sana karşı… aceleci davranmış olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Yani Karthain’e ilk geldiğinde.”

“Eh, beni bayıltıp bir gemiye bindirmen şahsi bir yanılgı olsa bile sanırım profesyonel bakış açısından geçerli bir yaklaşım sayılabileceğini ikimiz de reddedemeyiz.”

“Anlayışın için sağ ol.” Sabetha erişim mesafesine girdi, sonra da ellerini genç adamın beline koydu. Locke artık istese bile kendini savunamazdı. “Beni… huzursuz etmiyorsun. Sorun sen değilsin. Asıl…”

“Biliyorum,” dedi Locke. “İnan bana anlıyorum. Açıklama yapmak zorunda-”

Sabetha sağ elini Locke’un ensesine götürdü ve onu o kadar yakınına çekti ki aralarından bir bıçak bile geçemezdi. Bunu tüm dünyayı bir geri plan sesine indirgeyen ve bir ay boyunca sürmüş gibi gelen türde bir öpüşme izledi.

“Eh, bak işte *bunu* istediğin kadar yapabilirsin,” diye fısıldadı Locke, en sonunda. “Tabii eğer kendini buna mecbur hissediyorsan. Ben, ah, istemesem de kendimi sana engel olmaktan alıkoyabilirim.”

“Vakit neredeyse gece yarısı oldu,” dedi Sabetha, parmaklarını onun saçlarında gezdirerek. “Artık oyların verilmesi ve sayılması dışında yapacak pek bir şey kalmadı. Karthenium’daki son büyük gösteriye katılmayı planlıyor musun?”

“İstesem de kaçıramam,” dedi Locke. “Tutmam gereken çok fazla el var. Ya sen?”

“Büyük Salon’a tepeden bakan özel galeriler mevcut. Tüm çocuklarınızın başlarını sıvazladıktan sonra neden sen ve Jean sonuçları seyretmek için bana katılmıyorsunuz? Herhangi bir görevliye Samur Odası’nı sorun yeter.”

“Samur Odası. Tamam. Ve, ah, şimdi de ‘Locke’a söylemediğim matrak bir şey biliyorum’ ifadesini takınmış gibi gözüküyorsun.”

“Şu tesadüfe bak ki sahiden de kulağıma *harikulade* bir şey çalındı.” Sabetha onu elinden tuttu ve banket duvarının kenarına kadar götürdü. “Konseil vekillerimden biri malikânesine zorla girildiğinden ve bilmem inanır mısın ama aile mabedindeki yadigârların çalındığından yakındı.”

“Bazı insanlar geceleri kapılarını kilitlemeyi bir türlü öğrenemiyorlar.”

“Kendimi böylesine alışılmadık bir kazancın gayesini düşünüp taşınırken buldum,” dedi Sabetha. “Sonunda bunun çok büyük ihtimalle daha az şahsi ıvır zıvırın hırsızlığına önem vermeyecek bir adamın üstünde bir tür hâkimiyet kurma girişimi olduğuna kanaat getirdim.”

“Tahminlerinin bu kadar karamsar bir yapıda olması beni üzüyor.”

“Karthain Konseil vekilleri bir seçim arifesinde dış etkilerden dolayı endişeye kapılmamalılar, sence de öyle değil mi? Bu olay üzerine sorup soruşturmayı ve inzibata bazı talimatlar vermeyi kendime görev bildim. Tabii sırf vatandaşlık görevimi yerine getirmiş olmak için.”

“Karthain’in kamu yararına duyduğun derin bağlılığın dakikalar öncesine kadar dayandığını bilmeyen yoktur,” dedi Locke.

“İşte orada! Neredeyse tam zamanında.” Sabetha üstü örtülü bir sefahat mavnasının Gökkubbe Kemeri’nin altından çıktığı noktayı işaret etti. Mavnanın yanına uzun bir inzibat teknesi bağlanmıştı; ellerinde fenerler ve coplar taşıyan inzibatlar mavnaya doluşuyorlardı. “Mavnanın adı *Zevk-ü Sefa*. Sanırım senin şu Derin Kökler Konseil vekillerinden birinin bir dostuna ait. Ambarındaki yadigârlar güneş doğmadan önce gerçek sahibinin ellerine ulaşmış olacak galiba. Bu konuda herhangi bir yorum yapmak ister misin?”

“Senin sinsi mi sinsi bir kaltak olduğunu ne doğrulayabilir ne de reddedebilirim,” dedi Locke.

“Senden daha iyi bir seyirci zor bulurum.” Sabetha eğilip onu tekrar öptü, sonra bir sırıtışla geri çekildi. “Samur Odası, yarın akşam. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Üstelik hazırda gizli bir kaçış güzergâhı bulunduracağım, zira oylar sayıldıktan sonra bir sürü kızgın Derin Kökler destekçisinin seni arıyor olacağını düşünüyorum.”

Ara

ÖLÜM MASKELERİ

1

Odayı dolduran bir sonraki ses, kendini kapıya atmaya çalışan Donker'dan geldi. Fakat delikanlı Alondo ile Sanza ikizlerinin ortak çabalarıyla yakalanıp geri çekildi.

"Kahretsin, seni gidi kalın kafalı seyis bozuntusu," diye homurdandı Moncraine. "Eğer geri kalanımız bu saçmalığa katlanmak zorundaysak sen de öylesin!"

"Boulidazi'nin görevlendirdiği şu adamın ismi ne?" diye sordu Locke.

"Adam değil, bir kadın. Nerissa Malloria," cevabını verdi Moncraine. "Eskiden Kontes'in muhafız alayında bir teğmendi. Artık bir tür paralı asker. Cadıtahtası kadar sert ve Aza Guilla'nın kadınlık organı kadar soğuk biri."

"Oyunun ardından parayı nereye götürmeyi planlıyor?" dedi Locke.

"Ben nereden bileyim çocuk?" Moncraine ellerini yavaşça sakal köklerinde gezdirdi. "Lord hazretleri beni düzmesine düzüyordu ama bizimkisi iş bittikten sonra yatakta sohbet ettiğimiz türde bir ilişki değildi, anlarsın ya?"

"Boulidazi, köşkünden pek de uzak bir yer olmayan Turnalar Meydanı'ndaki bir muhasebe bürosuyla çalışıyordu," dedi Jenora. "Malloria'dan parayı oraya teslim etmesini istediğine hayatımı koyarım."

"Parayı oradan alamayız," dedi Sabetha. "Boulidazi'nin el yazısıyla yeni bir not yazıp onu daha tenha bir yere göndermem gerekecek."

“Yine de Malloria parayı Boulidazi’den başkasına teslim etmez!” diye bağırdı Moncraine. “Ayrıca teslimat karşılığında imzalı bir makbuz ve o makbuzu imzalarken Boulidazi’nin NABZININ atmasını bekler!”

“Eh, bahsettiğin kadın şimdilerde Kontes için çalışmıyor,” dedi Sabetha. “Artık bir kanun uygulayıcı değil, Boulidazi’nin bir hizmetkârı ve onun eksantrikliklerine boyun eğmekten başka çaresi yok. Tek yapmamız gereken ona parayı bıraktıracak ve içi rahat bir şekilde çekip gitmesini sağlayacak bir şey uydurmak.”

“Eh, madem öyle Gölgeler Kraliçesi Amadine, önerin nedir?” Moncraine abartılı bir edayla ellerini savurarak havada gizemli işaretler yaptı. “Büyü mü? Yalnızca sahnedeyken bir büyücü olmam çok yazık!”

“Yeter!” diye bağırdı Locke. “Kumlar saatimizin üst haznesini terk etmek üzere ve daha fazla gevezelik istemiyorum. Para teslimatının detaylarını bize bırak Jasmer. Bu kumpanyanın geç kalmadan İnci’ye gitmesi ve hepinizin dünyada piyesten başka bir derdiniz yokmuş gibi davranması lazım. Cesur ve azimli olun! Yürüyün!”

Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu şok, akşamdan kalmalık ve azim karışımı bir ruh hâliyle ayak sürüyerek odadan çıktı. Sanza ikizleri hemen onların peşine düştü; toplantının ardından göze batacak şekilde ortalıkta gezinmeleri, birilerine sıvışmak için mümkün olduğu kadar az imkân tanımaları Sabetha’nın tavsiyesiydi.

“Parayı şu Malloria’dan alabilmemiz için bir planı olan var mı?” diye fısıldadı genç kız.

“Aklıma bir fikir geliyor,” dedi Locke. “Ama duyduğunda hoşuna gitmeyebilir. Yine fingirdek bir sürtük rolü oynaman gerekecek.”

“Asılmaktan iyidir!”

“Öyleyse şehirdeki en iyi hamamı bulmamız ve Baron Boulidazi’nin oyundan sonra oradan bir randevu almasını sağlamamız lazım.” Locke gözlerini ovuşturup iç geçirdi. “Ve

lütfen sizi uyardığımı unutmayın. Sanırım planım işe yarayacak... ama haysiyetimizi iki paralık ederek."

2

"Bayan Gallante, anlamıyorum!" Alışık olduğundan daha şık giysiler içinde rahatsız görünen Brego konuşurken sıkılı bir yumruğunu havada sallıyordu. "Efendim nereye gitmiş olabilir ki? Neden sadece-"

"Brego, lütfen," dedi Sabetha, "Lord hazretlerinin *daha sonra* nerede olacağını biliyorum. Şu an içinse senden daha fazla bilgi sahibi değilim! Notlarında ne yapmanı istediği yazmıyor mu?"

"Evet, tabii ki yazıyor; ama içim rahat değil! Ben lordumun kişisel güvenliğinden sorumluyum ve keşke-"

"Brego!" Sabetha aniden soğuk ve sert bir tavır takındı. "Beni şaşırtıyorsun. Madem Baron Boulidazi'den net talimatlar aldın, niçin onları uygulamakta zorlanıyorsun?"

"Ben... ben, ah, sanırım zorlanmıyorum hanımım."

"Güzel. Zaten vazifelerim boyumu aşmak üzere." Sabetha parmaklarını öpüp Brego'nun yanağına değdirdi. "Lütfen gidip kendi işinle ilgilen. Nasılsa lordumuzun ne dolaplar çevirdiğini çok yakında öğreniriz."

Kumpanya, Gloriano'nun hanından bir tören alayı havasında ayrılmıştı. Boulidazi onlara ailesinin renkleri olan kırmızı ve gümüşle allayıp pullanmış, üç siyah at ödünç vermişti. Sabetha bunların ilkinin eyerinde yanlamasına oturuyor, Chantal elinde dizginlerle onun yanında yürüyordu. Arkalarından Donker'ın refakatindeki Andrassus ve Alondo'nun refakatindeki Moncraine geliyordu. At sırtındaki oyuncular kostümlerini kuşanmışlardı ve Alondo kukuletalı bir harmani giyip sadece gözlerini açıkta bırakan keten bir maske takmıştı. Onu sıcak havada böyle giydirmek zulümdü ama elden bir şey gelmezdi.

Jean'la Jenora'nın sürdüğü at arabası da kırmızılarla gümüşlere bürünmüştü ve üstü sahne malzemeleriyle kostümlerden oluşan bir yığınla doluydu. Yığının en altındaysa kumpanya hamisinin kefene sarılıp bol miktarda koku ve parfüm tatbik edilmiş cesedi yatıyordu. En arkada yürüyen Galdo kızıl dumanlar saçan, el yakacak kadar sıcak simyasal toplarla hokkabazlık yaparken Locke ile Bertrand da kırmızı flamalar sallayarak grubun başını çekiyordu.

Brego işinin başına alelacele dönerken arabanın kasasına çıkmış olan Calo bağırmaya başladı:

"Duyduk duymadık demeyin!

Şen duyurumuza kulak verin!

Tanrılar bugün pek bir kerim!

Bırakın didinmeyi ve bir piyes izleyin!"

Calo arabanın kasasından geriye doğru sıçradı, havada bir takla attı ve iki ayağının üstüne indi. O hokkabazlığı ustaca devralırken Galdo da ritimlerini bozmadan dumanlı topları ona aktardı, ardından ikizinin az önce durduğu yere çıktı ve bir duyuruda bulundu:

"NİHAYET sevgili dostlar, NİHAYET! Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu ESKİ İNCİ'ye zaferle dönüyor! Gelin, görün! Bu akşamüstü SİZE de bir yer var! Kendinizi mahrum bırakmayın! Günü dostlarınız tarafından alaya alınarak ve sevgilinizin yatağından alığın teki gibi kovularak bitirmeyin! Espara'nın YAŞAYAN EN BÜYÜK tiyatrocusu, EFSANEVİ Jasmer Moncraine'e kulak verin! HER GÖNLÜN HIRSIZI, güzelleri güzeli Verena Gallante Hanımefendi'yi görün! Rüyalarınızı kendine EV BELLEYECEK, şehvetli Chantal Couza'yı seyre doyun!"

İkili buna benzer duyurular yaparken kafile Espara'nın rutubetli sokaklarında zikzaklar çizerek yoluna devam etti. Güneş seyrelen beyaz bulut surlarının ardında alev alev yanarak piyes için harika bir ikindi ışığı vadediyor, bir yandan

da sahneye çıkacaklara merhamet göstermeyeceğinin ipuçlarını veriyordu.

3

Eski İnci'nin yanındaki direkte cart yeşil bir Espara bayrağı dalgalanıyordu. Tiyatro salonu gürültü ve keşmekeşle çevriliydi. Alondo birkaç gün önce büyük çaplı bir oyunun nasıl geçici bir tokatçı, şarlatan, deli, ozan ve işportacı pazarı yarattığını; fakat sadece kumpanyayla ve merasimcibaşıyla gerektiği gibi anlaşmaya varanların tiyatro duvarlarına on metreden daha fazla yaklaşmasına izin verildiğini Locke'a açıklamıştı.

"Tavuğumdan daha mı zekisiniz?" diye haykırdı başının üstünde şaşkına dönmüş bir kümes kuşu tutan pejmürde, saçları karmakarışık bir kadın. Ayaklarının dibinde sayılarla ve gizemli sembollerle kaplı bir tahta pano vardı. "Bahislerinizi koyun! Zekânızı eğitimli bir tavuğa karşı sınayın! Denemesi bir çeyreklik! Tavuğumdan daha mı zekisiniz? Şaşırabilirsiniz!"

Locke maalesef bu soruya kafa yoracak zaman bulamadı. Moncraine-Boulidazi kafilesinin yoluna devam etmesi gerekiyordu. Tavuklu kadının ötesinde tıpkı beklenildiği gibi fıçılarına tahta maşrapalar zincirlenmiş bira satıcıları, eli kürekli ve kovalı hendekçiler, hem sakar hem de hünerli hokkabazlar gezinmekteydi. Kalabalığın arasında arpçılar, zurnacılar, davulcular ve kemancılar vardı; hepsi de sokak müzisyenliği vergisini ödediklerini göstermek için kafalarına kumaş bir bant sarıp ona bir kâğıt parçası iliştirmişti. Aletlerini bezlerin yahut katlanır masaların üstüne sermiş kalaycılar, ayakkabıcılar ve seyyar terziler de cabasıydı.

"Günah! Günah! Hayalet çağırıcılar ve mezar soyguncuları! Tanrılar sesinizi kessin! Tanrılar seyircilerinizi kapıdan çevirsin!" Yüzünde ve kollarında kendini yaraladığını gösteren yaralar bulunan cılız, kahverengi cüppeli bir adam kafileye yaklaştı. "Salerius yaşıyordu! Aurin ile Amadine

yaşıyordu! Saygısızca taklitlerinizle onların huzursuz ruhlarına rahat vermiyorsunuz! Ölülerle alay ediyorsunuz! Hayaletleri Espara'nın canına okuyacak! Tanrılar-"

Bertrand'ın onu kalabalığa itmesiyle birlikte adamın tanrılardan dileyeceği şey yarım kaldı. Kalabalıktakilerin çoğu da Bert'ün ifşacı hakkındaki görüşlerini paylaşıra benziyordu; adamın yerden kalkmasına hemen izin verilmedi ve kumpanya yoluna devam etti.

Sonunda, her şeyin gerisinde, eli sopalı şehir inzibatlarının devriye gezdiği, on metre çapında basit bir tahta çit belirdi. Tiyatronun sınırları dâhilinde çadır açabilecek kadar varlıklı olan tüccarlar Eski İnci'nin duvarlarının dibinde yerlerini almışlardı. Halk girişi, üstünde kan kırmızı bir gambeson* ve geniş siperlikli bir şapka bulunan, sert bakışlı bir kadın tarafından korunuyordu. Gölgede kalan kadın başını sürekli hareket ettirerek kalabalığı gözden geçiriyor, kemerine asılı sopayı ve kamayı açıkça sergilemekten çekinmiyordu. Para alma eyleminiyse bir çift irikıyım fedai yürütüyordu.

*** İçi dolgulu kumaştan yapılan bir tür gövde zırhı -*çn***

Locke, elinde katlı bir parşömen bulunan Brego'nun tez adımlarla kadına doğru yürüdüğünü fark edince kendini gülümsemekten güçlükle alıkoydu. Adam, 'Baron Boulidazi' tarafından yazılan ve Malloria ile emanetindeki kıymetli metalleri muhasebe bürosundan hamama yönlendiren mühürlü emri teslim ediyordu.

Kumpanya, İnci'nin kuzey tarafında, Moncraine'in kiraladığı altı oyuncunun bir tentenin altında aylaklık ettiği noktada durdu. Figüranlar kafilenin gelişiyle beraber ayağa fırladı ve kostümlerle dekorların taşınmasına yardım ederken görülme hevesiyle neredeyse birbirlerinin eline ayağına dolandılar. Jean ile Jenora eşyaları onlara uzatıp oyuncuları arabadan dikkatle uzak tutarken arkasında bir çift muhafız bulunan bir kadın çıkageldi.

Krem rengi bir ceket ile kenarları gümüş dantelli bir etek giyen kadın genç, keskin gözlü ve toplucaydı. Kenarlarından güneş peçeleri sarkan dört köşeli şapkasıyla Locke'ta kalabalıkların önünde ikiye ayrılmasına ve kapıların kendisi

için açık tutulmasına alışkın biriymiş gibi bir intiba bıraktı. Moncraine ile Sylvanus çabucak atlarından inip kadının önünde eğilerek genç adamın şüphelerini doğruladılar. Hemen ardından kumpanyanın geri kalanı da onları taklit etti.

"Efendi Moncraine," dedi kadın. "Doğrulabilirsin. Seni ve kumpanyanı bir kez daha kazançlı bir şekilde çalışırken görmek ne hoş. Lâkin sayıca azalmış gibisiniz."

"Leydim Ezrintaim. Olumlu yorumlarınız için teşekkürler," dedi Moncraine, doğrulmasına rağmen sözlerine kalın bir kat hürmet çekmeyi ihmal etmeden. "İhtiyaç fazlası birkaç oyuncuyu kaybetmenin tiyatromuzu arıtacağına güvenimiz tam."

"Göreceğiz bakalım. Haminin tiyatrosuna öncülük edeceğini sanıyordum; Baron Boulidazi'yi nerede bulunabileceğimi bana söyler misin?"

"Ah, leydim, Lord Boulidazi şu anki konumunu benimle paylaşmış değil. Fakat sizi temin ederim ki akşamüzeri o veya bu şekilde aramıza katılmaya kararlı."

"O veya bu şekilde mi?"

"Leydim, müsaade ederseniz... onun adına konuşamam. Lordumun bugünü yalnızca unutulmaz değil, aynı zamanda, şey, eşsiz kılmak için şu anda bile canla başla çabaladığına dair güvence verebilirim sadece."

"Bittabi oyunu locamdan izliyor olacağım," dedi kadın. "Gösteri sırasında değilse bile sonrasında aramıza katılmasının beklendiğini hamine ilet."

"El- elbette Leydi Ezrintaim."

Moncraine yeniden eğilerek selam verdi; fakat kadın çoktan arkasına dönmüş ve oradan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Muhafızlarından biri ipek bir şemsiye açıp kadını güneşten korudu. Moncraine reveransını yarım düzine kalp atışı daha sürdürdü, sonra da doğrulup sert adımlarla Locke'un yanına geldi ve onu yakasından kavradı.

"Gördüğün gibi," dedi Moncraine, delikanlının doğrudan kulağına konuşarak, "Kontes Antonia'nın merasimcibaşı,

alkışları kabul etmemizin ardından pek rahmetli Lord Boulidazi'nin bizzat ortaya çıkmasını bekliyor. Ne önerirsin, herifin kıçına bir el sokup onu kukla gibi oynatmamızı mı?"

"Lord Boulidazi kılığına gir olsun bitsin," dedi Locke.

"Ne?"

'Taşak geçiyorum! Neden bu mesele kendi sorununmuş gibi davranmakta inat ediyorsun? Senin sorunun piyes. Gerisini bize bırak. Ve elini üstümden çek."

"Eğer bu yüzden boynuma bir ilmek geçirirlerse," dedi Moncraine, "öbür dünyaya yalnız başıma gitmeyeceğimden emin olacağım."

Locke başka bir şey söyleyemeden önce adam hışımla çekip gitti.

"Kendi kendime sorup duruyorum," diye fısıldadı Sabetha, genç adamın kolunu hafifçe sıkarak. "Sahiden de o kadının *tavuğundan* daha zeki miyiz dersin?"

"O sorunun cevabı henüz belli değil," dedi Locke.

4

Sahnenin arkasında çok sayıda koridora ve küçük bürolara ilaveten 'kuşanma odaları' olarak adlandırılan iki büyük hazırlık alanı mevcuttu. Merdivenlerle inilen bir mahzende oyuncular küçük vinçlerin yardımıyla kapaklardan aşağı veya yukarı gönderilebiliyordu. Hava ter, duman, küf ve makyaj malzemelerinin kokusunu taşıyordu.

Kuşanma odalarını dolduran lakırdının çoğu kiralık oyunculardan geliyordu. Bertrand ile Chantal neşesiz fakat azimli görünüyorlardı, Alondo bir kolunu Donker'ın omuzlarına atmıştı, Sylvanus ise bir şarap şişesini içindeki sıvıdan azat etmekle meşguldü. Müşterek Koro rolleri için üzerlerini değiştirmekte olan ikizlerden biri imparatorluk sarayını temsilen kırmızılara bürünüp altın süslemeli bir kep takarken, diğeriyse hırsızlar sarayını temsilen siyahlara

bürünüp gümüş saçaklı bir kep kuşanıyordu. Jean ile Jenora, oyuncu kadrosunun piyesten canlı çıkamayacak büyük bölümü alelacele kapıp giyebilsin diye duvar kancalarına beyaz cüppeler ve *fantasma* maskeleri asıyorlardı.

Brego ile bir çift uşak, Boulidazi'nin atlarını ve bayraklarını almak için çıkageldi. Onlar gittikten sonra Jean arka kapıda nöbete durdu. İriyarı delikanlı gözünü at arabasının ve onun hassas yükünün üstünde tutacak, sadece birkaç önemli ya da karmaşık işlemde Jenora'nın yardımına koşacaktı.

"Saat tam ikide başlıyoruz," dedi Moncraine. "Kontes'in locasının arkasında bir Verrar saati var. O ikiyi gösterdiğinde perde açılacak. Çıkıp Kontes'i selamlayacağım, sonra da fedailer ucuz biletli seyircileri ehlileştirmeye çıkacaklar. Ve tanrılar biliyor ya, onların epey bir ehlileşmeye ihtiyacı olacak."

Locke sahnenin önündeki toprak zeminli ucuzluk çukurunu dolduran Esparalıların mırıltılarına, ıslıklarına, bağrışlarına ve alaylarına ilaveten kalabalıktan para koparmaya çalışan müzisyenlerin gürültüsünü duyabiliyordu.

Öğleden sonra saat ikide, diye aklından geçirdi Locke. Bu durum giyinmeye ve düşünmeye sadece yirmi dakika bırakıyordu. İlki ikincisinden çok daha kolaydı. Locke'un Aurin kostümü kahverengi bir pantolondan, beyaz renkli yalın bir tunikten ve kahverengi bir yelekten ibaretti. Kırmızı bir kumaş parçasını bir saç bandı niyetine kulaklarının hemen üstüne bağladı; bu hem gözlerine ter akmasını önleyecek, hem de kafasında bir taç olmadığı zamanlarda bile kalabalıkta yine de takıyormuş gibi bir izlenim uyandıracaktı. Sylvanus oyun boyunca kırmızı pelerinini hiç çıkarmayacak, Locke da ikinci Salerius'un sarayındaki ilk sahnelerde onun daha küçük bir versiyonunu diğer kıyafetlerinin üstüne takacaktı.

Sabetha'nın yanına gelmesiyle beraber delikanlının boğazı sıkıştı. Amadine renklerini geceden ödünç aldığı için Sabetha siyah bir pantolon ve üstüne tam oturan, açık yakalı, gri bir yelek giymişti. Jenora ile Chantal tarafından ustaca örülen saçları gümüş iğnelerin etrafına dolanmış ve Locke'un kırmızısıyla uyumlu, mavi bir kumaş parçasıyla başının

arkasında toplanmıştı. Genç kızın yeleğinde hamurdan yapılma pırlantalar ve gümüş iplikler ışıldıyor, kınlarında bekleyen iki hançer belinden sallanıyordu.

"Şansın açık olsun," diye fısıldadı Sabetha, boynuna bir öpücük konduracak kadar delikanlıya sarılırken.

"Güneşi gölgede bırakıyorsun," dedi Locke.

"Bak o dediğin bir hırsız için çok sakıncalı." Genç kız onun ellerini sıkıp göz kırptı.

Calo ile Galdo yanlarına geldiler.

"Kısa bir süreliğine toplanmayı umuyorduk," dedi Galdo.

"Şişko'yla beraber kapının orada," dedi Calo. "Küçük bir duanın münasip olacağını düşündük."

Locke ansızın sorumluluğun o istenmeyen gerginliğine kapıldı. Bu ondan bir can dostları olarak değil, İsimsiz On Üçüncü'nün başına buyruk rahiplerinin bile arada bir hissetmeleri gereken duvarın ötesinden yaptıkları bir istekti. Bunu reddetmesi mümkün değildi. Onlara verebileceği her türlü huzuru hak ediyorlardı.

Beş Camorrlu arka kapının orada bir çember oluşturup el ele ve baş başa verdiler.

"Madrabaz Bekçi," diye fısıldadı Locke, "bizim, şey, koruyucumuz... babamız... bizi buraya bir görevle yolladı. Kendimizi utandırmamıza izin verme. Sona bu kadar yaklaşmışken onu da utandırmamıza izin verme. Boyunlarını ilmekten uzak tutacağımıza güvenen bu insanları yüzüstü bırakmamıza izin verme. Hırsızları refaha kavuştur."

"Hırsızları refaha kavuştur," diye fısıldadı ötekiler.

Chantal onları Moncraine'in son talimatlarını dinlemeye çağırdı. Artık ne dua etmeye ne de plan kurmaya vakit kalmıştı.

Yeşil Espara bayrağı önce yarıya indirildi, sonra tekrar göndere çekildi. Bir mazgallı paravanın arkasından dışarıyı seyreden Locke eliyle Moncraine'e işaret verdi. Adam omuzlarını kabartıp gürültüye ve öğleden sonrasının yakıcı güneşine çıktı.

Ucuzluk çukuru doluydu ve yeni gelenler hâlâ ite kaka kapıdan geçmeye çalışıyordu. Oyunlara katılım belirsiz bir durumdu ve Nerissa Malloria ile yardımcıları neredeyse gösterinin sonuna dek para toplamayı sürdüreceklerdi.

Yükseltilmiş galeriler şaşırtıcı bir şekilde asillerle ve kodamanlarla dolup taşıyor, bunlara küçük bir uşak, yelleyici, kostümcü ve koruma ordusu eşlik ediyordu. Kontes Antonia'nın bayraklarla kaplı locası boştu ama Barones Ezrintaim ile maiyeti onun solundaki locayı doldurmuştu. Baron Boulidazi'nin vadettiği dostları ile tanıdıkları da lüks balkonlara uzun bir yay biçiminde dizilmişlerdi. Anlaşılan onlar da yanlarında kendi dostlarını ve tanıdıklarını getirmişti.

Moncraine sahnenin ortasına kadar yürürken kalabalıktan çıkan bir adamla kadın ona katıldı. Kadın, Morgante tarikatının cüppesini giyiyor ve demir bir tören değneği taşıyordu. Callo Androno'nun cüppesini giyen adamın elindeyse mukaddes bir tüy kalem vardı. Kamu düzeninden ve ilimden sorumlu bu iki tanrı, herhangi bir Therin şehrindeki oyunlardan önce mutlaka anılırdı. Kalabalık onların bakışları altında çabucak suspus oldu.

"Bize bu güzel öğleden sonrayı armağan ettikleri için tanrılara şükrediyoruz," diye gürledi Jasmer. "Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu bu gösteriyi Espara Kontesi Antonia'ya ithaf eder. Tanrıların izniyle ömrü ve saltanatı uzun olsun!"

Suskunluk devam ederken rahipler el hareketlerini yaptılar, sonra tekrar kalabalığa karıştılar. Moncraine dönüp kuşanma odalarına doğru yürümeye başlarken seyircilerin arasında bir kez daha lakırdılar ve bağrışmalar patlak verdi.

Moncraine'in iki yanından geçen Calo ile Galdo akıcı bir hareketle sahneye çıktı. Locke heyecandan titriyordu. Yukarıdaki tanrılar aşkına; artık geri dönüş yoktu.

“Şu sıska tavus kuşlarına bakın hele!” diye bağırdı sahnenin önündeki ucuz biletli seyircilerden biri. Adamın sesi neredeyse Moncraine’inki kadar gürdü. Ucuzluk çukurundan kahkahalar yükseldi ve Locke başını paravana vurdu.

“Hey, şuna bak!” diye seslendi Galdo. “Dostumuzu tanıdın mı kardeşim?”

“Nasıl tanımam yahu? Dün gece sabaha kadar karısına yeni numaralar öğrettik ya!”

“Ah! Tavus kuşları!” diye gürledi onlara sataşan adam, etrafındakilerin kahkahaları arasında. Sonra da yanındaki uzun boylu, sakallı bir adamın kolunu tutup havaya kaldırdı. “Gidip istediğinize sorun. Evde beni bekleyen bir *karım* yok!”

“Bak bu pek çok şeyi açıklıyor!” diye haykırdı Galdo. “Meğer herifin aleti o kadar küçükmüş ki onu bir kadın zannetmişiz!”

Locke gerildi. Camorr’da erkekler hemcinsleriyle yatma konusunda utangaç davranır ve bundan daha hafif hakaretler karşısında bile yumruklaşmaya meyilli olurlardı. Esparalılar ise her iki alanda da daha geniş gibiydiler, zira ikizlere sataşan adam ve sevgilisi diğer herkes kadar yüksek sesle gülüp geçtiler.

“Kulağıma çok garip bir söylenti çalındı!” diye bağırdı Calo. “Bu öğleden sonra burada bir piyes oynanacakmış!”

“Ne? Nerede?” dedi Galdo.

“Tam da durduğumuz yerde! İçinde cilveli kadınlar ve yakışıklı delikanlılar olan bir piyes! Bilemiyorum kardeşim... Sence bu insanlar öyle bir şey görmek istiyorlar mıdır?”

Seyirciler kükreyerek alkış tuttu.

“İçinde aşk, kan ve tarih varmış!” diye bağırdı Galdo. “İçinde billur sesli ve alımlı aktörler varmış! Ah, bir de Jasmer Moncraine varmış!”

Kalabalık yine kahkahaya boğuldu. Kendi mazgallı paravanından sahneye bakmakta olan Sylvanus da kendini gülmekten alıkoyamadı. .

“Hadi, bize katılın!” diye aynı anda bağırdı ikizler. Ardından birlikte söz alarak anlaşılmaz sinyallerle kâh duraklayıp kâh

konuştular ve aynı anda hem iki hem de tek konuşmacı olacak şekilde paragrafları ve cümleleri takas ettiler.

"Tek bir nefeste sekiz asır geriye gidin! Gönüllerinizi ve hayallerinizi bize verin ki onları kil gibi şekillendirelim ve sizi cinayete tanık edelim! Sizi gerçek aşka şahit edelim! Sizi imparatorların sırlarına ortak edelim!

"Bizi yanlış görüyorsunuz, gözlerinizle gören sizler, ve hiçbir şeyi doğru duymuyorsunuz, kulak kesilmenize rağmen! Bu zavallı sezgiler ne harika hırsızlar ki..."

Onlar ezberden okurken kırmızı pelerinli figüranlar tahta mızraklarını çapraz tutarak sessizce sahneye girdiler. İçlerinden ikisi Sylvanus'a tahtlık edecek alçak bankı taşıyordu.

"Biçare düzmecemizin sınırlarına karşı gelin," dedi ikizler en sonunda, "ve bizimle beraber canlandırıp belleyin ihtiyar Salerius'un oğlu ve veliahdı Aurin'in öyküsünü! Ve eğer anlarsanız kederin hikmet tohumu olduğunu, öğrenin niye daha hikmetli bir adamın hiç tahta geçmediğini!"

Calo ile Galdo eğilerek kalabalığı selamladı, sonra da suratlarında bir sırıtışla sahneden ayrıldılar. Onları yüksek bir alkış takip etti.

Oyunu seyreden aşağı yukarı sekiz yüz kişi vardı.

Ve şimdi bir prens görmeyi bekliyorlardı.

Locke omuriliği ile ciğerleri arasında bir yere kök salan soğuk bir ürpertiyi bastırmaya uğraştı ve kırmızı pelerinine sarındı. Yalnızca tehlikeli bir duruma adım atarken gelen o keskin farkındalığa kapıldı ve çizmelerinin altındaki kalasların her gıcırtısını, cildinden aşağı akan her ter damlasını hisseder gibi oldu.

Jenora eğrilmiş tellerden ve hamur pırlantalardan yapılma bir tacı delikanlının başına sarılı kırmızı örtünün üstüne yerleştirdi. Sylvanus, Moncraine ve Alondo çoktan yerlerini almış, onu seyrediyorlardı. Locke'un da Alondo'nun yanına geçmesiyle birlikte gün ışığının göz kamaştırıcı parıltısına ve kalabalığın karşısına çıktılar.

6

Yaşadığı tecrübe tıpkı bir dövüş talimine benziyordu. Kısa ter ve adrenalin patlamaları, toparlanma ve düşünme anları, sonra yeniden patırtının ortasına dalmak...

Locke kalabalığın dikkatini ilk başta her sinirine batan sıcak iğneler gibi hissetti. Bu duygu Camorr'da sinsilik ederek geliştirdiği tüm kendini koruma içgüdülerine tersti. Zamanla seyircilerin herhangi bir anda onun kadar başka bir aktöre, yahut sahnedeki bir detaya, yahut dostlarına veya biralarına da bakıyor olabileceklerinin farkına vardı. Bu bilgi, saklanılacak bir gölge kadar huzur verici değilse bile özdenetimini güç bela sağlamasına yardımcı oldu.

"İyi gidiyorsun," dedi Alondo, sahneler arasında eser miktarda şarap katılmış sularını yudumladıkları sırada delikanlının sırtına bir şaplak atarak.

"Başta kötüydüm," dedi Locke. "Ama artık ipin ucunu yakalamış gibi hissediyorum."

"Eh, zaten işin sırrı da odur. Oyunu iyi tamamlarsan seyirciler ondan önceki her şeyi oyunculuğun bir esrarı olarak affederler. Sylvanus'un devirdiği her şişede nasıl biraz daha coştuğunu görüyor musun? Bırak güven de bizim şarabımız olsun."

"İyi de *senin* güvene ihtiyacın yok."

"Bak o konuda beni yanlış tanımışsın Lucaza. Yeterince uzun bir süre boyunca rahat biri taklidi yaparsan rahat gözükürsün. Ama seni temin ederim ki hiç öyle hissetmiyorum. Yirmi beşime basmadan bağırsaklarım düğümlenip kalacak."

"En azından yirmi beşine kadar yaşayacağına ikna olmuşsun!"

"Ah, daha şimdi sana rahat gözükmekten bahsetmedim mi? Hadi bakalım, Valedon idam edilmeye götürülüyor. Sıra yine bize geldi."

Konu mekanik bir düzenek kadar şaşmaz bir şekilde gelişti. Aurin ile Ferrin gizli görevlerini alarak beraberce Therim Pel'in hırsızları arasına sızmaya yollandılar, Aurin daha ilk bakışta Amadine'a vuruldu ve Ferrin belaya yönelik önsezilerini seyircilere açıkladı. İzleyenlerden bazıları buna gülerken bazıları da ona sarhoşça nasihatler bağırdı.

Beyaz cüppeli ve maskeli bir figüran *fantasma* korosunun ilk mensubunu, yani Valedon'u temsil ederek sahne sütunlarının gölgelerine süzüldü. Aurin ile Ferrin hırsızların güvenini kazanmak için yaşlı bir asilzade rolünü oynayan Kalabalık Bertrand'ı arsızca soydular. Alondo adamın kesesini ağdalı bir dille istedi ve kalabalık kıs kıs gülerken Bertrand ona çıkıştı. "Kim bu cilalı taşlar gibi sözleri edenler? Kim tehditlerini kırılgan şeyler gibi ipeklere saranlar? Ayyaşsınız siz, hırsızcılık oynayan serseri oğlanlar! Gidip sarılın analarınızın eteklerine; yoksa güller açtırırım kıçlarınızda, sizi yatırıp dizime!"

"İster sözümüzü dinle ister çeliğimizi. Seçim sana kalmış ama almalıyız keseni!" dedi Locke, hançerini çekerek. Ferrin'in huzursuzluğunu dışa vuran Alondo da aynını yaptı. Yalımlar kör olmasına rağmen ışıl ışıl parlatılmıştı ve kalabalık beğeniyle iç geçirdi. Bertrand karşı koydu, sonra çırpındı ve kolundan parlak kırmızı bir kumaş parçası çıkarıp açtı.

"Ah, gözünüze dizinize dursun piç kuruları," diye inleyen Bertrand sahneye bir kese attı ve dizlerinin üstüne çöktü. "Döktüğünüz kan asil kanı."

"Hepsi bir talihsizlik eseri!" diye haykırdı Locke, hançerini Bert'ün önüne sallayarak. "Bu 'kırılgan şeyleri' nasıl buluyorsun şimdi? Bak kuzen, bu ihtiyar ağzımızdan çıkanları umursamıyor. Belli ki sözlerimizi çok keskin buluyor!"

"Kese bende kuzen," dedi Alondo, telaşla etrafına bakınarak. "Kaçmalıyız hemen. Ya kaçacağız ya da tutuklanacak!"

"Tutuklanacaksınız da!" diye bağırdı Bertrand, Locke ile Alondo gülünç bir şekilde kuşanma odalarına doğru

koştururken. “Zincirlere vurulup atılacaksınız gamlı bir mekâna!”

Olayların temposu hızlandı. Aurin ile Ferrin kendilerini Amadine’ın hırsızlarına ispatladılar ve Aurin ilk defa Amadine’a kur yapmaya başladı. Hanımı söz konusu olduğunda şüpheyi asla elden bırakmayan Penthra, gelişmeleri büyücü Calamaxes’a bildirmek istediklerinde iki adamı takip etti ve gerçek kimliklerini öğrendi.

Sabetha ile Chantal hararetli bir şekilde Aurin’in başına gelecekleri tartışırlarken Locke onları paravanının arkasından seyretti. Aurin’in esir alınmasını yahut sessiz sedasız öldürülmesini teklif eden Chantal’ın inandırıcılığına hayran kalmamak elinde değildi. Hem o hem de Sabetha rollerini şevkle ve güçlü bir üslupla canlandırıyor, ne zaman birlikte sahneye çıksalar kalabalığın mırıltısını ve hoyratlığını bastırıyorlardı.

Bunu Aurin ile Amadine arasındaki yüzleşme izledi ve imparatorun oğlu daha fazla dayamayıp hislerini itiraf etti. Alondo ile Chantal arkalarında sırt sırta vererek birer heykel gibi sahne sütunlarına dayandılar ve asık suratlarla kalabalığa baktılar.

“Hükmediyorsun kalbime tümüyle! Ellerine bak ki onu zaten tuttuğunu göresin kendi gözlerinle!” dedi Locke, tek dizi üstünde. “İster sakla hazine niyetine, ister kın yap bıçağına! Benden ne istersen al senin olsun; tüm ruhumla veriyorum özgürce. İstediğin şey ruhumsa bile!”

“Sen oğlusun bir imparatorun!”

“Değilim pelerinimdeki tek bir iğneyi bile seçmekte serbest,” dedi Locke. “Giydirilir, eğitilir ve korunurum ilelebet. Tahta çıkan yol dönemeçsizce uzanır önümde. Eh, artık dönüyorum Amadine. Diyarında babamınkinden daha hürüm; nitekim babama baş kaldırıyorum. Sana verdiği cezaya baş kaldırıyorum. Ah, söyle beni istediğini. Hem düşlerimde hem de rüyalarımda imparatoriçem oldun seni ilk gördüğümden beri.”

Sonra sıra öpüşme sahnesine geldi. Locke ileri atılırken kalbi öyle sert atıyordu ki seyircilerin çıkan sesi bir davulla

karıştıracağından ve hemen ardından daha fazla müzik geleceğini zannedeceklerinden emindi. Sabetha ondan geri kalmadı ve sekiz yüz yabancının önünde hiç de rol icabı öpüşmedikleri sırrını paylaştılar. Öpüşmeleri Moncraine'in planladığından çok daha uzun sürdü. Seyirciler tezahürat edip beğeniyle kükredi.

Kuşanma odasında bir diğer kısa mola... Sahnede, ihtiyar asilzade rolündeki Bertrand kolu askıya alınmış bir vaziyette imparatorun huzuruna çıktı ve Therim Pel sokaklarının kanun tanımazlığından yakındı. Haşmetli ve al yanaklı Sylvanus şehre daha fazla muhafız salma sözü verdi.

Oyun başladığından beri ne cüppesiyle maskesini ne de sesini çıkarmış olan Donker, Jenora'dan dikkatle sarılmış bir paket alıp usulca özel bir odaya götürdü. Arka kapıda oyalanan Jean arabayı ya da kargosunu hiç kimsenin kurcalamadığını göstermek için Locke'a kafa salladı.

Bir kez daha günışığının ve sıcağın altında hırsızların sorumsuzca cümbüşüne döndüler. Aurin ile Amadine kısa süreliğine isyankârca bir neşe içindeyken Penthra ile Ferrin onların arkasından ayrı ayrı surat astılar. Amadine pervasızca ve kendinden fazla emin davranmaya başlarken Ferrin mevkiini ve vazifesini hatırlaması için Aurin'e boş yere dil döktü.

Bu mutlulukları, göğsüne kırmızı bir kumaş bastıran Chantal'ın figüranlar tarafından taşınarak kuşanma odasından çıkarılmasıyla çok geçmeden korkunç bir son buldu. Ufak tefek hırsızlıklarla stres atmak için Therim Pel'e çıkmış olan Penthra imparatorun askerlerine hazırlıksız yakalanmış ve ölümcül bir yarayla geri gelmişti.

Chantal son repliğini söylerken Sabetha feryat etti, sonra da diğer tüm önemli oyuncular donakalmış bir vaziyette beklerken gece tenli kadın ayağa kalkıp güzel ama ürkütücü ölüm maskesiyle beyaz cüppesini kuşandı. Böylece Penthra'nın hayaleti de bir seyirci olarak Valedon'unkine katılmış oldu.

Bunu bir atışma izledi. Keder ve şok içindeki Amadine bir kenarda beklerken, ümitsiz bir hiddetle dolu olan Ferrin

kadını öldürmesi için Aurin'e önce dil döktü, sonra da emir verdi.

"Şimdi Aurin, şimdi! Kaldı tüm gücünden yoksun, nicedir hâli! Bak itleri nasıl da huşuyla sinmiş bekliyor, bağ olamayacak ayağına hiçbiri. Anlık bir uğraşla korkuyu öğreteceksin tüm düşmanlarına nihai."

"Hiç kimseye öğretecek değilim bulduğum zaman yok ettiğimi bir güzelliği, ne de aşkımı dile getirdikten sonra ona ihanet ettiğimi," dedi Locke. "Öğütlerine ket vur ve onları kendine sakla Ferrin. Unutma ki ben hâlâ senin prensinim."

"Sen prens falan değilsin, öyleymiş gibi davranmanın dışında! Hükümdarımız majesteleri, kendi öz baban seni adaleti yerine getirmekle görevlendirdi, hatırla!"

"Babam suladı orduların kanıyla meydanları. Ben sulayacak değilim silahsız bir kadının kanıyla taşları. Öylesi idam olur, evet; ama değil bu adalet."

"Öyleyse çekil kenara ve izin ver senin adına yapılmasına." Alondo mümkün olan en meşum ve etkileyici sesi çıkarmak için kınına sertçe sürtmeye özen göstererek kılıcını çekti. "Başını çevir Prens, babana yemin edeceğim bunu kendi ellerinle yaptığına."

"Sabrımı sınadığın iki oldu Ferrin." Locke bir elini kendi kılıcının kabzasına attı. "Ne kenara çekilmeye ne de aynı davranışa göz yummaya var niyetliyim! Üçüncü sefer kalbimi sana kapatacak ve tüm dostluğumuzu sonlandıracak."

"*Samimiyetimizi* sonlandıracak Prensim. Var o kadarına hakkın ve kudretin. Erdiremezsin sona dostluğumu gel gör ki. Davranmam gerek bu hususta, gerçek bir dostun yapması icap ettiği gibi. O yüzden cüret ediyorum tekrar, sızlatsa da ruhumu. Ve görevlendiriyorum seni tıkamamakla yolumu."

"Seni sevdim Ferrin, ama mecbur kalırsam aşk uğruna seni öldürmekten çekinmem." Locke bir çırpıda kılıcını çekti. "Hasmımsın eğer Amadine'ın üstüne yürürsen."

"Sen bir imparatorun varisi, bense hizmetkârıyım!" diye haykıran Alondo kılıcını Locke'unkiyle aynı hizaya kaldırdı. "Gökteki güneşten nasıl kaçamazsan tahtından da

kaçamazsın! Vazife seni çağırıyor prens! Senin... hayatın... VAZİFE!"

"Benim vazifem yok Amadine'dan başkasına!" Locke hırlayarak hamle yaptı ve sanki Ferrin dostunun saldırmasını beklemiyormuşçasına Alondo'yu sağ kolundan yaraladı. "Senin de tek vazifen bana!"

"Görüyorum ki adını aldığın metal kadar yumuşaksın,"* dedi Alondo soğuk bir üslupla, 'yaralı' kolunu ovuşturarak. "Ama ben hakiki Therin demiriyim. Yasını tutacağım senin. Hatta tutuyorum şimdiden, vefasız dost, aykırı oğul! İşte sevgimiz için *gözyaşları ve ihanetin* için *çelik!*"

*** Aurin: Metalik bir parıltıya sahip, bir tür organik bileşen -*çn***

Sesi ızdıraplı bir haykırışa dönüşen Alondo ileri fırladı. Kılıca çarpan kılıcın kulak çınlatan curcunası kalabalıkta yankılandı; tüm espriler ve homurdanmalar bir anda kesildi. Locke ile Alondo bu dansı enine boyuna çalışarak ona öfkeden gözü dönmüş ve tüm mantığını yitirmiş iki adamın hareketlerini katmışlardı. Ortada ne boş laflar vardı ne de cafcaflı kılıç oyunları; her şey acımasızca bir süratten, karşılıklı dönüşlerden ve metalin aman vermez çınlamalarından ibaretti. Seyirciler bu sahneyi gözleriyle içti.

Daha üstün, daha güçlü olan dövüşçü Ferrin'di; Aurin'i acımasızca geri püskürterek 'kan' akıttı ve Locke'u dizlerinin üstüne düşürdü. Ferrin öldürücü darbeyi indirmek için olabilecek en çarpıcı anda kolunu geri çekti ama Aurin'inkine hedef oldu. Alondo rakibinin kılıcını koltukaltına kıstırdı, kendi silahını düşürdü ve kırmızı bir bez fırlattı. Sahneye yığılışı o kadar ani ve inandırıcıydı ki Locke bile şaşkınlıkla irkildi. Seyirciler alkışladı.

Locke ile Sabetha kıpırtısızca birbirlerine sarılırlarken Alondo yavaşça ayağa kalktı ve beyaz maskesiyle cüppesini almak üzere sahnenin arka tarafına yollandı.

Son sahnelere gelmişlerdi. Güneş, tiyatro salonunun yüksek batı duvarını taçlandırıyordu. Yine bir itiş kakış ve şamata yaşandı; imparatorluk kırmızısı giyen figüranlar mızraklarını çekip hırsızların gri deri zırhlarını kuşanmış figüranların üstüne yürüdüler. Onları siyah cüppesi hafifçe dalgalanan,

büyü kullanıyormuş gibi gözükmesi için arkasından kırmızı ve turuncu simyasal dumanlar yükselen Calamaxes takip etti. Nihayet çığlıklar kesildi; Amadine'ın kulları ortadan kaldırıldı. Katledilen hırsızlar ve muhafızlar hep birlikte doğruldular, cüppelerini ve maskelerini taktılar, sonra da giderek büyüyen hayaletler korosuna katıldılar.

Moncraine sahneye gelip Locke ile Sabetha'yı ayağa kaldırdı, birbirlerinden uzaklaştırdı ve aralarında durdu.

"Gölgeler krallığı yok oldu," dedi Moncraine. "Güvenliğine hassasiyet duyan majesteleri seni uzaktan izlememi ve alıp getirmemi buyurdu. Görüyorum ki neredeyse tamam vazifen, sana bir dosta mal olmasına rağmen."

"Bana ondan çok daha fazlasına mal oldu maalesef," dedi Locke. "Gelmeyeceğim seninle Calamaxes. Ne şimdi ne de asla."

"Hayatın değil sana, ait hükmetmen gereken milyonlarca ruha. Tahta geçmen barışlarını alır sağlama. Ölmen yahut gönül eğlendirmense sürükler onları isyana ve iç savaşa. Taht ne kadar seninse sen de o kadar onunsun, unutma."

"Amadine!" dedi Locke.

"O ölmeli Aurin, ve sen hükmetmelisin. Ya bul kılıcını kaldıracak kuvveti, ya da bir efsunla ben bitireyim işini. Her halükarda anlatacaklarımla gireceksin babanın gözüne ve yaşamıyor benimle çelişecek hiç kimse."

Locke kılıcını eline aldı, Sabetha'ya uzun uzun baktı ve silahı tekrar sahneye attı.

"İsteyemezsin benden bunu."

"İstemiyor, gösteriyorum yolunu," dedi Moncraine, onun önünde eğilerek. "Sen yapamazsan büyüm getir onun sonunu."

"Dur büyücü!" Sabetha adamın yanından geçti ve Locke'un ellerini tuttu. "Görüyorum ki seni karşıma çıkaran güçler, diyarıma olduğu kadar kumpas kurmuş sana da. Metin ol aşkım, sensin tek sevgilim zira ve bir başkasını tanımayacağım asla. Bırak son ve ölümcül bir kelam edelim

dürüstçe. Krallığım artık yok ve devralınmayı bekler seninki de. Aman ona iyi davran."

"Mutsuzca hükmedeceğim," dedi Locke. "Tek mutluluğum saklı sende ve o da gelip geçici işte. Sonrası sade vazife."

"Dur da öğreteyim sana vazifeyi aşkım. İşte kendime vazifem." Sabetha yeninden bir hançer çekip havaya kaldırdı. "Ben Gölgeler Kraliçesi Amadine! Kaderim kendi avuçlarımda. Beni kurtaracak ya da batıracak erkek daha gelmemiştir dünyaya!"

Genç kız hançeri sol kolu ile göğsünün arasına soktu ve yavaşça öne devrilerek Locke'a onu yakalaması, sonra da dizlerinin üstüne yatırması için bol bol zaman verdi. Hıçkıra hıçkıra ağlamak kolaydı; Sabetha'nın kendini bıçaklamış gibi yapması bile Locke'un gözlerinin gerisine nehirler koymak için yeterliydi ve delikanlı bu hali oyunculuk zannedilip hayranlık uyandırır mı diye merak etti. Genç kızı sıkıca tutarak salladı ve Moncraine'in ciddi, durgun bakışları altında ağlamayı sürdürdü.

Sonunda onu bıraktı. Sabetha ayağa kalktı ve aheste bir zarafetle onu bekleyen *fantasma* sırasına kadar yürüdü. Genç kızı birer nedim gibi karşılayan ölüler onu pelerinlerin ve maskelerin en süslüleriyle gizlediler.

Locke kendini toparlayıp ayağa kalktı ve Moncraine'e doğru döndü.

"Tahta çıktığımda," dedi, "babamın tüm bağışlarından mahrum bırakılacaksın. Adından ve makamından olacaksın. Therim Pel'den ve gözlerimin gördüğü her yerden sürgün edileceksin."

"Öyle olsun prensim." Moncraine uzandı ve Locke'un omuzlarına mevkiini gösteren altın bir zincir bıraktı. Bunu tacı izledi. "Yeter ki dön benimle geri."

"Tahta çıkan yol uzanır dümdüz, dönemeçsizce," dedi Locke. "Beni kahreden bu son dönemeç haricinde. Geleceğim seninle."

Fantasmalar iki muntazam saf hâlinde birbirlerinden ayrıldı ve tahtında kıpırdamaksızın oturan Sylvanus'u açığa çıkardı.

Locke üç adım gerisindeki Moncraine'le beraber ona doğru yavaşça yürüdü. En sonunda da Sylvanus'un önünde diz çöküp boynunu büktü.

7

Birkaç kalp atışı boyunca salona derin bir sessizlik hükmetti. Locke itaatkâr bir pozda diz çökerken en yakındaki iki *fantasma,* cüppeleriyle maskelerini çıkararak Koro'yu oynayan Calo ile Galdo olduklarını gösterdi.

İkili sahnenin sonuna kadar ağır adımlarla yürüdü ve aynı anda konuştu: *"Hırsızlar Cumhuriyeti.* Caellius Lucarno tarafından yazılmış gerçek ve tarihi bir trajedi. Tanrılar ruhunu şad etsinler ve hepimize dost olarak ayrılmayı nasip etsinler."

Kalabalık tezahüratlarla ve alkışlarla tepki verdi. Sylvanus bir tebessüm edip Locke'u ayağa kalkmaya çağırdı. Havada küçük nesneler uçuştu ama hepsi de sahnenin iki yanındaki duvarlara ve galerilere fırlatılıyordu. Tanrılar aşkına, başarmışlardı! Yalnızca hoşnut bir seyirci kitlesi yanında getirdiği çürük sebzeleri ve çöpleri sahne dışında heba ederdi; bu Therinli seyircilerden gelebilecek en büyük saygı nişanıydı.

Alondo ile Sabetha ölüm maskelerini çıkarıp Locke'la yan yana durdu. Üçü birlikte eğilerek kalabalığı selamladı, sonra aynını yapmaları için Bertrand ile Chantal'a yer açtı. Bunu Sylvanus ile figüranlar takip etti. Yalnızca Alondo bir hayalet olarak kaldı.

Moncraine kukuletasını başından geriye attı ve sahnenin ortasında durdu. "Saygıdeğer Espara lordları ve leydiler," diye duyuruda bulunarak tezahüratları bastırdı, "soylular ve dostlar. Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu olarak asil hamimizin cömertliğinden büyük fayda sağladık. Hatta lordum Boulidazi'nin çalışmalarımıza yönelik tutkusu öyle büyük ki kendisi mümkün olan en dolaysız yardımda bulunmakta ısrar etti. Lordum ve hamim Baron Boulidazi'yi sizlere takdim etmekten şeref duyarım!"

Moncraine rolünü dört dörtlük bir sahte şevkle oynamıştı. Locke dudaklarını yaladı ve Djunkhar Kurlin'in de aynını yapacak kadar yürekli olması için dua etti.

Donker, *fantasma* pelerininin arkaya düşmesine izin vererek bir gece önce Sabetha'nın yazdığı sahte bir notla getirtilmiş Boulidazi'nin pahalı takım elbisesini gözler önüne serdi. Kıyafet sanki onun ölçülerine göre dikilmiş gibi uyuyordu. Locke'un kesin talimatları doğrultusunda Donker çalım satarak Moncraine'in az önce durduğu yere geçti. Moncraine ve kumpanyanın diğer mensupları aynı anda başlarını eğdi; bu gelişmeye hazırlıksız yakalanmalarına rağmen figüranlar da çabucak hürmetlerini sundu ve kalabalığın ilk on kadar sırası onları taklit etti. Boulidazi'nin dostlarının ve tanıdıklarının oturdukları balkonlardan hayret bağrışları yankılandı, bunu beğeni dolu kahkahalar ile alkışlar takip etti.

Donker bir parmağıyla onları işaret etti ve yumruğunu zaferle havaya kaldırdı. Sonra Barones Ezrintaim'in locasına doğru döndü, iki kolunu birden o tarafa uzattı ve *fantasma* maskesini çıkarmadan belini kırarak selam verdi.

Bunun ardından tam da Locke'un talimat verdiği şekilde arkasına döndü ve tez adımlarla kuşanma odasına yollandı. Kumpanyanın geri kalanı hep birlikte selam verirken kalabalığın büyük çoğunluğu az önce yaşananlar karşısında keyiflenmiş veya en azından şaşırmışa benziyordu. Çıkışlara doğru gürültülü bir itiş kakışın başlaması uzun sürmedi. Müzisyenler yine çalgılarına davrandılar. Kumpanya sahneden ayrılırken yalnızca geride kalmış birkaç sarhoş ve yüksek sesle öpücük isteyenler (özellikle de Chantal, Sabetha ve Alondo'dan) tarafından rahatsız edildi.

Locke kuşanma odasındaki figüranların yanından geçip onları geride bıraktı ve tel tacını başından çıkardı. Jean bir elini kaldırarak tekrar kafa sallayınca delikanlının içi öyle rahatladı ki neredeyse dizlerinin bağı çözüldü. Bunu Sabetha da gördü ve onu kolundan sıkıca tuttu.

Donker'ın talimatları çabucak kuşanma odasına dalması, figüranların sahnede kaldığı o kısacık anda malzeme arabasına atlaması ve Jean tarafından bir çarşafın altına gizlenmesi yönündeydi. Locke delikanlının bir cesedin

üstündeki boğucu karanlıkta sessiz sedasız yatmasını bekleyerek şanslarını zorladıklarını iyi biliyordu, fakat başka çareleri yoktu. Donker narin illüzyonu bozmadan maskesini çıkaramayacağı veya tek bir kelime bile edemeyeceği için 'Boulidazi'nin' bir yaz meltemi gibi ortadan kaybolması gerekiyordu. Donker yan çizecek olursa Jean onu kafasına vurarak bayıltmaya çoktan hazırlanmıştı.

"Baron nereye gitti?" diye sordu figüranlardan biri.

"Lordumun dostları onu almak için bekliyorlardı," dedi Jean. "Baron'un ne kadar yoğun bir akşam geçireceğini herhâlde tahmin edebilirsin."

"Sıra geldi merasimcibaşına," diye fısıldadı Locke, Sabetha'ya. "Çabuk, beklemekten sıkılmadan önce."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Sanırım öylesi daha iyi olur." Locke planını özetledi ve genç kız gülümsedi.

"Bugün yaptığımız diğer şeylerden daha aptalca değil!"

Kuşanma odası, Jenora'nın talepkâr yönlendirmeleri doğrultusunda cüppelerini, maskelerini ve sahne malzemelerini toplayan rahatlamış ve kan ter içinde kalmış figüranlarla fıkır fıkırdı. Boşa harcanacak vakit yoktu; figüranların ücretlerinin ödenmesi, sonra da alışıldık muhabbetler ve kadeh kaldırmalar olmadan yolcu edilmesi lazımdı. Ardından kumpanyanın eşyalarının paketlenmesi ve Nerissa Malloria tiyatro salonunu terk etmeden önce onunla buluşma yerine doğru yola çıkılması gerekliydi. Lâkin bunlar başkalarının işiydi. Locke ile Sabetha kostümlerinin silahlarını çabucak çıkardı (o tür şeyleri sahne dışında sergilemeleri yasadışıydı) ve avluya koştular.

Tekrar güneşe çıktıklarında oradan apar topar ayrılan seyircilerin son kalıntılarının arasından geçtiler, yerlere saçılmış meyve kabukları ile bira birikintilerini aştılar, balkon bölümüne uzanan merdiveni koşarak tırmandılar ve Barones Ezrintaim'in locasının önündeki bir çift muhafızla çarpışmaktan son anda sakındılar.

“Leydi Ezrintaim’le görüşmeyi arzu ediyoruz,” dedi Locke, dün gece Boulidazi’den aldıkları mühür yüzüğünü göstererek. “Bizi Baron Boulidazi yolladı.”

“Leydi özel locasına oyuncu kabul etmeyecek,” dedi muhafızlardan biri. “Sizin-”

“Bekleyin,” diye duyuldu merasimcibaşının sesi. “Onları içeri alın ve bizi yalnız bırakın.”

Balkona çıkmalarına izin verilen Locke ile Sabetha merasimcibaşını tırabzana dayanmış hâlde buldu. Ezrintaim sahneye ve Moncraine’den aldıkları ücret karşılığında avluyu süpüren işçilere bakmaktaydı. Barones arkasına döndü ve iki Camorrlu gerekenden daha fazla eğilerek onu selamladı.

“Eh,” dedi Ezrintaim, “soylu haminiz sahiden de canı istediği gibi gidip geliyor, öyle değil mi? İkinci defa onu görmeyi beklerken karşımda kumpanyasının bir parçasını buluyorum.”

“Lordum Boulidazi sizi istediğiniz gibi ziyaret edemediği için en içten özürlerini yolladı leydim,” dedi Locke. “Kendisi az önce sahneden ayrılırken tökezledi ve bileğini burktu. Hem de çok fena. Şu an merdiven çıkmayı bırakın, ayakta bile duramıyor. Mühür yüzüğünü habercileri olarak bize emanet etti ve iddiamızı doğrulamak isterseniz onu size-”

“Vay vay. Bakıyorum da Baron Boulidazi alışkanlıklarında pek dikkatli değil. Kaldır şunu çocuk, Baron’un yüzüğünü gözüme sokmana gerek yok. Onu daha önce de gördüm. Lordun hâlâ burada mı?”

“Dostlarından bazıları olay çıkarmadan önce onu derhâl bir hekime götürmekte ısrar etti leydim,” cevabını verdi Sabetha. “Lordum epey acı çekiyordu ve arkadaşlarının dil dökmesine yeterince direnemedi.”

“Tatlı sözleri reddetmek Lord Boulidazi’nin becerileri arasında yer almaz,” dedi Ezrintaim, Sabetha’yı Locke’un isteyeceğinden daha büyük bir dikkatle süzerek. “Ama yaralandıysa dostlarının bir kerecik olsun kafalarını kullanmalarını çok görecek değilim.”

“O, ah, yani *lordum* yarınki gösterinin ardından uygun bulacağınız bir vakitte misafiri olmanızı umuyor,” dedi Locke. Bu riskli bir taktikti, zira Leydi Ezrintaim’in teklifi küçük düşürücü bulma ihtimali vardı; fakat Boulidazi’nin halen yaşadığı ve dolu dolu bir sosyal takvim planladığı izlenimini güçlendirirse aldatmacalarına çok büyük katkı sağlardı.

“Anlıyorum.” Ezrintaim iki elinin parmaklarını göğsünün önünde bitiştirdi. “Eh, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Sizi de yanımızda görmeyi bekliyorum.”

“Leydim,” dedi Locke, “öyle buyurursanız tabii ki geliriz; lâkin biz altı üstü lordum Boulidazi’nin kumpanyasındaki birer aktörüz ve-”

“Lucaza,” dedi Barones, “belki de Lord Boulidazi’nin kuzenin Vera’ya yönelik niyetlerini bilmediğim intibasını bozma vaktim gelmiştir.”

“Ben, şey-” Ezrintaim ansızın bir *chasson* dövüş duruşu takınsa ve onun kafasına tekme atsa Locke ancak bu kadar şaşırırdı.

“Gerçekte kim olduğumuzu biliyorsunuz!” dedi Sabetha akıcı bir İmparatorluk Therincesiyle ve Locke’u bir diğer lüzumsuz gevelemeden kurtardı.

“Kontes Antonia bana merasimcibaşılığı kadar, sosyal bir arabulucu olarak da itimat eder,” dedi Ezrintaim aynı dille. “Gennaro, büyüklerinin yakın kılavuzluğunu yitirmiş, seçkin ve genç bir Espara soylusudur. Davranışlarını bana bildirmeleri için hane halkının bazılarından yararlanmışlığım var. Deyim yerindeyse, Gennaro arzuları konusunda bayağı açık sözlüymüş.”

“Espara’daki varlığımız size zorluk çıkarıyor mu leydim?” diye sordu Locke, kendini Sabetha kadar soğukkanlı olmaya zorlayarak.

“Yeterince ketum davrandığınızı itiraf etmeliyim. Fakat etrafınızdaki daha geniş dünyanın ihtiyaçlarını göz önünde bulundurduğunuzu söyleyemem.” Kadın bakışlarını Sabetha’ya sabitledi. “Espara ile Camorr’un arasındaki

bağların bir evlilik vasıtasıyla güçlenmesinin zararı olacağına inanmıyorum. Tabii öyle bir şeye gerçekten niyetin varsa."

"Gennaro'nun gözünü boyamadım," dedi Sabetha, biraz sert bir üslupla. "O... buyurgan ve haddiniz bilmez bir adam; fakat diğer tüm açılardan oldukça makbul. Üstelik aynı sanatlara ilgi duyuyoruz."

"Ailen Espara'daki ikâmetin sırasında müstakbel bir kocayı dilediğin gibi seçmene müsaade etti mi Verena? Çünkü eğer öyle bir şey yaptılarsa bunu çok tuhaf bulurum. Sanırım ailenin tasarrufunda olduğunu unutuyorsun. Kaynaklarım hangi aileden olduğunu henüz bildirmiş değil; fakat senden şu kadar da olsa dürüstlük bekliyorum: Beş Kule'deki zümrelerden birine mi mensupsun?"

Sabetha başını olumlu anlamda salladı.

"Öyleyse siyasi sebeplerden ötürü başka biriyle evlenmeni isteyebilecek bir düke hizmet ettiğini pekâlâ biliyorsundur! İstemese bile evlenebilmek için Nicovante'nin iznine ihtiyaç duyacaksın; tıpkı Gennaro'nun da Kontes Antonia'nınkine duyacağı gibi." Ezrintaim alnını ovuşturup iç geçirdi. "Lord Boulidazi'nin özel hayatını yakından incelediğim için bana darılacak olursanız lütfen tam da siz ikiniz ile Gennaro'nun hepimiz adına tertipleyebileceğiniz cinsten düşüncesizce ilişkilerin önüne geçmek için *özellikle* yetkilendirildiğimi hatırlayın."

"İlişkimizi derhâl başlatmak gibi bir niyetimiz yoktu," dedi Sabetha. "Birkaç yıl ağırdan almayı düşündük."

"Öyleyse en azından bu konuda mantıklı davranmışsınız," dedi Ezrintaim. "Fakat bir kadının karnı şişecek olursa sabırlı tanzimler çabucak bir tarafa bırakılabilir."

"Fukara Tesellisi çayı hazırlamayı her kadın gibi ben de bilirim," diye belirtti Sabetha. "Bir çocuğun getireceği... güçlüklerden sakınmak üzere etraflıca eğitildim."

"*Güçlük* getireceğinden emin olabilirsin," dedi Ezrintaim. "Nasıl bir mazeret bulursan bul o tür bir vukuatın Lord Boulidazi'yle ivedi bir evliliği garantilemek için kasıtlı bir teşebbüs olduğunu varsayacağım. Şahsi güvenliğini asla

tehdit etmem; fakat mutluluğunu tehdit edeceğime kesin gözüyle bakabilirsin. Açık konuşabildim mi?"

"Kesinlikle leydim," dedi Sabetha.

"Güzel. Öyleyse Lord Boulidazi'nin çatısı altına girene dek bu konuyu kapatalım. Şimdi, kumpanyanız bugün iyi iş çıkardı. Azalmış sayınıza rağmen gösteriniz tatmin ediciydi. Olumlu bir rapor sunacağım ve yarınki katılımın bundan yarar göreceğini tahmin ediyorum. Artık Lord Boulidazi'nin bir figüran olarak sahnede boy gösterme hevesini yeterince aldığını farz edebilir miyim?"

"Korkarım Gennaro bir müddet hiçbir yerde boy gösteremeyecek," dedi Sabetha. "Yarınki iştiraki çok daha geleneksel olacak."

"Bu da iyi. Herhâlde onun yanına dönmeye can atıyorsundur."

Sabetha şevkle kafa salladı.

"Öyleyse gidebilirsiniz. Lütfen çabucak iyileşmesi temennilerimi ona iletin. Tabii bundan böyle daha düşünceli davranması temennilerimi de."

Locke ile Sabetha izin istediler, sonra da kuşanma odalarına doğru Eski İnci'nin avlusunu koşarak kat ettiler. Espara soylularının kendi istihbarat kaynakları, kendi planları ve beklentileri olabileceği ihtimalini göz ardı etmenin ne büyük bir aptallık olduğunu yeni anlayan Locke'un başı dönüyordu. Barones Ezrintaim bir konuda tahmin ettiğinden daha haklıydı. Locke sahiden de entrikalarında dış dünyayı küstahça ihmal etmişti.

"Sanırım bu hayatım boyunca dinlediğim en garip nutuktu," dedi Sabetha'ya.

"Demek sen de öyle düşünüyorsun."

Sıcak ve soğuk havuzlarına, saunalara ve hem açıkça ilan edilen hem de gizlice ayarlanan çok çeşitli hizmetlere sahip Zadrath'ın Yementaşı Caddesi Yunağı, tüm Espara'daki en saygın hamamdı. Avlusunda bulunan yüksek ve merkezi binanın ön cephesi dekoratif sütunlarla süslü, etrafı kişiye özel ek binalarla çevriliydi. İşte o binalardan biri Lord Boulidazi ile maiyetinin kullanımı için kiralanmıştı.

Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu'nun at arabası oyundan topu topu bir saat sonra Yunak'ın avlusuna yanaşırken tepede huzur verici bulutlar toplanıyordu. Locke," Sabetha, Moncraine, Calo ve Galdo arabada otururlarken Donker hâlâ kasadaki yükün içinde bir yerde sersefil bir vaziyette gizleniyordu. Kumpanya envanterinden alınmış, eski püskü fakat işe yarar uşak ceketleri giyen Locke ile Galdo aşağı atladılar, önceden kiralanmış hamam binasına girdiler ve mavi pantolonlu, bronz kaslı görevlileri dışarı attılar.

"Lord Boulidazi az sonra burada olur!" diye bağırdı Locke, adamlardan sonuncusunu da kapı dışarı ederken. "Kendisi yalnız kalmak istiyor! Kısa süre önce yaralandı ve kafası çok bozuk!"

Avlu boşaldıktan sonra Locke ile Galdo arabadan inmesi ve hamama girmesi için Donker'a yardım ederek bu işi sadece birkaç saniyede bitirdiler. Moncraine ile Sabetha onları takip etti. Calo ise atların bakımını yapmak ve tabiri caizse Boulidazi'nin cesedinin başında beklemek üzere arabayı ahıra götürdü.

Özel hamam binalarından her biri belirli bir tema doğrultusunda dekore edilmişti ve 'Boulidazi'nin' kullanımı için kiralanana kurbağalar hâkimdi. Tüm lavabo armatürlerinin üstünde gümüş ve demir kurbağalar vardı; duvarlarsa taç ve mücevherat takarak sıcak havuzlarda keyif çatan kurbağa freskleriyle kaplıydı. Odanın ortası kare şeklinde, beyaz ve yeşil fayanslı bir gömme havuz tarafından işgal edilmişti; her bir kenarı yaklaşık üç metreydi ve lavanta kokulu sularından buharlar yükselmekteydi. Onun yanındaki bir yeme-içme sehpasının üstüne önceden sipariş edilen şaraplar ve brendiler dizilmiş, şekerlemelerle ve aromatik yağ şişeleriyle dolu bir tepsi de ihmal edilmemişti.

Sol taraftaki duvarda bulunan bir kapı, içerde vakit geçireceklerin tercihlerine uygun olarak suyun kömür dolu bir maltıza dökülebileceği geniş bir saunaya açılıyordu.

Donker derhâl bir duvarın yanına yığılarak titremeye ve öğürmeye başladı. Cildi korkutucu derecede solgundu.

"Sakin ol Donker." Locke bir elini delikanlının sırtına koydu. "Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın. Hepimizi kurtar-"

"Sakın bana dokunma," diye homurdanan delikanlı derin derin nefes aldı. Kusmamak için kendini zor tuttuğu her hâlinden belliydi. "Beni rahat bırakın. Bu olay düşündüğümden de beter."

"Ama daha sona ermedi," dedi Locke. "Giysilerin hâlâ bize lazım.

Donker onları sarsakça çıkardı. Locke bir soyunma paravanını kapının yakınına çekip Boulidazi'nin gardırobunu onun üstüne ve çevresine gelişigüzel dizdi. Hançerleri ve ceketi paravana astı. İpek tuniği, çizmeleri, yeleği ve pantolonuysa yere saçtı.

Sabetha kendi pabuçlarını ve kostüm bileşenlerini havuzun yakınındaki fayanslara attı. Üstünde yalnızca siyah külotlu çorabı ile bir bornoz bıraktı. Locke ona bön bön bakıyormuş gibi gözükmemek için elinden geleni yaparken Sabetha da onu cesaretlendirmiyormuş gibi gözükmemeye özen gösterdi. Hamam zemini yeteri kadar karıştığında genç kız Donker'ı fanilasının önünden tutarak saunaya yönlendirdi.

"Donker haklı," diye söylendi Moncraine, onları takip ederken. "Tüm bu plan pamuk ipliğine bağlı."

"Fena gitmiyoruz," dedi Locke. "Bu kısmı da atlatabilirsek parayı cebe atıp sağ salim evin yolunu tutabiliriz."

Donker, Moncraine ve Sabetha saunaya kapandılar. Locke aromatik yağların bir kısmıyla saçlarını geriye yatırdı ve Jenora'nın temin ettiği sahte bir gözlüğü taktı. O kapının yanına konuşlanırken Galdo da şekerlemelerden atıştırdı ve şarap şişelerini inceledi. Aradan iki dakika bile geçmeden kapı çalındı.

Moncraine hemen yarı acı yarı hazla bir inilti koyverdi. Dalaverenin bu kısmına tek bir sebepten ötürü dâhil edilmişti: Yalnızca o Baron Boulidazi'yi taklit edebilecek ses derinliğine ve esnekliğine sahipti.

Locke hamamın ön kapısını açtı. Nerissa Malloria elinde takviyeli bir tahta kutuyla ve yanında irikıyım adamlarından biriyle orada duruyordu. Diğer adamı onları getiren faytonda bekliyordu.

"Ahhhhhhh!" diye bağırdı Moncraine. "Ahhh, tanrılar!"

"Bayan Malloria." dedi Locke, eline öksürerek. "Lütfen içeri buyurun. Lordum Boulidazi geleceğinizi haber vermişti."

"Biraz daha şarap istediğimi söyledim canı çıkasıca!" diye seslendi Moncraine. "Nerede kaldın?"

Galdo bir şarap şişesi ve gözlükle kendini meşgul etti.

"Çok enteresan," diyen Malloria eşikten geçti ve yerlere saçılmış giysilere basmamaya özen göstererek birkaç adım ilerledi. Adamı dışarıda kalıp kapıyı kapattı. "Bunu Baron'a vermem ve ondan mühürlü bir makbuz almam gerekiyor."

"Şey, Baron oyunun ardından tökezleyip düştü," dedi Locke. "Bileğini epey kötü burktu. Hekimin gelmesini beklerken Verena, ah... Verena Gallante onu teselli ediyor."

"Demek teselli ediyor," diye mırıldandı Malloria.

"Ahhhhhh," diye inledi Moncraine ve bir şaklama sesi duyuldu. "Ağır ol bakalım. Bunu yapmaya az sonra devam edersin. Şarap! Git kahrolası şarabı getir!"

Sauna kapısı hızla açıldı ve ana odaya gri buhar demetleri sızdı. Sabetha elinde bornozuyla üstsüz bir hâlde karşılarına çıktı. Malloria'yı ilk defa fark etmiş gibi davrandı, kısa bir çığlık attı ve bornozu çabucak üstüne sardı. Sonra da sauna kapısını kapattı.

"Kusura bakmayın," dedi kıkırdayarak. "Lordum Boulidazi'nin bakıma ihtiyacı var. Ve de şaraba." Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte Galdo ona kadehlerle ve ağzı açık bir şişeyle dolu olan bir tepsi uzattı.

“Bakımmış,” dedi Malloria alaycı bir üslupla. “Herhangi bir... rahatsızlığı atlatmak için ihtiyacı olan şeyin tam da bu olduğundan eminim.”

“Malloria! Malloria mı geldi?” Locke, Boulidazi’yi taklit etme konusunda Moncraine’in hakkını vermeliydi. Yine de Baron’a duyduğu hınç, onu biraz fazla şımarıkça canlandırmasına yol açıyor gibiydi. “İyi, iyi! Kusura bakma ama seni şu an kabul edemem. Sana zahmet ben bir-iki şişe devirene kadar bekleyiver.”

Sabetha şarapla beraber tekrar saunaya girdi. Bunu boğuk kıkırdaşmalar ve gülüşmeler izledi.

“Kahrolası kadehlerle uğraşma!” diye bağırdı Moncraine. “Şişeyi bana ver yeter. Hah şöyle. Ben dudaklarımı ona dayarken sen de kendininkileri...”

Duvarın önünde bekleyen Locke derin bir utanç duyarmış gibi gözükmeye çalıştı. Galdo da boynunu büktü ve karşı duvara çekildi.

Saunadan bir süre daha Moncraine’in hoşnut iniltileri yükseldi. Malloria’nın alaycı keyifliliği bariz bir asabiyete dönüştü.

“Şey,” dedi Locke usulca, “lordumun mühür yüzüğü bendeydi...”

Malloria ona bir kaşını kaldırarak baktı.

“Yani... meşgul olduğu sırada onu bana emanet etti. İsterseniz-”

“Neden olmasın?” dedi kadın. “Madem Lord Boulidazi’nin bana ayıracak vakti yok, onun ilgisine *yeltenmek* ne haddime.”

Kadın tahta kutuyu şarap ve brendi şişelerinin yanına bıraktı. Boynuna asılı bir anahtarla kilidini açtı, sonra da Locke’a bir parça parşömen uzattı. Delikanlı bir yandan onu incelerken diğer yandan da odanın simyasal olmayan fenerlerinden birinin üstünde bir çubuk balmumu ısıttı.

Locke bir tüy kalemi mürekkebe batırıp makbuzun altına ‘Teslim alınmıştır” yazdı. Ardından belgeye biraz balmumu döktü ve Boulidazi’nin mühür yüzüğünü oraya bastırdı.

"Yarınki gösteriden önce kutuyu geri almam lazım," dedi kadın, mühür damgasının kurumasını beklerlerken.

"Güneş doğduktan sonra istediğiniz zaman Gloriano'nun Odaları'na uğrayabilirsiniz," dedi Locke. "Ve, ah, lordum istiyor ki... yani bu kadar... meşgul olmasaydı-" Locke kemerindeki bir keseden iki gümüş sikke çıkarıp kadına verdi. "Zahmetlerinize karşılık, ah, küçük bir bahşiş."

Ve de sessizliğine, diye aklından geçirdi Locke. Camorr'da olduğu gibi burada da ensesi kalınların kötü davranışlarını parayla affettirmeleri güvenli bir bahisti. Malloria sikkeleri alnına dokundurarak ona bir teşekkür selamı verdi.

"Makbuldür," dedi kadın. "Yarın öğleden önce kutu için bir adam yollarım."

Locke dış kapıyı onun arkasından sürgüledi, sonra da çabucak saunaya koşup kapıyı açtı. Moncraine şarap şişesini dudaklarına dayamış vaziyette sallanarak dışarı çıktı. Onu bornozu içindeki Sabetha ile yüzünde kaygılı bir ifade taşıyan Donker izledi. Hep beraber para kutusunun başında toplanıp içine göz attılar. Bakırların arasında yer yer gümüş sikkeler ışıldıyordu.

"Hiç... hiç bu kadar parayı bir arada görmemiştim," diye mırıldandı Donker. "Epey ağır olmalı."

"Kahretsin," dedi Sabetha. "Donker bu konuda haklı. Bu kadar parayı nereye saklayacağız? Kumpanya üyelerinin cepleri şıngırdayarak ortalıkta gezmelerine izin veremeyiz. Öyle bir şey tüm paranın Boulidazi'yle beraber ortadan kaybolduğu masalıyla çelişir."

"Belki Bayan Gloriano bunu saklayabilir," dedi Donker.

"Ben olsam ondan böyle bir şey istemem," dedi Locke. "Boulidazi'nin trajik yangınını haber vermemizin ardından hanı inzibatlarla dolup taşacak. Bazıları canı sıkıldığı veya işini tam yapmak istediği için mekânda arama yapabilir."

"Umarım parayı şehirden çıkarmanıza müsaade etmemizi önermezsin," dedi Moncraine.

"Tabii ki hayır," dedi Locke. "Bize eve dönmemize yetecek kadar verin yeter. Geri kalanı sizindir; tabii onu hiç kimse

asılmadan dağıtmanın bir yolunu bulabilirsek."

Moncraine kutuyu tutarak bir müddet onun derinliklerine baktı. Sonra parmaklarını şıklatıp sırıttı.

"Salvard," dedi. "Gözü Açık Salvard! Sevgili avukatımız. Hiç soru sormadan parayı bürosunda saklar. Muhasebe bürolarına güvenmeyen müşterilerine verdiği üstü kapalı hizmetlerden biri de budur. Elbet karşılığında bir ücret alır ama kimin umurunda? Parayı ona kendi ellerimle teslim ederim."

"*Ben de* seninle gelirim," dedi Galdo, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Tabii." Moncraine'in sırıtışı neredeyse kulaklarına varacaktı. "Kutuyu sen taşıyabilirsin. Ayrıca birinizin bir fayton tutması lazım; kahrolasıca şeyi açık açık göstererek sokaklarda yürüyemeyiz-"

"Ben o işle ilgilenirim," diyen Locke ön kapıya yöneldi. "Geri kalanınız buraya çekidüzen verebilir mi?"

"Ortalığı biraz dağınık bıraksak iyi olur," dedi Sabetha, buharı tüten havuza bir şarap kadehi fırlatarak. "Şu şişelerden bazılarını yerdeki drenaj deliklerine boşaltın. Odayı her kim temizlerse gidip... kaza geçirmeden önce Lord Boulidazi'nin epey içtiği yönünde ifade verebilmeli."

"Harika bir fikir," dedi Locke neşeyle. "Doğru. Siz burayı elden geçirin. Ben de bir fayton bulayım ve Yunak görevlilerine Boulidazi'nin burada bir saat kadar daha kalacağını söyleyeyim. Calo arabayı sessiz sedasız götürsün. Biz de hamamdan gizlice çıkıp yan blokta buluşalım. Sonra da, ah, bu prodüksiyonun son sahnesi için hana dönelim!"

Akşamüstü saat altı buçuktan az önce Calo, Locke, Sabetha ve Donker sade kıyafetler içinde ve tiyatro malları brandalarla kaplı olarak aheste bir tempoda Espara'nın mahallerinden geçtiler. Onları tanıyan veya onlara zorluk çıkaran biri olmadı.

Gloriano'nun hanına vardıklarında kumpanyanın geri kalanını güvende fakat endişeden yerinde duramaz bir hâlde buldular. Diğerleri plana uygun olarak sözde içki

arkadaşlarını, muhabbet meraklılarını ve parazitleri Kefaret Günü gösterisinden önce sükûnet ve ayıklık istedikleri, gösteriden sonraysa dev bir şenlik düzenleyecekleri bahanesiyle defetmişlerdi. Sırıtan Locke derhâl Jean, Jenora, Alondo, Chantal, Sylvanus ve Bertnard'la kafa kafaya vererek fısıltılı bir konuşma başlattı.

"Başardık!" dedi Locke. "Gözü Açık Salvard parayı saklayacak. Jasmer ile Giacomo onun bürosuna gittiler. Parayı parça parça almanız gerekecek. Ayrıca Donker'a da tam bir pay düştüğünden emin olun; şu an deyim yerindeyse hassas bir durumda."

"Kuzenim yakında toparlanır," dedi Alondo, "ve payını eksiksiz almasını sağlarım."

Odaya genel bir rahatlık çöktü. Locke, Baron'un cesedini giydirme görevini iple çekmemesine, ayrıca her şeyi yakıp kül edecek tesadüfi bir yangının çıkabileceği tek bariz noktanın Gloriano kadınlarından ikisinin de hoşuna gitmeyeceğini bilmesine rağmen işin en zor kısmını atlatmışlardı ve geri kalanı karanlığın çöküşünü bekleyebilirdi. Jenora'nın teyzesi şöminedeki odun ateşinde terbiye edilmiş uzun dana eti parçaları pişirmeye koyuldu. Sylvanus bir şişe ucuz şarapla haşır neşir olurken diğerleri bira dolu maşrapalarla gevşemeye çalıştı.

Akşam saat yediden hemen sonra Galdo kan ter içinde ve yapayalnız içeri daldı.

9

"Üzgünüm," dedi Galdo nefes nefese, hep beraber o sabah Boulidazi'nin cesedini açığa çıkardıkları odanın mahremiyetine geçer geçmez. "Çok üzgünüm! Moncraine benden faytonu bekletmemi istedi. Çok makul konuşuyordu, yani *bizim* gibi, anlarsınız ya? Hana kadar yürümek zorunda kalırsa derimi yüzeceğini söyledi. Kutuyu da yanına aldı. Aşağı yukarı on beş dakika sonra sabrımı yitirdim. Onu bulmaya gittim ve Salvard'ın kâtibine Jasmer Moncraine'i

sorduğumda adam bana sarhoşmuşum gibi baktı. İşte o zaman gerçeği anladım."

"Moncraine parayı alıp hepimizin ağzına sıçtı," diye fısıldadı Alondo.

"Çulsuz bıraktı demek daha doğru olur," diye atıldı Jenora. "Ne diyeceğimi... Söyleyecek söz bulamıyorum. Sanki tanrılar bizimle kafa buluyor."

Sylvanus şişesini yere attı ve yüzünü ellerine gömdü. Locke yaşlı adama şarap heba ettiren bir durumda başka yoruma gerek duyulamayacağını düşündü.

"Ben tanrıların cezası bir salağım," dedi Galdo. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"Moncraine bir aktör," dedi Sabetha. "Hem de ne yazık ki iyi bir aktör."

"Hadi peşine düşelim," dedi Calo. "Nasıl korundukları düşünülürse kara kapılarından birine gidecek kadar aptal olamaz! En iyi ihtimalle birkaç saat sonra alarm verilecekken yollara düşmesi için aklını kaçırması lazım. Peki bu durumda nereye gidebilir?"

"Rıhtımlara," dedi Chantal.

"Eh, öyleyse onun peşine düşelim ve zaten kaybetme cezası aldığı elini keselim! Moncraine iriyarı bir adam; bulması ne kadar zor olabilir ki?"

"Burada hiç nüfuzumuz yok," dedi Locke. "Yoksa unuttun mu? Başkalarını itip kakma hakkına veya gerekçesine sahip değiliz; Espara'da kaldığımız sürece altı üstü aktörüz."

"Hem Jasmer'ı asla bulamazsınız," dedi Jenora. "Castellano haklı; Jasmer şehri karadan terk etmez. Rıhtımlar Syrestililerle ve Okantililerle doludur. Jasmer istediği gemiye binebilir ve gece tenlilerden hiçbiri inzibatlara tek kelime etmez. Rıhtım işçilerinin Kontes'in hizmetkârlarına sevgi beslediklerini söylenemez."

"Yani... Moncraine'in bizi sikip atmasına izin vereceğiz, öyle mi?" dedi Bertrand. "Plan bu mu?"

“Hayır,” dedi Sabetha. “Çok kolayca yapabileceğimiz bir şey var. Lord Boulidazi’yi Jasmer Moncraine öldürmüş gibi gösterebiliriz.”

“Bak bu fikir hoşuma gitti,” dedi Locke. “Lord Boulidazi’nin sarhoş olup bir ahırı ateşe verdiği masalına ağırlık kazandıracağı kesin.”

“Bir ahır mı?” diye haykırdı Jenora. “Ciddi olamaz-”

“Üzgünüm Jenora. Bu konudan sana daha önce bahsetmeliydim. Ama kaçışı yok. Hanı yakamayız ve Boulidazi’nin avluda kendiliğinden tutuştuğunu iddia edemeyiz. Buna bir ahırı kaybetme değil, teyzeni ipten kurtarma gözüyle bak.”

“Giacomo, Moncraine’in gittiğini anlayınca fayton sürücüsüne ne dedin?” diye sordu Jean.

“Ona zahmetlerine karşılık iki çeyreklik ödedim ve bir süre orada kalmaya karar verdiğimi söyledim,” dedi Galdo. “Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Rezalet çıkarmak istemedim, hepsi bu.”

“Eh, paniğe kapılmayarak hepimizi kurtarmışsın,” dedi Sabetha. “İşte yeni masal. Piyesin ardından Boulidazi’yle beraber hamama gittim. Malloria oyunun ardından parayı Boulidazi’ye teslim etti; o bunu doğrular ve kanıtlaması gerekirse elinde mühürlü bir makbuz var. Boulidazi’nin parayı ne yaptığını bilmediğimizi iddia edeceğiz; tek bildiğimiz Jasmer’la konuşmak için buraya geldiğinde *para yanında değildi.*”

“Buraya kadar yeterince basit,” dedi Chantal.

“Öyle de kalacak,” dedi Locke, Sabetha’ya bakarak. “Haddimi aşmış olmayayım ama… sanırım Verena’nın konuyu nereye çektiğini anladım. *Hepimiz* Boulidazi’nin buraya geldiğini gördük. Moncraine’in geldiğini de. Kendi aralarında uzun uzun konuştular, ardından tartıştılar. Sonra da bilmediğimiz bir sebepten dolayı ahıra gittiler.”

“Birkaç dakika sonra ahırda yangın çıktığını fark ettik,” diye devam etti Sabetha. “Boulidazi’yi enkazda ölü bulduk ve

Moncraine gecenin içinde izini kaybettirdi. Bu senaryoyu duyunca bir çocuk bile onun suçlu olduğu sonucuna varır."

"Yalnız Bayan Gloriano'yu da olaya dâhil etmemiz gerekecek," dedi Jean. "Üzgünüm Jenora, onu yalanlarımızın dışında tutmaya niyetlendiğimizi biliyorum ama Moncraine ile Boulidazi'nin bu gece burada buluştuklarını inzibatlara herkesten önce onun söylemesi lazım."

"Haklısın Jovanno. Başka çare yok." Genç kadın kolunu Jean'ın omzuna attı. "Duydukları teyzemin hiç hoşuna gitmeyecek ama *ben* ona ihtiyacımız olan her şeyi yaptırtabilirim. Siz teyzemi dert etmeyin."

"Bu hâlâ içinden çıkılmaz bir rezalet," dedi Chantal. "Boulidazi'nin adamları son çeyrekliğimize kadar elimizde ne varsa almaya çalışabilirler. Hatta belki kumpanyayı dağıtıp mallarına el koyarlar. Tabii inzibatlar topumuzu birden suç ortakları olarak Ağlayan Kule'ye atmazlarsa."

"Bana kalırsa," dedi Locke, "oldukça yüksek bir makamda bir dostumuz olabilir. Yahut dostumuz değilse bile mümkün mertebe skandalların üstünü örtmek isteyecek biri."

"Bir Espara lordunun cinayetini hasır altı edemeyiz!" dedi Bertrand. "Belki siz Camorrlular bu işten paçayı sıyırabilirsiniz ama geri kalanımız-"

"Hayır," dedi Locke. "Size sırt çevirecek değiliz, hem de hiçbirinize. Sizi samimiyetimize ikna etmek için yeterince uğraşmadık mı? Ayrıca daha şimdiden hep beraber bazı inanılmaz şeyler başarmadık mı?"

"Haksız değilsin," diye homurdandı Bertrand.

"Moncraine ağzımıza sıçtı; o yüzden biz de onun ağzına sıçacağız," dedi Locke. "Ayrıca içiniz rahat olsun. işlediği suça karşılık Camorr'daki efendimizi kendine düşman etmiş bulunuyor. O da bunun farkında. Bir-iki yıl hayatını idame edecek kadar parası olabilir ama ömrü boyunca kaçmak zorunda kalacak. Kumpanyaya gelince... efendimizi o konuda da yardım eli uzatmasına ikna edebileceğimizden eminim. Kendisi inanamayacağınız kaynaklara sahiptir."

"Bu noktada ne duysam inanırım," diye mırıldandı Alondo.

“Masalımızı hep birlikte prova edeceğiz,” dedi Sabetha. “Neredeyse bir piyes gibi. Güneş battıktan sonra Boulidazi’yi son bir defa giydireceğiz ve ahır yangınını tertipleyeceğiz. Yangın başladıktan sonra koşup inzibatları getirecek kişiler *mutlaka* kumpanya üyeleri olmalı. Hepiniz de hayrete düşmüş ve şoka girmiş gibi davranmalısınız.”

“Şoka girme kısmı kolay,” dedi Chantal.

O sırada kapı çalındı. Calo kapıyı yavaşça açarak yağlı ellerini önlüğüne silmekte olan Bayan Gloriano’yu meydana çıkardı.

“Etler pişti,” dedi kadın neşeyle. “Ayrıca haşlanmış pirincim ve biraz kayısım... ne oldu? Niye hepiniz bana öyle aval aval bakıyorsunuz?”

“İçeri girip kapıyı kapatsan iyi edersin teyze,” dedi Jenora. “Gece bitmeden önce pişirmemiz gereken tek şey dana eti değil.”

10

“Siz Camorrlulara inanamıyorum,” diye söylendi Bayan Gloriano, günbatımından hemen sonra Gennaro Boulidazi’nin kefene sarılı cesedini at arabasından ahırına taşımalarına yardım ederken. “Daha önce bir cesedin ortadan kaldırılmasına hiç yardım etmediğimi nasıl düşünürsünüz?!”

“Nereden bilecektik ki?” diye homurdandı Locke.

“Ben kentin tekinsiz bir kısmında han işletiyorum çocuk. Derli toplu yaşamayı severim ama bugüne dek körfezde yüzerken bulunmaları daha makbul olacakken odalarımda can verenler çıktı. Ben de onları yüzmeye gönderdim.”

Gerçeği öğrendiğinde Bayan Gloriano’nun keyfinin kaçtığı kesindi; fakat Lord Boulidazi’nin bir tecavüz girişimi sırasında yeğeni tarafından bıçaklandığını kabul ettiğinde ahırının kaybını bir tür intikam olarak görmüştü.

Calo ile Galdo cesedi bir ucundan, Locke ile Gloriano da diğerinden tuttu. Ağır yüklerini bir saman yığınına attılar ve Bayan Gloriano bir simyasal feneri sallayarak loş bir ışık çıkarmasını sağladı. Jean da o esnada arabayı ve atları avlunun öteki tarafına götürerek yapının içini boşalttı.

"Tanrılar aşkına, bu ne koku böyle," diye öksürdü Galdo, ölü baronun kefenini açtıklarında. "Leş gibi çürük ve simyasal toz kokuyor!"

"Eskiden daha yakışıklı göründüğü kesin," dedi Calo. "Hay aksi, kaskatı kesilmiş. Bu iş eğlenceli geçeceğe benziyor."

Üç Centilmen Piç ölümün ardından sertleşmiş cesetle boğuşarak bir gece önce Boulidazi'den topladıkları takıları, çizmeleri ve hançeri tekrar onun üstüne yerleştirdiler.

"Böyle kaliteli bir bıçağı heba etmemiz çok yazık," dedi Galdo.

"Bir çift Sanza ikizini heba etsek daha da yazık olur," diye fısıldadı kardeşi. "Iyy, parmakları da amma şişmiş. Mühür yüzüğünü yerine takmama yardım edin."

Locke kendini bir budala gibi hissederek elinden geldiğince yardımcı oldu. Sonunda Baron'un mühür yüzüğünü doğru noktanın yeterince yakınına kadar itebildiler.

"Tamamdır çocuklar," dedi Bayan Gloriano. "Baron'u süsleyip püslemeyi bitirdiyseniz bir zahmet şu yağ şişesini açın ve herifi bir güzel ıslatın. Bu orospu çocuğunu ateşe vermek için can atıyorum."

Birkaç dakika sonra siyah Espara gecesine turuncu alevler yükseliyor, yardım getirmeye koşmamış tüm kumpanya üyeleri her türlü telaş ve içtenlik belirtisini sergileyerek su kovaları dolduruyordu.

11

"Gecenin geç saatlerini böyle geçireceğimi hiç hayal etmemiştim," dedi artık üstünde çizmeler, hafif bir etek, koyu

renkli bir ceket ve görünür bir kılıç bulunan Barones Ezrintaim.

Yangınla boğuşmaktan üstleri başları hâlâ is içinde olan Locke ile Sabetha, hanın özel bir görüşme için el koyulan bir odasında tedirginlikle bekliyorlardı. Vakit gece yarısını geçmişti. Eşit sayıda inzibat ile asker binayı ablukaya almıştı ve Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu'nun geriye kalan üyeleri ortak salonda gözetim altında tutuluyorlardı. Ezrintaim kömür olmuş cesedin kimliği tespit edildiğinde bir inzibat kumandanı tarafından oraya çağrılmıştı.

Sabetha yüzünde Locke'un harika bir keder ve teslimiyet taklidi olduğunu düşündüğü bir ifade taşıyordu.

"Acaba... ölenin o olduğundan emin miyiz?" dedi genç kız. "Ceset epey... "

"Ceset kömür olup çıkmış çocuk; ama üstünde mühür yüzüğünü ve hançerini bulduk. Orada yatanın Gennaro olduğundan gayet eminiz. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum." Ezrintaim gözlerini ovuşturdu. "Yine de işin gerçeği bu."

"Bırakın Moncraine'i bulmanıza yardım edeyim," dedi Locke, bir saldırganlık gösterisinin Sabetha'nın şokuna iyi bir tezat teşkil edeceğine karar vererek. "Adamlarımla beraber. O piç kurusunu bulursam-"

"Burası Camorr değil ve kimliğini gizliyorsun," diye çıkıştı Barones. "Silah taşımaya yahut adalet dağıtmaya yetkili değilsin ve sana daha sonra birilerine açıklamada bulunmamı gerektirecek bir yetki vermek gibi bir niyetim yok!"

"Affedersiniz leydim," dedi Locke. "Her türlü desteği sunmak istiyorum, hepsi bu."

"Sunabileceğiniz en iyi destek, talimatlarımı harfi harfine yerine getirmek," dedi Ezrintaim. "Jasmer Moncraine bir Espara asilzadesini öldürdü ve o artık Espara'nın sorunu. Tanrılar ve azizler aşkına, durum daha kötüye gitmese bile bu bizi on yıl uğraştıracak."

Kadın gözünü ikiliden ayırmayarak odada birkaç kez volta attı.

“Şehirden ayrılmanızı istiyorum,” dedi en sonunda. “Evet, sanırım en iyisi bu olur. Güvenli geçiş temin edeceğim ve sizi bir kervana yerleştirteceğim. Birkaç yıl geçtikten sonra gerçek kimliklerinizle Espara’ya dönmekte serbestsiniz ama birer aktör olarak asla. Veya başka türden bir sıradan vatandaş olarak!”

“Teşekkürler leydim,” dedi Locke.

“Peki ya Moncraine-Boulidazi Tiyatrosu ne olacak?” diye sordu Sabetha.

“Ne olmasını bekliyorsun Verena? Boulidazi öldü, Moncraine de ölmüş sayılır. Başka bir gösteri düzenlenmeyecek elbette. Moncraine’in kokusunun bulaştığı her şeyin hasıraltı edilmesi lazım.”

“Ben asıl oyuncuları kastediyordum,” dedi Sabetha. “Bize epey… iyi davrandılar. Moncraine denen o serseri hepsini de çok zor bir duruma düşürdü.”

“Kontes’i asıl ilgilendiren şey Gennaro Boulidazi’den kaynaklanan zor durum,” dedi Ezrintaim. “Fakat bana göre Moncraine’in cürümü apaçık ortada. Verecekleri ifadeler tutarlı olduğu ve adamlarım bu handa ilginç bir şeye rastlamadıkları sürece iş arkadaşlarınız yaşayacak. Fakat tiyatronun dağıtılacağından hiç şüpheniz olmasın.”

“Avukatlar ellerinde ne var ne yok aldıktan sonra çoğu borçları yüzünden zincire vurulacak,” dedi Sabetha.

“Bundan bana ne canım?”

“Espara’dayken bize iyi hizmet ettiler,” dedi Locke. “Kendimizi onların lehine istirham etmekle mükellef hissediyoruz.”

“Anlıyorum.” Ezrintaim iç geçirdi ve parmaklarıyla meçinin kabzasında ritim tuttu. “Eh, Lord Boulidazi varisi olmadan öldü. Espara dışında riayet etmemizi gerektiren bir ilişkisi de yok. Bu yüzden Kontes tüm mülklerine ve finansal malvarlığına el koyacak. Bu da epey yüklü bir miktara tekabül ediyor. Herhâlde hanımım biraz cömert davranabilir. Tiyatro *kesinlikle* ismini ve mevcut çalışma imtiyazını yitirecek; fakat araya girip onları daha ağır kayıplardan koruyabileceğime

inanıyorum. Umarım bu kadarı mesuliyet hissinizi tatmin etmeye yeter."

"Hem de tümüyle leydim," dedi Sabetha, başını eğerek.

"Güzel. Eşit derecede aptalca ve şanslı davrandın Verena. Tüm Espara adına sunulan bir dizi diplomatik nezaketten büyük ölçüde fayda sağladığınızı umarım unutmazsın."

"Paha biçilmez yardımlarınızı aile içinde açıkça dile getireceğiz," dedi Locke. "Fırsatını bulursak sizden Dük'e de bahsedeceğiz."

"Bak o hoş bir jest olur," dedi Ezrintaim. "Artık temizlenip şehrimi terk etmeye hazırlanın ki bu kahrolasıca dert yığınıyla ilgilenmeye başlayabileyim."

On Birinci Bölüm
BEŞ YILLIK OYUN: SONUÇLAR

1

Kuzeyden sürüklenen kara bulutlar yıldızları örtüyordu. Devrileli çok olmuş Karthain düklerinin ve düşeslerinin sarayı olan Karthenium, taş ve harçla yapılmış bir yuvadaki bir pırlantayı andıran, zümrüt yeşili bir Atacam kubbe hâlinde Casta Gravina'nın bakımlı bahçeleri ile yıkık duvarlarının üstünde yükseliyordu. Güz sonu rüzgârı mazgallı siperlerden ve camın yüzeyindeki oymalardan geçiyor, kayıp bir ırkın tahmin edilemez bir anlam taşıyan ürkütücü müziği adeta geceye akarak iç geçiriyordu.

Her patikanın ve avlunun kenarında yeşil ve siyah bayraklar dalgalanıyor, bir meşale ve fener nehri Karthanium'un kapılarından geçerek asla bitmeyecekmiş gibi gözüken siyah demir merdivenlerin ve yürüyüş platformlarının döne döne kubbeli yeşim tavana doğru yükseldiği Büyük Salon'a giriyordu. Bakımları yürüyüş platformlarındaki dayanak noktalarına bağlı koşumlardan sarkan adamlarla kadınlar tarafından yapılan, fayton ebatlarındaki avizeler ışıklarıyla göz kamaştırıyordu.

Kalabalığın mırıltısı, bir sahil mağarasındaki dalgaların homurtusu gibiydi. Locke ile Jean hadisenin içinde ihtiyatla ilerlerken yeşil kurdeleleri geveze, hevesli ve sarhoş insan kümelerinin itip kakmalarına karşı koruma teşkil etmiyordu. Kara Zambak ve Derin Kökler destekçileri, Karthain'in zenginlerini ve seçkinlerini ağırlayan bu engin debdebede özgürce kaynaşıyor ve serbestçe tartışıyordu.

Büyük Salon'un ortasındaki yükseltilmiş bir platformda çok sayıda karatahtaya ek olarak her birinin ucunda henüz

yakılmamış, buzlu cam kaplı birer fener bulunan on dokuz siyah demir direk mevcuttu. Platforma çıkan merdivenler, her biri beyaz bir pelerinin ve gümüş kurdelelerle süslü bir harmaniyenin ilave ağırlığı altında terleyen maviceketliler tarafından korunuyordu.

Saat akşamın dokuzuydu. Son oylar saatler önce kullanılmıştı ve o sırada her bir semtin doğrulanmış ve mühürlenmiş seçim sonuçları Karthenium'a doğru yoldaydı.

"Efendi Lazari! Efendi Callas!" Kahrolasıca Hurafe Dexa görevlilerden ve yalakalardan oluşan karışık bir müfrezeyi peşi sıra sürükleyerek yanlarına geldi. Yaşlı kadının üç siperlikli şapkası, Karthain'in Atacam köprülerinden birinin maketiyle taçlandırılmıştı. Maketin takviyeli köseleden biçimlendirilmiş kulelerinden her birine ufacık bir yeşil bayrak asılmıştı. Dexa çift hazneli piposundan bir nefes çekip burnundan gri ve zümrüt yeşili dumanlar püskürttü. "Eh, evlatlarım, bir seçimin kemiklerindeki tüm etleri kemirmemizin ardından iş buraya gelir dayanır! Önce oylar sayılır, sonra da gözyaşları."

"Senin semtinden gözyaşı akmayacak," dedi Locke. "Yanılıyorsam seninki gibi bir şapka satın alıp yerim."

"Bak öyle bir şeyi görmek isterdim. Ama sandalyemi korumayı yeğlerim." Dexa genç adamın ötesine yasemin kokulu yeşil-gri bir duman bulutu üfledi. "Siz beyler podyuma yakın mı duracaksınız? Sonuçlar geldiğinde ring kenarında mı oturuyor olursunuz?"

"Tercihimiz daha tenha bir yerden yana," dedi Locke. "Özel galerilerin birinden seyredeceğiz, ama salonda şöyle bir tur attıktan sonra. Herkesin dik durduğundan ve ceketinin önünü iliklediğinden emin olmamız lazım."

"Ne kadar babacanca. Eh, öyleyse zurna zırt diyene dek hoşça kalın."

Sözlerinde durarak kalabalığın arasında gezinen Locke ile Jean el sıkışıp sırt sıvazladılar, bayat esprilere gülüp birkaç tane de kendileri yaptılar ve talep üzerine kulağa mantıklı gelen analizler sundular. Söylediklerinin çoğu yüzeysel olarak kızartılmış ve dinleyicilerin duymak istedikleriyle

çeşnilendirilmiş zırvalardan ibaretti. *Ne önemi var ki?* diye aklından geçirdi Locke. Öyle veya böyle bu gece Karthain'in siyaset sahnesinden kaybolacaklardı ve sonuçlardan asla sorumlu tutulmayacaklardı.

Soluk beyaz ve çürük moru şaraplarla hazırlanmış punçlarla dolu, dev kâseler mekanik küreklerle karıştırılarak köpürtülüyor, bu düzenekler yaldızlı tekerlerin içinde yavaşça yürüyen kusursuz giyimli çocuklar tarafından çalıştırılıyordu. Her iki cinsten çekici görevliler kadife kordonların arkasında kupaları doldurup misafirlere dağıtıyorlardı. İki kafadar birer kupa içkiye ek olarak içi salamura domuz etiyle ve siyah sirke sosuyla doldurulmuş, dumanı tüten çöreklerden alıp yollarına devam ettiler.

Jean, Derin Kökler'in kodamanlarından oluşan grubunun hemen dışında sersefil bir hâlde bekleyen Nikoros'u fark edip onu Locke'a gösterdi. Sakallarını kesmiş olması, sağlıksız cilt rengini ve gözle görülür ölçüde süzülmüş yüzündeki taze çizgileri vurgulamak dışında pek bir etki yaratmamıştı. Locke'un yüreği beklenmedik bir merhamet duygusuyla sızladı. Karşısındaki muzaffer bir hain değil, ızdırap fırınında nar gibi kızarmış bir adamdı.

Eh, mutsuzluğu her hâlinden anlaşılan bir hergelenin içini rahatlatamadıktan sonra fütursuzca yalan söyleyebilmek ne işe yarardı ki?

"Bak Nikoros," dedi Locke, içilmemiş punç kupasını Karthainlinin eline tutuşturarak. Yalnızca ona hitaben, usulca konuşuyordu. "Sanırım vicdanına zorla hükmeden bir şeyin ağırlığı altında ezilmenin nasıl bir his olduğunu iyi bildiğimi söylememin zamanı geldi."

"Ah, E-efendi Lazari. Ben hiç... Ne demek istiyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey," dedi Locke, "gerçeği biliyor olduğum. Hem de uzunca bir süredir."

"Sen... biliyor musun?" Nikoros'un kaşları öyle hızlı bir şekilde yukarı kalktı ki Locke onların mancınık taşları gibi uçup gitmemesine şaşırdı. "*Demek biliyordun?*"

"Tabii ki," dedi Locke, yatıştırıcı bir üslupla. "Olup bitenleri bilmek benim işim, öyle değil mi? Çözemediğim tek şey sana karşı kullanılan kozun ne olduğu. Hevesli bir dönek olmadığın belli."

"Tanrılar aşkına! Koz, şey, simyacımdı. T-toz simyacım. Onu almak da satmak kadar suçtur. Yakalandım ve kadının biri... Eh, zamanla onun kim olabileceğini ç-çözdüm. Üzgünüm. Bana bir anlaşma teklif etti. Yoksa her şeyimi kaybedecektim. Bir kefaret mavnasında on yıl, sonra da sürgün."

"Vay canına," dedi Locke. "Yerinde olsam ben de öyle bir cezadan kurtulmaya çalışırdım."

"Bu gecenin ardından istifa edeceğim," diye mırıldandı Nikoros. "Bahse varım ki Derin Kökler'e tanrıların cezası tarihimizdeki diğer tüm heyet üyelerinden daha fazla, ah, zarar vermişimdir."

"Nikoros, beni dinlemiyorsun," dedi Locke. "Sana *bildiğimi* söyledim."

"İyi de bunun ne-"

"Onlardan çok bana casusluk yaptın. Kara Zambak'a şaşmaz farz ettikleri bir kaynaktan duymalarını istediklerimi aktardın."

"Ama... ama onlara sızdırdıklarımdan bazılarının... gerçek olduğundan ve bize zarar verdiğinden *eminim!*"

"Doğal olarak," dedi Locke. "Çoğu zaman gerçek bilgiler almasalardı sana kulak asmazlardı. Uğradığımız kayıpları onlara hayati zırvalar yedirmenin bedeli olarak görüp geçtim. O yüzden sakın istifa edeyim deme. Eğer Kara Zambak bu gece seçimi kaybederse bunun sebebi seni onlara karşı bir silah olarak kullanmamdır. Bu söylediklerim geceleri biraz daha rahat uyumanı sağlar mı?"

"Ben, şey, ne diyeceğimi bilemiyorum." Adamın yüzündeki tasa çizgilerinin gevşemesi ani ve barizdi.

"Hiçbir şey deme. Sadece o kupayı bitir ve gösterinin tadını çıkar. Bu sohbet aramızdaki bir sır olarak kalsın. İyi bir ömür geçirmeni dilerim Nikoros. Bizi tekrar göreceğinden şüpheliyim."

"Tabii işverenlerimiz beş yılın ardından bir sonraki raunt için geri gelmemizi istemezlerse," diye mırıldandı Jean, oradan uzaklaşırlarken.

"O kuş meraklısı bok çuvalı gibi kahrolası bir komaya girmek istiyorlarsa belki," dedi Locke.

"Nikoros'un içini rahatlatmaya karşı falan değilim ama eğer seçimi Kara Zambak *kazanırsa* adamcağız kendini nasıl hisseder sence?"

"Kahretsin, yalnızca o sefil pezevenge yardım etmeye çalışıyordum. Artık en azından onu hesaplı bir risk olarak kullanmayı seçtiğime inanabilir. Gel hadi, şu Samur Odası'nı bulup göz önünden çekilelim."

2

Altı merdivenin ve kısmen yardımsever görevlilerle yapılan üç konuşmanın ardından Sabetha'yı Büyük Salon'un güney kısmına tepeden bakan, balkonlu bir odada buldular. Öleli çok olmuş bir asilzade ürkütücü gözlerle duvardaki bir freskten aşağı bakıyor, delikli bir metal paravanın arkasından salondaki kalabalığın ve aşağıdaki podyumun güzel bir manzarasını izliyordu.

Burç sembollerinin kırmızı iplikle nakışlandığı, siyah bir ipek elbisenin üstüne yırtmaçlı yenlere sahip, kırmızı renkli ve dar bir kadife ceket giyen Sabetha, yine gece elbisesinden çok binici kıyafetini andıran bir tarz seçmişti. Locke sembolleri kafasında bir araya getirdiğinde genç kadının üzerinde tam da o günü, ayı ve takvim yılını gösteren bir gündoğumu ve aydoğumu çizelgesi taşıdığını fark etti.

"Hoşunuza gitti mi?" dedi Sabetha, kollarını iki yana açarak. "İşverenlerimin talimatlarına uygun olarak bana verdikleri parayı son bakırına kadar harcamak için canla başla uğraştım."

"Senin kadar otoriteye saygılı biri zor bulunur," dedi Locke. Sabetha elini uzattı ve genç adam o eli öpmekte utangaç

davranmadı. Üçü birden bademli keklerle, brendiyle ve dört adet kristal kadehle donatılmış bir sehpada rahatlarına baktılar. Locke önce davranıp şişeyi eline aldı.

"Noksan dostlar için havaya dökülen bir kadeh içki," dedi, dördüncü kadehi doldurup kenara iterken. "Bize öğrettikleri dersler bu akşam herkese dört dörtlük bir gösteri sunsun."

"Her ne olursa olsun değerini bilecek kadar uzun yaşamanın şerefine," dedi Jean.

"Siyasete," dedi Sabetha. "Bir daha onunla asla aynı yatağa girmeyelim."

Kadeh tokuşturup içtiler. Soluk karamel rengindeki içki Locke'un boğazını tatlı ve hoş bir ısıyla yıkadı. Simyasal brendilerden biri değil, buğusunda şeftali ve ceviz tadı taşıyan, eski tip bir batı imalatıydı.

"İşte sonuçlar geldi," dedi Sabetha.

Aşağıdaki kalabalık ikiye ayrılarak bir maviceketliler grubuna yol açtı. Tahta sandıklar ve çiçek açmış lalelere benzeyen dev megafonlar taşıyan, ciddi giyimli resmi görevlilere eşlik ediyorlardı. Bu megafonlar podyumdaki çıkıntılara sabitlendi ve tahta sandıklar onların arkasına bırakıldı. Ağarmaya başlayan gür buklelerini ense hizasında kestirmiş, minyon bir kadın megafonlardan birine yaklaştı.

"Birinci Yargıç Sedelkis," dedi Sabetha. "Değişim Hakemi. Seçim dönemlerinde on dördüncü tanrı gibidir."

"Büyücülerden bir temsilci yok mu?" diye sordu Locke. "Bir meyve sepeti ve tebrik mesajı bile göndermezler mi?"

"Anladığım kadarıyla bu törenin güvenliğinden onlar sorumlu," cevabını verdi Sabetha. "O yüzden sonuçlara hile karıştırmaya çalışanın vay hâline. Ama kendilerini asla göstermezler."

"Eziyet edebilecekleri birini yalnız yakaladıkları zamanlar hariç," dedi Locke.

Aşağıdaki platformda bazı görevliler sandıkların kilidini açarken diğerleri de karatahtaların yakınına konuşlandı.

“Hemşerilerim!” diye gürledi Birinci Yargıç Sedelkis. “Saygıdeğer Konseil vekilleri ve cumhuriyetin memurları. Hoş geldiniz! Sonuçları sesli okuma yöntemiyle resmi kayıtlara geçirerek yetmiş dokuzuncu seçim dönemini kapatma göreviyle onurlandırılmış bulunuyorum. Isas Thedra’dan başlamak üzere semt semt sonuçlar şöyle...”

Bir görevli, sandıkların birinden bir zarf aldı. Sedelkis onu yırtarak açtı, sonra da içinden mühürlerle ve kurdelelerle bezeli bir parşömen çıkardı.

“Yüz on beşe altmış oyla Derin Kökler Partisi’nden Birincioğul Epitalus.”

Büyük Salon’daki nüfusun yarısından bir alkış koptu. Bir görevli tebeşirle resmi rakamları tahtalardan birine yazarken diğerleri de yeşil ışık saçan bir mum yaktı ve uzun bir sırık yardımıyla onu buzlu cam kaplı ilk fenerin içine yerleştirdi.

“Teslim olmak ister misiniz madam?” dedi Locke.

“Bence o semtin sonucu daha en başından belliydi,” dedi Sabetha.

“Hay aksi,” dedi Locke. “Bize kanmayacak kadar akıllı çıktı.”

“Çekiçler Adası’nın galibi,” diye duyurdu Sedelkis, “iki yüz otuz beşe yüz oyla Kara Zambak Partisi’nden Dördüncükız DuLerian.”

Görevliler bu sefer de siyah denebilecek kadar koyu bir mor-mavi ışık saçan başka bir mum yakıp yerine yerleştirdiler.

“Ya şimdi?” dedi Sabetha, içkileri tazeleyerek. “Sokacak lafın yok mu?”

“Sana laf sokmayı hayal bile edemem,” dedi Locke.

Yedi yeşil ve dört siyah ışığın ardından Sedelkis bir sonuç daha okudu. “Bursadi Semti’nin galibi, yüz kırk altıya yüz yirmi iki oyla Kara Zambak Partisi’nden İkincioğul Lovaris.”

Jean abartıyla iç geçirdi.

“Zavallı adamcağız,” dedi Sabetha. “Neredeyse vicdansız yadigâr hırsızlarının kurbanı olacaktı.”

“Kurtulduğuna ne kadar sevinsek azdır,” dedi Locke.

“Plaza Gandolo’nun galibi,” diye gürledi Sedelkis, “seksen bire altmış beş oyla Kara Zambak Partisi’nden İkincikız Viracois!”

“Ah, Perelandro’nun taşakları aşkına! O kadının evini *çalıntı eşyalarla doldurduk!”* dedi Jean. “On bir ayrı haneye tecavüz ve hırsızlık suçuyla itham edildi! Onu böyle bir durumdan nasıl kurtarabildin ki?”

“Viracois’in uzaktan akrabası olan bir kuzenini gizlice barındırdığı yönünde bir masal uydurdum,” dedi Sabetha. “Bahsi geçen kuzenin birkaç tahtası eksikti. Hırsızlık yapmak onda bir saplantıydı. Hatta kuzeni canlandırması için birkaç günlüğüne bir aktris bile tuttum. Viracois’i ortalıkta gezdirip ‘kuzenine’ yeteri kadar göz kulak olamadığı için bizzat özür dilettim ve bütün çalıntı mallar belirlenip iade edildikten sonra tüm o insanlar suçlamalarını sessiz sedasız geri çektiler. Tabii gizliden gizliye dostlarıyla ve komşularıyla konuşmayı da ihmal etmediler.”

“Suçlamaları geri çekmişlermiş.” Locke başını iki yana salladı. “Yargıca para yedirmemizin hiçbir işe yaramadığına şaşmamak lazım.

“Isas Mellia’nın galibi,” diye duyurdu Sedelkis, “yetmiş beşe otuz bir oyla Derin Kökler Partisi’nden Kahrolasıca Hurafe Dexa.”

“Onunla fazla uğraşmadım bile,” dedi Sabetha.

“Eh, aşçısına rüşvet yedirmeyi denedin ama,” dedi Locke. “Ve kapıcısına. Ve uşağına. Ve avukatına. Ve sürücüsüne. Ve tütüncüsüne.”

“Kapıcıya rüşvet yedirmeyi *becerdim,*” diye belirtti Sabetha. “Ama yapıcı bir şekilde kullanmanın yolunu bulamadım.”

“Eh, en azından bir şapka yememe gerek kalmadı,” diye Jean’a fısıldadı Locke.

“Gümüşyol’un galibi,” diye ilan etti Sedelkis, “yüz seksene altmış yedi oyla Derin Kökler Partisi’nden Amathel’in Işığı Azalon!”

Lâkin bu uzun bir süre boyunca yakılan son yeşil mumdu. Sonraki üç tanesi siyah ışık saçarak toplamı dokuza dokuz

yaptı.

"Sonuçta hepsi bir oyun, değil mi?" dedi Sabetha. İçtiği brendi yanaklarına renk getirmişti. "Kostümler içinde koşuşturmamız, repliklerimizi okumamız. Şimdi de koro sahneye çıkıp hikâyeden çıkarılması gereken dersi söyleyecek ve seyircileri evlerine gönderecek."

"İçlerinden yarısı keşke fırlatacak çürük bir meyvem olsaydı demek üzere," diye ekledi Jean.

"Şşşt, işte geliyor," dedi Sabetha.

"Son tutanak," diye duyurdu Sedelkis, zarfı gösterişli bir hareketle açarak. "Palanta Semti'nin galibi, yüz yetmişe yüz elli iki oyla Kara Zambak Partisi'nden Üçüncüoğul Jovindus!"

Son fenerde de siyah ışık yandı.

3

Salonda kargaşa patlak verdi. Neşe dolu bağrışlara suçlamalar, hayret haykırışları ve hakaretler karıştı.

Sabetha kollarını göğsünde kavuşturdu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve içten gelen geniş bir tebessüm takındı. "Beni beklediğimden daha çok uğraştırdınız," dedi. "Hem de buraya sizden önce gelme üstünlüğüme rağmen."

"Bak bu nazikçe bir itiraf," dedi Jean.

"Lovaris'e çektiğiniz numara bir harikaydı," dedi Sabetha. "Onu sonlandırdığım için neredeyse üzüleceğim."

"Hiç üzülme," dedi Locke.

"SESSİZLİK!" diye haykırdı Birinci Yargıç Sedelkis. "SESSİZLİK!" Podyumu çevreleyen pelerinli maviceketliler, kalabalık Sedelkis'in sözünü dinleyene kadar asalarını yere vurdu.

"Tüm semt tutanaklarının açıklanması vesilesiyle bu sonuçları yasal ve geçerli ilan ediyorum. Karthain'in yeni bir

Konseil'i var. Tanrılar Mevcudiyet'i korusun. Tanrılar Karthain Cumhuriyeti'ni korusun!"

"Birinci Yargıç," diye kalabalığın arasından bir ses yükseldi, "kayıtlarda küçük bir düzeltme yapmak için podyuma çıkmayı rica ediyorum."

"Bu da nesi... " dedi Sabetha.

Konuşmacı Lovaris'ti. Adam, Kara Zambak kodamanlarından oluşan mutlu bir gruptan ayrıldı, podyumun çevresindeki maviceketliler kordonunu yardı ve Sedelkis'in yanına çıkıp bir megafonun başına geçti.

"Sevgili dostlar ve hemşeriler," dedi Lovaris, cam fener görevlilerinden birini eliyle yanına çağırarak. "Ben İkincioğul Lovaris. Kavrayışlı adıyla da bilinirim ve bundan büyük onur duyanın. Yirmi yıl boyunca coşkulu bir Kara Zambak Partisi üyesi olarak Bursadi Semti'ni temsil ettim. Lâkin son zamanlarda kontrolüm dışındaki koşullardan dolayı o coşkunun söndüğünü itiraf etmeliyim. Bu konuyu alenen dile getirmemin gerekmesi beni çok üzüyor. Alenen düzeltici tedbir almamın gerekmesi de."

"Bu masada benden başka halüsinasyon gören biri var mı?" dedi Sabetha.

"Böyle halüsinasyona can feda," dedi Locke. "Bakalım nasıl sona erecek!"

"En çok da," diye sözlerini sürdürdü Lovaris, "Kara Zambak Partisi'nden gönülsüzce fakat derhâl ayrıldığımı duyurmam gerektiğine üzülüyorum. Bundan böyle onların sembollerini taşımayacak veya parti faaliyetlerine iştirak etmeyeceğim."

"Yukarıdaki tanrılar aşkına, yani Konseil'den istifa mı ediyorsun?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Tabii ki hayır!" diye bağırarak karşılık verdi Lovaris. "Konseil sandalyemi bırakmaktan bahsetmedim! Ben Birinci Yargıç'ın az önce ilan ettiği gibi meşru yollardan seçilmiş Bursadi Konseil vekiliyim."

"Dönek!" diye bağırdı Locke'un Üçüncüoğul Jovindus olarak tanıdığı bir adam. "Seçim kampanyanı yalan beyanlar üstüne

kurdun! Vekilliğinin düşmesi ve yerine en çok oy alan ikinci kişinin getirilmesi lazım!"

"Biz Karthain'de *adamları ve kadınları* seçeriz," dedi Lovaris, sırıtmamak için kendini zor tuttuğunu belli eden bir sesle. "O adamlarla kadınlar parti mensubiyetlerini yalnızca öyle uygun buldukları için açıklarlar. *Hiçbir şeyimden* vazgeçmekle yükümlü değilim. Saygıdeğer meslektaşım, ilgili kanunlar daha yakından incelemeli. Şimdi, müsaade edin de yeni durumu açıklamaya devam edeyim!"

Lovaris yanına çağırdığı görevlinin sırığını aldı, sonra da onunla en ortadaki siyah fenerin mumunu söndürüp yerinden çıkardı.

Dokuz siyah ve dokuz yeşil fenerin arasında bir tane beyaz kaldı.

"Kara Zambak'tan ayrılmış olmam Derin Kökler'e geçtiğim anlamına gelmez. Kendimi tümüyle bağımsız tek kişilik bir parti, Karthain'in geleneksel ideolojileri arasında yer alan tarafsız bir denge ilan ediyorum. Konseil'de akla yatkın her türlü eylem planına ikna edilmeye hazırım. Öyle ki kapımın ricalarınıza ve niyazlarınıza her daim açık olduğunu saygıdeğer meslektaşlarıma hatırlatmak isterim. Sizi ağırlamayı sabırsızlıkla bekliyorum. İyi akşamlar!"

Bu sözleri ancak Karthain sosyal sezonunun en büyük kızılca kıyameti olarak tarif edilebilecek bir arbede izledi. Konseil vekillerinin yarısı -Kara Zambak Partisi'nin teoride inzibat kısıtlamasına karşı dokunulmaz olan üyeleri- ne onlara zarar verebilecek ne de Lovaris'e zarar vermelerine göz yumabilecek bir maviceketliler duvarını yararak sahneye hücum etmeye çalıştı. Birinci Yargıç Sedelkis o sırada bir Kara Zambak Konseil vekilinin suratına tekme atarak Karthain hukukunun tarafsızlığını sergiledi ve bu davranışıyla makamlarının ayrıcalıklarını korumak isteyen Derin Kökler Konseil vekillerini de kavgaya dâhil etti. Maviceketli ulaklar takviye kuvvet bulup getirmek için koşarak uzaklaşırlarken kavganın dışında kalan seyircilerin çoğu kupalarını tekrar punçla doldurdu ve canla başla çalışan hükümetlerini seyre koyuldu.

“Buna inanamıyorum,” dedi Sabetha. “İyi de nasıl… Bunu başka şekilde ifade etmemin yolu yok. *İyi de nasıl?*”

“Lovaris’i klapa kurdelesinin rengini değiştirmeye ikna etmek için ziyaretine gelebileceğimiz konusunda uyardın,” dedi Locke, “ve teklifimizi kabul etmeyi aklından bile geçirmediğini biliyordun. Herif itibarımla bir müddet alay etti, sonra da beni kıçına bulaşmış bir bok gibi silip attı.”

“Fakat çoktan ikinci bir saldırı planı hazırlamıştık,” dedi Jean, kendine bir parmak daha brendi koyarak. “Ego takviyesi. Tüm dünyanın onun etrafında döndüğü fikrine hitap edecek bir şey.”

“Yani götoş yemi,” diye devam etti Locke. “Jean, Lovaris’in henüz ağzına sıçmadığı bir elçiyle pazarlık etmeye daha yatkın olabileceği fikrinden yola çıkarak ikinci bir yaklaşım denedi. Tahminlerinde de haklı çıktı.”

“Ve Lovaris artık Karthain’deki en önemli adam,” diye fısıldadı Sabetha. “Konseil’deki her çıkmaz onun oyuyla çözümlenecek!”

“Bu olasılık onun da çok hoşuna gitti. Diğer Konseil vekilleri ondan nefret edebilirler,” dedi Locke, “fakat önümüzdeki beş yıl boyunca veya Lovaris bir suikasta kurban gidene kadar onun kapısının önünde el pençe divan duracaklar. Her halükarda bundan sonra neler olacağı bizi ilgilendirmez.”

“Ve böyle bir şeyin gerçekleşmesi için tek yaptığınız buydu, öyle mi? Dostane bir nasihat vermek?”

“Eh, yalnızca rakamlar aklına yatarsa planı uygulamayı kabul etti tabii ki,” dedi Locke. “Daha geniş çaplı bir zafer kazansaydın sessizliğini korurdu. Ayrıca şartları daha cazip hale getirmek için yüklü bir rüşvet vermemiz gerekti.”

“Yirmi beş bin dukata razı oldu,” dedi Jean.

“O kadar parayı nasıl saklayabilir ki?” dedi Sabetha. “Kara Zambak onun ensesinden ayrılmayacak! Muhasebe bürosu gözlenecek, iş anlaşmaları didik didik incelenecek, tapusunu aldığı yeni mülkler bir ipucu bulmak için tozlu bir halı gibi dövülecek!”

“Parayı saklamak mesele değil,” dedi Locke. “Çünkü sen onu zaten bizim adımıza teslim ettin.”

Sabetha genç adama bir süre bakakaldı. “Yadigâr kutuları!” diye fısıldadı.

“Yirmi beş bin dukatı sessiz sedasız bir şekilde, başta zümrütler ve Örümcek Gözü İncileri olmak üzere değerli taşlara dönüştürdüm,” dedi Jean. “Yani çekmece diplerine gizlenebilen, yükte hafif bir kargoya. İnzibatların Lovaris’in atalarının küllerini ve kemiklerini eşelemek konusunda ondan çok daha çekingendi.”

“Kutuları Lovaris’i işbirliğine zorlamak için çaldınız sanıyordum,” dedi Sabetha.

“Çıkarımın mantıklıydı,” dedi Locke. “Lovaris’in malikânesine kendi ellerimizle yüklü bir rüşvet götürmek içimizden gelmedi; senin için çalışan, hatta belki de Lovaris’in hizmetkârları arasından birinin bizi fark etme ihtimali çok yüksekti.”

“Evinin yarısı benim için çalışıyordu,” dedi Sabetha. “Sonuçta o hazineyi Lovaris’e teslim etmeniz gerekiyordu ve bana hazinenin o mavnadaki yerini sızdırmış gibi yaptınız… Tanrım! Nikoros’u avucumun içine aldığımı ne zamandır biliyordunuz?”

“Gerçeği öğrendiğimizde neredeyse çok geç kalmıştık,” dedi Locke. “Neredeyse tekneden önce sana verdiği tüm bilgiler zararımızdaydı.”

“Hımmm. Demek ona tekneden bahsettiniz…” Sabetha şakaklarını ovuşturdu. “Ah! Vel Vespala’da bastığım şu simya malzemeleri deposu… O bilgi Nikoros’tan gelmişti. Şüphelendiğiniz herkese birbirinden farklı ama eşit ölçüde cazip hedefler göstermiş olmalısınız!”

“Ve senin balıklama atladığın o hedef bize köstebeğin kim olduğunu söyledi,” dedi Locke, sırıtarak. “İşte hepsi bu kadar.”

“Sizi gidi başa çıkılmaz puştlar sizi!” Sabetha ayağa fırladı, masanın etrafından dolaştı, Locke ile Jean’ı sandalyelerinden kaldırdı ve gülerek kollarını onlara doladı. “Ah, sizi gidi kurnaz hergeleler. İşte bu harikaydı!”

“Sen de hiç fena değildin,” dedi Jean. “Tanrıların yardımı olmasaydı hâlâ Amathel’de turistik bir gezi yapıyor olabilirdik.”

“Eee, peki ne yaptık?” dedi Sabetha, sesinde gerçek bir şaşkınlıkla. “Cidden, ne yaptık? Sanırım seçimi kazandım ama... onu otuz saniyeliğine kazanmanın galibiyet sayılacağından emin değilim.”

“Ben de bir zaferi beraberliğe dönüştürmenin bizim tarafımız adına galibiyet sayılacağından emin değilim,” dedi Locke. “Ya da bu duruma bir yenilgi gözüyle bakılacağından. İşleri iyice içinden çıkılmaz hâle getirdik, değil mi? Sarhoşlar ile filozoflar bir, dünyanın geri kalanı sıfır.”

“Acaba büyücüler ne diyecekler?”

“Umarım güneş soğuyup buz kesene dek bu konuyu aralarında tartışırlar,” dedi Locke. “Biz üstümüze düşeni yaptık. Ciddi ciddi kapıştık ve nihai sonuçları izleyicilerin kafasını ebediyen karıştırmaya yetecek kadar çarpıttık. Daha başka ne isteyebilirler ki?”

“Sanırım cevabı çok yakında öğreneceğiz,” dedi Jean.

“Acaba... Sabır size oylar sayıldıktan sonra ne yapacağınıza dair bir talimat veya ipucu verdi mi?” diye sordu Sabetha.

“Tek kelime bile etmedi,” dedi Locke.

“Öyleyse neden hep beraber buradan defolup gitmiyor ve işverenlerimizin bizi canları istediği bir vakitte bulmalarına izin vermiyoruz?” Genç kadın brendisinde artakalanı kafasına dikti. “Tozlu Meydan’ın hemen yanında bir sığınağım var. Bir aylığına kiralayıp içini yakacak odun, keten çarşaflar ve şarapla doldurttum. Dinlenmek ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için oradan rahat bir yer zor buluruz.” Sabetha konuşurken parmaklarını Locke’un sol kolunda hafifçe gezdirdi.

“Kavgaya karışmadan buradan gizlice çıkmamız için bir planın var mı?” dedi Jean.

“Yeni kılıklar.” Sabetha ceketinin yeninden neşter inceliğinde bir hançer çekti ve onunla odanın dökülmekte olan freskinin altına yerleştirilmiş üç paketten birini kesti.

“Bu elbiseyi çıkarmak zorunda kalmaktan hiç hazzetmesem de düşmanımız gibi giyinirsek burayı çok daha kolay terk edebileceğimizi düşündüm.”

4

Akşam saat onda, bir maviceketliler üçlüsü Karthenium’un ana girişindeki meraklı kalabalığı iterek dışarı çıktı. Biri ince yapılı, diğeri iriyarı iki erkek muhafız, klapalarına çavuş iğneleri takılmış bir kadına eşlik ediyordu. Önlerine çıkan son birkaç kişiyi de bir itekleme ve resmi göreve dair meşum homurtular kombinasyonuyla savuşturdular.

Locke ile Jean yaklaşık elli metre boyunca Sabetha’yı batı istikametine doğru takip ederek bir faytonun beklemekte olduğu bir yan avluya vardılar. Gece hatırı sayılır ölçüde kararmıştı ve faytonun kapısını açarken Locke’un gözüne güneyden bir yerden gelen turuncu bir parıltı takıldı.

“Bir yangına benziyor,” dedi. Alevler dalgalanarak Palanta Semti olması gereken gölgeli binaları ışıklarıyla yaldızladı.

“Hem de epey büyük bir tane,” dedi Jean. “Umarım seçimle bir ilgisi yoktur. Belki de bu Karthainliler düşündüğümden daha sert oynuyorlardır.”

“Hey, siz ikiniz, kıpırdayın bakayım. Oyalanıp da rütbesi bizden yüksek birine yakalanmayalım.”

Hep beraber faytona doluştular. Sürücü, Sabetha’nın daha önceden verdiği emirlere itaat ederek dizginleri şaklattı ve Karthain’in seçim sürecinde neden oldukları tahribatın sonuçlarını geride bırakarak oradan ayrıldılar. Fayton parke taşlarının üstünde takırdayarak Karthenium’u arkada bırakırken coplarını ve kalkanlarını çekmiş hakiki maviceketliler hâlâ bölgeye akın ediyordu.

Kesit (IV)

TUTUŞMA

“Birinci Yargıç az önce son semt sonucunu da okudu,” diyor genç adamlardan biri. Sesi dalgın, gözleri odaksız. Buzilik, uzun tecrübelerine dayanarak daha hafif ve silik zihinden zihne bağlantıların çok daha zor kurulduğunu biliyor. Herhangi bir ahmak gecenin içinde haykırarak düşüncelerini vızıldayan böcekler misali dört bir yandaki büyücülere duyurabilir. Lâkin kenti saran istihbarat ağı o sırada çıt çıkarmamak için uğraşıyor.

“Son semt Kara Zambak’ın...” diye fısıldıyor genç büyücü.

“Kara Zambak zaferi,” diyor başka biri. “Ucu ucuna.”

“Anlaşılan Sabır’ın yere göğe sığdıramadığı Camorrlular bizim timsalimizle boy ölçüşemedi,” diyor Arşidama Sağduyu, alaycı bir üslupla. Kadın deri bir kukuleta ile harmaniyeye ek olarak koyu renkli, keten bir maske ve zincirli bir göğüs zırhı giyiyor. Buzilik’in Palanta Semti’ndeki evinin ikinci katında bulunan tüm adamlarla kadınlar gibi o da bir çatışmaya uygun olarak giyinip kuşanmış. “Onlarla en son ilgileneceğiz. Akşamın tatminleri halledildikten sonra.”

“Mecburiyetleri desek daha doğru olur,” diyor öksüren Buzilik, kaygısını bastırmak için derin ve düzenli nefesler alarak. İçerideki hava boğucu ve tüm bu büyücülerin - cüppelerinin, deri zırhlarının, nefeslerindeki şarabın, saçlarındaki yağın, tedirginlik ve heyecan kaynaklı terlerinin- kokusunu taşıyor.

“Niye ikisi birden olmasın?” diye soruyor Arşidama.

“Karthenium’da bir kargaşa çıktı,” diye fısıldıyor seçim sonucunu bildiren delikanlı. “Biri... Bursadi Semti’nden Lovaris. Bir tür duyuru yapıyor. Adam... hah! Taraf değiştiriyor olabilir!”

“Kahretsin,” diyor Arşidama Sağduyu. “Ama bana kalırsa zamanlama dört dörtlük. Tüm hedeflerimiz dikkatlerini oraya vermiş olmalı.”

“Ah, *hem de nasıl,*” deyip gevrek gevrek gülüyor Buzilik. “İşler bundan daha iyi gidemezdi. Tüm adamların yerlerinde mi?”

“Hepsi,” diyor Sağduyu.

“Öyleyse mecburiyetlerin şerefine,” diyor ağzı ansızın kuruyan Buzilik, “ve de türümüzün geleceğine.”

Buzilik bir kelime sarf ediyor.

Kelime ateşe dönüşüyor.

Bir ateş yağı kavanozunun içinde bir kıvılcım çakıyor. Onun gibi ağzı sıkıca kapalı yüz tanesi bir ay evvel odanın zemininin altına yerleştirilmiş. Bahsi geçen kavanozun yarısı boş ve alevin yağ buharlarını tutuşturmasına yetecek kadar hava barındırıyor. Bembeyaz bir patlama, kil kapları parçalayarak hem havayı hem de yağı emiyor ve her şeyi yutan, kulakları sağır edici bir alev topu halini alıyor.

Büyücüler bile bundan daha hızlı hareket edemez veya böylesine hazırlıksız yakalandıkları bir şeye karşı kendilerini koruyamazlar. Buzilik’in ayaklarının altındaki zemin sarsılıyor. Bunu yoğun bir ısı, ezici bir basınç ve ani bir sessizlik izliyor. Buzilik’le beraber Arşidama Sağduyu da dâhil on dört büyücü ölüyor. Yaşlı adam pişmanlık veya hoşnutluk hissedebilecek kadar vakit bulamıyor; eylemlerinin sonucuyla yetinmekten başka çaresi yok.

Savaş dokuz dakika sürüyor. Tümüyle tek taraflı. Zaten büyücülerin aynı geleneklerle, aynı standartlarla eğitilmiş benzerlerine karşı mutlak zafer elde edebilmelerinin tek yolu bu.

Arşidama Sağduyu’nun adamları kendi pusularının ölü doğduğunu, konumlarının hâlihazırda bekleyen bir tuzak olduğunu keşfediyorlar. Ezik olarak küçümsedikleri daha büyük hizip karşısında hep sayıca eksik olageldiler ve o rakipler şimdi sayı üstünlüklerinden faydalanarak kendilerine yapılan yakıştırmayı çürütüyorlar.

Kimseye aman verilmiyor, adil bir dövüşe fırsat bırakılmıyor. Kuvvet, zaafa karşı kullanılıyor. Çatılarda, fenerlerle aydınlanan bahçelerde, Isas Scholastica'nın koridorlarında ve büyücülerin kendi evlerinde saldırı çabucak, sessizce ve katiyetle gerçekleşiyor.

Karthain'in çakırkeyif ve şaşkın siyasetçileri Karthenium'un kalbindeki bir diğer gülünç kavgada itişip kakışırlarken kentin karanlık yerlerinde yetmiş büyücü, katillerinin yalnızca bir avucunu beraberlerinde götürerek can veriyor.

Seyrüseferci, Sabır'ı Gök Salon'da yalnız başına oturur ve o esnada Karthain'in üstündeki gerçek gökyüzünü aynen yansıtan suni gök kubbeye bakarken buluyor. Çalkantılı karanlık bulutlar ayların ve yıldızların ışığını ablukaya almış. Gölgeler âdeta kanıtları daha iyi saklamak için bir pelerin misali tüm kenti kaplamış.

"Bitti," diyor Sabır. Gerçek sözcükler sarf ediyor; düşünce dilinin gümüşi iplikleri Karthain'in boyunca tatsızca çözülmüş; yalnızca acı ve ihanet haykırışları, asla cevap bulmayacak yardım çağrıları algılanıyor ve Sabır bu gürültünün çoğuna karşı zihnine set çekmiş. "Artık geriye bir tek kendi vicdanlarımızla yaşamak kalıyor."

"Git dertlerimizi Therim Pel'in ruhlarına anlat," diyor tek kollu kadın. Sonra yanağından bir damla gözyaşı siliyor.

"Her birimiz milyonda biriz," diyor Sabır. "Bu gece dünyadaki en nadir ve kıymetli şeylerden bazılarını yok ettik. Uzak varislerimiz günün birinde bu yaptıklarımız yüzünden bize lanet okuyabilirler."

"Lanetlerini çoktan hak ettik Arşidama."

"Yeter ki bize lanet okuyabilecekleri bir *dünyaları* olsun. Haydi, bana yardım et."

İki kadın başlarını eğiyor ve ellerini mükemmel bir uyumla hareket ettirerek gırtlaklarını çöl havası gibi yakan çözülme sözcükleri dile getiriyor. Gök Salon'un iç açıcı suni göğü bir rüyanın anıları gibi silinmeye başlıyor; tâ ki geriye eski duman lekeleriyle grileşmiş, beyaz taşlardan bir kubbe hariç hiçbir şey kalmayana dek.

“Artık oğlunu görmek ister misin?” diyor Seyrüseferci.

“Hayır,” cevabını veriyor Sabır. Yaşlı kadın ansızın yaşadığı her seneyi hissediyor; ansızın yarım ömür önce kaybettiği adamın dokunuşunu ve gülüşünü arzuluyor. “Önce Lamora’yla konuşacağım. Ama şimdilik bir müddet yalnız kalmak istiyorum.”

Seyrüseferci başını olumlu anlamda sallıyor ve usulca dışarı çıkarak Sabır’ı bir daha asla kullanılmayacak bir odanın suskun enginliğinde yalnız bırakıyor.

Bu uzun seferin sonunda halledilmesi gereken tek bir görev var ve Sabır henüz onunla yüzleşecek cesarete sahip değil.

Ara

HIRSIZLARI REFAHA KAVUŞTUR

Kendi soyunun sonuncusu olan Gennaro Boulidazi'nin kalıntıları aile renkleri altında alınıp götürüldü. İşin çoğunu paniğe kapılmasının ve duyduklarına inanmaya yanaşmamasının ardından Barones Ezrintaim'in hışmına uğrayan Brego halletti. Buna rağmen kadın cömert davranıp şeref kıtası olarak hizmet vermesi için bir grup inzibat görevlendirmeyi de ihmal etmedi.

Gloriano'nun Odaları'na kamp kurmuş tüm inzibatlar ile askerler, semt sakinlerinden ve meraklılardan oluşan küçük kalabalığı kovalayarak gecenin geç saatlerinde oradan ayrıldı. Barones Ezrintaim, Espara'daki son gecelerini geçiren 'soyluların' huzurunu sağlamaları emriyle yalnızca küçük bir muhafız grubunu dışarıda bıraktı.

Jean ile Jenora geceyi uygun gördükleri şekilde geçirmek üzere beraber erkenden odalarına çekildiler. Birbirlerini göz önünden ayırmaya niyetleri yokmuş gibi gözüken Sanzalar ortak salonun bir köşesini sahiplenip Alondo ve Donker'la beraber içki içtiler. Bu şen şakrak bir kutlama değil, hâlâ bira dökecek bir boğazları olduğu için kendilerini şanslı sayan insanların âdet yerini bulsun diye yerine getirdikleri sessiz sedasız bir gelenekti.

Bertrand ile Chantal eski bir pelerine sarınıp koyun koyuna uykuya daldılar. Bayan Gloriano daha sonra onları uyandırıp doğru düzgün bir odaya yerleştireceğine dair Locke'a söz verdi. Bunun ardından Sylvanus'la karşılıklı oturdular ve varlığından daha önce servis almak için bar tezgâhında tepinen, boğazı kuru nankörlere hiç bahsedilmemiş pahalı bir brendinin kurdeleye sarılı şişesinin üstünde çalışmaya başladılar.

Sabetha tek kelime etmeksizin niyetini açıkça gösterdi. Genç kız Locke'u ortak salonda düşüncelere dalmış vaziyette

buldu ve elini onun omzuna koyarak o düşünceleri dağıttı. Soru sorarcasına merdivenlere göz attı ve Locke kafa salladığında tebessümü delikanlıya sekiz yüz yabancıdan yükselen tezahüratların yapamadığı bir şey hissettirdi.

Boş bir odaya el koydular. Sabetha odanın tek sandalyesini kapıya dayadı ve eserini ciddi bir memnuniyetle gözden geçirdi.

Yorgundular, saçlarına duman kokusu sinmişti ve ihtiyaçları olan son şey güzelce yıkanmadan önce biraz daha terlemekti. Fakat bunların hiçbiri umurlarında değildi. Karanlıktayken yalnızca Gölgeler Tepesi'nden sağ kurtulanların anlayabilecekleri bir açıdan evlerindeydiler. Birbirlerinin dudaklarında ve ellerinde daha önce hiç tatmadıkları bir hayat buldular. Hâlâ utangaçtılar. Hâlâ sarsak ve eğitimsizdiler. Lâkin birlikte geçirdikleri ilk gece ne kadar kafa karıştırıcı ve eksik olursa olsun ikincisi.... ah, ikincisi onlara insanların neden bıkıp usanmadan denemeyi sürdürdüklerini öğretti.

On İkinci Bölüm
ESKİ HAYALLERİN SONU

1

Sabetha'nın kokusu, Sabetha'nın tadı. Locke hâlâ bunlara sarılı olarak karanlıkta uyandı. Kendi teri, ikisinin teri cildinde soğuyup kurumuştu ve yatak... Ellerini genç kadının yattığı tarafta gezdirince orayı boş, battaniyeyi açılmış buldu.

Nerede olduğunu hatırladı. Sabetha'nın Tozlu Meydan'daki evinin, hani şu lüks bir şilteye ve Lashain'den getirtilmiş ipek çarşaflara sahip yerin üst katındaydı. Uzun süre uyumuş olamazdı.

Karanlıkta onu seyreden biri vardı ve onun Sabetha olmadığını hemen anladı. Pencereden sızan silik gri ışık huzmelerinin yanında duran varlığın kim olduğunu benliğinin her zerresiyle hissetti.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Konuştuk," dedi Sabır. "Ona bir şey gösterdim."

Oda loş bir gümüşi ışıkla doldu; Sabır'ın basit bir hareketine tepki gösteren soğuk simyasal küreler. Gözleri yavaş yavaş aydınlığa alışan Locke kadının ellerini oynattığını, kalın bir seyahat pelerini kuşandığını ve kukuletasını arkaya atmış olduğunu gördü.

"Jean nerede?"

"Aşağıda, bıraktığın yerde," dedi Sabır. "Yakında uyanır. Giyinmek ister misin, yoksa böyle konuşmak daha mı rahat geliyor?"

Locke'un hissettiği soğuğun çıplak olması gibi basit bir hususla pek ilgisi yoktu. Genç adam, Sabır'dan bir şey saklamaya gerek görmeden yataktan kalktı ve göze gülünç

gelecek ama küstahça olduğunu umduğu bir tarzda giyindi. Pantolonunu ve tuniğini birer zırh gibi kuşandı, sonra da Sabır'ı ve sözcüklerini uzak tutabilecekmiş gibi sırtına koyu renkli, yalın bir ceket geçirdi.

Locke büyücünün yanındaki duvara yaslı duran bir şey olduğunu fark etti. Yaklaşık doksan santim yüksekliğindeki, dikdörtgen biçimli ve yassı nesne gri bir kumaşla örtülüydü.

"Sana bir not bırakmaya çalıştı," dedi Sabır. "Ama... yapamadı. Gideli bir saat oluyor."

"Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Yaşlı kadının koyu renkli gözleri onu pençesine aldı; bakışları bedenini delip geçiyordu sanki. Bunlar bir avcının gözleriydi. "Sabetha Belacoros sanatımın karşısında kendisini yönetmesi için bir el bekleyen kukladan farksız. Ama ona bir şey yapsaydım hiçbir anlamı olmazdı. Bir seçim yapması gerekiyordu. Ben de onu o seçime götüren bilgiyi temin ettim."

"Seni gidi kahrolası kaltak-"

"Ayrıca bu gece senin hayatını kurtardım," dedi Sabır. "İkinci ve son kez. Bu son konuşmamız Locke Lamora, tabii kendine hâlâ öyle demeyi seçiyorsan. Tüm borçlarımı ödemek ve seninle hesabımı kapatmak için buradayım."

"Sonunda beni kendi ellerinle mi öldürmek istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır."

"Peki... sözünü tutacak mısın? Bize para ve ulaşım temin edecek misin?"

"Ne para ne de ulaşım olacak," dedi Sabır, neşesizce gülerek. "Bizden başka hiçbir şey almayacaksınız. Muhasebe bürosundaki irtibatlarınız artık sizi hatırlamıyor ve Derin Kökler'deki tanıdıklarınız için Sebastian Lazari çoktan silik bir anı olup çıktı. Siz beyler bundan sonra nereye gitmeyi seçerseniz seçin epey bir yürüyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Bize bunu niye yapıyorsun?" diye sordu Locke.

"Şahinci," cevabını verdi kadın.

"Yani sonuçta asıl amaç intikam, öyle mi?" dedi Locke. "Eh, Şahinci gibi bir *yaratık* ona çektirdiğim acının her saniyesini hak ediyor ve başka türlü düşünmemi bekliyorsan *siktir* git!"

"Ondan ne aldığını anlaman mümkün değil," dedi Sabır, sert ve aşağılayıcı bir tavırla. "Bedenin durağan; büyü senin için rüzgârın sesinden başka bir şey değil. Sözcüklerin bir ateş, yaydan fırlayan bir ok gibi seni terk ettiğini *asla* hissedemezsin! Gücün içinde bir yerde kabardığını ve seni rüzgâra yakalanmış bir tüy gibi taşıdığını bilemezsin. Böyle yaptığım için bencil olduğumu mu düşünüyorsun? Zalim olduğumu mu? Hak ettiğinden çok daha azını alıyorsun! Onu öldürmen daha merhametli olurdu. Ben pek çok büyücü öldürdüm. Ama sen onun ellerini ve sesini çaldın. Ondan büyünün araçlarını aldın ve onu paha biçilmez bir sanat eseri gibi paramparça ettin. Onun kaderini gasp ettin. Arşidama Sabır seni affedebilirdi. Fakat anne ve büyücü Sabır *affedemez*."

"Önceki ifadelerimi tekrarlıyorum," dedi Locke, sesi titreyerek.

Merdivenlerden paldır küldür ayak sesleri geldi. Jean çalma gereği duymadan kapıyı güm diye açıp içeri daldı.

"Anlamıyorum," dedi soluk soluğa kalmış iriyarı adam. "Daha az önce... Yine bana bir şey yaptın, değil mi?"

"Hafif bir uyku," dedi Sabır. "Önce Sabetha'yla, sonra da Locke'la yalnız kalmak istedim. Ama söylemem gereken diğer her şeyi duyabilirsin."

"Sabetha nerede?" diye sordu Jean.

"Yaşıyor," dedi Sabır, "ve kaçıp gitti. Kendi isteğiyle."

"Neden ben-"

"Senden istediğim başka bir şey yok Jean Tannen," dedi Sabır. "Sözümü tekrar kesersen Locke bu şehirden yalnız başına ayrılır."

Jean yumruklarını sıktıysa da konuşmadı.

"Ben de Karthain'den ayrılıyorum," dedi Sabır. "Ben ve tüm hemcinslerim. Bu gece son Beş Yıllık Oyun'la beraber burada

asırlardır süren yaşantımız da bitiyor. Karthainliler günün birinde Isas Scholastica'ya girecek cesareti topladıklarında binalarımızı boş, tünellerimizi çökmüş, kütüphanelerimizi ve hazinelerimizi ortadan kaybolmuş bulacaklar. Yataklarımızın altındaki toza kadar kendimize ait tüm izleri Karthain'den siliyoruz."

"Ne halt yemeye öyle bir şey yapasınız ki?" diye sordu Locke.

"Karthain eski bir hayaldi," dedi Sabır. "Amacına hizmet etti. Gücümüzü topladık, hünerlerimizi geliştirdik ve yapmamız gerekeni yapmak için ihtiyaç duyduğumuz serveti biriktirdik. Artık kontrat falan yok. Bağlıbüyücüler de. Bu dünyanın sosyal yaşantısından çekiliyoruz. Bir daha bunun gibi kurumların oluşmasına asla izin veremeyiz."

"Bahsettiğin şu... şu tehlike yüzünden mi?" dedi Locke. Sabır'ın sözlerinin işaret ettiği değişimlerin kapsamı onu hem derinden sarsmış hem de şaşırtmıştı.

"Karanlıkta kıpırdanan ve rüya gören şeyler var," dedi Sabır. "Onları uyandırma riskine daha fazla girmeyi reddediyoruz. Lâkin insan büyüsü varlığını sürdürmeli; bu yüzden de onu mümkün olduğunca sessiz sedasız bir şekilde icra etmeyi öğrenmeliyiz."

"Öyleyse ne diye bizi bu kahrolası seçimle uğraştırdınız?" dedi Locke. "Tanrılar aşkına, niye bizi bir odaya sokup tüm bu haltları anlatmadınız? Hepimizi bir sürü zahmetten kurtarırdınız."

"Nizamımın bilge üyeleri," dedi Sabır, "bir asır evvel yönümüzü şüpheye yer bırakmayacak şekilde gördüler. Kontratlarımız zenginleşmemizi sağladı ama aynı zamanda bizi küstahlaştırdı. Hükmetme, gücümüzü sınırsız ve dünyayı kil topağımız olarak görme dürtümüzü besledi.

"O bilge adamlarla kadınlar bir krizin patlak vereceğini, kan dökülecek bir zamanın geleceğini biliyorlardı. Kazanmanın tek yolunun karşı tarafı gafil avlamak olduğunu da. İşte bu yüzden olağan yaşantımızı aksatmanın bir yolunu kurguladılar. Bu öyle köklü fakat aynı zamanda öyle rutin bir yol olacaktı ki uygun an gelip çattığında bir çatışmanın hazırlıklarını gizleyebilecekti. Beş Yıllık Oyunlar

cemiyetimizin düzenli bir parçası, bir nevi şenlik ve stres atma yöntemi hâline geldi. Lâkin oyunun asıl niyeti ve ondan yararlanmamız gerekebileceği bilgisi daima sadece birkaçımıza sır olarak verildi."

"Yani tüm bunlar... devasa bir yanıltmacaydı, öyle mi?" dedi Locke. "Biz göbek atıp herkesi eğlendirirken sen bıçağını biledin ve onu bir başkasının sırtına sapladın ha?"

"Daha önce muhalif olarak tarif ettiğim o büyücüler, " dedi Sabır. "Tüm o kız ve erkek kardeşlerim. Onları ikna etmenin bir yolunun olmadığını bilmeme rağmen yaslarını tutuyorum. Onlar ebediyen Karthain'de kalacak. Geri kalanımızsa yolumuza devam edeceğiz."

"Bunları bize niçin anlatıyorsun?" diye sordu Jean.

"Çünkü tedirginliğinize değer veriyorum." Sabır samimiyetten yoksun bir tebessüm etti. "İstihdamınızın şartlarını çok açık bir şekilde anlattım. Biz büyücüler dünyadan değil, yalnızca sıradan insanların gözlerinin önünden ayrılıyoruz. Faaliyetlerimizi başkalarıyla paylaşırsanız *daima* erişim mesafemizde olacağınızı bilin."

"Demek sıradan insanların," dedi Locke. "Peki ben gerçekte ne kadar sıradanım? Geçmişim hakkında anlattığın o öykülerin ne kadarı doğru?"

"Sabetha için getirdiğim tabloya bir göz atmalısın." Sabır parmaklarıyla yanındaki duvara dayalı duran, üstü örtülü nesneye dokundu. "Onu burada bırakacağım, ama bir-iki gün içinde geriye beyaz küllerden başka bir şey kalmayacak. Bu Lamor Acanthus'un hayatı boyunca çizdirdiği tek portre. Ne yalan söyleyeyim, aradaki benzerlik kusursuz."

"Basit bir cevap istiyorum!" diye bağırdı Locke. "Neyim ben?"

"Aradığı cevabı öğrenemeyecek bir adamsın," dedi Sabır. Artık tebessümü hakikiydi. Kahkahalarını bastırmak için bariz bir çabayla titriyordu. "Şu hâline bak. Bir Camorrlu! Bir dolandırıcı! İntikamın ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Eh, işte benim intikamım. Arşidama Sabır olup çıkmadan

önce bana Terzi derlerdi. Dikiş diktiğim için değil, karşımdakinin *boyunun ölçüsünü* tamı tamına aldığım için."

Locke içindeki en derin yerlere kadar kendini soğuk ve boş hissederek ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Uzun ve cevapsız bir yaşam sür," dedi kadın. "Sanırım aradığın delili her iki yönde de güzelce dengelenmiş olarak bulacaksın. Şimdi, sana bir şey daha söyleyeceğim. Kafana takılacağını ve huzurunu kaçıracağını bildiğim için. Oğlum kehanetlerimle dalga geçerdi, ama sırf hep bir doğruluk payı taşıdıkları gerçeğiyle yüzleşmek istemediğinden. Şimdi sana da küçük bir kehanette bulunuyorum Locke Lamora. Hem de görebildiğim en net şekliyle.

"Ölmeden önce üç şey elde edecek ve yitireceksin: bir anahtar, bir taç ve bir çocuk." Sabır kukuletasını başına geçirdi. "Gümüş bir yağmur yağarken can vereceksin."

'Tüm bu boku kıçından uyduruyorsun," dedi Locke.

"Belki," dedi Sabır. "Belki sahiden de uyduruyorumdur. Bu da cezanın bir parçası. Artık kendi yoluna git ve yaşa Locke Lamora. Kararsızca yaşa."

Yaşlı kadın bir tek bir el hareketiyle ortadan kayboldu.

2

Jean kapının yanında kalarak bakışlarını üstü örtülü gri nesneden ayırmadı. Sonunda, Locke oraya gidip örtüyü çekecek cesareti topladı.

Nesne bir yağlıboya tabloydu. Locke ona uzunca bir süre bakarken yüzündeki çizgilerin bir yay kirişi kadar gerildiğini, göz kenarlarında yaşlar biriktiğini hissetti.

"Tabii ya," dedi. "Tabii ya. *Lamor Acanthus*. Ve sanırım karısı."

Kısmen buruk bir kahkaha, kısmen boğuk bir hıçkırık olan bir ses çıkardı ve tabloyu yatağın üstüne fırlattı. Portredeki

siyah cüppeli adamın Locke'a benzer bir yanı yoktu; geniş omuzluydu ve bir Therin İmparatorluğu asilzadesinin koyu, keskin hatlarına sahipti. Yanındaki kadın iliklerine kadar aynı kibirli duruşu takınmıştı ama ten rengi çok daha açıktı.

Ve gür, dalgalı saçları taze kan kadar kırmızıydı.

"Ben Sabetha'nın korktuğu her şeyim," dedi Locke. "Ölçülerim bir terzinin ellerinden çıkmış kadar uyuyor."

"Seni... seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm," dedi Jean.

"Kahretsin! Bana yufka yürekli davranayım deme Jean. Ölmek üzereydim ve o çıkmazdan kurtulmanın tek yolu Sabır'ın oyununa dâhil olmaktı. Ve o oyunu sonuna kadar oynamak."

"Sabetha'nın peşine düşebiliriz," dedi Jean. "Bizden olsa olsa yarım saat öndedir. Ne kadar uzaklaşabilir ki?"

"İstiyorum," dedi Locke, gözlerini silerek. "Tanrım, odaya sinen kokusunu hâlâ alabiliyorum. Ve onu öyle çok istiyorum ki..." Kendini yatağa bıraktı. "Ama... ama ona güveneceğime dair söz verdim. Canımı ne kadar yakarsa yaksın kararlarına saygı duyacağıma da. İçine düştüğümüz durumdan kaçması, benden uzaklaşması gerekiyorsa bunu... bunu kabulleneceğim. Hem de istediği kadar uzun bir süre boyunca. Zaten beni tekrar bulmak isterse onu ne durdurabilir ki?"

Jean ellerini dostunun omuzlarına koydu ve düşünceli bir edayla başını eğdi.

"Bir-iki hafta çekilmez olacaksın," dedi en sonunda.

"Muhtemelen," dedi Locke, esefli bir kahkahayla. "Özür dilerim.

"Eh, burayı baştan sona aramalı ve elimize geçen işe yarar ne varsa toparlamalıyız," dedi Jean. "Giysiler, aletler, yiyecek. Sabetha'nın peşinden gitmek zorunda değiliz ama güneş yüzünü ufukta göstermeden önce yollara düşsek iyi olur."

"Neden?"

“Karthain tam *üç asırdır* bir ordu kurmadı veya surlarını onarmadı,” dedi Jean. “Birkaç saat içinde uyanacak ve onu dış dünyadan koruyan tek şeyin gece vakti ortadan kaybolduğunu keşfedecek. Kızılca kıyamet koptuğu zaman burada bulunmak istiyor musun?”

“Hassiktir. Doğru söylüyorsun.”

Locke ayağa kalktı ve odayı son bir defa gözden geçirdi.

“Anahtar, taç, çocuk,” diye söylendi. “Eh, canın cehenneme Sabır. Ödümü temelli patlatmadan önce öpmen gereken üç şey var: çizmelerim, taşaklarım ve kıçım.”

Locke çizmelerini giydi ve Jean’ın peşinden aşağıya indi. Karthain’i arkasına almak ve ufka doğru yavaşça batmaya bırakmak için sabırsızlanıyordu.

Bitiş
KANATLAR

1

Oğlan altısında. Amathel'e uzun uzun bakıyor. Göl havasını, yaşamın ve tazeliğin iç açıcı kokularını içine çekiyor. Parıldayan ışıkları, siyahlıktaki pırlantaları, derinliklere saçılmış Ata sırlarını gözlüyor. Rıhtım işçileri geceleri denize açılan balıkçıların ışıklar tarafından delirtildiğini, suya dalarak yüzeye çıkmaya çalışırcasına onlara doğru kulaç attığını ve sonunda boğulup gittiğini veya ortadan kaybolduğunu iddia ediyorlar.

Oğlan o ışıklardan korkmuyor. Rıhtım işçilerinin yalnızca tahmin yürütebileceği güçlere sahip. Gözünü suların karşısına diktiğinde şakaklarında bir basınç hissediyor. Dalgaların düzenli şapırtısından ve kuş çığlıklarından çok daha alçak, çok daha hoş bir şey duyuyor. Gizli şeylerin gücü, oğlanın güçlerine sesleniyor.

Oğlan, Amathel'in babasını alıp götürdüğünü biliyor. Bunu ona anlatmışlardı, ama kendisi hiçbir şey hatırlamıyor. O olay sırasında çok küçüktü. Yasını tutacağı bir anısı yok. Pırlantalı gölün onun gözündeki tek anlamı yaşam, güzellik ve huzur verici aşinalık.

Tüm bunları hissediyor. Ve bir gün kendi gücünü kullanarak boy ölçüşmesi, *açığa çıkarması* gereken başka bir güç olduğunu.

2

Oğlan dördünde, oğlan onunda, adam yirmisinde. Vücudu bu yerde değişiyor. Bazen bir bütün, bazen hoşnut. Bazen anıları her bir pigmenti tanrıların ateşiyle ışıldayan tablolar kadar parlak ve canlı.

Bazen gür ve nağmeli bir sesle konuşuyor. Bazen ellerini oynatıp oradaki parmakları hissediyor, onların yüzeylerde gezinerek bir şeyleri tuttuğunu duyumsuyor. Bundan neden hoşlandığını, neden gözlerinin arkasında gözyaşlarının sıcak baskısı gibi bir şey hissettiğini, sevincin neden bu kadar buruk olduğunu bilmiyor.

Bazen bir sisin içinde yürüyor. Düşünceleri kalın bir pamuk tabakasıyla sarılı oluyor. Bazen kendini bir sokakta buluyor ve kafası karışıyor. Bedeni iplerle bağlı, zonklamaları ızdıraplı, elleri ve ağzı kanla, kendi kanıyla kaplı. Yağmur yağıyor ve insanlar onu korkuyla süzülüyor, inceliyorlar.

Bazen Amathel'in karşısını seyrederken kuşun canını ilk defa hissediyor. Bir martı, beyaz renkli zarif bir şey havada dar daireler çiziyor. Oğlan onun ihtiyaçlarını, açlığını, zarif sadeliğiyle *her şeyin merkezindeki* yerini hissediyor. Oğlan bunu bir tekerlek, mekanik bir düzenek, sürtünme veya pişmanlık nedir bilmeksizin dönen bir mantık döngüsü olarak hayal ediyor. Vur, ye, rüzgârda yaşa. *Vur, ye, rüzgârda yaşa.*

Oğlan parmaklarını oynatarak eğitimsiz gücünü topluyor. Uzanıyor ve başka hiç kimsenin göremediği ellerle, annesinin ona kullanmayı öğrettiği gücün elleriyle kuşun canını kavrıyor.

Kuş ürküyor.

Kanatları sarsakça katlanıyor. Altı metreden düşüp bir kayaya sertçe çarpıyor, sonra da kendini suda buluyor. Panikle cıyaklayarak çırpınıyor. Kanatları kırılmadığı için şanslı.

Oğlanın talime ihtiyacı var.

Oğlan onunda. Bütün gece ağzında kanla Karthain'in kuzeyindeki tepelerde ve ormanlarda koşmuş. Dişlerinde zehirle, kürkünde belli belirsiz bir kıpırtı algısıyla bir ağın ortasında taş gibi kıpırtısızca beklemiş, avının hava akımlarının gitgide yaklaşmasını hissetmiş. Oğlan havaya sıçrayıp yükseklere çıkmış; güneşi kovalamış; rüzgârda vurmayı, yemeyi ve yaşamayı öğrenmiş.

"Öyle yapmamalısın," diyor annesi ısrarla. Annesi çok güçlü. Annesi ona kendi hünerlerini öğretiyor ama ondan ders almayı reddediyor.

"Türümüz arasında buna iyi gözle bakılmaz," diyor annesi. "Sen bir insansın! Bir insan gibi düşüneceksin! O ufacık zihinlerde bir insana yer yok."

"Paylaşıyorum," diyor oğlan. "Buyuruyorum. Kendimi küçük hissetmiyorum. Gerçekten ufacıklarsa bile belki de içlerine her girdiğimde onları büyütüyorumdur."

"Gittikçe hassaslaşacaksın," diyor annesi. "Kendini onlara gittikçe daha sıkı bağlayacaksın, anlıyor musun? Canları da, hisleri de senin olacak. Canları yanarsa acılarını paylaşacaksın. Ölülerse... sen de kaybolabilirsin."

Oğlan anlamıyor. Annesi ona tüm bunları sanki hiç olumlu tarafları yokmuş gibi anlatıyor. Oğlan annesi tarafından takdim edildiği tüm büyücüler arasında hayvanların yaşamını paylaşma hevesine sahip tek kişinin kendisi olduğunu biliyor.

Oğlanı yıldırmak mümkün olmuyor. Üzüntülerin ve pişmanlıkların olmadığı, rüzgârda yaşanan bir hayatın tadını almış bir kez. Bu benliğinin ayrılmaz bir bölümü; her bir paylaşımdan geri geldiğinde vahşi doğanın o parçasını da içinde yaşatmak için beraberinde getirmiş gibi hissediyor.

Annesi isterse onu durdurabilir. Oğlan on yaşındayken bile annesinin ona karşı nasıl bir kozu olduğunu biliyor ve bundan derin bir utanç duyuyor. Fakat onu asla kullanmayacak. Kadın nutuk atıyor, yalvarıyor, tehdit ediyor; lâkin oğlunun iradesini demir bir kasaya hapsedecek şeyi asla ağzına almıyor.

Belki alamıyor, belki de almak istemiyor; fakat bu durum onu oğluna affettirmiyor. Oğlan şuurunu baykuşlara, kuzgunlara, şahinlere özgü gizli yerlere yolluyor. Yerdeyken biriktirdiği öfkeyi de beraberinde taşıyarak kendini gökyüzüne fırlatıyor ve pençelerinden sıcak kanlar akıyor. Bacakları olduğunu unutmak için havada süzülüyor. Kuralları ve beklentileri olduğunu unutmak için öldürüyor. Bu tecrübeyi başkalarıyla hiç paylaşmıyor. Ormana yalnız başına gidiyor ve ölü ötücü kuşlar yağmur gibi yağıyor. Derslerinde utandığında veya tavırları sebebiyle azarlandığında pençelerindeki kanı hatırlıyor ve sıkıntılarına bir tebessümle katlanıyor.

4

Oğlan artık yok. Adam yirmi beşinde. Adam... kayıp.

Bazen gri renkli, ölü bir yerde. Bacakları kıpırdamayı reddediyor. Elleri sakat yumrular gibi geliyor. Dili hayaletimsi bir ağrıyla zonkluyor, elektrik geçmişçesine karıncalanıyor. Çivilenmişçesine yatağa mahkûm. Buraya nasıl düştüğünü hatırlayamıyor. Ağlıyor, panik oluyor, eksik parmaklarla pençeler atarak özgürlüğüne kavuşmak için çabalıyor.

Yalnızca gölün kokusu, kimi zaman ölü balıkların ya da martı pisliklerinin keskinliğini taşıyan o taze ve serin esinti onu rahatlatıyor. Rüzgâr bu şeyleri ona üfürdüğünde ölü yerin şaşkınlığına ve eziyetine katlanabiliyor.

Rüzgâr yanlış estiğindeyse etrafındaki gölgeler boğazından aşağı soğuk ve acı bir şey döküyor. Öyle anlarda onlara sözsüzce küfrederek karanlığa düşüyor.

5

Göl havası ölü yerde esiyor. Adam başka bir havayla yaşaması mümkün değilmişçesine onu doya doya içine çekiyor. Vakit gece; karanlık tek bir fenerin ışığıyla dengeleniyor. Her şey bir tuhaf; adam göğsünde batmaz bir kuvvet, içinde bir pınardaki hava kabarcıkları gibi yükselen bir şey hissediyor. Yüzü kat kat gazlı bezle kaplıymış da şimdi bunlar çıkarılıyormuş gibi oda gittikçe netleşiyor.

Işık gözlerini acıtıyor; bu yeni berraklık huzur bozucu. Işığın yakınında hareket eden iki gölge var.

Adam konuşmaya çalışıyor ve boğuk, ıslak bir inilti duyup şaşırıyor. Sesin kendi ağzından çıktığını, dilinin dağlanmış bir kökten ibaret olduğunu çok geçmeden anlıyor.

Elleri! Camorr'u, yukarıdan inen çeliği hatırlıyor. Vestris'in son anlarındaki paylaşılan acıyı, o acının dayanılmaz dalgalar hâlinde üstünü kapladığını hatırlıyor. Locke Lamora'yı ve Jean Tannen'ı hatırlıyor. Luciano Anatolius'u hatırlıyor.

O Şahinci ve odadaki hava Amathel'in kokusuyla dolu. Adam hâlâ yaşıyor ve Karthain'e geri dönmüş.

Ne zamandır? Kendini tutuk, hafif, nahif hissediyor. Vücudundan epey bir ağırlık yitmiş. Aradan haftalar mı geçmişti? Yoksa aylar mı?

Neredeyse üç yıl, diye başının içinde fısıldıyor yumuşak bir ses. Tanıdık bir ses. Nefret ettiği bir ses.

"Mnnnnghr," diye hırıldıyor. Elinden ancak bu kadarı geliyor. Hüsran, fiziki bir ağırlık gibi üstüne çöküyor. Odadaki büyü akımlarını sezebiliyor, yakınındaki annesinin kuvvetini hissedebiliyor; fakat araçları noksan. Güç orada kullanılmayı bekliyor ama iradesi cama çarpan kum zerreleri gibi onun üstünden kayıp gidiyor.

Ben ikimizin yerine de hallederim.

Kuvvetin soğuk parmakları adamın zihninde geziniyor ve acizliği nihayet kalkıyor. Sözcükleri biçimlendirirken hissediyor. Onların zihinden zihne taşınarak annesine geçtiğini sezinliyor. En son böyle konuşalı... *üç yıl mı olmuş?*

ÜÇ YIL!

Dediğim gibi.

Camorr...

Evet, Anatolius kontratı.

Ne kadar ağır yaralandım? Bana ne yaptılar?

Mevcut durumuna sebep olacak kadar çok şey değil.

Şahinci bu kelimelerin önemi hakkında düşünüyor. Anılarını bir kitabın sayfaları gibi telaşla gözden geçiriyor.

Bir şehrin düşçelik modeli. Yıkılarak gümüşi hiçliğe karışan kuleleri.

Gök Salon'da onu tehlikeye atıldığı konusunda uyaran Arşidama Sabır.

Kalkıp inen çelik. Dağlayıcı ısı, zihninde daha önce hayal dahi etmediği bembeyaz acı şimşekleri. Vestris'in ölümü. Bıçak dilini kesemeden önce acı köreltme büyüsünü yapmaya çalışması. Fakat öteki tarafta onu bekleyenin... huzur olmaması. Bekleyen sis, delilik, hapis.

Şimdi hepsini gör.

Sabır bir kelime telaffuz ediyor ve adamın zihnindeki bir şey çözülüyor. Eski bir anının yüzeyinde bir çatlak beliriyor ve kabuğun içinde saklanan gerçeği açığa çıkarıyor.

Arşidama Sabır. Adamın yola çıktığı gece kısa bir yüz yüze görüşme. Kadın onu tekrar uyarıyor. Adam annesinin dalaverelerinin şeffaflığına gülüp geçiyor. Kadın o zaman bir kelime daha telaffuz ediyor. Bu seferki ısrarcı ve dayanılmaz. Kelime adamın adı, gerçek adı. Bir büyünün mihenk taşı olarak kullanılıyor. Adam ona bağlanıyor, sonra da unutması sağlanıyor.

Bunu... bunu sen yaptın.

Gizli bir zorlama. Bir tuzak. Acı köreltme sanatını tekrar kullanana dek zihninde uyuyacak olan kati bir emir.

Bunu bana SEN yaptın...

Bunu kendi kendine yaptın.

BUNU BANA SEN YAPTIN!

Sana böyle bir sondan kaçınma şansı tanıdım.

HAYIR. BANA GIRTLAĞIMI BIÇAĞIN ALTINA YATIRMA ŞANSI TANIDIN.

Yine o küstahlığın. O sırada çözüm bekleyen bir sorun olduğunu hâlâ göremiyor musun?

DEMEK ÇÖZÜMÜN... SUİKASTTI. EVDEN ÇOK UZAKTA.

Sanırım başına gelen şeyin tek dürüstçe açıklaması bu.

BEN SENİN KAHROLASI OĞLUNUM!

Beş halkam var. Sen o halkaların yanlış tarafında durdun.

Eh. Adam zihin sesini alçaltmak, serinkanlılıkla düşünmek için kendini zorluyor. Burada bir tehlike yatıyor olmalı. Annesi bunları ona neden anlatıyor? Neden üç yılın ardından gerçekleri açıklıyor? Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın, değil mi?

Öngörebildiğim tek şey ciddi bir acıyla karşı karşıya kalacağındı. Buna dayanarak büyük bir tehlikeye düşeceğini ve düştüğünde de... en bariz şeyi yapacağını farz ettim.

Yani kendimi felç edecektim! Ve sonrasında her şey bitiverecekti.

Lâkin rakiplerin... vicdanlı çıktı.

Ah. Demek vicdanlı muamele böyle bir şey? Aman ne şanslıyım.

Sana söyledim ya, istediğim bu değildi!

Sen ve senin şu tanrıların cezası önsezin. Geleceğe dair beş para etmez ipuçların. Onlarla etrafındaki herkesi kontrol etme girişimlerin. Başımıza BUNUN bile geleceğini göremedikten sonra ne işe yaradı, ha? Söyle bana anne, hiç KENDİ geleceğinden bir tasavvur görmeyi becerdin mi?

Hayır.

Aman ne güzel. Kahrolası dünyada bir tek sen varsın ve geri kalanımız sana hizmet eden kuklalarız. Peki kendini ŞİMDİ nasıl hissediyorsun?

“Artık bitti,” diyor Sabır, normal konuşmaya geçerek. Artık oğlunun yatağının yanında ve ona tepeden bakıyor. “Hem de hepsi. Ortakların öldü. Arşidama Sağduyu öldü.”

Nasıl?

“Bunun bir önemi yok. Hizbinden geriye kalan tek kişi sensin. Aramızdaki tüm konular kapandı. Planlandığı gibi Karthain’i terk edip sükûnet dönemine giriyoruz. Sen, gitmeden önce halletmem gereken son meselemsin.”

Sonunda beni öldürmeye, üç yıllık korkaklığına noktayı koymaya mı geldin?

“Bir parçam senin ölmüş olmanı diliyor,” dedi kadın. “Keşke bu gece sapasağlam Karthain’de bulunsaydın da diğerleri gibi temiz bir sona kavuşsaydın. Senin… durumunda yaşamak isteyebileceğimi hayal dahi edemiyorum. İstersen azabını sonlandırabilirim de. Fakat önce sana sormam gerektiğini hissettim. Sana en azından bu kadarını borçluyum.”

Kadın odadaki diğer silueti işaret ediyor. Saçları dökülen, iriyarı bir adam. Siyah bıyığı, kahverengi tuniğinin yakasına kadar sarkıyor ve her iki bileğinde de görünür bir halka dövmesi yok.

“Bu bakıcın Eganis.” Sabır görüntüler ve izlenimler sunarak son üç yılın nasıl geçtiğini Şahinci’ye gösteriyor.

İltihaplı yatak yaraları açılmasın diye Eganis’in onu kıpırdatması, o yandan bu yana çevirmesi.

Eganis’in onu yulaf lapasıyla, püreyle ve sütle beslemesi.

Eganis’in lazımlığını boşaltması.

Eganis’in onu boynuna bağladığı uzunca bir deri kayışın ucundan tutarak gezdirmesi.

Tasma takılmış bir Karthain büyücüsü…

Sıhhatini korumak için gerekliydi.

Bir köpek gibi…

Gerekliydi!

TANRILARIN CEZASI BİR KÖPEK GİBİ!

Hep hayvanların ruhunu daha yakından tanımak istemez miydin?

Adam bu sefer sözcükler değil, içine sığmayan bir nefret taşkını yolluyor. Kapıldığı duygu o kadar sıcak ve yakıcı ki annesinin zihnine set çekemeden önce yalpaladığını görüyor.

"Sakinleştiğin zaman anlayacaksın," diyor Sabır. "Bu evi ve Eganis'in kullanacağı kadar parayı geride bırakacağım. Ellerin veya sesin olmadan artık yeteneksizlerden biri sayılırsın ve bizden birini bir daha asla görmeyeceksin. Yaşamak için bir sebep bulabilirsen öyle yapmanı temenni ederim. Yok bu fikri sindiremezsen, o zaman... o zaman meseleyi hızlı ve acısız bir şekilde bitirebilirim."

Yaşadığım müddetçe senden en ufak bir şey kabul etmeyeceğim. Ne bu evi ne Eganis'i ne de sadakanı. Hele ki ölümü.

"Keyfin bilir," diye mırıldanıyor kadın. "Eganis kalacak. Sen bileğinde üç halka dövmesi olan, dilsiz bir sakatsın ve Karthain yakında senin için çok... ilginç bir yer hâline gelebilir."

Sana uygun bulacağım kadar derin bir cehennem çukuru yok anne.

Hırsların ve araştırmaların bu dünyadaki her canlı için bir tehditti. Gözyaşlarını dökerken bunu düşün.

Gene o ÜRKEKLİĞİN! Ataların ayak bastıkları yerde açığa çıkarılmayı bekleyen onca sır varken cahil ve çaresiz kalmamızı istiyorsun. Eh, canın cehenneme. İnsan ırkının tüm gerçek gücü senin gibi küçük kalmayı seçenlerin elinde heba oluyor. Sen ve tüm o yandaşların Karthain'in en berbat esprisisiniz. Beş halkaymış! Beş kelepçe demek daha doğru olur!

Eğer geri kalanımız da seninle beraber yanmayacak olsaydı elini ateşe sokmana ses çıkarmazdım. Hoşça kal Şahinci.

Sabır oradan ayrılıyor ve düşünce biçimlendirme büyüsü onun yokluğunda ufalanıp gidiyor. Şahinci artık Eganis'le beraber yalnız ve sessiz. Bakıcısı ona bakıyor, sonra da

gözlerini açık gördüğü için rahatsız olmuşçasına başını çeviriyor.

"Yeni hayatının yükünü... çok ağır bulacak olursan," diye mırıldanıyor Eganis, "sana... merhamet göstermek için talimat aldım. Şarapla beraber içilebilecek tozlarını var."

Şahinci ona kötü kötü bakıyor; tâ ki adam omuz silkip odadan çıkana dek.

6

Şahinci güz soğuğunun farkına yeni varıyor. Onu fazla cılız bedenindeki bir sızı gibi hissediyor. Tiksintiyle soluna dönüyor ve iki ayağının üstünde doğrulmaya çalışıyor.

Başarıyor da; ama ucu ucuna. Tanrılar aşkına, doksan yaşındaki bir adam gibi hareket ediyor! Kalçaları ağrıyor ve bacakları onu taşıyamayacak kadar ince gözüküyor; lâkin titreyerek de olsa taşıyorlar. Şahinci yürüyüş niyetine gerçekleştirdiği ağır aksak yalpalama karşısında tiksintiyle kıkırdıyor.

Bu hapishane odasında işe yarar hiçbir şey yok. Bir yatak, bir sandalye, bir fener ve bir lazımlık. Daha büyük olan yan oda bir birkaç düzine kitaba sahip bir kütüphaneyle ve küçük bir çanakla döşenmiş. Şahinci orada ne göreceğini bilerek çanağa doğru özlemle sendeliyor. Düşçelik hem bir dekorasyon hem de bir eğlencelik olarak büyücü evlerinin vazgeçilmez bir parçası. Birikinti ona karşı tepkisiz ve su kadar ölü. Kapıldığı hüsran öyle sert bir şekilde titremesine yol açıyor ki devrilmesine ramak kalıyor.

Dudağı titreyerek sağ elinin kalıntılarıyla gümüşi birikintiyi dürtüyor. Parmaklara ihtiyacı var, esnek parmaklara! O zaman bu çelik tek bir düşünceyle istenilen şekli alabilir. Daha beş yaşındayken elinin bir hareketi ve aklından geçen bir düşünceyle metali kıpırdatabiliyordu. Yanakları yeni bir ısıyla kızarıyor ve bir an için dönüştüğü şeyden öyle hararetle

nefret ediyor ki bakıcısının teklif ettiği tozları almayı düşünüyor.

Düşçeliğin yüzeyinin dokunmadığı bir kısmı dalgalanıyor.

İrkilerek geriye sıçrayan Şahinci'nin kalbi nahif göğsünde acınası bir şiddetle atıyor. Tanrılar aşkına! Eğer gözleri onu yanıltıyorsa... eğer gördüğü şey *gerçek* değilse kendi kendine o tozları derhâl *talep edeceğini* söylüyor. Tekrar çanağın üstüne eğilirken heyecandan dişleri takırdıyor. Parmaklarının kesik köklerini sıvıya değdirip gözünü ona dikiyor ve de tüm iradesini, tüm hiddetini, insanüstü bir seviyeye kadar geliştirilmiş dikkatini ve arzusunu uzun uykusundan uyandırıyor. Alnında aşağı boncuk boncuk ter akıyor.

Öyle içten bir özlemle ürperiyor ki kesik kesik nefes alabiliyor.

Saç teli inceliğindeki düşçelik iplikleri sağ işaret parmağının köküne kadar yükseliyor. Bunu iri damlalar, ardından da elle tutulur kalınlıkta kıvrık bir hat izliyor. Şahinci, gücü gümüş kenar boyunca bir titreşim gibi hissediyor. Büyücülük enerjisini daha sıkı kavrıyor. Dikkatini topluyor. Yanakları sıcak gözyaşlarıyla ıslanıyor ve göğsü körük gibi inip kalkıyor.

Bir dakika geçmeden gümüşi bir parmak yaratıyor ve süreç hızlanıyor. Sihir akımlarını yönlendirebileceği bir parmağa sahipken İkincisini yaratmak kolaylaşıyor. Üçüncü daha bile kolay oluyor. Olup bitenlere inanamadan önce iradesinin ufacık bükümleriyle bir arada duran, yarı metal bir ele, beş gümüş parmağa huşu içinde bakakalıyor.

Huzur ve sevinç feryadı öyle yüksek, öyle arsızca çıkıyor ki Eganis aşağıdan koşarak çıkageliyor. Adamın gözleri ardına dek açılıyor.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Eski aracına, ileri geri oynatılacak gümüş bir ipliğe gerek yok. Şahinci'nin eli artık tek başına o işin altından kalkabilir. Büyücü ayna kaplı parmaklarını esneterek Eganis'e doğru bir süpürme hareketi yapıyor ve soluğu kesilen bakıcı dizlerinin üstüne düşüyor.

Şahinci'nin artık bir gücü var; fakat o güç zayıf ve belirsiz. Ona bir ses lazım. *Bir miktar* büyü, sadece *hepsini* geri almaya yönelik çaresiz bir susuzluğa kapılmasına yol açıyor. Susuzluk! Bunun fikri bile... iyi de neden olmasın? Bu noktadan sonra temkinli davranmanın ona nasıl bir faydası dokunabilir? Şahinci düşçelik çanağını yeni eliyle tutup ağzına doğru eğiyor; metal serin ve her nedense tuzlu bir tada sahip. Sıvıyı dilinin kütüğü altında toplayıp uzantılarını gırtlağından aşağı kaydırıyor. Onu orada tutup biçimlendiriyor; bir dil olarak değil de kısmen sesle, kısmen de sihirle titreşen ince ve tınılı bir yüzey olarak.

Şahinci düşçeliği kontrolü altına almak, onu kusursuzca hizalamak, boğazını yaldızlamak için uğraşırken ıslıklı kahkahaları andıran ürkütücü sesler odayı dolduruyor.

"EGANIS!" diye gürlüyor en sonunda. Çıkan ses buz gibi. Sözcükler kayarak kapanan metal mazgalları hatırlatıyor. "Demek bana merhamet göstereceksin, öyle mi Eganis? SEN... BANA merhamet göstereceksin, ha?"

"Lütfen," diye öksürüyor bakıcı. "Kötü bir niyetim yoktu! Sana yıllarca baktım!"

"Seni bir armağan olarak reddettim." Şahinci çanağı tutup Eganis'e fırlatıyor ve kalan düşçeliği onun üstüne saçıyor. "Annemin seni buradan göndermesi gerekirdi."

Gümüş elini oynatıp gümüş sesiyle konuşuyor. Düşçelik canlanarak Eganis'in üstünü kaplıyor ve boynuna doğru akıyor.

"Hayır! Lütfen, sana hizmet edebilirim!"

"Edeceksin de. Uygulamalı bir örnek olarak."

Şahinci'nin yumruğunu sıkmasıyla birlikte sıvı düşçelik Eganis'in kulaklarının içine akıyor. Gümüş çizgilerin altında onlara paralel kırmızı renkliler beliriyor, sonra da nehirlere dönüşüyor. Eganis haykırıyor. Ellerini başının tepesine atıyor ve buğday başaklarının öğütülmesine benzer bir ses duyuluyor. Kafatası parçalanıyor. Sıcak kanın ve ıslak beyin parçalarının arkasından gümüşi bir dalga fışkırıyor.

Sonuçlar odanın pek çok farklı yerine sıçrıyor. Şahinci sıvı düşçeliği yanına çağırıp onu bir kolye şekline sokuyor. Bir diğer işlevsel el yaratmak için her nasılsa dahasını da elde etmesi gerekecek. Buna rağmen sahip olduğu kadarı bile ona vahşi gökleri geri kazandırmaya fazlasıyla yetmeli.

7

Kitaplığın yanında dar bir pencere var. Cam, Şahinci'nin bir el hareketiyle kuma dönüşüp çerçeveden akıyor ve siyaha çalan bulutlu geceye uçup gidiyor. Bir diğer el hareketiyle de çerçevenin menteşeleri paslanıyor. Şahinci onu duvardan çekip alıyor ve yere atarak takırdamasına neden oluyor.

Ponta Corbessa'da, rıhtımların sadece bir-iki blok kuzeyinde bir yerde olduğunu görüyor. Şuurunu salarken bunu usulca ve belli etmeden yapmaya dikkat ediyor, çünkü tespit edilirse hâlâ şehirde bulunan büyücülerden hiçbirinin kendisine en ufak bir insaf etmeyeceğini biliyor. İstediğini bulması saniyeler sürüyor: Kuzey Amathel'in yelpaze kuyruklu leş yiyici kargalarından biri. Keskin gözlere, gagalara ve pençelere sahip, kurnaz ve de sosyal kuşlar.

Şahinci ilk kargayı nazikçe alıyor ve incecik bir bilinç demeti kullanarak, uçma hissinden duyduğu hazzı bastırarak geceye kanatlandırıyor. Kısa sürede yaptığı işe yatkınlığını tekrar teyit ediyor ve kontrolünü yakınlara tünemiş yarım düzine kargaya uzatıyor.

Şahinci'nin aşırdığı karga sürüsü Ponta Corbessa'nın üzerinde tur atarak hem diğer kargaların hem de bir pelerine bürünmüş belirli bir kadının izini sürüyor. Kadın hâlâ Karthain'de bir yerde olmalı ve derin bir büyünün altına gizlenmediği sürece Şahinci onu hangi mesafeden görse tanır.

Yedi karga otuz oluyor. Şahinci onları bir dans üstadının kesinliğiyle yönlendirerek bilincinin gitgide artan bir miktarını tüylü buluta yayıyor. Artık dünyayı farklı göz çiftlerinden değil de heyecan verici bir geştalt olarak görüyor.

Karanlık sokaklar, çatılar, yollarda ilerleyen faytonlar ve telaşlı insanlar fıldır fıldır dönen bir bileşim olup çıkıyor.

Otuz karga atmışa çıkıyor. Atmış da doksana. Düzenli sarmallar hâlinde kuzeye ve batıya dağılarak hiç bıkmadan arayışlarını sürdürüyorlar.

Kadını Ponta Corbessa'nın batı kıyısında bulmaları uzun sürmüyor. Bir randevuya doğru yalnız başına yürümekte. Şahinci onu şüpheye yer bırakmayacak şekilde tanıyor. Kan kanı çekiyor.

Kara gökyüzündeki bir karaltıdan ibaret olan karga sürüsü yerden yüz metre yukarıda bir araya üşüşüyor ve sessizce turluyor. Şahinci saniyeler içinde yüz elli karga topluyor. Bu şimdiye dek aynı anda kontrol ettiği en kalabalık canlı hayvan grubu. Zihni gücün heyecanıyla alev alev yanıyor; artık Sabır muazzam yeteneklerini konuşturamadan, diğer büyücüler neler olduğunun farkına varmadan önce süratle ve katiyetle hareket etmek zorunda.

Kargalardan biri kanatlarını katlayarak geceden aşağı düşüyor. Diğerleri bir kalp atışının ardından onu takip ediyor.

Sabır bir ambarın önündeki kaldırımda. Tam o anda ileri geri sallanan, turuncu renkli bir simyasal fenerin altında yürüyor. İlk karga kadının kukuletasına arkadan sürtünüp gaklayarak yanından hızla geçip gidiyor.

Sabır kuşun nereden geldiğini görmek için hemen arkasına dönüyor. Sonraki bir düzine kuş dosdoğru yüzüne çarpıyor.

Gözler, burun, yanaklar, dudaklar... Merhametli davranacak vakit yok. Büyüyle çılgına dönmüş vaziyetteki kargalar buldukları her yumuşak, her savunmasız şeyi gagalayıp pençeliyor. Sabır kör olup sırtüstü yere düşmeden önce çığlık atacak zamanı bile zor buluyor. Diğer kargalar da ete kemiğe bürünmüş simsiyah bir bulut gibi gökten aşağı dökülürken çaresizce çırpınıyor.

Yaşlı kadın büyücülüğünü hatırlıyor ve yarım yamalak da olsa bir efsun yapmayı başarıyor. Bir düzine kuş oracıkta kül oluyor ama onların yerini bir düzinesi daha alarak boynuna,

alnına, bileklerine ve parmaklara saldırıyor. Şahinci annesini kaldırıma bastırıyor; kıpır kıpır kuş sürüsü iradesinin katıksız bir uzantısı, altındakini ezen simsiyah bir el olup çıkıyor. Adam çılgınca sırıtarak Sabır'a bir düşünce yolluyor, mührünü onun darmadağın hâldeki zihinsel engellerine çarpıyor.

Bu zayıflık mı anne?

Kabiliyetlerimi hiç anlamadın.

Gerçek şu ki beni asla zayıf kılmadılar.

GERÇEK ŞU Kİ BENİ KANATLANDIRDILAR.

Leş yiyici kuşların gagaları ve pençeleri insan zekâsıyla yönlendiriliyor; saniyeler içinde Sabır'ın bileklerini yarıyor, ellerini eziyor, boynundaki deriyi soyuyor, gözlerini oyup dilini koparıyorlar. Yaşlı kadın çaresiz kaldıktan çok sonra can veriyor.

Şahinci kanatlı peyk bulutunu dağıtıyor ve pencerenin çerçevesine dayanarak soluklanıyor. Kendini öylesine yordu ki... Yemeğe ihtiyacı var. İşe yarar bir şeyler bulabilmek için evin altını üstüne getirmeli. Ona kıyafet, para ve çizme lazım... Karnını doyurur doyurmaz da oradan uzaklaşıp düşmanlarının yuvasıyla arasına mesafe koymalı ki kendini toparlayabilsin.

"Sükûnet dönemi ha anne?" Sözcükleri kendi kendine mırıldanırken boğazında titreşen düşçeliğin ürkütücü hissinin tadına varıyor. "Bana kalırsa dostlarının keyfini çıkaracakları son şey bir *sükûnet dönemi*."

Rahatsızca topallayarak ve kendi kendine gülerek dikkatle merdivenlerden iniyor. Önce karnını doyuracak, ardından giyinecek. Sonra da önündeki iş için güç toplayacak.

Önündeki uzun, kanlı iş için.

SONSÖZ

Antony Sher'in otobiyografisi *The Year of the King*'i, yani *Hırsızlar Cumhuriyeti*'ne ilham vermekten ziyade Moncraine Tiyatrosu'nun oyuncularını daha önce aklımdan geçmeyen açılardan betimlememem için iştahımı kabartan o kitabı tavsiye etmesi sebebiyle Simon Spanton'a minnettarım. *Kızıl Gökler Altında Kızıl Denizler*'de denizcilik meraklılarına yaptığım gibi bu kitapta da tiyatro meraklılarına amacımın kendi dünyamızdaki kumpanyaların veya gösterilerin belirli bir geleneğine en doğru şekilde yer vermek değil, o geleneklerin seçilmiş unsurlarını keyif verici bulduğum bir düzene oturtmak olduğunu hatırlatmak isterim.

Zorlu bir dönemde gösterdikleri çilekeş sabırları ve destekleri için Simon Spanton ile Anne Groell'e bir kez daha teşekkür ederim. Bozuk bir şey bulan ve onun bir araya getirilmesine yardım eden harikulâde Sarah'ya; kendimden şüphe ettiğim bir zamanda beni çalışmaya sevk eden Lou Anders, Jonathan Strahan ve Gareth-Michael Skarka'ya; ve son olarak uzun yazışmalarıyla ömrümün en biçare, en karanlık noktasında beni umuda doğru sürünmeye teşvik eden o kişiye: Hepinize çok teşekkürler.

Böylece *Emberlain'in Belası*'yla devam edecek olan Centilmen Piç serisinin üçüncü kitabı da bitmiş oluyor.

SL

New Richmond, Wisconsin, 2008 -

Brookfield, Massachusetts, 2013